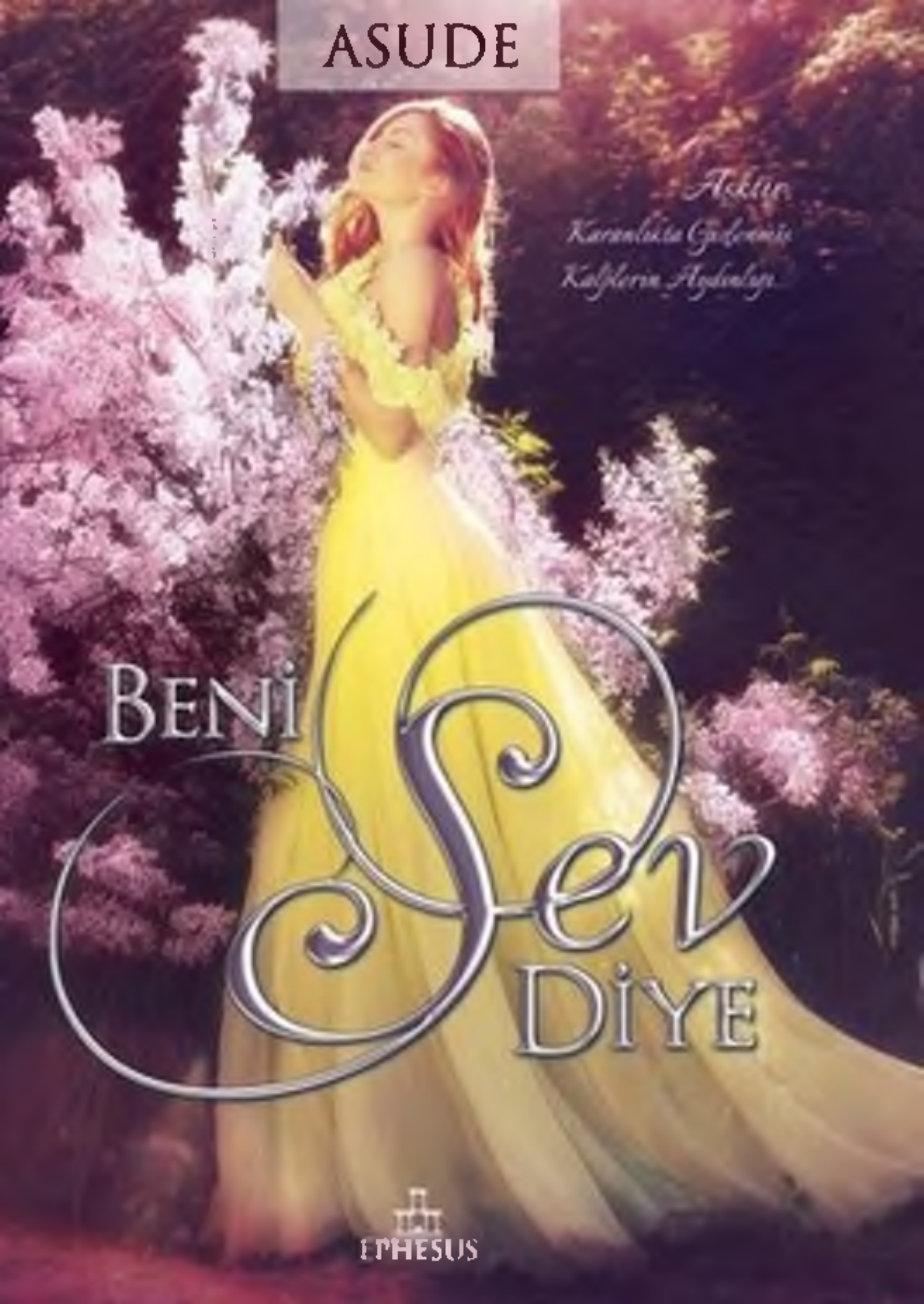
ASUDE

BENİ SEV DİYE

EPHESUS

ASUDE

BENİ SEV DİYE

EPHESUS

BENİ SEV DİYE

Yazarı: Asude

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
Kapak Fotoğrafı: Evgenia Galan
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2015

ISBN: 978-605-5358-93-8
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2015, Asude
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

ASUDE

BENİ SEV DİYE

EPHESUS®
YAYINLARI

"Sonsuz Düşüş Kayalıkları... Tepesinde durup aşağıya bakınca, sonsuza kadar düşebilirmişsin gibi gelir. Dünyanın sonuna yapılan bir yolculuk gibi..."

Kadının saçları, kuvvetli esen rüzgârdan değil, adamın bir fırtınadan farksız bu sözleriyle dalgalanır gibi ona eşlik etti. Kulağına dolan bu ses, ruhuna işleyen bu nefesle, bakışları uçurumun dibine kaydı. Titredi. Nasıl titremesin? Gözleri, sonu görünmeyen bir uçuruma sabitliydi. Sonsuz Düşüş Kayalıkları'nın tam ucunda, ölümle yaşam arasında durmuştu. Kolunda onu bu dünyada tutan kuvvetli bir tutuş, bedeninde ölümün soğuk ürpertisiyle duruyordu. Dolu gözlerini çevirip, kendisini tutan adama, içine büyük bir nefretin yerleştiği o adama, kocasına baktı. Keskin karanlık gözler küstahça, kayalıkların görünmeyen dibinden daha derin bir nefretle ışıldıyordu.

"Beni... Beni burada mı öldüreceksin?" diye sordu cılız bir yaprak gibi titreşen sesiyle. Cesur görünmeye çalışmak buraya kadardı. Hayatı sadece bir tutuşun insafına kalmıştı ve bu tutuşun sahibi pek de insaflı biri değildi.

"Seni buradan atmam acısız bir ölüm olur," dedi Bradley buz gibi sesiyle. "Bunun için bana minnet duymalısın..." Sonra kadının saçlarından kokusunu soludu. Korkunun bir kokusu varsa bu, Kristy'nin kokusu olmalıydı. Taze, titrek bir kış sabahı gibi kokuyordu.

Kristy ürkek bakışlarını aşağıya çevirdi yine. Mevsimin bu zamanında, bu uğursuz kayalıkların dibinde kalın bir sis tabakası birikiyordu. İnsan buradan düşerse, bulutlara gömülür mü? diye düşündü genç kadın. Yumuşak ve narin, bembeyaz bir yatağa düşer gibi düşecekti sanki. Çektiği bütün acılar dinecekmiş gibi hissetti.

"Bırak beni o halde," dedi öfkesini dizginleyemeden. Sesi rüzgâra karışıp, bir hayal gibi yok oldu.

Kolundaki tutuş hafifledi. Bradley onu bırakacaktı. Genç kadın gözlerini kapattı ve son soluğunu içine çekti. Ardından boştaki kolunu bir kuşun kanat açışı gibi kaldırdı.

Boğazdan esen kuvvetli bir rüzgâr, ruhani bir ritüelin son dokunuşu gibi kadının saçlarını dalga dalga adamın yüzüne savurdu. Genç adam gür bir ateş olup, alev alev uçuşan saçlara baktı. Gece karanlıktı ama cayır cayır yanıyordu. Gece ateştendi ve ateşin ilk kıvılcımı kadının kızıl saçlarından başlayıp, adamın bir kayadan farksız kalbinde gittikçe büyüyen bir yangına dönüşüyordu.

Bölüm 1

Lethe Nehri...
Suyundan içenlere her şeyi unutturur.
Tüm geçmişini, geleceğini, acılarını,
mutluluklarını bile...
Ve sen tıpkı ona benziyorsun.

Kristy McNair, nezaket gösterisi olarak sunulan tebessümler dışında, yıllardır en ufak bir gülümsemenin uğramadığı yüzüne sahte bir neşe yerleştirdi. İçten gelen bir gülüşün nasıl bir şey olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Kimse bu kadar somurtkan bir kadını yanında istemezdi. Ancak ne yaparsa yapsın mutlu bir şekilde gülümseyemedi. Ne de olsa neşenin ve mutluluğun yürekten geldiği günleri geride bırakmıştı. Büyümüştü... Belki yaşı yirmi beşti ama kendini bir asır kadar yaşlı hissediyordu. Gerindi ve serin havayı içine çekti. İskoçya'daki kaleleri aratmayan büyüklükte bir malikâne uzanıyordu önünde. Mevsimin bu zamanlarında, bu görkemli yapının pencerelerini gümbürdeten rüzgârların konuk olduğunu anlamak güç değildi. Şatoyu andıran büyük malikâne etrafı seyredecek yükseklikte bir bayırın tepesine dikilmişti. Kuzey tarafı denize inerken, doğusunda etekleri boyunca yürümeye imkân veren hafif tepeler uzanıyordu. Sert rüzgâra, serin havaya, elleri birer buz kütlesine çevirecek kadar donduran kışa rağmen, insana kasvet vermeyen beyaz mermerden ön cephesiyle büyüleyici görünüyordu. Buraya Whiteford Hill denmesi boş yere değildi.

Uçuşan saçlarını bonesine tıkan genç kadın başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Malikânenin göğe batmış gibi duran sivri kulelerinin yanlarında uçarı, kara bulutlar koşturucasına akıyordu. Hava iç karartıcıydı ama Kristy kendi içinin daha karanlık olduğundan emindi. Genç kadın manzarayı seyretmeyi bıraktı. İngiltere'ye bir şeyleri izlemeye gelmemişti. Tek dileği, para kazanmak ve mümkünse sıcak bir yerde yaşamaktı. Dönmemeye yemin ettiği bu Krallık topraklarına sözünü çiğneyerek geri gelmesi, içindeki acıyı katlasa da direndi. Zenginlik içinde yüzen kibirli soyluların yaşadığı bir dünyada sefalet içinde sürünmeyi reddetmişti. Kimsesiz değildi, belki kan bağıyla bağlandığı bir ailesi yoktu ama geldiği yerde çok sevdiği dostları vardı. Buna rağmen sadece mutfak işlerini yaptığı İskoçya'nın kuzeyindeki Cawdor Kalesi'nde kendini yalnız hissetmişti. Etrafında onunla ilgilenen pek çok erkek de olmuştu. Upuzun, kıvrılan bir su gibi

akan kızıl saçları, yeşil gözleri, ince bedeniyle oldukça güzel bir kadındı ve güzelliği daima övgü alıyordu. Kadınlar tarafından bile. Biraz da bundan dolayı kaçmıştı. Kalenin iki hanımı olan Leydi Charlotte ve dostu Lorna'nın, onun yüzünden rahatsızlık hissetmelerini ve kocalarıyla tartışmalarını istemiyordu. Evlilik niyetiyle yapılan tekliflere de kapalıydı. Evlenmeye niyeti yoktu, çünkü yıllardan beri zaten evliydi. Kocasını sadece iki kere görmüş ve evliliği hiçbir şekilde tamamlanmamış olsa da, başka bir evliliği katiyen düşünmemişti. O adama dair bir umudu olduğundan değil, bir daha kimseye evlenecek kadar güvenemeyeceği için. Bu yüzden kaledeki askerlerin içinde kendini tedirgin hissediyordu. Etrafı kalabalıktı ama ruhu yalnızdı. Sadece kendisi için değil, sevdiği o insanlar için de orayı terk etmişti.

İngiltere'ye sıradan bir hayat yaşamak, kimsenin dikkatini çekmemek ve gerçekten kendi parasını kazanıp, kendine özgür bir hayat kurma hayaliyle gelmişti. İskoçya'yı sevse bile, sevgi gururlu bir hayat için yeterli değildi.

Cawdor Kalesi'nin Lordu Ewan McAlister'ın bir akrabası olan Leydi Hubert'ın referans mektubuyla Abbington Malikânesi'ne gelmiş ancak malikânenin içler acısı durumu yüzünden umduğu gibi orada çalışamamıştı. Diğer iki toy kızla beraber, görmüş geçirmiş bir hizmetkâr olan Madam Doppler'ın insafına kalmıştı. Madam Doppler, Leydi Abbington'ın iflasına şahit olmuş eski çalışanlardan biriydi. O dul düşesin, kocası ölünce tam bir cadaloza dönüştüğünü ve tüm mülkünü elden çıkardığını anlatmıştı. Bakımsızlıktan yıkılacak olan malikânesine değil yeni hizmetçiler almak, mevcut çalışanları bile işten çıkardığını da bir laneti fısıldar gibi söylemişti.

Kristy bu şartlar altında tüm umudunu yitirmek üzereydi ancak Tanrı'ya şükürler olsun ki Madam Doppler kendi yazgısını yaşamak yerine, kimsesiz üç genç kadına sahip çıkmıştı. Fransız nezaketi diye düşünmüştü Kristy. Madam onları bir yerlere yerleştirmeden rahat bir nefes almayacağına yemin etmişti. Genç kadın yeniden umutlanmıştı bu vaatlerle. Ancak Tooley Caddesi'nin üstündeki ucuz bir otelde iki gece geçirip, herhangi bir iyi haber almayınca kalan son umutları da sökülen bir örgü

gibi yavaşça çözülmeye başlamıştı. Üçüncü günün sonunda Madam Doppler'dan iyi bir haber çıkmıştı. Kristy'den daha genç ve şüphesiz daha güzel olan iki kızı Londra'daki bir kumarhaneye krupiyer olarak göndermişti. Kristy o kızlardan daha genç olmadığına o zaman sevinmişti. Doğrusu leş gibi kokan sarhoş İngiliz erkeklerinin içinde çalışmayı hiç istemezdi. Ve kendisi de buraya gönderilmişti... Bir soylunun hizmetine...

Şimdi kafasını kaldırıp baktığı malikâne, kumarhane fikrinden oldukça iyi görünüyordu. Sahibinin bir kont, dolayısıyla bir erkek olması içine bir nebze huzursuzluk verse de, mutfaktan çıkmayacağını düşünerek kendisini rahatlatmaya çalıştı. Kristy McNair olarak İngiliz bir soylunun emri altında çalışmak sandığından zor olsa da bunu yapmaya mecburdu. Hem İngilizlerle bir sorunu yoktu. Biri dışında... Kocası. Neyse ki o adam şimdi cehennem kadar uzaktaydı!

"Oradan değil, hanımefendi. Buradan gireceksiniz."

Genç kadın duyduğu bu ses üzerine istemsizce sıçradı. Eliyle sağ tarafı gösteren ve görünüşünden uşak olduğu anlaşılan adamın, oralarda bir yerlerde olup onu izlediğini yeni fark etmişti. Birdenbire ortaya çıktığı için hissettiği korkunun yerini bir an sonra alaycı bir neşe aldı. Şu adam ona *hanımefendi* mi demişti? Genç kadın elinde olmaksızın gülümsedi. Soylu İngilizlerin hizmetkârları bile efendiydi.

Kısa boylu, hafif toplu adamın başındaki birkaç saç teli, ondan önce yolu gösterir gibi öne savruldu. Kristy, bir yel kadar hızlı hareket eden adamın ne zaman döndüğünü fark edememişti. Onu takip etti.

Whiteford Hill adına yarışır bir renkte, bembeyazdı. Sanki cennetten bir köşeyi alıp buraya yerleştirmişler gibiydi. Bir süredir vâkıf olduğu İngiliz yaşantısına dair gördüğü en güzel şey, şüphesiz bu görkemli yapıydı. Ancak malikânenin içini görme şerefine erişememişti. Uşak onu alıp, mutfak, kiler, depo ve hizmetçilerin yaşadığı bölüm olan yere getirmişti.

"Şimdi Bayan..." diyen uşak, genç kadının soyadını öğrenmek ister gibi durdu.

Adamın gözleri, yüzünde uzun bir süre gezinince Kristy gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Adamın bu tuhaf bakışlarının gölgesinde "Kristy McNair," dedi.

"Kristy!" diye tekrarladı yaşlı adam. Gözleri hâlâ genç kadının üstünde dolanıyor, sanki orada yıllardır aradığı bir şeyi bulmak üzereymiş gibi bakıyordu. Bir müddet sonra kendine gelebilen adam çenesini dikleştirdi ve "Referans mektubunuzu görebilir miyim, Bayan McNair?" dedi.

"Elbette," diyerek elindeki küçük çıkını açtı. Buruşmuş kâğıdı utanarak çıkardı ve soğuktan uyuşmuş avuçlarında düzeltmeye çalıştı. "İşte."

Uşak mektuba şöyle bir göz gezdirdi. "Leydi Hubert'ın oldukça güvendiği biriymişsiniz."

"Evet, efendim," diye yanıt veren Kristy, işi kaparsa Leydi Hubert'ı ziyaret edip, ona teşekkür etmeye kendi kendine söz verdi. O ince ruhlu yaşlı kadın, Ewan'ın ricasını geri çevirmeyip, hiç tanımadığı Kristy hakkında bir sürü övgü yazmıştı.

Uşak "O halde..." diyerek dudağını kıvırdı ancak bu bir tebessüm bile değildi. "Bundan sonra Bayan Murray'nin gözetiminde olacaksınız. Kendisi size ne yapılması gerektiğini söyleyecektir."

"Aslında hayatım, ne yapılmaması gerektiğini söylesem daha yerinde olacaktır," diyen bir ses ikisinin arkasından usulca fısıldadı.

Kristy şaşkınca döndü ve ellerini önlüğüne silen kadına baktı. Kadın temiz, şişkin, oldukça rahat bir yatağa benziyordu. Yüzü öylesine tombuldu ki, kuş tüyünden bir yastıkla kıyasıya rekabet edebilirdi. Kireç kadar beyaz yüzünde dudakları ve yanakları pespembe bir renge bürünmüştü. Tüm insanlığı gömecek kadar sağlıklı görünüyordu. Güleç yüzü ve ilk bakışta insanda iyimser hisler bırakan aksanıyla "Bay Pilmore, Bayan McNair bana emanet. İçiniz ferah olsun," diye devam etti.

Adam işinin ehli bir uşak olarak başını kararlıca salladı. Kadınları yalnız bırakmadan önce adeta gizemli bir sesle, "Öncelikle

majesteleri onay verecektir. Her şeye hazırlıklı olmalısınız, hanımefendi," diyerek Kristy'yi uyardı.

Kristy çekinerek başını salladı ve yarım bir gülüş attı ama karşılık göremedi.

"Ah tatlım, sen Bay Pilmore'a aldırma. Dünyanın kurallar üzerine döndüğü fikrine gönülden bağlıdır. Tabii sen, neredeyse zavallı adama tüm kurallarını unutturacaktın."

"Ben mi?" diye şaşkınca soran Kristy yeşil gözlerini sonuna kadar açtı.

"Elbette, sen," dedi Bayan Murray. "Ne kadar güzel bir yüze sahip olduğunun farkında değilsin sanırım."

Kristy güzelliğine pek çok övgü almıştı ancak İskoçya'da. Doğrusu İngilizlerin İskoç kadınlarını güzel bulacağını hiç düşünmemişti. "Teşekkür ederim, efendim," dedi nezaketle. "Ben sadece... Sadece benim işte..."

"Sen çok güzel bir kadınsın, tatlım. Tanrı'ya şükür ki kocam öldü de, güzelliğini dert edinmek zorunda kalmayacağım."

"Ah, Bayan Murray, gerçekten abartıyorsunuz. Ben oldukça sıradan biriyim. Bu sözler benim için bir kandırmaca gibi."

"Ben asla yalan söylemem, Kristy. Güzelliğin pek çok erkeğe dünyasını unutturabilir. Hatta buraya kadar yalnız başına gelmen bile bir mucize."

Genç kadın utancını açık etmemek için başını eğdi. Kısık sesiyle "Bu konuyu kapatabilir miyiz, Bayan Murray?" diye sordu.

Kadın şen bir kahkaha attı ve Kristy'nin koluna dolandı. "Şimdi seni mutfağımla tanıştırmak istiyorum. Eminim o da sana bayılacaktır," dedi bir an sonra neşeyle.

Kristy bu defa tebessüm edebildi. "Bay Pilmore, majesteleri-nin son kararı vereceğini söylemişti. Ya işe alınmazsam?"

"Ah, sen o kilise çanını boş ver, tatlım. Bay Pilmore, majestelerine bir kulübe köpeği kadar sadıktır. Sözleri seni korkutmasın. Sadece ona doğru geleni yapıyor. Daha önce de dediğim gibi, kuralları için boynunu verebilir."

Genç kadın anlayışla gülümsedi. "Kurallar tüm hizmetçiler için geçerlidir, efendim. Ben de onlardan biriyim."

"Bana 'efendim' ya da 'Bayan Murray' gibi sevimsiz hitaplarla seslenmeni yasaklıyorum. İşte ilk kural bu. Bana Greta demelisin.

"Siz nasıl isterseniz, efen... Yani Bayan Greta.

"İkinci kural; sadece Greta."

"Elbette."

Greta gülümsedikten sonra Kristy'yi mutfağa itti. Mutfak, bir zamanlar yaşadığı kulübesini en az beşe katlayacak kadar genişti. Cawdor'un soğuk duvarlarından sonra bu malikânenin sımsıcak içi genç kadının iliklerini ısıtan bir güneş gibi gelmişti. Burayı şimdiden sevmeye başlamıştı ve gitme fikri canını sıkıyordu.

"Ya kont beni kabul etmezse?"

"Ah, merak etme, hayatım," dedi yaşlı kadın içten sesiyle. "Lordumuzun bu dünya üzerinde ilgileneceği en son şey hizmetçilerdir. İşlerden başını kaldırmaz ve bir de..." Sırıtıp, ayıplar bir sesle devam etti. "Kadınların üzerinden tabii. O biraz... Anlarsın ya, zevk düşkünü."

Kristy anlıyordu elbette. Sınırlı deneyimleri sayesinde erkekleri tanıdığım düşünüyordu. Çoğunun tek derdi kadınların elbiselerinin altındakilerdi. Soylu bir İngiliz'den, daha düşük bir performans beklemiyordu.

"Senin evli olmadığını düşünüyorum ama belki de kocan ölmüştür?"

Şüphesiz Kristy onun ölmüş olmasını her şeyden çok isterdi. Zihnine karanlık bir huzme gibi yayılan kötü anılarını hatırlamamak için hızlıca "Hiç evlenmedim," diye yalan söyledi.

"Ah, tatlım... Dilerim kalbine uyacak o adamı bir an evvel bulursun."

Keşke onu hiç bulmasaydım, diye düşündü genç kadın. Greta'ya "Umarım," dedi duygusuz sesiyle. Kadının bu konuyu uzatmasından korkarak kendisi sordu bu defa. "Ya sen, Greta... Sen ne zamandan beri dulsun?"

Kadın bir bataklıktaymış gibi zorlu bir nefes bıraktı. "Tanrı'ya çok şükür ki benim kocam yıllar önce öldü," dedi. Kristy'nin şaşkınca açılan gözlerini görünce "Üzülme, canım. O herif tam

bir pislikti ve hak ettiği gibi bir bok çukurunda öldü," diye devam etti.

"Ah, hayır! Greta bir ölüden böyle bahsetmemelisin."

"Sen de öyle bir adamla evli olsaydın, onun arkasından hüzünlü kelimeler kullanmazdın, inan bana."

Kristy devam etmek yerine sustu. Kendi kocası, dünya üzerindeki en aşağılık erkekti. O adam bir iblisti. Greta eğer onu tanımış olsaydı, muhtemelen kocasının bir altın kadar değerli olduğunu düşünürdü. Kristy için tam yedi yıl önce ölmüş olsa da, ne yazık ki hâlâ yaşamaya devam ediyordu. Ve daha kötüsü, şu an bu ülkede yaşıyordu. Keşke bu gerçekten kaçabilseydi. *Umarım seni asla görmem!* diye geçirdi içinden. Sonra kötü kaderine alay edercesine gülümsedi. Onu nerede görebilirdi ki? O bir soyluydu, bir konttu ve hizmetçilerin yüzüne bile bakmayan bir insan müsveddesiydi.

Her neyse...

Genç kadın yazgısını hatırlamaktan kaçınıp, kendini işine vermek istiyordu. Burada, bu sıcak malikânede sadece karnı doysa bile ona yeterdi. O adamdan ve onun gölgesinden uzakta yaşamak tek dileğiydi. Ne kadar yaşayacaksa o kadar Lord Barlow'dan uzak kalmak istiyordu. Neyse ki o adamın yaşadığı yer uzaktaydı ve Kristy oraya bir daha gitmeyeceğini biliyordu.

Genç kadın akşama kadar mutfakta oyalandı. İngiliz yemeklerine aşina olmadığı için Greta'dan gelen talimatları uyguladı ve öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalıştı. Gün içinde, malikâneye malzeme taşıyan Jake, hizmetçi Rossie, Uşak Pilmore ve onun yardımcısı bir adamla tanışmıştı. Diğer hizmetçiler mutfağa uğramamışlardı.

Rossie en fazla on sekizinde olan sarı saçlı bir kızdı. Greta'nın tek çocuğuydu ve annesinin aksine bir dal kadar inceydi. Kristy iyi arkadaş olacaklarını umut etse de, Rossie ona tepeden bakıp, dudaklarını sarkıtmıştı. Tanışma faslından öteye geçmeyen konuşmaları, Rossie'nin Kristy'yi çabucak unutmasıyla son bulmuştu. Heves ettiği başka şeyler vardı ve konuyu annesine açmakta gecikmedi.

"Yakınlarda yeni bir balo olacağını duydum," dedi eteklerini tutup kendi etrafında dönerken.

Greta kızına bakıp, kocaman gülümsedi. Küçük gözleri yanaklarının içinde kaybolmuşçasına kısılmıştı. "Zavallı Ross! Boşuna sevinme, kızım. Asla bir baloya katılamayacaksın."

Rossie annesine bir yabancıymış gibi baktı. "Evet, biliyorum ve bunu bana sürekli hatırlatmandan nefret ediyorum." Saçlarını savurduktan sonra oflayarak mutfaktan çıktı.

"Ona bu kadar acımasız davranmamalısın," diyen Kristy, üzgün gözlerle kızının gidişine bakan Greta'ya döndü.

"Gerçeklere alışmalı, hayatım. O henüz çok genç ve aptalca hayallere sahip. Bir soylunun onunla işi olmaz. Tabii metresi yapmak istemiyorsa! Bu yüzden, hayallerinden ne kadar çabuk vazgeçerse o kadar iyi."

"Hayallerinden vazgeçmesi olabilecek en kötü şey, Greta. İnsanı hayatta tutan, hayalleridir."

"Bizim gibiler hayal bile kuramaz," diyen kadın oldukça umutsuz baktı.

"Bilemezsin," dedi Kristy. Bir soylunun da bir hizmetçiye muhtaç olduğunu görmüştü. Bizzat kendi hayatında hem de. Elbette bu Rossie'nin hayal ettiği gibi romantik bir şekilde olmamıştı ama yine de unvan sahibi bir soyluyla evliliğe kadar gitmişti. Kim bilir, şans Rossie'nin yüzüne gülerse belki bir soyluyla mutlu bir evlilik bile yapabilirdi. Bu yüzden Greta'ya anlayışlı olmasına dair birkaç şey söyledi. Hayalleri yıkılan genç bir kızın yaşayacağı bedbahtlığı iyi biliyordu. Rossie onlardan biri olmayı hak etmiyordu.

Günün geri kalanı, Greta'nın çenesi ve malikânenin düzenini öğrenmekle geçti. Neyse ki majesteleri dedikleri, malikânenin ve toprakların sahibi olan kont, Londra'daydı. Greta'nın dediğine göre, ortalıkta dolaşan hizmetçilerden daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu. Bir tek işlerini toparlayan yanındaki gizemli adamına ve Uşak Pilmore'a tahammülü vardı. Kristy şimdiden ondan çekinmeye başlamıştı. Ancak Greta'dan öğrendiğine göre, kont ve sevgilisi dışında hizmet etmek zorunda kalacağı bir kalabalığın

olmayışı büyük bir şanstı. Diğer malikânelerde bir sürü genç ve bekâr kızlar, erkekler yaşıyordu ve onlara gelen konuklar yüzünden işler hiç bitmiyordu. Yine de Kristy ilk hizmet yeri olan Leydi Abbington'ın malikânesinde yaşamayı tercih ederdi. Dul bir düşese hizmet etmek, şehvet düşkünü, kibirli bir kontun işlerini görmekten çok daha iyiydi elbette.

Gün biterken Kristy rutine alışmış, işleri kavramıştı. Rossie ve iki hizmetçi kadın malikânenin temizliğiyle, uşak işlerin derlenip toparlanmasıyla, Greta ve köyden gelen iki kadın da mutfakla ilgileniyordu. Kalıcı bir hizmetçiye daha ihtiyaçları olduğundan, Kristy bu açığı kapatmak için gelmişti. İşler kolaydı. Tanrı'ya şükür ki Cawdor gibi her yanı yalın ve kadim taşlarla örülü buzdan bir kalede yaşamak yerine, sıcak bir malikânede yaşıyordu. Görünüşte her şey iyiydi ancak kontun yarın gelecek olması onu biraz kaygılandırıyordu. Ya onun kalmasına müsaade etmezse? Ya daha genç ve daha iyi görünümlü kızların çalışmasını isteyecek kadar kibirli biriyse? Greta içini ferah tutmasını söylemiş olsa da, Kristy aradığı huzura bir türlü varamıyordu.

Mutfaktaki işler bitmiş, çalışanlara akşam yemeği verilmiş, malikâne temizlenmişti. Her şey kontun gelişine göre ayarlanmış, evi sabırsız bir telaş kaplamıştı. Rossie bile eski neşesine kavuşmuş, şarkılar söyleyerek ve çoğu zaman Uşak Pilmore'un ayıplayan bakışlarına maruz kalarak ortalıkta dolanmıştı.

Gece olmuş ancak Kristy içini kemiren binlerce düşünceden hâlâ kurtulamamıştı. Hava almak için küçük bir gezinti yapmaya karar verdi. Herkes yatağına çekilince odasından çıktı. Eline aldığı feneri yakarak mutfak kapısından geçti ve servis koridorundan ilerleyerek malikânenin ön cephesine geldi. Buraya daha önce Rossie'ye yardım etmek ve evin işleyişini öğrenmek için gelmişti. Normalde bu kısımda hizmetçiler dolanmıyordu ama gecenin bu saatinde onu ikaz edecek biri olmadığı için rahattı.

Elindeki fenerle, ürkek adımlar atarak ön kapıya kadar vardı. İçinden bir ses kütüphaneye gitmesini, birkaç kitap aşırmasını söylüyordu ama içindeki sese bu gece uymamaya karar verdi. Devasa iki kanadı olan kapının önüne geldiğinde kalbinde tuhaf bir heyecan vardı. Gizli ve yasaklı bir iş yapan herkesin

yaşadığı türden olan bu heyecanı sevdiğini fark edip gülümsedi. Ancak bir saniye sonra iş üstünde basılmış bir hırsız gibi kalakaldı. Kapı ansızın açılmış ve karşısına çıkan gölge onu korkuyla sıçratmıştı.

"Tanrı aşkına, Bayan McNair! Burada ne işiniz var?" diye sertçe sordu Uşak Pilmore.

Kristy ona yakalanmış olmayı nispeten rahatlatıcı bulup, derin bir nefes bıraktı. "Sadece biraz hava almak istemiştim, efendim," dedi çekingen sesiyle.

Pilmore birkaç azar cümlesi için ağzını açtı ancak söyleyeceklerini unutmuş gibi kalakaldı. Bakışları, Kristy'nin parlak bir alev gibi yanan açık saçlarına ilişti. Onu ilk kez bu halde gören adam, dili tutulmuş gibi tek kelime edemedi. Elindeki fenerin ışığıyla tatlı titreşimlerin geçtiği o kızıl saçlara öylesine dalmıştı ki, genç kadın kafasına bir tür canavarın ilişmiş olduğunu düşündü.

Kristy ellerini saçlarına geçirip "Bay Pilmore?" diye sordu.

Adamın gözleri en sonunda kızın gözleriyle kesişti. "Saçlarınız..." dedi o soğuk haline uymayan alçak ve duygulu bir sesle. "Ne kadar da güzel." Sanki bu cümleyi kuran, o adam değildi.

Kristy tedirginlik içinde sarsakça sallandı. "Te...teşekkür ederim, efendim," dedi. "Onları sıkıca bağladığım için tüm gün başım ağrıyor. Uyumadan önce saçlarımı çözmezsem, başımın gövdemden kopacağını sanıyorum."

"Anlıyorum," dedi adam aptal bir şaşkınlık içinde. "Bu saçları gizlemek büyük bir günah olmalı," diye başka bir yorum getirdi.

Kristy kibarca gülümsedi. Büyük bir kontluğun göz alıcı malikânesinin önünde, gecenin bir yarısı yaşlı bir adamla sohbet etmek tuhaftı. Neyse ki bunu fark etmiş olarak hafifçe öksürdü. "Peki ya siz, efendim... Bu saatte dışarıda ne yapıyordunuz?"

Adam gözlerini genç kadından çekip, elindeki mektuba baktı. "Can sıkıcı bir mektup daha geldi," dedi. Bu defa sesine gergin bir tını yüklenmişti.

Kristy gizemli mektuplardan haberdardı. Greta'nın anlattığına göre, neredeyse haftada bir kez bu mektuplardan geliyordu

ve içinde her ne yazıyorsa majestelerini o kadar öfkelendiriyordu ki, gürlemesi tüm malikâneyi baştan ayağa titretiyordu. Her defasında, bu mektubu yazanları bulacağını söyleyen Uşak Pilmore'u azarladığından da bahsetmişti yaşlı kadın. Kristy bunu hatırlayınca "Şu kimin yazdığı bilinmeyen mektuplardan mı?" diye sordu.

Adam sertçe başını salladı. "Tanrı şahit ki, majesteleri bunları göndereni bulursa kendi elleriyle öldürecek."

Kristy merak etse de, içinde ne yazdığını sormadı. Pilmore da devam etmekte pek de gönüllü olmayınca meseleyi uzatmadı.

"İzninizle, Bay Pilmore," diyerek kapının açıklığından geçmek istedi.

Uşak kibarca yol verdi. Genç kadın elindeki fenerle gözden kaybolmadan önce nazikçe uyardı. "Dikkat edin, Bayan McNair. Gecenin ne getireceği belli olmaz. Fazla uzaklaşmayın."

"Sadece beş dakika hava alacağım," dedi Kristy adamın içini rahatlatmak ister gibi.

Uşak gülümsedi. Kristy onu gülümserken ilk kez görüyordu. Aynı şekilde karşılık verdiğinde adamın elindeki mektup titredi. *Zavallı adamın dikkatini dağıtmayı bırakmalıyım,* diye düşündü hızlıca merdivenleri inerken. Greta'ya hak veriyordu. Babası yaşındaki bir ihtiyarın aklını başından almak, kötü kadınların uğraşıydı.

Şubat ayı tıpkı İskoçya'daki gibi Walsham topraklarında da oldukça gaddardı. Yüksek dağların tepesindeki kar aşağılara inmemişti ama etkisi aynıydı. İskoçya'da şimdi her yer bembeyaz olmalıydı. Oralardaki insanlar bu soğuğa alışkındı. Ve elbette Kristy de... McAlister köyünde yıllarca tek başına yaşadığı kulübesini hatırladı. Orada pek çok soğuk gece geçirmişti. O anları hatırlamak daha da üşümesine neden olunca pelerinine sımsıkı sarındı. Geçen sene Lorna'nın ördüğü bu pelerin, sevdiği birkaç eşyasından biriydi. Pelerinin başlığını da kafasına geçirince biraz daha ısınmıştı. Kendiyle yalnız kalmayalı uzun zaman olmuştu. Madam Doppler ve kızları düşünüp, onların da iyi bir yerde olduğunu umarak derin bir nefes bıraktı.

Farkında olmaksızın yürümeye devam ederken malikâneyi birkaç mil geride bırakmıştı.

Beyaz, gri bulutlarla kaplı gökyüzü saçları ağarmış, huysuz bir ihtiyar gibi görünüyordu. Kuzey Denizi'nden gelen dalgaların sesi de korkunç bir uğultu olarak kulaklarına doluyor, sadece bedenini değil ruhunu da sarsıyordu. Gece o kadar karanlık değildi ama ürkütücü olduğunu kabul etmeliydi. Kelt efsanelerinden Bean Nighe'i hatırladı. Lorna'nın anlattığına göre, herkesin bildiği bu efsane Leydi Charlotte'u fena halde korkutmuştu. 'Ne de olsa o bir İngiliz!' demişti Lorna kadın için. Leydi Charlotte, kalenin lordu Ewan McAlister'ın İngiliz karısıydı ve Lorna da Ewan'ın kız kardeşiydi. Charlotte en başından beri ona çeşitli işkenceler yapan Ewan'a sonradan âşık olmuş, aşkına da karşılık bulmuştu. Şimdi mutlu bir evlilikleri vardı ve en son ikizleri olmuştu. Kristy onların mutluluğuna daima imrenmişti.

Bean Nighe, aptal bir efsaneden başka bir şey değil! diye düşündü. Efsaneye göre bu kadını görenler, o gün öleceklerini anlıyorlardı. Kristy, Bean Nighe'i görse bile korkmayacağını telkin etti kendine. Ölmek, bir şeyleri olan insanları korkuturdu. Kristy hiçbir şeye sahip değildi ve ölmekten korkmuyordu. Tam bu sırada geniş toprak yolun uzak ucundan bir şey hareket etmeye başladı. Gecenin karanlığı içinde kendisine doğru gelen bu şeyin bir atlı olduğunu gören genç kadın, saf bir korkuyla baş başa kaldı. Öyle ki hareket edemedi ve olduğu yerde kalakaldı.

Gökyüzünün loş aydınlığı dalgaların kasvetli sesiyle birleşince, ona doğru gelen atlı tıpkı efsanevi bir savaşçı gibi görünüyordu. Üzerindeki uzun ceketi gecenin rüzgârına karışıyor, atı yerde değil adeta uçarak süzülüyordu. Genç kadın göğüs kafesini zorlayan kalp atışlarının altında bir ölü gibi donuk gözlerini ona dikmişti. Üzerine gelen ve gittikçe yaklaşan atlının simsiyah geceden daha siyah görüntüsü, mahşerin dört atlısından biriymiş gibi görünen devasa gövdesiyle genç kadına dünya üzerindeki en büyük korkuyu yaşattı. Belki de her şey gerçekti ama bu atlı öte dünyadan bir varlık gibiydi. Kristy birden kendine geldi ve arkasını dönüp çılgınca koşmaya başladı. Kulaklarına dörtnala giden atın toprağa çarpan toynak sesleriyle, adamın kırbacının

geceyi yaran şaklaması doluyordu. O an, ölümden korktuğunu anladı. Mutlak bir huzur olan ölümden korkmasına sebep olacak neye sahip olduğunu düşünemedi, sadece koşmaya devam etti.

"Dur!" diye bağırdı atlı.

Bu ses rüzgârdan bir tutam, geceden bir iz taşıyordu. Öylesine güçlüydü ki, Kristy'nin tüm uzuvları durmaya hazırlandı. Genç kadın adeta bedenine ihanet ediyordu. Ayaklarını zorladı ve çamurlu toprağın izin verdiği ölçüde koşmaya devam etti.

"Sana dur, dedim!"

Ses ensesine inip, saç diplerine, oradan da tüm bedenine yayıldı. Bir yılan gibi dolandı ona. Kristy kalbinin patlayacağını düşünse de durmadı. Ayaklarına takılan eteği, elinden kayıp giden feneriyle gecede savrulan bir tüy gibiydi. Nal sesleri gittikçe yaklaşırken, Kristy en adi şekilde öleceğini anladı. Ruhu bir savaşçı tarafından çalınacak, kalbi göğsünden koparılacaktı... Nefesleri sıklaştı, ayakları ağırlaştı ve saniyeler sonra üzerine atlayan o devasa gövdeyle yüzüstü çamura saplantı. Onu tek koluyla zapt eden ve toprağa kenetleyen bu devasa gövdenin hükmünde zorlukla nefes aldı.

"Sana dur demiştim!" diye tısladı o ses.

Sadece sesinden değil, onu tutan ellerinin iriliğinden de oldukça güçlü bir erkek olduğu anlaşılıyordu. Adamın sıcak nefesi genç kadının kulağına değdi, solukları saçlarını havalandırdı. Elleriyle omuzlarını bastırdığı için Kristy hareket bile edemiyordu. Bir an sonra o eller, omuzlarından kollarına inip, genç kadının bedenini çevirdi. Sırtüstü yumuşak çamura yaslanan Kristy, aralık dudaklarının arasından büyükçe nefesler alıp verdi. Yaşıyor muydu, ölmüş müydü emin bile değildi...

"Kimsin sen?" diye sordu gizemli savaşçı.

Genç kadın o an gözlerini açtı. Üzerine eğilen adamı ilk kez gördü. Yüzleri o kadar yakındı ki... Buna rağmen çehresinin her detayını seçememişti. Saçlarını fark etmişti. Simsiyah, ensesine inen uzun saçları rüzgârlarla geriye doğru uçuyordu. Gözleri de en az saçları kadar karanlıktı ve öfkeyle bakıyordu. Gerisi bir hayal kadar gizemliydi.

"O mektupları bırakan sensin, değil mi?"

Kristy bu esrarengiz adama şaşkınca baktı. "Ne... ne?" diye inledi sesinin çıktığı ölçüde.

"Bana o mektupları sen mi getiriyorsun? Bunu yapan sen misin, yoksa biri mi yaptırıyor? Eğer ölmek istemiyorsan derhal konuş!"

"Ben... Ben..."

Genç kadın ne diyeceğini bilemeden kalakaldı. Ilık nefesi yüzüne vuran, teninin dağ kokusu genzine dolan adamın güçlü bedeni altında kıvranırken ellerini kaldırıp, onun kollarına dokundu.

"Bırak beni!" dedi o iri gövdeyi üstünden itmeye çalışırken. Aklı hâlâ parçaları birleştiremiyor, sadece kendini kurtarmaya çalışıyordu. İncecik elleriyle o kaslı kolları itmeyi başaramayınca "Ben sadece bir hizmetçiyim," dedi üzerindeki gölgeye bakarak.

Adam en sonunda ayağa kalktı. Kendisiyle beraber yakasından kabaca tuttuğu genç kadını da kaldırdı. Kristy omuzlarına bile erişemediği adamın, onu öldürmek istese bunu tek hamlede kolayca yapabilecek kadar kuvvetli göründüğünü fark etti.

Onun ellerinin arasından çırpınıp kaçmaya çalışırken, o devasa gövdeyi de tümüyle gördü. Omuzları geniş, göğsü bir kaya parçası kadar sertti. Saçları geriye doğru uçuşmaya devam ederken, yüzü loş gecede hâlâ seçilemiyordu. Çehresinin sadece sağ kısmına vuran zayıf bir aydınlıkla onun simsiyah gözlerini fark etti. Kristy onun gözleriyle kesişince tuhaf bir heyecan dalgası altında sarsıldı. Kalbi tanıdık bir şeyler arıyor gibi o yüzde dolandı ama ne aradığını bilmiyordu.

Adam genç kadının yakasını bırakmadan, onu bir çuval gibi peşinden sürüklemeye başladı. Az ileride düşmüş olan feneri almaya gittiğini gören Kristy, çaresizce onu takip etti.

"Seni bulduğumda kendi ellerimle öldüreceğime ant içmiştim!" dedi adam sertçe.

Sesi öylesine kendinden emindi ki, Kristy bu geceyi sağ geçiremeyeceğini anladı. Uşak Pilmore 'Gecenin ne getireceği belli olmaz,' demişti. Gece Kristy'ye bir ölüm meleği göndermişti

sanki. Tüm dünyayı tek eliyle yok edebilecek kadar güçlü bir ölüm meleği... Genç kadın adamdan delicesine korkarken, kaçmak için son bir hamle yaptı ama tek bulabildiği alaycı, küstah bir gülüş oldu.

"Kim olduğunu şimdi öğreneceğim!" diyen genç adam, feneri tutup aralarındaki boşluğa getirdi.

Yüzler, titrek alevle birlikte aydınlandı. Fenerin alevinden daha parlak olan Kristy'nin saçları rüzgârla beraber adamın üzerine doğru uzandı. Sanki ilahi bir ışık gibi onu kutsuyordu. Genç adam göğsünde dalgalanan saçlara bakmadan kadının yemyeşil, korkak, ürkek ve şaşkınca açılmış gözlerine baktı.

"Kimsin sen? Topraklarımda ne işin var?" diye sordu kısık ve tehlikeli sesiyle. Başka erkekleri bir serseme çeviren kadının güzelliği onu bir nebze olsun sarsmışa benzemiyordu. "Kimsin sen?" diye bağırdı bir kez daha.

"Ben bu malikânede çalışan bir hizmetçiyim," diyen Kristy eliyle güneyde kalan Whiteford Hill'i gösterdi.

Adam gülümsedi ancak keyifli değildi. Kadına inanmadığını gösteren küstah bir tebessümdü sadece. Feneri bu defa kendi yüzüne yakın tuttu. Onun sert hatlı çehresinden çekinmeyecek bir kadın olmadığım biliyordu. Ya da bu küçük aptalın kiminle konuştuğunu görmesini istiyordu. O zaman belki dili çözülür, ölmemek için yalvarırdı.

"Şimdi," dedi kaşlarını çatarak. "Hemen konuş!"

Kristy sıçradı. Ağzı kendiliğinden aralandı ancak genç adamın hedeflediği korku yüzünden değil, şaşkınlıktan... Yakalarından böyle sıkıca tutulmamış olsa yere kapaklanırdı. Kalbi bir çan gibi titreşip dururken, sonunda adamın yüzünü tamamen gördü.

Simsiyah saçlar, geceden karanlık siyah gözler, keskin hatlar, normal bir erkekten çok daha uzun bir boy, çok daha yapılı bir beden ve çok daha yakışıklı bir yüz... Bunların tümünü tanıyordu. Tıpkı gözlerindeki o lanet olası öfkeyi tanıdığı gibi.

Son nefesini bırakıyormuş gibi derince soludu genç kadın. Bu adam, yedi yıl önce onu kovan, bir hastalığa bakar gibi ona tiksinerek bakan aşağılık kocasından başkası değildi.

Genç kadının kalbi bu gerçeğe dayanamadı. Göz kapakları gözlerinin üzerinde ağırlaşarak kapandı. Bayılmadan önce dilinden bir fısıltı olarak dökülen ancak işitilmeyen o tek kelime, "Bradley..." oldu.

Uğursuz bir ses... Bıçakların birbirine sürtünmesi gibi... Bir katilin az sonra kurbanını doğramaya hazırlanması gibi... Bir cam kesiğinin deriyi yırtması gibi... Oysa bu, hepsinden daha acılı... Kan akıtmayan ama ruhu söken bir acı.

Gözleri aynadaki kurbana sabitli. Bakışları bulanık... Dalgalı bir denizde yüzen iki tekne gözleri... Kendine bakıyor... Elindeki makasa... Saçlarını tutuyor titreyen eliyle ve o kızıl alevleri kesip yere fırlatıyor. İnliyor, teninden parçalar kopar gibi.

Kızıl şelaleden saçları kesildikçe çoğalıyor sanki. Aceleyle kesiyor saçlarını ve her hareketinde daha da hissizleşiyor.

Baktığı aynada kendi yansıması var ama bir an sonra o da kayboluyor. Yerine bir gölge beliriyor. Sırı dökülmüş ayna bir kapı gibi canlanıyor gözünde. Karanlık bir ormana açılıyor kapı. Oradan ağır ağır bir gölge geliyor. Tam karşısında duruyor. Yüzü net şimdi. Bu bir adam. Tanıdığı biri. Gözleri alenen ortada. Koyu bir nefretle bakıyor kadına. Dudağında küstah bir tebessüm... Tebessümün yerini kaskatı bir öfke alıyor sonra. Bakışları onun kristal gibi parlak gözlerine sabitli. Dudakları yavaşça aralanıyor. "Senden nefret ediyorum," diyor önce. Kısık ve tok sesiyle fısıldamaya devam ediyor. "Hastalıklı gibi bakan gözlerinden, çelimsiz vücudundan, sessiz dudaklarından... Ve..." Adam susuyor o anda. Gözleri birden saçlarına kenetleniyor. "Alev gibi yanan saçlarından da nefret ediyorum. Cehennemi andırıyor! Onları görmek istemiyorum."

İrkiliyor. Korku ve nefret sinsice kanına yayılıyor. Elindeki makası daldırıyor adama! Gölge dağılıyor ve ayna parçalanıyor. Elleri kesikler içinde. Cam kırıkları içinde yere çöküyor. Başı önüne düşerken bir çuval gibi yığılıyor. Gözlerinden azgın bir fırtına boşalıyor.

İncecik kanayan ellerindeki makası sıkıyor. Dudaklarından bir inilti kopuyor. Kan çoğalıyor, çoğalıyor ve çoğalıyor...

Derin bir nefes bırakmasaydı şüphesiz boğulurdu. Genç kadın gümbürdeyen kalbinin sesini duyarken uyandı. Gördüğü kâbus yüzünden her yerinden soğuk terler akıyor, bedeni nefes almak için çırpınıyordu. Nerede olduğunu saniyeler sonra

fark ettiğinde, az önceki korkunç kâbusun gerçek olmadığına sevindi. Sevinci bir nefeslik olacak kadar kısaydı. Bir kâbustan uyanmıştı ama daha büyük bir kâbus yeni başlıyordu. Dün geceyi hatırlaması kısa sürmüştü. O adamı görmüştü. Gecenin bir yarısı, mahşerin dört atlısından biri gibi... Canını alacakmış gibi... Kocası, William Bradley Barlow.

Belki dün gece de bir kâbustu, diye düşündü. Gerçekliğinden emin olamadığı o anların görüntüsüyle yataktan usulca doğruldu. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Dün geceye dair anımsadığı her şeyin kötü bir yanılsama olduğuna inanmak istiyordu. Anılarının bir oyunuydu belki de. İngiltere'de olması zorunlu olarak o adamı düşünmesine neden olmuş, sonra da o *şeytan* rüyasına girmişti. En iyimser yorumu buydu.

Pencereden sızan minik gün ışığını fark ettiğinde hemen ayağa kalktı. Greta erken uyandığı için mutfak işlerini çoktan bitirmiş olmalıydı. İlk hafta için fazla uyuşuk görünmek istemeyen genç kadın aceleyle saçlarını topladı. Elbisesi zaten üstündeydi ve hatırladığı kadarıyla dün gece de bu elbise ile dışarı çıkmıştı. Kalbi ansızın şiddetle çarptı. Yavaşça zihnine üşüşen anılar onu korkunç bir gerçeğe hazırlıyor gibiydi. Tüm işaretler en kötüyü gösteriyor, kâbus olmasını dilediği her şey gerçeğe doğru yol alıyordu ve Kristy bundan ölümüne korkuyordu. Düşünüp durdukça daha çok daraldığı için pek de toparlayamadığı görüntüsüne aldırmadan mutfağa geçti. Malikânenin ikinci katındaki büyük pencereli, geniş odalarından sonra güneşten en çok nasibini alan yer mutfaktı. Bu mevsimde güneş utangaç bir gelinin duvağının ardına gizlediği yüzü gibi kendini bulutların ardına gizlemiş olsa da, Kristy buradaki aydınlığı ilk günden sevmişti. Koridora kadar yayılan gün ışığı ona aradığı umudu veriyordu. Mutfağa girdiğinde Greta'yı kızı Rossie'yi azarlarken buldu. Fısır fısır konuşulanları işitmedi ve bunun üstünde durmadı.

Kadın, Kristy'yi fark edince az önce hiddetli bir ifade takınan yüzüne içten bir endişe yerleşti. Rossie ile olan konuşmasını kesip, sevecen gözlerini Kristy'ye dikti. "Ah, tatlım! İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi genç kadın yorgun sesiyle.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun? Düşüp bayılmışsın."

Kristy hızlıca cevap verdi. "Ben bayılmam, Greta."

"Ama dün gece bayılmış halini gözlerimle gördüm. Tanrı'ya şükür majesteleri seni bulmuş da, soğuktan donarak ölmeni engellemiş."

"Majesteleri mi?"

Genç kadının solgun çehresine bir korku yerleşti. İşaretlerden biri daha dün gecenin yaşandığını gösteriyordu. İyi olansa, gördüğü o malum suretin, kocasına ait olmama ihtimaliydi.

"Ah evet, majestelerimiz Lord Barlow... Seni kendi kolları üzerinde malikâneye taşıdı. Tuhaf olan, senin hiçbir yere gitmene izin vermememizi emretmesiydi. Sanırım seni bir hırsız sandı ancak kim olduğunu ona söylediğimizde öfkeyle gürlemeyi kesti."

Kristy cümlenin başını işittikten sonra gerisini dinleyemedi bile. Yanlış duymadığından emin olduğu isimle beraber ürperdi. Sinirleri gittikçe gerilirken "Lord... Lord Barlow mu?" diye sordu. Sanki kendi kulaklarını yalanlamak istiyordu.

Greta, genç kadının bu sersemlemiş haline anlam veremedi. "Evet, tatlım," dedi. "Tüm bu toprakların ve malikânenin sahibi, bizim de efendimiz, Lord Bradley Barlow."

Kristy eliyle duvara tutundu. Kalbi öylesine şiddetli çarptı ki, bir an boyunca nefessiz kaldı. "Greta..." diye fısıldadı zor işitilen sesiyle. "Burası Lord Barlow'un evi mi?"

"Bunu bilmiyor muydun? Tanrı aşkına, tatlım! Nerede çalıştığını sanıyordun?"

Nerede çalıştığını bilmiyordu. Henüz dün geldiği bu evin sahibinin kimliğine dair konuşma yapmaya fırsat bulmamışlardı. Çalışanlar ona ismiyle hitap etmiyordu ve Kristy onu sadece bir kont olarak biliyordu. Madam Doppler da isim vermemişti. Bu yüzden Greta'ya verecek bir cevabı yoktu. O adamın evinde olduğunu ömrü boyunca tahmin edemezdi ki. Yedi yıl önce geldiğinde bambaşka bir evde ağırlanmıştı. Bu malikânenin de onun olduğunu bilemezdi. Bunu düşünemezdi bile. Onunla

karşılaşma ihtimalinin mümkün olmadığını sanırken, şimdi bu ihtimalin gerçekliğine çarpıp duruyordu.

"Ben..." diye inledi ve sustu. Kelimeler yetersiz, hisleri dağınıktı. Kalbindeki ağrı artık iyiden iyiye canını acıtıyordu. Gözlerinde biriken yaşları hissedince Greta'dan kaçırdı bakışlarını. O halde, şimdi kocasının... Ah, bu kahrolası bir saçmalıktı! Bütün krallıkta yüzlerce soylu dururken, gelip o adamın evinde mi çalışmaya başlamıştı? Bu bir tuzak mıydı, bir oyun mu? Madam Doppler mı ayarlamıştı, yoksa o adamla karşılaştığından beri yüzünü güldürmeyen kader mi? Ya Greta? Onun, majestelerinin karısı olduğunu biliyor muydu?

"Sen... Sen biliyor musun?" dedi ansızın.

Rossie oradan bir yerden ofladı. Greta yavaş adımlarla Kristy'ye doğru yürürken "Neyi biliyor muyum? Tatlım, sen gerçekten iyi misin?" diye sordu kaygıyla.

İyi değildi. Berbattı. Hatta ondan bile öte. Kristy soran gözlerle yaşlı kadına baktı ve "Benim kim olduğumu biliyor musun, Greta?" diye yineledi.

Kadın şaşkınca gülümsedi. "Ah, Kristy! Sen gerçekten fena halde hasta olmuşsun. Neler olduğunu hatırlamıyor musun? Lordumuza senin yeni hizmetkâr olduğunu söyledik ve konu kapandı. Korkma, seni kovmayacaktır."

Kristy öfkeyle tetiklenen düşüncelerinin tuzağına düştü. Fevrice "O nerede?" diye bağırdı.

Rossie kibirle cevap verdi. "Lordumuz kütüphanede. Çok uzak değil, Kristy. Böyle bağırmaya devam edersen, gelip seni bulur ve gözünün yaşına bakmadan kapı dışarı eder!"

"Kes sesini, Ross!" diyen annesi kıza kötü bakışlar atıp "Çarşafları ütüledin mi?" diye sordu.

Rossie omuz silkince ona derhal gitmesini emretti. Kızı mutfaktan çıkar çıkmaz, Greta anlayışlı gözlerini Kristy'den ayırmadan onun yanına kadar geldi. Elini kaldırıp alnına koydu ve "Ateşin yok," dedi.

"Ah Greta, lütfen yapma! Ben iyiyim. Sadece anlamıyorum" diyen Kristy payına düşen bunca talihsizliğe bir türlü değin

yorum getiremiyordu. Dün yaşadığı bu cennet, bugün bir cehenneme dönüşmüştü. Dün umut doluyken, bugün en korkunç duyguların tacizine uğramıştı.

"Neyi anlamıyorsun, Kristy? Dün gece düşüp bayıldın ve Lord Barlow seni eve getirdi. Bu kadar karışık olan ne?" Greta bu defa azarlıyordu.

"Her şey!" diye bağırdı genç kadın. Öfkeden, şaşkınlıktan elleri titriyordu. Artık kendini kontrol edemedi. "Onu bulmalıyım!"

"Tatlım, sakinleş! Majestelerini sormayı bırak. Onun karşısına çıkmak istemezsin."

"Ama istiyorum! Biri bana burada ne olduğunu anlatmalı!" diyen genç kadın rüzgârda savrulan bir toz zerresi gibi hışımla ardını döndü.

Onun kontu görmeye gittiğini anlayan yaşlı kadın inleyerek peşine düştü. "Dur, Kristy! Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun?"

Kristy onu işitmiyor, bir çılgın gibi koşar adım kütüphaneye gidiyordu. O aşağılık adam bunları planlamış mıydı? Onunla yeniden eğlenecek, alay edecek, sonra evlendikleri ilk gece yaptığı gibi onu kovacak mıydı? Bu defa tüm bu aşağılanmalara sessiz kalmayacaktı. O zamanlar henüz hayatı seven, gencecik bir kızdı ve onun yerine karar veren bir sürü insan vardı. Şimdi ise yalnızdı. Kimseye boyun eğmeyecek kadar yetişkin ve özgürdü. Artık önemsediği bir hayatı da yoktu.

Kütüphaneye vardığında, sımsıkı tuttuğu eteğini bıraktı. Avuçları ter içinde kalmış, hiddeti bedenini başka bir şeye çevirmişti. Öfkeden bu kadar delirdiği başka bir an hatırlamıyordu. Nefesi düzensiz, adımları kararsızdı. Kendisine adeta musallat olan müthiş bir öfkenin pençesinde, peşinden bağıran Greta'yı bile duymuyordu. Bir saniye için düşünse de kararından dönmedi. Kapıyı çalmaya tenezzül etmeyerek gücünün yettiğinde sertçe açtı. Ağır ahşaptan eski kapı hızla açıldı ve arkasındaki duvara çarpıp, tüm odada yankılanan ve rahatsız edici bir ses çıkarana kadar durmadı.

Genç kadın dimdik baktı karşıya. Dolu gözlerinin ardındaki bakışları bulanık, inip kalkıp göğsü ağır bir kaya kütlesinin yuvarlanışı gibi dehşetliydi.

"Bu kahrolası şey de ne?" diye gürledi tam karşısındaki bir ses.

Oydu işte... Kocasıydı. O, gerçekti. Gözlerindeki gaddarlık tıpkı Kristy'nin kâbuslarındaki gibi gerçekti. Siyah gözlerindeki alevler hiç sönmemişti. Walsham Kontu, genç kadının hatırladığı aynı adamdı. Ona duyduğu nefret de aynıydı, onu ilk gördüğünde kalbini titreten o heyecan da... O küstah ifade de aynıydı, çehresindeki kendine güven de... Onu hatıralarındaki gibi bulmak, genç kadına daha berbat hissettirdi.

"Bu da ne demek oluyor?" diyen Lord Barlow öylesine hışımla yerinden fırladı ki, Kristy bir adım geriledi.

"Sen söyle!" dedi haykırdı Kristy akıl almaz bir biçimde. "Ne oluyor?"

"Ah! Yüce İsa, sen bizi koru. Kristy, kendine gel! Ne yapıyorsun?"

Greta'nın ağlamaklı, çaresiz sesi bile genç kadını kendine getiremedi. Kollarına dolanan tombul ellere rağmen gözlerini *ondan* çekmedi.

William Bradley Barlow da genç kadına bakıyordu. Aralarında büyük bir boşluk olsa da gözleri sanki birbirine değiyor, bakışları birbirini öldürüyordu. Bradley'nin koyunun en koyusu gözlerinden yayılan öfkeye bir de şaşkınlık eklenmişti. Ömrü boyunca hiç kimse onun karşısına böyle çıkmaya cüret etmemişti. Siyah gözlerinden yayılan hiddetle "Bu lanet olası kadın da kim?" diye bağırdı.

Greta hızla efendisine döndü. "Lordum, affedin. Ne olur bağışlayın. O hasta... Dün gece siz onu getirdiğinizden beri sayıklamaları bitmedi." Kadının çırpınırcasına söylediği yalanları işitmeyen Kristy, onun şişman bedenini itti.

"Greta! Lütfen karışma!"

Lord Barlow kötü bir gülümseme attı. "Kimin karşısında olduğunun farkında mısın?"

"Elbette farkındayım!" diyen genç kadın acı dolu bir şekilde gülümsedi. "Ama sen... Sen kiminle konuştuğunu hatırlamayacak kadar aklını yitirmiş olamazsın!"

"Yeter!" dedi genç adam. Sesine daha fazla ciddiyet, duruşuna tavizsiz, korkutucu bir güç yerleşmişti.

"Hayır, durmayacağım!" Kristy cesaretinden bir parçamın yitip gittiğini anladı. Gözlerinden damlayan yaşlar onu güçsüzleştirirken başını dikleştirdi. "Şimdi bu meseleyi çözeceğiz..." demişti ki Greta en sonunda dayanamadı. Yaşlı kadın elini kaldırıp Kristy'nin ağzının üstüne kapattı. "Tanrı aşkına sus, kızım! Sen ne yaptığını sanıyorsun? Hepimizi kovdurmak mı istiyorsun?"

Kristy o eli hışımla dudaklarının üstünden itti. Gözlerini korkuyla kırpıştıran yaşlı kadına bakıp "Sen karışma!" dedi. "Burada her ne oluyorsa bunu öğreneceğim! Eğer niyetin bana bir oyun oynamaksa, buna izin vermeyeceğim!"

Greta o an fazla düşünmedi. Elini kaldırıp, tüm gücüyle genç kadının yüzüne bir tokat indirdi. Kristy'nin kızıl saçlarından bir tutam yüzüne yayılırken başı sağa döndü. Cam öylesine acımıştı ki gözleri sonuna kadar açılmıştı. Bembeyaz teninde bir damga gibi duran kızarıklığın üstüne avucunu koyarak Greta'ya döndü.

"Kendine gel!" diye bağırdı yaşlı kadın. Sanki birden büyümüş, kuvvetlenmiş gibiydi. Kristy'nin diretmesine fırsat vermeden, kolundan tuttuğu gibi onu dışarıya sürüklemeye başladı. Bir yandan da yalvarırcasına inliyordu. "Lütfen efendim, bağışlayın. O bir nöbet geçiriyor!"

"Bırak onu, Greta! Derdi neyse anlatsın."

"Ne derdi olabilir ki? Sadece üşütmüş. Alevler içinde yanıyor, hayal görüyor olmalı," diyen zavallı kadın çaresizce çırpınmaya devam etti.

Bradley sert göğsünden derin bir nefes aldı. "O halde, defolun buradan! Greta, bu kadını hemen karşımdan götür, yoksa kendime hâkim olmam çok zor olacak!"

Yaşlı kadın hızla başını sallayıp afallamış olan Kristy'yi bir çuval gibi ardından sürükledi.

"Özür dilerim. Tanrım! Çok üzgünüm, kızım. Özür dilerim..."

Greta'nın sesi Kristy'nin kulağının dibinde yankılansa da bir anlam ifade etmiyordu. Genç kadın dünyevi olan her şeyden soyutlanmış, bir rüya âleminde geziniyormuş gibi hissediyordu. Bugün olanların yaşanmamış olması için canını bile verirdi ama biliyordu ki yaşanmıştı. Onu görmüştü. O gözleri... Bunlar bir hayal olsa bile kalbindeki heyecan gerçekti. O kahrolası duygu gerçekti. Yıllar önce onu gördüğünde de aynısı olmuştu. Dünyası bir anda her şeyden arınmış, geriye bir tek o kalmıştı. Bugün bu histen nefret ediyordu, bunu yaşadığı için kendinden de...

"Kristy, lütfen bana bak. Neden yaptın bunları, ne oldu sana?"

Kristy çok yakınından gelen bu sesi işitmişti ancak üzerinde durmadı. Oturtulduğu sandalye üzerinden kalktı. Sanki biri onu büyüyle kaldırmış ve bir yerlere çağırıyordu. Uzun kirpiklerinin altındaki yeşil gözleri hiçbir duygu belirtisi taşımıyor, bakışları açık bir gökyüzünün berraklığında karşıya sabitli duruyordu. Hareket ediyordu ama bunları yapan o değilmiş gibi kendinden bihaber görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun? Bana ne olduğunu anlatmayacak mısın?" diye sordu bir kez daha Greta. İnatla ve endişeyle...

Kristy o an kendine gelir gibi oldu. Başını çevirip kederli kadına baktı. Dudakları aralandı. Bir an ona her şeyi anlatmak istediyse de bambaşka bir şey söyledi. "Dışarı çıkacağım, lütfen sadece izin ver," dedi kelimeleri zar zor kurarak.

Kadın anlayışlıydı. "Git," dedi. "Kış güneşi belki seni hayata döndürür."

Onu hayata döndürecek hiçbir şey yoktu. Bitap düşmüş bedeni, zihni, geçmişi ve akıbetinden korktuğu geleceğinin endişesiyle yürümeye başladı. Hizmetlilerin dışarıya çıktıkları dar kapıdan geçtiğinde kendini bahçenin arka kısmında buldu. Usulca basamaklara oturdu. Rüzgâr bir süvari gibi saçlarını uçurunca ıstıraplı kalbine daha soğuk bir duygu yerleşti. Uzakta yürüyen köylüleri gördü bu sırada. Sesleri geliyor ve belli ki bir şeye gülüyorlardı. Arkalarındaki iki çocuk koşarak onlara yetişmeye çalışırken, bir yandan da neşeyle havlayan köpekle oynuyordu.

Hayat onlar için ne kadar basitti. Ne kadar da güzel... Tarlalara gitmek, toprağı çapalamak, yorgun ama mutlu bir şekilde evlerine dönmek, ocaktaki yemek kokusuyla küçük, eşsiz mutluluklar tatmak, çocuklarını büyütmek ve yaşamak... Kristy neden bunlara sahip olmadığını biliyordu. Neden sıradan bir adamla evlenmediğini, neden iki tane oğlan doğurmadığını, neden günü tarlada ya da mutfakta yemek pişirerek geçirmediğini gün gibi biliyordu.

Yaşadığı felaket karşısında hiçbir şey yapmaması imkânsızdı. Bir anda tüm hayatını altüst eden bu sarsıcı karşılaşma yazgısının bir oyunuysa, Kristy de bu oyuna dâhil olacaktı. Kartları dağıtan hayattı ama kartlarla oynayacak olan kendisiydi.

"Buna izin veremem," dedi kendi kendine mırıldanarak. "Bir kez daha olmaz!"

Ve sonra ayağa kalktı. Yapılacak şeyleri ertelemeyi bırakmalıydı. Oyuna katılmanın zamanı gelmişti. Şimdi düşünmesi gerekiyordu. Bunun için de sessiz bir yere ihtiyacı vardı. Biliyordu ki düşünmeden verilen her karar, kişiyi ancak daha büyük bir felakete sürüklerdi.

***

Walsham Kontluğu, krallığın doğusunda yer alan büyük bir kontluktu. Nesiller boyunca Anglosakson halkının gurur kaynağı olan kadim yapılarıyla övünürdü. Norfolk için 'O kadar düzdür ki, bir şeyi kaybetmek neredeyse imkânsızdır,' denirken, komşusu Walsham yüksek yamaçları ve dik kayalıklarıyla nam salmıştı. Kuzey Denizi'nin dalgalarıyla en çok hırpaladığı kıyılar buradaydı. 12. Walsham Kontu William Bradley Barlow şüphesiz bu mirasa karşı öylesine sahipleniciydi ki, bu topraklarda yaşayan hiç kimse geleceğinden endişe duymazdı. Zalimliğiyle bilinen Lord Barlow, efsanelerde geçen kötü krallar gibi adaletsiz değildi. Genç adam, zalim ve gaddardı ama gücünü salt bunlardan almıyordu. Adaleti konusunda kimse şüpheye düşmese de, karşısında adam akıllı konuşabilen insanların sayısı oldukça azdı. Bunlardan biri yedi yıl önce vefat eden ağabeyi 11. Walsham Kontu Dave Barlow, diğeri ise sadık adamı Cowlin'di.

Dave'in yokluğuyla bu sayı bire inmişti. Bugüne kadar. Karşısında delice bir cüretle konuşabilen, itiraz eden ve bağıran biri daha olmuştu. Aslında o tekti. Cowlin bunun bir parçası kadar konuşsa, Bradley onu kılıcıyla deşerdi. Bir kadın... Tanrı'nın belası, tepeden inme o hizmetçi, otuz iki yıllık hayatında ona böylesine bağıran tek insandı.

Genç adam düşündükçe öfkesinin bir sınırı olmadığını fark ediyordu. Kadınların o kahrolası bağırışlarına başka bir şekilde katlanabilirdi ama bir hizmetçinin böyle pervasızca karşısına geçip hesap sorması, kanına zehir gibi yayılan bir öfke yüklemişti. Greta'nın yalvarmaları olmasa, o fahişeyi saçından tuttuğu gibi bir ağaca bağlar, sırtından kırbaçlardı. Gerçi böylesine vahşi ve ilkel davranışlar kölelik zamanlarında kalmıştı ama bu kadın kölesi olsa, ona yapacağı en iyi muamele kırbaçlamak olurdu. Daha kötüsünü hak etmişti. En ölümcül olanını...

Sonradan Greta, kadının ateşli humma geçirdiğini, aklını bir anlığına yitirdiğini söylemişti ancak Bradley o gözlerde öylesine sağlıklı bir nefret görmüştü ki, neredeyse kadını piçiyle ortada bırakmış bir aşağılık gibi hissetmişti.

Genç adam, çatık kaşlarının altından dimdik baktığı siyah gözlerini mektuptan çektiğinde dudakları kaskatı birbirine kenetlenmişti. Onu bu zamana kadar gelen tehdit mektuplarından daha fazla kızdıran tek şey, o kadının sözleriydi. Ve belki alev gibi parlayan saçları, cehennemde yanan bir ormana benzeyen yemyeşil gözleriydi... Soluklarını öylesine hiddetli almıştı ki, genç adam inip kalkan göğsündeki hareketi fark etmişti. Bedeni korkuyla titremiş, elleri yumruk olmuş o hizmetçi... Tüm bedeni, tüm varlığı genç adama yanan bir geceyi hatırlatmıştı... Ateşten bir geceyi.

Greta'nın dediğine göre, soylular dünyasında şöhret sahibi olan Madam Doppler onu buraya göndermiş, Leydi Hubert isimli saygın bir İngiliz leydisi de kefil olmuştu. Yani Bradley'nin şüphelendiği gibi ona mektup getirmekle ilgisi yoktu bu kadının. Greta ona çoktan güvenmişti ama kendisi güvenecek değildi. Güven, genç adamın diline uzak bir kelimeydi. Kimseye güvenmezdi. Ona güvenmesine de imkân yoktu. Adının Kristy ya da

Kristin gibi bir şey olduğunu yine Greta söylemişti ama isimlerin canı cehennemeydi. O yemyeşil gözlere bakınca aklına tek bir isim gelmişti; *Lethe!* Hades'in ölü ruhları bindirdiği kayığının altından akan o nehir... *Unutuş Nehri*... Ona bakan, her şeyini unutuyordu. William Bradley Barlow, o ateşli kriz anlarının yaşandığı beş dakika boyunca her şeyi unutmuştu. Gizemli tehditleri, canına susamış düşmanlarını bile... *Lethe*... Kızıl saçlı bir dişi gibi karşısında belirmişti.

Onu kovmak, İngiltere'den sürmek, hatta Kuzey Denizi'ne atmak seçeneklerden bazılarıydı. Yaşlı ve aciz bir kadın olan Greta'nın yalvarışı olmasa, o hizmetçiyi çoktan topraklarından göndermiş olurdu. Greta onun kimsesi olmadığını söylerken o kadar ağlamıştı ki, Lord Barlow yaşlı kadını başından def etmek için şimdilik kovmayacağına söz vermişti. Sözleri tutmaya çalışmak berbattı.

Genç adam elindeki mektubu güçlü elleri arasında ezerken, Kristy'yi de tıpkı böyle ezdiğini hayal etti. Öfkesi öylesine diriydi ki, bu hem gelen tehdit mektubundan, hem de bir hizmetçinin sözlerinden ötürüydü. Gecenin bir yarısı Londra'dan dönerken, bir şeyler bulabileceğini ummuştu. Mektuplar her hafta bir kez kapıya bırakılıyordu. Belli bir gün yoktu ancak genellikle pazartesi tan ağarırken geliyordu. Buna rağmen o adamı bir türlü yakalayamamışlardı. Bu gece Cowlin Londra'da olduğu için, bunu yapanı kendisi bulacaktı. En iyisi de buydu. Onu kimseye bırakmadan kendisi bulmak istemişti. Bulduğunu da sanmıştı ancak karşısına o deli hizmetçi çıkmıştı. Bradley koştuğu için ondan şüphelenmiş olsa da, neredeyse üç aydır bu mektupları bırakan kişinin elinde feneriyle dolanacağına ihtimal vermediğinden, onun şüpheli olmadığını kısa sürede anlamıştı. Yine de, onun adi bir hırsız olduğunu düşünüp ardına düşmüştü.

O kadın şimdiden iki ölümcül günah işlemişti. İlkinde onu bayıldığı yerde bırakıp, soğuktan ölmesine izin vermeliydi. Onu Whiteford'a taşımak bir aptallıktı. Bu sabah o aptallığın sonucunu bizzat yaşamıştı.

Genç adam usulca koltuğundan kalktı. Pilmore'un saatler önce masasına bıraktığı viskiyi tek dikişte bitirdiğinde, karanlık

bakışlarına aynı nefret yerleşmişti. Mektupları bırakanı bulamamak Bradley'nin içindeki öfkeyi körüklüyordu. Bir de hizmetçi kadınla yaşadığı o sıra dışı deneyim yüzünden kızgınlığı azalmak bir yana artıyordu. Tüm gece uyumamış olsa da, uyku düşüneceği en son şeydi. Soğuk havanın içindeki o kızgın koru yatıştırabileceğini umarak, dışarıya çıkmaya karar verdi.

Bir dev gibi uzun boyuyla hafifçe gerindi. Ensesine inen uzun, simsiyah saçlarına ellerini geçirip, birkaç günlük sakalını ovuşturdu. Daima güçlü, daima yenilmez bir adam olmuştu. Onu tehdit edenlere karşı da öyle olacağını biliyordu. Oradaki tehditler canını sıkmıyordu. Bunu yapanları bulup kendi elleriyle öldürememek sıkıntısının asıl kaynağıydı.

Kütüphaneden çıktığında, Pilmore'u kapının önünde, elinde ceketle hazır bir şekilde onu beklerken buldu.

Uşak "Lordum, kahvaltı yapmadınız..." demişti ki, Bradley'nin karanlık bakışlarını fark edip sustu. Genç adam yine de, nerede konuşması, nerede susması gerektiğini bilen uşağına ikaz edici bir bakış atmayı ihmal etmedi. "Peki, efendim!" dedi yaşlı adam çaresizce ve ceketi uzattı.

Lord Barlow dün geceden beri dağınıkça üzerinde duran kırışık beyaz gömleğini düzeltmeden hızlıca ceketini giydi. Bir konttan çok, bir sokak serserisi gibi görünüyordu. Onun daima titiz giyindiğine şahit olan Pilmore bu duruma şaşırsa da, bunu ifadesine yansıtmadı.

Bradley tıpkı kıyafeti gibi dağınık duran saçlarına ellerini geçirirken "O kadın ben emredinceye kadar karşıma çıkmayacak, Pilmore!" dedi. "Şimdi şu kapıyı aç!"

Pilmore olayın tümünden olmasa da bir kısmından haberdardı. Bayan McNair'in bu denli çılgınlaşması yaşlı adamı oldukça şaşırtmıştı. Efendisine başını salladıktan sonra saygılı bir reveransla kapıyı açtı. Bir teşekkür beklemediği için, lord çıkar çıkmaz kapıyı kapattı.

***

Kuzey Denizi bugün de azgın bir canavar gibiydi. İki mil ötede olsa da sesi duyuluyor, dalgalarının çığlığı insana kasvet

veriyordu. Lord Barlow bu kasveti seviyordu. Ona kendi yaşamını hatırlatan bu rahatsız edici sesi, gökyüzünün karanlığını, fırtına yüklü bulutları seviyordu. Atıyla dolaşmak yerine yürümeye seçti. Binici çizmelerini çıkarmamış, sadece Pilmore'un getirdiği uzun, kışlık ceketini giymişti.

Bir müddet yürüdü. Ormandan uzaktaki düzlükler, bazı kışlık bitkiler için gelen köylüler haricinde boştu. Walsham toprakları ıssız bir cennet gibiydi. Çıplak ağaçlar solgun doğanın koynunda, yaşama tutunan ağır bir hastaya benziyordu. William Bradley Barlow en çok kış mevsimini seviyordu. Güzel kadınlar, iyi bir kadeh içki, atı, toprakları ve kış mevsimi... Sevdiklerinin sayısı o kadar azdı ki, bunlarla mutlu olmayı düşünmemişti. Mutluluk sıradan, köhne insanların hayaliydi. Onun tek hayali, daha iyi olmaktı. Babasından ya da ağabeyinden... Kraldan bile!

Sonsuz Düşüş Kayalıkları'na geldiğinde güçlü bir nefes aldı. Buz gibi hava genç adamın kanını harekete geçiren bir iksir gibiydi. Gökyüzünde fırtınanın habercisi sabırsız bir karaltı, aşağıda ise acımasız dalgaların dövüp durduğu bir sürü zavallı taşı titreten beyaz köpükler vardı. Dalgalar öylesine hiddetliydi ki, düşmanına saldıran bir komutana benziyordu.

Bir ıslığa benzeyen rüzgârın eşlik ettiği dalgaların sesi, diğer tüm sesleri bastırınca Lord Barlow gözlerini kapattı. Ellerini ceplerine geçirip, Sonsuz Düşüş Kayalıkları'nın tepesinden bedenine dolan buzdan havayı karşıladı. Karanlık, koyu gözlerini yeniden açtığında başını sağa çevirdi. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama sanki içinden bir ses o tarafa bakmasını söylemişti.

Baktığı yerde bir kadın vardı. Kayalıklardan birinin ucuna oturmuş, kollarıyla dizlerini sarmış bir kadın... Kızıl saçları sırtında dalgalanan, sanki arsız bir rüzgârla oynaşır gibi inip kalkan ateşten saçları olan bir kadın... Yüzünü görmese de onu tanımıştı. Kaşları çatıldı. Çamura batmış çizmelerinin ses çıkarmasına olanak olmasa da hareketlerinde yavaştı. Usulca kadına doğru yürüdü.

"Eğer kendini öldürmeye niyetin varsa buna onay veriyorum!" dedi gür, sert sesiyle. "Çünkü yaptığın hatayı bağışlamanın tek yolu kendini öldürmen olurdu."

Kristy korkuyla ayağa fırladığında, neredeyse kayalıklardan düşecekti. Kendini toparlayarak, al al olmuş yanaklarındaki birkaç gözyaşı izini sildi. Bakışları öylesine uzun bir süre adamın yüzünde dolandı ki, Bradley gerçeği bilmese onun dilsiz olduğunu sanırdı. Sabahki deliliğinin aksine, şimdi uslanmış, itaate hazır bir köle gibi görünüyordu.

"Anlaşılan, onurlu bir ölümle ilgilenmiyorsun. O halde hem aptallık derecesinde cesur bir kadın, hem de tembelsin, öyle mi?"

Küstah bir alayla kurulan bu sözler üzerine Kristy'nin uzun kirpikleri inip kalktı. "Anlamadım!" dedi herhangi bir hitap sözü eklemeden.

"Senin evimde çalışan bir hizmetçi olduğunu sanıyordum. Buraya gelip aylaklık yapan, işe yaramaz biriysen, defolup gitmekte özgürsün."

"Ben..." diye atıldı genç kadın. "Ben sadece nefes almak istedim. İyi değildim."

"Bu çok açık," dedi Walsham Kontu. "Karşıma ilk çıktığında da bir deli olduğunu düşünmüştüm."

Kristy bir öfke krizinin daha gelmesine izin verdi. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musunuz?" diye sordu bir anlık sinirle. Arkasında belki tek adımlık bir mesafe vardı. Geriye gitse sonu uçurumun dibi olurdu.

"Pek çok fahişe gördüm. Hepsinin kimliğini bilmem mi gerekiyor?" dedi adam sertçe.

"Ben fahişe değilim!"

"O halde kimsin?"

Genç kadın durdu. Gözlerini adamın çehresinden çekmek istemesine rağmen yapamadı. Yüzünün gün ışığında böylesine çekici göründüğünü bilmiyordu. Onu sadece birkaç kez görmüştü. İlk ikisi gece karanlıkta, solgun bir alevin ışığında, diğeri ise bugün kütüphaneye daldığında... O kadar öfkeli olmasaydı, yüzünün detaylarını seçebilirdi belki. Ama gözü dönmüş

bir çılgın gibiydi o anda. Oysa şimdi, yüzünü ilk kez bu kadar yakından görüyor, sert hatlarının altındaki koyu renk gözlerinin, simsiyah saçlarının, keskin dudaklarının, ölümcül bir azap veren baştan çıkarıcı bir çekicilik sergilediğine ilk kez tanık oluyordu. *Baştan çıktığından değil!* Ondan nefret ediyordu. Tanrı şahidiydi ki, şimdi buradan düşüp binlerce parçaya ayrılmasını her şeyden çok isterdi. Ancak ona duyduğu bu yıkıcı öfkeye rağmen, gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu da itiraf etmeliydi. Her insanda bir parça zaaf bulunurdu ve Kristy de şu an bu zaafın tesirinde olduğunu biliyordu. Birini hem etkileyici bulmanın, hem de onu öldürmek istemenin tuhaf görünüdüğünün farkındaydı ama seçme şansı olsaydı kesinlikle ikinciyi tercih ederdi.

Karısından bihaber olan bu adamın sesi, saçlarını uçuran rüzgârın uğultusundan daha ürpertici, bedeni ise üzerinde durduğu kayalıktan daha sert olmalıydı. Siyah ceketinin altındaki geniş gömleği karşıdan esen rüzgâr yüzünden göğsüne yapışmıştı. Genç kadın böyle güçlü bir adamı en son Cawdor'da görmüştü. McAlister Lordu Ewan McAlister, o güçlü kollarıyla iki iri kütüğü kaldırıp fırlatabilirdi ama bu adam da onunla rahatça rekabet edebilecek gibi görünüyordu. İngilizlerin zayıf olduğunu sanıyordu. Bu adam... Kocası... Tüm dünyayı tek eliyle devirecek efsanevi bir savaşçıdan farksız görünüyordu.

Kristy sonunda gözlerini ondan çekerek, elleriyle bedenini sardı. Saçlarını havalandırıp ensesine vuran rüzgâr yüzünden üşümüştü. Aslında onu üşütenin, üzerindeki bakışlar olduğuna yemin edebilirdi. Sanki Lord Barlow da gizli mazilerini biliyor, o gece hissettiği nefreti yeniden yaşıyor gibi bakıyordu. Ancak Kristy, genç adamın onu hatırlamadığını biliyordu. Yedi yıl önce tuhaf bir şekilde evlendiği karısının, şu an karşısında duran bu kadın olduğunu ömrü boyunca idrak edemezdi. Ya o gece çok sarhoştu, ya da ondan sonra büyük bir kaza geçirmişti. Kafası bir yere çarpan bazı insanların geçmişlerinin silindiğini duymuştu. Eğer Lord Barlow böyle bir şey yaşamadıysa, sağlıklı bir piç kurusu olarak onu hatırlamamıştı. Masaya sürülen bir kart da buydu.

"Sana kim olduğunu sordum!"

Genç adamın öfkeli sesiyle, Kristy hamle sırasının kendisinde olduğunu anladı. "Ben sadece basit bir hizmetçiyim, lordum. Londra'dan buraya Madam Doppler'ın gözetimde..."

"Kes şu zırvalıkları! Ne seni, ne madamını, ne de o lanet olası geçmişini bilmek istiyorum."

"Özür dilerim," dedi genç kadın biraz duraksadıktan sonra. Çaresizliğin verdiği öfkeyi yenemezse oyunu kaybederdi. "Ben... ben hiç kimseyim," dedi sözlerini düzeltmeye çalışarak. "Whiteford Hill'de çalışmaya yeni başladım. Sizinle daha önce karşılaşmadık. Sanırım dün gece biraz üşütmüşüm. Hatırlarsanız dün gece hava epey soğuktu. Hastalık yüzünden bazı gerçek dışı şeyler, kâbuslar gördüm. Kendimde değildim. Bu sabah sizinle talihsiz bir karşılaşma yapmamızın sebebi de bu olmalı..."

Genç adam elini kaldırdı. Bu, susması için Kristy'ye verilen bir emirdi. Dik çenesi ve kızgın bakışlarının altında "Yaşadığın kahrolası kâbuslar umurumda bile değil!" dedi. "Bundan sonra yaşayacakların da... Bugün evimden, topraklarımdan defolup gideceksin!"

Sözlerini bitirince, dünyada bir tek kendisi kalmış mağrur bir kahraman gibi arkasını döndü. Kristy'yi uçurumun dibinde, kaygıları ve en çok da nefretiyle bırakarak yürümeye başladı.

Genç kadın oyundan bu kadar kolay sürülmeyi beklemiyordu. Hızlı bir hareketle onun peşine düştü.

"Bağışlayın, efendim!" dedi içten, duygulu sesiyle. "Sizinle dün gece yaşadığımız o tuhaf olayın korkusu yüzünden..."

Adamın az öncekinden daha gaddar bakışlarıyla sözlerini yarıda kesti. Gerekçelerle onu kandırmak mümkün olmayacaktı. "Zaten bilgi sahibi olduğunuz konuları anlatıp canınızı sıktığım için özür dilerim, lordum. Bana sadece bir şans verin. Lütfen... Bundan sonra siz emretmedikçe karşınıza çıkmayacağım. Siz istemedikçe varlığımdan haberdar bile olmayacaksınız. Sadece çalışmama izin verin!"

"Ya istersem?" diye sordu genç adam. Gözleri aniden ışıldamış, bir şeyler planlar gibi gülüşüne alaycı bir neşe yerleşmişti.

"Neyi isterseniz?"

"Ya karşıma çıkmanı istersem? Ya tüm emirlerimi sadece senin yerine getirmen gerektiğini söylersem?"

"Tüm emirleriniz mi?" diye sormaya devam etti genç kadın. Ortada birden çok soru vardı. Bir o kadar da verilmeyen cevap... Kristy uysal bir kabullenişle, "Her ne isterseniz, lordum!" dedi.

Bradley'nin tek kaşı havaya kalkarken, yüzündeki umursamaz tavırla emretti. "Çizmelerimi temizle!"

Genç kadın farkında olmaksızın eğilip çamurlu çizmelere baktı. Dişlerini sıktığını göstermemek için başını bir müddet kaldırmadı. Derin bir nefes eşliğinde "Hemen gidip malzemeleri getireceğim!" dedi

Adamın yanından bir ok gibi fırlamak istediğinde kolundan öylesine sertçe tutuldu ki, yerine çivilendi.

"Hayır," dedi genç adam siyah gözlerinin o serin ürpertisiyle. "Elbisenle sil!"

Sözlere eşlik eden şimşekler önce gökyüzünü, sonra Kristy'nin göğüs kafesini yarmıştı sanki. Dalgaların kıyıları titreten vurgunları, gök gürültüsünün kükreyişi, adamın sözleriyle daha da korkunç bir hava veriyordu. Ne yapması, ne söylemesi gerektiğini bilemeyen genç kadın, sahip olduğu iki elbiseden en yenisi olan üzerindeki elbisesinin eteğini kavradı. Çizmeleri silmek için değil, yumruklarını gizlemek için...

Bu sırada genç adam uzun boyunun avantajını kullanıp, tepeden bir bakışla kadına fısıldadı. "Önceki tutumunu bağışlamamın tek yolu, bundan sonra göstereceğin hizmetlerle belli olacak. Şimdi tereddüdün varsa, defol karşımdan!"

Kristy başını kaldırdı. Yeşil gözleri en az onun kadar koyulaşmıştı. "Hayır, lordum," dedi tek düze. "Tereddüdüm yok."

Sonra adamın ayakları önünde diz çöktü. Ruhu, küçük taşları sürükleyen o dalgalarla beraber bedeninden ayrılmış gibi hissediyordu. Hissiz, kalpsiz, sadece müthiş bir öfkenin esaretinde eteğini tuttu, küçük elleriyle, insanüstü bir güçle yırttı ve talihine küfrederek işe koyuldu.

Nefretinden kaynaklanan ve ruhunu parçalayan acının esaretinde, hayatındaki en zor kararı az önce vermişti. Yapmıştı. Eğilmiş ve elbisesini yırtmıştı. Kısa hayatı boyunca ona en büyük ızdırapları yaşatan adamın önünde diz çökmüştü. Bir vebalı gibi ağır ağır ölümü tatsa, bundan daha çok acı çekemezdi. Doğru yapıp yapmadığını bilmiyordu. Sadece ölçüsüz bir nefret ve keder duyuyor, verdiği kararın doğru olduğunu umuyordu.

Keşke bu gurursuz duruma düşmeden önce ona her şeyi haykırabilecek gücü olsaydı. Keşke o malum geceyi nasıl hatırlamadığının hesabını sorabilseydi. Doğrusu Kristy bile o gece neler olduğunu hatırlamak istemiyordu. Unutamadığı o kâbusun bir parçası olmamayı keşke başarabilseydi.

İskoçya sınırındaki bir köyde büyükbabası Hendry ile yaşıyordu. Babasını hiç tanımamıştı ve on beş yaşındayken annesini ağır bir hastalıktan kaybetmişti. Büyükbabası onun sahip olduğu tek kişiydi. Onunla yaşadığı hayat oldukça tek düzeydi. Kristy fırsat bulduğunda manastıra kaçıp, rahibelerle okumalar yapıyor, başrahibin babacan tavrıyla gerçek bir birey gibi hissediyordu. Neşeliydi. Hayata dair pek az kaygıya sahipti ve mutluydu.

Bir gün büyükbabasına bir haber gelmişti. Çok sevdiği Kris'iyle evlenmek isteyen bir adam vardı. Ona böyle demişlerdi. Üstelik oldukça zengin biriydi ve torununun hayatı kurtulacaktı. Kristy'yi ikna etmek o kadar kolaydı ki, büyük lafl ara gerek duymamıştı yaşlı adam.

"Kris'im... Benim alev saçlı kızım," demişti bir gece, şöminede küçük çıtırtılar çıkararak tutuşan dallara gözlerini dikerek. Her bir çizgisinde pek çok hatıra, pek çok acı okunan kırışık elleriyle torununun saçlarını okşamıştı. "Çok mutlu bir hayatın olacak. Senin için bu kadarını ben bile hayal edemezdim."

Kristy kocaman yeşil gözlerini kaldırmış, heyecanla "Çok mutlu bir hayatımız olacak," diye düzeltmişti onu.

Büyükbabasının, yaşlılara özgü o yoğun duygusallıkla gözleri dolmuştu. "Benim meleğim. Evlenmelisin," demişti sonrasında.

Genç kız "Evleneceğim," demiş, bundan mutluluk bile duymuştu. O yaştaki her kız için evlilik, hayatının en önemli amacıydı. Evleneceği kişinin soylu ve centilmen bir İngiliz olduğunu düşünmek onu romantik birtakım hayallere sürüklese de, en büyük dileği, yaşadığı yorgun yıllardan sonra büyükbabasına rahat bir hayat sunmaktı.

Birkaç gün sonra iki devasa atın çektiği, kırmızı kapıları olan büyük bir araba evlerinin önünde durduğunda, isminin John olduğunu öğrendiği bir adam onu müstakbel kocasına götüreceğini söylemişti. Büyükbabasının, gecelerini kâbusa çeviren romatizmaları yüzünden bu yolculuğa katılmamasına karar verilmiş, Kristy evlilik töreni biter bitmez onu yanına alacağına söz vermişti. O zamanlar tüm ayarlamaları John isimli adam ve evleneceği soylunun ağabeyi Dave Barlow yapmıştı. Günün sonunda, güzel ancak bir soyluya göre çok da büyük olmayan mütevazı bir konağa getirilmişti. Dave genç kıza, kardeşinin bu evliliğe karşı olduğunu ancak zamanla yola geleceğini söylemiş, onun tavırlarına katlanmasını istemişti. John ise akıllı bir kadın olursa tüm bu mülklerin, ayrıca senenin büyük bir kısmında yaşanılan yer olan dev bir malikânenin de sahibi olacağını uzun uzun anlatmıştı. Ne de olsa pek az kadına gülen talih Kristy'ye gülmüştü. Bunu kullanmayı bilmesi gerektiğini söyledikten sonra, işbirliği içinde kalmalarının öneminden bahsetmişti.

O yaştaki köylü bir kız için belki servet her şeydi ama Kristy için değildi. Sadece mutlu bir evlilik istiyordu. Başrahibin anlattığı o efsanelerdeki azizler kadar iyi bir adamla, mutlu ama sıradan bir evlilik istiyordu. Kristy bu umudunu, aynı gün içinde kıyılan nikâha kadar korumuştu. Bej renginde elbisesi ve aynı tondaki duvağıyla malikânenin küçük bir odasında kıyılan nikâh sırasında kalbini kocasına, William Bradley Barlow'a kaptırmıştı. İnce bir tülün ardından onu gördüğünde öyle büyük bir heyecan hissetmişti ki, bir aptal gibi görünmemek için susmuş, yüzünü bile kaldırmamıştı. Eğik gözleri yere sabitliyken, kalbi delice çarpmaya devam etmişti. Adamın, ensesine inen koyu saçları, sert hatları, kıştan bir geceyi andıran simsiyah gözleri vardı. Duruşu o kadar keskindi ki sanki dünyanın

tüm uluslarını emri altına almış bir komutandı. Tüm efsanelerde adı geçen oydu sanki... En güçlü savaşçılar onunla vücut bulmuştu, en ihtişamlı melekler onun suretindeydi... Cennetin Baş Prensi Gabriel de oydu, görkem ve gücün meleği Elijah da... Kristy kendini onun yanında öylesine güvende hissetmişti ki, kalbinin düştüğü tehlikenin farkına bile varamamıştı.

Rahip onları karı koca ilan ettikten sonra Bradley tek kelime etmeden odayı terk etmişti. Ne karısının yüzüne bakmış, ne onu öpmüş, ne de tek güzel söz söylemişti.

Odada bulunan John da efendisinin peşinden gitmiş, geride rahiple birlikte Dave Barlow kalmıştı. Genç adam Kristy'ye hafifçe gülümsemiş ve *geçeceğini, her şeyin yoluna gireceğini* söylemişti. Kardeşinin bu evliliğe alışmasının zor olduğunu anlatmıştı utancına eşlik eden bir kederle. Ama Kristy hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini, yalnız geçen ilk gecesinden sonraki gün öğrenmişti.

O gün Dave Barlow Londra'ya gittiği için kocasıyla yapayalnız kalmıştı. Majesteleri onu görmek için herhangi bir çabaya bile girmediğinden genç kızın kalbi kırılmıştı. Buna rağmen durmuş ve sabretmişti. Diğer günün sonunda, herkeste büyük bir yıkıma neden olan Dave Barlow'un ölüm haberi gelmişti. Arabası haydutlar tarafından soyulduktan sonra arabacısıyla beraber cesedi yakılmıştı. O iyi adamın ölüm haberinin geldiği kara gecede, kocası onu çağırmıştı.

Kristy küçük bir mumun aydınlattığı odaya girdiğinde, kalbinde pek çok duyguyla büyük bir savaş veriyordu. Dave Barlow için oldukça üzgündü... Kocasını yeniden gördüğü içinse heyecanlı... Bu heyecan yüzünden bir suçluluk bile duyuyordu. Lordun, ağabeyinin ölüm haberinin geldiği gün ne sebeple onu çağırdığını merak ediyordu.

Adam, büyük odanın en ucunda oturuyordu. Yan tarafındaki sehpada bir viski şişesi vardı. Elinde dolu bir kadehle, uzun ve yapılı bedenini tamamen sığdırdığı tekli bir koltuğa yayılmıştı. Kristy'nin görebildiği kadarıyla kıyafeti özensizdi ve saçları değınıkça yüzüne düşmüştü.

Genç kız tek adım atıp öne geleceği sırada açıktaki elini kaldırıp "Yaklaşma!" demişti kati bir sesle. "Seni görmek bile istemiyorum!" Görebilecek kadar bakmamıştı bile. Genç kız gözlerini önce şaşkınca açmış, ancak devamı gelen sözlerin tesiriyle orada kalakalmıştı. "Seninle gerçekten evlendiğimi mi sandın?" diye sormuştu yeni Walsham Kontu William Bradley Barlow. Ağabeyi ölünce tüm unvanlar ve servet doğal olarak ona geçmişti.

Kristy, kalbini hâlâ acıtan ölüm haberi ve anlam veremediği sözlerin etkisinde "Efendim, ben..." diye mırıldanmış, aynı anda o ses gürlemişti.

"Kes sesini!"

Genç kız bildiği tüm kelimeleri unutmuş, bir lâl gibi kalakalmıştı.

Genç adam, "Senden nefret ettiğimi biliyor musun?" diye sormuştu alaycı bir sesle. Sonra da kötü bir gülüş duyulmuş, ardından elindeki kadehi tek dikişte bitirmişti.

"Bir İskoç kadınını evime aldığı için ağabeyimden de nefret ediyorum! Beni bu evliliğe zorladığı için de..."

Kristy yalın gerçeği işitince tüm bedeninde kanatılmış bir acı hissetmişti. Yeni Walsham Kontu, bu nefreti yüzünden mi ağabeyinin ölümüne bu kadar aldırmaz görünüyordu? Evlendiği için bu kadar mı kin ve öfke doluydu? Genç kız romantik beklentilerini değil, en kötü ihtimallerden bile daha kötüye giden bu konuşmanın sonunda ne olacağını bilmiyordu.

"Her şeyinden nefret ediyorum, İskoç! Varlığının tümünden... Ama en çok saçlarından. Kızıl saçlarından..."

Bakmış mıydı? Kristy adamın ona bir kez bile düzgünce bakmadığını biliyordu. Düğün günü zaten duvağı vardı, sonraki günlerde de ne yemeklerde, ne de herhangi bir zaman aralığında yüz yüze gelmişlerdi. Onun evde olduğunu bile düşünmemişti. Gayriihtiyari ellerini saçlarına geçirmişti. Açıktı saçları. Belki de şu an görünen tek yanı saçlarıydı. Çünkü dalgalı ve upuzundu. Geceleri daima salıyordu saçlarını ve birdenbire çağrıldığı için toplayamamıştı. Omuzlarından akan alevli bir nehirden farksızdı.

"Seninle evli olma fikri canımı öylesine sıkıyor ki, bu berbat hayata tahammül bile edemiyorum!"

"Lordum, ben..."

"Sözümü kesme!"

Bradley öylesine hiddetle bağırmıştı ki, koltuktaki pozisyonu sarsılmıştı. Dengesizce sallandığı birkaç saniye içinde Kristy onun sarhoş olduğunu anlamıştı.

"Defolup gideceksin evimden!" demişti yeniden konuştuğunda. Bu defa yüzünü kaldırmış, bir anlığına ona bakmış ve sonra tekrar kadehine odaklanmıştı. Kristy şoke olmuş bir halde ayakta, elleri önünde bağlı durmaya devam etmişti. Kulaklarının işittiklerinden emin değildi, titreyen mum alevinin yüzünün bir kısmını açığa çıkardığı kocasının varlığından bile emin değildi. Bir tek sımsıcak gözyaşlarından emindi. Durmadan yanağını ıslatan...

"Gidecek miyim?" diye sormuştu cılız sesiyle.

"Gideceksin!"

Lord Barlow viski şişesini kavrayıp, kadehini yeniden doldurmuştu. "Ağabeyim de öldüğüne göre, seni kimse koruyamaz! Hemen şimdi, geldiğin yere geri döneceksin!"

Ardından John diye bağırdığında sadık arabacısı hızla kapıyı açıp, kızı yanına çekmişti.

"Götür!"

"Derhal, lordum!" diyen adam Kristy'yi bir un çuvalı gibi sürüklemişti. Genç kız için hayat bu andan itibaren bitmeye başlamıştı.

John ona lordun, ağabeyinin ölümünden dolayı çok sarsıldığını söylemişti. Dediğine göre, Lord Barlow evliliği asla düşünmemiş ama Dave'in ısrarıyla kabul etmişti. O ölünce de istemediği bu evliliğe yol veriyordu. Boşanma olmayacaktı, en azından şimdilik. Boşanma olursa, tüm sosyetenin bu gizli evlilik olayını öğrenme olasılığı vardı. Kristy bu durumda ne olduğunu anlayamamıştı. Evliydi ama değildi! Bir kocası vardı ama yoktu! John, Kristy'ye kendisinden haber beklemesini, bunun çaresine bakacağını söylemişti. Yalnız olmadığını her fırsatta Kristy'ye

telkin etmişti ama genç kız onun sözlerini işitmemişti bile. Yaşayan birine göre kendini ölmüş gibi hissederken, etrafında olan biteni, ona söylenen sözleri idrak edememişti. Henüz on sekiz yaşındaydı ancak hastalıklı bir ihtiyardan daha canlı değildi. Büyükbabasının bile ondan daha iyi yaşadığını düşünüyordu. Ancak yanılıyordu.

Kristy köyüne döndüğünde kulübesini yerinde bulamadı. Dört direkten sadece ikisi sağlam kalmış, yangından geriye kalan taşlar kapkara bir yıkıntı olarak genç kızı karşılamıştı. Büyükbabası muhtemelen sıçrayan bir kıvılcımdan çıkan yangında canını kurtaramamıştı. Köylüler zavallı adamdan kalanları eğri büğrü bir mezar taşının bekçiliğinde, bayırın ortasına yapılmış mezarlığın en az rüzgâr alan yerine gömmüşlerdi. Dualar edilmiş, onun için iyi dilekler gönderilmişti. Kristy'ye düşense, mezarının başında gece yarısına kadar saatlerce ağlamak olmuştu.

Sonra gitmişti... Bir felaketten, bir kara büyüden kaçar gibi kendini İskoçya'nın en kuzeyine, McAlister topraklarına atmıştı. Ancak o kara geceden sonra her gün kocasına lanetler yağdırmış, ruhunun huzur bulmaması için kilisede saatlerini tüketmişti. Üçüncü yıla doğru artık lanetlerinden arınmıştı. Rahip McAndree kinle dolu bir kalbin ancak kendini çürüteceğini, Tanrı'nın bile nice günahkârları affettiğini, bir insanın diğer insanları affetmemesinin ancak kibir ve bencillik olduğunu Kristy'nin aklına kazımıştı. Genç kız kocasına kötü dilekler göndermeyi bıraksa da, onu hiçbir zaman affetmemişti. Ne de olsa o, ilahi bir varlık değildi. Kalbinde bencillik taşıyordu. Hayatını bitiren bir adama karşı affedici olacak kadar iyi kalpli olmayı başaramazdı. Kristy kalbinin varlığını bile çoktan unutmuştu.

Ve şimdi o adamın önünde diz çöküyordu. Hıçkırarak ağlamamak için kendine zorlukla hâkim oldu. Elleri titrerken, avucunda sıktığı elbisesinin parçasını adamın çizmesine değdirdi. Gözyaşları içindeki yeşil gözlerinden kayan bir damla, çizmenin tam ucuna damladı. Hızlıca sildi onu. Ağlamayı kendine yediremiyordu. O sırada Kont Barlow hışımla ayağını çekti. Kristy yeşil gözlerini dingin bir nehre çeviren gözyaşlarını silip, kafasını kaldırdı.

Neredeyse görüşünün tümünü kaplayan genç adam, yüzüne küstah bir gülüş ekleyip "Bırak!" dedi. "Daha fazla batırmanı izleyecek değilim!" Sonra da onu o halde bırakıp arkasını döndü.

Kristy elini çamurlu toprakta gezdirip, büyükçe bir taş parçasını kavradı. Ayağa kalktığında sivri kenarlı taşı öylesine sıkmıştı ki, avucunun kesildiğini hissetti. Hızla kolunu kaldırıp taşı fırlatmak, bu aşağılık adamın kafasını kırmak ve ölümünü seyretmek için delice bir istek duydu. Elleri zangırdarken o taşı fırlatacak gücü bulamadı kendinde. Taş avucundan düştü, ardından bir damla kan yere damladı. Yırttığı elbisesiyle elini sardığında, farkında olmadan başını göğe kaldırdı.

Günün solgun ışıkları akşamın habercisiydi. Saçlarını uçuran rüzgâr gözyaşlarını kuruturken, Kristy ilk kez bu sabah varlığını hissettiği, çarpıntısından göğsünün titrediği kalbinin bir kez daha karardığına şahit oldu.

Yaşayan kalbi, tıpkı yedi yıl önceki gibi ansızın öldü. Orava yavaş yavaş acıyla beslenen kapkara bir nefret oturdu.

Bir insan kalbinde ne kadar nefret taşıyabilirdi? Genç kadın ayak basılmamış, ıssız ve sonsuz bir vadiye benzetiyordu içindeki nefreti. Öyle uçsuz bucaksız, keşfedilmemiş... O adama, kocasına karşı hissettiği bu duygu o kadar güçlüydü ki tek bir saniye daha burada durmak istemiyordu. Ancak tuhaf bir şekilde gidemiyordu. Bu malikânede neler olduğunu çözme dürtüsünü engelleyemedi. William Bradley Barlow'un, geçmişini sildiğine, dahası hiç yaşanmamış saydığına, o rahat hayatına devam ettiğine inanmıyordu. İnanmak istemiyordu belki de. Kendisini durmaksızın kanatan o acıya rağmen, bir adamın bu kadar aldırmaz olabileceğini düşünemiyordu. Belki de görmezden geliyordu onu, tıpkı yedi yıl önce yaptığı gibi. Belki de bilerek işkence ediyordu.

Kristy hayatını bitiren o evliliğin, bir adamın hayatını kurtardığını şimdi görüyordu. O adamın, birinin hayatını karalttıktan sonra bu kadar pervasız olduğunu gördükçe adeta deliriyordu. Ona uymak, ona itaat etmek ise her şeyden daha zordu. Ardını dönüp gitmeliydi insan bazen ama şimdi o anlardan biri değildi. Merakı, ilgisi, keşfetme isteği öylesine canlıydı ki kalmaya karar verdi. Sadece neler olduğunu anlayana kadar...

İçindeki soğukluk o kadar baskındı ki, dışarıdaki soğuğu hissetmiyordu bile. Bir nebze kendine geldiğinde daha fazla durmadı. Bradley çoktan gözden kaybolmuştu. Verdiği kararın doğruluğunu sorgulamaya başlayınca daha fazla düşünmek istemedi. Yürüdü... Greta endişelenmeden gitse iyi olacaktı. Şimdilik burada kalacaktı. Varsa gizli bir niyet, çözecek ve kendisi hakkındaki düşüncelerden emin olacaktı. Kendi düşüncelerinden ise emindi. O adamdan nefret ediyordu. Göğüs boşluğunda artık sadece bu nefreti taşıyordu.

Whiteford Hill'e yeniden girdiğinde doğrudan mutfağa geçti. Greta'yı iyi olduğuna ikna etmek için yüzüne beceriksiz bir gülüş yerleştirse de berbat göründüğünün farkındaydı. Belki de iyi olduğunu belli edecek bir şarkı söylemeliydi. Şölenlerde söylenen

birkaç dizeyi hatırlamakta zorlanınca büyükbabasının çocukluğunda anlattığı bir methiyeyi hatırladı. Gezgin bir ozanın, su perilerine olan aşkını anlatan oldukça duygusal bir şiirdi ve şimdiki durumuna pek de uymuyordu. Bu farkındalık genç kadını gülümsetti. Bir methiye mırıldanacak olsaydı bu ancak William Bradley Barlow'un ölümüne yazılmış bir şey olurdu.

Dudağında hafif bir gülüşle mutfağa girmeden önce Rossie'nin kıkırtılarını işitti. İçeriye ulaştığında gördüğü şey ise bir hayli tuhaftı. İlk kez gördüğü bir adam Rossie'nin yakınında durmuş, ona bir şeyler anlatıyordu. Kız ise elleri önünde bağlı, ürkek gözlerle adama bakıyor, tedirginlik içinde dudağını ısırıyor, yüzünde bu sohbetten keyif aldığını ilan eden bir tebessümle duruyordu. Kristy'yi görünce incecik bir çığlık atan genç kız "Ah, elbette efendim," dedi bir anda. Anlaşılan bir baskına uğradığını gizlemek, oynaştığı şu adamla ciddi bir şeyler konuştuğuna dair Kristy'nin gözünü boyamak istiyordu.

"Kristy, sen mi geldin?" dedi sanki onu yeni görmüş gibi.

Rossie'nin önünde duran genç adam da o an döndü. Kumral, uzun boylu, kuvvetli görünen bir adamdı. Kıyafetleri bir soylununki gibi özenli değildi ama bir köylüyü de andırmıyordu.

"Bay Cowlin ile tanışmadın, değil mi? Kendisi majestelerinin en sadık adamıdır."

Şu bahsettikleri Cowlin denen adam buydu demek ki. Temiz bir ifadesi olsa da, Kristy onun şeytanın işbirlikçisi olduğunu düşündü. Yedi yıl önce bu adamı görmediğine emindi. Anlaşılan, o zamanlar Lord Barlow'un kirli işlerini örtbas eden John'un yerine bu adam getirilmişti.

Genç kadın soğukça başını salladı. Ancak Cowlin onun aksine, sevecen gözleriyle "Leydim," diyerek melon şapkasını çıkarıp saygılı bir reverans yaptı. "Sizinle tanışmak bir şerefti."

Rossie hevesle araya girdi. "Bay Cowlin bu sabah Londra'dan geldi. Bana oradaki son havadisleri anlatıyordu."

"Sevgili Rossie'ye, Londra'nın keşmekeşliğinin yanında Walsham topraklarının bir cennet olduğundan bahsediyordum. Benim

gibi her günü yeni bir olayla tamamlanan bir adam bile orada bir hayli yoruluyor."

Rossie tek kaşını kaldırıp "Kristy bile Londra'yı gördü ama ben... Ben sanırım orayı görmeden ölüp gideceğim," dedi kederle.

Cowlin, Rossie'yi unutup şaşkınca "Başkentin neresinde bulundunuz, leydim?" diye sordu.

Kristy bir anda bu adamı oldukça cana yakın ve samimi buldu. Arzuladığı gibi ona kaşlarını çatıp, tersleme isteği silindi. Nezaketine kabalıkla yanıt vermeye vicdanı el vermeyince kibarca "Sadece üç gün," dedi. "Madam Doppler'ın gözetiminde bir otelde kaldım, bayım. Ve sandığınızın aksine, ben bir *leydi* değilim. Ben buranın hizmetçisiyim."

Cowlin bir centilmen gibi başını salladı. "Hayır, leydim... Tüm kadınlar benim için Tanrı'nın cömertliğini gösteren bir hazine, saygıdeğer bir leydidir. Üstelik sizin gibi görkemli bir güzelliği olanlar daha azını kesinlikle hak etmiyor."

Adamın bakışlarına yerleşen o tanıdık ilgiyle Kristy rahatsız oldu. Rossie'nin ondan hoşlandığını o sersem ifadesini görür görmez anlamıştı ve adamın, kendisine dair birtakım yanlış düşüncelere kapılmasını istemiyordu. Bu sebeple genç kıza doğru yürüyüp elini omzuna koydu. "Bay Cowlin, sözleriniz beni ikna etti. Elbette her kadın bir hazinedir. Rossie'yi ele alalım. Issız doğanın ortasındaki bir yaban gülü kadar güzel ve gizemli... Üstelik tüm kadınlar onun yanında bir hayli sönük kalır."

Rossie'nin açık renk gözleri sonuna kadar açıldı. Cowlin olmasa alaycı bir kahkaha atacağı yüzünden belliydi. Ancak sözlerin hoşuna gittiğini gösterircesine gülümsedi.

Genç adam da dikkatini Kristy'den çekip Rossie'ye verdi. "Ross, bir insanın sahip olabileceği en güzel aile olurdu," dedi. "Ne yazık ki Tanrı benim ailemi çok erken yanına aldı. Bir kız kardeşe sahip olma dileğim olsaydı, bunun Ross olmasını tüm kalbimle isterdim."

Kızın yüzündeki hoşnut ifade öylesine çabuk soldu ki, Kristy onun düşüp bayılacağından korktu. Eliyle destek olup Rossie'nin

incecik beline dokundu. "Ve şimdi bizim işe koyulmamız gerekiyor," dediğinde Cowlin hayran bakışlarıyla ona bakıyordu.

"Benim de Lord Barlow'un bir işi için Bristol'e gitmem gerekiyor. Akşam olmadan yola çıkmalıyım," diyen genç adam kadınlara selam verip mutfaktan çıktı.

O gider gitmez Rossie kendini çekti. Kristy'ye biraz üzgün, biraz çekingen baktı. "Cowlin de sana hayran oldu."

Kristy zorlukla gülümsedi. "Böyle bir şey yok, Ross. O sadece kibar bir adam."

"Hayır," dedi genç kız. "Onun sana bakışlarını gördüm! Ne diyebilirim ki, sen çok güzelsin. O kadar güzelsin ki Cowlin bunu söylemekten çekinmedi."

Kristy itiraz etmeye devam etti. "Cowlin sadece bir centilmen. Eminim sana da sık sık ne kadar güzel göründüğünden bahsediyordur."

"Evet ama bana bir kardeş gözüyle bunları söylüyor, oysa sana..."

Kristy, Rossie'nin Cowlin'e olan ilgisini fark ettiğinden konuyu üstelemedi. Sadece onun üzgün gözlerine bakarak bilgece fısıldadı. "Neler yaşayacağını, yazgında kimin olduğunu asla bilemezsin. Unutma, hayat mucizelerde dolu."

Ve felaketlerle...

Rossie'nin de kendisi gibi yanlış biriyle evlenmesini istemezdi. Cowlin iyi birine benziyordu. Şeytanın işbirlikçisi olsa da kibar biriydi. Rossie'ye değer veriyordu. İşlerin ne şekilde gelişeceğini kim bilebilirdi ki? Sözlerinin ardından genç kıza, kalbini tümüyle birine sunmadan önce temkinli olmasını öğütledi. Eğer Rossie de Kristy'nin Lord Barlow'a tutulduğu gibi Cowlin'e tutulur ve tıpkı o aşağılık adamın yaptığı gibi Cowlin'den hiçbir zaman karşılık göremezse, bu onu her şeyden çok incitirdi. Kristy aşka dair öğütler verebilecek, görmüş geçirmiş biri değildi. Bu yüzden, doğru görünen yanlış sözlerden kaçınarak kızı teselli etti. Ona umut dolu sözler fısıldadı. Cowlin karşılık vermese bile, bir gün tüm duygularının silineceğini söyledi. Aşktan daha kuvvetli duygular olduğundan bahsetti. Sadakat gibi

saygı gibi... Bazen de nefret gibi... Nefreti elbette genç kıza anlatmadı. Kendi kalbinde, aşkın yerine bir dağ kadar ağır nefret otursa da, Cowlin nefret edilecek bir adam gibi görünmüyordu. Sadece başka erkeklerden bahsetti. Bir gün başkasını sevmesinin olası olduğunu söyledi. Şüphesiz Kristy kendi hayatında buna da tanık olmamıştı ancak söz konusu henüz on sekizinde bir genç kız olunca her şeyi denedi.

Rossie'nin kederi nihayet yatıştığında neşeyle Kristy'ye baktı. "Yine de lütfen bu kadar güzel olma," dedi muzipçe. Acısını gizlemeye çalışıyordu.

Kristy de ona sımsıcak gülümsedi. "Sen benden çok daha güzelsin, Rossie. Taze bir tomurcuksun, hayatım. Ben ise çoktan solmuş, bir ot kadar değersizim."

Rossie bu sözlerle kendini kötü hissetti. "Sen dünyada gördüğüm en güzel kadınsın, Kristy. Bunu sakın inkâr etme, çünkü annem de aynısını düşünüyor. Üstelik Pilmore denen o bunağı bile tedirgin ediyorsun. Ama ne var biliyor musun, en çok lordumuzun sana bakışını merak ediyorum. Çevresindeki hiçbir burnu havada leydi senin kadar güzel değil. Biliyorum delice ama sana âşık olduğunu düşünüyorum da..."

Kristy neşeden uzak bir panikle kahkaha attı. "Bunu düşünmen bile büyük bir saçmalık!"

Rossie omuz silkti. "Neden saçmalık olsun? Az önce 'hayat mucizelerle dolu' diyen sen değil miydin? Majesteleri seni görünce..."

"Majesteleri benden nefret ediyor, Ross! Artık kapat bu konuyu."

"Nefreti geçince senin ne kadar güzel bir kadın olduğunu görecek. Ah, Tanrım! Lord Barlow ile evlenip, kontes olduğunu düşünsene... Tüm o sosyete leydileri çatlak bir kütük gibi ortadan ikiye ayrılırlar."

Rossie'nin düşünceleri Kristy'ye müthiş bir öfke yüklemekle kalmadı, fazlasıyla da çılgınca geldi. Sinirle "Kes şunu!" dediği an, Greta mutfağa girdi.

"Neyi kesiyorsunuz?"

"Hiçbir şey..." dedi Kristy kızgınca.

"Tanrı aşkına, Ross! Zavallı kıza ne yaptın?"

Rossie omuz silkip her şeyi ortaya dökecekti ki Kristy ona sertçe baktı. Genç kız dil çıkarıp şımarıkça gülümsedi. "Hiçbir şey," dedi ve eteklerini tutup mutfaktan çıktı.

Kristy için günün geri kalanı Greta'yı ikna etmekle geçti. İyi olduğunu uzun uzun anlattı. Lordun karşısına neden çıktığını, bir deli gibi davranmasının sebebini kendinde olmadığıyla açıkladı. Tuhaf kâbuslar ve hayaller gördüğünü söyledi. Greta bir şekilde ikna olsa da, Kristy'nin ruh sağlığı konusunda hâlâ çekinceleri vardı. Ona bugünlük izin verdiğini söylediğinde Kristy abartmaması gerektiğini belirtti. O günün akşamında Greta'nın verdiği haberle telaş başladı.

Hafta sonu için Lord Barlow'un özel konuğu Whiteford Hill'i şereflendirecekti!

***

Tazecik hayatında yüzyılların yorgunluğunu taşıyan bedeni güçsüzdü. Bugüne kadar kendi için bir şey yapmamış, daima başkalarına hizmet eden bir hayat geçirmişti. Kristy, annesinin ölümüne kadar yaşadığını düşünüyordu. Sonrası belli belirsiz mutluluk anlarıyla, çoğunlukla da kederle dolu geçmişti. Büyükbabasının vefatından sonra ise karanlık başlamıştı. Önce gri, sonra loş, ardından simsiyah bir hayatın adım seslerini işitmişti. Hizmet etmekten asla gocunmamıştı. İskoçya'da Cawdor Kalesi'nde çalışırken de Ewan McAlister'a hizmet ediyordu ancak şimdiki durum katlanılmayacak kadar berbattı. Kocasına o adama hizmet etmek, Kristy'nin ruhunda sökülmeyen zerrelere tesir ediyor, onu her saniye yavaşça tüketiyordu. Eğer çekip gitmiyorsa, gerçeklere dair merakındandı. Adamın bir gün ansızın onu hatırlayacağını, yaşattığı kötü hayat için özür dileyeceğini umut ediyordu.

Bradley'nin, skandal evliliğini unutmak için yıllar önce verdiği savaşı kazandığını bilmiyordu. Lord Barlow elbette evli olduğunun farkındaydı ama ölü saydığı bir kadına dair pek taze düşünceler içinde değildi. Genç adam Kristy'nin aksine o günlerin

yaşanmamış saymıştı. Dave'in ısrarıyla bir kadınla evlenmeyi kabul edebilirdi ama bir İskoç'la asla! Tek hatası kadının İskoç olduğunu evlendiği gün öğrenmesiydi. Evlendikten sonra da karısıyla aynı evde olmaya bile tahammül edememiş, varlığını görmemek için onunla yüz yüze bile gelmemişti. İkinci gün geri döndüğünde planları vardı. Dave'in ölüm haberiyle o kadınla işi bitmişti. Yalnızca uzun, kızıl saçlarını fark ettiği, yüzüne bakmaktan özellikle kaçındığı o kadını o karanlık gecede kovmuş, bundan zevk bile almıştı. Evlenilebilecek en son kadınla evlendiğini bilmenin öfkesi öylesine büyüktü ki, kendisiyle aynı maziye sahip ağabeyinin nasıl olur da bir İskoç kadını bulduğunu bir türlü anlayamamıştı. Onun ölümünden sonra da adını bile hatırlamadığı karısını kovmak çok kolay olmuştu. Sözleri sertti, biliyordu. Kadını yanına çağırdığı gece nazik olmadığının elbette farkındaydı. Ama nezaket, onu tanıyanların saydığı özelliklerden biri olmamıştı hiçbir zaman. O kadına da, zengin bir soyluyla evleneceğini sanan o İskoç kadınına da biraz olsun nazik davranmamıştı.

William Bradley Barlow'un yedi yıl önce hissettikleri böyle olsa bile, bugün o detaylar da silinmişti. Öyle ki evli olduğunu, bir karısı olduğunu çoktan unutmuştu. Kadınlar genç adamın hayatındaki bir ihtiyaç, bir kaçış durağıydı. Güzel kadınları severdi. Bu yedi yıl içinde Londra'da pek çok âşığı olmuştu ve cömert bir sevgiliydi. En son güzel aktris Valorie Ravenwood ile uzun süreli bir arkadaşlıkta mola vermiş, sosyetenin gıpta ile baktığı bir çift olmuşlardı. Valorie soluk benzine çok yakışan açık kahverengi saçları, altın rengi gözleriyle öylesine güzeldi ki, sosyetenin evli-bekâr tüm soyluları bir gün onunla sevgili olacaklarına dair sabırsız bir ümit besliyorlardı. Sıra oldukça uzundu ama sekiz aydan beri Valorie, Bradley ile uyumlu bir ilişki içindeydi. Kadının soluk rengine rağmen sıcak teni, genç adamın içindeki soğuk duvarlara iyi geliyordu. Bradley onunla evliliği düşünmemişti. Şüphesiz Valorie de böyle romantik bir hayale bürünmemesi gerektiğini biliyordu. Genç kadın, seçkin tiyatro sahnelerinde Shakespeare'in en savunmasız kadınlarından biri olan Ophelia'dan, William Congreve'in cevval leydisi

Wishfort'a kadar her rolün hakkını veren başarılı bir aktristi. İnsanlar Haymarket Kraliyet Tiyatrosu'na, oyundan çok onu izlemeye geliyor ancak Valorie'nin gözleri her defasında aynı yerdeki o kişiyi arıyordu. Lord Barlow tek başına karanlığa gömüldüğü köşeden nazenin sevgilisini izlerken, Valorie bir tek ona karşı oynuyormuş gibi heyecanlanıyordu. Oyun geceleri hep aynı şekilde bitiyordu. Lord Barlow ona aldığı pahalı mücevheri Leydi Ravenwood'un çırılçıplak bedenine özenle takıyor, omzunu öptükten sonra kadının mutlulukla inlemelerini işitiyordu. Onlar bir rüya çiftti. Valorie öylesine mutluydu ki... Bu mutluluğuna karşın içinde taşıdığı kaygıları da daima diri tutuyordu. Bu tarz ilişkilerin bir gün gelip geçeceğini iyi bilen deneyimli kadınlar, erkeklerine bu kadar kapılmazdı ama Valorie çoktan Bradley'nin her şeyine gönlünü kaptırmıştı. Bir gün başka bir kadın için giderse ne yapacağını bilemiyordu. Neyse ki böyle bir ihtimal yoktu. Tüm krallık içinde ondan daha güzel bir kadın olmadığına emindi.

Bu güveni daima taşıyan genç kadın, büyük bir mutlulukla sevgilisinin görkemli malikânesine gidiyordu. Görüşmeyeli üç günü geçmişti. Onu davet etmeseydi de ziyaret etmek için iyi bahaneler bulabilirdi. Heyecanını belli etmemek ve kızaran yanaklarının içindeki coşkudan dolayı olduğunu gizlemek için soğukkanlı olmalıydı. Mesafeler tükendikçe, duyduğu coşkunun arttığını fark ederek kendine kim olduğunu hatırlatma gereği duydu. O, aristokrasinin en soğuk, en korkulan adamlarından biri olan Lord Barlow'un en yakınındaki kadındı. Ona bu kadar erişebilen her kadın, kalbinde bencilce bir gurur duyardı. Bu kadın güçlü durmalıydı. Metanetli ve yenilmez olmalıydı. İlkbaharda açan bir gelincik gibi sarsılmamalıydı. Tüm kadınların bazen gıpta, çoğunlukla kıskançlıkla baktığı tek kadındı o. Valorie bunu hatırlayarak yüzüne kararlı bir ifade yerleştirdi. İş bilen bir kadın olarak, deneyimleriyle Lord Barlow'u daha uzun süre yanında tutabilmeliydi. O adamın ağlayan, güçsüz, zavıf kadınlara tahammülü olmadığını biliyordu. Buna göre davranmalıydı.

Araba nihayet durunca, Valorie şık, uzun elbisesini zarifçe topladı ve arabacının yardımıyla indi. Özenli saçları ve

hafifçe boyanmış yüzüyle oldukça güzeldi. Uşak Pilmore onu malikânenin kapısında karşılarken, kadının gözleri bir anlığına Bradley'yi aradı. Fakat arzuladığı o görüntüyü görmeyi beklemiyordu, çünkü genç adamın orada durup onu karşılayacağına ihtimal vermiyordu. Yine yanılmamıştı. Buna rağmen memnuniyetsizlik duymadı. Bu eve girmek bile yeterince onore ediciydi.

Yüzüne zarif bir tebessüm iliştirip, hem yürümeye, hem de konuşmaya başladı. "Sevgili Pilmore, gün geçtikçe gençleşiyorsun. Bir sırrın varsa bilmek isterim."

Pilmore kadına önden yol gösterirken, "Sizin ihtişamınıza layık bir hizmetkâr olmaya gayret ediyorum, leydim," diyerek kadının nazik sözlerine ustaca yanıt verdi.

"Ah Pilmore, çoğu erkek senden nezaket dersi almalı. Başta Lord Barlow."

"Korkarım majesteleri nazik olmakla ilgilenmiyor, leydim."

Valorie tatlı tatlı gülümsedi. "Onu bu haliyle seviyorum." Pilmore'un yüzü ansızın ciddiyete bürününce Leydi Ravenwood sözlerini düzeltme gereği duydu. "Hepimiz onu seviyoruz. Kaba, huysuz ve öfkeli bir adam olmasına rağmen. Öyle değil mi, Pilmore?"

"Elbette, leydim!" diye yanıtladı yaşlı uşak. Bir yandan da kadına eşlik edip, onu güney salonuna götürüyordu.

Odaya vardıklarında Pilmore genç kadını içeri alıp, kendisi hiç beklemeden çıktı ve kapıları kapatarak onu yalnız bıraktı. Valorie'nin malikânede en sevdiği yer bu salondu. Geniş pencereleriyle insana keyif ve huzur veren bir yanı vardı. Güneş ışıkları şu an yıllar kadar uzakta olsa da, günün aydınlığı salona umutlu bir hava veriyordu. Tekli berjer koltuğa oturmak yerine, Bradley ile yakın olabileceği geniş bir kanepeyi tercih etti. Kalbi heyecanla atarken, sahneye çıktığında bile bu kadar yoğun duygular yaşamadığını düşündü. Sevgilisini görecek olmanın yarattığı o tutku hali yüzünden dikkatini odaya vermeye niyetlendi. İçine yerleşmeyen dingin duyguları güzel tablolara ve zarif mobilyalara bakarak hissetmeyi denese de, önceki gelişlerinde tüm eşyaların yerini zaten ezberlemişti. Bekleme süresinin

dolmasına dakikalar vardı. Valorie kumral saçlarını düzeltmek amacıyla ellerini saçlarına götürdüğünde salonun kapısı ansızın açıldı. Hızla ellerini indirip, ayağa kalktı.

Gözleri, karşısındaki adamın hayran bakışlarıyla titredi. Lord Barlow'un hiçbir zaman değişmeyen o otoriter tavrı, yaydığı erkeksi kuvvet, yüzündeki o duygusuz ifade kadına tanıdık birçok heyecan yaşattı. Uzun kirpikleri gözlerinin üzerinden kırpılırken "Lordum," dedi şuh bir bakışla.

William Bradley Barlow sevgilisini tepeden tırnağa inceledi. Onun güzelliğine bakmak bir adamın ihtiyacı olan tüm arzuyu bedenine yüklüyordu. Uzun boyu, dimdik yapılı bedeniyle kadına doğru yürürken "Her zamankinden daha güzelsin," dedi.

Valorie "Her şey sizin için, lordum," derken zarifçe elini uzattı.

Genç adam o eli dudaklarına götürdü. Öptüğü yerden kadının kalbine müthiş bir heyecan sızmaya, ruhuna mutluluk yüklenmeye başladı. "Yollar o kadar uzadı ki, size kavuşamayacağımdan korktum."

Bradley'nin küstah bakışları kısıldı. "Mümkün olsa, yolları senin için kısaltırdım."

"Tatlı bir yalancısınız, lordum. Eğer mesafeler sizi de üzüyorsa hiç gitmeyin, hep benimle kalın!"

Kadının biraz sitem, biraz işve kokan sözleriyle, genç adamın koyu gözlerine alaycı bir ifade yerleşti. "Bir kadının yatağı için işlerimi bıraksaydım sevgilim, tıpkı ağabeyim gibi sefilce ölmüş olurdum!" dedi duraklamadan.

Valorie inler gibi bir ses çıkardı. Bu şekilde görüldüğünü biliyordu. O sadece bir yatak arkadaşıydı. Lordun hizmeti için var olan biri. Bunu en başından bilmesine rağmen, sözlerin acımasızlığı kadını incitti. Belli etmedi ama ifadesi üzgündü.

Bradley, onu üzenin ne olduğunu anlamayacaktı. Yine de kadının mahzun ifadesini görünce dayanamadı. Yanına oturdu ve elini kaldırıp ince çenesini tuttu. Yüzünü kendine çevirmişti ki, kapı çalındı.

"Gir," dedi elini kadının çenesinden çekerek

Salonun beyaz, işlemeli kapısı bir asır kadar yavaşça aralandı. Elinde tuttuğu tepsiyi beceriksizce sallayan kızıl saçlı kadın içeriye girdi. Kristy'ydi. Bradley onun adını hatırlıyordu artık. Ensesinden sıkıca topuz yapılmış olsa da, saçları hâlâ bir yangını anımsatıyordu. Genç adam bakışlarını ondan çekmedi. Kadın da tuhaf bir şekilde ona bakıyordu. Gözlerinden sanki en ağır bulutlar geçiyor gibi bakışları dalgın, ifadesi şaşkındı. Bastırılmış dudakları kati bir ciddiyete bürünmüştü.

İkisinin arasındaki bu göz temasını bölen şey, Valorie'nin tedirgin sesi oldu. "Bu... Bu hizmetçi de kim? Yeni mi işe alındı?" diye sordu. O da gözlerini içeriye giren kadından alamıyordu. Kadının yeşil gözleri bile öylesine kendine çekiyordu ki, Valorie bile ona bakma ihtiyacını bastıramadı. Lanet olası kadın öylesine güzeldi ki, Leydi Ravenwood ansızın paniğe kapıldı. "Lordum! Yeni hizmetçi mi?" diye tekrar sordu titrek sesiyle.

Bradley onu duymadı. Ancak Valorie'nin yumuşak eli, kendi sert avucunun içine düşünce onu fark etti. Kadın yineledi. "Yeni bir hizmetçi mi?"

Lord Barlow yüzündeki alaycı ifadeyle sevgilisine döndü. "Öyle," dedi. Bu tek kelimeden sonra yeniden Kristy'ye baktı. Kadın sanki dünyanın en değerli, en kırılgan mücevherini taşıyor gibi ağır hareket ediyor, gözlerini tedirgince tepsiye kenetlemiş halde dimdik yürüyordu. Oysa taşıdığı şey lanet olası bir pankekti. Bu ciddiyetin sebebini çözemeyen genç adam, tepsideki keki servis eden kadından gözlerini ayırmadı. Kristy usulca tepsiyi bırakırken, Lord Barlow ani bir hamleyle uzandı ve bileğini sertçe tuttu.

Kristy ancak o zaman gözlerini kaldırıp ona baktı. Bakışları buluştuğunda kalbi gümbürdüyordu. Bileğindeki baskıya, gözlerine değen bu yakıcı bakışlara anlam veremeyen genç kadın, ona ne yaptığını soracaktı ancak yapamadı. Yeşil, korkulu gözleri kocasının simsiyah, alaycı gözlerine sabitli kaldı. Orada çözülmeyen derinlikler, kuşanılmış gizli anlamları fark edince konuşamadı. Kelimeler bir hayal gibi silindi. Geriye bakışlar, söylenmeyen sözler, tuhaf davranışlar kaldı. Valorie bile sessizce

onları izliyordu. Kadının gözleri adamın eline kayıyor, bir hizmetçinin bileğini neden tuttuğunu düşünüyordu.

En sonunda Bradley, bu garip sessizliği bölerek "İyi misin?" diye sordu.

Kristy neredeyse elindekini düşürmekle kalmayacak, kendisini de yere yapışmış bulacaktı. Sağlığını mı soruyordu şimdi de? Şaşkınlıkla ona bakarken, "O hasta mıydı?" diye araya girdi Valorie.

Bradley yavaşça başını salladı. "Oldukça hastaydı," dedi belirsiz bir tebessümle. İfadesi o kadar ketumdu ki, Kristy onun ciddi mi, alaycı mı olduğunu anlayamıyordu.

"İyiyim," dedi sessizce. Sağlığıyla neden ilgilendiğini de soracaktı ancak genç adam bir anda bileğini bırakınca ayıldı. Tepsiyi özenle bıraktı ve eğik bedenini kaldırıp kollarını önünde birleştirdi.

Bradley gözlerini Kristy'den çekip, güzel sevgilisine çevirdi bu sırada. "Oldukça hastaydı. Bu sabah kütüphaneme girip bana bağırdı," dedi.

Valorie dehşetle açılan ağzını küçük eliyle kapattı. "Size bağırdı mı?"

Genç adam yavaşça başını salladı. Yeniden Kristy'ye bakınca onun da dimdik kendisine baktığını gördü. Bu bakışlar tıpkı sabahki gibi nefret doluydu. Bradley'nin kaşları hızla çatıldı. Ondaki bu bariz nefretle yeniden karşılaşmak daha da sert konuşmasına neden oldu. "Bu sabah odama dalma cüretinde bulundu ve bir çılgın gibi bağırdı. Eğer Greta ona o tokadı indirmeseydi, ben yapacaktım!"

"Ve onu hâlâ kovmadınız, öyle mi lordum?"

Sanki dünyanın yok oluşundan bahseder gibi büyük bir dehşete kapılan Valorie'ye "Kovmadım!" dedi genç adam. "Aslına bakarsan sevgilim, onu ilginç buldum. Daha önce hiçbir bir kadın bana bağırmamıştı. Bu bir hayli..." Lord Barlow burada keyiflenip gülümsedi. "Farklıydı!"

Valorie'nin dehşetinde hiçbir azalma olmadı. "Ama bu kadın deli olmalı!" dedi adeta çığlık çığlığa.

"Kesinlikle," dedi genç adam, az önceki gülüşü yüzünden silmeden. Koyu bakışlarıyla Kristy'ye döndüğünde "Bu yüzden iyi olup olmadığını sordum. Ancak delilik genellikle zor tedavi edilir. Bu kadının deliliği ise bir meczup gibi değil, onun cesaretle birleşen deliliğinde hoşuma giden bir şey var."

"Hoşunuza giden mi? Ah lordum, bu hadsizi derhal kovmanız gerekirken..." diyen Leydi Ravenwood düşmanca Kristy'ye baktı."Sanırım Lord Barlow size acıdı ancak ben kesinlikle bu evde kalmanıza onay vermiyorum. Derhal gideceksiniz!"

Kristy'nin ağzı nihayet aralandı. Konuşulan her şeyi bir çeşit hipnoz altında dinliyor, hakkında varılan hükümlere sessizce katlanıyordu. Duyduklarından sonra da tek kelime edemeyecek olsa bile, bir an her şeyi anlatma isteği belirdi. En başta, bu kadına bir metres olduğunu haykırmalıydı belki de. Neyse ki deliliğinin boyutu oraya kadar varmadı. Rezalet çıkararak bir şeyler elde edemeyeceğini biliyordu. Sadece daha fazla tahrik istemiyordu. Eğer biraz daha tahrik edilirse konuşacağından emindi çünkü.

"Gidecek miyim?" diye sordu Bradley'nin gözlerinin tam içine bakarak. Sesinde kendine güvenen bir şey vardı. Bu Valorie'nin dikkatinden kaçmadı.

Kadın hiddetle araya girdi. "Elbette gideceksin! Majestelerine yaptığın saygısızlığı görmezden gelmemi beklemiyorsun, değil mi?"

"Buna neden karıştığınızı anlamıyorum!"

Kristy'nin cüretle kurduğu bu cümle üzerine kadın bayılacakmış gibi inledi. "Tanrım! Bu ahlaksızı derhal kovmanızı..."

"Kes şunu, Valorie!" diye sertçe kadının sözünü böldü Walsham Kontu. "Bu evde kimin kalıp kimin gideceğine ben karar veririm. Sanırım konumunu hatırlatmak gibi sevimsiz bir şeye beni zorluyorsun!"

"Lordum, ben..."

Genç adam elini kaldırıp kadına susmasını işaret etti. "Bu evden biri gidecekse ancak ben karar veririm dedim! Biri bu eve girecekse de sadece benim iznimle olur!"

Valorie'nin kaşları üzüntüyle çatıldı. Lord Barlow'un, evine girmesine izin verdiğini hatırlatması kadının az önceki baygınlığını neredeyse bir kalp krizine çevirecekti. "Sanırım ben biraz dinleneceğim!" diyerek hızla ayağa kalktı. "Tabii gitmeme izin verirseniz, lordum!"

Bradley kollarını açarak kanepeye yayıldı. "İstediğini yap, sevgilim!" dedi keyifle.

Kadın önce Bradley'ye, ardından Kristy'ye müthiş bir öfkeyle baktı. Her ikisi de birbirine baktığı için onun öfkesini hissetseler bile göremediler. Kadın eteklerini sürüye sürüye kendisi için düzenlenmiş odaya çıkarken, ardından adeta kapılar sallanıyordu.

Kristy henüz gitmeye niyetli değildi. Olduğu yerde durup, bir kral tahtına yayılmış gibi duran kocasına baktı. İçindeki nefreti sürekli alevlendiren adamın sözleri az önce onu oldukça şaşırtmıştı. Tek bir şey söylemek istiyordu. *Neden?* Yoksa... Hatırlamış mıydı? Metresinin yanında bilerek mi bunları yapıyordu? Eğleniyor muydu, yoksa koruyor muydu? Bilmek istiyordu.

Genç kadın solgun çehresini usulca dikleştirdi. "Beni kovmamanız herkesi şaşırtıyor. Neden bunu yapmadınız?"

Lord Barlow tek kaşını kaldırdı. "Sana açıklama yapmam gerektiğini bilmiyordum."

Ses tonundaki o kaba tavırla genç kadın tedirgin oldu. "Elbette hayır! Sadece merak ediyorum."

"Seni kovmadım, çünkü bunu istemedim. Kovmak basit olandır. Deliliklerini açığa çıkararak, ilginç yönlerini keşfetmeyi umuyorum."

"Ben aslında oldukça sıradan biriyim, lordum. Durgun bir su yüzeyi gibi..."

"Suyun yüzeyi durgun olsa da, derininde ne olduğunu kim bilebilir?" dedi genç adam gizemli bir sesle. Koyu gözlerini kadının şaşkın gözlerinden bir an olsun ayırmadı. Ardından Kristy'nin sadece bedenine değil, bundan sonra yaşayacağı tüm hayatına tesir edecek o kelimeyi fısıldadı. "Lethe..." Genç kadın işittiği kelimenin ne olduğunu bilmiyordu. Ancak adamın sesi öylesine dingin, tınısı bir ıslık gibi okşayıcı olunca ürperdi

Öğrenme ihtiyacı daha da güçlendi. Ne söylediğini soramadan genç adam devam etti. "Lethe, bir nehrin adı. Durgun bir yüzeyi vardır. Huzurlu gibi görünür ama cehennemde akar. Suyundan içenlere her şeyi unutturur. Tüm acılarını, kederlerini, mutluluklarını bile... Ve sen tıpkı ona benziyorsun."

Kristy neden böylesine heyecan duyduğunu bilemiyordu ama hissettiği şey o kadar güçlüydü ki tarif edemiyordu. Kalbindeki ani çarpıntının gölgesinde az önce duyduğu, anlamını öğrendiği ancak neden ona benzediğini bilmediği o kelimeyi mırıldandı içinden. *Lethe!*

Henüz nedenlerini sorgulayamadan daha güçlü bir baskı altında titredi. Kocası ansızın kalkıp tam karşısında durunca bir adım geriledi. Bradley gözlerini çekmeden bakarken, aynı şekilde ona bakmak öylesine güçtü ki gözlerini kaçırdı. Üstelik az önce tuttuğu bileğinin heyecanını gideremeden gelen bu yeni darbeler yüzünden ayakta durması dahi güçleşiyordu. Gözlerini yerden çekmeden, hızla inip kalkan göğsünü sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Çekip gitmek için hiçbir şey yapamayacak kadar afallamıştı.

"Lethe," diye fısıldadı genç adam bir kez daha.

Kristy o an gözlerini kaldırdı. Bakışmaları keskin iki kayanın sürtünmesi kadar çarpıcı oldu. En azından genç kadın böyle hissetti. Adam o kadar hissizdi ki, bu bir oyunsa, kaybedenin kim olduğu çoktan belli olmuştu.

Kristy sadece hatırlaması gerektiğini anladı. Geçmişini, hayatını, burada oluş sebeplerini... İki adım daha geriledi. "Ben Lethe'i bilmem, lordum!" dedi kızgınca.

Genç adam alaycı bir gülüş attı. "Bilmediğinin farkındayım. Bir hizmetçiden bunu bilmesini beklemiyorum."

Kristy "Doğru," dedi. "Bir hizmetçiyim. Sadece bu kadarıyım." *Sadece bu kadarı* olmadığını haykırma dürtüsü hissetse de, buna yenilmedi.

Sesindeki imayı anlayamayan adam "Daha fazlası olmasını mı istersin?" diye sordu.

Genç kadın bu işkencenin, bu sorgulamanın ya da adı her neyse bu konuşmanın nereye varacağını bilemiyordu. İçinden bir ses devam etmesini, bu şekilde gerçekleri açığa vurmasını diretiyordu. O an bu kadar cesur değildi. Devam edemedi. "İzninizle," diyebildiğinde artık daha fazla orada durmak istemiyordu.

Ancak henüz arkasını dönmeden güçlü bir ses ensesinde yankılandı. Bir şeylerin devrilme, parçalanma sesiydi. Hızla döndü. Az önce getirdiği gümüş tepsinin yere düştüğünü, üzerindeki zarif porselen tabakların kırılıp, keklerin yere saçıldığını gördü. Orada öylece duran bir şeyin kendi kendine düşmesi bir hayli tuhaf olunca genç kadın bunu yapanın kocası olduğunu anladı.

Bradley bariz bir öfkenin yerleştiği gözlerini yere çevirdi. "Temizle!" dedi sertçe. Usulca ona yaklaşırken "Sakın bir daha kim olduğunu unutma!" diye devam etti.

"Anlamadım!"

Genç adamın dudağı, tebessüm demenin iyimser bir yorum olacağı şekilde hafifçe kıvrıldı. "Kim olduğun konusunda benimle aynı fikirdesin ama konumuna göre fazla cesur hatalar yapıyorsun," dedi keskin bir sesle.

Genç kadın duraklamadan "Ben nerede hata yaptığımı göremiyorum!" diye karşılık verdi.

"Hatan, bana rastlamaktı!" diyen genç adam ona keskin, sert bir bakış attı. "Bana rastlaman bile tek başına bir hatayken, durmadan beni kışkırtman da affedilir gibi değil!"

Kristy onun bu sabahı hatırlattığını sanırken hızlıca atıldı. "Bu sabah yaptıklarım için sizden özür dilemiştim. Saygısız ve aptalca davrandım ama gecenin korkusu..."

"Kes şunu!" dedi Lord Barlow yüksek sesle. "Sadece bana değil, konuğuma da saygısız davrandın. Bu hatalar tekrar edilirse, kovulmak maruz kaldığın en hafif ceza olur!"

Ardından yerdeki kırık dökük yığını çiğneyerek onun yanına geldi. Bedenini bir baskı nesnesi olarak iyi kullanıyordu. Genç kadına tepeden, kuvvetini kullanmaktan çekinmeyeceğini gösteren bir ifade ile bakarken kölesine bakar gibiydi.

"Leydi Ravenwood'un odasına çık ve az sonra yanına geleceğimi, hazır olmasını istediğimi söyle. Bir isteği varsa da derhal yerine getir. Sanırım özür dilemeyi de unutmayacak kadar akıllısındır!"

Kristy kalbinin az sonra infilak edeceğini düşündü. Bunun sebebi nefretti ama daha derinde güçlü bir acıydı. Bir zamanlar sevdiği adamın metresine hizmet edecek olmanın gurur kırıcı incitilmişliğiydi. Ne tek kelime edebilecek gücü, ne çekip gidebilecek mecali vardı.

Ancak Lord Barlow onu kanatmaya devam etti. "Sana ne yapmak istediğime karar verene kadar da sakın karşıma çıkma!"

Genç adam hızlı adımlarla odadan çıkarken, Kristy onun ardından bakakaldı. Nefretini durmadan besleyen bu adama karşı yapmak istediği tek şey, onu öldürmek, cesedinin o cehennem nehrinde aktığını görmekti. Keşke bunu yapabilecek gücü olsaydı. Keşke kalbini darmadağın eden, sadece kalbini değil hayatını da tıpkı az önce yaptığı gibi kırıp döken bu adamı yenebilecek güce sahip olsaydı.

Bölüm 2

Genç kadın, bir erkeğin böylesine tatlı gülümseyebileceğine bu adamı görene kadar inanmazdı ama şimdi biliyordu. Bu gizemli adam tıpkı şeytan gibiydi. Zavallı masumları önce kışkırtan, sonra tatlılığıyla onları büyüleyip ağına çeken zalim biriydi...

Lilybeth Abbington'ın evliliğinin ilk yıllarında kocası Lord Abbington'la yapmayı en çok sevdiği şey, güzel bahçelerinde dolanmaktı. Güneşin en tepede olduğu öğlen zamanlarını tercih edip, kimi zaman sosyetenin son dedikodularından, kimi zaman doğmasını büyük bir hevesle bekledikleri olmayan çocuklarından bahsederlerdi. Lilybeth dedikodulardan konuşmayı daha çok tercih ederdi, çünkü bir çocuğa sahip olacağına dair umudunu yitirmişti. Sadece acı veren bu sohbetlerden mümkün olduğunca kaçmak istiyordu. Bu yüzden, sıkılsa bile kocasının işlerini de sorardı. Gerçi Lord Abbington ona pek fazla bir şey anlatmazdı. Kadınların ekonomik konuları anlamamak gibi bir lanetle doğduğuna inandığını söylerdi. Oysa o öldükten sonra Lilybeth anlamıştı ki, o konulardan konuşmamasının tek sebebi dibe batmasıydı. Cornwall Kontu beş yıl önce çenesinin altına dayadığı James Purdey marka av tüfeğinin tek mermisiyle hayatına son verdiğinde, Lilybeth'e ne bir çocuk, ne de övüneceği bir mal varlığı bırakmıştı. Geriye yüzlerce borç senedi, kapıya dayanan alacaklılar, sözlerinden tek kelime anlamadığı suratsız avukatlar kalmıştı. Genç kadın henüz yirmi dört yaşındayken yaşadığı bu felaketlerden sonra yas bile tutmayacak kadar öfkeliydi. Ve bu öfke onu utanmaz bir cadıya çevirmişti.

Hizmetçiler böyle diyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla odasından çıkan Lilybeth Abbington, malikânenin ruhu sökülen bir insanın acıyla feryat etmesi gibi ses çıkarıp gıcırdayan merdivenlerinden inerken, tüm hizmetçilerin suratı asılıyordu. Verdiği akıl almaz emirlere, ufak sebeplerle çıkardığı kavgalara katlanamayan üç genç kız çoktan malikâneden ayrılmıştı. Gün geçtikçe tükenen parasal fonu yüzünden en son Madam Doppler işinden ayrılmış ve giderken Lilybeth'in yüzüne söylemediği bir sürü lanet fısıldamıştı. Geriye hem temizliği, hem de yemekleri yapan bezgin bir genç kız olan Emilia, sadık kâhyası Bay Thompson ile birkaç hayvanına bakan kimsesiz bir delikanlı olan Peter kalmıştı.

Thompson hariç diğer iki genç, bir gün bu evden gideceklerini biliyorlardı. Durumun toparlanmak bir yana gittikçe kötüleşmesi, artık söylentileri aşıp kanıtlarla desteklenen bir gerçek olmuştu. Leydi Abbington'ın soyadından başka pek bir şeyi kalmamıştı ancak hâlâ kendini bir kraliçe gibi görüyordu. İnatla ve ısrarla balolara katılıyor, hiçbir çay partisinden geri kalmıyordu. Her davette, pahalı zevklere sahip elbiseleriyle söylentileri olabilecek en iyi seviyede tutmayı başarıyordu. Emilia, leydinin böylesi sefalet içindeyken o pahalı ve zarif elbiseleri nereden bulduğunu düşünüp dursa da, bir sonuca varamıyordu. Tek bildiği, leydinin *süpürgesini kaybetmiş bir cadı* olduğu ve o evde yokken bir nebze huzur bulduğuydu.

Lilybeth'i en az gören zavallı Peter sefalete aldırış etmeyen tek kişiydi. Ah, bir de Kâhya Thompson, her zaman oldukça keyifliydi. Dilinde eski bir arya ile döküntü haline gelen malikâne içinde dolanıyor, bu neşesiyle Emilia'nın tüm öfkesini de üstüne çekiyordu.

"Tanrı aşkına, Thompson! Bir tek o cadının gelişini kutlamadığın kalmıştı. Bir de şampanya getireyim mi? Ah pardon, unutmuşum. Bizim hiç şampanyamız yok, değil mi? Ne lanet olası bir yer ki, sarhoş olup o cadıyı unutmak için bile içecek iki kadeh bir şeyimiz yok!"

Thompson kamburu çıkmış ve omurgasının uzun yıllar önce ihanetiyle iki büklüm kalmış bedenini hafifçe kaldırdı. Beyaz sakallarından görünmeyen ancak dudağına ilişen o keyifli gülüşle "Seni edepsiz küçük hanım! Unutma ki o senin leydin!" diye söylendi.

Emilia adamın ciddiyet taşımayan sesiyle dudaklarını büzdü. "Evet, bir zamanlar onu ben de severdim ama bu huysuz bir cadı olmadan önceydi. Söylesene Thompson, biri ona kara büyü mü yaptı yoksa?"

Thompson bastonunu yere vurdu. "O sadece kocasını kaybetmiş kederli bir hanımefendi. Onu anlamalı ve hâlâ burada yaşamana izin verdiği için ona minnettar olmalısın."

"Of! Bir fırsatını bulur bulmaz bu berbat yerden çekip gideceğim. O zaman o kıymetli leydinin temizliğini de sen yaparsın."

Yaşlı adam tek kelime etmeden, sadece başını ayıplarcasına sallayıp arkasını döndü ve uzaklaştı. Emilia ile aralarında neredeyse bir çağ vardı. Toy bir kıza hayata dair öğütler vermek için fazla yorgundu.

Emilia yeniden bezgince ofladı ve başını çevirip büyük camlardan taşlık yola baktı. "Keşke hiç gelemesen!" diye fısıldadı. Omuzları daha çok düştü ve elindeki bezi masaya vurdu.

***

Leydi Abbington bir zamanlar kendi mülkiyetinde olan ancak idaresi artık muhtelif sahiplerine geçmiş Cornwall ilçesine yaklaşırken durmaksızın konuşuyordu. Yanında oturan ve tıpkı onun gibi dul bir kontes olan Leydi Radcliff'e birtakım dedikoduları hararetle aktarmakla meşguldü. Leydi Radcliff, hiç borç bırakmadan ölen kocasının sınırsız servetinin tek sahibiydi. Evlilik çağındaki iki kızının sahip olduğu muazzam çeyiz nedeniyle talipliler kapılarından ayrılmıyorlardı. Artık bunlardan bıktığını söyleyip, hafta sonu için kendini Lilybeth'in evine zorla davet ettirmişti. Davetinin sebebi pek açıktı oysaki... İflas söylentilerinin dikkate alınıp alınmayacağı, cemiyet içinde bir otorite kaynağı olan Leydi Radcliff'in doğrulamasına bağlıydı. Kadın iki gün boyunca zavallı Leydi Abbington'ın neyi var neyi yok görecekti. Daha çok neyi olmadığını görecek ve aç kurtlar gibi bekleyen soylulara dul kontesin içler acısı durumunu anlatacaktı. Bu yüzden Lilybeth bu kadını günahı kadar bile sevmiyordu ancak onun yanında sevecen bir sırdaş gibi davranmakta ustaca bir kabiliyet gösteriyordu. Kabiliyet gösteremeyeceği tek şey, malikânesindeki sefaleti gizlemekti ve şimdiden kadının orayı görmemesi için bir mucizenin olmasını bekliyordu.

Genç kadın tüm sıkıntılarını gizleyen keyifli bir ifade ile altın ışıltılara sahip sarı saçlarından firar etmiş bir tutamı incecik, uzun parmakları arasında kıvırırken Leydi Radcliff'e kibirli bir bakış attı. "Ya o elbise neydi?" dedi, sanki biri korsesini ansızın sıkmış gibi inleyerek. "Ah, cesedimi alıp Londra'nın ortasında

yakacaklarını söyleseler dahi giymeyeceğim kadar rüküş bir şeydi. Anlaşılan Leydi Mill, kocasının metreslerine yatırdığı serveti koklayamıyor bile."

"Ah, öyle söyleme tatlım. Elbisesi oldukça zarifti!" diyen Leydi Radcliff içten bir beğeniyi dile getirdiğinde Lilybeth ona tepeden bir bakış attı.

"Haklısın, hayatım! Senin de zevklerinin sonradan görme bir soylununki kadar olduğunu unutmuşum. Tanrı aşkına, biraz zevk sahibi olmayı dene. İnan bana, o elbiseyi bir köylü kızına hibe etsen, o bile giymeyi reddeder."

Orta yaşlı soylu kadın dudaklarını sarkıttı. "Çok acımasızsın, Lilybeth. Herkesin senin gibi şahane elbiseler giymesini bekleyemezsin."

Lilybeth alnına inen sarı kâküllerini düzeltti. "Oh, biliyorum Nancy hayatım... Bendeki zevk ne yazık ki dünya üzerinde pek az kadında var. Ancak tavsiyemi dinlemek istersen seve seve yardımcı olabilirim."

Forrester Kontesi kendinden emin tek kaşını kaldırıp, "Herkesin elbisesine bir şeyler bulabilirsin ama ona tek kelime edemezsin," dedi gizemli bir tavırla.

Lilybeth gözlerini devirip küçümseyerek "Kime?" diye sordu.

"Leydi Wharton'a elbette! Harewood Dükü'nün sevgili eşi. Kadında doğal bir zarafet var. Ne giyse mükemmel duruyor."

"Ah, evet. Evelyn Rosa Wharton... Limana yakın kokuşmuş bir semtten gelmişti, değil mi?"

Nancy Radcliff ona ayıplar bir bakış attı. "Nereden geldiğini bütün sosyete unuttu bile. Lord Wharton'ı hayata döndüren o kadın oldu. Lordun minik oğlu Albert'a da iyi bir anne olduğu kesin."

Lilybeth zarif elleriyle saçlarını kulağının arkasına itti. "Sadece bir servet avcısı," dedi. "Biz soyluların yakasına yapışan bir kene! Lord Wharton'ı kandırabilir ama beni asla!"

"Onlar çok mutlular ve birbirlerine çok âşıklar, sevgili Lilybeth! Her davetten neredeyse herkesten önce çıkıyorlar. Bu yüzden söylentiler bile çıktı. Birbirlerine doyamadıkları söyleniyor.

Kadının şuh kahkahası arabayı inletirken, "Ne kadar da bayağı bir düşünce!" dedi Lilybeth bu gülüşten rahatsız olarak.

Dul kontes, genç kadının ince koluna şöyle bir vurup "Söylesene tatlım, soylular içinde sevdiğin kimse yok mu?" diye sordu.

Lilybeth ince, kumral kaşlarını kaldırdı. Kötü mizacına rağmen yüzü oldukça güzeldi. Gerçekçi olmayan ses tonuyla "Sen varsın ya, sevgili Nancy!" dedi.

"Benim dışımda?"

"Pek az soylu benim sevgime mazhar olup şereflenebilir, hayatım. Ne yazık ki bunların sayısı pek az."

Bu sırada araba öylesine hiddetle sallandı ki, Lilybeth'in suratının hizasında olan ve kibirli bir şekilde kalkan eli neredeyse gözünü çıkarıyordu. Aslında oturduğu zeminden kayıp küçücük boşluğa düşmesi de an meselesiydi ama neyse ki yol boyunca eleştirip durduğu Leydi Radcliff onu tutabilmişti.

"Bu sarsıntı da neydi?" diye bağırdı.

"Sakin ol, hayatım. Tekerlek küçük bir taşa takılmış olmalı."

"Tanrım! Nancy, taştan ziyade bana bir kaya gibi geldi. Belki de aptal arabacı yüzünden şu an bir uçurumdan yuvarlanıyoruz!"

"Ah, Lilybeth! Çok fazla tepki veriyorsun... Bu sadece..."

Leydi Radcliff de sözlerine devam edemeyecek kadar sarsılan arabadan öne kaydı. Daracık alanda kadınların bir yerlerini yaralamamaları büyük şanstı. Bunu fark eden Lilybeth bir çukura saplanıp kalmış gibi duran arabanın içinde fırtına olup gürledi. "Tanrı'nın belası ayyaş! Ne oluyor orada?"

Arabacının onu duymasına imkân yoktu. Lilybeth Londra'dan bir aylığına sadece beş pounda kiraladığı arabacısına bağırıp çağırmak için arabadan indi. Az önceki darbeden ötürü fırlayıp duran tutamları çoğalmış, sarı saçları toparlanamaz şekilde dağılmıştı. Nancy'ye göstermeden onları düzeltmek istediyse de yapamadı.

Arabaya ne olduğuna bakarken öylesine öfkeliydi ki, gözlerindeki o alevli oklardan korkan yaşlı arabacı bir adım geriledi.

"Seni bunak sarhoş! Arabama ne yaptın?"

Londra'nın kenar mahallelerinden birine gidip, zorlukla ikna ettiği arabacı çürük, siyah dişlerini gösteren alaycı bir gülüş attı. Dili sarhoşluğundan ötürü peltekleşmiş, yıllardır taranmayan kırlaşmış saçlarıyla Newgate Hapishanesi'nden kaçan azılı bir katil gibi görünüyordu. "Öncelikle madam..." dedi boğazından çıkan, bir kayanın yuvarlanışına benzeyen hırıltıyla. "Bu araba ve bu at benim! Sizin o lanet olası beş poundunuz elli yıllık tekerleklerini değiştirmeme yetmedi. Gördüğünüz gibi tekerler fırladı ve bu ellerle onları yerine takamam."

Azgın fırtınanın dövüp durduğu kurumuş otları andıran titrek ellerini kaldırdı. Simsiyah, eğri büğrü tırnakları Lilybeth'in midesini bulandırınca genç kadın gözlerini ondan çekti. "İşe yaramaz ayyaş! Tamir et hemen! Ben ve saygıdeğer Leydi Radcliff burada seni beklemek için yeterli zamanı harcadık."

Genç kadının hiddetine benzer bir şimşek hafifçe kararan gökyüzünü aydınlattı. Lilybeth yeniden bağırdı. "Ah, ne hoş! Birazdan fırtına başlayacak ve sen burada hâlâ hıçkırıp duruyorsun."

Sarhoş adam abartılı ve beceriksiz bir reverans yaptı. "Üzgünüm, madam. Korkarım ki o döküntü evinize yürüyerek gitmek zorundasınız!"

Lilybeth inledi. Malikânenin döküntü olduğunu nereden biliyordu? Londra'nın en rezil arabacıları bile ne kadar dipte olduğunu biliyorsa, Leydi Radcliff'in yayacağı dedikodulardan sonra kaçacak bir delik bulsa iyi olurdu. *Tanrı yardımcısı olsun!*

İyice sinirlenen genç kadın dağınık saçlarını daha da dağıtır bir şekilde sallandı ve elini kaldırıp "Hemen arabayı tamir et!" diye emir verdi.

"Hayatım, ne oluyor?" diyen Leydi Radcliff, kapıyı açıp kafasını uzattı.

Lilybeth derin bir nefes alıp, kızgın çehresine oldukça yapmacık bir gülüş yerleştirip kadına döndü. "Lütfen Nancy, içeride kal! Yağmur yağıyor ve ıslanmak isteyeceğin kadar romantik olmadığına yemin edebilirim."

Kadın başını sallayıp kapısını kapatırken Lilybeth çamura bata çıka adama erişti. Ondan tiksinse de elini kaldırıp kirli

yakasından kavradı. Kelimeleri teker teker, nezaketine ve soyluluğuna uymayacak şekilde söyledi. "Beni oldukça sinirlendiren şu aptal tekerleği derhal tamir et!" Bu defa adamın ikna olmasını umdu. Çünkü tamir edilmeyen tekerlek, ya yeni bir araba, ya da handa konaklamak demekti ve ne arabacılara, ne de hancılara verecek tek bir şiline sahipti.

Bu sırada kulaklarına dolan nal sesleriyle, tam karşıdan gelmekte olan atlıya baktı. Tek başına bir adamdı. Kısa sürede yanlarına vardığında Lilybeth bir başka serseriyle uğraşmak zorunda kalacağını anladı. Kimsenin meraklı sorularına ve para isteyen tavırlarına katlanabilecek halde değildi. Oysa gelen adam hiçbir şey sormadı. Sadece bakındı. Genç biriydi ama toy değildi. İri bedeni, hırpani görüntüsüyle bir soyludan daha çok bir köylüye benziyordu. Güçlü kuvvetli olduğu her halinden belliydi. Öyle ki, kalın kol kasları, yer yer yamanmış ceketinin altından seçiliyordu. Sakalı belki birkaç günlüktü ve yüzünde güneş yanığı olan çekici bir esmerliğe sahipti. Gözleri masmavi, bakışlarında görmüş geçirmişlik vardı. Atının üstünde herkese hükmediyor gibi bakıyordu. Tavrı bir kralı andırsa da, kıyafetleri bir çiftçi olduğunu öylesine açık ediyordu ki, Lilybeth ona kaşlarını çatıp, kibirle baktı. Bir çiftçiyle işi olmazdı.

Genç adam Lilybeth'in kibirli duruşuna bir an bile bakmayıp, onu adeta görmezden gelerek arabacıya döndü. "Tekerlek mi?" diye sordu tok sesiyle.

Lilybeth ofladı. Adamı daha net görmek için ıslak sarı saçlarını yüzünden çekti. "Bundan sana ne? Görebildiğim kadarıyla bir tekerleğin yok!"

Genç adam o an döndü ve kadını yeni fark ediyormuş gibi tek kaşını kaldırıp, bakışlarını küstahça tüm vücudunda gezdirdi. Dudaklarının kenarına yerleşen oldukça hafif bir tebessümle "Evet leydim, bir tekerleğim yok ama tamir edecek becerim var," dedi ukala sesiyle.

Ah, kendini beğenmiş serseri! Lilybeth tam bunu söyleyecekti ki arabacı konuştu. "Sadece tekerlik değil, genç adam. Bu zavallı

at biraz daha yolculuk çekerse yere yığılacak. Yaşayan en yaşlı hayvan olduğuna dair seninle on pounduna iddiaya girerim."

"Ne yazık ki ihtiyar, seninle iddiaya girecek kadar param yok. Ancak atının ne kadar yaşlı olduğunu görebiliyorum. Böylesine hoş bir hanımefendiyi bu ihtiyarla yola çıkarman büyük bir günah."

Lilybeth'in mavi gözleri sonuna kadar açıldı. Şu küstah adam onu hoş mu bulmuştu? *Ne büyük şeref!*

Arabacı bezgince devam etti. "Bunu isteyen madamın ta kendisi. O kadar cimri ki, atı değiştirmeme izin vermedi."

"Atınızın aksine Bay Arabacı, ben oldukça genç ve sağlıklıyım. Konuşmalarınızı da duyuyorum!"

Yaşlı adam gözlerini devirip kadına sırıttı. "Madam, ne yazık ki cimrilik yaparak verdiğiniz bu parayla yarı ölü bir hayvan, tekerlekleri bozuk ve sürücüsü işe yaramaz bir araba kiraladınız. Şimdi bunların bedelini ödüyorsunuz."

"Her neyse!" diyen genç adam usta bir manevrayla atından indi. Kadının şaşkın bakışları altında, az ileriye yuvarlanmış tekerleği almaya gitti.

"Aksamı bozulmuş," der demez Lilybeth'in açık renk mavi gözlerine kendi mavi gözlerini kenetledi. "Yağmurda ıslanmamanız için leydim, lütfen arabanın içine oturun."

Lilybeth alayla gülümsedi. *Bir de düşünceli, öyle mi?* Ona inanmıyordu. "Siz iki haydudun beni soymayacağını, atı da alıp bizi bu hurda arabanın içinde bırakarak kaçıp gitmeyeceğinizi nereden bileceğim?"

"Seni soymak isteseydim madam, şimdiye kadar kırk kere yapardım," diyen yaşlı adam lafa dalıp, çürük dişleriyle büyük bir kahkaha attı. "Ne yazık ki beş parasız biri olduğunu biliyorum!"

Genç kadın öfkeyle kıpkırmızı kesildi. "Ah, Tanrı'nın belası aşağılık sarhoş! Beş poundumu derhal geri ver ve sonra defolup git!"

"İnan bana senin lanet çeneni kapatmak için tüm servetimi verirdim ama ben de senin kadar çulsuzum, güzelim. Hesabımızı başka şekilde kapatmak istersen..."

Genç adam bu sırada araya girip o güçlü, uzun gövdesini adama çevirdi. "Bir leydi ile nasıl konuşman gerektiğini bilmediğine eminim ama şimdi derhal susmazsan, konuşacak bir çenen de kalmayacak," dedi oldukça tehditvari bir sesle.

"Şu fahişeden ne çektiğimi bilsen..." diyen arabacı, sözünü tamamlayamadan yüzüne yediği yumrukla kendini sırtüstü çamurda yatarken buldu. Bu sırada Lilybeth bayılacakmış gibi inledi. Genç adam, çizmelerini arabacının boynuna geçirip "Susmak mı, ölmek mi?" diye sorduğunda ayyaş adam dudaklarını sımsıkı birbirine kenetledi.

Onu yeterince korkutup sindiren genç adam, bu defa Lilybeth'e döndü. Sertçe konuşmaya başladığında sarışın kadın çekinerek onu dinledi. "Bir haydut olmadığıma sizi inandıramam... Eğer bu konuda bana güvenmeyecekseniz, korkarım sizi kaderinizle yalnız bırakacağım, leydim. Sadece kaderinizle değil, bir de bu sarhoşla!"

"Ah, Tanrım! Peki, peki. Görünüşün her ne kadar bir haydut gibi olsa da sana inanmak dışında bir seçeneğim yok. Artık şu tekerliği tamir et!" diyen Lilybeth kölesine bakar gibi bakıyordu.

Genç adam hâlâ durmadan emirler veren kadına bakıp içinden fısıldadı. *Seni lanet olası cadaloz!*

Lilybeth kibirli bir bakış daha atıp, işini iyi yapmasına dair birkaç cümle kuracaktı ki, genç adam kollarını sıvadı. Genç kadın o güçlü kasları, sert kolları görünce tek kelime edemedi. Bu adam tek başına arabayı bile sırtlanabilirdi.

"Tepemde durup emir yağdırmaya niyetiniz yoktur umarım. Çünkü ben, bir kadından emir alacak son kişiyim!"

"Seni küstah köylü! Bu ne cüret! Benim kim olduğumu biliyor musun? Ben Kontes Lilybeth Abbington'ım!"

"Tanıştığımıza memnum oldum, Leydi Abbington," diyen adam hışımla kalktı. "Sanırım size bundan sonrası için şans dilemek zorundayım. Çünkü ben gidiyorum."

"Nereye?"

"Bu sizi neden ilgilendiriyor, benimle mi gelmek istiyorsunuz?"

Lilybeth kıpkırmızı olup öfkeli bir nida çıkardı. "Sana emrediyorum! Şu tekerliği tamir et! Hizmetinin bedeli neyse ödeyeceğim."

Adam mavi gözlerini kısıp, eğlenircesine gülümsedi. "Sizin gibi bir leydi, eminim kibarca konuşmakta oldukça iyidir."

Genç kadın zarif dantellerle kaplı yakasının altından, göğüslerini kabartan büyük, öfkeli bir nefes aldı. Mavi gözlerini kapattığında sakinleşmek istiyordu. "Lütfen!" dedi zoraki bir sesle. Yüzüne yapmacık bir gülüş yerleştirip "Arabayı tamir eder misiniz?" diye devam etti.

Sarhoş arabacı, yattığı yerden bir kahkaha attı. "Aferin, oğlum!" dedi genç adama sırıtıp. Sanki az önce onu deviren yumruğu atan aynı adam değilmiş gibi.

Genç adam yaşlı arabacıya bakıp, yakışıklı yüzüne oldukça çekici bir hava veren yarım bir gülüş attı. Lilybeth bu iki serserinin işbirliğinden nefret ettiğini söyleyecekti ancak çekindi. Yardım edecek birini bulmuşken onu yeniden zorlamamalıydı. Küstah bir serseri olsa bile!

Yeniden arabaya bindiğinde Leydi Radcliff zarifçe alkışladı. "Şu adam her kimse oldukça maharetliymiş."

"Adi bir köylü işte!" dedi Leydi Abbington.

"Ama hayatımızı kurtardı," diye yanıtladı Forrester Kontesi.

Lilybeth içinden *Kim bilir kaç pound isteyecek?* diye geçirip, hava buz gibi olmasına rağmen yelpazesini çıkarıp yüzüne salladı.

Dul kontes dedikodulardan bahsetmeye devam ederken, Lilybeth onu yapay bir ilgiyle dinliyordu. Beş dakika sonra aniden arabanın kapısı açıldı.

Yağmurda sırılsıklam olan, koyu, siyah saçları yüzüne düşmüş genç adam, ona bambaşka bir yakışıklılık veren ukala bir gülüş attı. "Leydilerim," dedi reveransla. "Size bir iyi, bir de kötü haberim var!"

Lilybeth adamı izlemekten, söylediklerini zor işitti. Yıllardır böyle bir erkek görmediğine yemin edebilirdi. Doğasında kırsallık vardı ama isteyince bir soylunun tüm sevimliliğine

sahip olabiliyordu. Usta bir serseriydi. Köylü kızları kendine âşık eden, her kasabada bir sevgili bulan, kalp kıran, umursamaz bir serseri...

"Önce iyi haberi ver!" dedi içindeki hayranlığa uymayan bir öfkeyle.

Leydi Radcliff'e bakıp ona kur yaparcasına bakışlar atan adam, bu emirle Lilybeth'e döndü. Genç kadına asırlarca sürmüş gibi gelen uzun bir bakış attı. Sanki orada bir anlam vardı. "İyi haber leydim..." dedi kelimeleri kendinden emin kurarken. "Arabanız hareket edecek."

"Ah, harika! Bu durumda kötü haber nedir?" diyen Leydi Radcliff ilgiyle sordu.

"Kötü haber şu ki, bu zavallı at sadece bir kişiyi çekebilir. Tabii en fazla yarım saat kadar!"

"Ah, yarım saat mi? Abbington Malikânesi'ne daha iki saat var ama! Öyle değil mi, Lilybeth?"

Genç kadın yanıt veremeden adam devam etti. "Üzgünüm, leydim. Bu at sizi sadece en yakın hana götürebilir. Orada bir araba bulup, akşam çökmeden Londra'ya dönebilirsiniz."

Bu sırada Lilybeth aklına doluşan düşüncelerle müthiş bir uyanış yaşadı. Aradığı mucize... Kim bilir belki de şu an buradaydı.

"Oh, bu iyi bir haber," dedi heyecanla lafa dalıp. "Leydi Radcliff bu arabayla bir hana, oradan da daha iyi bir araba bulup Londra'ya dönebilir."

Dul kontes şaşkınca genç kadına döndü. "Ya sen, tatlım? Tüm gün bu yağmurda yeni bir arabanın gelişini mi bekleyeceksin?"

"Leydi Abbington'ı malikânesine ben götürürüm. Tabii kendisi bir atın üstünde seyahat etmeyi kabul ederse!"

Nancy Radcliff "Asla olmaz!" dedi. "Ben o hana gidip, yeni bir araba bulacağım ve derhal senin yanına geleceğim. Sonra da beraber senin evine gideceğiz, hayatım."

Mucize ihtimali yavaşça sönerken Lilybeth düşünmeden hızlıca atıldı. "Hiç yoktan saatlerce yolda kalacaksın, Nancy. Arabacı seni Londra'ya götürsün, ben de bu beyefendi ile evime

dönerim. Tanrı korusun, bu soğuklarda yolculuk yaparsan üşütür ve yatağa düşersin. Alderham'daki baloya katılamazsan, bu hepimiz için bir felaket olur!"

Kadın bir an düşünüp durumu değerlendirdi. Yılın en büyük balosuna katılamayacak kadar üşütürse bu çok kötü olurdu. "Peki," dedi incecik kaşlarını eğip. Uzanıp Lilybeth'in elini tuttu. "Ama sen iyi olacak mısın? Beraber Londra'ya dönelim."

"Ah, yeni kıyafetlerim için elbise provalarım var. Terzimi bekletirsem bir ömür boyu sıra alamam."

"Ah, şu gizemli terzin! Bu sırrını başka zaman öğreneceğim Lilybeth tatlım. O halde hava kararmadan gidelim!"

Lilybeth başını salladıktan sonra zarifçe Forrester Kontesi'yle vedalaşıp, arabadan indi. Yağmur çiseleyecek kadar azalmıştı. Genç adam sarhoş arabacıya dönüp, Leydi Radcliff'i güvenle götürmesini emretti. Adam başını salladı, kırbacını kaldırdı ve atını sürerek geldikleri yoldan geri dönmeye başladı.

Lilybeth giden arabanın ardından bakakaldı. Mucize gerçekleşmişti. Sosyetenin bir numaralı dedikodu kaynağı, döküntü malikânesini göremeden gidiyordu. Bu kesinlikle Tanrı'nın bir lütfuydu.

Genç kadın ışıldayan, güzel mavi gözlerine keyif, ıslanmış pembe dudaklarına tebessüm yerleştirip kurtarıcısına döndü. Neredeyse teşekkür edecekti ki, adamın oldukça küstah bakışlarla onu incelediğini gördü. Öfkeyle kaşlarını çatıp, kızgınca söylendi. "Götür beni buradan!"

Adam atına yaklaşıp, tek hamlede koca hayvanın üstüne yerleşti. İri elini genç kadına uzatıp "Leydim," dedi alaycı sesiyle.

Lilybeth çamur içinde kalmış eteklerini tutup adama doğru yürüdü. Atın yanına geldiğinde elini uzattı. Adamın eliyle kenetlenen ellerine sıcak, huzur dolu bir his yerleşse de söylenmeyi ihmal etmedi. "Umarım beni kaçırıp kötü şeyler yapmayı düşünmüyorsundur!"

Genç adam keyifle gülümsedi. İmalı sesiyle "Bu aklıma bile gelmedi. Size ne yapabilirim ki?" diye sordu.

"Bana hiçbir şey yapamazsın! İnan, bana bulaşırsan seni buna pişman ederim. Herkes benim nasıl bir bela olduğumu iyi bilir!"

Ben de biliyorum! dedi genç adam içinden. Sonra ansızın eğilip, kadını belinden kavradığı gibi zayıf bedenini kolayca atın üstüne çekti. Arka tarafa değil ön tarafa, neredeyse kendi kucağına oturttu onu. Üstelik soyluluğa yakışan şekilde değil, bacaklarını atın üstünde ayırarak yaptı bunu. Kadının şaşkınlığı ve az sonra yine cadaloza dönüşüp bağıracağını bildiği için ondan hızlı davrandı. Eğildi ve dağınık, sarı saçlarının üstünden kulağına fısıldadı. "Sıkı tutunun, leydim!"

Lilybeth oturuşundan çekinse de, yeniden tartışıp zaman kaybetmek istemiyordu. Hemen evine gitmek isteyen genç kadın kendini bıraktı. Sırtında böyle güçlü bir varlık hissederken bir anda güvende olduğunu düşündü. Geriye yaslandı. Adamın göğsüne doğru! Bir erkeğe böylesine sokulmayalı neredeyse asırlar olmuştu.

Yediği yağmur damlaları elbisesini mahvetmiş, saçlarını yıkık bir enkaz gibi yüzüne yığmıştı. Üstelik soğukta ölesiye titriyordu ve en kötüsü, hiç tanımadığı bir adam onu kollarıyla sarmış bir yerlere götürüyordu. İyimserliğini korumaya çalışsa da, durmadan fısıldayan uğursuz düşünceler yüzünden rahatsızlığı her saniye katlanıyordu.

Sonunda dayanamadı ve yeniden "Bak, sakın beni kaçırmaya çalışma!" dedi tehdit eder gibi. Nedense bir kez daha ikaz etme gereği duymuştu ama bu ikaz öylesine gülünçtü ki... Adam istese, kolayca her şeyi yapabilirdi. Yağmur bile utancından onun sözlerini perdelemiş gibi şiddetini arttırdığından sesini duyuramadı. Tekrarladı. Bu defa bağırarak. "Kötü bir şeylere niyetleniyorsan, sakın denemeye bile kalkma!" Başını da çevirmiş, öldürücü gözleriyle bakmayı denemiş ancak onu görememişti. Sözlerinin hâlâ duyulmadığını düşünen genç kadın bir kez daha ağzını aralayıp "Sakın beni kaçırmayı aklından bile geçirme!" demişti ki kulağına sıcak bir nefes ilişti.

"Sizi kaçırmak gibi bir niyetim yok, leydim. Böyle bir düşüncem olsaydı, arkadaşınızı kaçırırdım. O size göre bir hayli zengin görünüyordu."

Lilybeth bedenini saran kollar, ensesindeki bu kararlı ses ve sırtına değen o sert vücuttan çekinse de düşüncesizce bağırdı. "Evet ama benden güzel değildi!" Adamın hafif, alaycı gülüşünü işitince anlamsız bir heyecan kalbini esir aldı.

"Güzelliğiniz beni ilgilendirmiyor," dedi genç adam sakince.

"Ah, yoksa gönülden bağlı olduğun bir karın mı var?" *Kahretsin! Neden bunu sormuştu ki?*

Gizemli sesin sahibi kulağına daha çok sokuldu. Lilybeth'i baştan ayağa ürperten o çekici aksanıyla yanıt verdi. "Gönlümü bağlayacağım bir kadına rastlamadım. Neden bununla ilgileniyorsunuz?"

"Ah, Tanrım! Neden ilgileneyim ki? Kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir hırsız mı? Bir tecavüzcü mü? İyi bir aile babası mı? Yoksa yalnız bir gezgin mi?"

"Ben sadece bir yardımseverim."

"Hiç kimse karşılıksız yardım etmez!" diye karşı koydu genç kadın. Bilerek ona dönmüyor, kendisini tuhaf bir şekilde heyecanlandıran adamla göz göze gelmiyordu.

"Belki bana vereceğiniz bir karşılık vardır. Sizin de memnun olacağınız bir şey."

Genç kadın bu sözlerdeki ima karşısında öfkeyle doldu. "Benden hiçbir karşılık alamazsın!" diyerek ellerini çözdü ve dirseğini sertçe adamın gövdesine geçirdi. Adam belli belirsiz bir homurdanma çıkarıp ansızın atını durdurdu. Yağmur da onlarla beraber durmuş, ikisinin hareketinden sonra bir anda azalmıştı. En azından şiddeti dinmiş, sanki adamın hamlesine merakla dikkat kesilmiş gibiydi.

"Sanırım iyilik yapmak gibi ulvi amaçlarımı sizin için heba edemem, leydim. Şimdi atımdan inin ve başınızın çaresine bakın!"

"Anlamadım!" diye bağırdı Lilybeth. Bu defa gövdesinin üst kısmıyla da dönmeyi denedi.

Bedeniyle oldukça heybetli duran ve bakışlarıyla kadını adeta aşağılayan genç adam öfkeli görünüyordu."Lütfen o soylu kıçınızı atımın üstünden indirin!"

"Ah, seni kaba serseri! Benim kim olduğumu anlamadın, değil mi? Ben Leydi Abbington'ım! Merhum Cornwall Kontu'nun karısıyım!"

"Zavallı adamı o susmak bilmez çenenizle gömüp soyadından geçinmeye devam etseniz de, bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor."

Lilybeth atın üstünden kendi iradesiyle değil ama dehşetle bayılarak inmek üzereydi. Bedenini mümkün olduğunca çevirip, gözlerine düşen ıslak, sarı saçlarını eliyle kabaca ittikten sonra bakışlarını sinirli bir şekilde adama dikti. Neyse ki etrafta kimsenin olmadığı ıssız bir yerdeydiler. Düştükleri komik durumun farkına varamasalar da, genç adam şimdi keyiflenmişti. Kadının karşı koyuşlarından küstahça eğleniyordu.

"Benim kocam intihar etti!" dedi Lilybeth.

"Yani çenenizle ona nasıl bir zindan yaşattıysanız, adamın canına tak etti demek ki. Eceliyle öleceğini düşünerek daha uzun yıllar size katlanması gerektiğini anladı ve o elim hayatını sonlandırdı. Takdir edilesi, onurlu bir davranış!"

Lilybeth'in ince alt dudağı öfkeyle titredi. Gözlerini kapatıp anatomisinin izin verdiği ölçüde hem sol dirseği, hem sağ yumruğuyla adama durmadan darbeler indirdi. "Seni kendini bilmez hadsiz serseri! Kirli bir haydut ne cüretle bana bu cümleleri kurabilir? Seni mahkemeye verecek, asıldığını görene kadar peşini bırakmayacağım. Seni öyle süründüreceğim ki, düştüğün zindanlardaki farelerden bile daha sefil bir halde olacaksın. Seni... Seni..."

Devam edemedi. Durmadan çırpınan kolları sertçe tutulmuş, hareketleri kıskaca alınıp kısıtlanmıştı. Adam onu sıkıca sarıp, kendisine o kadar yaklaştırdı ki, Lilybeth gövdesinde müthiş bir acı hissetti. Duruşu tersti ve kemikleri kırılıyormuş gibiydi. Acı içinde kıvranırken adam bir anda kolayca çevirdi onu. Bu defa genç kadının bacakları atın sağında, nihayet kibar bir soyluya

uygun şekilde oturmuştu. Tek farkla; bacakları sağda, gövdesinin üstü kısmı solda, boşluktaydı. Lilybeth o an durumunu fark etti. Kollarından tutulmuş olmasa sırtüstü yere çakılacaktı. Hareket etmeye bile cesaret edemeyen kadın, masmavi gözlerini kısmak zorunda kaldı. Yüzüne düşen yağmur damlaları yüzünden gözlerini açamıyordu.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye sordu titreyerek.

"Saygıdeğer leydim, eğer yumruklarınıza sahip çıkmazsanız, korkarım sizinle yolculuğumuz burada sona erecek. Daha önce bir kadını atımdan aşağıya atmadım ama inanın şu an bunu yapmamak için kendimle savaşıyorum. Şimdi uslu durup, çenenizi kapatacak mısınız, yoksa şu çamura yuvarlanıp, sefil bir domuz gibi evinize yürüyerek mi gitmeyi tercih edersiniz?"

"Birincisi. Lanet olası birincisi!" diye bağırdı kadın. Adam onu biraz daha sarkıtınca "Çenemi kapatmayı seçiyorum, bayım," dedi zoraki bir nezaketle.

Adam onu çekti ve ansızın kolları arasına yerleştirdi. Lilybeth derin derin soluklanırken kendini bıraktı. Bedeni adama doğru büküldü ve tamamen plansız bir şekilde onun göğsünde soluklandı. Pes etmişti, ağlamak üzereydi ama kırılan gururunu gizlemek için yüzünü bile kaldıramıyordu. "Götür beni lütfen," dedi yüzünü onun yeleğine sürtüp, kollarını bedenleri arasına tıkıp korunmaya muhtaç dururken. "Üşüyorum ve başım ağrıyor. Ne istersen vereceğim. Karşılığını ödeyeceğim, anladın mı?"

Genç adam yeniden kadının kollarını tuttu. Bu defa onu kendinden uzaklaştırdı. Lilybeth o an başını kaldıracak gücü buldu. Bakışları oldukça yakın bir mesafede buluştu. Adam, gözlerini korkuyla kırpan kadına bakarken, savuracağı tehdidi erteledi. Genç kadının gözleri, adamın kararlı ve dediğim dedik gözleriyle saniyeler boyunca kesişti. İkisi de orada kaldılar. Sadece kısa bir an için. Sonunda genç adamın dudağı hafifçe kıvrıldı ve "Sizden karşılık olarak tek bir şey istiyorum," dedi. Gözleri bu defa aşağıya, kadının dudaklarına indi. Orada oyalandığında Lilybeth'in kalbi göğüs kafesini sıkıştırdı.

Onun isteyeceği şeyi tahmin ettiğini sanan genç kadın adeta yalvarır gibi, "Tamam," dedi. "Bir öpücüğe izin veriyorum ama fazlası olmaz. Anladın mı? Sakın daha fazlasını düşünme! Bu kadar zorda kalmasaydım buna asla..."

Genç adam durmadan konuşan kadının dudaklarının üstüne işaret parmağını koyup fısıldadı. "Tanrı aşkına, bu kadar konuşmak zorunda mısın?"

Lilybeth dudağının üzerindeki temasla kaskatı kesildi. Neden kalbinde böylesine tuhaf bir çarpıntı olduğunu bilmiyordu. Gözlerini kapatıp başını salladı.

Genç adam parmağını kadının kızarmış, ince dudaklarının üstünde bir tüy gibi gezdirirken gülümsedi ancak oldukça hafif bir tebessümle. Yavaşça yaklaştı ona. Mesafeleri zaten oldukça kısaydı ama aralarında yükseklik farkı vardı. Gizemli adam eğildi. Lilybeth farkında olmaksızın çenesini kaldırıp dudaklarını ona sundu. Gözlerini kapatmak istediyse de, bunun romantik bir öpüşmeyle ilgisi olmadığını düşünmeyi seçti. İnsan yalnızca sevgilisiyle öpüşürken gözlerini kapatırdı. Gözlerini daha da çok açtı. Bu öpüşmenin sadece bir zorunluluktan olduğunu göstermek istiyordu. Adam usulca yaklaşırken alt dudağını ısırdı. Bekliyordu ve itiraf edemese de hazırdı.

Ancak gizemli adam onu öpmek yerine dudaklarının tam üstünde alayla sırıttı. "Sizi öpmek istemiyorum, leydim," dedi keyifle. "Evet, bu pek çok erkeğin arzuladığı bir şey olabilir ama benim ilgimi çekmiyorsunuz."

Lilybeth, gururunun yüksekçe bir yerden düşüp paramparça olduğunu hissetti. Kalbinde incinmişlik gibi bir duygu belirse de bu sözlerle rahatladı. Belki o kadar rahatlamadı ama ahlaksız bir eylem istemeyen adama minnetle baktı. "Ne yani, istediğin şey beni öpmek değil miydi?" diye sordu biraz daha hafiflemiş olarak.

Genç adam hâlâ sırıtırken tek kaşını kaldırıp, koyu mavi gözlerini kadına kenetledi. "Hayır!" dedi oldukça keskin bir tonda.

"Ama bunu istediğin o kadar belliydi ki!"

"Bu konuyla ilgili tek kelime bile etmedim!"

Lilybeth diretecekti. Çenesi sahiden susmuyordu ve adama neredeyse neden onu öpmediğine dair hesap soracak kadar ileriye gidecekti. "Ama dudaklarıma baktın ve benden isteyeceğin tek şey olduğunu söyledin," dedi kendi tezini kanıtlamak ister gibi.

"Anlaşılan diğer erkeklerden sık sık bu şekilde istekler alıyorsunuz. Dudaklarınıza bakan her erkekle öpüşüyor musunuz?"

Adamın sert ve yargılayan sözleriyle Lilybeth hızla yüzünü çevirdi. "Bundan sana ne? Senin ahlaksız bir adam olduğun konusunda o kadar emindim ki, benden vücuduma dair bir şey isteyeceğini düşündüm."

"Korkmayın, leydim," dedi genç adam kadının kulağına fısıldar gibi. "Vücudunuzun tek bir zerresine dair herhangi bir isteğim yok. Bunu isteyecek kadar kör değilim!"

Lilybeth az öncekinden daha hızlı bir şekilde yeniden başını çevirdi ancak bu defa adamın gözlerine büyük bir nefretle baktı. "Tam bir dağ adamı gibi kabasın!"

Kurtarıcısı olan adam sert göğsünden büyük bir nefes bıraktı. "Az önce sizi öpeceğimi sanıp bana savaş açmıştınız, şimdi de sizi öpmediğim için mi bunu yapıyorsunuz?"

"Sadece kibarlıktan nasibini almamış bir cahil olduğunu düşünüyorum! Ama biliyor musun? Ben de senin gibi tiplerle öpüşmem. En azından ilk şartım varlıklı bir erkek olmasıdır. Böyle sefalet içinde dolaşan bir gezgine yaklaşmam bile."

Genç adam sertçe "Dilerseniz derhal bu yakınlığımızı bitirebilirsiniz?" dedi.

Kadın bezgince omuz silkti. "Bunu yapamam. Ne yazık ki sana mecburum."

Adam ansızın daha geniş güldü. Kadının çenesine dokunup, yüzünü ona yaklaştırdı. "Evet," dedi gülümserken. Onu alt ettiğini gösteren bir tonda devam etti. "Bana mecbursunuz!"

Lilybeth söyleyecek tek kelime bulamadı. Bulsa bile konuşacak halde değildi. Adamın her ne kadar sınırsız bir küstahlığı olsa da, o mavi gözlerinde insanı çeken bir şey vardı. Mavinin en güzel tonuyla aydınlanmıştı sanki bakışları. Üstelik gülümsemişti ve bu hafif gülüş yüzüne oldukça yakışmıştı. Lilybeth

hakkını vermeliydi, adam fena halde yakışıklıydı. Bir serseriye göre de düşüncesiz değil, olgundu. Yaşı otuz beş civarlarında olmalıydı. En azından otuzun altında olmasına imkân yoktu. Delikanlılara özgü fevri ve düşüncesiz hallerden uzak, karar verebilen, otoriter bir yanı vardı. Lilybeth, bu adama güvenebileceğini hissetti. Belki gurur kırıcı bir şekilde onu öpmeyeceğini söylemişti ama bir kadına zorla sahip olacak aşağılık tiplerden fersah fersah uzaktı. Bir tümeni idare edebilecek general kadar iş bilir görünüyordu.

Genç kadın aklından geçen düşünceler yüzünden kendine kızdı. Etrafı beş para etmez, sünepe, kişiliksiz insanlarla doluyken ve hemen hemen herkesin böyle olduğunu bilirken, bu adama karşı nasıl olur da bu hisleri duyabilirdi? Derhal toparlandı ve yüzüne kibirli bir gülüş yerleştirdi.

"Artık gidelim ve siz de yolda bana ne istediğinizi söyleyin!" diyebildi sonunda.

"Böyle kibar olduğunuz sürece iyi anlaşacağız, leydim!" diyen genç adam onu bedeniyle uyumlu hale getirip, düzgünce atına yerleştirdi. Güçlü, kaslı kollarıyla kadını sararken, atını dörtnala sürmeye devam etti. Rüzgârın uğultusu ve atın yere her basışta çıkardığı o keskin ses yüzünden yeniden kadına yaklaştı. Kulağına eğilip Lilybeth'i ürperten bir şekilde fısıldadı. "Sadece bir süre için malikânenizde çalışmama izin verin," dedi. "İstediğim tek şey bu."

Genç kadın "Size ödeyecek param yok," diye yanıt verdi dürüstçe.

"Para istemiyorum. Yalnızca yatacak yer ve karın tokluğu. Üstelik işlerinizi de görürüm. Bir süre için. Sonra yeniden yollara koyulacağım."

Lilybeth bir an için ona nereye gideceğini soracaktı ama kendine hâkim oldu. Durumunu düşündüğünde bu adama vereceği bir iş olduğunu pek sanmıyordu. "Kıyafetleri yamayıp, yemek pişirebilir misiniz?" diye sordu muzipçe.

"Çamaşırlarınızı da yıkatacak mısınız?"

Adamın o kısa ve hafif gülüşünü yeniden kulağının dibinde duyunca kalbi heyecanla titredi. Başını salladı. "O kadar da insafsız değilim."

"Yemek ve yamayı unutursak leydim, hayvanlarınıza bakabilir, atlarınızı tımar edebilir ve sizi istediğiniz her yere götürebilirim."

Lilybeth biraz düşündü. "Bir ahırımız var ama atlarımız yok. Sanırım atınızı da işe alacağım, bayım."

Gizemli adamın gülüşünü yeniden işitti. "Emrinize amadeyiz!"

Bu sözlerle barış anlaşması imzalanmıştı sanki. Genç kadın rahatlayarak derin bir nefes bıraktı. Evinde neredeyse üç yüz yaşındaki bir kâhya, sürekli somurtan ve olabilecek en kötü yemekleri yapan hizmetçi bir kız, ayak işlerine bakan bezgin bir delikanlı dışında kimse yoktu. Böylesine güçlü, kuvvetli bir adamın pek çok faydasını görebilirdi. Gidene kadar... Sahi kimdi o? Gezgin miydi gerçekten? Onun ismini bile bilmediğini fark eden genç kadın çenesini hafifçe kaldırıp "Adınızı bile bilmiyorum," dedi.

Adam eğildi ve ismini fısıldadı. "Adım, Matthew Higley."

"Ve ben de..." diyen Lilybeth kendini takdim edecekti ki genç adam ondan önce davrandı. "Ve siz de çenenize dayanamayarak intihar eden zavallı Cornwall Kontu'nun dul eşi Leydi Lilybeth Abbington."

Lilybeth uzun bir tiratla, kocasının intihar sebebinin çenesi olmadığını söyleyecekti ki durdu. Kolayca tahrike kapılmamalıydı. "Evet," dedi. "Çenem bir insanı öldürebilir. Bu yüzden artık fazla konuşmayın ve beni götürün!"

Matt güldü ve atını hızlandırırken içinden ekledi. *Sana gününü göstereceğim, Leydi Abbington!*

Kısa süren, hızlı bir yolculuktan sonra Abbington Malikânesi'ne ulaşmak Lilybeth için bir rahatlama kaynağı oldu. Bir yabancıyla olduğu için değil, böyle bir yabancıyla olduğu için kaygı duyuyordu. Daha önce, bu kadar meteliksiz olup da, böyle küstahça davranan biriyle karşılaşmamıştı. Ona hakkıyla bağırıp çağıramamak genç kadını asıl rahatsız eden konuydu. Bentleri yıkılmış gibi hissediyordu, olmak istediği kadın olamamış, başkalarına kök söktürdüğü halde bu adama etki edememişti. Ne çenesiyle, ne otoritesiyle, ne de itiraf etmek istemese de güzelliğiyle... *Ah, tam bir kepazelik!*

Her neyse... Nasılsa emri altında çalışmaya başladığında ona gününü gösterecekti. Genç kadın bundan emindi. Malikâne kapısına kadar geldiklerinde "Artık durabilirsin!" dedi kızgınca.

Adam aniden atının yularını çekti ve hayvan tek adım atmadan durdu. Lilybeth bu keskin hamlenin sonucunda sırtını adamın o taş gibi göğsüne yapışık halde buldu. Bu yakınlık, buz gibi kasılmış, üşüyen tenine iyi gelse de bunu belli etmedi. Kaşlarını çatıp, attan kendi başına atlamaya çalıştı.

Ancak gizemli adam henüz onu indirmeye niyetli değildi. "Leydim, sizinle yolculuk yapmak bir onurdu," dedi keyifle.

Genç kadın onun alay ettiğini biliyordu. Aynı küçümser ses tonuyla, "Sizinle de öyleydi, Bay Higley!" dedi.

Matt sesli bir şekilde güldü ve sesi kadının kulağından tam kalbine indi. Bu adamın gülüşünü görmeden sadece duyarak bile ondan etkilendiği için kendini hafif bir kadın gibi hissetti. Neyse ki saniyeler içinde silkinip, soğuk tavrına dönmeyi başardı. Sonunda ayakları yere basınca derin bir nefes bıraktı. Ardından, hâlâ atından inmeyen adama döndü ve kafasını kaldırıp onun heybetli yüksekliğine baktı.

"Ahır şu tarafta. Eğer aylaklık etmiyorsa Peter sana neler yapılacağını söyler." *Neler yapılacağını söyler mi? Tanrı aşkına, burada yapılacak ne var ki?*

Adamın yanıt vermesini beklemeden arkasını dönüp, sabırsız adımlarıyla eve doğru ilerledi ve kapıyı yumruklamaya başladı. "Thompson! Emilia! Sizi işe yaramazlar takımı! Efendiniz geldi, derhal şu kapıyı açın!"

"Seni küçük, öfkeli sürtük!" diye mırıldanan genç adam, kadını keyifle izledi bir müddet. Ardından atını sürüyüp, gösterilen yere doğru ilerledi.

Lilybeth daha fazla direnemedi ve gizemli adam gözden kaybolmadan hemen önce başını çevirip ona baktı. "Ah, bir de bu eksikti!" diye söylendi onunla ne yapacağını bilemeyerek. Ona borçluydu ve birkaç gün yiyeceği ekmeği verebilirdi. Verebilirdi değil mi? Henüz bu kadar düşmediğini umarken kapı açıldı.

"Lilybeth, tatlım... Islak bir sıçan gibisin!"

Yaşlı kâhyasının sesiyle Lilybeth saçlarını gözünün önünden çekti. "Çünkü başıma sadece bir sıçanın yaşayabileceği şeyler geldi!"

"Yapma, tatlım. Sizi gördüm. İnan bana, hiçbir sıçan bir atın üstünde sıcak evine gelmez. Hele genç ve kuvvetli bir adamla asla. Söylesene, kim o?"

Lilybeth kâhyadan öte bir büyükbaba gibi olan Thompson'a bakıp somurttu. "Bir baş belası," dedi içeriye girerken. "Sana sonra anlatırım. Şimdi üzerimi değişmem gerek. Yoksa hastalanır ve hafta sonu için Lehrmanların balosuna katılamam."

"Emilia'ya suyu hazır etmesini söylüyorum."

"İşte bu, günün en iyi cümlesi olur, Thompson," diyen genç kadın saçlarını çöze çöze, eskimekten rengini ve gücünü yitirmiş merdivenleri tırmanmaya başladı.

***

Sıcak bir banyo, genç kadına tüm sefaletini unutturan tek şeydi. Sıkıntılarını ve buhranlarını sadece keyifle yapılan bir banyoyla giderebiliyordu. Ne yazık ki bu kısa süreli kaçış bitince, bilindik tüm o kasvet yeniden geliyor, kadını yakalıyor ve havası ona dar ediyordu. Öfkesini çoğunlukla Emilia ve Peter'dan çıkarıyor, Thompson ise zerre kadar etkilenmiyordu. Neyse ki şimdi yeni bir kurban daha vardı. Gizemli adam, Matthew Higley!

Kendi evinde, kendi cephesinde savaşmanın daha kolay olacağını düşünen genç kadın, akşam yemeğinden sonra Emilia'ya "Onu hemen aşağıya, oturma salonuna çağır!" diye emir verdi. Matthew denen o adama gerçek kimliğini göstermek istiyordu.

Hizmetçi kız yeni bir adamın geldiğini biliyordu ama onu henüz görmemişti. Kapı önünde rastladığı Peter'a adamı çağırmasını söyledikten sonra yeniden Lilybeth'in yanına gitti. "Bay Higley birazdan gelecek, leydim. Bir emriniz yoksa bulaşıklar için mutfağa gitmem gerekiyor."

Lilybeth genç kıza tepeden bir bakış attıktan sonra işaret parmağını oturduğu tekli koltuğun kolçaklarında gezdirdi. Parmağındaki toza üfleyip "Sence bir emrim var mı?" diye sordu sinirli bir sesle.

Emilia rahatsızca kıpırdandı. "Bilmiyorum, efendim," dedi içinden sayısız lanetler yağdırarak.

"Söylesene Emilia, bu evin toz içinde olması kimin sorumsuzluğundan kaynaklanıyor?"

Genç kız dudaklarını büzüp fısıldar gibi "Benim," dedi. Yumruk yaptığı ellerini arkasına gizlemişti.

Lilybeth ona bakmaya bile tenezzül etmeden, başını çevirip bağırdı. "Seni duyamadım!"

"Benim! Efendim!" Kız her kelimeyi sertçe ve bağırırcasına söylemişti.

Leydi Abbington bilmiş bilmiş başını salladı. "Odama çekildiğimde ve mutfaktaki işlerin bittiğinde burayı temizle! Bir kez daha böyle toz içinde görürsem, kendini köyünde, bir ineğin memelerini sağarken bulursun!"

"Senden iyidir, lanet cadı!" diye mırıldanan Emilia'ya bir kez daha bağıran Lilybeth "Bir aptal gibi kendi kendine konuşma! Yüksek sesle söyle!" diye emretti.

Emilia neredeyse *Seni lanet cadı!* diyecekken son anda sustu. Dişlerini sıktı ve "Elbette, efendim. Yeniden geldiğinizde tek bir toz zerresi görürseniz, kovamı da alıp o ineğin başına kendim gideceğim," dedi.

"Aferin!" diyen Lilybeth eliyle alnını ovuşturdu. "Şimdi çekil!"

Emilia derince soluyup hışımla arkasını döndü. Tam adım atıyordu ki, bir anda olduğu yerde çakılı kaldı. Kapıdan giren bir adam kızın dünyasını adeta salladı. Hayran bakışlarıyla adamın güçlü bedenini süzerken, "Ah, siz de kimsiniz?" diye sordu.

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye gürledi Lilybeth arkadan.

Emilia koşarak salondan çıktı.

Matt hizmetçi kızın arkasından bir süre baktı. Onu oldukça hoş bulmuş gibiydi. Yeniden Lilybeth'e döndüğünde o ukala tavrından biraz olsun yitirmeden "Zavallı kızı gücendirdiniz," dedi azarlar gibi.

"Peki ya bu seni neden ilgilendiriyor!"

"İlgilendirmiyor. Sadece kalbi kırık kadınlara üzülüyorum, leydim."

"Eğer hizmetçimle oynaşmak gibi bir planın varsa, bunu unutup hemen defolup gitsen iyi olur. Çünkü evimde böyle ahlaksız şeylere müsamaha göstermem!"

Matt mavi gözlerini muzipçe kıstı. "Oynaşmak mı? Bu benim tarzıma uymuyor. Ben kimseyle oynaşmam. Genelde onlar bunu talep eder ve ben cömertçe daha fazlasını veririm."

Genç kadın bu sözlere şaşırmasa da, şaşırmış gibi davranıp iri mavi gözlerini hayretle açtı. "Ah, hangi akılsız kadın seninle ilgilenir ki?"

Matt bir adım yaklaşırken çekici sesiyle konuşmaya devam etti. "Ya size, benden bir öpücük almak için bile saçmalıklarla dolu bir sürü gerekçe sunan soylu kadınlar olduğunu söylersem?"

Bugünkü içler acısı durumu hatırlatılınca Lilybeth yanaklarında sıcak bir dalga hissetti. Bu küstah adamın sözlerine itiraz edememek, onu kovamamak o kadar zoruna gitti ki göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Üstelemedi, gözlerini kaçırıp "Seninle yeniden o tatsız konuları konuşacak değilim!" dedi sertçe

Genç adam usulca bir adım daha yaklaştı. "Tatsız mı?" diye sordu şaşkınca. "Oysa bence ateşli bir öpücük dünyadaki en tatlı şeydir, leydim."

"Öpüştüğün kişiye göre değişir!"

"Elbette. Takdir edersiniz ki, sinirli, çirkin ve içi geçmiş bir kadına kıyasla, itaatkâr, tatlı ve esmer bir kızdan ateşli bir öpücük almak kesinlikle başka olur!"

Lilybeth elinde bir şey olmasını ve bunu adamın o küstah ağzının tam ortasına fırlatmayı deli gibi istedi. Anlaşılan bu meteliksiz sefil, bir leydi ile bir hizmetçiyi kıyaslamaya cüret ediyordu. Ona bağırıp çağıracakken vazgeçti. Belki de adamın niyeti onu bu yolla önce çileden, sonra baştan çıkarmaktı. Kanmamalıydı. Kahretsin, bu açık tahrike kapılmamalıydı.

Çenesini dikleştirip, zor da olsa yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirdi. "Her neyse," dedi bir kraliçe edasında. "İkinci vazifeniz Bay Higley, kasabaya gidip bana ucuz bir araba bulmak!"

"Ya ilk vazifem?"

"İlk vazifen bana küstahça yamtlar vermemek!"

"Sanırım bunu başarabilirim," dedi genç adam uzlaşır gibi. "Tabii öncelikle siz bana küstahça sorular sormamayı başarırsanız!"

Lilybeth ona konumunu hatırlatmak için müthiş bir istek duydu. Eğer iyi bir finansal durumu olsaydı bunu yapabilir, onu kovabilir ve sonsuza kadar hayatından çıkarabilirdi ama beş parasızdı ve tek yapabildiği başını sallamak oldu.

"Pekâlâ," dedi sakince. "Bundan böyle bir ateşkes imzalamış olalım. Siz benim emirlerimi yapın, ben de size istediğinizi vereyim."

Matt onaylarcasına başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. İzin istememiş olması Lilybeth'i rahatsız etse de üzerinde durmadı. Adam çıkmadan önce yeniden kadına dönüp "Nasıl bir araba istiyorsunuz?" diye sordu.

"En ucuzundan, Bay Higley! Ve atınıza uygun olanından."

"Emredersiniz, leydim," diyen adam son bir gülüş atıp odadan çıktı.

Mavi gözlerinin ışıltıları Lilybeth'in bile kararan içini aydınlattı. Genç kadın, bir erkeğin böylesine tatlı gülümseyebileceğine bu adamı görene kadar inanmazdı ama şimdi biliyordu. Matt

tıpkı şeytan gibiydi. Zavallı masumları önce kışkırtan, sonra tatlılığıyla onları büyüleyip ağına çeken zalim biriydi.

Zavallı masumlar mı? Ah, elbette! Lilybeth Abbington, krallığın en zavallı, en masum soylusuydu!

***

Prusya Krallığı'nın önemli bir devlet adamı olan Frederich Lehrman'ın balosu bir halattı. Lilybeth, Leydi Radcliff sayesinde davet edildiği bu balonun, onu düştüğü dipten çekip kurtaracak bir halat olduğunun farkına çok önceden varmıştı. Hem diğer soylu ve devlet adamlarıyla ilişkileri anlamında, hem de uzun süredir kolladığı fırsat anlamında bu gecenin verimli geçeceğini umut ediyordu. Genç kadın saçlarını özenle tararken, bu geceye dair duyduğu bu umut yüzünden oldukça heyecanlıydı. Artık istediği şeylere ulaşamazsa, yakında saman balyalarını kemirebilirlerdi ki doğrusu bu çok keyifsiz olurdu. Kapısı çalınana kadar yapacaklarını, söyleyeceklerini prova etti. İki kez çalan kapıya dönmeden, her zamanki soğuk ifadesini takınıp "Kırmadan önce gir!" diye bağırdı.

Emilia usulca içeriye süzüldü. Bugün için herhangi bir azar işitmek istemeyen genç kız, yatağın üzerindeki elbiseye yöneldi. Yine şahane bir elbiseydi ve Emilia her defasında bu elbiselerin nereden geldiğini deli gibi merak ediyordu. Leydi Abbington Londra'dan dönüşlerinde elinde iki valizle geliyordu. Görünen o ki, hizmetçilerine metelik koklatmayan sarı cadı, kirli çıkınında sakladığı paralarla bu elbiseleri alıyordu. Emilia içinde büyüyen düşmanca hislere gem vuramazsa elbiseyi paramparça etmekten korktu. Tek kelime etmeden elbiseyi alıp Lilybeth'in yanına gitti.

Sarışın kadın gururlu ifadesiyle ayağa kalktı. Emilia'ya kibirli bir bakış atıp "Saçlarımı bozarsan seni boğazlarım, küçük fare!" dedi.

Emilia sadece dudaklarını kıvırdı. Zira bu bir gülüş değildi. Kadına özenlice elbisesini giydirip bağcıklarını bağladıktan sonra, onun ayna karşısında kendisini izlemesini seyretti.

"Oh, yine çok güzel oldum. Tüm sosyete kadınları bu gece gerçekten kıskançlıktan çatlayacak. Sence de öyle değil mi, Emilia?"

Genç kız korkuyla yanıt verdi. "Elbette, leydim."

"Bay Higley'ye söyle, arabayı hazır etsin. Umarım iyi bir araba bulmuştur."

Matt'i iki gün önce salonundan çıktıktan sonra bir daha görmemişti. Ne tür bir araba aldığını, neler yaptığını öğrenmemiş, merak etse de bunu giderecek bir hamle yapmamıştı. O adamı düşünmek ve ona veremediği cevaplar için kendi kendini yemek istememişti. Günlerce odasından çıkmamış, rahatsız edilmeme talimatını vermişti. Şimdi insan içine çıkma, herkese Leydi Abbington'ın göz kamaştıran zarafetini gösterme günüydü. Emilia başını sallayıp odadan çıkarken Lilybeth de hazırdı. Kendine son bir kez baktı ve derin bir nefes aldı.

Matt onu iç tarafta, kapının önünde bekliyordu. Merdivenlerin karşısında durduğu için, Lilybeth'in bir prenses gibi süzülmesini izledi. Daha gerçekçi bir tabirle, kötü kalpli bir cadı gibi. Onun ne olduğunu iyi biliyordu ve şimdi bu masum güzelliğe aldanmayacaktı. Doğrusu kadın, durup seyredilesi bir güzelliğe sahipti. Bu kadar genç yaşta dul kalmak, erkekler için bir şans olmalıydı. Genç adam, bu cadıya kimin tahammül ettiğini, onun kimin yatağına girdiğini merak etti. Pek çok âşığı olduğunu duysa şaşırmazdı. Gerçi iki gün boyunca herhangi bir yere çıkmadığı gibi, kimse de ziyaretine gelmemişti. Genç adam onun, odasında ne işler çevirdiğini merak ederek, boş boş malikâne çevresinde dolanmıştı.

Şimdi ona yaklaşmakta kadın, üzerine oturan, şahane, mavi bir elbise giymiş, saçlarını toplamış, yüzüne de kibar bir soylu izlenimi veren bir ifade takınmıştı. Onu tanımayanlar, sarı saçları, açık mavi, iri gözlerine kolayca kanabilirdi ama kendisi bu türden erkeklere dâhil değildi. Lilybeth'e beslediği tek duygu *nefret*ti.

"Evimin içinde boy vermiş bir kavak kütüğünü andırıyorsunuz, Bay Higley. Söylesenize, ne zamana kadar orada dikileceksiniz?"

Kadının alay dolu sesiyle genç adam malikânenin yıllanmış, kadim kapısını açtı. Lilybeth ona kibirli bir gülüş attı. "Umarım

işe yarar bir araba bulmuşsundur, çünkü bu balo benim için oldukça önemli."

Genç adam neden bu kadar önemli olduğunu soracakken vazgeçti. Yerine kadını rahatlatan o cümleleri kurdu. "Endişe etmeyin, leydim. Size oldukça layık bir araba."

Genç kadın tek kaşını kaldırıp bakarken, adamın ciddi mi, alaycı mı olduğunu kestiremedi. Ancak kapılar açılıp dışarıya çıktıklarında, onun haklı olduğunu gördü. Bu araba son üç yılda sahip olduğu en iyi arabaydı. Tek atı vardı ama bu zaten Matt'in atı olduğu için güç konusunda tereddüt duymayacaktı.

"Uygun fiyata böyle bir araba bulmanız mucize," dedi tepeden bakan bir ifadeyle.

Genç adam boyun eğmedi. Kadının üstün tavırlarına karşılık boyunu kullanıp onu heybetli bedeniyle mağlup edeceğini bildiği için, neredeyse birbirlerine değecek kadar ona yaklaştı. "Mucize değil, leydim... Yetenek. Sadece bazı yeteneklerimi kullandım."

"Ah, bunların ne olduğunu sormayacağım, bayım. Sadece beni götürün yeter."

Seni cehennemin tam kalbine götüreceğim! diye içinden geçirdi genç adam. Dışından ise sadece göz kırptı. Bu laubali tavır Lilybeth'i anlık bir öfkeye sürüklese de, kalbinde tuhaf bir çarpıntının oluşmasına da neden oldu. Küstah serseri tam bir çapkındı. Kendini ondan koruması gerektiğinin farkındaydı. Ve elbette kalbini de... Ancak elini korumadı. Eldivenli elini onun güçlü avucuna bırakıp, arabaya oturmasına yardım edişini izledi. Adam kapıyı kapatırken, az önce onun yaptığı gibi göz kırptı.

Lehrmanların evi çok fazla uzakta olmadığı için, akşam çökmeden oraya vardılar. Lilybeth oldukça sessiz geçen araba yolculuğu boyunca bu gecenin iyi olması için dua etmişti. Gecenin iyi olacağı daha ilk andan belliydi, çünkü onu karşılayan kişi tam da beklediği adamdı. Karısı geçen yaz ölmüş olan Crosshaw Kontu Lord James Jurnigham ona gülümsüyordu.

"Leydi Abbington... Tüm öğleden sonram burada sizi beklemekle geçti," dedi adam abartılı bir nezaketle. Lilybeth elini

uzattığında Lord Jurnigham zarifçe öpüp, kadının arabadan inmesine yardım etti.

"Ah, lordum! Beni ne için beklediğinizi bilmesem, bu sözden memnun olurdum ama hain planlarınızın farkındayım ne yazık ki."

"Hayır, leydim. Hain değil... Son derece faydalı planlar. Hem size, hem bana."

"O halde lütfen beni içeriye götürün, çünkü burada yeteri kadar dondurucu şey var. Üşüdüm."

Dondurucu şeylerden biri Matt'in bakışlarıydı. Genç adam arabanın üstünde, konuşulanları duymuş ve oldukça rahatsız olmuştu. Tıpkı kadının tarif ettiği gibi dondurucu bakışlarla, onların gidişini seyretti. Sarı cadının ne planladığını bilememek, öfkesini katlıyordu. Merak içinde arabasını diğerlerinin yanına götürdü. Bu gece bir şeyler öğrenmesi oldukça zor olacaktı, çünkü içeri girmesinin güvenli bir yolu yok gibiydi. Bekledi. Nasılsa bir fırsatını bulacaktı.

***

Lilybeth elindeki yelpazeyi şuh bir eda ile sallayıp, diğer eliyle de samimi bir şekilde yaşlı kontun koluna girmiş yürürken durmadan kıkırdıyor, ona coşkuyla bir şeyler anlatıyordu. Anlattığı bu şeylerin çoğu, kadınların kötü kıyafetleri ve erkeklerin sefil halleriydi.

"Tanrı aşkına, Leydi Molsberry'nin kafasındaki tümseğe bir sansar kolaylıkla yuva yapabilir!"

Lord Jurnigham kahkahayı patlatıverdi.

"Ah, ondan çok daha kötüsü Lord O'Reilley'nin ceketinin içinde. Sanırım zavallı adamın o kadar geniş bir ceket giymesinin sebebi, gümüşlükleri gömleğinin içine tıkmak."

"Ah Lilybeth, tatlım... Hep böyle acımasızsın. Başkalarına benim hakkımda ne söylediğini bilmek istemem."

Genç kadın kocaman açılmış gözleriyle koluna girdiği adama baktı. Dudaklarını bir çocuk gibi büzerken "Sizin hakkınızda daima en iyi şeyleri söylerim. En büyük iltifatçınız olduğumu bilmiyorsunuz sanırım!" dedi.

Yaşlı adam gür, kalın bıyıklarının altından gülümsedi ve "Ne gibi iltifatlar?" diye sordu gözlerini Lilybeth'in canlı pembe dudaklarına dikerken.

Genç kadın işveli bir şekilde kıkırdadı. "Sizin tüm soylular içindeki en güçlü adam olduğunuzu daima söylerim."

"Bu doğru, tatlım. Ben her anlamda oldukça güçlüyüm."

İma edilen şey açıktı. Lilybeth'in içinden öğürme isteği geçerken, ona ne kadar aptal bir bunak olduğunu söylediğini hayal etti. Bunu yapamazdı. Şimdilik... "Öyle olduğunuzdan hiç şüphem yok, lordum," dedi zoraki bir nezaketle.

"Bir gün bunu sana kanıtlamak için sabırsızlanıyorum, hayatım."

"Ah, elbette!" dedi Lilybeth coşkuyla. Hemen ardından bu sevimsiz konuyu kapatmak ister gibi adamın kulağına doğru yükseldi. "Şuradakiler Lord ve Leydi Wharton değil mi? Onlara bir selam verelim."

"Lord Wharton'la bu gece konuşacağım özel bir mesele vardı zaten," diyen yaşlı adam, Lilybeth'i genç çiftin yanına sürükledi.

Harewood Dükü iki yıl önce Londra'nın kenar mahallelerinden gelmiş olan Evelyn Rosa isimli bu kadınla evlenmişti. Sosyetenin dilinde uzun süre dedikoduları dönen çift, bir sürü elim vakadan sonra gerçek mutluluğu bulmuştu. Lord Wharton'ın karanlıkta kalan hayatı, karısıyla bir anda aydınlanmıştı. İnsanlar böyle diyordu. Herkesin korktuğu ve konuşmaktan bile çekindiği o heybetli adam, bir kadının aşkıyla gerçek bir centilmene dönüşmüştü. Evelyn Rosa da sanki doğduğundan beri bir soyluymuş gibi bu çevreye ayak uydurmuş, bunun yanında sonradan görme olmadığını da herkese kanıtlamıştı. Lordun küçük oğlu Albert'a iyi bir anne olması yetmemiş, geçen sene dünyaya gelen kızlarına da muhteşem bir güzellik miras bırakmıştı.

Lilybeth, Leydi Wharton ile bizzat tanıştığı halde, yanındaki yaşlı adama onu kötülemekten geri kalmadı. "Şu Leydi Wharton, düştüğü çukurdan onu kurtaran kocasına nasıl da bağlı görünüyor, değil mi? Sanki Lord Wharton bir yardım gemisi de onu güvertesine almış."

Lord Jurnigham keyifle gülümsedi. "O kadın gerçek bir âşık. Ve Lord Wharton da ona fena halde tutulmuş durumda. Sanırım aşklarını kıskandınız, leydim."

Lilybeth neredeyse dehşetle inledi. "Ah, ben mi? Kanında doğduğundan beri soyluluk payesi taşıyan benim gibi bir leydi, Cheapside'ın o solgun ve köhne gülü Evelyn Rosa Wharton'ı mı kıskanacak?"

"Solgun mu? Leydim, acımasız olabilirsiniz ama Leydi Wharton'a bunu yapamazsınız. O oldukça güzel ve genç bir kadın."

"Her neyse! Yine de oldukça rüküş. O elbiseyi nereden aldıysa, sanırım kendisiyle dalga geçtiklerini anlayamamış."

"Elbise bir şahane. Özellikle hatlarını ortaya çıkarınca, Leydi Wharton tam bir kuğu gibi görünmüş."

"Sanırım monoklünüzü evinizde unuttunuz, lordum. Ya da benden uzak kaldıkça gerçek güzellikten de koptunuz."

Yaşlı adam Lilybeth'e dönüp, yakasının üstünden göğüslerine baktı. "Senin güzelliğinden kopmak mümkün mü, tatlım?"

Lilybeth kıkırdadı. Yeniden döndüğünde Evelyn Rosa'nın yüzünde bir tebessümle kendisine baktığını gördü. Aynı gülüşle genç kadına karşılık verdi.

"Leydi Abbington, yine göz kamaştırıcısınız," dedi Rosa ona hayranlıkla bakarken.

Lilybeth teşekkür edip, benzer sözler söyledi. Ardından Lord Wharton'a nazikçe selam verirken, adamın bakışlarındaki öfkeyi fark etti. Adamdan çekinip yeniden karısına döndü. Rosa'ya oğlu Albert'ı ve küçük kızını sordu. Leydi Wharton çocuklarının iyi olduğunu, en kısa sürede ziyaretlerine gelmelerini istedi. Lilybeth kibarca davetine teşekkür etti. Bu sırada erkekler de iş konularından konuşmaya başlamışlardı.

Gecenin kalanı Lilybeth için birkaç dans ve çokça dedikodu ile geçerken, nihayet yaşlı kont iş konularından sıkılıp yeniden genç kadının yanına geldi. Lilybeth içerisinin çok sıcak olduğunu söyleyip dışarıda konuşmalarını teklif ettiğinde, yaşlı adam bu daveti seve seve kabul etti. Lilybeth adamın koluna

girip, onunla bahçeye çıkan kapıya doğru yürüdü. Şuh bakışlarıyla Lord James Jurnigham ile konuşurken, adam ona tatlı iltifatlarda bulunmaya devam ediyordu. Bahçenin kuytu bir bankına geçtiklerinde, onları izleyen diğer adamı fark etmediler.

Matt bu anı beklediği için, Lilybeth ve yaşlı kont çıkar çıkmaz gizlice onları izlemişti. Bu bölüme arabacıların girmesi elbette yasaktı ama genç adam için birkaç duvarı atlayarak geçmek hiç de zor değildi. Bahçenin aydınlatması oldukça iyi olduğundan, gizlenebileceği en yakın mesafedeki büyükçe bir çam ağacının arkasına saklanıp onları dinlemeye çalıştı.

Lilybeth'in kahkahaları ve lordun hırıltı gibi gülüşlerinden başka bir şey duyamayınca iyice öfkelenen genç adam, bir sonuca varamayacağını anladı. Belki de onlar sadece birbirlerine kur yapan sevgililerdi. Lilybeth Abbington gibi bir cadaloza tahammül eden adama hayretle bakıyordu. Pekâlâ, kadın oldukça güzeldi ama o çeneye ve kötü mizaca katlanmak büyük bir yetenekti. Buna rağmen yaşlı adam, kadına hayran bakışlar atıp, fırsatını bulduğu her an elleriyle onun omuzlarına, kollarına dokunuyor, adeta fark ettirmeksizin Lilybeth'i okşuyordu.

Genç adam gizlendiği yerden bakarken dişlerini sıktı. Oynaşıp duran bu çifti izlemek, bir müddet sonra anlamsız bir öfkeye de neden olmuştu. Kadın duldu ve pek çok âşığı olabilirdi ama yaşlı bir adamla bu kadar yakınlaşması son derece ahlaksızcaydı. Anlaşılan sarı sürtük, dul ve zampara kontu ayartmaya niyetliydi. Elbette, beş parasız olduğu hesaba katılırsa, böyle uygun bir avı elinden kaçırmak istememesi normaldi. Matt, Lilybeth'e müthiş bir öfke ve nefret duyarken, ona durmadan dokunan adama da kindarca bakıyordu. Buradan onları seyretmenin ve hiçbir şey duyamamanın gerginliği de cabasıydı! En sonunda pes edip gidecekti ki, Lilybeth ayağa kalkıp ellerini beline yasladı.

"Hayır, asıl siz bekleyeceksiniz!" dedi genç kadın.

Gergince ve yüksek sesle söylediği için genç adam onu işitmişti. Neyi bekleyecekti? Yatağa girecekleri zamanı mı? Ona bunun için evliliği mi şart koşuyordu? Doğrusu bu ahlaksız

kadın işini biliyordu. Adamı yatağına almayıp, evliliği öne sürmesi dâhiceydi.

Matt dişlerini sıkarak bakarken, Lilybeth hışımla yürümeye başladı. Tam da ona doğru! Hızla ağacın arkasına sindiği sırada Lord Jurnigham kadını durdurdu.

"Tatlım, beni yanlış anladın. Elbette istediğini vereceğim ama sen de bana istediğimi vermek için bir şeyler yapmalısın!"

"Zaten bunun için uğraşıyorum ama bana güvenmiyorsanız lordum, bu işi sonlandıralım!"

Ayrılacaklar mıydı? Elbette. *Kesinlikle, doğru karar!* Öyle genç ve güzel bir kadının, bu yaşta bir adamla ne işi vardı? Lanet olsun! Bunu mu düşünüyordu? Lilybeth'in tarafındaymış ve onun adamdan ayrılmasını dilermiş gibi düşündüğü için kendine kızan Matt, ellerini yumruk yaparken *İşine odaklan!* diye söylendi içinden. Yatak sohbeti yapan iki sevgilinin onun işiyle bir alakası yoktu ve durum oldukça can sıkıcıydı.

Neyse ki bir süre sonra ikili anlaşıp, yeniden cilveleşerek malikâneye doğru yürümeye başladılar. Matt onların gidişine bakarken, gözleri kadının işveli kalçalarına kenetlenmişti. Çok ama çok sinirliydi. Gece bitmek üzereydi ve işe yarar bir şeyler bulamamıştı. Üstelik o sarı cadı yüzünden fena halde öfke doluydu.

Sabaha karşı biten baloda, malikâneden son ayrılan konuklardan biri de Lilybeth'ti. Genç kadın, onu arabasına kadar getiren Lord Jurnigham'ın kollarında esnerken, sevimli bir ifade ile yaşlı adama veda etti. Matt arabanın üstünden onlara bakarken küfrederek homurdanıyordu. Gözlerini en sonunda onlardan çekti. Biraz sakinleşmezse kadını evine götürürken tenha bir yerde boğabilirdi. Kahrolası cadaloz! Hiç açık vermiyordu ve genç adam onu alt edememenin gerginliğini duyuyordu.

Sabah gün ağarırken eski malikâneye varmışlardı. Uzakta köylüler tarlalara gidiyorlardı. Bir zamanlar Lilybeth'in mülkiyetinde olan araziler, şimdi yeni sahiplerindeydi. Genç kadın köylüleri bile görmek istemiyordu. Uykulu bir halde arabadan indiğinde, birinin koşarak geldiğini de fark edemedi. Koşan kişi

doğrudan Lilybeth'i hedef almıştı. Matt onu gördüğünde henüz arabadan inmemişti. Adam kolayca kadının elindeki pahalı yelpazeyi kaptı ve taşlık yolda koşmaya başladı. Lilybeth o an ayıldı ve değerli eşyasının çalındığını görüp çığlığı bastı. Matt tek hamlede arabadan atlayıp deli gibi bağıran ve yardım isteyen Lilybeth'i buldu.

"Yardım edin! Yelpazem... Ah, yelpazemi çaldılar. Peter! Thompson! Lütfen..." demişti ki genç adam onu kolları arasına aldı ve sertçe sarstı. "Onu size getireceğim. Şu kahrolası çığlığı atmayı kesin!"

Lilybeth'in dehşetle açılan gözleri o koyu mavi gözlere, yakışıklı yüze kenetlendi. Kendini durduramadığı için "Yardım et, yardım et..." diye sayıklamaya devam etti.

Matt onu yeniden sarsarken "Onu sana getireceğim. Güven bana!" dedi öfkeyle. Kadın şaşkınca bakarken yeniden sarstı onu. "Bana güven diyorum, o aptal şeyi sana getireceğim! Güveniyor musun bana?"

Lilybeth kendinde değilmiş gibi başını salladı. Evine kadar gelen hırsızın neden olduğu panik ve dehşetle beraber, içine ansızın bir huzur geldiğini inkâr edemezdi. Matt bir kez daha ona yardım edeceğini söylüyordu. "Sana güveniyorum," dedi fısıldar gibi.

Genç adam başını salladı ve hırsızın peşine düştü. Yaklaşık on beş dakika sonra elinde yelpaze ile geri döndü. Malikâneye girip, kadını bulacağı salona geçerken oldukça hızlıydı.

Lilybeth genç adamı görür görmez ayağa fırladı. Matt yelpazesini uzatmak için ona doğru gelirken, tamamen bilinçsizce koşup kendini adamın kollarına attı.

"Ah, teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!" diye inledi içten bir minnetle.

Genç adam bunu beklemiyordu. Göğsüne kapanan kadının ağlamaklı, muhtaç sesiyle bir an ne yapacağını bilemedi. Ona sarılsa mı, hızla itse mi karar veremedi. Sadece durdu. Kadın yüzünü sol tarafına yaslayıp sayıklar gibi teşekkür ederken, nihayet kolları kalktı. Lilybeth'in ince zayıf kollarını tutup sıktı.

Onu kendinden söküp atacaktı ancak yapamadı. Biraz daha zaman verdi. Sarışın kadının bedenini hissetti ve kokusunu soludu. Bir yandan da bunları düşünmemeye çalışıyordu. Sonunda Lilybeth kendisini çektiğinde, yaşlarla dolu mavi gözlerine baktı.

"Te...teşekkür ederim," diye fısıldadı genç kadın.

Matt ansızın kendine gelip bir adım geriledi. "Bu kadar gözyaşı bir yelpaze için mi?" diye bağırdı elindeki küçük, Uzakdoğu işi yelpazeye bakarken.

Lilybeth hıçkırıp dudaklarını büzdü. "Benim tek şeyim o... O bana annemden kalan son hatıra. O bir hazine. Benim masum kalan tek yanım, tek hazinem..." dedi soluk soluğa. "Ve sen onu bana getirdin, Matt. Sen getirdin! Bana güven dedin ve yaptın. Ben sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Genç adam zafer kazanmışçasına gülümsedi. "Bana teşekkür etmenize gerek yok, leydim. Bu benim görevim," dedi kadını mutlu eden sesiyle. "Sadece bundan sonrası için de bana güvenin. Ne olursa olsun yanınızda olup sizi koruyacağım."

"Sa...sana güveniyorum," dedi kadın hâlâ hıçkırıp, yelpazeyi göğsüne bastırırken "Sana güveniyorum," diye bir kez daha inledi.

Bu adam şu an bir kahramandı ve Lilybeth tüm sırlarını ona anlatacak kadar güvenle doluydu. Ancak yanıldığını ve güvenmemesi gereken, en yanlış kişiye bunları söylediğini henüz bilmiyordu.

Bölüm 3

Aşktır,

karanlıkta gizlenmiş kalplerin aydınlığı...

Kocasının metresiyle konuşmak... Kristy bu kadarını hiçbir zaman tahmin edemezdi. Nefessiz kalacak kadar yoğun bir acının boyunduruğunda, ayakları kendisinden bağımsız bir canlı gibi onu yukarıya sürüklemeye başladı. Valorie Ravenwood'un odasına vardığında, kendine ne yaptığını sordu. Neden böyle davrandığını, neden çekip gidemediğini, dahası neden her şeyi anlatamadığını... Anlatırsa değişeceğinden değil... Değişmesini beklemiyordu. Hayatı bir kez tepetaklak olmuştu ve o en büyük gerçeğin açığa çıkması da bu durumu toparlayamazdı. Daha kötü yapardı.

Çekingen adımları, çekingen kalbi, tereddüt dolu düşünceleriyle kapıya vardığımda içindeki duygular görünmez bir uçurumun eşiğine çekmişti onu. İnsan bilerek nasıl yürürdü felakete? Kendi acısına karşı nasıl bu kadar çaresiz kalabilirdi? Şifası olmayan bu yarayı nasıl daha çok kanatabilirdi? Kristy kanıyordu. Attığı her adımda kanamıştı, şimdi aldığı her nefeste kanıyordu. Kapıyı çalıp çalmama konusu bir muamma olarak önünde belirmişti. Karar vermesi gereken o dakikaları, ruhunu geren bir ilmeğin her dokusunu hissederek geçirdi. Kocasının metresiyle konuşacaktı! Hem de kocasının az sonra geleceğini, yatağına gireceğini söyleyecekti. Kristy sessizce gözyaşlarını akıttı. Ağladığının farkında değildi ama eğik başından yere düşen gözyaşlarıyla bunun ayrımına vardı. Başını dikleştirdi. Derin bir nefes alıp, kalbindeki o tarifsiz acıyı atmayı denedi.

Kapıya bile bakamayacak kadar yıkık olduğu için kendine kızdı. Güçsüz değildi, olmamalıydı. O ahlaksız adam ne yaparsa yapsın, buna aldırmamayı öğrenmeliydi. Hissetmeye bile hali kalmayan o duyguların yükünü artık atmalıydı. Bir kaya gibi körleşmeli, acının dalgalarını metanetle savurmalıydı. Yapamıyordu ama biraz daha düşünürse, mutfaktan keskin bir bıçak alıp önüne geleni deşeceğini fark etti. Hızla kapıya yaklaştı ve bir saniye bile duraklamadan kapıyı çaldı. Bir an sonra o kısık sesi zorlukla duydu.

"Girin lütfen."

Kristy yavaşça kapıyı açtı. Leydi Valorie Ravenwood kollarını birbirine bağlamış, pencere önünde dikiliyordu. Girene bakmadı bile. Belki de sevgilisini bekliyordu. Duruşu kırılgan, sanki avutulmaya muhtaç gibiydi. Kristy kimin avutulması gerektiğinden pek emin değildi.

"Leydim," dedi kararsız sesiyle.

Kadının bu sesle beraber omuzları daha da düştü. Belli ki Bradley'yi bekliyordu. Bundan sonrası için hareket etmeye bile tenezzül edemiyormuş gibi "Ne var?" diye sordu kabaca.

Kristy derin bir nefes daha aldı. "Lord Barlow..." demişti ki daha fazla devam edemedi. Konuşmanın bundan sonrasının bu kadar ölümcül olacağını bilemezdi. Bir kadına, kendi kocasının az sonra yatağına geleceğini nasıl söyleyebilirdi? Özür dilemek bile bundan daha kolaydı.

"Ben özür dilerim," dedi gözlerini kaçırarak. Yutkundu ve gözyaşlarının akmaması için dua etti. "Ben az önce olanlar için sizden özür dilerim!"

Sonra adeta koşarak kapıya ulaştı. Onu açıp kapaması belki birkaç saniyeyi aldı. O kadar hızlıydı ki, boğulan birinin havayı araması kadar hayatiydi oradan çıkması. Kalırsa, kadını daha fazla görürse ölecekti sanki. Geniş, loş koridorlar boyunca koştu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Ayakları onu çıkışa, bu malikânenin dışına sürüklesin istiyordu. Ancak bir süre sonra yanlış yöne gittiğini anladı. Merdivenlere dönen yola değil, koridorun devam ettiği tarafa gitmişti. Yere çökecek kadar güçsüz düşünce, kimse onu görmesin diye en uzak uçtaki bir odaya daldı.

Girer girmez kapıya yaslanıp usulca yere çöktü. Orada belki dakikalarca ağladı. Gözyaşlarını görüp, kalbindeki acıyı hissettikçe kendisine daha çok kızıyordu. Neredeyse kendini tokatlayacaktı. Neden sadece boş veremiyordu? Neden bu acının tüm benliğini tüketmesine izin veriyordu? Neden gidemiyordu? Neden her dakika öldüren bu işkencelere katlanıyordu?

"Aptalın biriyim ben!" dedi kendi kendine mırıldanarak. Katasını kaldırıp derin bir soluk aldı. Aldığı nefesler bile yetmiyordu

Biliyordu ki, bu evde, o adamın varlığının tesirinde yaşadıkça daha hızlı ölüyordu. Herkes bir gün ölürdü ama genç kadın henüz yaşarken bir mezarın soğukluğunu hissediyordu.

Gözlerini açıp kapatarak sakinleşmeyi denediği o an odanın detaylarını gördü. İlgisini çekecek bir yer değildi ama gizemli olduğunu kabul etmeliydi. Yavaşça ayağa kalktı. Küçük bir odaydı. Yerde eskimiş, ağarmış kırmızı bir Fars halısı, karşı duvarda tavana kadar uzanan üç sıra halinde kitaplık vardı. Rengi solgun bir masa ve onun arkasına gizlenmiş normalden daha küçük boyutlarda bir sandalye odadaki diğer eşyalardı. Sanki burası bir tür çocuk odasıydı. Oyunlar, eğitimler, belki de bazen cezaların çekilmesi için hazırlanmış bir yer. Uzun süredir kullanılmadığı, tozdan hafif bir örtünün indiği kitaplıktan ve masadan belliydi. Perdeler bile sıkı sıkıya kapanmıştı. Genç kadın perdeleri hafifçe araladığında bahçenin ön cephesini gördü. Malikânenin ikinci kattaki en güzel manzaralı odası olmalıydı ama neden kullanılmadığına, neden adeta gizlendiğine anlam veremedi. Güzel, beyaz pencerelerin kenarına konulacak bir kanepeyle insan burada sonsuza kadar kalabilirdi. Genç kadın perdeleri yeniden kapatmadı. Odayı incelemesi için ışığa ihtiyacı vardı ve bunu kullandı. Elleri masadaki birkaç sararmış kâğıda, yanında mürekkebi kurumuş kaleme kaydı. Kâğıdın yüzeyinde yavaşça elini gezdirdi. O bile tozdan bir bulutun gizemine esir olmuştu. Yıllandığı belli olan bu kâğıtlarda tuhaf çizgiler, anlamsız şekiller, üstü karalanmış kelimeler vardı. Kristy bir müddet tüm kâğıtları inceledi. Hiçbir şey çözemeyince dikkatini bu defa kitaplıktaki kutular çekti. İrili ufaklı birkaç çeşit, şık ancak tozdan görünmeyen kutu raflarda savruk bir halde duruyordu. Genç kadın içlerinde ne olduğunu merak ederek yavaşça ayağa kalktı. Odadaki loş ışıktan faydalanıp en küçük dikdörtgen kutuyu açtı. İçinde renkli mürekkepler, farklı kalem uçları vardı. Sayısı belki yirmiden fazlaydı. Hepsi de toz içindeydi.

Kutuyu kapattı ve çıkan küçük sesin dışarıdan duyulmadığını umdu. Daha büyük kutuya yönelmişti ki kapı birdenbire açıldı. Genç kadın korkuyla sıçrayıp arkasını döndü. Bradley'nin düşmanca gözleri tam olarak kendi gözlerine sabitliydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye gürledi genç adam.

Kristy elini hızla kutudan çekti. "Ben... Ben sadece..."

Genç adamın gözlerine ilişen o öfke duygusunun yerini iğrenircesine bir bakış aldı. "Hırsızlık, öyle mi?" dedi sertçe.

Kadın düşmemek için rafa tutundu. "Ne? Tanrım, elbette hayır!"

Bradley ona inanmadığını gösterir gibi önce Kristy'nin ellerine, sonra tüm bedenine baktı. Aralarında belki beş adım yoktu. Genç adam bu mesafeyi kapatarak usulca ona doğru yürüdü. Ona değmeyecek ancak tek santim daha yaklaşırsa temas edecek şekilde yakınında durdu. Kristy raflara yaslanmak zorunda kalırken, Bradley'nin onun gözlerine diktiği bakışları değişmemişti. Öfkeli, aşağılayıcı ve erdemli birinin bir suçluya bakışı gibi yargılayıcıydı. Oysa Kristy onun erdemden ne kadar uzak olduğunu biliyordu. Kendisinin hırsızlığa ne kadar uzak olduğunu bildiği gibi. Bir suçlu gibi gözlerini kaçırmıyordu bu yüzden. Adamın o peşin hüküm vermiş gözlerine bir masumun kararlılığında bakıyordu. Onun saf kuvvetten oluşmuş gibi duran bedeninin etkisi altında konuşmak güç olsa da bunu yapmayı diledi. Kocasının o koyu karanlık gözlerinden, o sert hatlı yüzünden, çoktan suçuna karar verip cezasını onaylamış gibi duran o hükmedici, devasa vücudundan korkmazmış gibi "Ben hiçbir şey çalmadım!" dedi.

"İstedin ve bunu yaptın!" diye diretti genç adam.

Kristy çok kez onun hayatını çalmak istemişti ama bunu söyleyecek değildi. Çenesini daha da dikleştirdi. "Hayır!" dedi gözlerini kırpmadan.

"Şimdi öğreneceğiz!" diyen adam ansızın ellerini kaldırıp Kristy'nin omuzlarını kavradı. O güçlü avuçları tuttuğu yeri ovalesine kuvvetle sıktı ki, genç kadın acıyla inledi. Bradley onun canını acıttığını fark edince tutuşunu biraz gevşetti. Ona şimdi değil, sonradan acı verecekti. Çaldığı her neyse bulduğu zaman.

Elleri yavaşça omuzlarından aşağıya indiğinde Kristy'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu da nedir?" diye sordu.

Bradley "Sadece böyle kal!" diye fısıldadı. Sonra kadının şaşkınlığına aldırmadan ellerini ahlaksız hamlelerle usulca kollarından aşağıya indirdi. Ne yaptığı o kadar muammaydı ki, Kristy yalnızca bunu anlamak için sessizce durdu. İri eller ince kollarını sarıp aşağıya kayarken, teninde karıncalanma, ruhunda tahrip hissetti. Böylesine yavaş, böylesine tuhaf şekilde daha önce kimse ona dokunmamıştı. Dokunmuş olsalar bile bunun bambaşka olacağını biliyordu.

Ellerin daha aşağıya, bileğine indiğini hisseden genç kadın, gözlerini bir zamanlar delice âşık olduğu adamın gözlerinde sabit tutmakta zorlandı. Bradley'nin elleri bileğinin açık kısmından tenine dokunduğunda dudakları aralandı. Konuşacaktı ama ne diyecekti? Adam o kadar kendinden emin bakıyordu ki, Kristy bu bakışlardan sanki çırılçıplak izleniyormuş gibi utanıyordu. Kocasının elleri avuçlarına indiğinde Kristy parmaklarını araladı. Elinde bir şeyler tutup tutmadığını yokluyor gibiydi ama Tanrı aşkına, bunu anlamak kaç saniye sürerdi ki? Oysa adam ellerini çekmedi. *Tuttu!* Sağ eliyle sol elini, sol eliyle sağ elini tuttu. Kristy parmaklarını ona kenetlememek için müthiş bir irade savaşı verdi. Bu dokunuşlar onu yedi yıl önce oldukça mutlu edebilirdi ama şimdi sadece tuhaf bir heyecan dehlizine sürüklüyordu. Küçük elleri kocasının avuçlarına tutsak kalırken kalbi gümbürdüyor, inip kalkan göğsünün fark edilmemesini umuyordu. "Nedir bu?" diye sordu nefes nefese.

Bradley başını hafifçe eğerken alaycı bir gülümseyiş attı. Sonra hızla bıraktı o elleri ve Kristy'nin ne olduğunu anlamasına imkân vermeden yeniden omuzlarını kavradı. Bu kavrayış genç kadının tenini öncekinden daha çok acıtmıştı. Keskin bir hamleyle raflara çevrildiğinde Kristy'nin ağzından şaşkınlık nidası çıktı.

Genç adam bu sırada onun ellerini bir kez daha kavrayıp, kitaplığın üst rafına yerleştirdi. Arkadan kulağına doğru eğilip "Sakın hareket etme!" diye fısıldadı. Genç kadının başı öne düştü. Elleri yukarıdaki raflara sımsıkı kenetlemişken bir kukla gibi hareketsiz kalakaldı. Adam onu iplerle değil, sadece sesiyle yönetiyordu. Kristy karşı koyamayacak kadar şaşkındı. Alnını

aynı hizadaki rafa yaslarken, titreyen kollarını zapt edip, bir sonraki hamleyi merak etti.

"Bacaklarım arala!" diye fısıldadı bu kez ses.

Bradley'nin emredici sesi, genç kadının kulağının tam dibinde yankılandı. Ses kulaklarına dolsa da, nefesi, kokusu, varlığı kalbine doğru indi. Tarifsiz bir heyecan altında "Ne?" diye sordu.

Bradley onun aralık dudaklarından çıkan nefesleri, ince bedeninin dal gibi titremesini fark ederek gülümsedi. Gülümseyişinin hafif, kısık sesi Kristy'nin ensesindeki tüyleri ürpertti.

Genç kadın bu defa başını çevirip onu görmeyi denedi. Ancak Bradley arkasında o kadar yakın duruyordu ki, onu görmesi için başını daha çok kaldırması gerekiyordu. Hafifçe dönüp onu gördü. "Ne yapıyorsunuz bana?" diye sordu ıslak, yalanmış dudaklarından mırıldanırken.

"Bacaklarını arala!" diye tekrarladı genç adam. Gözleri doğrudan kadının dudaklarına çivilenmişti. "Sadece sözümü dinle, *Lethe*!" Bu defa sesi daha sertti ancak kararlılığını yitirmiş gibi boğuktu.

Genç kadın şuursuzca bacaklarını araladı. Varlığını bile bilmediği bir sıcaklık göğüslerinden, uzun ve geniş eteğinin altına, oradan kuytulara kadar yol aldı. Kristy yutkunurken, bedenini keşfe çıkan elleri yeniden hissetti. Kollarının iç kısmından yavaşça aşağıya iniyordu. İndiği yerde göğüslerinin çıkıntısı vardı ve adamın oraya dokunacağını düşünmüyordu. Düşüncesi bile sonlanmadan Bradley'nin elleri göğüslerinin yandaki şişkinliğine değdi. Elbisesinin kumaşı kalındı ama korse giymiyordu. Teni alenen hissedilir olmalıydı. Çünkü Kristy o iri elleri tamamen hissediyordu. Çıplak bir şekilde ona dokunduğunu düşünecek kadar hem de. Üstelik Bradley ellerini çekmeden, neredeyse göğüslerini kavrayacak, onları okşayacak şekilde durmuştu. Genç kadın tam o dokunduğu noktalardan göğüs uçlarına doğru giden sızıyı fark edince kollarını indirmek ve önüne dönmek için hamle yaptı. İstediğine ulaşamadan kocasının elleri onu yeniden durdurdu. Tanrıya şükür, elleri bu defa ateş gibi yanan değildi

değil belindeydi. Yine de o sertlik aynıydı. O hükmedici kavrayış hiç değişmemişti.

Genç adam bedenleri arasındaki mesafeyi oldukça kısaltmıştı Kristy arkasında onun vücudunu hissediyordu. Sert göğsünün sırtına değdiğinden neredeyse emindi. Kokusu genzine doluyor, nefesi saçlarını okşuyordu.

"Kımıldama!" dedi genç adam ellerini biraz daha aşağıya indirirken. Elleriyle kadını bir enkaza çevirmek ister gibiydi. Okşarcasına dokunuyordu. Kalçasının yan tarafından kasıklarına doğru inince, Kristy istemsizce başını kaldırdı. Dudakları aralı, gözleri kapalıydı. İçinde varlığını daha önce keşfetmediği bir ateş vardı. Kocasının elleri kasıklarının birleştiği yere iniyordu. Farkında olmadan bacaklarını biraz daha araladığında, Bradley'nin homurdanmasını işitti. Kısık sesi kulağının içine, saçlarının dibine ulaştı. Dokunuşu öylesine sertleşti ki, genç kadının dizleri daha fazla titredi. Elleri kasıklarından teninin yasak yerlerine ulaşıyordu. Kristy bunu biliyordu ama zihni sadece bu bilgiye odaklanmıştı. Geçmişin, az öncenin ya da geleceğin hiçbir anlamı yoktu. Zaman, sadece bu andan ibaretti. Bu dokunuştan, bu temastan... Varlığını kuşatan bu adamın güçlü gövdesinden, bedeninin sertliğinden ibaretti. Kaba dokunuşlarının verdiği ateşten ibaretti her şey. Gözleri kapalı ve başını geriye yaslı bir halde, titrek dizleriyle ayakta dururken, elleri rafa öylesine sıkı kenetlenmişti ki, tırnakları ve derisi bembeyaz kesilmişti.

O ellerin biraz daha içlere dokunması için bir istek kalbini esir aldı. Şehvet buysa, Kristy şu an bu şehvette boğuluyordu. Adamın ellerinin daha içlere kayışını hissettikçe, nefesi düzensizleşiyor ve daha çok işitilir oluyordu. Kendi sabırsız nefesi kadar, Bradley'nin sert soluklarını da duydu. Kontrol yavaşça o ellerden çıkıyor gibiydi. Kristy neredeyse sadece bu dokunuşlardan kıvranır hale geldiğinde "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu kısıkça.

Sanki kendi kendine mırıldanmıştı ama genç adam o kadar yakındı ki onu işitti. Yüzünü genç kadının saçlarına eğdi. Kalçasında duran elini bir anda çekip, kızıl saçlarından birkaç tutamın düştüğü boynuna götürdü. Saçları parmak uçlarıyla itip,

elbisenin yakasından tenine dokundu. Kristy kuruyan dudaklarını bir kez daha yaladı.

Genç adamın nefesi bu sırada boynuna indi. Oraya dudaklarıyla dokunacak kadar yakındı. Oysa konuştuğunda bambaşka bir şey söyledi. "Senin neler çaldığını kontrol ediyorum!" dedi birdenbire.

Kristy nefes almayı unutup kalakaldı. Gözleri açıldı ve bir süredir ne halde olduğunu sonunda fark etti. Tenini saran o ateş yumağından kaçmak isteyerek kollarını indirip önüne döndü. Lanet olsun! Bu hamle daha kötüydü. Şimdi bu ahlaksız adamla yüz yüzeydiler ve aralarında bir saman çöpü kadar mesafe yoktu. Belki başını indirip gözlerini kaçırırsa, onun yüzüne, o kapkaranlık gözlerine böylesine yakından bakması gerekmezdi ama yapamadı. Gözlerini orada bıraktı. Bradley'nin gözlerinin içinde ve onun çatık kaşlarında. Hızla inip kalkan o sert gövdesi, kendi göğüslerine sürtünmek üzereydi. Sadece biraz kımıldasa, onun o kuvvetli bedeniyle bütünleşirdi. Ancak bunu yapmak bir yana, düşüncesi bile oldukça tehlikeliydi. Çünkü genç adam öylesine öfkeli bakıyordu ki Kristy korktu. Sanki az önce tüm bedenini okşar gibi nazikçe keşfeden o değildi. İstediğinde oldukça sert dokunmuştu ama o temasta bile genç kadın, ancak bir âşığın dokunuşunda hissedeceği etkiyi yaşamıştı.

Düşüncelerinin sıcak ve yoğun birtakım şeylere kaymasını önlemek için söze girip "Sizden bir şey çalmadım!" dedi. "Ne kadar ararsanız arayın, size ait hiçbir şey bulamazsınız!"

Belki sadece kalbinde bulurdu ona ait bir şeyi. Kristy inkâr ettiği aşkın gerçek olduğunu biliyordu. Kalbinin bu adama ait olduğunu biliyordu. Az önceki dokunuşları hatırlaması yetiyordu. Tabii hatırlaması için önce unutabilirse... Ancak bu bir hırsızlık değildi, bu bir dayatmaydı ama onu söküp atamıyordu. Hayatını altüst edişine, nefretine, öfkesine, hatta metresine rağmen onu kalbinden koparamıyordu.

Elleriyle o sert gövdeyi iterken "Gitmeliyim," dedi.

Ne cüretle! Adam o bilekleri kavradı ve "Burada ne aradığını söylemeden gidemezsin!" dedi tehditkâr bir biçimde.

Kristy buraya nasıl girdiğini hatırlıyordu ama neden girdiğini bilmiyordu. "Ben burayı temizlemek için girdim," dedi.

"Yalanlardan biri daha!"

Bu sözlerle beraber Bradley'nin siyah gözlerinden alaycı bir ışıltı geçti. Az önceki öfke daha aklı başında bir tavırla yer değiştirmişti. Sanki toparlanmıştı... Sanki az önce kendini kaybedip, bir hizmetçiyi okşadığını fark eden o ahlaksız yanı kaybolmuştu. Bakışları daha kararlıydı. Kristy bu ifadeden daha çok memnun kaldı. Kocasının bir âşık gibi ona fısıldamasını, bedenine dokunmasını değil, her zamanki o aşağılık adam olmasını daha çok tercih ederdi. Bu şekilde onun kim olduğunu unutmazdı. İşte, şimdi öyleydi! Gün ışığı doğrudan genç adamın yüzüne vururken yüzünün sağ tarafını aydınlatıyor, bu haliyle onu daha karanlık kılıyordu. Saçlarının dağınıklığı bile tehlikeli görüntüsünün işine yarıyor gibiydi. Kristy onun fiziksel özelliklerini fark etmek istemiyordu. İlk kez bu kadar yakınında durduğu için tüm detaylar çoktan zihnine işlense de, onun bu kadar yakışıklı olduğunu düşünmek, tüm bu heyecan verici detayları bu kadar doğrudan gördüğünü bilmek istemiyordu.

"Gerçeği söylüyorum," dedi yalan olsa da. Metresine dayanamayıp, kendini bilmeden burayı attığını söyleyemezdi ya! "Buranın toz içinde olduğunu gördüm ve..."

"Çalabilecek bir şeyler olup olmadığına baktın!"

"Hayır! Sizden hiçbir şey çalmadım! Böyle bir düşüncem de olmadı!"

"Seni yakalamasaydım yapacaktın!"

"Beni yakalamadınız!"

Genç adam alayla güldü. "Kutuları karıştırdığını inkâr mı edeceksin?"

Kristy o an gözlerini kaçırdı. "Meraktan," diye fısıldadı aralık dudaklarının arasından.

Bradley kadının dudaklarına, boynuna, inip kalkan göğüslerine bakarken hızla uzaklaştı. Arkasını dönüp ilerledi ve kapıyı açtı. "Şimdi defol bu odadan!" dedi.

Genç kadın gözlerini kaldırıp ona baktı. Başını salladı ve neredeyse minnet duyup, koşarak çıktı.

Arkasından kapı sertçe kapandı. Kilit sesi duyulduğunda Kristy durdu. Bakışlarını kapıya dikti. Kalbi hâlâ gümbürdüyordu. Az önceki şeyleri düşünerek gününü tüketeceğini bildiği için kendine kızdı. O dokunuşları nasıl unutabilirdi? Kahretsin! Buna izin vermemeliydi.

***

Gün boyu Kristy kendini ne işe verebildi, ne de Greta'nın sözlerini duyabildi. Sadece başını salladı ya da zoraki tebessüm etti.

Ancak Greta ikna olmuyordu. "Yine mi hasta oldun yoksa? Ah, bu havalar seni çarpmış olmalı."

"Hasta değilim, Greta," dedi geçiştirerek.

Belki hasta olsa bu sağlıklı halinden çok daha iyi olurdu. En azından bazı şeyleri unutabilirdi ama şimdi yaşadığı bu sarsıcı olayı nasıl unuturdu? O dokunuşları, tenindeki ateşi, kasıklarına saplanan tuhaf sıcaklığı... Bunlar kalbinin bile kabullenemediği en gizli itiraflarıydı. Lord Bradley Barlow'dan böylesine dokunuşlar gören kadınlar mutlu olabilirdi ama Kristy değildi. Bu dokunuşların çok daha beterinin o kadına sunulduğunu biliyordu. Kalbi, kan içinde kalmış ağır yaralı gibi durmaksızın ona acı veriyordu. Leydi Ravenwood hâlâ odasından çıkmamıştı. Bradley'nin o tozlu odadan çıktıktan sonra nereye gittiği açıktı. O kadının kollarında soluğu almıştı muhtemelen. Kristy'ye dokunduğunun fazlasını o kadına yapmak, onu tatmin etmek, kendi aşağılık oyunlarını onun üstünde kullanmak için kollarına, çıplak bedenine sokulmuş olmalıydı.

O halde neden bir hizmetçiyi ayartıyordu? Ne çaldığına bakmak için mi? Eğer bu koca bir palavra değilse, Kristy bu kadar yıllık hayatında kimseyi tanımamış demekti. O dokunuşların bir şeyler aramaktan uzak olduğunu biliyordu. O sert ellerin, o kuvvetli tutuşların, göğüslerine, kalçasına, kasıklarına inen o okşamaların bilerek yapıldığının farkındaydı. Ona teslim olduğu için kendinden nefret ediyordu. Kısa bir süre önce onu öldürmek isterken, şimdi bu dokunuşların varlığını altüst edişine

izin verdiğine inanamıyordu. Ne büyük bir acizlikti bu! Kristy kullanılmış gibi hissediyordu. Kendini kullandıran kalbine, ihanet eden bedenine lanetler yağdırıyordu.

Leydi Ravenwood'u ya da Bradley'yi görmek için, saçma sapan gerekçelerle sık sık oturma odalarına ve kütüphanelere giriyordu. Onların bunca zaman baş başa olduklarını düşündükçe boğazındaki o yumru büyüyor, kalbi daha çok kırılıyordu. Birilerine içindekileri anlatması, bir şeyler yapması gerekiyordu. Ne olduğunu bilmiyordu. Çekip gitmek bu saatten sonra olası bile değildi. Bu kadar acıya katlandıktan sonra, onu bu mutlu hayatında bırakmanın dayanılmaz kederini kaldıramazdı.

O halde ne yapılmalıydı? Belki de Greta'ya anlatmalıydı. Belki de bu yaşlı kadın bir şeyler söyler, bazı tavsiyelerde bulunurdu. Ama ya Kristy'yi kovarsa, ya onun bir sahtekâr olduğunu düşünürse?

Kristy o akşamı sadece düşünerek tüketti. Akşam yemeğinde iki sevgili nihayet göründüler ama Kristy onların karşısına çıkmadı. Greta'nın verdiği havadislere göre Leydi Ravenwood bir yük lokomotifi gibi burnundan soluyordu. Lord Barlow ise oldukça dalgındı ve yemeğinden sadece bir parça yemişti. Greta'nın, majestelerini daha önce bu kadar düşünceli görmediğini söylemesi, Kristy'nin kalbinde bir nebze iyilik hissi doğurdu. Lord Barlow da mı o dokunuşları düşünüyordu yoksa? Daha fazlasını hayal etmeye cüret edemedi genç kadın. Gece olduğunda nasılsa o kumral, güzel Leydi Ravenwood'un kollarında her şeyi unutacaktı. Bundan dahası yoktu...

***

Kristy sabah gün ağarırken uyandı. Uykusu bölük pörçüktü ve kâbuslar peşini bırakmamıştı. Saçlarını toplayıp elbisesini giyerken bugün bir karara varmayı umdu. Katlanamayacağı bunca şeyin altında ezilmekten yorulmuştu. Bitkin adımlarıyla mutfağa girip, neşeli bir halk ezgisi mırıldanan Greta'ya yardım etti. Kahvaltı sonrası Leydi Ravenwood Londra'ya dönecekti. Bu Kristy için olumlu bir haberdi ama günün bir felaketle başlayacağını nereden bilebilirdi!

Kahvaltıdan sonra Valorie odasına çıkıp hazırlandı. Kristy'yi görmek istemediğini söylediği için ona Rossie yardımcı oluyordu. Bu şüphesiz Kristy için de memnuniyet vericiydi. Dünya üzerinde görmek istemediği bir kadından ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi. Tabii kadının çığlığının tüm malikâneyi sardığı o andan itibaren istese de ondan kaçamadı.

Valorie Ravenwood'un acılı inlemesi, baygınlık geçirecekmiş gibi kendinden geçişleri ve çıkardığı yaygara kısa sürede Whiteford Hill'deki herkese ulaştı. Önce Pilmore, sonra Greta ve mutfaktaki diğer kadınlar, en sonunda Kristy kargaşanın nedenini öğrenmek için gürültünün kaynağına gittiler. Valorie, bir eli nazikçe alnına dayanmış, diğeri merdivenin yanındaki zarif sehpaya tutunmuş bir halde "Olamaz! Bu nasıl olur?" diye bağırıyordu.

"Leydim, merak etmeyin buluruz!" diyerek onu yatıştırmaya çalışan Rossie çaresiz görünüyordu.

"Ne oluyor, Ross?"

Greta'nın ortama hâkim olan gür sesiyle Leydi Ravenwood nefret dolu gözlerini kadına dikti. "Ne mi oluyor? Hırsızlık dersem çözecek misin?"

"Hırsızlık mı?" Greta gözlerini kızına çevirirken sorarcasına kaşlarını çattı.

Rossie annesine ağlamaklı gözlerle baktı. "Leydi Ravenwood elmas kolyesini bulamadı."

Valorie adeta bir hindi gibi kabardı. "Bulamadı da ne demek, seni küçük işe yaramaz? Çaldılar diyorum, anlıyor musun beni? Çaldınız belki de!"

Nefret dolu gözleri önce Rossie'nin, sonra Greta'nın üstünde dolaştı. Greta ellerini beline yasladı. Valorie bir hindiyse, Greta kesinlikle bir dövüş horozu olurdu. Kadının üstüne atlamaya hazır halde dururken "Kimse sizden bir şey çalmadı!" dedi.

"Belki de çalmıştır!"

Bu ses bütün başları güney salonunun kapısına çevirdi. Lord Barlow elinde tuttuğu kadehle aheste aheste onlara doğru yürürken, bakışları sadece tek kişinin üstündeydi. Genç adam oldukça

rahat görünüyordu. Elbette bir elmas kolyeyi dert edecek biri değildi ve böyle bir şeyin umurunda olduğu da söylenemezdi. Yine de evindeki hırsızlığa müsamaha göstermeyecek her soylu gibi davranıyordu. Şüpheliyi aramıyordu. Bulmuş gibiydi. Gözleri şimdi o tek kişinin üstündeyken, diğer herkes ona bakıyor, söyleyeceği tek bir cümleyle hükmünü açıklamasını bekliyordu.

Valorie duramadı. Abartılı bir inleme eşliğinde Bradley'ye kendini savurdu. Genç adam açıktaki eliyle kadının ince belini sarıp, başını göğsüne koymasına, orada soluklanmasına izin verdi.

"Sizin bana geçen Noel'de hediye ettiğiniz o değerli kolyeydi. Anlamı çok büyüktü, lordum. Çalındığından eminim. Sizden gelmiş bir şeyi asla kaybetmem!"

Bradley ona bakmadı. Gözlerini kenetlediği yerden çekmemişti. "Çalınmış olması büyük olasılık. Üstelik bir şüpheli de var," dedi tok sesiyle. Çatık kaşlarının altında baktığı kişi Kristy olduğu için, odadaki diğer herkes birdenbire İskoç kadına döndü.

"Kristy, tatlım?"

Greta'nın şüpheli sesiyle genç kadın ayıldı. O da durgun bakışlarını sadece o adama dikmişti. Ne ile itham edildiğini fark ettiği an neredeyse kahkaha atacaktı. Bu ikinci kez aynı şeyle itham edilişiydi.

"Ben hiçbir şey çalmadım!" dedi başını dikleştirip.

"Seni suçüstü yakaladığımı unuttun o halde?"

Valorie başını kaldırıp "Ne?" diye bağırdı. "Yani kolyemi çalarken onu yakaladınız mı?"

"Hayır, sevgilim!" dedi genç adam gözlerini Kristy'den çekmeden. "Dün başka bir yerde bir şeyleri kurcalarken yakaladım onu. Sanırım aradığımız hırsız bu kadın!"

Greta ve Rossie bile ona şüpheyle bakınca, Kristy paniğe kapıldı. Greta'nın tam karşısına geçip, "Sakın ona inanma! Ben böyle bir şey yapmadım. Tanrı aşkına, Greta... Bana inandığını söyle!" diye bağırdı.

Yaşlı kadın yanıtsız kalırken Kristy bu defa Rossie'nin önünde durdu. "Ross, benim hiçbir şey çalmadığıma inanmalısın!"

Valorie'ye ya da Lord Barlow'a suçsuzluğunu kanıtlamak yerine, sevdiği bu insanları seçmişti. Pilmore'a bile yalvarırcasına baktı. "Bay Pilmore, beni biraz tanıdıysanız bunu yapmadığımı bilirsiniz!"

"Kararı lordumuz verecek!" dedi yaşlı uşak taviz vermeden.

Kristy karşı koymak için hazırlanırken arkadan gelen kuvvetli bir tutuş kolunu sıktı. Onu çekti ve kendine çevirdi. "Aşağılık bir hırsız olduğun gerçeğini hiçbir yalanla değiştiremezsin!" dedi Bradley. Gözlerinden siyahın en karanlık tonu geçiyordu.

Kristy ona ağlayacak gibi baktı. Fısıltı gibi, sadece Bradley'nin işiteceği bir şekilde sordu. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

Genç adam da fısıldadı. "Çünkü yanlış kişiye bulaştın!"

"Sana ne yaptım?" Kristy cüretine şaşıracak halde değildi. Efendisi olan adama karşı tüm o kahrolası kuralları unutmuştu. "Neden beni her gün biraz daha öldürüyorsun?"

Bradley'nin kaşları daha derinden çatıldı. Kadının dolu dolu olan yeşil gözlerine bakarken orada bir şey bulmuş gibi kalakaldı. Kristy de öyleydi. Yere yığılabilirdi ama kolundan tutulmuştu. Onu yıkan bu adam şimdi yere düşmesin diye tutuyordu. Onu zaten kaç kere düşürebilirdi ki? Kaç uçurumdan daha itebilir, kaç acı daha yaşatabilirdi?

"Yapma!" diye fısıldadı bir muhtaç gibi.

Genç adamın duruşunda ya da imalı bakışında bir değişiklik olmadı. "Sen gelene kadar bu evden bir şey çalınmadı."

"Hayır! Ben yapmadım!" dedi genç kadın son kez umutsuzca.

Valorie "Elbette sen yaptın!" diyerek bağırdığında ikisinin yanına gelmişti. Bir saniye için gözleri Bradley'nin eline, kadını tuttuğu noktaya baktı. Ona dokunmasını bile istemiyor gibi yanaştı genç adama. "Dün geldiğimde kolyeme nasıl baktığını hatırlıyorum!" dedi sevgilisinin koyu gözlerine abartılı bir kederle bakıp, koluna dolanmaya çalışırken.

"Kolyenizi fark etmedim bile!" diye bağırdı Kristy. Ardından kendini çekti ve en sonunda Bradley'nin tutuşundan kurtuldu. Gözlerini Leydi Ravenwood'un gözlerine kenetledi. "Yemin ederim kolyenizin neye benzediğini bile bilmiyorum!"

"Seni yalancı fahişe! Ona sahip olmak için her şeyi yapacak birisin!"

"Bunu yapan sizsiniz! Pahalı hediyeler için Lord Barlow'un yatağına giren..."

Kristy devam edemeden Valorie elini kaldırıp bütün gücüyle ona bir tokat attı.

Aynı anda Bradley sevgilisinin iki omzundan kavrayıp sertçe kendine çekti. "Sen delirdin mi?" diye bağırdı ona.

"Ama lordum..." diyen kadının kollarını kuvvetle sıkan genç adam, dişlerinin arasından tısladı. "Bir daha benim evimde benim çalışanlarıma bu şekilde davranırsan, geldiğin yere, o bataklığa dönersin!" Valorie dehşetle inledi. Bradley durmadı. Kadını bırakırken "Pilmore! Leydi Ravenwood'u derhal Londra'ya götürün!" diye emretti.

"Siz de benimle gelecektiniz ama?" Valorie umutsuzca direniyordu.

"Seninle aynı yerde kalıp aptalca sızlanmalarını dinleyecek değilim! Şimdi git!"

"Ya bu kadın ne olacak?"

"Onunla ben ilgileneceğim!" diyen genç adam Pilmore'a işaret verdi.

Yaşlı uşak, Rossie'ye Leydi Ravenwood'un bavulunu getirmesini söyledi ve nazik hareketlerle kadına refakat etti.

Bradley, Valorie'nin gidişinin ardından Greta'ya baktı. Elini kaldırıp Kristy'yi gösterdi. "Bu kadın hiçbir yere çıkmayacak, Greta! Eğer kaçacak olursa senden bilirim!"

Kristy bağırdı. "Hiçbir yere kaçmıyorum!" Az önce yediği tokat bile bir hiç gibi gelmişti. Başını eğmeyip, gözlerini kaçırmadı. "Burada durup, suçumu kanıtlamanızı bekleyeceğim!" dedi müthiş bir cesaretle.

Bradley alaycı gözleriyle Kristy'yi tepeden tırnağa süzdü. "Suçsuzluğunu kanıtlamaya bak!" dedi sert ifadesiyle. Gözlerini Kristy'nin öfkeyle titreşen gözlerinde, hafif kızarmış yanağında, hızlı soluklar alan dudaklarında gezdirdi. Onun meydan okumasından adeta hoşlanarak gülümsedi.

Kristy bu gülüşle beraber afallamış bir halde kalakaldı. Pek çok soru zihnini esir almıştı. Suçsuzluğunu nasıl ispat edeceğini bilmiyordu. Lord gider gitmez bunu yapmanın bir yolunu bulacaktı.

Bradley öğleden sonra malikâneden ayrıldığında, evi kötü bir sessizlik kaplamıştı. Rossie bile o heyecanlı konuşmalarını yapmıyor, Londra'ya olan merakını anlatmıyordu. Greta'nın neşesi ise tümden kaçmıştı. Kristy'nin mutfakta yardım etmesine karşı çıkmadı ama işbirliği içinde de yaklaşmadı. Hırsız olduğuna neredeyse eminmiş gibi uzak durdu genç kadından. Kristy ona da hak veriyordu. Henüz çok yeniydi bu evde. Onu, hayatı boyunca ne zorluklardan geçtiği halde bir gün bile kimseden en ufak bir şey çalmadığına ikna etmek için uğraşmadı. Ne kadar inandırabilirdi ki kendini? Kudretli Walsham Kontu hükmünü vermişti. Kristy binlerce poundluk o kolyeyi çalmış olan bir hırsızdı!

Genç kadın bir an durup düşündü. Lord Barlow gerçekten o kolyeyi çaldığına inanıyorsa, neden onu kilit altına vurmamıştı? Neden Scotland Yard'a teslim etmemiş, neden hücreye attırmamıştı? Dahası, o gizemli sözlerle ne demek istemişti. *Yanlış kişiye bulaştın!* derken neyi kast etmişti? Kristy bir anda gözlerini kocaman açtı. Sanki bulmuştu...

Merdivenleri tırmandı ve önce Valorie'nin kaldığı odaya gitti. Etajerin tüm çekmecelerini dikkatlice kontrol etti. Bir kolyenin saklanabileceği her yeri aradı. Yastıkların içini, çarşafların arasını, halının altını bile... Orada bir şey bulamayınca Lord Barlow'un odasına girdi. Buraya ilk kez giriyordu. Girer girmez onu dünkü sıra dışı hatıraya götüren kokuyu soludu. Lord Barlow'un kendine has erkeksi kokusunu... Dünkü o tuhaf yakınlaşmada kokusunu hafızasından silemeyecek kadar çok solumuştu. Şimdi sadece bu kokuyu hissetmekle kalmıyor, odanın içinde onun varlığının izlerini taşıyan her eşyayı görebiliyordu. Pek fazla şey yoktu ama olanlar da onun kimliğine öylesine uygundu ki, Kristy böyle bir adamın nelerden hoşlandığını kavramıştı. Sadelikten ve işlevi olan şeylerden hoşlanıyordu. Hiçbir fazlalığa yer olmayan odadaki yatak, dolap ve masa soylulara

özgü o ihtişamdan uzaktı. Ağır, masif ahşaptan eşyalar o kuvvetli varlığını tamamlıyor, keskin çizgiler onun kararlı yanını yansıtıyordu. Kokusu ve bedeninin yaydığı güç ise sanki her noktaya sinmiş gibi kadına eziyet yaşatıyordu. Kaçınılmaz olarak hatırladığı dokunuşları unutmak için hızlıca işe koyuldu.

Tüm çekmeceleri karıştırdı. Kalemler, kâğıtlar, evraklar dışında bir şey yoktu. Bazılarında tütün tablaları, çeşit çeşit saatler ve onların ayrılmış aksamları vardı. Dolabı açtığında kıyafetlerini kontrol etti. Burası daha zorluydu çünkü onun dün giydiği koyu lacivert ceketi görmüştü. Ellerini farkında olmadan kumaşta gezdirdi. O sert, taş gibi göğsüne değen kısımlara dokundu, kollarında gezindi ve gözlerini kapattı. Sanki ceket kocasının üstündeymiş de, ona dokunuyormuş gibiydi. Hayal kurmak kötü değildi ama o adama dair hayal kurmak en büyük saçmalıktı. Aptallığına kızarken, elleri ceketin ceplerini kavradı. Yan ceplerde herhangi bir şey yoktu ama iç cebindeki ağırlık henüz oraya dokunmadan hissedilir şekilde varlığını belli ediyordu. Elini geçirdiği çukurdan çıkardığı şey bir kolyeydi! Sıra sıra küçük elmaslarla yapılmış, ucunda büyük yakut bir damlanın olduğu kolye avuçlarını doldurdu. Kristy sadece bu kolye ile tüm ömrünü çalışmadan geçirebilirdi. Kolyenin fiyatına dair düşüncelerinin ortasında gerçekliğin yalın, keskin, vurucu hamlesi onu yakaladı.

Lord Barlow bilerek bunu yapmıştı! Bu suçun üstüne kalacağını tahmin etmiş, dahası bunu planlamıştı. *Yanlış kişiye bulaştın*, derken bunu kast etmişti. Kristy ondan sonsuzluğun en uç noktasına kadar nefret ediyordu ama onun da aynı hisleri taşıdığını şimdi anlamıştı. Kendi nefretinin sağlam dayanakları varken, o adamın bu lanet olası öfkesinin, bu nefretinin sebebini delice merak etti.

Duramadı. Kolyeyi iç eteğinin cebine atıp, koşarak mutfağa indi.

"Greta, benim hemen Londra'ya gitmem gerekiyor!" dedi heyecanla bağırarak.

Greta kaşlarını çattı. "Lordun emri var, Kristy. Suçsuzluğun kanıtlanana kadar hiçbir yere gidemezsin!"

"İşte kanıt!" diyen genç kadın kolyeyi çıkardı. "Leydi Ravenwood'un kolyesi. Onu buldum. Lord Barlow'a haber vermeliyim."

Greta ikna olmamış gibi bakarken Rossie çıkageldi. "Aman Tanrım, bu o kolye!"

"Evet, Ross... Onu buldum. Şimdi sahibine götürmeliyim ama..."

"Hayır!" diye araya girdi Greta. "Ya kaçıp onu satarsa?"

Kristy'nin ağzı şaşkınca aralandı. "Greta, yapma bunu! Gerçekten benim hırsız olabileceğimi düşünüyor musun?"

"Ben hiçbir şey düşünemiyorum, Kristy. Sadece Lord Barlow..."

"Ben düşünüyorum!" diyen Rossie annesinin sözünü kesti. "Sana inanıyorum, Kristy. Git ve ne gerekiyorsa yap. O kolyeyi satacaksan da sat! Hem o ruhsuz cadaloza bir ders olur."

"Ah, kes şunu Ross! Kristy hiçbir yere gitmiyor!"

Greta'nın karşı koyuşuna rağmen Kristy ona yaklaştı ve gözlerinin tam içine baktı. "Bu kolyeyi Lord Barlow'un odasında buldum. Belli ki Valorie orada düşürdüğünü unuttu. Lord Barlow da görmedi. Gerçeği izah etmem gerek, Greta. Bu adi suça katlanamam!"

"Lord Barlow zaten yarın sabah gelecek. O zamana kadar bekleyebilirsin."

"Yapamam," dedi Kristy. "Bu suçun altında ezilemem. Lütfen izin ver. Kolyeyi sahibine götüreceğim. Yemin ederim."

Greta onun kederli gözlerindeki kararlılığa yenildi. "Peki," dedi omuzları düşerken. "Git o halde!"

Kristy uzandı ve kadının tombul yanağından öptü. "Teşekkür ederim, Greta. Lütfen şimdi bana Lord Barlow'un Londra'daki adresini söyle."

"Bunu ancak Pilmore bilir."

Rossie atıldı. "Ben hemen gizlice öğrenip geleceğim."

Kristy teşekkür ederken, Rossie eteklerini tutup Pilmore'u bulmaya gitti. Onu beklerken Kristy, Greta'nın şüphelerini geçirecek bir sürü yemin etti. Adını uydurduğu İskoç azizlerini şahit yaptı ve yaşlı kadın en sonunda tamamen ikna oldu.

Birkaç dakika sonra Rossie geldi. "Pilmore'u kandırdım. Lordumuzun evi Hampstead'de, Bromley Caddesi üzerinde. 5 numaralı ev olmalı ama tam olarak bilmiyorum," dedi genç kız hevesle. "Ve Jake seni götürmek için dışarıda bekliyor."

Kristy bu defa Rossie'ye sarıldı. "Çok teşekkürler, tatlım!" Ardından onlara veda ederek Pilmore'a görünmeden malikâneden çıktı. Jake onu at üstünde en yakın kasabaya bırakacaktı. Orada kolayca bir araba bulup Londra'ya gidebilirdi.

Genç kadın planını kurmuştu ama Greta ve Rossie'den gizlediği birtakım şeyler vardı. Lord Barlow'u ziyaret etmeden önce başka bir yere daha gidecekti. Kalan son parasını harcayacağı ve sonunda içindeki öfkeyi, nefreti boşaltabileceği bir amaç edinmişti. Kocası, o adi adam bunlarının tümünün bedelini ödeyecekti. Yedi yıl öncesinin ve bugünün... Hırsızlık suçunu üstüne atıp onunla uğraşmanın bedelini ödeyecekti. Kristy ona hiçbir şekilde zarar veremiyordu ama bunu onun yerine yapacak birileri vardı.

Londra'ya vardığında, arabadan inerken beraber yolculuk yaptığı bir adamı durdurdu. "Quarry Hill Kumarhanesi'ne nasıl giderim?" diye sordu kararından dönmeden. Buranın adını Madam Doppler iki kızı krupiyer olarak gönderdiğinde öğrenmişti.

Adam Kristy'ye kaşlarını çatarak baktı. "Orası size göre değil, bayan. Orada sadece kötü tipler vardır."

Kristy'nin tam da böyle tiplerle işi vardı. "Bir yakınımı bulacağım," diye yalan söyledi.

Adam ona adresi verirken dikkatli olmasını telkin etti.

Bundan sonra dikkat etmesi gereken sadece bir kişi vardı. O adam! Şeytanın ta kendisi, o küstah, kibirli piç kurusu Lord William Bradley Barlow...

Quarry Hill Kumarhanesi, Hackney Caddesi üzerindeki en gürültülü yerdi. Fark edilmeyecek kadar izbe değil, aksine üç katlı dev bir yapıydı. Kristy, Madam Doppler'ın iki genç kızı buraya göndermesinin insafsızlıktan öte gaddarlık olduğunu düşündü. Buranın değil kadınlara göre, herhangi bir insana göre olmadığından emindi. Henüz içeriye girmeden midesinin bulandığını, kesif bir korkunun tüm gövdesini sardığını hissetti. Dışarıdaki adamların bakışı bile onu az sonra kuytu bir köşeye çekip dünya üzerindeki tüm kötülükleri yapabilecek gibiyken, içeride ne olduğuna dair düşünmekten korktu. Etraftaki pek çok ayyaş adam durmadan gülüyor, anlattıkları şeyler her neyse, bundan dünyanın en büyük keyfini alıyor gibiydiler. Her biri sefil haldeydi ve herkes bulunduğu yerden oldukça hoşnut görünüyordu. Kristy ilk anda kaçarak gitmeyi düşünmüş olsa da, fikrinden caydığı için sonradan çok pişman olacağını biliyordu. Bu yüzden devam etti. Kanı saf bir korkuyla kaynasa da devam etti.

"Bu fahişe yeni mi?" diye sordu birileri.

Kristy onlara dönüp tiksinmiş bir ifadeyle baktı.

"İffetli bir orospu mu?" diyerek kahkaha attı bir başkası.

"Bir saatin ne kadar tutuyorsa ödemeye hazırım, güzelim. Tüm servetimi harcamaya değersin!"

İğrenç sözlerin ardı arkası kesilmiyordu. Kristy onların pis bakışlarından kaçınmak için pelerininin başlığıyla kafasını örttü. Olabilecek en kapalı şekilde yüzünü ve bedenini gizledi. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıya yaklaştı. Kapıda duran kirli sakallı, dudağının kenarında sönmeye yüz tutmuş bir sigara bulunan, kötü görünüşlü bir adam elini uzatıp Kristy'nin omzuna dokundu. "Dur bakalım! Nereye gidiyorsun?"

Kristy kendini derhal onun dokunuşundan çekti. Bir adım gerilerken, ayakları biraz daha geri geri giderse koşarak uzaklaşacağını fark etti. Kalan bir parça cesaretinin silinmemesi için

hızlıca konuşmaya başladı. "Bir adam arıyorum. Benim için bir iş görmesi gerekiyor."

Kapıdaki adam onu baştan ayağa süzdü. İmalı sesiyle "Burada o dediğin adamlardan çok var!" dedi.

"Biliyorum, bu yüzden buradayım ama bana en iyisi lazım."

"Her şeyin en iyisi en çok parayla olur, küçük hanım."

"Param var," diye atıldı Kristy. Kalan son parasını bu işe yatırması gerekse de yapacaktı.

Adam ona tek kaşını kaldırıp baktı. Muhtemelen Kristy'nin parasının yetmeyeceğini düşünmüştü. Genç kadın o an göğüslerinin arasına gizlediği elmas kolyeden bile vazgeçebilecek kadar gözü dönmüş haldeydi. Yine de bunu hiçbir koşulda yapamazdı. Bu, başkasına ait bir şeyi çalmakla eşdeğerdi ve Bradley'nin hırsız ithamını kanıtlamış olacaktı.

"Sana param var diyorum!" diye çıkışıp, meydan okuyan bir bakış attı.

Genç bir kadının böyle bir yere tek başına gelip, bu şekilde kafa tutması görülmüş şey olmadığından, kirli sakallı güvenilmez adam ikna oldu. "Gel benimle," dedikten sonra Kristy'nin koluna dokundu. Genç kadın bu dokunuştan hoşlanmasa da buna katlandı. Adamın onu içeriye götürmesine izin verdi.

Kapıların açıldığı dünya dışarıdakinden çok daha korkunçtu. Yoğun bir duman tabakası altında pul sesleri, kaba gülüşler, küfürler, bağırışlar, mekânı saran kara bir büyüyü andırıyordu. Çoğunluğu erkek olan kalabalıklar büyüye kapılmış birer bahtsıza benzese de, herkesin burada gönüllü olduğunu biliyordu genç kadın. Derin yakalarının altından taşan göğüsleri, yüzlerindeki abartılı boyalar, kıvırttıkları kalçalarıyla çok sayıda kadın içki servis ediyor, bazıları da yanlarındaki adamlarla beraber ne dendiği anlaşılmayan konuşmalara işveli kahkahalar atıyordu. Kristy, Whiteford Hill gibi bir malikânede, o aşağılık kocasının kötülüklerinin gölgesinde bulunmayı bile buraya tercih edeceğini fark etti. Tanrı korusun, masum bir kadının böyle bir yerde kendini koruması imkânsız gibiydi.

Adamın onu, merdivenlerin yukarısındaki küçük odalarla dolu olan yere götürdü. Her bir oda yine adamlarla doluydu ama sanki buralar daha özel müşteriler için hazırlanmıştı. Kristy yürürken, odaların içinde soylulara özgü kıyafetleriyle kasılan birtakım kallavi tipleri de görmüştü. Sosyetenin kibar balolarından kaçıp, aşağı tabakaya dersini vermek isteyen zenginlerin de zaman zaman burada kumar oynadığı açıktı. Kristy, Bradley'nin böyle bir yere takılacağını düşünmüyordu ama onu görebilirmiş gibi bir ihtimal belirince heyecanlandı. Bu heyecanın korkudan kaynaklandığına emindi. Kocası olacak o adi adamın buralarda karşısına çıkmasını hiç istemezdi.

Adamın yönlendirmesiyle, pelerininin iplerine elleriyle sımsıkı yapışmış bir halde en dipteki odaya girdi. Burada kimse yoktu.

"Bekle," dedi adam kapıyı kapatırken.

Kristy pişmanlıkla dolu bir şekilde yapayalnız kaldı. İskoçya'da tek başına yaşadığı o hayatta dahi bu kadar korktuğu bir an hatırlamıyordu. Oysa şimdi başına gelebileceklerden ötürü müthiş bir paniğe kapılmıştı. Kapıyı açamadığı o an korku iliklerine kadar işledi. Dua etmek ya da iyi düşünmek için artık çok geçti. Burada soyulabilir, birilerinin fahişesi olabilirdi ki bu öldürülmekten bile beterdi. Asırlara denk gelen dakikalardan sonra kapı açıldı. İçeriye önce iri, uzun boylu, kilolu bir adam girdi. Bu adama bakarak, devlerin gerçek olduğuna inanmak mümkündü. Kristy böyle bir adama hiçbir koşulda karşı koyamayacağını anladı.

Korkusunu perdelemeden "Kimsiniz?" diye bağırdı.

İri yarı, hantal adam yanıt vermedi. Arkasından bu defa başka biri girdi. Önceki adamın efendisi olmalıydı, çünkü dev saygıyla kenara çekilmişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu yeni giren adam. O da uzun boyluydu ama diğerinden daha gençti. Görüntüsü de normal bir insana benziyordu. Güçlü, kuvvetli bir hali vardı. Bir dövüşçüyü andırıyordu. Ya da dövüşürse yenilmeyecek kadar güçlü birini.

"Ben... Ben..." Kristy kelimelerin yetersizliğine şaşırmamıştı. Korkudan dili tutulmuştu ama ürkekliğini göstermemek için derince bir nefes aldı. "Ben bir iş için buradayım."

"Nasıl bir iş?" diye sordu genç adam.

"Birine gününü göstermek istiyorum."

"Onu öldürerek mi?"

Öldürmek mi? Kristy nefessiz kaldı. Bradley'yi daha önce öldürmek istemişti. Hem de pek çok kez. Daha bu sabah mesela. Onu bilerek hırsızlıkla suçladığında, rezil ettiğinde ve aşağıladığında... Ölüp gitmesini gerçekten dilemişti ama şimdi bu düşüncesinden emin olamıyordu.

"Öldürmek..." dedi ve bir an boyunca sustu. Buraya gelirken ona zarar vermek için tüm servetini harcamaya hazırdı. Ona istediği her şekilde zarar verebilecek bir fırsata erişmişti. Sadece *Evet, öldürmek istiyorum!* demesi yetiyordu. Bu düşünce ansızın onu rahatsız ettiği gibi, içine tuhaf bir sıkıntının yerleşmesine de neden oldu. "Hayır," dedi. "Öldürmek değil, sadece yaralanmasını istiyorum!"

"Bir adam mı?"

"Elbette bir adam! Bir kadın olsa onun işini ben de görebilirim," dedi hiç düşünmeden.

Genç adam sırıttı. "Öyle görünüyorsun." Kadının cüretinden hoşlanmıştı. "Demek bir adamı dövmemizi istiyorsun?"

"Evet, tam olarak bunu istiyorum!"

"Ne kadar paran var?"

"Ne kadar istiyorsunuz..."

"Tatlım, pazarlık yapacak konumda değilsin," diyen adam kollarını açtı. Sanki Kristy'ye *Nerede olduğuna bak!* diyordu.

Genç kadın bu gözdağını gördü. Elini iç eteğinin cebine geçirip çıkınını çıkardı. Küçük bir keseydi. "Sadece bunlar var," dedi.

İri yarı olanı öylesine gür bir kahkaha attı ki, Kristy küçük odanın duvarlarının titrediğine yemin edebilirdi. "Bu kadın bizimle dalga geçiyor!" dedi efendisine bakarak. Ağır İrlanda aksanlı sesi Kristy'nin kulağını tırmaladı.

"Hayır! İnanın sadece bu kadar var!"

"Bu kadar parayla o adama on metre bile yaklaşmam. Sanırım durup kendisini yaralamasını beklemelisin, güzelim."

"Sahip olduğum tüm para bu. Lütfen!" diye yalvardı Kristy. "Sadece acı çekmesini, hak ettiği cezayı bulmasını istiyorum. O bunu hak ediyor. Gerçekten kötü biri o!"

Genç adam tek kaşını alayla kaldırdı. "Bizim amacımız pisliklerin cezasını bulmasını sağlamak değil, tatlım. Bunun için polise gitmelisin."

"Onlar hiçbir şey yapamaz. Walsham Kontu'nu hangi polis tutuklamaya cüret edebilir?"

İki adam bu sözler üzerinde şaşkınca birbirlerine baktı. Genç olanı bir adım öne geldi. Duyduğu bu isimle şaşırmıştı. "Walsham Kontu mu?"

"Evet! O adamı darp etmenizi istiyorum! O aşağılık biri!"

"Yine de bu para oldukça az. Üstelik bir soyluya bunu yapmamıza kesinlikle değmez."

"O halde sizinle işimiz bitiyor. Dışarıda bu paraya iş görecek bir sürü adam olduğuna eminim," diyen genç kadın hışımla kapıya yürüdü. Adamları iterek kendine yol açsa da kapıyı açamadan iri olanı onu kolundan yakaladı.

"Dur bakalım, sana gidebileceğini söyledim mi?"

"Bırak beni seni İrlanda ayısı!" diyen Kristy bu sözleri söylediğine pişman olacak vakti bulamadan bir tüy gibi savruldu. Dev adamın hafifçe itmesiyle zayıf ve güçsüz bedeni sağ tarafından sertçe yere kapaklandı. Darbenin etkisiyle pelerini başından kayıp, saçları alev ırmağı gibi yere yayıldı. Düştüğünde kaşı tahta zemine çarpınca, müthiş bir acı başından bütün vücuduna ulaştı. Eli istemsizce kaşına gitti ve parmak uçlarındaki kanla beraber irkildi.

"Ne oluyor burada?" diye bağıran bir genç kız o sırada kapıyı açıp içeriye daldı. "Aman Tanrım, Kristy! Sana ne yaptılar?"

Genç kadın bulanık bakışları ve hissettiği yoğun acının altında böylesine feryat eden kızın kim olduğunu anlamadı. Ancak kız yanına gelip kolundan tutarak onu kaldırdığında kim

olduğunu gördü. "Alice, sen..." dedi gözlerini açmaya çalışarak. Madam Doppler'ın kumarhaneye yolladığı kızlardan biriydi.

Alice kısıkça "Bana Isabelle de, tatlım. Burada adım bu," dedi.

"Ama... Ama neden?"

Alice elindeki bezi Kristy'nin alnına bastırdı. "Erkekler Isabelle'i seviyor."

Kristy düşünemeyecek kadar acı çekiyordu. Kızın bedenini kaldırmasına izin verip doğruldu. Acıyla inlediği o an Alice adamlara öfkeyle baktı. "Ona ne yaptınız?"

"Düştü," dedi iri yarı adam sırıtırken.

Kristy bezi alıp alnına tampon yaptı. "Önemli değil, Alice. Şimdi gitmem gerek."

Alice onu kapıya kadar götürdü. "Burada ne yapıyordun, Kristy? Sana göre iş bulamazsın bu mezbahada."

Kristy, elbette ona ne aradığını söylemeyecekti. Kapıdan çıkıp bu lanet olası cehennemden gitmeyi arzuluyordu sadece. Ancak diğer adam bir anda karşısında belirdi. Bakışları daha insancıldı. "Charles adına sizden özür dilerim," dedi büyük bir nezaketle.

Kristy'nin gözleri şaşkınca açıldı. Sormaya fırsat bulamadan adam onun elindeki para kesesini aldı. "İşinizi halledeceğim."

"Ne işi?" diyen Alice bir adama, bir Kristy'ye baktı.

Kristy ona aldırmadı. Kararlı bir ifade ile adama dönerken "İki hafta sonra," dedi. "Hemen değil. Bekleyeceksiniz."

"İki hafta sonra," diye onay verdi adam.

Alice tek ayağını yere vurdu. "Söylesene Kendrick, ne işinden bahsediyorsunuz?"

Adam Alice'e dönüp, öfkeli bir şekilde "Hiçbir şey!" dedi. "Bu benimle onun arasında."

Kristy başını salladı ama teşekkür edecek değildi. Bedelini ağır bir şekilde ödemişti. Alice'in kolları arasında güvenle kapıdan çıktı.

Alice ona bir araba çağırdı. Arabacıyı tanıdığı için, Kristy'yi istediği yere parasız götürmesini söyledi. Sonra ona sarıldı ve "Yaran iyileşecektir, tatlım. Sen sadece buradan gitmeye bak. Ne

işlere bulaştığını bilmiyorum ama bu adamlara güvenme. Onların nasıl tipler olduğunu bilemezsin," dedi.

Kristy minnetle baktı. "Merak etme," derken Alice'in ellerini tuttu. "Sana borçluyum, Alice. Bir gün bir şeye ihtiyacın olursa..." Devam edemedi. Onu nerede bulacağını söyleyemezdi. "Ben seni bulurum," dedikten sonra arabaya atladı. Eline para geçtiği ilk an Alice'e göndereceğine söz verdi. Ya da onu daha güvenli bir yere aldıracaktı.

Şimdi sıra diğer hedefindeydi. Elini göğüslerinin arasındaki boşluğa bastırıp kolyeyi kontrol etti. Tanrıya çok şükür onu çaldırmamıştı. Bu bile bir mucizeydi.

***

Bromley Caddesi ve Quarry Hill Kumarhanesi'nin aynı şehirde olduğuna inanmak güçtü. Kocası Lord Barlow'un Londra'daki evi, dünyanın en güvenli, en lüks yerindeydi sanki. Sokaklar bile soyluluktan nasibini almış gibi sakin ve ihtişamlıydı. Dip dibe ince, uzun, görkemli binalarda kimlerin yaşadığını Kristy çok iyi biliyordu. Kumarhanedeki insanların bütün ömürleri boyunca kazanamayacakları serveti, burada yaşayan insanlar tek bir baloda, tek bir gecede tüketiyor olmalıydı. Kristy hayatın adaletsizliği konusunda çok önceden bir kanaate varmıştı ama yine de bazı gerçekler onu şaşırtmaya devam ediyordu. Kumarhaneye girdiğinde bile bu kadar tuhaf duyguların benliğini sarmadığını fark ettiğinde, arabacı geldiklerini söyleyerek onu düşüncelerinden uyandırdı.

Kristy yaşlı arabacıya teşekkür ederek arabadan indi. İngiliz aristokrasisinin tüm özelliklerini taşıyan 5 numaradaki eve bakarken, doğru yere geldiğini anladı. Sızlayan yarasını bile unutacak kadar heyecanlı ve kararlıydı. Elinde tuttuğu kanlı bezi cebine tıkarken, yarasının artık kanamadığını fark etti. Parmak uçlarıyla ince kesiğe dokunduğunda minik bir kan yeniden sızmaya başladı. Kristy lanetler yağdırarak bezi yeniden alnına bastırdı. Dokunmadığı sürece kanamayacak gibi olan yarasını düşünmeyi bırakıp, beş basamaklı merdiveni çıktı. Hava çoktan kararmıştı ama meşale alevleriyle aydınlatılan yollar açıktı

Kapının her iki yanındaki zarif şamdanlardaki alevler titreyerek karşıladı genç kadını.

Kristy nefesini tuttu ve bir eliyle bezi sıkarken, diğer eliyle kapıyı yumruklamaya başladı.

Üçüncü çalışta yaşlı bir adam kapıyı açtı. Uşak olmalıydı çünkü yüzünün aksine kıyafeti Pilmore'un giydikleriyle hemen hemen aynıydı. Siyah frak, beyaz, ütülü gömlek, temiz bir yelek...

"Kimi aramıştınız, küçük hanım?" diye sordu uşak.

"Lord Barlow'u."

"Ziyaret amacınız neydi?"

Kristy onun sahtekârlığını kanıtlamak için burada olduğunu söylemeyecekti. "Ben Whiteford Hill'den geliyorum. Majesteleri çok önemli bir şeyi kaybetmişti. Ben de onu bulup getirdim."

"Bu şeyi görebilir miyim?"

"Hayır," dedi Kristy sinirlice. "Bu önemli ve şahsi bir şey. Onu kendim vermeliyim."

Uşak güvensizce süzdü genç kadını. Tepeden bakan bir ifadeyle "Adınız ne demiştiniz?" dedi.

"Adım, Kristy McNair."

"Burada bekleyin, Bayan McNair!" diyen adam kadının yanıt vermesini beklemeden kapıyı yüzüne kapattı.

Kristy öfkeyle homurdandı kapalı kapının ardından. Aslında o yaşlı adama kiminle konuştuğunu göstermek için delice bir istek duyuyordu. Leydi Barlow olduğunu bilse yine böyle kasılabilir miydi? Her neyse... Kimliğini açık etmeyecekti.

Birkaç dakika sonra uşak yeniden kapıyı açtığında "İçeriye girin!" dedi. Bu defa sesinde bariz bir saygınlık vardı.

Kristy uşağın peşi sıra yürümeye başladı. Yaşlı adam onu bir odanın kapısına kadar götürdü. "Burada bekleyin. Lord Barlow az sonra sizi görecek."

Genç kadın zorlukla gülümseyip odanın içine girdi. Burası küçük bir salon olmasına rağmen tuhaf bir ferahlığa sahipti. Eşyalar öylesine güzeldi ki... Kristy etrafına bakınırken, koyu kırmızı perdelerin ardından sokaktan yansıyan cılız bir ışık gördü.

Oraya doğru yürüdüğü sırada açık kapının dışından birtakım sesler işitti. Bradley'nin sesini hemen tanımıştı. Onun kendine has o ağır aksanı, derinden gelen konuşmasıyla genç kadın ayakta duramayacak kadar heyecanlandı. Yapacağı konuşmaya hazır olmadığını anladı onun varlığını hissedince. Söyleyeceği şeyleri bile unuttuğunu fark edip, panikle hatırlamaya çalışırken bir başka erkek sesi duydu.

"Albert artık büyüdü ama Rose tam bir canavar oldu. Neyse ki Leydi Wharton onları oldukça iyi idare ediyor."

"İyi kalpli bir eşe sahip olan her erkek gibi, sen de Leydi Wharton'ın varlığıyla ödüllendirildin, dostum!"

O adama yanıt veren Bradley'ydi. Onun birine 'dostum' dediğini duymak Kristy'yi şaşırtmıştı. Bu adamın ancak şeytanla dost olduğunu sanıyordu ama konuşan diğer adam saygın aile babasını andırıyordu.

"Senin için de bir aile kurmanın zamanı geldi ve geçiyor bile."

Bradley'nin hafif gülüşüyle heyecanlanan Kristy bir koltuğa çöktü. Onun zaten bir ailesi olabileceği kimsenin aklına gelmiyordu. Eğer o lanet olası adam isteseydi, şimdi bir aile ve belki de çocuk sahibi olabilirdi. Kristy ansızın beliren bu fikirle neredeyse ağlayacak kadar duygulandı. Bradley'ye bir zamanlar safça âşık olduğunu hatırlaması, dahası o aşkın derinlere gizlenip kaybolmadığını fark etmesi, içindeki o yıkık enkazı bir kez daha hissedilir hale getirmişti. O zalim adamla bir aile olabilme ihtimali tıpkı yedi yıl önceki gibi yine nefesini kesiyordu. Çocuk fikri ise genç kadını bayıltabilirdi. Bu kadar aciz olmayı kendine yedirememeyerek ayağa kalktı. İki adamın konuşmaları devam ediyordu ve işittiği kadarıyla Lord Barlow konuğuna gerçekten önem veriyordu. Kristy kocasının hayatına, arkadaşlarına dair düşüncelerden kaçınmak istiyordu. Ona dair tek bir şey bile öğrenmek istemiyordu. Onu tamamen önemsiz bir insan gibi görmek, hayatına olan merakını savuşturmayı diliyordu. Bunu yapamayınca pencereden dışarıya baktı. Kısa bir süre sonra Lord Wharton'ı kapı önünde gördü. Görkemli, dev gibi bir arabaya sahip genç bir adamdı. Soylu olduğu açıktı, çünkü

görünüşü onu ele veriyordu. Kuvvetli ve yapılı bir adam olmasına rağmen, kimseye zarar vermeyecek kadar centilmen görünüyordu. Kristy adamın gidişini izlerken, onun hayatına ve karısına dair bir merak duydu.

O sırada kapının kapatıldığını işitti ve arkasına döndü. Bradley orada, tam karşısında, yüzündeki o hissiz ifadeyle duruyordu.

Kristy olduğu yerde kalakaldı. Kapının kapandığını ve odada yalnız olduklarını anlaması, zihninin tümden silinmesine yetmişti. Onun varlığına karşı neden kayıtsız kalamıyordu? Neden bu kadar heyecan, neden bu kadar panik hissediyordu? Buraya ne sebeple geldiğini unutacak bir halde, kocasının koyu gözlerinden bakışlarını ayırmadı.

Genç adam da öyleydi. Umursamaz dursa da, Kristy'nin buraya geldiğini işittiği an şaşkınlığı onu ele vermişti. Neyse ki Lord Wharton ile görüşmesi bitmek üzereydi. Yoksa aklı sadece o kadında kalacak ve dostu Lord Wharton da bunu fark edecekti. Bu gerçekti. Aklı sadece o kadındaydı. Kristy'de... Bradley'de onu çözememenin gerginliği, onu dize getirememenin öfkesi vardı. Kristy'ye duyduğu bu öfke yüzünden kadına dair düşünceleri son bulmuyordu. Ondan yayılan o tuhaf gizemin esintisine kapılmaması ne kadar da zordu. Ne zaman bu kadınla aynı yerde olsalar, onu incitme, onunla alay etme ya da doğrudan varlığıyla uğraşma yoluna gidiyordu. Öfkeli sözlere ve emirlere bir yere kadar itaat ediyordu bu kadın. Ancak ne zaman isyan edeceği ön görülemiyordu. Ne zaman bir alev gibi parlayacağı, ne zaman itaatkâr bir köle gibi susacağı da... Dünü hatırlaması yetiyordu genç adama. Ona dokunduğunu anımsarken uyarıldı. Tıpkı dünkü gibi kontrol etmekte zorlandığı o isteği duyuyordu. Bahçede dolanırken aralanmış perdeyi fark edip, birinin o eski odaya girdiğini anlayarak oraya çıkmıştı. O kızıl saçlı, dik başlı kadını gördüğünde, onunla oynamak için bir fırsata erişmişti. Üstünü aramanın canı cehennemeydi! Hırsız olabileceğini düşünmüştü ama ellerini ona değdirdiğinde her şey beyaz bir bulutun ardına gizlenmişti. Lethe'ti o... Görünmeyenler dünyasında bir nehir... Suyundan içenlere geçmişi ve geleceğini unutturan o nehirdi. Dokunanın dünyada değil, başka bir âlemde olduğunu

hissettiren kadındı. Gururlu, dik başlı, deli cesaretli... Elleriyle kadının bedenini keşfederken, itaatkârca sessiz kalmasına şaşırmıştı önce. Dokundukça bu sessizliği bölen şeyin arzulu inlemeleri olduğunu işitmişti. Gururlu davranıp kendine hâkim olmaya çalışsa da, kadının gözlerindeki ateşten, dudaklarından firar eden yasak inleyişten haberdardı. Onu kitaplığa daha çok yaslayıp içine işlemeyi nasıl da dilemişti. Onun da istediğini biliyordu. Kadının içindeki o ateşten, bedeninin dokunuşlarına nasıl tepkiler verdiğini anlayabiliyordu.

Kahretsin! O asla hizmetçilerle oynaşmazdı. Dün bunu hatırladığında aklı başına gelmiş olsa da, şimdi karşısında yine aynı meydan okumayla duran bu kadına yine aynı şekilde dokunma arzusu hissediyordu. Ama dün yaptığı gibi kıyafetleri üstündeyken değil... Çırılçıplakken ve altında inlerken ona dokunmalıydı. Doğru, bir hizmetçiyi arzulaması tam bir rezaletti ama bu kadın... Bu, azgın nehirlerin içinden, keşfedilmemiş ormanların arasından, dağlardan ve yaşadığı dünyadan değil bambaşka bir yerden gelmiş gibi duran bu vahşi kadın, ona tüm ilkelerini unutturan tek şeydi. Onu inceledi. Çirkin kıyafetlerini, dağınık, ateş gibi saçlarını, yüzündeki o değişmeyen inatlaşmayı...

Bu defa başka bir şey gördü. Kristy'nin yüzüne bakarken orada onu rahatsız eden bir şey vardı. Genç adamın kaşları hızla çatılırken kadın konuşmaya başladı.

"Size bir şey getirdim."

Bradley ona doğru bir adım atarken, Kristy elini elbisesinin yakasına geçirip en mahrem kuytuluğundan elmas kolyeyi çıkardı. "Sanırım bu kolyeyi..." demişti ki genç adam ona erişti. Onu kollarından sımsıkı tutup, ışığın daha iyi aydınlattığı bir yere çekti. Kristy şaşkınlık içinde, adamın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Yüzüne ne oldu?" diye sertçe sordu o an. Kristy onun neyi kast ettiğini anlamadı bile. Genç adam bu defa elini kaldırdı ve başparmağını kadının incecik kesilmiş yarasının üstüne getirip,

minik bir kan damlasını nazikçe sildi. "Sana ne oldu?" diye sordu bir kez daha. Bu defa daha sertti.

Kristy anlamsızca ona baktı. "Hiçbir şey," dedi adamın elini itmeye çalışırken. Ardından kendi avucunda sıktığı bezi hatırladı. Kaşının kanadığını anladığı için bezi oraya bastırdı ama Bradley bir saniye sonra eline dokundu. Genç kadının elini kendi eliyle kavrayıp, çoktan lekelenmiş bezi yarasının üstünden çekti. Kristy yeniden itmeye çalışsa da bu boşuna bir çabaydı. Lord Barlow, güçlü avucuyla sımsıkı bileğine yapıştı. "Dokunma! Daha çok kanatıyorsun!" dediğinde Kristy hiçbir şey yapamadan kalakaldı.

Bradley, Kristy'nin elinden bezi aldı ve ne olduğuna bakmadan yere fırlattı. Sonra elini kendi ceketinin iç cebine geçirdi. İpek, beyaz, tertemiz bir mendil çıkarıp, genç kadının alnına hafifçe bastırdı. Öylesine nazikti ki, Kristy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Genç adam sessizliği bölerek "Sana bunu biri mi yaptı?" diye sordu. Çatık kaşları ve o sert ifadesiyle Kristy'nin gözlerinin tam içine bakıyordu.

"Hayır! Kimse yapmadı."

Bradley biraz daha yaklaştı. İfadesindeki sertlik aynıydı ama onu korkutmak için değildi bu. Kristy bu öfkenin kendisine olmadığını anlarken kalbi gümbürdedi. Üstelik birbirlerine öylesine yakındılar ki, kocasının kokusunu bir kez daha öldürücü bir şekilde soludu.

Bradley bu defa adeta tehdit eder gibi sordu. "Kim yaptı? Sana kim zarar verdi?"

Kristy gözlerini onun koyu ve neredeyse endişeli gözlerinden kaçırmak isteyerek yüzünü çevirdi. Ancak genç adam diğer eliyle çenesine dokundu ve yüzünü kendine doğru kaldırdı. Gözleri bir kez daha buluştuğunda, Kristy ruhunun çırpındığını, adamın o sert ve emredici ancak endişeli tavrından etkilendiğini anladı. "Kimse yapmadı. Bir kazaydı sadece..." dedi tereddütle. "Arabacı aniden durunca başım..."

"Bir aptal gibi kendini mi yaraladın?" diye çıkıştı genç adam.

Kristy ürkerek başını salladı. Bir an sonra durumun gerçekliğinin romantik değil, trajik olduğunu anlayarak bağırdı. "Bundan sana ne?" dedi cüretle. Devam edecekti... *Beni zaten sürekli yaralayan sen değil misin?* diyecekti ama sustu. Gözlerini ondan kaçırdı, elindeki kolyeyi hatırladı. "Bunu getirdim," dedi bir kez daha. Sesine nefret yüklemek için özellikle çaba sarf etmişti.

Bradley dünyanın en kıymetsiz şeyine bakar gibi bir anlığına kolyeye baktı. Umurunda değilmiş gibi kayıtsızdı. "Bunun için mi geldin?" diye sordu derinden bir sesle.

"Bunun için! Beni bilerek hırsızlıkla itham ettiğinizi öğrendiğim için!"

Bradley sanki o an kendine gelip, kim olduğunu hatırladı. Yüzüne aynı küstah, alaycı ifade yerleşti. Kristy'ye onunla eğlendiğini açık eden bir sesle yanıt verdi. "Demek ne yaptığımı anladın?"

Kristy bu alaycı tavırla titredi. Silkindi ve gerçeği gördü. Kocasının itirafına rağmen inanmak istemiyordu. Oysa kabul etmeliydi. Bu adam bilerek ona bu işkenceyi yaşatıyor, onu bilerek kışkırtıyordu. "Neden?" diye sordu öfkesini gizlemeden.

Genç adam kibrinden tek zerre yitirmeden yanıt verdi. "Seninle oynamak hoşuma gidiyor."

"Ben sizin oyuncağınız değilim!"

"Ama olacaksın!"

Genç kadın şaşkınlıkla baktı. Elleriyle onu itmek, ona çok daha fazlasını yapmak için deliriyordu. Tuttuğu adamların şimdi gelip bu adamın canını almasını isteyecek kadar kızgındı. "Olmayacağım! Defolup gideceğim!" dedi çenesini dikleştirerek. Kolyeyi Bradley'nin göğsüne itti ama genç adam onu almadı. Yere düşen ağır elmas kolye huzursuz bir ses çıkarsa da ikisi de buna aldırmadı. Kristy kocasının gözlerine olabilecek en büyük nefretle baktı. "Artık sizin hizmetinizde çalışmıyorum!"

Adamı itti ve buradan bir an önce gitmek için adım attı. Ayağı henüz yere bile inmeden, Bradley sertçe kolunu tuttu. Onu hışımla kendine çekti ve göğsüne değecek kadar yakınında tuttu. Kristy'nin yüzü, genç adamın sert göğsüne yaslandı. Bradley

uzun boyunu eğerek onun kulağına fısıldadı. "Ben ne zaman istersem o zaman gidebilirsin!"

Genç kadın gözlerini kaldırdı. Yüzüne düşen kızıl saçlarının izin verdiği ölçüde ona baktı. "Beni esaret altına mı alacaksınız? Bir vahşi gibi zincire mi vuracaksınız?"

Lord Barlow onun gözlerine, dudaklarına baktı ve gülümsedi. Onu daha yakınına ama bu defa tam karşısına aldı. "Zincire ihtiyaç olduğunu sanmıyorum," dedi sakince. "Seni kolayca gönüllü bir mahkûm yapabilirim."

Ve biraz daha çekti kadını. Bedenleri değiyordu artık. Bedenleri kesinlikle birbirine değiyor, genç kadının üst kısmı onun güçlü gövdesiyle bütünleşiyordu. Kristy, onun tutuşundan, esaretinden kaçamıyordu ama kaçmak için bir çaba da göstermiyordu. Sadece öfkeyle bakıyor, hamlesinin ne olacağını merak ediyor ve bunun için kımıldamadan duruyordu. Bu gönüllü bir mahkûmiyetse, öyle olduğunu kabul ediyordu. Buna rağmen ona cevap verme dürtüsünü engelleyemedi. "Eminim bir hizmetçi için bu kadar zahmete girmezsiniz. Kölelik de yasaklandığına göre işinize yaramam."

Bradley onun bütün zahmetlere değecek bir kadın olduğunu düşündü. Bu düşünce sanki genç adamı birdenbire ayıltı. Kim olduğunu, dahası karşısındaki kadının kim olduğunun farkına vardı. Gülüşünün yerini, dudaklarında ketum bir çizgi aldı. Kaşları hızla çatılırken, ifadesinin o olaycı yanı tamamen silindi. Kadını savurur gibi bıraktığında "Yaranı temizle!" diye bağırdı.

Kristy yere düşmüş olan ipek mendili alıp yarasını kabaca sildi. Bu hareketle canı öyle acıdı ki, inlemesine engel olamadı.

"Aptal!" diye fısıldadı genç adam. Ardından yerdeki kolyeyi gösterdi ve "Kaldır onu!" dedi. "Yarın Leydi Ravenwood'a götürüp kendin verirsin!"

"Asla!" diye bağırdı genç kadın. "Bunu size getirdim. Çünkü ne yaptığınızı biliyorum. Ama siz de şunu bilin ki, beni hırsızlıkla suçlamanıza sessiz kalmayacağım. Beni aşağılamanıza izin vermeyeceğim. Bunu yapmak isteseniz de bana bir köleye hükmeder gibi hükmedemeyeceğinizi..." demişti ki Bradley onu

yeniden öfkeyle tuttu ve ansızın dudaklarına yapışıp sertçe *öpmeye* başladı.

Kristy kendini şuursuzca bıraktığında Bradley tek eliyle onun incecik belini kavradı ve kendine bastırdı. Bir eli boynunu kavrarken diğer eli belini sımsıkı tutmuştu. Dudakları iç içe geçtiğinde Kristy kendine geldi. Ne yaptığını fark etti ve adamı itti ama hiçbir şey elde edemedi. Bradley onu sertçe öperken, gözleri kendiliğinden kapandı. Yumruk yaptığı elleri saniyeler içinde çözülüp, gevşedi ve güvenle genç adama tutundu. Kendini tamamen bıraktığında, bulutlarda gezindiği bir rüyadaymış gibi hissetti. Ne yaptığını sorgulayamayacak kadar tuhaf bir dünyaya adım atmış, her şeyin silindiği bir evrende Bradley'ye karşılık vermeye başlamıştı. Dudakları bile ondan bağımsız aralanırken, nefesleri birbirine daha çok karıştı.

Genç adam kadının diline dokunduğunda belindeki eli daha da gerginleşti. Onu alıp kendine katacak kadar bastırdı. Sertleşmişti ve her zerresiyle bu kadına sahip olmak istiyordu. Dudaklarını emerek, dillerini buluşturarak ritüeli tamamladı. Yalın ayak, çırılçıplak ateşle bütünleşmişti sanki. Kadının boynundaki elini o ateşin kaynağına kızıl, gür saçlarına geçirdi. Saç diplerini yumruğuyla kavrarken, Kristy derin bir *ah*'la onun dudaklarının üstünde, ağzının derinliklerinde soluklandı.

Bradley sonsuza kadar onu öpebilirmiş gibi hissettiği an durdu. Öpüşmeye son verse de, onu tümden bırakmadı. Bırakırsa genç kadının düşeceğini bildiği için belinden tutmaya devam etti. Kristy'nin henüz açılmayan gözlerine, hızlı solukların sızdığı, kıpkırmızı kesilmiş aralık dudaklarına baktı. Dayanamadı. Kadının şaşkınlığından yararlanıp onu hırsla bir kez daha öptü.

Kristy en sonunda gözlerini açtı. İkisinin bakışları kenetlendi. Siyah gözler, dolu dolu olmuş yeşil gözlere baktı.

Genç adam "Sana istediğim her an hükmedebilirim, Lethe!" diye fısıldadı ılık bir yel gibi. "Tıpkı şimdi olduğu gibi."

Kristy soluklanmaya devam ederken, iki çift ayağı olduğunu hatırlamış gibi duruşunu dikleştirdi. Yüzleri hâlâ yakındı ama aralarında koca bir boşluk vardı. Nefret ve öfkeden bir boşluk

Genç kadın ona yenilmedi. Öylesine alaycı baktı ki, Bradley'nin kaşları çatıldı, Çehresi sertleşti. "Bana hükmetmediniz..." dedi genç kadın sesindeki titremeyi gizleyerek. "Ben size izin verdim!"

Lord Barlow küstahça tebessüm edip başını salladı. "Hayır!"

Kristy bir saniye düşünüp, parmakları üzerinde yükseldi ve adamın yakalarını tutup kendine eğerek, henüz sıcaklığını yitirmeyen o dudakları öptü. Bradley karşılık veremeyecek kadar afallamıştı.

"Tıpkı şimdi olduğu gibi ben istedim ve size izin verdim." Genç adam onu sertçe iterken Kristy gülümsedi. "Bunu neden yaptığımı merak ediyor musunuz?"

"Çünkü bir fahişesin!"

Kristy ona tokat atmak istediyse de yapmadı. Güçlü durdu. "Hayır," dedi umursamaz bir tavırla. "Çünkü eşler birbirini öper, lordum." Bradley'nin hiçbir şey anlamadığını fark edince başını dikleştirdi. "Siz kocam olarak beni öptünüz ve ben karınız olarak buna müsaade ettim. Her şey sadece bundan ibaret!"

Kristy, İngiltere'ye geldiğinden bu yana ilk kez gülümsüyordu. Gerçek anlamda ve gerçekten içinden gelerek... Bu onun ilk zaferiydi. Tadını çıkarıp daha fazla konuşmadı. Bradley'nin hakikati kavramasını bekledi. Sözlerinin, onun tarafından çılgınlık olarak görüldüğünü biliyordu. Haklıydı da! William Bradley Barlow bir deliyle muhatap olduğunu düşünüyordu ama anılarının derinliklerinde çoktan arayışa başlamıştı. Genç adamın zihni aydınlanmaya başlasa da, bu aydınlanma gerçeği kavrayışını değil, şaşkınlığını arttırıyordu sadece.

Sesindeki o karanlık tınıyla "Sen az önce ne dedin?" diye sordu. Doğru duyduğuna emin olmalıydı.

Genç kadın sıkılmış gibi derin bir nefes bıraktı. "Ben sizin karınızım, Lord Barlow!"

"Sen bir delisin!" diye gürledi genç adam. Onu tutup kollarında sarsarak, bu delilik halini bitirmesini bekliyordu. "Kendine gel!" diye emretti.

Kristy tek kaşını kaldırıp, güzel uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Ben kendimdeyim! Hatta daha önce hiç olmadığım kadar kendimdeyim. Daha önce saklandım, buraya geldiğim ilk günden beri saklandım. Senin kim olduğunu anladığımdan beri, içimdeki o büyük, sarsıcı gerçekle saklandım. Ama artık zamanı geldi. Hak ettiklerimi almamın, bana borçlu olduğun her şeyi ödemenin zamanı geldi."

Walsham Kontu kadını bırakıp odanın içinde gezinmeye, gözlerini yere kenetleyip, anılarıyla yüzleşmeye çalıştı. Evli olduğunu unutalı çok olmuştu. İlk günden beri bu detay o kadar önemsizdi ki... Yedi yıl önce evlilik bir gereklilikti ama devam etmesine dair bir zorunluluk yoktu. Merasim gerçekleştikten sonra o kadına katlanmasına da gerek yoktu. Evlendiği kadının kimliği ise şu an ne kadar uğraşırsa uğraşsın hatırlamasına olanak sağlamayacak kadar muammaydı. Dave'in getirdiği birkaç bir İskoç olduğunu anımsıyordu. Yüzüne dair görüntüler kalın perdelerin arkasındaydı ama o kadının bir İskoç olduğunu

bilmek, ondan nefret etmesine yetmişti. Ona bir kez bile bakmamıştı. Yaşanan tüm o felaketlerden sonra Dave'in bir İskoç kızı bulduğuna inanamamış, bunu kabullenememişti. Evlilik gerçekleşir gerçekleşmez ondan kurtulacağını biliyordu. Bunu ağabeyi bile önleyemezdi ancak Dave'i o gece kaybedince, planları daha kolay gerçekleşmişti. Sadece varlığı olan, yüzü, görüntüsü olmayan o kadına dair zihni karanlık bir zindandan farksızdı. Karşısında bir gölge olduğunu hatırlıyordu ama o gölge kimdi? Bu kadın olabilir miydi?

Ansızın başını çevirip, Kristy'ye öldürücü bir nefretle baktı. Bu kadın da bir İskoç'tu ama tüm bunların tesadüf olması bir hayli zordu. O halde bir komplo ihtimali beliriyordu. Sırrını bilen birinin şantajı olabilir miydi? Belki de mektupları gönderenle aynı kişiydi. Bu fikirle beraber öfkesinin bir hududu kalmadı. Yapılı bedeniyle yeniden kadının yanında durdu.

"Sen bir yalancısın! Evlendiğim kadın sen olamazsın!" diye bağırdı.

Kristy başını salladı. "Benim!" dedi kararlı sesiyle. "Yedi yıl önce, yüzüne bile bakmadan kovduğun o kadın *benim*!" Bradley'den artık hiç korkmuyordu. Aksine, günlerdir onu boğan duygularının tümünü yüzüne vurmak için kıvranıyordu. Adamın düşünceli haline aldırmaksızın tam karşısında durdu. "Gözlerime bak!" dedi.

Genç adam koyu gözlerini kadının irice açılmış yeşil gözlerine sabitledi. Kristy dudağının kenarında, ağlamaya dönüşebilecek minicik, kederli bir tebessümle ona baktı. Ayakta duramayacaktı. Bedeni bir koltuğa yığılırken konuşmaya başladı.

"Büyükbabamın ateşe tutup ısıttığı kırış kırış elleri vardı. Öylesine büyüktü ki, iki elim birden onun avuçlarında kaybolurdu. Beni her gece bu şekilde ısıtırdı. Ellerini şöminenin parlak alevine tutar, dayanamayacak hale gelince hızla yüzümü kavrardı. Başta sıcaktan canım yanardı ama o iri avuçlar, o nasırlı parmaklar, yılların acılarını taşıyan o eller yüzümü ısıtınca, dünyanın en güzel şeyinin bu olduğunu bilirdim. Henüz on sekiz yaşındaydım. Büyükbabam o gece yine elleriyle yüzümü ısıttı,

beni göğsünde sakladı ve bana dünyada yapayalnız olmadığımı hissettirdi. O gece John diye bir adam geldi. Babamın bir arkadaşıydı. Büyükbabam onu tanıdı ama ben kim olduğunu bilmiyordum. Dünyanın en şanslı kızının ben olduğumu söyleyip duruyordu. Köydeki herhangi bir erkekle evlenmek yerine bir soyluyla evlenebileceğimi söyledi. Büyükbabam sevindi. Belki de ölmekten ve beni yalnız bırakmaktan korkuyordu. Bense evliliğin bir gün olacağını biliyordum ama bir soyluyla evlenecek olmanın büyüsüne kapılmıştım. Hayır, Lord Barlow... Bana öyle bakma! Hiçbir zaman servetinle ilgilenmedim, parayla ne yapılacağına dair düşüncelerim bile öylesine sınırlıydı ki... Sadece mutlu bir yuvam olsun istedim. Her genç kız gibi. Tanrı aşkına, hayal kurmayı bile bilmiyordum. Büyükbabamın, ellerini ısıtmak zorunda kalmadan sıcak yatağına girmesini istiyordum. Acı çekmeden, üşümeden, iyi yemekler yiyerek yaşamasını istiyordum. Seninle evlenmeyi bu yüzden kabul ettim. Ağabeyin Dave bana iyi bakacağına söz verdi. Endişelenmemem için beni avuttu. Senin aldırmazlığın için bile o üzüldü. Düzeleceğini söyledi. İnandım ona. Kahretsin! Ona inanmak istedim! Bana..."

Kristy gözyaşlarının çağıldayarak yanaklarından aktığını fark edemiyordu. Ancak hıçkırdığı zaman, ilkbaharda kabaran Lorce Nehri gibi taşmaya başladığını anladı. Eliyle gözyaşlarını sildi. "Bana verilen sözlere inandım. Hiçbir şey istemedim aslında. Sadece bir kere bana bakmanı diledim. Bir kere bana gülümsemeni... Bir kere karını görmeni istedim... Büyükbabamdan uzak o kadar yalnızdım ki, kocamın bana tek başıma olmadığını hissettirmesini istedim. O gece dünyada güvendiğim ikinci insan, Dave Barlow öldü. Büyükbabamdan uzaktaydım ve kendimi senin evinde bir fazlalık gibi görüyordum. Kimse bana ne yapılacağını söylemiyor, kimse benimle konuşmuyordu. Tüm bu karmaşanın içinde o gece beni çağırdın. Odana girdiğimde öylesine heyecanlıydım ki bir aptal gibi saçmalamamak, kekelememek için dualar ettim. Ama sen bana bakmadın bile! Başını kaldırdın, evet... Ama beni görmedin. Bakışların elindeki kadehe kenetliydi ve varlığımı yok saydığını anladım. Sonra ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Kristy yeniden ayağa kalkıp, Bradley'nin karşısında durdu. Elleriyle onun göğsüne sert bir yumruk indirdi. "Bana ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Kahrolası kadın! Kes sesini!" diye bağırdı. Öfkesi sesine de yansımıştı. Kızgınlığının esaretinde, genç kadının bileklerini kavrayıp canını acıtırcasına sıktı.

Kristy acıyla gülümsedi. "Evet, o gece de bana böyle demiştin! Konuşmama izin vermeden, benden nefret ettiğini söylemiştin! Beni tanımıyordun bile!" Ellerini sertçe çekerek adamın tutsaklığından kurtulup, hışımla saçlarına yöneldi. Kızıl saçları dağınıktı ve onları kolaylıkla çözdü. Saçlarını tutup bağırmaya devam etti. "Saçlarımdan nefret ettiğini söyledin! İskoç olmamdan... Her şeyimden nefret ettiğini söyledin! Bana bir kez bile bakmadığın halde her şeyimden nasıl nefret edebilirdin? Ne kadar çıldırdığını hatırlamıyor musun?"

Bradley ona ruhsuz bir ifadeyle bakıyordu. Biraz olsun etkilenmiş görünmediği gibi, asıl suçlu Kristy'ymiş gibi nefretle dikmişti gözlerini. Çehresinde karanlık bir ifade vardı.

Kristy durmadı. "Beni kovdun! Hem de o gece. Oradan çekip giderken senin gibi bir adamla gerçekten evli olmadığım için, senin yanında yaşamak zorunda kalmadığım için sevinmem gerektiğini kendime söyleyip durdum. İskoçya'daki köyümüze gidene kadar, Tann'nın beni koruduğunu–beni senden koruduğunu–düşündüm."

Genç kadın yedi yıl önce ona âşık olduğunu söylemedi. Onu görür görmez kalbine sızdığını, orada silinmeyecek şekilde kaldığını söylemedi. Gözyaşları devam ederken, konuşmasını zor da olsa sürdürdü. "John beni evime götürdüğünde, büyükbabamın kollarında, sıcacık avuçlarında teselli bulabileceğimi biliyordum. Ama o da yoktu. Tek başına ölmüştü. Her şeyim elimden alınmıştı. Hayatım bir kelebeğin hayatına benziyordu artık. Senin evine girdiğimde başladığına inandığım hayatım, o evden çıktığımda bitmişti. Beni o gece, o karanlık gecede sen öldürmüştün!"

Kristy dizlerinin güçsüzlüğünü hissetti ama kendini toparlayamadan yere çöktü. Artık dayanamıyordu. Sesi boğuklaşmış, hıçkırıkları vücudunu sarsmaya başlamıştı. "O günden sonra..." dedi sanki son sözlerini söyler gibi. "Ben hep üşüdüm!"

Bradley tepesinde durup Kristy'ye bakarken, hissettiği şeylerden emin olamıyordu. Bir yanı bu sözlerin doğru olduğunu düşünse de, daha kuvvetli diğer yanı onun bir sahtekâr olduğuna inanmıştı. O an eğildi ve Kristy'yi kabaca tutup ayağa kaldırdı. "Bu aptalca bir hikâye!" dedi sert sesiyle. "Sana inanmıyorum!"

Genç kadın onun kolları arasından çıkmak için bir şey yapmadı. Sadece yaralı bir tebessüm attı. "Bana inanmıyor musun?" diye sordu.

"Hayır!"

Kristy acı dolu anılarıyla bitkin düşse de, adamın o karanlık tavrıyla kendine geldi. "Eminim inanacak pek çok kişi bulabilirim!"

Genç adam öfkeyle tısladı. "Bu da ne demek?"

Genç kadın artık tek damla gözyaşının akmayacağını düşünüyordu. İçi kör bir bıçak gibiydi. Sanki kalbine oturan o ağır kayaları atıp kurtulmuştu. Yüklerinden arınmış bir gezginin hafifliğindeydi. Hayatın karmaşasında boş vermiş olabilirdi artık. "Bu hikâye o asil sosyetenin ilgisini çeker, değil mi?"

Bradley tehdidi gördü. "Bu lanet olası yalanlara kimse inanmaz!"

"İnanmasalar bile aylarca, belki de yıllarca konuşacaklardır."

"Umurumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Genç kadın başını dikleştirdi. Her şeyi anlatmasına rağmen ona inanmayan bu adama karşı duyduğu nefret ve öfkeyi düşünmeye çalıştı. Ona yakın olduğu her an aklına gelen ve henüz benliğinden atamadığı öpüşmeyi değil! Kahretsin! Bunu başaramıyordu. Acının tüm o diken diken, incecik sızısına, geçmişin o yakıcı görüntülerine rağmen aklı sadece dakikalar önceki o ateşli temasa kayıyordu. "Umurunda değilse, ne yaptığım da senin ilgilendirmeyecektir!" diyerek arkasını dönüp kapıya yürüdü.

Bradley iki adımda ona erişti ve kolundan öylesine sertçe çekti ki, Kristy kemiklerinin ayrılmadığına şaşırdı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kristy saçlarını hafifçe savurdu. "Birilerine Leydi Barlow olduğumu söylemek için çıldırıyorum!"

"Benden izinsiz tek adım bile atamazsın!"

"Az önce ilgilenmediğinizi söylemiştiniz!"

Bradley ona aşağılayıcı bir bakış attı. Onun önce gözlerine—kaşındaki yarasına bakmamaya çalışıyordu—sonra dudaklarına, saçlarına ve kıyafetlerine baktı. "İlgilenmeyebilirdim," dedi kendinden emin ses tonuyla. "Eğer gerçek bir kadın olsaydın, bundan gurur bile duyardım. Ama sen... Sen bir kadın bile sayılamayacak kadar berbat haldesin. Görünüşün ve kıyafetlerin bile beni rezil etmeye yeterken, bir İskoç köylüsü olman itibarımı zedeleyecektir!"

Kristy zaferinin alaşağı olup gürültüyle parçalandığını hissetti. Bu sözler kalbinde öylesine büyük bir çukur açtı ki, her zerresi o boşluğa gömülmüş gibiydi. Sözleri onu acıtmamalıydı! Kahretsin! Buna izin vermemeliydi ama onun da bir kadınlık gururu vardı ve uğradığı hakaretlere karşı aldırmaz olmak için yeterince hissiz değildi. Kalbi çarpıyordu. Kalbi bu adamın yanında daha hızlı çarpıyordu ve bu adamın yanında daha hızlı ölüyordu.

Ona nefretinin gölgesinde öldürücü bir bakış attı. Dudakları aralanıp, kelimelerle ona çarpmak, o küstah, öldürülmeyi hak eden bedenine acı vermek istediyse de tek kelime edemedi. Sadece ağlamamayı diledi. Bir yenik gibi bir kez daha ona mağlup olmamayı diledi. Zor da olsa sonunda gülümsedi. Başkalarının iştahını kabartan ve bugüne kadar pek çok kez dile getirilmiş güzelliğine karşı kör, kayıtsız kalan bu adama kendini ispat etmek ister gibi bağırmak, tüm o erkeklerden bahsetmek istedi. Ondan çok daha yakışıklı adamların, kölesi olmaya hazır olduğunu... Ah, Tanrım! Bu sadece koca bir palavraydı. Ondan daha yakışıklı bir adam görmemişti. Herkes onun altındaydı. Belki de bu şeytana gönlünü tümden ve ebediyen kaptırdığı için böyle

düşünüyordu. Ama bir şeyden emindi; hiçbir erkek, ömrünün hiçbir zamanında onun kadar kalbini titretmeyecek, canını yakmayacaktı. Eğer bir gün gerçekten mutlu olursa, sebebinin bu adam olacağını biliyordu. Şimdi kalbini bölüp geçen o mutsuzluğun sebebi olduğunu bildiği gibi...

"Gerçekleri bildiğinize göre, şimdi bana ne yapacaksınız?" diye sordu meydan okumayla.

Bradley kadını saniyeler sonra işitti. Kristy gibi o da dipsiz düşüncelerin ağma esir olmuştu. "Önce yalanlarını kanıtlayacağım!" dedi.

Kristy alaycıydı. "Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Kilise kayıtlarına bakacağım! Evlendiğim o lanet olası kadının kim olduğunu göreceğim!"

"Gerçekten adını bile bilmiyordun, öyle mi?" diye sordu Kristy. Şaşırmamalıydı ama her bilgi onu şaşırtmakla kalmıyor, bu adama olan nefret duvarına bir tuğla daha ekliyordu.

"Adını bilmiyorum! Hiçbir zaman ilgilenmedim. Eğer sen o kadınsan, seni kovduğum gün varlığını bile unuttum!"

Genç kadın nedenleri soracaktı ama vazgeçti. Bir erkek, artık görmediği karısını unutabilirdi ama yeniden evlenmesi için ondan kurtulması gerekiyordu. Belki öldüğünü söyleyecekti... Belki de karısının yedi yıl önce kaçmış olduğunu söyleyecek, böylece gücünü kullanıp başkasıyla evlenebilecekti. "Ya o kadın?" dedi kelimeleri tükürürcesine söylerken. "Leydi Ravenwood. Onunla evleneceğin zaman zaten evli olduğun ortaya çıkacaktı.

Bradley "Kimseyle evlenmeye niyetim yok! Hiçbir zaman da olmadı!" diye cevap verdi.

"O halde benimle neden evlendin?"

Genç adam Kristy'nin sorusuna doğrudan yanıt vermedi. "Birtakım planlarım vardı ve bunların seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum!" dedi gergince.

"Ah, demek planların vardı! Dave mi ayarladı yoksa?"

"Dave sana ne anlattı?" diye gürledi genç adam. Kristy'ye daha da yaklaşıp dişlerinin arasından öfkeyle fısıldadı. "Ne biliyorsun? Sana ne söyledi?"

Kristy omuz silkti. "Hiçbir şey! Sadece seninle evlendiğim için şanslı olduğumu söyledi. Ne büyük saçmalık! Bunun bir lanet olduğunu söylemesi gerekiyormuş!"

Bradley ilk kez o an tebessüm etti. Bu gerçek gibiydi. "Doğru," dedi keyfini bozmadan. "Bu bir lanet! Benimle evli olman başına gelen en büyük yanlış... Dilerim yalan söylüyorsundur, çünkü ancak yalan söylemiş olman senin lehine olur."

Kristy aynı küstah bakışlarla gözlerini ondan ayırmadan "Gerçekten senden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordu.

"Korktuğunu biliyorum," dedi genç adam. "Ve korku, insana pek çok şey yaptırabilir."

"Bana hiçbir şey yaptıramaz!"

Bradley daha da yaklaştı. "Korkunun işe yaramadığı yerlerde başka planlarım da var."

"Ne planı?"

"Sana ne istersem yaptırabilirim..." diyen genç adam, devam etmeden önce kısa bir an durakladı. Birbirlerine oldukça yakın durdukları için fısıltı halinde çıkan sözlerinin işitilmemesine imkân yoktu. "Sana ne istersem yaptırabilirim," diye yineledi. "İster korkuyla, ister arzuyla... İster sözlerle, ister bakışlarla... İster işkencelerle, ister nazik dokunuşlarla..."

Kristy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Karşısındaki adamın duygusuz ve sakin tavrının aksine panikle bağırdı. "Bana asla dokunamazsın!"

"Asla diye bir şey yoktur! Sadece *'ben istersem'* vardır!" diyen genç adam, o görünmez kral tahtından kölesine emreder gibi devam etti. "Ben istersem, sana yapmaktan başka bir seçenek kalmaz!"

"Hiçbir şey yapmam! Anladın mı? Hiçbir şey!"

Bradley için bu sözlerin bir anlamı yoktu. Kadının gözlerinin içine bakarken bunu ona da hissettirdi. Daha da ileriye giderek "Ben istersem Lethe, yatağıma bile geleceksin!" dedi müthiş bir kibirle.

Adamın sözlerinin ateşiyle nefesi düzensizleşen genç kadın "Ne hakla?" derken bir anda öfkeyle atıldı.

Bradley küstahça sırıttı. "Kocalık haklarımla. Kocan değil miyim?"

Kristy kapana kısılmış gibi terledi. Boğazından sesli bir yutkunma geçerken kendini toparladı. "Seninle sevişmek yerine işkence görmeyi tercih ederim!"

Genç adam onun çenesini kavradı ve başını kendine doğru kaldırdı. Kristy'nin dolgun, kızarmış dudakları aralıktı. Oraya kadar eğildi. Nefesi dudaklarından girip, onu baştan ayağa titretene kadar durmadı. "İstersem seni şimdi halıya yatırıp, dilediğimce sana sahip olabilirim. Ellerimle her yerini okşayıp, dokunuşlarımla seni yalvartana kadar kıvrandırabilirim. Bacaklarını benim için araladığında, sana sahip olacağım anı bekleterek en büyük işkenceyi yaşatabilirim. Eğer işkenceden kastın buysa, bunu seve seve yaparım!"

Kristy neredeyse inleyecekti. Görüntüler zihninde canlandı ve ateş bir yılan gibi tüm bedenini esir aldı. Yanmaya müsaade etmedi. Elleriyle onu itti. "Sen sadece ahlaksız bir adamsın! Ben istemediğim sürece bana dokunamazsın!"

"Az önce seni öptüğümde istediğin gibi mi?"

Bradley'nin koyu karanlık gözleri Kristy'nin nefesini kesiyordu. Ona sarılmak, sert bedeninde soluklanmak, yeniden öpüşmek için büyük bir istek duyuyordu. İtiraf etmek istemese de durum buydu ama şartlar... Lanet olası şartlar... Zaman, mekân, her şey ikisinin birbirlerine düşman olması için hazırlanmıştı. Yazgıları onların sadece nefretle birbirlerine dokunmalarına, sadece inatlaşmayla, sadece meydan okumayla birbirlerine sokulmalarına izin veriyordu. Hiçbir zaman bu adamla aşk gibi, sevgi gibi birtakım güzel hislerle bir araya gelmeyeceğini iyi biliyordu. Onlar sadece savaşmalıydı. Kristy, cephesine sinmeli, gelen saldırıları bertaraf etmeliydi.

"Az önce beni bir kadın olarak görmediğinizi söyledikten sonra şimdi bana bazı şeyler yapmaya gönüllü olmanız nasıl bir saçmalıktır, lordum?" derken onun sorusunu geçiştirip, kendisi sordu.

Bradley bu çıkarımla Kristy'den etkilenmişe benziyordu. Ondan etkilenmek mi? Bu ne kadar da yetersiz bir ifadeydi. Kahrolası kadını, tıpkı tehdidindeki gibi halıya yatırmamak için kendini zor tutuyordu. Onu bir kadın gibi görmediği elbette yalandı ama tek gecelik bir kadın gibi göründüğünü bilmeliydi.

"Üçüncü sınıf bir genelevde nasıl kadınlar varsa ancak o kadarısın. Sanırım bir müddet buna ben bile katlanabilirim."

Kristy onun gerçekten ölmesini nasıl da isterdi. Bir adam tuttuğu için kendiyle gurur duyuyordu. Bu adama hak ettiği dersi verecekleri günü iple çekiyordu. Yanıt verip kalp kırıklıklarının çoğalmasını engellemek adına sustu.

Bradley onun kendini çoktan gerçek bir eş gibi gördüğünü anladığında, ifadesi daha da sertleşti. Bu kadın, 'Leydi Barlow' unvanını taşıyacak bir eş gibi onun hayatının tümünde söz sahibi olacağını sanıyor olamazdı değil mi? Eğer bu yönde bir düşüncesi varsa unutsa iyi olacaktı. Tabii gerçekten karısıysa! Genç adam öncelikle bunu kanıtlaması gerektiğini biliyordu. Sonrasında ne yapacağının icabına bakacaktı. Ancak bu gece gerçekler açığa çıkmak için bekleyecekti. Gece yarısı olmak üzereydi. Yola çıkmak için artık çok geçti. Sabah erkenden bu yalancı kadını alıp, bağlı oldukları kiliseye gidecekti. Kendisini evlendiren rahibi hatırlamıyordu ama hâlâ bir kayıt defteri varsa, orada kiminle evli olduğunu görecekti. Evrakların bir kısmı da kendisinde olmalıydı. Dave'in onları nereye koyduğunu bulması zor olacağından ilk iş kiliseye gitmekti.

Genç kadına bunları izah ettikten sonra gözlerinin tam içine bakarak "Witham'a senin için bir hizmetçi odası hazırlamasını söyleyeceğim!" dedi aşağılayıcı sesiyle.

Kristy her sözüyle kalbindeki hançerlere yenisini ekleyen adama nefretle baktı. Ona cevap vermedi. Eğer kanıt istiyorsa kanıtları bulacaktı. Gerekirse Dave Barlow'u mezarından çıkarıp, kim olduğunu söyletecekti. Belki de John denen o adamı bulmalıydı. Ancak eninde sonunda bu kibirli adi soylu, karısının Kristy McNair olduğuna ikna olacaktı.

***

Kristy için hizmetçi odasında uyumak sorun değildi. Daha önce de bundan üst seviyede bir yerde kalmamıştı ama bunun kocası tarafından dayatılması gururunu kırdığı kadar, öfkesini de körüklüyordu. Bu öfkenin zararına olduğunu bilmeyen Lord Barlow'u kırıcı sözlerine, kabullenmeyen o sert yanına rağmen alt ettiğini biliyordu. Bu tattığı en güzel histi.

Düşüncelerinin ağında zor da olsa uyumayı başardığı gecenin sabahında, kapısı düşmanın kale kapısı gibi yumruklanmaya başladı. İlk darbe o kadar gürültülüydü ki, sıçrayarak uyandı. Korkudan kalbi ağzından fırlayacaktı neredeyse. Kendine gelmeye ve yaşadığı bu kahrolası şeyi anlamlandırmaya çalışırken yumruklar çoğaldı. Hışımla, üzerinde ne olduğuna bakmadan yataktan fırladı ve öfkeden kaskatı kesilmiş ifadeyle "Bu vahşi dağ ayısı da kim?" diye bağırarak hızla kapısını açtı.

"Seni tembel, uyuşuk..."

Bradley kadını görünce ansızın donup kaldı. Bir koçbaşıymış da, az önce yumrukladığı duvara toslamış gibiydi. Kelimeler gerçeklikten arınıp dudaklarından silindi. Tek kelime edemediği gibi nefes bile alamadı. Bu kadın... Karısı olduğunu iddia eden bu *şey*, aklını başından öylesine aldı ki, genç adam otuz iki yıllık hayatı boyunca yaşadığı en büyük şaşkınlığa maruz kaldı.

"Sen..." diye fısıldadı nihayet kelimeler söylenebilir olduğunda. "Sen..."

Her saniye ile beraber kendini dilsiz gibi hissetmenin o tuhaf hissiyle sessizleşti. Kristy'nin görünüşü öylesine büyüleyiciydi ki, içinde kendi kendine bir eziyet yaşadı. Güzelliğin eziyet verici olduğunu bilmezdi. Ancak şimdi anlıyordu. Ona ait olmayan, onun mülkiyetinde bulunmayan böylesi bir güzellik sadece işkenceydi. Bu kadın gelmiş geçmiş en güzel eziyetti.

En sonunda "Hemen hazırlan!" diyebildi, ondan etkilendiğini gizlemeye çalışarak.

Kristy dalgalı, upuzun, kızıl saçlarını her biri birer gül tomurcuğu gibi salmıştı. Üzerinde gösterişsiz iç elbisesi, çıplak kolları ve göğüslerine kadar inen yakasındaki açıklıkla, bahtsızın birinin rüyasına girmiş bir peri kızı gibi görünüyordu. Bütün

bakışları yorgun bir gecenin izlerini taşıyormuş gibiydi. Yorgun geceden kasıt açıktı; Tanrı'nın belası bu İskoç hizmetçi özenle, yavaş yavaş değil, bir savaşın tam kalbinde, cayır cayır ateşler içinde çılgınca sevişilmiş gibi görünüyordu. Kristy'nin bu halini görmek, gözlerinin önünde yasak sahnelerin belirmesine sebep olunca Bradley daha çok öfkelendi. Elini tehditkârca kaldırdı ve "Dakikalar içinde dışarıda ol!" diye emretti.

Genç kadın ona bezgince baktı. "Gün ağarmamış bile!"

"Senin gibi bir baş belasından kurtulmak için günün ağarmasını bekleyemedim."

Genç kadın tatlı bir tebessüm attı. "Ah, demek gerçekleri öğrenmeye bu kadar heveslisiniz, lordum. Bilseydim, geldiğim gün kim olduğumu açıklardım."

"Dua et ki yalanların hemen açığa çıksın. Bu mesele uzadıkça kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum!" *Hangi açıdan kontrol etmek?* Genç adam kendine hâkim olamayacağı konuların birden fazla olduğuna emindi.

Kristy ona aldırmadı. Kapıyı usulca kapatmadan önce "Şimdi müsaade edin de giyineyim," dedi. "Gerçekler beklemeye gelmez!"

Bradley tam karşısında giyinmesini... Hayır! Tam karşısında soyunmasını isteyecek kadar onu arzulamıştı. Öfkenin arzudan baskın olduğu o durumlardan birini yaşarken kapıyı kadının yüzüne sertçe kapattı. Genç kadın kapı kapanır kapanmaz sırtını oraya yasladı ve gözlerini kapatıp gülümsedi. Kalbindeki yüklerinden kurtulmanın hafifliği değildi bu. Onu mutlu eden başka bir şeydi. Bradley'nin bakışları, yıllar yılı ona bakan neredeyse her adamda uyanan o hislere benziyordu. Hayranlık, arzu, beğenme... Kendini çabuk toparlayan genç kadın, o küstah soylunun böyle bir şey hissedecek bir kalbi olduğuna inanmadığı için en kötü ihtimali düşündü. Kapıdan ayrıldı ve elbisesine yöneldi...

St. Augustinius Kilisesi'ne vardıklarında öğlen olmak üzereydi. Kristy hiçbir şey yememişti ama herhangi bir açlık hissetmiyordu. Onu, o öldürücü bakışları, mesafeli ancak kibirli sözleriyle Lord Barlow yeterince doyurmuştu. Bedeninin tüm

zerrelerine o adama ait binlerce menfi his gelip yerleşmişti. Kristy yolculuk boyunca sessiz kalıp, herhangi bir inat savaşına girmemiş, adamın kışkırtan hamlelerine karşı bile yanıt vermemişti. Onunla kavga ettiği her an bunun sonu ya bir tokat, ya bir öpüşme, ya da sevişme iması oluyordu. Doğrusu tüm bunların içinde onu kendisine en çok getiren şey tokattı. Greta'nın attığı o tokat! Mesela, dünkü geceki öpücükten sonra Kristy'nin bir parça kalan aklı da yoğun bir toz bulutuna karışıp ülkeyi terk etmişti. Lanet olası soylu! Tüm kadınları tek bakışıyla etkileyebilirdi ama Kristy onlardan biri olmayacağını sık sık kendisine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Neyse ki Walsham toprakları Londra'ya en yakın bölgelerden biriydi ve yolculuk kasvetli sessizlikten parlak alevlere atlama ihtimaliyle geçmemişti. Kristy bu tür sıcak imalardan bugün özellikle kaçınan kocasının yüzündeki o farklı öfkenin nedenini merak ediyordu. Belki de unuttuğu o geceye dair bir şeyler hatırlamış, karşısındaki kadının karısı olduğunu anlamıştı. Geçmişe gidebilecek bir aziz olsa ve o geceyi yeniden canlı, ayık gözleriyle görse bile inanacak gibi durmuyordu aslında. Kristy bu kadar zor olanın ne olduğunu sahiden merak ediyordu. Kendisi gibi bir kadınla evlilik fikri bu kadar mı berbattı?

Düşündükçe daha derine indiğini fark edip, bir çözüm üretmekten vazgeçti. Kiliseye kadar hiç konuşmadı, yüzünü ona çevirmedi ve bazen uyuyormuş numarası yaparak o tehlikeli bakışlardan bir nebze kurtulmayı başardı. En sonunda araba durduğunda Bradley'den herhangi bir ikaz ya da hamle beklemeden indi.

Onları evlendiren Rahip Atherton üç yıl önce zatürreden ölmüştü. Yerine bakan genç rahip herhangi bir pazar ayininde görmediği ama en büyük bağışçıları olduğunu bildiği Lord Barlow'a büyük bir nezaketle yaklaştı. Ona seve seve yardımcı olacağını söylediğinde Bradley lafı uzatmadı.

Evlilik kayıtlarının tutulduğu büyük defterler yıllara göre kilisenin alt katındaki mahzende istiflenmişti. Orada isimleri yazan çiftler hem Tanrı'nın huzurunda, hem de yasaların güvencesinde evlenmiş sayılıyordu. Bradley'nin buna bile itirazı

olacağını hisseden genç kadın bezgince onların peşinden gitti. Kimseye varlığını kanıtlama gereği duymamıştı bugüne kadar. Bugün bunu yapması tuhaftı ama ondan daha tuhaf olanı, bir kadının bir erkeğe karısı olduğunu ispat etmek zorunda olmasıydı. Hangi taş kafalı adam kiminle evlendiğini bilmezdi ki? Ah, elbette Bradley gibi, dünyanın varlık sebebini kendi ulvi şahsiyetlerine bağlayan kibirli piç kuruları ancak bunu yapardı.

Genç rahibin ardından mahzene giren Kristy, küf kokusuyla kuvvetle öksürmeye başladı.

Rahip mahcupça "Çok fazla nem var," dedi.

"Susuz kalsiyum klorür nemi düşürmenize yardım eder. Ayrıca buranın biraz daha ısı alması gerekiyor," diye araya girdi Lord Barlow. "Yoksa bir asır sonra defterlerdeki hiçbir yazı okunamayacak!" Kristy onun bilge sözlerini dinlerken, kadınlar dışında bir şey bildiğine şaşırmıştı. Genç adam onun kendisine baktığını fark edince Kristy'ye döndü. "Umalım da benim kayıtlar olduğu gibi duruyor olsun."

Genç kadın bu ihtimal üzerine korkuya kapıldı.

Rahip bir yığın defterin olduğu kitaplık boyunca yürürken "Hangi yıl?" diye sordu.

Bradley durdu. Hangi yıl olduğunu hatırlıyordu. Dave'in ölüm yılıydı. Ancak Kristy'nin cevap vermesini istiyordu. Genç kadın bir saniye sonra yanıtladı. "1829." Rahip o yıla doğru giderken devam etti. "22 Mart 1829."

Genç rahip dönüp Kristy'ye gülümsedi. Bradley ise önce kadına, sonra rahibe kötü bakışlar attı. Saniyeler sonra rahip elindeki kalın kayıt defteriyle geri döndü.

Kısa bir incelemenin ardından onlara ayrılan sayfa bulunmuştu. Sayfanın başında Lord Barlow'un aile soyacı uzun uzun anlatılmış, Kristy'nin ise İskoçya'daki Insch Köyü'nden geldiği yazılmıştı. Orada evliliklerinin Rahip Atherton'un gözetiminde olağan bir şekilde gerçekleştiği görülüyordu. Bradley çürütülemez kanıtları tek tek yeniden inceledi. Kristy ona aldırmadı ve gerçeği sindirmesini bekleyerek kitaplığın önünde yürümeye başladı. Yıllar boyu tutulan defterler hâlâ yaşanan, biten, son

bulan, izi bile kalmayan, belki de destanlaşan birçok evliliğe tanıklık ediyordu. Kadınlar onları isteyen adamlarla evlenmiş, adamlar o kadınların verdiği aileye sahip olmuştu. Tüm bunların içinde en tuhaf hikâyeyi merak ediyordu ama cevabını sanki biliyormuş gibi Bradley'ye baktı. En tuhaf hikâye onlarındı. Karısının yüzüne bakmayan, bir kez olsun nazikçe davranmadan onu kovan bir adamla, o adamın kovduğu umutsuz âşık ve yıllar içinde kalbindeki tüm duyguların kadim bir ağacın kökleri gibi toprağa sımsıkı gömüldüğünü hisseden o kadının evliliği... O kadın, bedenindeki masumiyeti yitirmemiş olsa da, o geceden sonra pek çok iyi, saf yanını kaybetmişti. Büyükbabasını, çocukluğunu, genç kızlığını, hayata dair umudunu... Şimdi burada durup, güçlü ve geniş sırtına baktığı, hafif uzun ve koyu saçlarının titrek meşale aleviyle parıldadığı o adama kim olduğunu kanıtlamanın derin bir hüznüne bürünmüştü.

Tam o sırada Bradley de başını çevirdi. Kristy'yi hissetmiş gibi, yaptığı geçmişe ait muhasebenin sonucunda suçlu çıkanın kendisi olduğunu anlamış gibi dönüp bakmıştı. Loş aydınlıkta, Kristy'nin dolu gözleriyle genç adamın öfkeli ve şaşkın gözleri kesişmişti. Kadın bu hikâyedeki en masum insan olduğunu biliyordu. Oysa erkek, bu hikâyedeki tek kötünün kendisi olduğundan bihaberdi. İkisi de suçlamak için birbirlerini seçmişlerdi. Kristy bu adamla evlenmesine neden olan kaderine öfkelenmeyi bırakmıştı. Bradley ise gerçeklerin silinmemiş yazılı kanıtlarına rağmen, Kristy'nin karısı olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Gidiyoruz! Yürü!" dedi birkaç saniye sonra gözlerini çekerken.

Kristy akmayan gözyaşlarına minnet duydu o an. Yüzüne alaycı ve kibirli bir ifade yerleştirdi. Ardından rahibe dönüp teşekkür etti. Lord Barlow ise genç rahibe tek kelime etmeden kiliseden çıkıp, arabasına yönelmişti. Kristy onun adına özür dileyerek kiliseden ayrıldı. Arabaya bindiğinde rolüne uygun hafif bir kahkaha attı.

"Üzerimdeki elbise neredeyse üç asırlık... Söylesenize kardum, karınıza ne zaman yeni elbiseler alacaksınız?"

Bu sözler, bu işveli ses, bu şımarık bakışlar, Kristy'ye öylesine yabancıydı ki Bradley bile bunu fark etti. Karısını henüz tanımıyordu ama böylesine adi bir servet avcısı olmak tuhaf duruyordu onun üstünde. Belki de asıl kimliği buydu. Belki de o itaatkâr ve sessiz hizmetçi, aslında usta bir oyuncuydu. Yeteneği, krallığı bile aşan Valorie'den daha kabiliyetli bir aktristi hem de...

"Bunu unutsan iyi olur!" dedi sertçe. "Senin için tek kuruş harcamaya niyetim yok!"

Kristy yıllar önce yanıp kül olan o hayatının altından çıkmaya uğraşacak kadar cesaret görüyordu kendinde. Bu cesaretle konuşmasını sürdürdü. "Ah, neredeyse söylemeyi unutuyordum... O kadın, şu yalancı metresin... Bir daha evime girmeyecek!"

Bradley'nin koyu gözleri öfkenin tutsaklığında kısıldı. Dudağına yerleşen o alaycı tebessüm öylesine korkutucuydu ki, Kristy böyle bakmasındansa bağırıp çağırmasını yeğlerdi. "Evime bir daha girmeyecek kadın sen olabilirsin, Kristy!"

Kibirli soylu, ilk kez adıyla hitap ediyordu. Kristy, kocasının ağzından duyduğu ismiyle beraber titredi. 'Lethe' derken bile böylesine sarsılmamıştı.

"Leydi Barlow olarak bu konuda söz hakkına sahibim, değil mi?" diyerek kalbindeki ani çarpıntıyı gizlemeye çalıştı.

"Hiçbir konuda söz hakkına sahip değilsin!"

"Sahip olduğum hakları bir avukata ya da gazeteciye sormamda bir sakınca var mı, lordum?"

Bradley tehdidi alenen gördü. O kadar sinirlendi ki çenesi kasıldı. Karşısında duran kadının tam yanına oturacak ve onu bedeniyle korkudan titretecek kadar gözü döndü. Kristy'nin yanındaki açıklığa oturduğunda genç kadın sıçrayarak geri kaydı. Bir darbe beklediğini inkâr edemezdi ama beklediği darbe yüzüne inmedi. Adam onu kolundan tutup kendine çekti.

"Bir daha beni tehdit edersen, fazladan bir saniye bile yaşamazsın!"

Genç kadının soluğu kesildi. Kalbi gümbürdüyordu ama korkudan olduğu kadar heyecandan da... Bu yakınlaşma onu sarsarken, yine her zaman olduğu gibi direndi.

"Tehdit etmeme neden olmayın o halde!" dedi aynı kızgınlıkla bakan gözlerle.

"Ne istiyorsun?"

"Sadece hayatımı geri istiyorum!"

"Alabilirsin!" dedi genç adam kayıtsızca. Genç kadın şaşkınca bakınca devam etti. "Hayatın senindir. Evimde hizmetçi olarak çalıştığın hayatına devam edebilirsin. Senin için olabilecek en iyi hayat ya hizmetçilik, ya da fahişelik. Seç birini."

Kristy elini kaldırıp, içinden geldiği gibi kuvvetli bir tokat atmak istedi ama Bradley o bileğini de kavradı. Genç adam için, kendi bedenine göre ufacık olan bu bedeni kontrol etmek öylesine kolaydı ki, kadının bu çabasından bencilce bir keyif aldı. Ona yakından, gözlerinin yeşilindeki o yangını görecek kadar yakından baktı. Genç kadının dudakları nefretle titrerken, gözleri öldüresiye bakıyordu.

"Sana yenilmeyeceğim!" dedi Kristy, onun tutuşuna ve bedeninin baskısına aldırmadan. "Sana yenilmeyecek ve istediğim her şeyi alacağım!" Bradley'nin dudağı hafifçe kıvrıldı. Gülüşten ötesiydi. "O halde alacağın şeylerin karşılığını ödersin!"

"Yeterince ödedim!"

"Hiçbir şey ödemedin!"

"Kahrolası, ne istiyorsun benden?"

Genç adamın gözleri kadının dudaklarından aşağısına, boynuna, daha fazlasını açık etmeyen elbisesinin üstünden göğüslerine indi. "Ne isteyebilirim ki?" dedi nefretinden taviz vermeden. "Sende bana verecek hiçbir şey yok!"

Kristy ellerini hareket ettiremediği için çırpınmakla yetindi. Bir an sonra Lord Barlow onu bıraktı. İkisi de sessizce durdu. İkisi de diğerini alt ettiğini, ikisi de kendisinin galip geldiğini sanıyordu. Kristy elindeki kozları kullanarak bu adamı delirtebileceğini, tıpkı onun yaptığı gibi, hayatını karartabileceğini düşünüyordu. Bradley ise kimsenin onu mağlup edemeyeceğini biliyordu. Bugüne kadar tüm düşmanları bertaraf etmişti, bu İskoç köylüsünü mü sindiremeyecekti? Gerekirse korkutarak, hâlâ uslanmazsa da gerçekten zarar vererek yapacaktı bunu. Kadının

birinin gelip hayatının ortasına yerleşmesine, uğruna bir sürü şey çektiği krallığını tehdit etmesine izin vermeyecekti. Kendinden emindi. Kristy McNair'in işi bitmişti. Elbette o McNair'di... Asla bir Barlow olamayacaktı!

Whiteford Hill'e ulaştıklarında, genç kadın bağımsızlığının keyfiyle arabadan hızlıca indi. Bradley onun bir şeyler yapmak üzere olduğunu anlayıp, peşi sıra hareket etti. Pilmore arabanın geldiğini önceden gördüğü için çoktan malikâne kapısında belirmişti. Kristy'nin o görkemli Barlow armasını taşıyan arabadan indiğini görünce şaşırdı. Ama asıl şaşkınlık, genç kadının cesaret dolu hamleleriydi. Kristy, Lord Barlow'a aldırmadan coşkuyla Pilmore'a yaklaşıp, adamın omuzlarını tutarak yanağından öptü.

Bradley'nin çehresi öylesine sertleşti ki, zavallı uşak kadından bir adım geriye kaydı. "Bayan McNair, bugün oldukça tuhaf görünüyorsunuz!"

Kristy elini soylulara özgü zarafetle sallamaya çalıştı ama başaramadı. Bu konuda oldukça berbattı. "Ah Pilmore, öylesine mutluyum ki... Sebebini sonra anlatırım ama şimdi lütfen Londra'ya birini gönder ve başkentin en maharetli terzisini getirt. Bir sürü siparişim var."

Bradley nefesini tutarken çenesi öfkeyle kasılmıştı. Dev gibi iki adımda kadına yetişip tek koluyla belini kavradı ve bir çuval gibi içeriye sürüklemeye başladı. Kristy şoke olmuştu ama ondan daha ağır bir şok yaşayan kişi yaşlı uşaktı.

"Bırak beni, seni kendini bilmez küstah adam! Bana engel olamayacaksın!"

Bradley açıktaki diğer eliyle kadının ağzını kapatıp, onu paldır küldür güney salonuna taşıdı. Peşlerinden koşturan Pilmore'un suratına kapıyı çarpmadan önce "Sakın beni rahatsız etmeyin!" diye gürledi. Odaya girdikten sonra kapıyı üstlerine kilitledi. Henüz Kristy'yi bırakmamıştı ve kollarında çırpınmasına da aldırmıyordu. En sonunda genç kadının ayakları yere bastı ancak Bradley yine de onu bırakmadı. Gözlerinin tam içine, Kristy'nin

saç diplerinden başlayıp ayak parmaklarına ulaşan bir korkuya neden olacak kadar gaddarca baktı.

Tam bu sırada odadaki diğer kişi öne çıktı ve "Karı koca kavgasına mı denk geldim? Ne kadar da tatlı!" dedi keyifli sesiyle.

Bradley gözlerini karşıya dikerken, Kristy de kocasının kolları arasında dönüp içerideki sesin sahibine baktı. Aynı anda titredi ve bir inleme eşliğinde Bradley'nin kollarına yığılıp bayıldı.

"Beni gördüğüne bu kadar heyecanlanıp bayılan bir kadını uzun zamandır görmemiştim!" dedi içerideki adam.

Bradley, Kristy'yi güvenle kollarına yerleştirdi. Ardından adama sertçe bakıp yanıt verdi. "Heyecandan değil, senin bir hortlak olduğunu sandığı için bayıldı!"

Genç adam gülümserken gözleri çapkınca kısıldı. "Hiçbir hortlak benim kadar iyi görünemez!"

"Kes zırvalığı da neden geldiğini anlat! Bunca yıl sonra, neden?"

"Çünkü seninle halletmemiz gereken bir işimiz var, kardeşim!" dedi Dave Barlow.

Kristy'nin baygınlığı Bradley'nin o an ihtiyaç duyduğu en iyi şeydi. Çıldırmış gibi davranan bu kadını kontrol etmek için baygınlık geçirmesinden daha iyi bir seçenek düşünemiyordu. Üstelik birilerine soracak hesabı varken, kafasını şişiren bir kadını katiyen istemediğinden emindi. Kollarında tuttuğu karısını yavaşça geniş kanepeye yatırırken, baygın yüzüne bakıp mırıldanarak "Kollarımda bayılmayı alışkınlık haline getirdi," dedi.

Dave Barlow hafifçe güldü. "İyi anlaştığınızı görmek ne güzel! O bayılıyor ve sen onu düşmekten koruyorsun. Tam bir rüya çift!"

Bradley ona dönmeden alaycı bir gülüş attı. "Rüya ya da kâbus... Sanırım bu kısım sorgulamaya açık!" derken bakışları hâlâ Kristy'nin üzerindeydi. "Neden buradasın?" diye sordu kadının başının altına küçük bir destek yaparken. Kristy bu sırada hafifçe kaşlarını çattı. Genç adam, hareketinin farkında olmayarak avucunun içiyle kadının yanağına dokundu. "Uyan!" dedi emredici sesiyle. Kristy onu işitmedi.

Bradley, Kristy'nin basit bir baygınlık geçirdiğine ve az sonra kendine geleceğine inanarak ayağa kalktı ve asıl sorununa döndü. İçerideki adamı, yedi yıl önce öldüğü söylenerek ortadan kaybolan ağabeyi Dave Barlow'u baştan ayağa süzdü. Geçen yıllar onun görüntüsünden bir şey eksiltmemişti. Aksine zaman ona, nasıl yaşadığını gösteren yeni çizgiler, tecrübeye dair belirgin izler vermişti. Bradley, ağabeyinin öncekinden daha iyi göründüğünü, olgun bir adamın tüm emarelerini taşıdığını fark etti. Güçsüz bir yanı yoktu. Bir kavgaya tutuşacak olsa, bahisleri onun üstüne oynardı. Boyunun uzunluğu–tıpkı kendisindeki gibi–ailenin erkeklerinden kalan bir mirastı ama bedenindeki zayıflık tamamen yok olmuş, yerine kuvvetli bir adamın yapılı vücudu gelmişti. Yedi yıl önce ölen, ölmesi planlanan, ailesinin yaşayan tek üyesi Dave Barlow, karşısında sarsılmaz bir kale gibi duruyordu. Genç adam ağabeyine karşı mesafesini korudu. Birbirleriyle tokalaşmak ya da birbirlerine sarılmak gibi

bir gayret içine girmediler. Bradley onun yıllar sonra burada ne aradığını merak ediyordu sadece. Zaman zaman gelen mektuplarından başka ona dair tüm detaylar silinmişti. Yaşadığını bilmek, yedi yıldan beri ona yeten tek şeydi. Şimdi onu karşısında görmenin tuhaf hissini anlamlandıramıyordu.

"O nasıl?" diye sordu Dave gözlerini kanepedeki kadına dikerken. "Sürekli bayılır mı?"

"İyi," diyerek geçiştirdi genç adam. Ancak ister istemez gözleri Kristy'ye çevrilmişti. "Ani şoklara dayanamıyor."

Dave başını salladı. Kendinden konuşmadan önce sorularına devam etti. "Evliliğinizin iyi gittiğini umuyorum!"

Bradley'nin kaşları çatıldı. Dave'in hiçbir şey bilmediğini anladığında tuhaf sorular zihninde karmaşa yarattı. Muhtemelen onların yedi yıldır rutin bir evlilik yaşadığını sanıyordu. Genç adam bu yanılgıyı düzeltmeye yeltenmeyecek, onun ardından kadını kovduğunu söylemeyecekti. Bu ağabeyinin kişiliğine bir hakaret olabileceği gibi, verdiği sözü tutmadığını gösterip, kendi kişiliğine de bir darbe vuracaktı. Daha fazla düşünmedi. "İyi," dedi sadece. Bundan sonrası için Dave'in hamlelerini merak ediyordu. Soracağı sorulara göre bir yön tutmaya karar veridi.

Ağabeyi içten bir tebessüm attı. "Kaç tane çocuğunuz oldu? Mektuplarında bu konuya hiç yer vermiyordun."

Sesinde kinaye mi vardı, yoksa Bradley kaygılarından ötürü mü bunu hissetmişti anlayamadı. "Çocuğumuz yok!" dedi rahatsızlığını gösteren bir kaş çatışıyla.

"Henüz çok gençsiniz. Olacaktır."

Genç adam, "Bilmiyorum!" diye gergince yanıt verdi.

Dave'in soruları ve konuyu uzatan cümleleri onu zorda bırakıyordu. Konuyu kapatmak için "Neden buradasın?" diye sordu.

Ağabeyinin ifadesi sertleşti. "Cowlin bana şu tehdit mektuplarından bahsetti."

"Cowlin mi?" diyen Lord Barlow, sadık adamının davranışıyla şaşırmıştı.

"Mektupları kimin gönderdiğini bulmak için bana yazdı. Asıl kimliğimi birilerine söyleyip söylemediğimi sordu."

"Söyledin mi?"

Dave bir saniye bile tereddüt etmeden "Söylemedim!" dedi. "Peki ya sen? Benim ölmediğimi birilerine anlatmış olabilir misin?"

Bradley de aynı katılıkta yanıt verdi. "Sahip olduklarımı riske atmam!"

Genç adam kardeşinin sözleriyle tatmin olmuştu. Bradley'nin bu büyük olayı herhangi bir zaaf anında bile birilerine anlatmayacağından emindi. "O halde sırrımızı bir şekilde öğrendiler," diye devam etti. "Bu tehditleri edebilmek için elinde kanıtlar olmalı!"

Bradley omuz silkti. "Benden, senden ve Cowlin'den başka kimse bilmiyor."

"Bir de ben!" dedi odanın içindeki diğer zayıf ses. Kristy usulca gözlerini açıp, gördüğü şeyin bir tür hortlak olmadığını anladığından beri onları dinliyordu. Gözlerini daha da açmaya zorlayarak konuştu. "Dave Barlow! Yedi yıl önce sizin için gözyaşı dökmüştüm," dedikten sonra doğruldu ve oturur vaziyete geçti.

Dave, Kristy'ye gülümsedi. "Sizi ağlattığım için özür dilerim, leydim. Ancak bu bir gizemdi ve kimsenin bilmemesi gerekiyordu."

Genç kadın gözlerinin önünde dönen zemine bakarken onlara odaklanamıyordu. Gerçekler zihninde henüz mantıklı bir yere oturmamıştı. Gözlerini kaldırıp, kocasından en fazla beş yaş kadar büyük görünen Dave Barlow'a baktı. "Tüm bunları anlamıyorum!" dedi kararsızca.

Dave, onu ürkütmemeye çalışarak yanına kadar geldi. "Anlayacaksınız," dedi işbirliği içinde.

Kristy onu yedi yıl önceki haliyle hatırlıyordu. İlk gördüğü anda onu tanımıştı elbette ama şimdi bambaşka bir adam olduğunu anlıyordu. Bir lord gibi değildi ama bir fakire de benzemiyordu. Tüm yüklerden kurtulmuş, huzur içindeki bir keşişi anımsatıyordu. Hafif uzamış sakalları, gür saçları, güçlü bedeni ve İngiltere güneşinin altında esmerleşmesi mümkün olmayan bronz tenine baktı. "Güneyden mi geldiniz?"

"İtalya Yarımadası'ndaki Sicilya Krallığı kıyılarından," dedi genç adam keyifle. "Orada oldukça güzel bir hayatım vardı. Şimdi, tıpkı vebadan ölmüş bir adam gibi hissediyorum. Tüm bu boğucu duvarlar üstüme geliyor."

Bradley, ağabeyine öfkeyle baktı. "O halde orada kalsaydın! Gelmeni gerektirecek bir durum yoktu."

Dave ona döndü. "Onur, sevgili kardeşim!" dedi ukala bir bilgelikle. "Onurumuz, gelmem için yeterliydi. Yaşadığım ortaya çıkarsa, senin ve benim kaybedeceğimiz itibar için geldim. Bu aşağılık mektupları gönderen her kimse, onu bulmak ve cezasını vermek için geldim!"

"Bunu ben de yapabilirdim. Anlaşılan Cowlin sana durumu trajik bir şekilde anlatmış. Ancak ben bu mektupları ciddiyet yüklenmeyecek kadar sefilce buluyorum. Dayanaksız tehditlerden ibaret!"

"Senin er ya da geç kimin yaptığını bulacağına dair şüphem yok!" dedi Dave nazikçe. "Ancak senin soyluluk unvanının gereklerini yapmak, topraklarımızı, yatırımlarımızı, madenlerimizi ve kiracılarımızı idare etmek, dahası karına vakit ayırmak gibi kutsal vazifelerin var. Bunları aksatmaman için buradayım."

"Ya tanınırsan?"

"Ortalıkta görünmeden bir şeyler çözmeyi öğrendim. Kimse beni tanımayacak. Üstelik bu halimle o kibirli dünyadan kimsenin dikkatini çekmeyeceğimden eminim."

Kristy, Dave'in soylu kıyafetlerinden uzak, sıradan görüntüsünü kast ettiğini anladı. Kıyafetlerin bir önemi olduğunu sanmıyordu genç kadın. Birini tanımak için onun gözlerine bakmak yeterliydi. "Oysa ben sizi nerede görsem tanırım, lordum," dedi söze karışarak. "Gözlerinizi ve insana güven veren bakışlarınızı asla unutamam."

Dave genç kadına içten bir şekilde gülümsedi. "Sen de öyle, Kristy. Sevgili kardeşimin karısı olsan da, güzelliğini takdir etmek zorundayım. Bir kez bakanın bir daha unutamayacağı kadar derine işleyen güzelliğinle dilediğince övünebilirsin."

Kristy'nin gözleri hemen kocasına çevrildi. Evlendiği kadını hatırlamayan adama bakarken, dudağının kenarında alaycı bir gülüş vardı. "Herkes hafızasını iyi kullanamıyor!" dedi iğneleyerek.

Bradley karşılık olarak ona ölümcül bir öfkeyle baktı. Kristy bu öfkenin kime olduğunu anlayamadı. Kendisine olan kısmı açıktı ama belli ki bu kibirli adamın, hayatın tümünden nefret edecek kadar katı bir kalbi vardı.

Dave bu sırada yeniden konuştu. "Sevgili leydim, üzerinizdeki kıyafetlerin mensubu olduğunuz o soylu dünyayla pek bir ilgisi olmadığım görüyorum. Yoksa siz de mi gizleniyorsunuz!" dedi.

Bu defa kardeşine döndü. "Söylesene William, karına gösterişli elbiseler almayı ihmal mi ediyorsun? Genç ve güzel bir leydiye yapılmış affedilmez bir günah!"

Ona ilk adıyla seslenince Bradley daha da sinirlendi. Bu isimden nefret ettiğini gösterir şekilde gaddarca bakıyordu. Yalanını sürdürerek "Elbette, hayır!" dedi. "Bu kıyafetler onun tercihi. Bahçede ya da mutfakta çalışmak en büyük hobisi ve böyle zamanlarda, nereden bulduğunu anlamadığım bu berbat elbiseyi giyiyor. İnsanlar geldiği yeri, eski hayat tarzlarını kolayca unutamıyor işte!"

"Yedi yıl boyunca mı?" Dave şüpheci görünüyordu.

Genç adam küstahça sırıttı. "Zaman zaman beni utandırdığını itiraf etmeliyim."

Kristy olan biteni şaşkınca izlerken, Bradley'nin niyetini de, Dave'in sorularını da nihayet anladı. Bu iyi adam yedi yıl boyunca onların gerçek bir karı koca hayatı yaşadığını sanıyordu. Aşağılık kocası ise bunu gizleme gayreti içindeydi. Bu tahammül edemeyeceği kadar adi bir ayrıntıydı.

"Sanırım bilmediğiniz bazı gerçekler var!" dedi ayağa kalkarken.

Bradley karısının her şeyi açık edeceğini anladığından, ona doğru yürüdü ve Dave'in görüşünü perdeleyecek şekilde önünde durdu. "Şimdi daha iyi misin, sevgili karıcığım?" derken rol yapıyordu. Bunu Dave'in işitmesinde sorun yoktu ama "Kes sesini!"

derken bunu ağabeyine duyurmadı. Kristy'nin gözlerinin tam içine tehdit dolu bir bakış attı ve "Sakın!" diye fısıldadı.

Kristy onu itmek için elini kaldırdı ancak denemesi başarısızlıkla sonuçlandı. Böyle iri yarı bir adamı itmek için, kendisinden en az beş tane gerekliydi. Onu itemese de yeniden Dave'in görüş alanına girmeyi başardı. Kocasının tehditlerinden korkuyor gibi görünmüyordu. Kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı. "Saygıdeğer lordum, sanırım bir yanlış anlamaya maruz kaldınız. Aslında ben ve kardeşiniz Lord Barlow... Ah!"

Kristy cümlesini bitiremeden Bradley onun kolunu kavramış, canını yakacak kadar sıkı tutmuştu. "Solgun görünüyorsun, hayatım. Odana çıkıp dinlenmek ister misin?" derken, sesindeki nezaketin aksine ifadesi ölümcüldü.

Kristy bir başka ikaz olarak kurulan bu sözlerle daha da öfkelendi. "Hayır!"

Dave konuştu bu sırada. "Bir sorun olmadığına emin misiniz?"

Bradley ağabeyine dönmeden, gözleri hâlâ karısının yemyeşil ve nefret dolu gözlerindeyken "Hiçbir sorun yok!" dedi. "İkimiz de henüz senin ziyaretini hazmedemedik!"

"O halde sizi yalnız bırakmam gerekiyor. Üstelik dinlenmeye ihtiyacı olan da benim. Mektupları ve diğer can sıkıcı detayları sonra konuşuruz. Eğer odam hâlâ duruyorsa, sıcak bir banyo yapmak istiyorum."

Bradley adeta yardım halatı gibi olan bu sözlerle Dave'e döndü. "İstediğin yerde dinlenebilirsin. Burası senin de evin!"

Kristy araya girdi. "Sanırım en çok sizin eviniz?" Kocasının planını merak ettiği için, Dave'e yedi yıl önce olanları anlatmayı erteledi. "Ölmediğinize göre, kontluk unvanı ve tüm miras sizin hakkınız değil mi?"

Dave omuz silkti. Bu sözlerden pek de mutlu olmamış gibiydi. "Tüm bu şeyleri istemediğim için ölü taklidi yaptım, leydim. Lord Barlow olarak anılmak isteseydim ölmezdim. Her neyse... Kocan sana her şeyi anlatacaktır. Şimdi izninizle."

Kristy başını salladı. Dave ise kardeşine bakıyordu.

"Hizmetçiler konusunda endişelenme," dedi Bradley. "Senin Dave olduğunu kimse anlamayacaktır. O günden sonra bütün evlerdeki çalışanları değiştirdim."

Dave bu konuda endişe duymuyordu. Kardeşine anlayışlı bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. Ağabeyi gider gitmez genç adam karısına döndü. Oldukça öfkeliydi.

"Delirdin mi sen?"

Kristy yüzündeki boş vermiş gülüşle "Düşündüğümden bile daha aşağılık bir adamsın!" dedi.

"Hakkımda vardığın kanaatler umurumda bile değil, sevgili karıcığım! Sadece bundan sonra yapacakların umurumda!"

"Ne yapılacağı aşikâr değil mi?" diye yanıt verdi genç kadın. "Ağabeyine her şeyi anlatacağım. Yıllardır evli bir adam olduğunu gizlediğini, karmdan uzak metreslerle iğrenç bir hayat yaşadığını, beni..." Kristy burada durdu. Gururuna dokunan o kelimeyi kurmak öylesine zordu ki. "Beni kovduğunu söyleyeceğim!"

Lord Barlow genç kadına doğru bir adım attı. Kendi tehditlerine karşılık, Kristy'nin tehditleri de oldukça kuvvetliydi. "Hiçbir şey söylemeyeceksin!" diye buyurdu. "Ağabeyim hiçbir şey bilmeyecek!"

"Bana nasıl engel olacaksın?"

Kadının elindeki kozu sonuna kadar kullanacağını gören genç adam gülümsedi. Ona verecek bir şeyleri olduğuna emindi. "Para?" diye sordu. "Servet, kıyafetler, mücevherler... Bunları her kadın sever. Senin gibi sefil tipler ise bunlara bayılır."

Kristy onun sözleriyle incinse de, hâlâ paslı bir bıçakla yaralanıyor gibi hissetse de bunu göstermedi. Sözlerini düşündü. Parayı elbette istiyordu ama bileğinin hakkıyla. Öte yandan satılık bir şey olmadığına emindi. Yine de şantaj yapıyor olmasının o rahatsız edici yanı kalbine kadar işlemişti. Şu durumda erdemden uzak olduğunu hatırlattı kendine. Düşündü biraz. Bu adama yaptıklarını ödetecek bir karşılık bulabilir miydi? Para veya mücevherler ona istediği şeyi ödetemeyecek kadar zayıf kalıyordu. Sınırsız serveti olan bir adamı, biraz para, biraz altınla

zarara uğratamazdı. Sırf onu kovduğu o gecenin karşılığını bile ödeyemezdi bütün serveti. Daha iyisini bulmalıydı. Maddi bir karşılıkla ölçülemeyecek bir şey... Madem çaldığı hayatına karşılık şantaja girişiyordu, öyleyse bu küstah soyluya hakkıyla bir bedel ödetmeliydi. Aklına o an daha iyi bir fikir geldi.

"İtibar!" dedi, gözlerini Bradley'nin şüpheci, sorgulayıcı ve kızgın gözlerinden çekmeden. Onunki gibi sindirici bakışlar atamıyordu ama söyleyeceklerini duyduğunda yüzünü görmek istiyordu. "İtibar istiyorum!" diye yineledi. "Herkese bir karın olduğunu söyleyeceksin. Yani beni. Tüm o soylu takımı, Kristy Barlow'u bilecek. Benimle evli olduğunu herkese duyuracaksın. İster yedi yıl önce evlendiğimizi söyle, ister yeni evlendiğimizi... Tercih senin. Sadece kabul edilmek istiyorum."

Genç adam yanıt vermeden durdu. Bir hizmetçinin bu kadar ileriye gideceğini düşünmediğini gösteren bir şaşkınlık, bir hiddet vardı ifadesinde. "Sanırım bayılırken aklını da yitirdin!" dedi sertçe. "Hayatıma dâhil olup, meşru bir yer isteyebilecek kadar önemli mi sanıyorsun kendini?"

"Değilim belki de... Belki de sizin söylemenizi beklemeden kendim duyurmalıyım."

"Lanet olsun!" diyen genç adam, Kristy'nin o kendinden emin gülüşüyle, onun ne kadar ciddi olduğunu fark etti. İstediği şeyleri bir şekilde yapabilecek bir kadındı. Güçlü ve kararlı görünüyordu. Onu durdurmanın tek yolu kendi elleriyle onun hayatına son vermekti sanki. Nefret etse de bu kadar ileriye gidemeyeceğini bilerek "Peki!" dedi. Ancak Kristy'nin teklifini kabul etmiş olsa da, onun zafer kazandığını düşünmesine izin vermeyerek "Bunu istediğine pişman olacaksın!" diye ekledi.

Kristy ona yenilmemeye ant içmişti. Kalbinden yol alıp dudaklarından yavaşça dökülen kelimelerle "Pişmanlık, sahip oldukları kaybetmekten korkan insanların hissedeceği bir duygudur. Ben hiçbir şeye sahip olmadım ve şimdi de hiçbir şeye sahip değilim," dedi kısık sesiyle. "Sen her şeyini aldığından beri, benim hiçbir şeyim yok!"

Bradley'nin içine ilk kez o an bir şey işledi. Usulca yerleşti sanki. Kötü bir bitkinin tohumlarını ekmişler gibi oraya huzursuzca oturdu. Genç kadının sözleri şimdiye kadar hiçbir şey ifade etmiyordu ama son cümlesi kendisini sorgulamasına neden oldu. Önce içindeki o rahatsız edici şeyi gidermek, sonra Kristy'ye karşılık vermek için, "Sana her şeyini veren ben değildim ve onları elinden alan kişi de ben olamam," dedi. "Ne yaşadıysan, bunun üstesinden gelememek senin sorunundu."

Genç kadın kederli bir bakış attı. Üzüntüsünü gösteren başka bir şey yapmadan kendini toparladı. Yıkılmayan, yılmayan bir halde yanıt verdi. "Bundan sonra yaşanacakların üstesinden gelmek de sizin sorununuz, lordum. Artık bir karınız olduğunu kabullenecek, bunu herkese kabul ettireceksiniz. Böylece ben de servetinizin ve şerefinizin üzerindeki sırrı koruyabileyim. Yoksa sonunda Dave Barlow kontluğu alacak ve sizin itibarınız da kendiliğinden yok olacak!"

"Bunu gerçekten yapabilecek güçte olduğuna eminsin öyle mi?"

Bradley sormuyordu, sadece Kristy'nin yaşadığı o tatmin duygusunu alt etmek istiyordu. Kadına, ipleri elinde tuttuğuna dair giriştiği anlamsız duygunun aptalca olduğunu göstermek istiyordu.

Kristy de aksi için savaş veriyordu. Kocası yenilgiyi kabul etmeliydi. "Sen yedi yıl önce benim hayatımı bitiren o güce sahiptin, şimdi ben senin hayatını bitirecek gücü elimde tutuyorum!" dedi meydan okuyarak.

Genç adam hafifçe gülümsedi. Kristy'yle sonsuza kadar bu konuşmayı uzatabilir, onunla sonsuza kadar inatlaşabilirdi. Ancak biraz olsun zafer hissini tatmasına müsaade etti. "Peki!" deyip, boğazından yakıcı bir şeylerin geçmesini dileyerek bir kadeh viski doldurdu. "Evli olduğumu bütün sosyeteye duyururken, bunu Dave'den nasıl gizleyebileceğimize dair bir planın var mı?"

Kristy umursamazca dudak büktü. "Karşılaştığınız sorunlara uygun planlar üretmekte üstünüze yok. Eminim, ağabeyinizden

gizli, tüm dünyaya benimle evli olduğunuzu duyurmanın bir yolunu da bulursunuz!"

***

Tehditlere yenilmişti. O kadının, daha düne kadar evinde hizmetçi olan o kadının tüm tehditlerini kabullenmek, bir volkandaki durmadan akan lavlar gibiydi. Öfkesi durmaksızın akıyor, her şeyi küle çeviriyordu. Evli olmak veya bunu duyurmak umurunda bile değildi. O kadına yenilmek en kötüsüydü! O İskoç kadınına... Yedi yıl önce hiçbir şekilde evine, hayatına almayacağına söz verdiği o kadına yenilmiş olmak, yıllar sonra kendi sözünü çiğnemek en zor olanıydı. Bu zorluk hali sadece Kristy'nin mensubu olduğu halktan ötürü değildi. Bizzat onun varlığının da etkisi vardı. Kristy olmasının... Geldiği ilk gün amansızca savaşa giriştiği, o kendinden emin, korkusuz kadın olmasının. Başka kadınların itiraz etmeyi aptallık olarak gördüğü durumlarda, onun bir an bile düşünmeden karşı koymasının ardındaki müthiş küstahlığın da etkisi vardı. Bradley onun küstahlığı karşısında kendisine hâkim olmakta zorlanıyordu. Bu kadını mağlup etmeyi, istediklerini vermeden onu yalvartacak hale getirmeyi nasıl da dilerdi. Şüphesiz buna dair çeşitli yollar biliyordu ama bunları şimdilik kullanamazdı. Şimdilik! Onu yalvartacak şekilde kölesi yapmak için henüz zamanı vardı. O gün geldiğinde, bu küstahlığının bedelini ödeyecekti. Bradley bunu ona ödetirken asla uzlaşmacı olmayacaktı.

Öte yandan genç adam artık bazı şeyleri anlıyordu. Kristy'nin ilk sabah gelip ona bağırmasının, *Kim olduğumu bilmiyor musun?* diye sormasının sebebi şimdi anlaşılır olmuştu. Çaresizce kendini hatırlatmaya çalışıyordu. Genç adam onu hatırlamadığı için kendini suçlamıyordu. Evlendiği kadına bir kez bile bakmadığı hesap edilirse, bu normaldi. Ancak yine de evlendiği o silik kadının Kristy çıkmasının şaşkınlığını unutamıyordu. Üstelik bu şaşkınlığı atamamışken, Dave'in gelişiyle işler iyice sarpa sarmıştı. Varlığını unuttuğu karısını hayatının tam içine almak, bundan sonra olacaklara dair pek de iç açıcı manzaralara neden olmuyordu. Fakat onuru söz konusuydu ve bu oyunu oynamaktan başka çaresi yoktu. Mektupların sahibi ortaya çıkana

sırları güvenli koylara demir atana kadar sürecekti bu. Dave'in o tehdit mektuplarını yazan kişiyi bulacağından emindi. Ondan sonrası kızıl saçlı o baş belası için de gitmek anlamına gelecekti. Kristy bir süre için Leydi Barlow olma şerefine erişecek, Dave çekip gittikten sonra da ülkesine defolup gidecekti. Bu konuda onunla anlaşmışlardı. Geriye hizmetçilerle konuşmak kalıyordu. Greta ve Pilmore'a, Kristy'yle evlendiğini söyleyecek, onun Whiteford Hill'de çalışan bir hizmetçi olduğu unutulacaktı. Tabii bir de Valorie'yi ikna etmek vardı ki, Bradley bunda bir zorluk göremiyordu. Nazik sevgilisi başta biraz öfkelenecekti ama Bradley onu ikna edecekti. Sadece bir süreliğine bu duruma katlanacaklarını söylediğinde Valorie yola gelecekti. Eğer gelmeyecek gibi olursa, Bradley kadını kolayca korkutabilecek birtakım hamleler yapmaktan çekinmeyecekti.

Kristy'yle olan sorunu çözmenin hafifletici herhangi bir yanı yoktu ve nereden bakarsa baksın berbat bir durumdu. Ancak Dave'in hiçbir şey öğrenmeyecek olması bu durumu bir nebze olsun katlanılır kılıyordu. Ağabeyi yedi yıl önce tek şartla unvanı ve serveti bırakmaya ikna olduğunda, Bradley onun şartının evlilik olmasına aldırmamıştı. Yirmi altı yaşında evlenen pek çok genç adam vardı ve evlilik o günlerde onun için bir şart bile değildi. Tek sorun evleneceği kızı Dave'in seçmesiydi ama ağabeyinin ona uygun bir kadın getireceğini de biliyordu. Yanıldığını gördüğünde öfkesi o kadar yıkıcıydı ki, Dave'e bir yumruk sallamış, karşılığında kendi çenesinde de aynı darbeyi görmüştü.

"Bir İskoç mu?" diye sormuştu ağabeyine nefretle bakarak.

Dave ortak mazilerine aldırmayarak, "Unut artık bunu!" demişti. "Tüm İskoç kadınlarını aynı şeyle suçlayamazsın!"

Bradley ona aldırmamıştı. "Hepsi birer fahişe! Bunu nasıl unutursun?"

Sözleri tesir etmemişti. Dave kızın geldiğini, başka çaresinin olmadığını anlatmıştı. Gelen kız on sekiz yaşında bir köylüydü. Bradley'ye asla sorun çıkarmayacak, uysal ve oldukça güzel bir kızdı. Bir erkek daha fazla ne isterdi ki? Dave, müstakbel karısının, o kendini beğenmiş ailelerden, o servet avcılarından biri

olmadığı için şanslı olduğunu söylemişti. Sadece büyükbabası olan sessiz bir kızın, en uygun eş olduğu konusunda Bradley'yi ikna etmeye çalışmıştı. Tüm bu özelliklere katlanabilirdi ama kadının bir İskoç olması katiyen göz ardı edilemeyecek bir detaydı. Bradley bunu anlatamayınca ikna olmuş gözükmüştü. Nasılsa ertesi gün Dave ortadan kaybolacaktı. Bradley o gittikten sonra karısını kolayca gönderebilecekti. Ve öyle de yapmıştı. Dave gider gitmez onu göndermişti. Genç adam onun yüzünü hiç görmemişti. Kızın yüzüne bakmaması, elbette bilinçli bir seçimdi. Çünkü zihninin herhangi bir yerinde ona dair bir görüntü olsun istememişti. Sureti ve cismi olmayan biri olarak kalmasını, varlığından pek de emin olmadığı vicdanını hiçbir zaman rahatsız etmemesini istemişti. Onu herhangi bir yerde görürse tanımak, *o kadın* olduğunun ayrımına varmak istemiyordu. Yedi yıl önce kadının da yazgısına boyun eğdiğini, bir daha karşısına çıkmamayı kabul ettiğini anlamıştı. Ama kaderin bir oyunu gibi, yıllar sonra o kadın evinde hizmetçi olarak çalışmaya başlamıştı. Bir İskoç kadınına ancak hizmetçiyken katlanması kolay olduğu ve geldiği ilk gün onu fazlasıyla ilginç bulduğu için onu kovmakta acele etmemişti. Özellikle o karşı koyuşundan sonra daha da merak etmişti genç adam. Kristy yakınında bir yerlerdeyken, her şeyin silindiğini fark edip ona 'Lethe' demişti. Unutuş Nehri... O nehrin dalgalarını kabartmak, duygularını kışkırtmak ve ona arsızca sataşma dürtüsüyle Valorie'nin kolyesini çaldığını söylerken, gözlerindeki ateşi hissetmişti. Ve ona dokunmuştu... Sonra onu *öpmüştü*... Şimdi karısıydı!

Zihnini kuşatan düşünceler, genç adama kaderinin belirlendiğini fısıldıyordu. Bu kader, yangına benzeyen kızıl saçları olan bir kadının suretinde gözünün önüne yansıyor, sonra bir duman gibi onu sarıyordu. Kurtuluşu olmadığını biliyordu. Bu hisden hiç hoşlanmadığını anladığında ayağa kalktı. Kristy'yle yaptığı konuşmanın üzerinden saatler geçmiş olsa da, çalışma odasında Dave'i beklerken aklına sadece onunla ilgili şeyler dolmuştu. Ne tehdit mektupları, ne de ağabeyinin gelişi... Sadece o kadın vardı ve ona katlanacağı birkaç günün öfke krizlerinden uzak geçmesini diliyordu. Bunun saçma olduğunu bilerek bunu da

Kapısı çalınmadan açıldığında düşüncelerinden kurtulmayı başardı. Dave sağlıklı görüntüsü ve keyifli ifadesiyle içeriye girdi.

"Döndüğüne sevinmiş gibisin!" dedi Bradley kinayeli bir sesle.

Dave muzip bir şekilde somurttu. "Pek de değil. İngiltere'ye dair senin kadar iyi hisler beslemiyorum."

"O halde... Neden döndün, Dave?"

Kardeşinin sorusuyla genç adamın duruşu ve ifadesi ciddileşti. "Hayatım tehdit edildiği için döndüm. Bu sorunu çözüp gideceğim," dedi. İri bedeniyle bir koltuğa oturdu ve gözlerini kardeşinin sorgularcasına bakan gözlerine dikti.

Bradley onun yaşantısına dair pek az şey biliyordu. Birkaç yıl önce, bir ağabeyi olduğunu unutacak kadar da uzaklaşmışlardı. Dave'den gelen mektuplar bile öylesine azalmıştı ki, Bradley onun bir yerlerde iyi bir hayat yaşadığını bilmekle avunmuştu. Geçmişte birlikte kötü günler yaşamışlar, anne ve babalarını kaybetmişlerdi. Hiçbir şeyin çocukluk zamanlarındaki gibi olmayacağını çok önceden anlamışlardı. Yıllar boyunca, sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen mektuplarda da özel mevzulara, samimi paylaşımlara girmemişlerdi. İşlerden bahsedip durdukları bir zorunluluk olmuştu haberleşmeleri. Bradley şimdi bu açığı kapatmak ve onun yaşantısını öğrenmek için sorular sordu. "Orada bıraktığın bir ailen yok mu? Seni bekleyen bir kadın?"

Dave başını salladı. "Kadınlar hep vardır. Ancak ciddiyet asla olmadı. Orada sadece bir çiftlik evim, bir arazim, birkaç çalışanım ve sevdiğim hayvanlarım var."

"Kontluğu, serveti, soyadını ve en çok da saygınlığı bırakıp gitmek hiç zor olmadı mı?"

Dave kayıtsızca yanıt verdi. "Başaramayacağım sorumlulukların altında sadece kendimi değil seni de bırakacak olduğumu fark ettiğimde, tüm bu eziyetlerden kurtulup, özgür bir hayat yaşamak istedim. Tüm bu sorumlulukları, üstesinden gelebilecek birine bırakıp gittiğim için içim rahattı. Barlow soyadı benim himayemde rezil edilecekti."

Bradley kötü günlerin konuşulacağını anladığında gözlerini ondan kaçırdı. "Sorumluluklar eziyet gibi geldi, çünkü hiçbir

zaman aşamayacağını düşündüğün anılarla yaşıyordun. Peki, sonunda gerçekten kaçabildin mi? Sicilya'dayken bunu başarabildin mi?"

Dave'in gözlerine hüzün yerleşti. O da geçmişi konuşmaktan oldukça sıkıntı duyuyordu. "Denedim..." diye karşılık verdi. "Denedim ve evet, biraz olsun başardım. Artık uyumaya çalıştığımda kulaklarıma kontesin inlemeleri gelmiyor."

"O sesleri duymamam için benim kulaklarımı kapatırken kendini koruyamadın. Keşke bunu..."

Dave onun sözünü keserek, "Kardeşler, ağabeylerinin korumasına muhtaçtır!" dedi.

Bradley keyifsizce gülümsedi. "Ve ağabeyler, kardeşlerini zorla evlendirerek onları koruduğunu sanır!"

Genç adam odaya girdiği andan beri ilk kez gerçekten neşelenip coşkuyla konuştu. "Sana dünyanın en güzel kadınını bulduğun için bana minnet duyman gerekirken, hâlâ mızmızlanıyor musun?"

Bradley bu görüşe katılıp katılmadığını gösteren herhangi bir duygu belirtisinden yoksun bir şekilde "O bir İskoç'tu!" dedi.

"Onun yaşanan hiçbir şeyde suçu yoktu. Umarım bu yüzden ona kötü davranmamışsındır!"

Bradley, Kristy'ye karşı olan davranışlarını gizliyordu. Elbette bu davranışları için hâlâ kendini haklı buluyordu ancak böyle bir iddiaya girişmedi. "O hayatından memnun," dedi. "Bir kontes ve sınırsız servete sahip. Yaşayabileceği en iyi hayat bu."

"Dilerim öyledir. Kristy hiçbir kötü muameleyi hak etmiyor."

Bradley sessiz kaldı. Dave'e verdiği sözden döndüğünü gösterecek her şeyden uzak duracaktı. "Her neyse, mektupları konuşmaya ne dersin?" dediğinde Dave başını sallayarak konuşmayı devraldı. "Cowlin bana kaç tane mektup geldiğinden ve içlerinde ne yazdığından bahsetmişti. Sen ne düşünüyorsun?"

Genç adam önündeki mektuplardan birini alıp birkaç satırı okumaya başladı.

Senden istediğimi yapmazsan, sırrını herkes işitecek. Sahip olduğun her şey tehlike altında... İyi düşün, Lord Barlow!

Mektubu okuduktan sonra yeniden ağabeyine baktı. "Sırrın ne olduğundan doğrudan bahsetmiyor. Senin yaşadığını bildiğine dair herhangi bir cümle yok. Ancak 'sahip olduğun her şey tehlike altında' demesi beni kuşkulandırıyor."

Dave ayağa kalkıp mektuplardan birini aldı. Güçlü elleri içinde gergince tuttuğu mektubu kaşlarını çatarak okumaya başladı. Her satırla öfkesi katlanıyordu. "Riske alamayacağımız bir durum," dedi sonunda.

"İstediğini vermek ve tehditlerine boyun eğmeye hiç niyetim yok!"

"Bu konuda sana katılıyorum. Birkaç güne kadar bir şeyler bulabileceğime eminim."

"Son mektupta her şeyin açıklanmasına sayılı günler kaldığını yazmış. Ya her şeyi duyurursa?"

"Bunlar sadece bir şeyler bildiğini göstermek için yazılmış gibi. Ne istediğini yazana kadar harekete geçmeyecek. Belki de basit bir miktarda para isteyecek. Ancak daha büyük bir şey isterse..."

Bradley hışımla araya girdi. "Onu öldürürüm!"

Konuşma birtakım stratejiler ve olağan şüpheli isimler üzerinde ilerledi. Dave birçok soyluyu unutmuştu. Bradley düşmanlık duyabilecek isimleri ona verdi. Ağabeyi bu isimleri gizlice araştırırken, Bradley yeni mektubu bekleyecekti. Tüm bunlar olurken, Dave'den gizleyebileceği küçük bir davet verebileceğini düşünüyordu. Balo vermekle kesinlikle uğraşamazdı, bu risk almaktı. Ağabeyinin sosyete dedikodularından haberdar olamayacağı kadar uzun bir inziva hayatı yaşadığı düşünülürse, küçük çaplı bu davetle Kristy'nin dileğini gerçekleştirebilirdi. Birkaç kişinin katılacağı basit bir kutlama... O birkaç kişi nasılsa tahmin edilenden daha kısa sürede bunu tüm İngiltere'ye yayacaktı. Dave'in duyacak olması, bu noktadan sonra genç adamın çözüm üretemediği bir konuydu. Eğer ağabeyi ona ne olduğunu soracak olursa, Kristy'ye dair tüm gerçekleri itiraf edecekti. Sonunda hayattaki tek ailesi Dave'in düşmanlığını kazanacak olsa bile.

Tam bu sırada Dave genç adamın beklediği şeyi söyleyen o cümleyi kurdu. "Öncelikle güvenebileceğim iki adam bulmam gerekiyor. Beni tanımayan, yetenekli adamlar... Bunun için bir müddet bazı mıntıkalara takılacağım," dedi.

"Dedektif gibi mi? İşte yaramaz!" diyerek ona karşı çıktı genç adam. "Cowlin bir dedektif tuttu ama ahmağın tek yaptığı, el yazısından birtakım saçma sonuçlar çıkartmaktı."

Dave eğleniyormuşçasına sırıttı. "Hayır. Dedektif değil, dövüşecek adam bulmam gerekiyor. Bize tuzak kuranı bulduğumuzda ellerimi kirletmek istemiyorum."

Bradley ona ne istersen yap dercesine baktı. Dave'in ortadan kaybolacak olması günün iyi haberiydi. O gider gitmez planladığı daveti verebilir ve gönülsüz evlendiği, nefret ettiği, varlığını sadece bir yük olarak gördüğü o kadını birkaç sevimsiz konuğa takdim edebilirdi. Kristy'nin Barlow soyadını alarak birkaç gün zafer kazanmasına izin verecekti. Sonra onu ilkinden daha kötü bir şekilde kovacaktı. O kadını ikinci kez gönderdiğinde, hayatı boyunca İngiltere'ye dönmek gibi bir amaç taşımayacak kadar korkacaktı.

***

Dave çalışanlara Bradley'nin bir arkadaşı olarak tanıtılmıştı. Bu açıklama hizmetlilerde herhangi bir şüphe doğurmamış, rutin bir haber olarak karşılanmıştı. Onun gidişinin ardından ise asıl havadis verilmişti. Kristy ve Bradley'nin evliliği! Yaşlı uşak ve Greta bunu ilk duyan kişilerdi. Lord Barlow çalışma odasında deneyimli iki çalışanını kabul ettiğinde, Kristy onun yanı başında ayakta durmuş, yüzüne keyifli ancak yapmacık bir gülümseme yerleştirmişti. Lordun "Bayan McNair, bundan sonra benim karımdır!" cümlesiyle, bu iki çalışanın ömürleri boyunca işitecekleri en tuhaf haber verilmiş oldu. Bunun bir aşk evliliği olduğuna dair kısa cümleler kurulmuş olsa da, sebebine dair uzun açıklamalara girişilmemişti. Sadece herkesin bu durumu kabul etmesi buyrulmuştu. Kristy artık bir hizmetçi değil, saygıdeğer bir kontesti!

Pilmore'un o ketum, ifadesiz yüzünde ilk kez bu kadar belirgin bir duygu vardı; şaşkınlık! Yaşlı adam işittiği şeyi bir türlü anlayamıyor gibi bakıyordu. Sessiz bir kabullenişle elleri önünde bağlı dursa da, yüzündeki o ifade Kristy'yi eğlendirmişti. Asıl şaşkınlık beklediği kişi olan Greta ise sevinçten neredeyse yerinde duramıyordu.

"Aman Tanrım! Kristy sen... Sen şimdi... Leydi Barlow mu oldun? Yani bir kontes?"

Kadının her zaman diyecek bir şeyleri olmasına rağmen şimdi konuşmakta zorlanması Kristy'yi gülümsetti. "Evet, Greta. Biz evlendik."

Onlara evliliğin yeni olduğu söylenmişti. Kristy Londra'ya gittiği gün ne olduysa olmuş, aceleyle çağrılan rahip gözetiminde evlenmişlerdi. Haber kısaca bu şekilde geçilmişti ancak Kristy mutfağa girince olayı biraz daha renklendirmişti. Greta ve Rossie, şaşkınlıktan çok sevinç duymuşlardı. Anne kız, Kristy'nin olağandışı bir güzelliği olduğunu söyleyip, evliliği bir nebze olsun normalleştirmişlerdi. Dahası, bu olaya abartılı bir romantizm ekleyerek Lord Barlow'un Kristy'yi görür görmez çarpıldığından bahsetmişlerdi.

Rossie dans eder gibi eteklerini tutup ortalıkta salınarak "Ah, Kristy! Lord Barlow'un sana delice âşık olacağını önceden tahmin etmiştim, değil mi?" demişti. "Haklıydım! Sen o sosyete çalılarına benzemiyorsun. Doğal ve çekici bir yanın var. Zavallı Lord Barlow hanesine bir melek düştüğünü anladı."

Kristy gerçekten uzak bu beyanları ilgiyle dinlemiş olsa da itiraz etmişti. "Tatlım, o kadar da abartmamalısın."

"Abartmak mı? O kadarı olmasa seninle evlenir miydi? Bir kont bir hizmetçiyle evlenmeyi kabul ettiğine göre, sandığımdan da fazlası olmalı. Tıpkı masallardaki gibi..."

Kristy kalbinin bir yerinde bunun gerçek olduğuna dair tatlı bir hayale kapılmıştı. Her şeyin planlı bir oyun olduğunu kısa sürede unutmuş ve Rossie'nin o romantik sözlerinin büyüsüyle keyiflenmişti. Bundan sonra yapılacaklara dair pek bir bilgisi bulunmadığı halde, Bradley'nin karısı olduğunu tüm dünyanın

işitmesini delice istiyordu. Sanki o adama sahip olan kadın olduğu için bencilce bir hisse kapılmıştı. Onu hiçbir zaman istediği şekilde sahip olamayacağı bir rüya olarak görse de, adamın daha çok bir kâbus gibi davrandığını da unutmaması gerektiğini biliyordu. Kötülüklerini ve gaddarlıklarını unutmamalıydı. Bundan sonra tüm çabasını, intikam almak, karşılık vermek için kullanmalıydı.

***

Evlilik haberi hizmetçiler içinde dinmek bilmeyen bir coşkuyla karşılanmıştı. Kristy'nin, hiçbir hizmetlinin hayal dahi edemeyeceği bir dünyaya adım atması, masal dinlemekle aynı heyecanı yaşatıyordu. Pilmore'un bile zaman zaman mutfağa gelip, sohbete dâhil olmasa da konuşulanları dinlemesi bir hayli tuhaftı. Kristy onların romantik ve fazlasıyla iyimser yorumlarına itiraz etmedi. Ne fazla detay ekledi, ne de olaya bir soğukluk kazandırdı. Üstelik Bradley'nin o gün Londra'ya gitmesiyle her şeyin izahı onun omuzlarına yüklendiği gibi, bu yükün keyfini çıkarıp kocasını umutsuz bir âşık gibi göstermekten de çekinmedi. Üç gün boyunca Whiteford Hill'in tek gündemi buydu ve hizmetçilerin bu haberi dilediğince konuşmasına izin verildi. Bu büyük olayın hazmedilmesi zaman alacaktı ne de olsa. Kristy bile bunu anlayamıyordu. Yeni odasına alışmak bile bir mesele iken, cemiyetin içinde gerçek anlamıyla bulunmak onu kaygılandırıyordu. Bu yüzden o soylu dünyaya gireceği için heyecandan ölüyordu. Ne yapılacağına dair bilgisi o kadar azdı ki, birisinin ona görgü kurallarını öğretmesi için Bradley ile konuşmaya karar verdi. Greta ve Pilmore'a haberin verildiği günden bu yana onunla doğrudan hiç karşılaşmamıştı. İki gün Londra'da kaldıktan sonra dönmesi genç kadının eylemi için adım atması demekti. Bugün onunla konuşacak olmak Kristy'yi heyecanlandırıyordu. Bir şeyler istemek için gurursuzca davranıyordu ve bunu sürdürmesi gerektiğini biliyordu ama yine de olmadığı bir insan gibi davranmak canını sıkıyordu.

Kararsızlığını gidermesi için derin bir nefes aldı. Bir saniye için gözlerini kapattı ve geçmişi düşündü. O geceyi hatırlamak

Kristy'ye her zaman, her koşulda gereken cesareti veriyordu. Kapıyı çaldı ve cevap beklemeden içeriye girdi.

Bradley masasında değil, bir kitaplık rafının önünde elindeki kalınca bir kitabı inceliyordu."Ne var?" diye sordu genç adam başını kaldırmadan. Geleni görmemişti.

Kristy birkaç adım attı. "Ben..." dedikten sonra derin bir nefes aldı ve devam etti. "Bana kuralları öğretecek biri gerekiyor."

Bradley onun sesini işitir işitmez başını kaldırıp baktı. Kristy gözleriyle yeri tarıyor ve bakışlarını sanki bilerek ondan uzak tutuyordu. Genç adam elindeki kitabı raftaki yerine yerleştirip ona doğru yürümeye başladı. Kristy ancak o zaman başını kaldırdı. Gözleri kesiştiğinde kadının nefesleri ciğerlerine yetmemeye başlamıştı. Hızlıca konuyu yineledi. "Konukların yanında neler yapılacağına dair hiçbir şey bilmiyorum. Daha önce..."

"Böyle bir şeyin içinde yer almadın," diyerek onun sözlerini tamamladı genç adam. Bakışları hâlâ kadının üstündeydi.

"Evet!"

"Kendini rezil etmekten, bir skandal çıkarmaktan mı korkuyorsun?"

"Bundan korkmadığımı daha önce de söylemiştim. Sadece Leydi Barlow unvanını en iyi şekilde temsil etmek istiyorum."

Bradley ona derin bakışlar atıp, gözlerini Kristy'nin bedeninde gezdirdi. "Ne kadar eğitilsen de anlamsız!" derken genç kadına oldukça yaklaşmıştı. Etrafından dolanacağını gösterir gibi arkasına doğru yürüdü. Kristy hareket etmeden beklerken, genç adam tam arkasında durdu ve ensesine doğru fısıldadı. "Eğitim sende işe yaramaz, İskoç. Kanında kırsallık var. Görkemli malikâneler, devasa duvarlar, özel davetler, balolar, nazik sözler ve kibar davranışlar sana göre değil."

Kristy ona dönmeden yanıt verdi. "Bunu bir hakaret olarak algılamıyorum, lordum."

"Hakaret etmiyorum," dedi genç adam duruşunu bozmadan. Kadının saçlarına doğru eğildi. "Sen vahşi bir kısraksın... *Lethe!*"

Kristy ancak o zaman döndü. Sertçe ve tamamen kontrolsüzce... Bradley'nin göğsüne kapanacak kadar yakındı ona. "Eğitilmek

istemiyorum!" dedi. Sanki bu adam ne derse ona karşı çıkmalıymış gibi hissediyordu. *'Haziran bir yaz ayıdır,'* dese, *'Hayır, haziranda kar yağar!'* diyecek kadar gözü dönmüştü. Bradley'ye karşı her zaman savunma halinde olduğunu fark edemeyerek devam etti. "Ben sizin dünyanızdaki her kadının istediği maddi şeylere dair en ufak bir arzu duymuyorum. Sadece itibarımı istemiştim... Benden çaldığınız hayatıma karşılık sadece bu. Bunu yaparken bilmem gereken bir şey varsa öğrenmek isterim. Ancak bunu istememin sebebi sizin onurunuz değil, lordum. Doğrusu bu zerrece umurumda değil. Düşündüğüm başka bir şey var."

Bradley bakışlarını Kristy'nin parlayan, öfke dolu gözlerinden çekip, konuşurken hararetle aralanan dudaklarına indirdi. "Düşündüğün o şey nedir?"

Kristy, bedenini saran alevin kocasının yakınlığı olduğunu anlayıp bir adım geri çekilmek istedi ama Bradley de ona doğru bir adım attı ve mesafeyi sabit tuttu. "Neyi düşünüyorsun, Lethe? Ya da kimi?" Öfkeli sesi kısıktı.

Genç kadın çenesini dikleştirdi. "Elbette ağabeyiniz Lord Barlow'u," dedi. "Tek düşündüğüm onun..."

"Ondan sana ne?" diye gürledi Bradley. Sözünü bitirmesini beklemeden sert ve kızgın sesiyle Kristy'nin soluğunu kesti.

Kocasının hiddetine anlam veremeyen genç kadın, onu iki eliyle sertçe iterken bir yandan konuşmaya devam etti. "Çünkü o, senin aksine iyi biri. Ona karşı kendimi sorumlu hissediyorum. Ağabeyini zarara uğratacak hiçbir şeyin içinde yer almak istemiyorum."

Bradley, Kristy'nin bileklerini kavradı. Kendine çekmedi, sadece onu zapt etti ve yüzüne doğru fısıldadı. "Bir daha Dave hakkında konuşursan seni pişman ederim!" dedi ve onu nihayet kendine çekti. "Senin onunla hiçbir işin yok! Senin işin sadece *benimle*!"

Bölüm 4

Hiçbir zaman gitmezsen,
gelmene de gerek kalmaz...

Lilybeth, kimseye güvenmeme konusunda kendine verdiği sözden dönmüştü.

Kocasının intiharından sonra etrafındaki herkese şüpheyle bakmış, çoğunluğun sadece menfaat kaygılarına göre hareket ettiğine emin olmuştu. O andan itibaren tıpkı onlar gibi sadece çıkarları için arkadaşlıklar kurmuş, kozasının içine kendisine faydası dokunacak kişileri almıştı. Geriye kalan hiç kimse umurunda değildi. Oysa daha birkaç gün önce tanıştığı gizemli bir adam arsız hamlelerle kozasına sızmaya başladığında, bu hisse kapılmadığını fark edip ona güvenmişti. O adamın fayda getirmeyecek kadar yoksul olması Lilybeth'in ona dair düşüncelerine ket vurmuş olsa da, gücüyle, kuvvetiyle, belki de kendinden her zaman emin olan o sarsılmaz duruşuyla genç kadının yıllar önce kilitlediği kapıyı açmıştı. Anahtarı *güven*di... Lilybeth'in gizli dehlizlere, okyanus diplerine bıraktığı anahtar... Bu yabancı kapısını açmış, Lilybeth'e ise sadece onun girişini seyretmek kalmıştı.

Elindeki yelpazeyi kapatıp, hafifçe dudaklarına vururken, gözleri uzak bir noktada takılı halde Matt'i düşünüyordu. Sahip olduğu yegâne değerli şeyi, annesinden kalan bu eski eşyayı getiren, onu güvenle ellerine teslim eden o adamın çekimine bir bahtsız gibi kapıldığını fark etti. Yıllardan sonra bir erkeğe karşı uyanan hisleri için kendini suçluyordu. Ömrü boyunca güvendiği tek adam olan kocası bile arkasında onca yük bırakmışken, hiç tanımadığı bu gizemli yabancıya güvendiğini nasıl güvenebilmişti? Kalbinde bunun yanıtı yoktu ama onu düşünürken hissettiği bir huzur vardı. Dudakları mutluluğa benzeyen tatlı bir duygunun etkisiyle kıvrıldığında, bunu fark edemeyecek kadar iyi hissediyordu. Matt Higley, talihin neredeyse yüzyıllar sonra yüzüne güldüğü bir şanstı. Yine de yelkenleri tümden onun eline vermeden önce dikkatli olmalıydı.

"Seni gülümserken görmeyeli ne kadar da çok zaman geçmiş."

Ses, genç kadını daldığı hayallerden uzaklaştırdı. Yaşlı kâhyasının ne zaman içeriye girdiğini fark etmemişti bile. Küçük bir sıçramayla kendine gelip ayağa kalkarken, ifadesi her zamanki o sinirli haline büründü. "Gülümsemek için tek bir iyi nedenim yok, Thompson!"

"Belki de vardır, kızım."

Lilybeth imayı anlamıştı. Gözlerini uşağından çekip, "Ne olur, yine başlama! Nasihatlerin bir gün karnımı doyurur, hizmetçilerime maaş öderse ancak o zaman seni dinlerim!" dedi.

"Nasihat verecek kadar bilge değilim artık. Sana sadece korkmamanı söylemek için buradayım. Korkma, tatlım!"

Lilybeth, hayatın her türlü savaşıyla karşılaştığını gösteren, köhne ve unutulmuş bir arazi gibi kırışıklıkların dolduğu yaşlı adamın yüzüne baktı. Onu her zaman bilge bulduğunu söylemedi. İtiraz etti. "Korkmuyorum! Neden korkacağım ki? Kimsenin beni korkutmasına izin vermem!"

"Seni korkutanın kendin olmasına da izin verme, Lily. Bırak her şey olacağına varsın."

"Ah, Thompson! Bazen bana tavan arasında kalması gereken eski eşyaları hatırlatıyorsun. Lütfen fikirlerini başkasına sakla."

Yaşlı uşak kadının hiçbir sözünden alınganlık duymamayı önceden öğrenmişti. Ona doğru yavaş adımlar atarken "Neyi kast ettiğimi biliyorsun," dedi. "Bir kalbin olduğunu unutmanı istemiyorum. Kalbin kime gitmek istiyorsa izin ver gitsin."

"Kalbim sadece paraya gitmek istiyor. Ne yazık ki bu yüzden gidebileceği hiçbir yer yok!"

Thompson muzır bir bakış attı. "Korkarım ki tatlım, kalbinin çoktan gittiği o yerde metelik bile bulamayacaksın."

Lilybeth, bu sözlerin Matt için kurulduğunu biliyordu. Uşağı o yabancı adama olan ilgisini anlamıştı. Anlamamasına imkân yoktu. Thompson eski bir avcıydı ve iz sürme konusunda tam bir uzmandı. Ve elbette haklıydı! Matt fakir bir gezgindi. Meteliği yoktu ancak yaşlı adam bir konuda yanılıyordu. Lilybeth Abbington o sefil adama doğru gitmeyecek kadar aklı başındaydı. Eğer aksini söylemeye devam ederse, ona kalbinin olduğu yerde

kaldığını söyleyecekti. Yine de geçen yıllarda sıkça tecrübe ettiği gibi bu yaşlı tilkiyle laf dalaşına girmek daima zararına sonuçlanıyordu. Sessiz kaldı ve bezginliğini bakışlarıyla gösterdi. Bu defa arkalarından başka bir ses "Leydim," dedi.

Sarışın kadın kafasını kaldırıp bakınca, Matt'in kapı eşiğinde durduğunu gördü. Farkında olmaksızın duruşunu değiştirip, yüzüne kibirli bir ifade yerleştirdi.

"Özür dilerim, leydim. İçeriye girdim ancak kapı açıktı," dedi genç adam.

Thompson umursamazca elini salladı. "Özür dilemen gerekmiyor, evlat."

Lilybeth sertçe "Elbette gerekiyor!" dedi. "Bir çalışan ne olursa olsun içeriye girmek için izin almalı!"

Thompson kadına baktı ancak hiçbir şey söylemedi. Başını paylar gibi sallamakla yetinirken "Yapmam gereken şeyler var," diyerek çıkışa yöneldi. Çıkmadan önce Lilybeth'e gür, beyaz kaşlarını çattı. "Sanırım dışarı çıkmak için de izin almak gerekiyor. İzninizle, leydim. Çıkabilir miyim?"

"Çık, Thompson!"

Yaşlı uşak arkasından kapıyı kapattı. Lilybeth ayağa kalkmadan, karşısında dikilen genç adama küçümser bir bakış baktı. "Kişisel algılamayın, Bay Higley. Sıradan hizmetliler efendilerine karşı daima saygılı olmak zorunda. Bu yüzden tüm çalışanlar girerken ya da çıkarken izin istemeli. Sizce de öyle değil mi?"

Matt'in ifadesi gergindi. "Elbette," dese de bakışları aksini söylüyordu. "Yine de başkalarının yanında bir çalışanın onurunu kırmak size yakışmıyor."

Lilybeth tek kaşını kaldırdı. "Onurunuz mu kırıldı, Bay Higley?" Onu sonunda alt etmek kadını içten içe keyiflendirdi.

Matt omuz silkerek "Kendimden bahsetmiyorum!" dedi katı bir sesle. "Thompson'ın onurundan bahsediyorum, leydim! Yaşlı bir adama zalimce davrandınız."

Kadın ansızın kaşlarını çattı. Bir saniye önce taşıdığı o zafer duygusu silinirken başını çevirip "O aldırmaz!" dedi.

"Siz öyle diyorsanız..."

Lilybeth yeniden ona baktı. "Öyle diyorum, Bay Higley! Yeri gelmişken, beni iyi tanımanızı isterim. Zayıf insanların özelliği olan merhamet benim kanımda bulunmaz. Bu yüzden hatalara karşı affedici olamam."

Genç adam başını hafifçe eğip ukala bir şekilde sırıttı. "Şanslınız, leydim. Benim de kanımda hata yapma özelliği bulunmaz."

"Dilerim öyledir," diyen genç kadın, adamın yüzündeki o kendinden emin ifadeyi hiçbir koşulda silemeyeceğini, onu hiçbir zaman sözleriyle alaşağı edemeyeceğini anlayıp somurttu. Yapabildiği en iyi şey sertçe konuşmaktı. "Her neyse... Neden buradasınız?" diye sorduğunda mağrur bir tavır takındı.

Matt kadının elindeki yelpazeyi fark etti bu sırada. "O iyi mi?" diye sorarken ifadesi biraz daha gevşemişti. Kadına, unuttuğu o minnettarlık duygusunu hatırlatmak istiyordu.

Lilybeth neyi kast ettiğini anladığında yelpazeye baktı. Usulca ayağa kalkıp genç adamın göreceği şekilde yelpazeyi açtı. "Çok yaşlandı. Yaralar aldı ve artık sağlığı eskisi gibi değil. Yine de o benim en iyi dostum," dedi bir insandan bahseder gibi.

Matt kadına doğru yürümekten kendini alamadı. "İzninizle," dedikten sonra yelpazeyi onun elinden alıp şöyle bir inceledi. Üzerinde Çin Hanedanlığı'na ait bazı simgeler, görkemli iki ejderha vardı. Ejderhalardan birinin kuyruğundaki boya silinmiş, yelpazenin açılıp kapanan yerleri hafifçe sökülmüştü. "Çok eski olduğu belli," diyerek yeniden Lilybeth'e uzattı.

Genç kadın uzandı ancak ilk hamlede yelpazeyi alamadı. Matt sıkıca tuttuğu eşyayı kadına vermedi. Lilybeth'in eli orada asılı kalırken, gözleri Matt'in masmavi gözlerine kenetlendi. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi şüpheci bakıyordu. Genç adamın yüzünde ise hafif bir tebessüm vardı. O da gözlerini Lilybeth'in açık, şaşkın gözlerinden çekemiyordu. Yelpazeyi almak için bir kez daha hamle yapan genç kadının eli onun eline değdi. Lilybeth elini çekmedi. Matt'in gülüşü daha da yayıldı. Kadın yelpazeyi tamamen kavradığında genç adamın işaret parmağı onun incecik bileğine sürtündü. Bu temas ikisi için de sarsıcıydı. Lilybeth heyecanını gizlemek için yeniden somurttu. Kalbindeki

çarpıntı büyüktü ama beynindeki ses de en az o kadar kuvvetliydi. *Bir aptal gibi davranmayı kes!* diyordu. *Sadece basit bir dokunuştu.* Oysa bu basit dokunuş, bu okşayış, kadının içindeki bir şeyleri yıkıp geçmiş gibiydi.

Lilybeth heyecanını gizlemek için kızgınlığın arkasına sığınsa da, konuşurken sesini kontrol edemedi. Kekeleyerek "Ne i...istiyorsunuz?" diye sordu.

Onun aksine genç adam aptal bir heyecanın coşkusundan uzak, her zamanki ukala bakışıyla "Londra'ya gitmek istiyorum!" dedi.

"Beni bırakıyor musunuz?" Lilybeth neredeyse feryat halinde bu cümleyi kurduğunu saniyeler sonra fark ettiğinde yeniden atıldı. "Yani burayı bırakıp, Londra'da mı çalışacaksınız?"

Genç adam tek kaşını kaldırıp sırıttı. "Hayır, leydim! Sizi bırakmaya hiç niyetim yok," dedi kısık, anlamlı, derinden sesiyle. "Yani buradaki işimi."

Lilybeth neredeyse titreyecekti. Adamın her sözü, her bakışı, her dokunuşu ülkesinden topraklar kaybeden bir kral kadar sarsıyordu kadını. İlk önce atma alıp, onu göğsünde saklarken titremişti kalbi. Sonra onu hırsızdan koruyup 'Bana güven!' dediğinde. Şimdi ise sözlerinin arkasında duymak istediği o anlamın gerçek olduğunu hayal ederken çarpıyordu. Kahrolası kalbindeki bu baş belası heyecanın ne zaman başladığını bilse de, ne zaman biteceğinden emin değildi. Bunun en kısa sürede olmasını diliyordu sadece. Kimseye karşı duvarlarını çatlatacak hisler duymamalıydı. Bu tehlikeydi.

"Gidin!" dedi tek kelimeyle. Nereye gideceğini, ne maksatla gideceğini sormadı. Dudaklarına kadar gelip dökülmek üzere olan bu merakı dizginledi. Sadece "İşleri aksatmazsanız sevinirim," diye devam etti.

Genç adam ilgiyle sordu. "Yapılacak işlerim olduğunu neden şimdiye kadar söylemediniz?"

"Elbette var!" dedi Lilybeth. Bir saniye için düşündü ve para harcanmasını gerektirmeyecek bir şey bulmak için kıvrandı. En

sonunda tereddütle "Malikâne yolunu çirkinleştiren ayrık otlarını temizleyebilirsiniz!" dedi.

Genç adam hızlıca başını salladı. "Bu akşam döner dönmez bütün otların canına okuyacağım."

Lilybeth fark etmeden hafifçe gülümsedi. Matt kadının gülüşüyle gözlerini onun dudaklarına indirdi. Bu sarı cadı ilk kez içinden geldiği için gülümsüyordu. Genç adam o samimi gülüşe derinden bir bakış atarak "Çok güzelsiniz," dedi bir anda. Bunu kendisi de planlamamıştı.

Kadının gülüşü ansızın yüzünde çakılı kaldı. Dudakları düzleşirken, birkaç saniye ne diyeceğini bilemedi. Sonra kararsızca, "Haddinizi bilin, Bay Higley!" diye bağırdı.

Genç adam aldırmadan kadının yakınına kadar yürüdü. Tepeden bakışlarla gözlerini ona sabitlemişti ve kıpırdamıyordu. "Dürüst olmak mı, haddimi aşmak mı, leydim?" diye sordu kısıkça.

Lilybeth bu yakınlıktan ötürü istediği kadar sert olamıyordu. "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Güzel bir kadınsınız ve ben de..."

"Ve siz de benim hizmetimde çalışan basit bir işçisiniz!"

Genç adam usulca başını sallayıp itaat eder gibi görünse de tam aksini yaptı. Elini kaldırdı ve avucunun tersiyle kadının yanağına uzandı. İri eliyle Lilybeth'in yumuşak, pürüzsüz tenine hafifçe dokundu. Kadının afallamış ifadesine, kocaman açılmış gözlerine aldırmadan elini bir süre orada tutup, sonra biraz daha aşağıya, boynuna kadar indirdi. "Evet, bir hizmetliyim ama kör değilim," dedi. Parmakları bir tüy hafifliğinde kadının çenesini, boyun hatlarını okşadı. "Siz leydim... Her adamın aklını başından alacak kadar güzelsiniz."

Lilybeth denizden esen sıcak bir meltemin çırılçıplak vücuduna iliştiğini, onu sardığını, her yerini ısıttığını hissedecek kadar sarsıldı. Yanağındaki o elin dokunuşuyla ürperdi, heyecanlandı ve açık yakasından göğüslerini şişiren büyük nefesler aldı. Ne tek kelime edebildi, ne itiraz edecek gücü kendinde bulabildi... O elin usulca kaymasını, boynunu kavramasını, daha aşağılara inmesini dileyecek kadar genç adamın çekimine kapıldı.

Bir an sonra "Yapma," dedi fısıldar gibi. İçten içe *Lütfen yap!* demekte olduğunu biliyordu. En sonunda "Gidin artık!" deyip, hışımla arkasını döndü.

Genç adam kadının ensesine baktı. Yüzündeki o plancı bakışı, ifadesindeki o küstah tavrı kadına göstermeden kötü bir gülüş attı. *Avucuma düştün!* diye içinden geçirdi. Dışından ise sadece "Emredersiniz!" deyip kararlı adımlarıyla odadan çıktı.

Lilybeth ayak seslerini işitince döndü. Adam gitmişti. Kendini nefes nefese koltuğa bıraktı ve ağlamaklı gözlerle belirsiz bir noktaya bakarken mırıldandı. "Hayır!" dedi ardı ardına. Elini kalbine koydu. "Hayır! Olamaz! Olmamalı!"

***

Matt gittiği için gün boyu onun olmayacağını bilmek, Lilybeth'e bir rahatlama sunuyordu. Onu görmeyeceği için, bu sabah aralarında geçen yakınlığın utancını hissetmeyecekti. Doğrusu böyle bir utanç duyduğu da söylenemezdi. Olanları hatırlayınca hissettiği ilk şey utanç değil, heyecandı. Pekâlâ, olanları unutamadığı hesaba katılırsa sürekli bir heyecan halinde olmak genç kadını yoruyordu. Uyumayı denedi. Dün balodan sonra uykusuz bir gece geçirmişti ancak uykunun uğrayacağı son kişiymiş gibi hissediyordu. Denemiş olsa da, yatağında dönüp dururken aklı sadece bugün yaşananlara gidiyordu. Tan vaktinde adi bir hırsızın elinden kurtulmuş, sabahın ilk ışıklarıyla Matt ile sıcak bir yakınlaşma yaşamıştı. Ona güvenmemesi gerektiğini düşünürken, söylediği sözleri hatırladı. 'Sana güveniyorum!' demişti ve güvenmişti de... Yelpazesinin peşine düşerken cesur bir savaşçı gibiydi. Bugün tenini okşarken ise adi bir Don Juan'dan farkı yoktu. Kalbinin üzerindeki tuzağın farkında olsa da, kendini hayallere kapılmaktan alıkoyamıyordu.

Gözüne bir damla uyku girmeyeceğini anladığında yatağından çıktı. Etajerin üstündeki küçük, eski el aynasını alıp yüzüne tuttu. Kendine bakarken gözlerindeki yorgunluk onu rahatsız etti. Gözlerinin altı morarmış, ifadesi doksan yaşındaki bir kadın gibi sarkmıştı.

"Güzel miyim?" diye sordu kendi kendine.

Matt'in sözlerini aklından çıkaramayıp her bir noktasını inceledi. Gözleri koyu maviydi. Kocası en çok bu rengi sevdiğini söylerdi. İltifatları sadece bunlarla sınırlıydı. Ona karşı hiçbir zaman fazla abartılı cümleler kurmamıştı. Aksine, ara ara yemeği çok kaçırdığını söyleyip, yağlı bir kaz muamelesi yapmıştı. Lilybeth hiçbir zaman kilo aldığını hatırlamıyordu, çünkü iştahı her zaman makul seviyeydi. Şimdi ise elbisesinin üstünden beline dokunurken, oldukça sıskalaştığını fark ediyordu. Elleri bu defa daha yukarıya, göğüslerine çıkınca "Tahta gibiler," diye söylendi. Dolgun kadınların o kilolarca göğüslerine asla sahip olmamıştı. Matt gibi güçlü kuvvetli erkekler, kadınların ele avuca gelenini seviyor olmalıydı. Lilybeth bu yönden kendini yetişkinliğe henüz girmiş bir kız kadar çaresiz hissediyordu. Övünebileceği tek şey saçlarıydı artık. Sarı, gür, upuzun saçları... Onları uyumadan önce çözdüğü zamanlarda uzun uzun tarardı. Gözlerinin ve saçlarının rengi annesinden kalan birer mirastı. Genç kadın en çok annesine benzediği için görüntüsünü seviyordu. Yoksa bir erkeği elde etmek için tek bir çekici yanı olmadığına emindi. Matt *'Çok güzelsiniz,'* derken gerçeği mi söylüyordu, bilemedi. Öyle olmasını tüm kalbiyle dilerken aynayı fırlatır gibi bıraktı.

"Sefil bir köylünün düşüncesi neden umurunda?" diye bağırdı. Kendine kızıyordu. "O adamın ne düşündüğünü neden bu kadar önemsiyorsun, Lilybeth Abbington! O adam senin için bir hiç! Soylularla köylüler mesafesini korumalı. Aptallaşma!"

İçten içe kendiyle olan kavgası bitmiyordu. Düşünmeye devam ederse boğulacağını anladığında hızla odasından çıktı. Kendini mütemadiyen kapattığı bir başka odaya girdi. Burada saatlerini sevdiği şeylerle geçirebilirdi.

***

Matt o akşam gelmedi. Lilybeth neredeyse tüm geceyi yola bakarak geçirmişti. Penceresinin malikâne yolunu görmesi şanstı ama bu şans bir kâbusa dönüşmüştü. Gözünü yoldan ayıramıyordu. Akşam çöktükten sonra adamın geleceğini beklemiyor olsa da, gece yarısına kadar umutsuzca oraya bakmaya devam

etti. Ancak gördüğü tek şey, ara ara şiddetini arttıran yağmur damlalarıydı. Penceresinin küçük sızıntılarından giren rüzgâr mum alevini titretirken, Lilybeth üşüyerek kendini sardı. Üzerindeki geceliği yündendi ama malikâne her zamanki gibi soğuktu. Odunların kış bitene kadar yetmesi için gece birkaçını ateşe atmamıştı. Bu tutumlu halini hizmetçilerine göstermemeye çalışıp, her gece üşüyerek uyuyordu. Bu gece, Matt'in geleceğini umut ederken yatıp uyumayı düşünmemişti. Fakat sonunda bedeni iflas etmiş, pencerenin kenarına kadar ittiği küçük sandalyede uyuyakalmıştı.

Sabaha karşı uyandığında, boynu tutulmuştu. Her yanı acıyordu ve neredeyse donmak üzereydi. Sönmüş olan ateşe odun atmak istediyse de, küllenmiş ateşi tutuşturamayacağını anladığında bezgince dudak büktü. Ardından odasının ağır tahta kapısını açıp, bağırdı. "Emilia! Lanet olası ateşi yak!"

Durdu ve ses gelmesini bekledi. Emilia'dan herhangi bir yanıt gelmeyince yeniden bağırdı. "Seni küçük tembel! Hemen buraya gel! Ateşi yak ve elbisemi hazırla!" Yine ses yoktu. Anlaşılan hizmetçi kız henüz uyanmamıştı. Genç kadın öfkeli ifadesiyle koşar adım odadan çıktı. Çıplak ayakları, açık, sarı saçları, beyaz geceliğiyle merdivenlerden hızla inerken bir yandan yine bağırıyordu. "Emilia!" Mutfağa açılan koridordan sesler gelmeye başlayınca Lilybeth dişlerini sıkıp, "Seni kovacağım!" diye söylendi.

Bir saniye sonra koridordan çıkıp karşısına dikilen kişiyi görünce, merdivenlerin ortasında ansızın durdu. Bu Matt'ti. Genç adam kolları sıvanmış gömleği, temiz binici çizmeleriyle karşısında belirince, Lilybeth neredeyse kalan merdivenleri yuvarlanarak inecekti.

"Sen..." diye fısıldadı.

Matt ilk defa bu şekilde gördüğü kadını tek kaşı havada ilgiyle süzdü. Onun saçlarını ilk kez tamamen görüyordu. Lilybeth'in uzun, dalgalı, sarı saçları omuzlarından göğüslerinin yükseltisine kadar, baştan çıkarıcı bir şekilde iniyordu. Üstelik genç kadın, kırışmış beyaz geceliği içinde bambaşka birine benziyordu.

Yorgun gözleri bile öylesine parlaktı ki, genç adam kadının düşmüş bir meleğe benzediğini düşündü. Oysa meleklerle cadılar bir arada olmazdı. Bu kadın cadının tekiydi. Meleklerin adını kirletmemeliydi.

Kendine gelen Matt, "Beni mi kovuyorsunuz, leydim?" diye sordu en sonunda. Biri konuşmalıydı, değil mi?

Lilybeth ilk şoku atlatıp gözlerini kırpıştırdı. "Siz... Siz ne zaman geldiniz? Tüm gece baktığım halde görmedim."

"Tüm gece nereye baktığınızı anlamadım? Yolumu mu gözetlediniz?"

Lilybeth panikle sıçradı. "Ha...hayır elbette!" dedi öfkeyle. "Sadece bana akşam geleceğinizi söylemiştiniz. Vereceğim bir sürü emir vardı ancak sözünüzde durmayarak geceyi dışarıda geçirdiniz! Tıpkı bir ayyaş, sefil bir evsiz gibi davrandınız!" Sefil bir sarhoş gibi görünen kendisiydi oysa. "Sözlerinize her zaman bu kadar sadık mısınızdır?"

"Üzgünüm, efendim. Sözlerime daima sadık kalırım ancak Londra'da işlerim uzadı."

"Ne işleri?" diye sormaktan kendini alamadı genç kadın.

Matt hafifçe sırıttı. "Uzun zamandır ertelediğim bazı özel işler."

"Ah, Tanrım!" diyen Lilybeth, ona–en çok da kendine–müthiş bir öfke duyarken, "Bir fahişenin koynunda mıydınız?" diye bağırdı.

Matt gözlerini kadının ateşle parlayan gözlerinden, sinirle titreyen dudaklarından çekmedi. "Bu konu hakkında yorum yapmamayı tercih ederim, leydim!"

Lilybeth dudaklarını sıktı. Öfkeden kuduruyordu ve adamın üstünde tepinmek isteyecek kadar nefret doluydu. "Bir daha benzer bir şey olursa Bay Higley, defolup gidersiniz!"

"Merak etmeyin, leydim!" diyen adam, kadının sözlerinden etkilenmemiş gibi oldukça kibirli bakıyordu. "Bu arada emirleriniz nedir?"

Lilybeth onu anlamadı. Kadının zihni, adamın fahişelerle âlem yaptığında takılı kalmıştı. "Ne emri?" diye bağırdı o eski haline bürünerek.

"Bana verecek emirleriniz olduğunu söylemiştiniz. Eğer neler olduklarını anlatırsanız, yerine getireceğim."

Genç kadın bir an cevap veremedi. Bu lanet olası adamı alt etmenin hiçbir yolunu bulamadığı gibi, söylediği yalanlara uygun cevaplar da bulamıyordu. Ansızın aklına geleni söyleyip "Çatıyı onarın!" dedi. "İkinci katta, sağdaki küçük odanın çatısı akıyor, Bay Higley! Biraz daha akmaya devam ederse evimi su basacak. Bunu derhal halledin! Elbette dün yapmış olmanız gereken şeyi de unutmayın. Canına okumanızı bekleyen yabani otlardan bahsediyorum."

Adam içinden *En sonunda senin canına okuyacağım, lanet olası sürtük!* diye geçirdi. Kadına yapay bir gülümseme gönderdi. "Emirleriniz konusunda şüpheniz olmasın, leydim. Ve size hasta olmadan önce odanıza çıkmanızı öneririm."

Lilybeth gecelikle durduğunu fark edip, aynı hızla kızardı ve başka bir şey söylemeden saçlarını öfkeyle savurup, merdivenleri yeniden çıkmaya başladı.

***

"Bu kahrolası evin her yeri dökülüyor!" diye söylenen genç adam, çatısı delinmiş odaya göz atarken gergindi. Nereden tutarsa elinde kalacak bir hurdadan başka bir şey göremiyordu. Çatıyı şimdilik basit bir şekilde örtebilirdi ama ev, ölüm döşeğindeki zavallı bir ihtiyardan farksızdı. Çatı katında olduğu için odanın tavanı diğer odalara göre daha alçaktı. Merdivene ihtiyaç duymadan basit bir yükseltiyle oraya erişebileceğini anladığında, köşedeki eski masayı çekti. Üzerine temkinli bir hamleyle çıkarken, sağlam olup olmadığını kontrol etti. Masa sağlamdı. En azından böyle iri yarı bir cüsseye karşı dirayet gösterecek kadar sağlamdı. Genç adam masadan inerken, yanında getirdiği iki suntanın deliği kapatıp kapatmayacağına baktı. İş görür gibiydi ama çatıya dıştan bir müdahale şarttı. Doğrusu içeriden tamir edebilirdi ama dışarısı umurunda bile değildi. Sarı cadaloz tamir için kimi isterse getirebilirdi ve bu, kesinlikle onun sorunu değildi. Üstelik o öfkeli cadının, ödeyecek tek kuruşu olmadığı halde hâlâ küstahça emirler vermesi genç adamı delirtiyordu.

"Nasılsa çok az zamanın kaldı," diyerek öfkeyle odadan çıkıp aşağıya indi. Peter'ı bulup, yardım etmesini isteyecekti. Ahırlara ve olabilecek her yere baktığı halde delikanlıyı bulamayınca, Thompson'a sormak için mutfağa yöneldi. Gergin adımlarıyla mutfağa açılan kapıya ulaştığında Lilybeth'in sesini işitti. Sessizce, kimsenin göremeyeceği bir şekilde gizlendi.

"Affettin mi beni sahiden?" diyordu sarı cadaloz.

Matt başını hafifçe uzatıp içeridekilere baktı. Leydi Abbington ve Thompson yalnızlardı. Yaşlı adam cılızca yanan alevin başında bir sandalyeye oturmuş, Lilybeth ise onun tepesinde dururken elini omzuna atmıştı. Kadının kucağında siyah bir şey vardı.

"Sen bana asla kızmazsın, değil mi?" diyen kadın şımarık bakışlarla yaşlı adama bakıyordu. "Bak, bunu senin için ördüm," dedi ve elindeki şeyi açıp Thompson'ın omuzlarına örttü. "Sevdin mi?"

Thompson başını yana çevirip omuzlarındaki şala baktı. Başını kaldırdığında Matt onu yandan görüyordu. Yaşlı adamın ifadesi keyifliydi. Elini kaldırıp Lilybeth'in elinin üstüne koydu. "Sevdim," dedi.

"Ya affetme konusu?"

Yaşlı adamın ifadesi değişti ama öfkelenmedi, daha da kederlendi. "Lily, tatlım... Sana nasıl kızabilirim ki? Seni herkesten iyi tanıyorum."

Lilybeth gülümsedi. Matt bir kez daha kadının içten gülüşünü görünce kaşlarını çattı. Bu kibirli kadının gülümsediğini görmek yeniden tuhaf hissettirdi. Dahası, onun eğilip yaşlı adamın yanağından öpmesini şaşkınca izledi. "Ah, Thompson... Sen olmasan ben ne yapardım?" diye sorduğunda da samimi görünüyordu.

"O zaman daha da büyük bir cadı olurdun!" dedi yaşlı adam neşeyle. "Neyse ki ben senin gerçekte kim olduğunu biliyorum."

Tam bu sırada arkasından "Bay Higley!" diyen sesi duyunca Matt hızla döndü. Emilia onu ilgi ve hayranlıkla izliyordu. "Burada durmuş ne yapıyorsunuz?"

Matt gergince mutfağı gösterip "Onların konuşmasını bölmek istemedim," dedi.

Emilia kafasını uzatıp içeridekilere baktı. "Şu kötü kalpli kadına tahammül eden tek insan Thompson. Doğrusu bunu nasıl yaptığını merak ediyorum!"

Matt yanıt vermedi. İfadesi duygusuzdu.

"Ya siz, Bay Higley! Leydi Abbington hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Genç adam, kıza sert bir bakış attı. Tam cevap vermek üzereyken, "Siz orada ne konuşuyorsunuz?" diyen Lilybeth şüpheci ifadesiyle kapıda göründü.

"Hiçbir şey!" dedi genç adam sinirle. "Peter'a bakmıştım! Çatıyı onarırken bana yardım etmesi gerekiyor."

"Peter, biraz erzak almak için kasabaya gitti."

"O halde..." diyen Matt içeriye girip "Thompson..." demişti ki yaşlı adam bağırdı. "Ben üç yüz yaşındayım, genç adam. Sana herhangi bir şeyi onarmada yardım edemem."

Emilia atıldı. "Ben varım ya!"

Lilybeth hizmetçisine nefret dolu gözlerle bakıp, "Senin mutfakta yapacak işlerin var, Emilia!" dedi azarlayarak.

Genç kız dudaklarını büktü. "Ama Bay Higley'ye kim yardım edecek?"

"Ben yaparım!" diyen Lilybeth, Matt'e baktı ve "Gidelim!" diye emretti.

Genç adam başını sallarken elini uzattı. "Lütfen leydim, önden buyurun!"

Çatının hali içler acısıydı. Lilybeth burayı bu halde göreceğini hiç düşünmemişti. Evet, oralarda bir yerlerde akan bir çatı olduğunu biliyordu ama tahtaların tümünü ıslatmış, iğrenç kokular yayacak kadar büyümüş bir sızıntı olduğunu tahmin edememişti.

"Tanrım, burası ahıra benzemiş!" dedi eliyle kibarca burnunu kapatırken.

Matt kadının kolundan hafifçe tutup, onu damlayan bir yerden çekti. "Ahır bile daha iyi durumda."

"Onarabilecek misiniz?"

Matt omuz silkti. "Bunu deneyeceğiz."

Lilybeth başını sallarken, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Genç adam, kadının sorusu üzerine ona döndü. Lilybeth kaygılı gözlerle tavanı incelerken adamın kaşları çatılmıştı. Emirler yağdırıp, akan tavanın suçunu ona atması, hakaretler savurması gerekirken, ne yapılacağını sorması tuhafına gitmişti. "Masaya çıkacağız," dedi ortadaki büyük masayı gösterirken.

Lilybeth şaşkınca döndü. "İkimiz mi?"

Matt gülümserken mavi gözleri kısıldı. Gülüşü oldukça genişti ve yanağındaki hafif gamze tamamen ortaya çıkmıştı. Lilybeth orada bir gamze olduğunu ilk kez görüyordu. Şaşırdığı kadar heyecanlanmıştı da. Gözlerini ondan çekemedi ve en sonunda yenildi. O da gülümsedi. Kahkaha attı hem de. "Sanırım evi kaderine terk edip, hemen buradan kaçmamız en mantıklısı olurdu," dedi gülüşü yayılırken.

"İsterseniz sizi kaçırabilirim, leydim!" diyen adam çapkın bir bakış attı.

Lilybeth öksürdü ve kendine gelip bu alçak hamlelere karşı direncini göstererek "Şu işi halledelim!" dedi.

Matt başını salladı. Ancak masaya yönelmeden önce kadına iyice yaklaştı. Lilybeth'in tam önünde durup yüzüne bakarken, genç kadın onun ne yaptığını anlamadı.

"Öncelikle leydim..." diyen adam ansızın kadının önünde eğildi. Tek dizi yere değerken ellerini onun ayaklarına doğru uzattı. "Ayakkabılarınızı çıkarmalısınız. Yoksa kayıp düşersiniz. İzin verin."

Lilybeth nefessiz kalacak kadar heyecanlanmıştı bu görüntü karşısında. Matt o güçlü, kuvvetli bedeniyle önünde diz çökmüş, ellerini uzatıyordu. Tıpkı aşk itirafı yapacak bir âşık gibi görünüyordu ve bu görüntü, kadının soluğunu kesmeye yetiyordu. Elini göğsüne koyarken sağ ayağını usulca kaldırdı.

Matt bakışlarını kadından çekip, ellerini onun eteğinin altına götürdü. Bir saniye sonra iri elleri kadının ince bileğini kavramıştı. Lilybeth onun dokunuşuyla ateş üzerinde yürüyormuş gibi hissetti. Eteğini hafifçe sıyıran adama bakarken dudaklarını ısırmış, soluklarını tutmuştu. Parmaklarının, ayakkabısındaki kurdeleden bağcıkları çözüşünü izlerken bir yere tutunmak istedi. Heyecandan o kadar sarsılmıştı ki, tek ayağı yere bastığı halde dengede duramıyordu. Elini arkaya götürüp duvara tutundu. Matt bu sırada ayakkabıyı çıkarmış, çoraplarının üstünden önce tabanını, sonra tüm ayağını avuçlarının arasına hapsetmişti. Ardından bambaşka bir niyet taşır gibi elini yavaşça bileğine doğru çıkarıp bacağını okşadı. Lilybeth sesli şekilde inlemek üzereyken ayağını çekti. Genç adam sırıttı. Aynı şekilde sol ayağına yöneldiğinde Lilybeth ona yeniden itaat etti. Ayağını kaldırdığında, hayatının şimdiye kadarki en heyecanlı anını yaşadığını anladı. Adamın elleri arasındaki ayakları, onun sıyırdığı eteğinin altındaki teni yanıyordu. Bu basit hareketler bile neden böylesine müthiş bir etki bırakıyordu anlamıyordu. En sonunda vücudunun hiçbir yerinde elleri hissetmeyince bir süredir kapatmış olduğunu gözlerini açtı ve başını eğdi. Matt orada değildi. Kalkmış ve tam karşısında durup gözlerini yüzüne sabitlemişti!

"Leydim, yoksa uyuyor muydunuz?" diye sordu alaycı bir sesle.

Lilybeth kurabiye çalarken yakalanan küçük bir çocuk gibi kızardı. "Dalmışım," dedi geçiştirerek. Konuyu süratle kapatmak için gergince "İşimize bakalım," diye devam etti.

Genç adam başını salladı. Köşedeki iki suntayı ve çekiçleri alıp masaya bıraktı. "Korkmayın, göründüğü kadar kötü değil. İkimizi de taşıyacaktır."

"Yine de önce siz," diyen Lilybeth'in gergin ifadesi silinmişti.

Matt, onu biraz daha gevşetmek için serseri bir bakış atıp gülümsedi. "Masanın ağırlığıma dayanamayarak kırılacağını ve benim de düşeceğimi umuyorsanız, bilin ki önceden kontrol ettim. Bu masa beni alt edemez."

"Ah, düşer ve yaralanırsanız hiç işime yaramazsınız," dedi genç kadın keyifle. "Lütfen kendinize iyi bakın!"

Matt bir saniye için durup, gözlerini kırpmadan Lilybeth'e baktı. Onun neşeli, güzel yüzünde, canlı mavi gözlerinde insanı çeken bir şeyler olduğunu düşündü. Hemen sonra gözlerini ondan çekip hızlıca masaya çıktı. Şimdi iyice bir dev gibi görünüyordu. Eğilip elini kadına uzattı.

Lilybeth yavaşça yaklaştı ona. Bedeni incecik bir titremeyle heyecanını gösterdi. Bu defa ellerinin birbirine değeceğini bilmek, içindeki o ahlaksız coşkuyu alevlendiriyordu. Zarif elini daha dün yüzünü okşayan o ele uzattı. Adamın bakışlarından yayılan güvene, tutuşundaki sağlamlılığa kendini bıraktı. Eteklerini tek eliyle kavrayıp, diğer eli Matt'in büyük avucunda kaybolurken masaya çıktı.

Bir saniye için temkinli dursa da, güven hissinin gelmesi gecikmedi. "Lord Abbington'm büyükbabasının masasıydı. Eskiler her zaman iyidir," dedi bastığı eşyanın sağlamlığından emin olduğunda. Aralarında bir sohbet olmazsa gerginlikten ölecekmiş gibi bu konuyu açmıştı.

Matt "Ardıç ağacından," diyerek kadını onayladı. "Yüzyıllar boyunca çürümez."

Lilybeth başını sallarken, masanın ortasına düşen yağmur damlalarından kaçınmak için bir adımla köşeye kaydı. Matt diğer köşedeydi ve aralarına yeni yağmaya başlayan yağmurun zayıf damlaları düşüyordu. Genç adam bu sırada eğilip masadaki suntayı aldı. Güvenli bir şekilde yukarıya, sızıntının olduğu deliğin üstüne tuttu. "Ben bu taraftan çivileri çakarken, siz elinizle diğer köşesinden tutup itin."

Lilybeth başını salladı. Matt fazlasıyla uzun olduğu için boynunu eğmek zorunda kalırken, Lilybeth ayak parmakları üzerinde yükseldi. Nihayet gereken desteği verebildiğinde, işe yaradığı için sevinmişti.

Matt, cebinden çıkardığı iki çiviyi bir süre sonra sağlam bir şekilde oraya çakmayı başardı. Şimdi Lilybeth'in olduğu tarafa geçmesi gerekiyordu. "Kıpırdamadan durmaya devam edin."

deyip tek adımda kadının yanına ulaştı. Oraya da aynı şekilde iki çivi çaktığında deliğin büyük bir kısmı kapanmıştı. "Çapraz şekilde bir tane sunta daha gerekiyor," dedi.

Lilybeth başını salladı.

Genç adam masanın üstünde durup kendisine eşlik eden kadına, "Kalanını tek başıma halledebilirim," dedi. Bir an sonra da hızlı bir hamleyle masadan atlayıp yere indi. Elini kadına yeniden uzatırken, Lilybeth hafifçe dönmek istedi. Tam bu sırada ıslak çorapları masanın cilasından kaydı ve dengesizce çığlık çığlığa yere doğru düşüşe geçti.

Korkulan olmadı. Lilybeth Abbington kötü bir şekilde yere düşmeden önce kurtarıcısı onu yakalamış ve kolları arasında güvenle hapsetmişti. Ancak onun sırtüstü masaya yatmasına engel olamamıştı. Genç kadın kolları arasında masaya uzanmış haldeyken, Matt de çaresizce onun üzerine kapaklanmış, yüzü boynuna gömülmüş, bedenleri birbirine sımsıkı yapışmıştı.

İnleyip duran Lilybeth henüz şoku atlatamadan, genç adam kafasını kaldırıp, çatık kaşlarıyla "İyi misiniz?" diye sordu. O da korkmuştu ve kadının kötü bir şekilde yere düşeceğini anladığında onu korumaktan başka bir şey düşünememişti. Ne kadar çabalamışsa da sırtının sertçe masaya çarpmasına engel olamamıştı. Kendini çekmeden, Lilybeth'e sokulmuş bir halde yineledi. "İyi misiniz?"

Lilybeth kocaman açılmış gözleriyle tavana bakıyordu. Nihayet gözlerini üzerindeki adama çevirdi. Yüzleri öylesine yakındı ki, şaşkınlıkla aralanan ağzındaki sıcak soluklar Matt'in dudaklarına çarpıyordu.

Genç adam bir kez daha ısrarla sordu. "Tanrı aşkına, konuş! İyi misin?"

Kollarıyla onu sarmış olan adamın sert sesiyle Lilybeth nispeten ayıldı. "İyiyim," dedi adamın mavi gözlerine minnetle bakarak. "Hayatımı kurtardın!"

Matt kalkmak ve onu kaldırmak için hiçbir hamle yapmadı. "Kırık olmadığına emin misin?" diye sordu. Eğer kemiklerinde bir hasar varsa, kadını bir santim bile kımıldatmamalıydı.

Lilybeth başını sağa sola çevirdi. "Kırığım yok. Hafifçe düştüm. Sen beni tuttun."

Matt'in ifadesi gevşerken, gözlerine eğlenir gibi bir bakış yerleşti. "Siz korumak benim en asli görevim."

Matt kalkmak, Lilybeth de onu itmek için hiçbir şey yapmadı. Kadının ayakları yerden kesilmiş olsa da, Matt yere basıyor ve onu ezmeden kollarında, masanın üstünde tutuyordu. Bakışları birbirine sabit bir halde öylece kalırken, ikisinin gözleri kadar bedenleri de birbirine kenetlenmişti. Kadının dudaklarından çıkan solukları her hissettiğinde, Matt istekle sertleştiğini fark etti. Onun sıcak ve hafifçe inler gibi çıkan nefesleriyle, gözleri aralık dudaklarına indi. Ardından sağ elini alttan, kadının sırtından çekip kaldırdı. Lilybeth'in parlak, arzulu gözlerinin hafifçe kısıldığını fark ederken, başparmağı kadının aralanmış dudaklarının hatlarını okşamaya başladı.

Lilybeth gözlerini kırpıştırdı ancak tek kelime edemedi.

Genç adam parmağını çekmeden dolgun dudaklar üzerinde gezinmeye devam ederken Lilybeth derin bir nefes aldı. Göğsü kabardı ve adamın sert, kaya gibi göğsüne daha çok sokuldu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı en sonunda. Sarhoş gibiydi. Onu okşayan bu temasa sürüklenmek üzere olduğunu biliyordu.

Matt gülümsedi. Elini çekmedi. Aksine, kadının konuştuğunda çıkan sıcak nefesiyle daha da büyük bir arzu hissetti. Gözlerini Lilybeth'in gözlerine çevirdiğinde "Sana dokunuyorum," dedi. "Çok güzelsin."

Daha fazlasına gerek yoktu. Konuşmaya devam etmedi. Soruların gelmesini, itirazların yapılmasını beklemeden mesafeyi kapattı ve az önce parmağının dolandığı o dudaklara kendi ağzıyla sımsıkı kapandı. Sertçe öpmeye başladığında, Lilybeth inleyerek gözlerini kapattı. Elleri kendiliğinden adamın omuzlarına giderken, öpüşüne müthiş bir arzuyla karşılık verdi. Matt'in dudaklarından yayılan ve tüm bedenine tesir eden o muhteşem öpücüğüyle, Lilybeth'in bedeninde kıvrandıran ve yakan bir ateş dolanmaya başladı. Uzun zamandır tatmadığı kadar muhteşem hissediyordu. Hayır, kahretsin! Bunu ya da buna

birazcık benzeyen bir hissi hiçbir zaman tatmamıştı. Ömrü boyunca kimseden bu kadar ateşli bir öpücük almamış, kimseye bu kadar istekle karşılık vermemişti. Eğer bu bir yangınsa, her şeyin yanmasını diliyordu. Cayır cayır yanmaya, küle dönmeye hazırdı. Düşünemeyecek kadar körleşmiş, aklının sesini duyamayacak kadar sağırlaşmış, nerede olduğunu anlamayacak kadar gerçekten kopmuştu. Bir öpüşmede hırsın, öfkenin olacağını bilemezdi ama şimdi bunu yaşıyordu. Öylesine haşin, öylesine hırsla doluydu ki, adamın öpücüklerinin de bu şekilde olduğunu fark ettiğinde, bedeninin ona doğru daha çok yükselmesine engel olamadı. Dilini adamın ağzına ittiğinde aynı şekilde karşılık gördü ve zihni tamamen kapandı. Her saniye içindeki baskı arttı, onu yakan ateş daha çok canlandı.

Dakikalar sonra dudaklarını ısıran, arsızca emen, kendi sıcak solukları içinde onları tüketen adam öpüşmeyi sonlandırdı. Ayrıldıklarında ikisi de soluk soluğa kalmış, inip kalkan göğüsleri birbirine yapışmıştı.

"Ben özür dilerim, bunu yapmamalıydım!" diyen genç adam, aralarındaki kısa mesafeyi açarak kadının üstünden kalkıp hafifçe doğruldu.

Bu sırada, çatının açıklığından sızıp dakikalardır Dave'in sırtına düşen yağmur damlaları, Lilybeth'in açık yakasından sağ göğsünün yükseltisine damlayıp, boynuna doğru kaydı. Buz gibi damlalar kadının bedenine değil de, kızgın aleve düşüyor gibiydi. Genç kadın her damlanın teninde bıraktığı soğukla ürperirken, adamın omuzlarını sertçe kavradı. Gözlerine adeta hiddetle baktı ve onu yeniden üstüne çekti. "Böyle kal!" dedi heyecan içinde. "Eğer çekilirsen, çatıdan sızan yağmur damlalarıyla sırılsıklam olacağım."

Matt yandan bir gülüş attı. Lilybeth'in boynuna kayarak incecik bir yol olan ıslaklığa baktı. "Islanmanızı istemem," dedikten sonra eğildi ve kadının göğüslerinden süzülüp boynuna yuvarlanan bir damlayı usulca yaladı. Lilybeth acı çekiyor gibi inledi ama sesi daha fazla çıkmadı.

Genç adam bir kez daha dudaklarına sımsıkı yapışmıştı...

İyileşmemiş bir yaradan kanın sızması, kapanmamış bir kapıdan rüzgârın fısıldaması ya da onarılmamış bir çatıdan yağmurun damlaması gibi... Bu adam tıpkı böyle, hissettirmeden, usulca girmişti hayatına. Ve şimdi kalbindeydi...

Lilybeth dudaklarını ona teslim ederken ya da ellerinin üzerinde gezinmesine izin verirken tüm planlarından, mantıklı tüm itirazlarından uzaktı. Dünyanın bir sonu varsa, oraya kadar gidebilirdi bu şekilde. Böyle kana kana öpülerek ve böyle doymak bilmeden öperek...

Matt'in durumu da benzerdi. Genç adam kadınlara dair açlık hissetmeyecek kadar rahat bir hayat yaşamış olsa da, şimdiki iştahı onu da şaşırtıyordu. Lilybeth'i öperken, bir yere kadar bunu tasarlamıştı ama eski bir masanın üstünde, yıkık bir çatının altında onunla sevişeceğini düşünmemişti. Şimdi bundan başka bir düşünceye odaklanamıyordu. Ellerini onun yüzünde, boynunda, kıyafetlerinin üstünden göğüslerinde dolaştırırken, tenine olan açlığıyla her saniye daha çok kontrolden çıktığını anladı. Bir yanı durmasını söylerken, daha baskın diğer yanı sonuna kadar gitmesini fısıldıyordu. Üstelik aldığı karşılıklar teşvik edici olduğu için, ilk düşüncesi tamamen silinmek üzereydi.

"Bay Higley!"

Büyüyü bozan, onları bu düşsel yolculuktan uyandıran sesle Matt kendini çekerken, Lilybeth'in de gözleri açılmıştı. Sonuna kadar hem de. Hızlı solukları arasında "Ah, Peter bu!" dedi. Matt hızla kadının üzerinden kalktı ve kalkarken bileğinden çekerek onu da ayakları üzerine dikti.

"Bay Higley, beni aramışsınız," diyen Peter, birkaç saniye sonra içeriye girdi. Orada leydisini ve Matt'i, büyük bir ciddiyetle tavana bakarken buldu. İkisi de sanki dünyanın en tuhaf şeyi o tavandaymış gibi dıştan gelen her şeye kendilerini kapatmışlardı.

Eli çenesinde, tek kaşı havada tavanı inceleyen Matt, "Bu geçici bir çözüm olacak ama işe yarayacağından eminim," diyordu.

Lilybeth hızlı hızlı soluklanırken kekeliyordu. "Evet, ta... tabii. Suyu kesmiş gibi. Ne dersiniz, Bay Higley?" Bir an sonra genç kadın abartılı bir şaşkınlıkla, seyis yamağını yeni fark ediyormuş gibi döndü. "Ah, Peter... Ne zaman geldin?"

Delikanlı ikiliye şaşkınca baktı ve yanıt vermeden önce bakışlarını tavandaki o belirsiz noktaya çevirdi. "Bir süre önce geldim, leydim. Emilia bana Bay Higley'nin beni çağırdığını söylediğinde doğrudan buraya çıktım."

Lilybeth kibirli bir bakış atıp, "Her zamanki gibi uyuşuk hareket ettiğin için gelmenin sabahı bulacağını anlayıp, Bay Higley'ye ben yardım ettim," dedi. Ardından sıkılmış gibi elini salladı. "Sanırım kalan iş için sen yardım edebilirsin!"

Peter hızla atıldı. "Elbette, leydim."

"O halde ben gitsem iyi olacak," diyen genç kadın, boynuna düşen tutamları fark ettiğinde dehşete kapıldı. *Umarım fazla dağılmamışımdır!* diye düşünürken, gözleri az önce hiçbir şey düşünmeden öpüştüğü adam çevrildi.

"Yardımınız için minnettarım, leydim. Sizinle çalıştığım bu kısacık anı ömrüm boyunca unutmayacağım," diyen Matt, Peter'a göstermeden genç kadına göz kırptı.

Lilybeth sadece beş dakika öncesini hatırlatan bu ahlaksız hamleyle kıpkırmızı kesilip, ona öfkeyle baktı. "Ben unutmayı yeğlerim!" dediğinde sarı saçlarını savurdu ve odadan çıkmak için yürümeye başladı. Kapı önündeki ayakkabılarını fark edince "Ayakkabılarımı uzat, Peter!" diye emretti.

Çocuk hızla ayakkabıları alıp "Giydirmemi ister misiniz, leydim?" diye sordu.

Matt bir adım öne çıktı. "Senin derhal bana yardım etmen gerekiyor, Peter. Eminim Leydi Abbington ayakkabılarını kendi giyebilir."

Bu aptal delikanlı Lilybeth'in ayaklarına dokunup, bacaklarını okşayabileceğini mi sanmıştı? Bu hak sadece ona aitti! Genç adam farkında olmadan ona düşmanca bakarken, Lilybeth

keyiflendi ve gülümsedi. Ardından tek kelime etmeden, ayakkabıları elinde odadan çıktı.

Matt onun gidişinin ardından bakakalırken, ifadesi küstah bir hal almıştı. Küçük cadı tuzağa düşmüştü.

***

"Ah, Tanrım! Nasıl böyle bir tuzağa düşebildim?"

Lilybeth elindeki kumaşı küçük bir sabun parçasıyla işaretlerken, aklına gelen tek şeyin bugünkü öpüşme olmasından büyük bir endişe duyuyordu. Kendini neden ve nasıl bu kadar kolay bırakabildiğine dair verecek bir cevabı yoktu. Yanında duran makası aldığında da aklı sadece o adamın mavi gözlerindeki çekici bakışta, onu altüst eden öpüşündeki sımsıcak temastaydı. Makası usulca kumaştan kaydırırken gözleri dalıp gitmişti. Sadece gözleri değil, ruhu da o ana yeniden dönmüştü.

"Ah, kahretsin!" diyen acılı bir çığlık attığında kendine gelebildi. Makası işaret parmağına geçirdiğini, dahası orayı incecik kestiğini fark edip korkuya kapıldı. Ancak asıl korku, mahvettiği son kumaş yüzünden içine yerleşti. Elinde kalan ve tek bir parçasını ziyan etmemesi gereken çivit rengindeki kumaş, beş santim kadar yanlış kesilmişti.

"Tanrım, aklımı koru!" diye inlerken, artık kumaştan minik bir parçayı parmağına sardı. Canı acıyordu ama en çok parasını ziyan ettiği için ağlamak üzereydi. Madam Juorfrett'e iki saat dil dökerek yirmi şiline aldığı kumaş kusurluydu artık. Telafi edebilirdi ama kalıbı bozduğunu fark ettiğinde ofladı. Kesilen yer elbisenin yakası olduğu için her zamankinden daha açık bir yakaya sahip olacaktı.

Üzüntüsünün gölgesinde kendini avutmak için çaresizce "Leydi Lawing'in yakasına göre bir rahibeninki kadar kapalı" diye fısıldadı. Geçen sezon Lord Lawing'le evlenen ve sezonun en çok konuşulan kadını olan Marissa Lawing, Çingene kanı taşıyan ateşli bir esmerdi. Marki Gerard Lawing sosyete dışından olan sevgilisini ailesine–özellikle annesine–kabul ettirmek için intiharla tehdide kadar varmıştı. Zavallı kontes oğlunun ölüme gitmesini izlemektense, katiyen onaylamadığı Marissa'yı gelini

olarak görmeyi kabul etmişti. Esmer güzeli, insan bedeninin bir armağan olduğunu ve onu gönlünce kullanma üzerine olan felsefesini evlendikten sonra da devam ettirdiği için, tüm baloların en cüretkâr elbiselerini de o taşıyordu. Lilybeth şimdi onunla yarışacak kadar cesur bir yakaya sahipti ama doğrusu bu elbiseyi giyebilecek herhangi bir balo daveti almamıştı. Düşüncelerinin biraz olsun Matt'ten başka şeylere kayması karşısında iyi hissetmesi gerekse de, soylular arasında gittikçe dışlandığını hatırlayarak daha berbat hissetti. Oysa Matt Higley'yi ve onun arsız dokunuşlarını hatırladıkça can sıkıcı tüm o fakirliği unutuyor, kendini değerli hissediyordu. Bir erkeği böylesine istekle karşılık vermeye zorlayacak kadar güzel ve çekici olduğu için mutluydu. O erkeğin şüphesiz zengin olmasını dilerdi ama bu imkânsızdı. Zengin birilerini bulamadığı için değil, hiçbirinin Matt kadar akıl çelici, güçlü, güvenilir ve her kadını kendine âşık etmek gibi şeytani özellikler taşımadığı içindi. Şüphesiz şimdiye kadar böyle biriyle tanışsaydı, onunla evlenmeyi düşünebilirdi. Oysa kocasının intiharından sonra erkeklere dair tüm düşünceleri, lanetler yağdırdığı birtakım sözlerle son buluyordu. Matt gibi güven verici ve kollarındayken dünyayı unuttuğu birini bulursa evlenebilirdi ancak. Tabii ilk ve en önemli şart, o kişinin zengin bir soylu olmasıydı. Bu zordu, hatta imkânsızdı... İşte bu yüzden, Lilybeth âşık olmak istemiyordu. Hele Matt Higley'ye âşık olmayı katiyen istemiyordu. Lilybeth onu da her erkek gibi uzağında kalması gereken zararlı bir tür olarak görmeyi dilerdi. Ne yazık ki artık bu dileklerine ölüm kadar uzaktı.

İki gün boyunca adamın karşısına çıkmadığı gibi, onu görebileceği her şeyden, her yerden uzak durdu. Odasına istediği yemekleri haricinde dikiş odasından çıkmıyordu. Onunla karşılaşırsa vereceği tepkilerden, arkasına saklandığı o kendinden emin kadın olamayacağından korkuyordu. Yıllardır kendini koruduğu o kalp kırıklıklarının en sonunda içine sızacağını, zaten yeterince berbat olan hayatını altüst edeceğini biliyordu. Yine de bu onu hiç görmediği anlamına gelmiyordu. Pencereden her baktığında Matt'in elinde bazen bir orak, bazen bir çekiç taşıdığını,

bazen testereyle bir yerleri kestiğini, bir şeyleri onardığını görüyordu. Seyrederken bile onu özlediğini fark edip, atışmalarının hayalini dahi kuruyordu. Öte yandan, kendini çektiği bu inziva halini sabote eden bir de yaşlı uşağı vardı. Thompson genç adamın büyük maharetlere sahip olduğunu söylerken, Lilybeth'in içinde henüz filiz vermiş aşkın daha derinlere kök salmasına neden olduğunu fark edemiyordu. Lilybeth o adama dair haberleri aldıkça, ondan uzak durma konusunda zorlanıyordu. Her şeyi boş verecek bir umursamaz ya da geleceğini düşünemeyecek kadar hayallerin tutsağı olan bir genç kız olsaydı, koşarak onun kollarına atlardı ama hayat hiçbir şeyi boş vermesine izin vermeyecek kadar kötüydü. Lilybeth, Thompson'ın ondan konuşmasını istemese de laf arasında sürekli onu sorduğunu görmeyecek kadar da kapılmıştı o sulara.

Dikiş odasında Thompson'la otururken, en sonunda yaşlı adam azarlar gibi sordu. "Bay Higley'nin ne yaptığıyla bu kadar ilgiliysen, neden ona kendin sormuyorsun?"

Lilybeth önce birkaç saniye tereddüt etti, sonra "O küstah serseriyle muhatap olmak istemiyorum!" dedi. Gözlerindeki meraklı ve panik dolu bakışı bu yaşlı tilkiye göstermemek için kafasını kaldırmadı.

Yaşlı kâhya yine de şüphe duyup, "Bay Higley hakkında bana söylemediğin bir şey mi var?" diye sordu.

Lilybeth okumaya çalıştığı kitabını nazikçe yanına bırakıp sertçe yanıt verdi. "Hayır!"

"Ama benim sana söylemem gereken bir şey var."

Genç kadın nihayet o zaman kafasını kaldırdı. "Nedir?" dediğinde gözlerindeki merak alenen ortadaydı.

"Emilia," dedi Thompson bezgince. "Bay Higley'nin etrafında o kadar çok dolanıyor ki, bana tıpkı bir ateş böceğini hatırlatıyor."

"Ne?"

"Sanırım o kız umutsuz bir şekilde ona âşık olmak üzere."

Lilybeth dehşete yakın bir heyecanla atıldı. "Ya o? Bay Higley... O ne düşünüyor?"

Adam omuz silkti. "Tanrı bilir. Emilia bir hizmetçi olsa da güzel bir kız. Evet, fazla mızmız ama erkekleri bilirsin, kendilerine koşan bir kadına karşı koyamazlar."

Lilybeth'in ifadesine öfke kadar endişe de oturdu. Aptallık mı yapmıştı? Kendini ondan uzak tutarak, gözden uzak kalarak, Matt'in diğer kadınları fark etmesine mi neden olmuştu? Hem de henüz yirmisindeki genç bir kızın ayaklarına dolandığını anlamış mıydı? Lilybeth bir hizmetçi olsa da Emilia ile yarışabileceğinden bile emin değildi. Aslında şartları kıyaslarsa, Emilia onu her şekilde mağlup ederdi. Lilybeth bir duldu, yaşı yirmi dokuzdu ve artık olgun bir kadındı. Elindeki para suyunu çekmiş, kocasının soyadından başka bir şeyi kalmamış zavallı bir kadındı. Üstelik Matt, Emilia için tatlı, ateşli ve itaatkâr demiş, Lilybeth içinse içi geçmiş, sinirli ve çirkin imasında bulunmuştu. Genç kadın gözlerinin dolduğunu fark edemeden, elindeki kitap gürültüyle yere çakıldı.

"Tatlım, neyin var?" diyen Thompson uzanıp kadının elini tuttu.

"Yorgunum," dedi sarışın kadın. "Tüm gün yeni elbisemi dikmeye çalıştım."

"Bunun için bir terzi tutmalısın."

"Hangi parayla, Thompson?" diye söylendi genç kadın. "Yakında karnımızı bile doyuramayacağız ve sen terzi tutmaktan mı bahsediyorsun?"

"Lily, güzel kızım... Beni dinle..."

"Lütfen Thompson, beni yalnız bırak. Kalırsan kalbini kıracağımdan endişe ediyorum."

Yaşlı adam yavaşça ayağa kalkarken, Lilybeth'in gözleri yerdeki bir lekede asılı kalmıştı. O çıkana kadar ağlamamaya çalışıyor, göz pınarlarını ıslatan damlaların düşmemesi için direniyordu. Thompson en sonunda doğrulduğunda katılaşmış, nasırlı avuç içleriyle kadının yüzünü kavrayıp başını kaldırdı. Lilybeth bu aşamadan sonra direnemedi. Dolu dolu mavi gözleriyle her sırrını bilen, ona bir baba gibi, bir büyükbaba gibi davranan

adama baktı. Yanaklarından süzülen iki iri damla Thompson'ın avuçlarını ıslatırken genç kadın hıçkırığına engel olamadı.

Yaşlı adam eğildi ve onu alnından öptü. "Benim güzel kızım," dedi başparmağının pütürlü derisiyle gözyaşlarını silerken. "Daha fazla direnme. Bu şartlarda gün geçtikçe daha da soluyorsun. Tüm bu yükü tek başına yüklenmene katlanamıyorum. Henüz taliplerin varken evlen."

"Yapamam," dedi Lilybeth usulca. "Hiçbir erkeğe güvenemem. Açlıktan ölsem de bir daha buna dayanamam. Üstelik tüm erkekler daima genç ve güzel kadınları tercih ederken, metresleri olan bir adamın karısı olamam. Bunu... Yapamam..."

Thompson en sonunda onu bırakırken başını salladı. "Peki," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ölene kadar yanındayım. Ve beni bilirsin, bir asır daha yaşamaya niyetim var."

"Ah, Thompson! Lütfen ölme!" diyen Lilybeth gözyaşları içinde gülümsedi.

"Senin mutlu olduğunu, bir kez daha gerçekten gülümsediğini görmeden ölmeyeceğim, kızım."

Sözlerinin ardından, kızı olarak gördüğü bu kadının onun yanında ağlamayı gururuna yediremediğini fark eden yaşlı adam arkasını dönüp ağır ağır çıktı. O gider gitmez Lilybeth usulca sandalyeden kaydı. Bedeni bile yük gibiydi artık. Kalbi zaten ağır kayaların altında çoktan ezilmişti. Yerdeki kumaş yığınının üzerine uzandı. Dizlerini karnına çekerken, ellerini dizlerinin arasına geçirip sessiz sessiz ağlamaya devam etti. Evlenmek belki bir çıkar yoldu ama bunu istemiyordu. Artık yapamazdı da... Kalbini birine teslim etmişken, başka bir adamla yaşamak, bedenine dokunmasına izin vermek ölüm gibiydi. Ondan daha beteri ise kalbini verdiği adamı başka kızlarla görmekti. Lilybeth hangi felakete ağlayacağını bilemeyecek kadar berbat haldeydi.

***

Lilybeth'in kaçışına karşılık Matt de onu merak ediyordu. Kadını görmek için çeşitli bahanelerle evin içine girse de, onun odasından çıkmadığını biliyordu. Bu yüzden aklı karışıktı. Leydi Abbington'ın orada ne yaptığını bilememek, genç adamı

geriyordu. Bu, zaman ve enerji kaybıydı... Kahretsin! Bu, kendiyle yalnız kalıp saçma sapan düşüncelerin ağına düşmek demekti. Üstelik onu merak etmekten de nefret ediyordu.

Ahırda bir zamanlar birçok ata mesken olan bölmelerdeki tahtaları kırıp odun niyetine mutfağa taşırken, Emilia'yı görünce sinirle kaşlarını çattı. Kıza herhangi bir ümit vermediği halde sürekli peşinde dolanması can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Zaten yeterince gergindi ve bir de onunla uğraşmak istemediği için doğrudan lafa girdi. "Emilia! Daha fazla etrafımda dolanmanı istemiyorum!"

Emilia ona dudak büktü. "Sizin için gelmedim, Bay Higley! Peter'a bakıyordum."

"Peter, ati dere kenarına götürdü. Az sonra gelir. Sorun nedir?"

Genç kız memnuniyetsizce "Hanımefendi," dedi. "Peter'ı kütüphaneye çağırıyor. Onu yine bir yerlere gönderecek sanırım."

Genç adam elindeki baltayı kenara bırakırken "Nereye?" diye sordu.

"Tanrı bilir. Bu onunla Peter arasında bir sır. Peter'ı bazen öyle bir yere gönderiyor ki, saatlerce ortadan kayboluyor. Nereye gittiğini de söylemiyor."

Matt'in kaş çatışı derinleşti. Emilia'ya karşı ilgili olmamak için daha fazla soru sormadı. "Onu görünce malikâneye yollarım," diye geçiştirdi.

Emilia gitmesi gerektiğini anlayıp eteklerini sürüye sürüye uzaklaşırken, genç adam hissiz bir şekilde düşüncelere dalmıştı. Görünen o ki, o sarı cadının neler çevirdiğini anlamak için Peter gizli bir silahtı. Zavallı delikanlıyı nasıl ve ne şekilde kullandığını düşünürken genç adamın ifadesi sertleşti. Lilybeth'e dair düşünceleri birkaç gündür sadece boğucu olmuştu. Onu öptükten sonra bir kez bile karşılaşmamaları genç adamın planlarına sekte vuruyordu. Öpüşmelerinden sonra daha fazlası için istekli olacağını sanıyordu ama belli ki yanılmıştı. Hiçbir zaman yanılmadığı hesaba katılırsa bu oldukça kötüydü. Üstelik onunla öpüşen her kadın daima daha fazlasını talep etmişti. Kimse onun çekimine bir kerelik kapılmayı göze alamamış,

kimse bu gücü elinde bulunduramamıştı. Oysa Lilybeth Abbington denen o öfkeli cadaloz pek de etkilenmemiş gibi görünüyordu. Genç adam bu düşünce karşısında daha da öfkelendi. Baltayı alıp tahtalara vurmaya devam ederken öfkesini, hıncını çıkarıyormuş gibi sertti. Bir süre sonra bu da tatmin etmeyince, elindeki şeyi fırlatır gibi bıraktı. Sonra hiç düşünmeden süratle malikâneye yöneldi. İçinde cevap bulmasını istediği sorular, aklında Lilybeth'e dair ölüm planları vardı. O kadın, o sürtük, kiminle oynadığını öğrenecekti.

Eve girdiğinde etrafta Thompson'ın olmamasına sevindi. Lilybeth'i tüm kötülüklerine rağmen koruyan yaşlı adamı anlamıyordu. Lanet cadının gerçek yüzünü herkese gösterdiğinde Thompson da utanacaktı. Genç adam neredeyse bütün kötü düşüncelerin tesirinde kadının olduğu kütüphaneye daldı.

Kapıyı öylesine sert ve kaba bir şekilde açtı ki, Lilybeth oturduğu sandalyede korkuyla sıçradı. Genç kadın azgın bir boğa gibi görünen ve öfkesini apaçık belli eden adama bakarken "Bay Higley!" diye bağırdı. Bu bir ikazdı.

Genç adam ona aldırmadı. "Neyin peşindesin?" diye sordu doğrudan.

Lilybeth hem korku, hem de özlem içinde adama bakarken, az önce yazmayı bitirdiği kâğıdı fark etti. Hızla yerinden kalkıp ellerini masanın üstüne koydu ve "Bu ne cüret!" diye bağırdı.

Matt bir saniyeliğine gözlerini kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes alırken, Lilybeth de avuçlarının altındaki kâğıdı hızla itti ve kâğıt masanın önünde uçuşup, eteklerinin altında yere düştü. Ayağıyla kâğıda basıp onu gizleyen genç kadın "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Genç adam doğrudan kadının gözlerinin içine baktı. Ne yaptığını o da bilmiyormuş gibi bir süre kalakaldı. Neden böylesine hışımla buraya geldiğine dair sorulara artık o kadar da anlamlı bir yanıt veremiyordu. Bir nebze olsun kendisine gelerek, kapıyı usulca kapattı. Kadını korkutmadan, ürkütmeden cevapları almalıydı.

"Peter'ı neden arıyorsun?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

Lilybeth'in ifadesine tedirginlik yerleşti. "Bundan sana ne?"

Matt ona doğru yürümeye başladı. "Peki, neden benden kaçıyorsun?"

"Affedersin?" diye sordu Lilybeth alay dolu bir tavırla. Neden bahsettiğini anlamamış gibi yapıyordu.

"Benden uzak duruyorsun!"

Adam yavaşça üzerine yürürken genç kadın yutkundu. Ona verecek cevapları zihninde toparlamak o kadar güçtü ki... Bu adam böylesine heybetli ve kendinden emin durdukça, ona karşı koyuş iradesi, buharın havada yok olması gibi siliniyordu. Gözlerine böyle arzulu bir öfkeyle bakarken, kendini ona bırakmamak için büyük savaş veriyordu. "Çıkıp gidin, bayım!" diye bağırdı o mesafeli hitabı kullanarak.

Matt hafifçe gülümsedi. Kızgınlığını perdeleyen bir maskeydi yalnızca. "Gitmeyeceğim!" dedi buyurur gibi. "Bana istediğim cevapları verene kadar gitmeyeceğim."

"Verecek bir cevabım yok, çünkü sorularını kayda değer bulmuyorum."

"Demek öyle!" dedi adam oldukça kısık ancak etkili bir sesle.

Mesafe tükendikçe Lilybeth kaçabilecek bir yer arayışıyla sağa sola bakındı. Arkası pencereydi ve her iki tarafı da raflarla doluydu. Ayağının dibindeki kâğıdı masanın altına iterken "Pekâlâ," diyerek konuşmaya başladı. "İlk olarak sizden kaçmıyorum!"

"Evet, tam da bunu yapıyorsun!"

"Kaçmıyorum! Sadece bir çalışan ile arama gereken mesafeyi koyuyorum."

"Mesafe mi? Kahrolası mesafelerin umurumda bile değil. İki gün önce dudaklarıma yapışırken..."

"Bunu yapan sendin!" diyerek onun küstah sözlerini kesti genç kadın. "Benimle ahlaksızca öpüşen sendin!"

"Öpüşmenin ahlaklısı da mı var, leydim?"

Adamın o klasik, kibirli tavrı Lilybeth'in dişlerini sıkmasına neden oldu. "Defolup git!" diye bağırdı. "Eminim başka kadınları öpmede de oldukça isteklisindir."

Matt tek kaşını kaldırdı. "Başka kadınlar mı? Kim mesela? Bu kadar kıskandığın kadın kim?"

Genç kadın alaycı bir kahkaha attı. "Kıskanmak mı? Tanrı aşkına, o sefil hizmetçinin nesini kıskanacağım?"

"Hımm... Demek iftira attığın o masum kız, Emilia."

Lilybeth itirafı karşısında hızla kızardı. Kendini hemen toparlamazsa, az sonra adamın kollarına atlayıp aşkını haykıracak bir zavallı durumuna düşecekti. Duruşunu dikleştirdi, mağrur ve sarsılmaz durmaya gayret etti.

"Yaşanan şey basit bir hataydı. Bana yakışmayan bir elbise giymek gibi, kötü bir tiyatro oyununu izlemek gibi, yanlış biriyle arkadaşlık kurmak gibi... Bir hata, bir kaza..."

Genç adam, kadının tereddüt dolu ifadesine eğlenir gibi baktı. "Basit dediğin bir hata yüzünden odana kapanıp münzevi hayatı mı yaşıyorsun?"

"Ben gayet mutlu bir hayat yaşıyorum ve daha önce de dediğim gibi, o anı unutmayı seçtim."

"Unutamazsın!" dedi genç adam gittikçe yaklaşırken. "Unutturmaya niyetim yok!"

Tamamen kadına eriştiğinde onu yeniden kollarına aldı. O kadar hızlıydı ki, Lilybeth itiraz edecek tek kelime bulamadı. Sadece küçücük bir çığlık atabildi ama o da adamın sıcak soluklarına çarptı. Hayır, genç adam onu öpmemişti. Sadece yaklaşmıştı, öpeceğini gösterir gibi başını onun dudaklarına doğru eğmiş ve tenlerinin birbirine ısı yaymasına izin vermişti. Her ne olursa olsun, bu hamle Lilybeth için mutlak bir öpüşme davetiydi. Kadın, kendine sunduğu binlerce itirazdan ve akılcı bahaneden uzaklaşmıştı bir kez daha. Bir kez daha onunla öpüşmeye hazır bir şekilde dudaklarını aralamış, güçlü kol kaslarına tırnaklarını geçirircesine elleriyle ona yapışmış ve gözlerini kapatmıştı. Saniyeler sonra beklediği hiçbir şey olmayınca gözlerini şaşkınca açtı. Doğrudan gözlerinin içine bakan o masmavi arzulu gözler öylesine güzel bakıyordu ki, Lilybeth bu bakışla bile ağlayabileceğini anladı. Bir erkeğin ona böyle baktığını hiçbir zaman görmemişti. Bu kesintisiz bakışma kadını beklediği

öpücükten daha çok sarstı. İşte o an, bu adama kapıldığını, ona derinden ama kuvvetli bir şekilde âşık olduğunu anladı. Tuzağa düştüğü için kendini paylıyordu ama... Tanrı aşkına, tuzağa düşmemek elde miydi? Ömrü boyunca kalbinin böylesine şiddetli çarptığı başka bir an yaşamış mıydı? *Asla!* diye düşündü. Onun kollarında ölebilecek kadar mutlu ve huzurlu hissettiği o an, Matt kendini ansızın çekti.

"Unutmuş gibi görünmüyorsunuz, leydim?" dedi alaycı bir şekilde.

Lilybeth özleminin kırıntısının bile dinmesine izin vermeyen bu adama karşı son bir savunma yaptı. "Unutmaya çalışıyorum," derken kendini ele verdiğini bilmiyordu.

Genç adam kadının çenesini kavrayıp nazikçe okşadı. "Benim kadar özledin mi?"

Senden daha çok özledim, diye içinden geçirdi genç kadın. Ancak kendi hislerinden ne kadar eminse, bu adamın hislerine o kadar uzaktı. Onun aldırmaz, bencil ve alaycı bir erkek olduğunu biliyordu. Hisleriyle eğlenilmesine katlanamazdı. Yıllardır ödün vermeden yaşadığı o katı hayatın, böylesine ketum ve hissiz bir adam tarafından yerle bir edilmesine izin verirse, felaketine davetiye çıkarırdı. Gözlerini kaçırdı ve yanıt vermedi.

Matt bu defa "Peter'ı neden çağırdın?" diye sordu. Kadının çenesini kavrayan elini nazikçe ensesine götürdü. "Bana güven," diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Bırak da senin için bir şeyler yapayım."

Lilybeth başını salladı. Ona sırlarını verirse düşeceği durumdan korkuyordu. Bir yanıyla sırlardan uzak, yalın bir şekilde kendini ona açmak istiyordu ama bu cesaret edemeyeceği bir şeydi. Gözlerini kapatıp yüzünü genç adamın göğsüne gömdü. İlk günkü gibi... Atıyla onu götürdüğünde bitap düşüp oraya kapandığı gibi yine sokuldu ona. Günlerdir çalışan kollarına sarıldı. Sert göğsünde kokusunu soludu. Gücüyle güç kazandı, varlığıyla anlam buldu. "Benim için yapabileceğin tek şey böyle kalman," dedi. *Bu bir felaketse, öyle olsun! Tüm kaygıların*

canı cehenneme! diye düşündü. Sadece bir anlığına bu lüksü yaşamaya, sevdiği adamın varlığıyla güç bulmaya hakkı yok muydu?

Matt genç kadının ürkekçe sokuluşuyla farkında olmadan gülümsedi. Belinden daha sıkı kavrayıp, onu geniş ve sert göğsüne daha çok yerleştirdi. "Söyle bana," diye fısıldadı.

"Sadece bir pusula gönderecektim. Yarın Leydi Radcliff'i ziyarete gideceğim."

Genç adam ona inanmadı. Bu aniden bulunmuş ucuz bir bahane gibiydi. Kadını, arzusunun yükseldiği sıcak bedenine daha çok bastırdı. "Gerçeği söyle!"

Lilybeth işaret parmağını kaldırıp adamın dudağının üzerine koymak istedi. "Sus," dedi mırıldanarak. "Gerçek bu."

Matt kadının sarılı parmağını ancak o zaman gördü. Elini tutup "Bu da ne?" diye bağırdı. "Kendine ne yaptın?"

Lilybeth kafasını çekti. Onun neye bu kadar kızdığını anlamak isterken parmağını fark etti. "Kestim," dedi umursamazca.

"Ne zaman?"

"Dün."

"Nasıl yaptın bunu?"

"Ben..." diyerek bir an durdu. Hayatına yavaşça sızan bu adama karşı koymak neden bu kadar güçtü? Neden ondan kopamadığı gibi, onun her sözüyle bambaşka bir şey yaşıyordu. "Ben," diyerek gözlerini kaldırdı. Bakışlarında utanma vardı. Bu Matt'in yabancısı olduğu bir şeydi. "Ben elbisemi dikerken kestim."

"Elbiseni mi?"

Kadın başını salladı. Genç adam devam etmesi için sert bir bakış atınca hayatına dair o ilk itirafta bulundu. "Ben elbiselerimi kendim dikiyorum. Hiçbir terziye ödeyebileceğim kadar param yok. İnsanlar üzerimdeki elbiseleri görkemli ve pahalı şeyler sanıyor. Gizemli bir Fransız madam tuttuğumu düşünüyorlar ama yanılıyorlar."

"Yani sen tüm gün boyunca odana kapanıp bununla mı uğraşıyorsun?"

Matt'in gözleri şaşkınca açılmıştı. İlk günlerden beri kadının kendini bir yerlere kapattığını biliyordu ve Tanrı şahitti ki kötü düşüncelere sahip olmuştu. Ama şimdi gerçeği bilmek ona kendini kötü hissettirmişti.

Lilybeth başım salladı. "Yapabileceğim tek faydalı şey bu. Annem becerikli bir kadının sadece piyano ya da lavta çalması, fincanları nazikçe tutması, az konuşması ve kendini ürkek bir aptal gibi göstermesi dışında bazı sorumlulukları olduğunu da söylerdi. O çok iyi bir terziydi. Elbette soylu olduğu için daima gizlendi ama en büyük tutkusu kumaşları kesmek, fırfırlar yapmak, bir şeyler tasarlamak, yepyeni modelleri dikmekti."

"Ve sen de annenin kızı oldun."

Matt'in sözleri artık öfke izlerinden uzaktı. Kadına ilk kez takdir ettiğini gösteren bir bakış attı.

Lilybeth gülümsedi. "Evet. Lord Abbington bana dikiş dikmeyi yasaklamadan önce ülkenin neredeyse tüm kumaşlarını satın almıştım. Bir şeyler diktiğimi öğrendiğinde kati bir dille buna izin vermeyeceğini söyledi. Londra'da olduğu zamanlarda dikmeye devam ederdim ama güzelim kumaşların tümü elimde kalmıştı. O öldükten sonra borçlarını temizleyip, beş parasız ve uğraşsız kalınca sandıklardan hepsini çıkardım. Yıllar içinde pek çok şey diktim. Kumaşlarım bitti ama Tanrı'ya şükür ki annem bana öğrenebileceğim her şeyi öğrettiği için, eski elbiselerimden de yeni tasarımlar yapabildim. Görüyorsun ya, şimdi bu yeteneğim çok işime yarıyor. Tüm o aptallar, hâlâ pahalı elbiseler alabileceğimi sanıyor."

Genç adam ona bir saniye kadar baktı. Mavi gözlerinden içten bir gülüş geçti ve daha fazla direnmedi. Eğilip, yavaşça ve şefkatle öptü onu. Bundan başka bir şey aklına gelmiyordu. Lilybeth'e dair tüm o menfi hislerinin bir kısmında yanıldığına emindi. Bu yanılgısı onu kötü hissettirmek yerine memnuniyet verici bir duyguya neden oldu. Ondan bir adım uzaklaşıp, üzerindeki açık mavi elbiseye baktı. "Bunu sen mi diktin yani?"

Lilybeth başını salladı.

Matt onu yeniden kendine çekti. "Soylu kadınların, dünyayı cehenneme çevirmek dışında bir işe yaradıklarını görmek beni şaşırttı."

"Beni takdir mi ettin yani?" diye sordu genç kadın hevesle.

Matt bunun yanıtını onu öperek gösterdi. Lilybeth ona şevkle karşılık verdiğinde, bu odaya girerken hesapladığı yere sonunda vardığını da anladı. Lilybeth'e dair fazla iyimser hisler duymak istemiyordu. Dikiş dikebilmesi onun plancı bir cadaloz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Lanet olası birkaç elbise dikebiliyor diye, şimdi tüm kötülüklerini unutamazdı. Buna izin vermemek için onu yeniden ayartma yoluna gitti. Dudaklarına doğru "Seni öptüğüm ilk anı unuttuğunu düşünmek istemiyorum," dedi çapkınca.

"Bunu nasıl yapabilirim? Tüm gün aklımda sadece bu var," diye itiraf etti Lilybeth. Ardından "Ya sen?" diye sordu hevesle. "Unuttun mu?"

"Bu mümkün değil," diyen genç adam kadını biraz daha sardı. Lilybeth mutlu bir şekilde gülümsedi. Onun yakında tamamen konuşacağını anlayan genç adamın gözleri keyifle kısıldı. Sarı cadı içinde becerikli bir terzi yaşatsa da, nihayetinde bir günahkârdı. Onu konuşturmanın yolu öpmek ya da daha fazlasını yapmaktan geçiyorsa bunu yapacaktı. Elbette genç adam, amaca giden yolda yaptığı eylemlerden memnuniyet duyduğunu inkâr etmiyordu. Çektiği tüm öfke ve sinir krizlerine karşı bir ödüldü bu. Peter'ı nasıl, ne amaçla kullandığını söylememiş olsa da, çok yakında bunu da öğreneceğini biliyordu.

En sonunda ayrıldılar. İkisi de mutlu gibiydi ama Lilybeth kararsız bakışlarla bakıyordu. "Beni bir yere götürür müsün?" diye sordu genç kadın hevesle.

Matt ansızın gerildi. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Pusula göndermeyi beklemeden gitmeliyim. Son havadisleri almam gerekiyor. Burada meraktan ölmek üzereyim."

***

Leydi Radcliff'in Londra'daki evi, Mayfair'de The Towans Caddesi üzerindeki en büyük yapıydı. Lilybeth bu kadına bir

saniye için tahammül edemiyor olsa bile, onun gibi görkemli bir servete sahip olan bir soylunun arkadaşlığını kazandığı için şanslı olduğunu biliyordu. Leydi Radcliff onu aristokrasi dünyasında tutan bir halattı. Lilybeth'in tek kuruşunun olmadığı otorite kaynaklarınca henüz onaylanmamıştı ve şimdi, o otoritelerden biriyle iyi ilişkiler içinde olması bu onaylamanın ertelenmesi için şarttı. Sadece bir müddet... Planı işlerlik kazanıp onu mutlu sona ulaştırana kadar. Ondan sonra kaygılanacağı hiçbir şey kalmayacaktı.

Lilybeth, Leydi Radcliff'i ziyaret edeceğini önceden haber vermemişti. Bunu yapamazdı da, çünkü Matt'in o sarsıcı merakından bu yolla kurtulmuştu. Neyse ki, Forrester Kontesi Nancy Radcliff'in bunu dert edeceğini sanmıyordu. Onun arkadaşlığıyla Londra'ya ve balolara katılması mümkündü ama son haftalarda herhangi bir balo daveti almamıştı. Bu da, Lord Jurnigham ile varmak üzere olduğu anlaşmayı aksatan bir şeydi. Zaten günlerdir herhangi bir gelişme olmamıştı ama artık elini çabuk tutması gerektiğini bildiği için de daha fazla bekleyememişti. Hoş, günlerdir ne Lord Jurnigham'ı, ne de onunla giriştiği şeyi düşünmüştü. Aklını bencilce kuşatan bir adamın varlığıyla mutlu olduğu birkaç kısa an yaşamıştı sadece. Tanrı şahitti ki ömrünün tümünü onunla, o yıkık dökük evde, o anların gölgesinde yaşamak isterdi ama gerçek hayat bu kadar romantik değildi. Bir amacı vardı. Bu amaç uğruna, sevimsiz bir yırtığa zorla dayatılan bir yama gibi hissetse de, bu hissin bir önemi yoktu. Sadece amaçlarını gerçekleştirme iradesini hatırlaması gerekiyordu. Ve elbette Matt Higley denen o ahlaksız işgalciyi de unutması. Ah, en zoru da buydu!

Matt'in kullandığı arabayla iki buçuk saatten daha az bir zamanda Londra'ya varmışlardı. Lilybeth'i arabadan indiren genç adam, bu ziyaretin nereye varacağını merak ediyordu. Gülümsemesine karşılık genç kadından da içten bir tebessüm aldı.

"Beklememi ister misin?"

Lilybeth "Hayır," dedi usulca. "Sen Cornwall'a dönebilirsin. Pazartesi günü gelip beni alırsın, birkaç gün burada kalacağım."

Matt "Tamam," dedi ve kadının bavulunu arabadan indirip büyük evin kapısına bırakarak geri geldi.

"O halde hoşça kal," diyen Lilybeth, bu kısa ayrılığa dayanamıyor gibi üzgün görünüyordu. Henüz aralarında kısa öpücüklerden başka bir şey olmayan adama yaşadığı kederi göstermeden eve doğru yürümeye başladı.

Matt için ayrılığın bir önemi yoktu, çünkü hiçbir yere gitmeyecek, Lilybeth'i gözetleyecekti. Onun eve girişini izledikten sonra durup bekledi. Leydi Radcliff hakkında birtakım bilgilere sahipti ve bu bilgiler kadının kızlarını evlendirme derdindeki sıradan bir soyludan ötesi olmadığını gösteriyordu. Lilybeth'in onunla bir şeyler çevirmediğine emindi. Birkaç saat sonra emin olmadığı ve geçen günler içinden tamamen aklından çıkardığı o adamı gördü. Lord Jurnigham, Lilybeth'in ağırlandığı Leydi Radcliff'in evine giriyordu.

Genç adam bu detay üzerine bir saat boyunca sinirli bir şekilde evi gözetledi. İçeriye girecek bir yol bulmak istiyordu ama orada kendisini karşılayacak bir hizmetçi ordusunun varlığından neredeyse emindi. Bu yüzden bekledi. Beklerken içine bir huzursuzluk, anlamını bilemediği bir öfke yerleşti. Yaklaşık bir buçuk saat sonra Lord Jurnigham yanında Lilybeth ile beraber dışarı çıktı. Genç adam arabasını pazar yerine bırakıp, iki şiline bir adama emanet ettiği için gizlenme konusunda sıkıntı çekmedi. Lilybeth ve kart zamparayı izlerken dişlerini öfkeyle birbirine kenetlemiş haldeydi. Kadının yüzündeki o şuh ifade, hareketlerindeki o cilveli tavır, içindeki öfke ateşini durmadan körüklerken, Lilybeth adamın koluna dolandı ve beraber yürümeye başladılar.

Matt gözlerini Lilybeth'e dikip, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye fısıldadı. Sorusu sarışın kadınaydı ve öfkesi de sadece ona yönelikti. O yaşlı bunağın koluna giren ellerini koparmak, ona dayanan vücudunu oradan söküp almak istiyordu. Neden bu kadar öfkelendiğini bilmiyordu ama bazı düşünceleri vardı. Aklına girmesine izin vermediği düşünceler... Sadece kendi planına odaklandı ve ikisinin konuşmasını işitmeyecek kadar uzağında onları takip etmeye devam etti. Lord Jurnigham, Lilybeth'i mevsimin bu zamanında pek kalabalığı olmayan Green Park'a götürdü. Orada bir süre oturmanın ardından yeniden Leydi Radcliff'in evine gidişlerini izledi.

Yaşlı adam, Lilybeth'i aldığı yere bırakırken elini nazikçe öptü. Lilybeth ona cömertçe gülücükler attığında Matt delirmek üzereydi.

"Lanet olası kadın!" derken öfkesi kabına dar gelmeye başlamıştı. Lilybeth'in tüm o öpücüklerden, tüm o yakınlaşmalardan sonra bir başka erkeğe bu kadar kolayca kur yapması onu delirtiyordu. Bir noktadan sonra neler çevirdiğine dair merakı da silinmiş, yerine bu berbat düşünce kalmıştı.

Neyse ki adam sonunda, iki siyah atın çektiği arabasına binip gitti. Matt, Lilybeth'in eve girmesine izin vermeyecek kadar hızlı davrandı. Kadın kapının açılmasını beklerken onun kolunu öfkeyle tuttu ve dişlerinin arasından "Benimle gel!" diye tısladı.

Lilybeth, gittiğini sandığı için onu görmeyi beklemiyordu. Birdenbire karşısına çıkmasıyla, genç kadın kalbindeki heyecanla ürperdi. Nerede olduğunu fark ettiğinde, "Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun? Birileri görmeden kolumu bırak!" diye uyardı.

Genç adam kısık ve sert bir şekilde yanıt verdi. "Bana derhal bir açıklama yapacaksın!"

"Açıklanacak bir şey yok! Matt... Lütfen git. Bir davete hazırlanmam gerek!"

"Baloların, davetlerin canı cehenneme, Leydi Abbington!" diyen genç adam kadını daha sıkı kavrayıp, düşme ya da çığlık atma ihtimaline aldırmadan peşinden sürükledi. İki binanın arasındaki küçücük bir aralığa onu itince Lilybeth dehşete kapıldı.

"Bu yaptığına inanamıyorum!" dedi kadın eteklerini düzeltmeye çalışırken.

"İnansan iyi olur. Daha beterini yapmadan önce konuş!"

Genç kadın gizlendiği dar sokağa göz gezdirdi. Burası binaların yan tarafı olduğu için kullanılmayan karanlık bir yerdi. Gün henüz ağarmamıştı ancak sokak loştu.

"Bırak beni, sonra konuşuruz!" diyerek gitmeye çalıştı.

Genç adam, kadının kolunu bir kez daha kavradığı gibi onu yerine çiviledi. Konuştuğunda fena halde kızgın olduğu bakışlarından bile anlaşılıyordu. "O adamın metresi misin?"

Lilybeth bir saniye için anlamamış gibi durdu. Dudakları araladığında "Sen delirdin mi?" diye bağırdı. Sonra kendi sesini

fark ederek eliyle dudaklarını kapattı. "Kimsenin metresi değilim!" dedi daha alçak bir sesle.

Adam geniş göğsünden büyük bir soluk alırken sakinleşmek için gözlerini kapattı. Laciverte dönen mavi gözlerini yeniden açtığında, Lilybeth'in üzerine hükmedercesine eğildi. "O adamla ne işin var?"

Genç kadın ürkerek "Ticari bir mesele!" dedi.

"Nasıl bir ticaret bu?"

Lilybeth gözlerini ondan kaçırdı. Ellerini kaldıramıyordu ama onun geniş kafesinden kaçmak için son bir hamle yaptı.

Matt kadını duvara sabitledi. Kollarını iki yanından soğuk taşlara bastırırken "Söyle!" dedi tehdit eder gibi. "Bana her şeyi derhal açıkla!"

"Ben..."

Lilybeth'in kararsız, korkak gözlerini fark eden genç adam sonunda ellerini gevşetti. Bu defa o eller kadının yüzünü kavradı. O yüze doğru eğildi. Dudaklarına iyice yaklaşıp, korkutmadan, kırmadan, "Söyle bana, sevgilim," dedi usulca. "Güven bana... Sana yardım edeceğim."

Lilybeth *sevgilim* hitabıyla neredeyse yere yığılacaktı. Kocaman açılmış mavi gözlerini sevdiği adama kıpırtısız kenetledi. Ona kalbini zaten teslim etmişti... Şimdi sırlarını teslim etmek üzere olduğunu anladığında durmadı. "Ben... O adama mecburum," diye fısıldadı.

Matt'in az önce gevşeyen ifadesine yeniden katılık yerleşti. "Nasıl bir mecburiyet?"

"Anlatacağım... Lütfen şimdi sarıl bana," diye mırıldandı genç kadın.

Matt tek bir saniye bile durmadı. Kadının teşviki ya da içindeki o hisle... Ne sebeple olduğu önemli değildi. Onun yaralı, muhtaç ve ürkek durmasına dayanamıyormuş gibi onu çekti ve kendi gövdesine bastırdı. Yüzünü saçlarına doğru eğip kulağına fısıldadı. "Söyle bana, sevgilim... Her şeyi anlat."

Lilybeth iç çekip ona daha çok sokulurken konuşmaya başladı.

Kristy, her zaman ne istediğini bilmişti ama şimdi bundan emin değildi. Kocasının hayatına birdenbire girip, o hayata dair birtakım taleplerde bulunmak ve onun bunları yapmaya mecbur oluşunu izlemek bir yere kadar keyif vermişti. Artık o keyif hali bir kâbusa dönüşmek üzereydi. Bradley'yi alt etmek uğruna kendini rezil etmenin kıyısında durduğunu anladığında, artık çok geç olduğunu fark etti. Ona adabı muaşeret kurallarını öğretecek biri gelse bile işe yarar mıydı? Cevaba dair büyük bir umutsuzluk besliyordu.

Bradley ile konuşmasının ardından yeni odasına çıkarken düşünceler bir giyotin gibi durmadan canından can alıyordu. Kocasının sözleriyle anlamsız bir heyecana kapılıp, yine onun tehditleriyle o heyecanın ölüşünü izlemek ise ruhunu boğuyordu. Tanrı aşkına, öz ağabeyi Dave Barlow için, 'Senin onunla hiçbir işin yok! Senin işin sadece *benimle*!' derken neyi amaçlamıştı? Ya birdenbire kollarından söküp, gözlerini kaçırdıktan sonra adeta kovarak odadan göndermesine ne demeliydi?

Genç kadın, kocasının hareketlerinden anlamlı bir çıkarım yapamıyordu. Öpecek kadar ileriye gitmesine rağmen, varlığına dair beslediği o derin nefret halinin arasında gidip gelen tamamen anlaşılmaz biriydi. Gizlediği düşünceleri olduğuna emindi ama tuhaf davranışlarının neden kaynaklandığını pek bilmiyordu. Sadece nefretinden ve öfkesinden emindi. Muhtemelen öperken ya da o gece kanayan kaşını silerken büründüğü tutkulu ve düşünceli adam bir perdeydi. Belki de bedeninden yararlanabileceğine dair ahlaksız beklentiler içindeydi. Kristy kendini bir kez kullandırmıştı ve artık buna izin vermeyecekti. Karısı olsa bile... Kendi duygularının bu kararı bozacak en güçlü düşman olduğunu bilse de, bedeniyle, kalbiyle, varlığının hiçbir parçasıyla Bradley'nin lehine olacak bir davranışta bulunmak istemiyordu. Ofladı ve yürürken sadece düşüncelerinden yorulup bir köşede soluklandı. "O sadece alçağın biri!" diyerek susmak bilmeyen düşüncelerin azgın selinden kurtulmayı denedi.

Ah, kahretsin! Dert edineceği ne kadar da çok şey vardı. Bradley onu odadan göndermeden önce "Birini getirteceğim," demişti. Şimdilik en büyük sıkıntı kaynağı buydu.

Kristy, gelecek olan kişiyi merak ediyordu. Kendini açacağı, bir köylü olduğunu, hiçbir soyluluk emaresi taşımadığını, herhangi bir nezaket kurallarına dair hiçbir şey bilmediğini göstereceği o kişiyle yüzleşmekten şimdi korkuyordu. Sırf Bradley'yi zarara uğratmak adına kimliğinin bilinmesini istemişti ama bu işin sonunda zararlı çıkan olmaktan delice bir kaygı duyuyordu.

O gün başka bir şey olmadan geçerken, eski alışkanlıklarını kolayca silemeyeceğini anladı. Evlilik haberinin verilmesinin üstünden üç gün geçmişti. Yeni odasına taşınmak dışında, bu evlilik Kristy'nin hayatında henüz hiçbir şey değiştirmemişti. Bildiği şekilde yaşıyordu ve ömrü boyunca mutfakta çalışan, temizlik yapan biriyken, şimdi bütün gününü miskince geçirecek bir leydi olmayı düşünemiyordu. Greta'nın bile o sevecen, anaç tavrının yerini alan, hata yapmaktan korkan bir hizmetçiye dönmesi Kristy'yi rahatsız etti. Kendisinin aynı kadın olduğunu, tutum ya da davranışlarının asla değişmeyeceğini göstermek için Greta'ya yardım etti. Yaşlı kadının tüm ısrarlarına rağmen, bütün gün amansız düşüncelere girmektense mutfakta basit birkaç şey yapmak işine geliyordu.

"Bir leydi bu tür şeyler yapmamalı," diyordu Greta.

Kristy onu anlamıyordu. "Çalışmak bütün dinlerde kutsanıyor. Bir tembel olmamı mı istersin?"

"Tatlım, senin seviyendeki kadınlar ev işi yapmadan da birtakım uğraşlar buluyor. Bunlara zaman ayırmalısın."

"Nasıl şeyler?"

"Piyano çalmak, balolara ve çay partilerine katılmak, kasnakla el işi yapmak, şarkı söylemek... Ah, en önemlisi de dedikodu yapmak. Artık zamanını bunlara harcaman gerekecek."

Kristy ofladı. "Bunlara sadece bir saat boyunca katlanabilirim, Greta! Kalan yirmi üç saatte ne yapacağım?"

"Kocanla ilgileneceksin, tatlım."

Kadının işveyle söylediği bu cümle karşısında Kristy utanıp gözlerini çevirdi. Kocasıyla ilgilenmeye hevesli olacağı tek yer, onun cenaze töreni olurdu. Bunca nefretin içinde birbirleriyle karşılaşmamaları en faydalı şeydi. Kristy, sevdiği bu kadına başını sallasa da içten içe korkudan ölüyordu. Ertesi gün ona kuralları öğretecek kadının gelmesini beklemek ise en zoruydu. Ah, geri dönüşü olmayacak bir şekilde aşağılanacaktı.

***

Evelyn Rosa Wharton, Harewood Dükü'nün karısıydı. Greta onun saygıdeğer ve oldukça hoş bir hanım olduğundan bahsetse de, Kristy için saf bir korku kaynağıydı. Kadının geldiğini Pilmore'dan öğrendiğinde nefesini tuttu. Eski elbiselerinden birini giymişti ve saçları tamamen açıktı. Bu halde, bu basit görünüşünün bile o kadının küçümser bakışlarıyla karşılanacağını biliyordu. Kocası, onun değişimi için herhangi bir şey yapmayacak kadar kendini düşünen bir bencildi. Bu noktada hiçbir şeye müdahale edemeyen Kristy, yeni elbiseler ya da görkemli görünmek için bir şeyler istemeyi gurur kırıcı buluyordu. Evli olduklarını söylediği ilk gün bunları talep etmişti ama o zaman öyle kızgındı ki... Şimdi ise kızgın değil, kaygılıydı. Güçlü yanlarının artık işe yaramadığını bilen, savaşın güçsüz tarafı olduğunu fark eden bir yenik gibi hissediyordu. Leydi Wharton'ı beklemek için güney salonuna indiğinde aklından geçen tek şey arkasına bakmadan kaçmaktı.

Kocası onu orada bekliyordu. Walsham Kontu William Bradley Barlow, sadece bedeniyle Kristy'nin kaçma dürtüsünü durmadan tetikliyordu. Lanet olası bu adam niye bu kadar uzun, neden bu kadar güçlüydü? İfadesi neden böylesine mağrur, simsiyah gözleri neden böylesine kendinden emin bakıyordu? Zayıflık olarak tanımlanan hiçbir özelliği yok muydu? Korkacağı, çekineceği... Oysa varlığının tümüyle mevcut düşmanlarını sindirebilecek kadar azametliydi. Kristy ise ona yenilmemeyi aklına koymuştu. Öte yandan adamın duruşundan bile yaşanan hiçbir şeyden hazzetmediği anlaşılırken, yenilmemek her saniye güçleşiyordu.

Kristy ona selam verme nezaketine girişmedi. Gözlerine bile bir saniye bakacak, sonra aldırmaz olacaktı ancak Bradley'nin keskin bakışlarının altında istediği hiçbir şeyi yapamadı. Genç adamın ne düşündüğü katiyen anlaşılmıyordu. Kadını inceliyordu ama hoşnutluk mu, rahatsızlık mı duyuyor, ifadesinden okunmuyordu. Kristy tek kaşını kaldırıp ona meydan okurcasına baktı. Genç adam o an tebessüm etti. Bu kesinlikle içten bir şey değildi ve tehlike içerdiği oldukça barizdi. Kristy direnmeye çalışırken, Bradley kolunu kaldırınca gözlerini oraya çevirdi. Pek fazla kural bilmese de, bu hareketin ne anlam ifade ettiğinin farkındaydı. Elini usulca kaldırdı ve bir tüy hafifliğinde genç adamın koluna girdi. İkisi de tek kelime etmedi. Birkaç saniye sonra işitilen ayak sesleriyle beklenen konuk göründü.

Leydi Wharton, kucağında homurdanan minik bebeğiyle içeriye girince Kristy'nin gözleri şaşkınca açıldı. İtiraf etmek gerekirse, bu kadın hayal ettiği o huysuz kadından öylesine uzaktı ki, ansızın içine bir ferahlama yerleşti. Leydi Wharton, kollarında tuttuğu bebeği yanında gelen genç bir bakıcı kıza bırakmadan önce içeridekilere selam verdi.

"Stefanie, Rose'u uyutsan iyi olur. İyice huysuzlaştı."

Pilmore o an atıldı ve bakıcı kıza dönüp "Hanımefendi, size odanızı göstermeme izin verin," dedi. Stefanie başını sallayıp bebeği de alarak çıktı.

"Bebeğim babasından ayrıldığını anladı sanırım. Yol boyunca ağlayıp durdu," diyen genç kadın, güzel kehribar rengi gözlerindeki keyifle gülümsedi.

Evelyn Rosa Wharton neşeli bir kadındı. Yüzünde silinmeyen bir gülüş taşıyor gibiydi. Herkese gülümsüyordu. Pilmore'a bile öylesine içten tebessüm etmişti ki, Kristy bunu sahte olduğunu düşünemeyecek kadar doğal bulmuştu. İyimser hisleri için kendine kızarken, Leydi Wharton ona döndü. Kristy'ye doğru hızlı adımlar atarken coşkulu bir şekilde konuşmaya başladı. "Ah! Ne kadar da güzel bir kadınsınız!"

Sözlerini nezaket ve soyluluk kurallarından uzak, bir şok halindeymiş gibi abartıyla söylemişti. Bu, Kristy'nin şaşkınlığını

daha da arttırdı. Teşekkür edemeyecek bir halde kocaman açılmış gözleriyle Evelyn'e bakıyordu.

Onun yerine Bradley, keyifli ve tok sesiyle konuşmayı üstlendi. Kristy'yi bir adım öne yönlendirerek kadına takdim etti. "Leydim, sizi Walsham Kontesi Kristy Barlow ile tanıştırmak isterim."

Evelyn Rosa, "Onur duydum," derken gözlerini Kristy'nin yüzünde, saçlarında, kıyafetlerinde gezdirdi. "Leydi Barlow, siz gördüğüm en güzel kadınsınız," diyerek iltifatlarını yineledi.

Kristy hâlâ konuşamayacak kadar şaşkın olsa da cılız bir sesle teşekkür edebildi.

Leydi Wharton bu defa Bradley'ye baktı. "Lord Barlow, tüm sosyete yıllarca sadece sizi konuşacak ve korkarım ki bütün erkekler size düşmanlık duyacak. Sevgili eşiniz ender bulunan bir güzelliğe sahip."

Bradley gururlu bir tavırla gülümserken, kasılmış bedeninden gerginliği belli olan Kristy'nin elini kavradı. Yüzünü ona çevirip, tuttuğu eli dudaklarına götürdüğünde genç kadın düşüp bayılmak üzereydi. "Haklısınız, leydim!" dedi pahalı bir elmasa bakar gibi. Kristy'nin elini hafifçe öptükten sonra yeşil gözlerine gerçek bir âşığın saf tutkusuyla baktı. "Kristy'nin ender bulunan bir güzelliği var. Ve ona sahip olmam benim için büyük bir şans."

Kristy gözlerini şaşkınca kırptı. Bradley'nin o alaycı tavrı olmasa, sözlerinin gerçek olduğunu düşünüp mutlu olabilirdi ama alay ettiğinden emindi. Zorlukla gülümsemeye çalıştı. Kalbindeki çarpıntıya aldırmadan Leydi Wharton'a döndü. "Sizin güzelliğinizin yanında bahsi geçmeyecek bir görüntüm var," dedi en sonunda.

Evelyn Rosa başını salladı. "Abartmıyorum, Leydi Barlow. İngiliz kadınlarında rastlanmayacak renkte saçlarınız, canlı bir teniniz var. Kulaklarım beni yanıltmıyorsa, aksanınızdan bir İskoç olduğunuzu anladım."

"Highland'taki bir köyden," dedi Bradley aldırmazca.

Eğer köylü olduğunu ilan edip onu aşağılamak istediyse işe yaramamıştı. Kristy bundan gurur duyduğunu gösterircesine gülümsedi. "Evet, kuzeydeki bir köyde yaşıyordum," dedi çenesini dikleştirerek. Bradley'nin niyetinden rahatsız olmadığını göstermek için cüretle devam etti. "Bir hizmetçiydim."

Evelyn Rosa şaşkınca gülümsedikten sonra atıldı. "Ben de öyleydim!"

Kristy bugün pek çok şaşkınlık yaşamıştı ama bunun gibisini değil. "Benimle dalga geçiyorsunuz!" dedi sesini yükselttiğini fark etmeden.

Genç kadın "Hayır," dedi. "Aslında Lord Wharton'ın sevgili oğlu Albert'ın bakıcısıydım."

Kristy birdenbire güvenebileceği o özel insanı bulduğunu anladı. Belki yanılıyor ve aptallık ediyordu ama Evelyn Rosa'nın tavırlarındaki samimiyete çoktan kanmıştı. Onun da bir soylu olmayışından dolayı, içinde büyük bir rahatlama hissetti.

"O halde sizi yalnız bırakayım hanımlar. Birbirinize anlatacağınız anılar olduğuna eminim."

Bradley'nin sesi açık bir alay taşıyordu ve bu Kristy'yi incitmişti. Kendisi için değil... O buna alışıktı. Fakat binlerce soylu kadını gölgede bırakacak kadar asil olan bu kadın alaya aldığı için ona öfkeyle baktı.

"Elbette lordum," diyen Leydi Wharton pek de alınmış gibi durmuyordu. "En azından bizim konuşacak bir sürü ortak noktamız var. Boş ve amaçsız dedikodulardansa bunları konuşmayı yeğlerim."

Genç adam onay verircesine başını salladı. Çıkıp gitmeden önce Kristy'nin kollarını kavradı. "Yapabileceğinin en iyisi yap, aşkım."

Aşkım mı? Kristy ona tekme atmamak için eteklerini sıktı. O siyah gözlerindeki kendini beğenmişliği alt etmek için elinden gelenin daha fazlasını yapmaya yemin etti. Bradley'nin tutuşuna ya da dudağından hafifçe öpüşüne aldırmamaya çalışarak ona meydan okurcasına baktı ve "Daima en iyisini yaptığımı bilirsin!" dedi.

"Biliyorum," diyen genç adam bu defa alaycı değil, sert bir ifadeyle baktı. "Ve kafanı koyduğunu yapmakta üstüne kimseyi tanımam."

"Beni iyi tanıyorsunuz, lordum!"

"Seni, senden bile iyi tanıyorum!" diyen genç adam bu cümleyi tehdit eder gibi kurunca Kristy'nin gözleri parladı.

"Ve ne şahane ki ben de sizi tanıyorum. Nasıl bir adam olduğunuzu..."

Kristy devam etmedi. Nefesini tuttu ve gözlerini ondan çekmedi. Bakışları birbirine çivilenmiş haldeyken, genç adam onun boğazını sıkmakla, duvara yapıştırıp dudaklarına vahşice saldırmak arasında gidip geldi. Neyse ki hâlâ bir miktar kontrollüydü. Karısına dair düşüncelerini bir başkasının yanında gerçekleştirmenin yaratacağı skandalı biliyordu. Kristy'nin kollarını bıraktı ve gözlerini üzerinden çekti. Leydi Wharton'a döndüğünde kadının meraklı, ilgili yüzüne sıradan bir bakış atıp, salondan çıktı.

Onun gidişi Kristy için bir ayılma vesilesi oldu. Genç kadın, Leydi Wharton'a muhtaç bir şekilde baktı ve "Lütfen, leydim..." dedi. "Bana her şeyi öğretin!"

Genç kadın kararlıca başını salladı. "Ve sen de lütfen bana Evelyn de!"

Evelyn Rosa ile beraber öğle yemeği yediler. Evelyn'in kocası Lord Wharton ona eşlik etmemişti ancak iki gün sonraki davete katılacaktı. Yedi yaşındaki oğlu Albert ile beraber Cherbury Malikânesi'nde kalıyordu. Evelyn'in dediğine göre, kocası günübirliği aşan davetlere izin vermiyordu ama Lord Barlow ile olan yakın arkadaşlığı sayesinde bu kısmî eğitime itiraz etmemişti.

Kristy, Evelyn'in her şeyi apaçık anlatmasından ve onunla yaptığı sohbetlerden keyif almıştı. Daha doğrusu onu dinlemekten... En başından beri hiçbir şekilde olumsuz düşüncelere kapılmadığı bu kadın hakkında yanılmadığını görmek, mutluluk vericiydi. Üstelik şartlar kıyaslandığında, Leydi Wharton ondan daha kötü bir hayat yaşamıştı. Londra'nın en korkunç semtlerinden birinde büyüdükten sonra hayatı inanılmaz bir şekilde

kocasının hayatıyla kesişmişti. Kristy onların hikâyesini dinlerken nefes bile alamamıştı. Evelyn, Lord Wharton'ın katil olduğunu ispatlamak için bakıcı olarak evine girmişti. Kısa süre içinde, lordun o zamanlar beş yaşında olan oğlu Albert, Evelyn'in kalbine girmiş, sonra da babası orayı kimseye kaptırmadan aşkıyla tamamen doldurmuştu. Yanlış anlamalar ve büyük ayrılıklardan sonra Evelyn ve Julian, mutlu aşk yuvalarında çocukları Albert ve henüz iki yaşındaki minik kızları Rose ile rüya gibi bir hayat yaşamaya başlamışlardı. Kristy onu dinlerken bunca olaya rağmen yüzünden silinmeyen gülüşe hayretle bakıyordu. Tanrı aşkına, insan böylesine büyük felaketleri anlatırken nasıl gülebilirdi?

Evelyn onun içini okumuş gibi "Aşk..." dedi birdenbire. "Sadece aşk, yaşanan her şeyi unutturabilir. Dilerim sen de geçmişte yaşadığın tüm acılarını alt edecek kadar büyük bir aşka sahipsindir."

Kristy, kadının açık renk gözlerinden yayılan o sevecen bakışla bir an gerçekleri anlatmak istedi. Geçmişte yaşadığı acıları alt eden değil, onları daha da kanatan, her saniye çoğaltan bir aşk taşıyordu kalbinde. Aşk, Evelyn Rosa'ya mutlu bir yuva vermişti ama Kristy'ye sadece kederli bir yük oluyordu. Cevap vermek yerine başını salladı. Gözlerini kadının hevesli gözlerinden çekti, yemeğinden bir lokma aldı.

***

Gece yarısına kadar süren sözlü derslerden sonra, Kristy kafasını bir yerlere gömüp sonsuza kadar öyle kalmak istedi. Bu işe nasıl girdiğini biliyordu ama şimdi bundan kurtulmak için nasıl bir yol gerektiğini hiç bilmiyordu. Bradley'nin, düşmanlığını daha belirgin göstermek için onu tamamen zorda bırakacak bir kadın çağırmak yerine Evelyn'i getirmesi, Kristy'nin şükredebileceği tek şeydi. Hatalarına ya da sorularına sabırla cevap veren bu kadının yanında Kristy kendini son derece huzurlu hissediyordu. Sözlü kurallardan en önemlilerini öğrenip detayları unutmayı seçti. Öğrenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, bazılarını görmezden gelmek dışında bir çaresi kalmamıştı

Akşam yemeğinin ardından sohbetleri devam etmiş, bu sohbetlerde Evelyn konuşmanın bazı yerlerine bile Kristy'nin öğrenebileceği detaylar eklemişti.

"Söylesene Evelyn, peki ya sen bunların hepsini ne kadar sürede öğrendin?" diyen genç kadın kendi durumunu anlamaya çalışıyordu.

Evelyn ona bezgince baktı. "Soyluların bu kasvetli dünyasına girmem yaklaşık üç yılı bulmak üzere. Öğrendiğim her şeyi kısaca bu sürede kavradım diyebilirim."

"Kısaca üç yıl mı? Tanrım! Benim bunları iki günde öğrenmemi beklemiyorsun, değil mi?"

Kadın tatlı bir kahkaha attı. "Ah, elbette hayır. Sadece büyük hatalardan kaçın ve geceyi kurtar. Sonrası kendiliğinden gelecektir."

Kristy, sonrasının geleceğinden emin değildi. Bu duruma ne kadar süre katlanacağı, daha doğrusu ne kadar süre buna izin verileceğini bilmiyordu. Dave Barlow gider gitmez Kristy de gidecekti. Böyle anlaşmışlardı. Bu detayları Evelyn'den gizlemeyi seçti. Gecenin kalanı derslerden uzak, keyifli bir sohbetle sürüp giderken Kristy, Leydi Wharton'ın kızı Rose'la da zaman geçirdi. Minik bebek oldukça güzeldi. Annesine benziyordu ama Evelyn gözlerinin maviliğini babasından aldığını söylemişti.

Kristy kucağında bebeği tutarken kendi çocuklarına dair önlenemez hayaller kurdu. Bu hayallerin gerçekleşeceğini sanmıyordu ama düşüncesi bile öylesine güzeldi ki gözleri doldu.

"Senin de çocukların olacaktır," dedi Evelyn Rosa. Onun gözlerindeki o derin bakıştan içindeki arzuyu anlamıştı.

Kristy, tek başına çocuk yapmayı öğrendiği gün belki bir evlat sahibi olabileceğini düşünüyordu. Kadına bunu söylemek yerine gülümsedi sadece. Bu sırada açık kapılardan görünen gölgeyle başını oraya çevirdi. Bu Bradley'ydi. Gönülsüz kocası... O görkemli varlığıyla oturdukları odayı adeta mistik bir şekilde doldurmuştu. Kristy gözlerini uzun süre onda tutmadı. Evelyn'in keşfettiği gibi bu alçak adamın da, ondaki çocuk özlemini görmesini istemiyordu.

Ancak Evelyn, bu konunun kapanmayacağını gösterircesine Bradley'ye baktı ve Kristy'yi gösterip "Ne kadar güzel görünüyor, değil mi?" diye sordu.

Genç adam usulca onlara doğru yürürken gözlerini Kristy'den çekmedi. Mum ışığı altında bir yangın gibi görünen saçları sırtına yayılmış halde, kucağındaki bebekle bir erkeğe eş olmak için yaratılmış, eşsiz bir kadına benziyordu. Ona, tek başına uçsuz bucaksız dağlarda yabani atlarla dolaşan korkusuz bir amazon olmak da yakışırdı, evinde çocuklarını büyüten, müşfik ve güzel bir anne olmak da... Ve elbette yatağını, bedenindeki ateşle doldurmak da... Kadınlığa dair ne varsa Kristy'ye uyuyordu... Bradley kısacık bir anda, büyülenmiş gibi vardığı bu kanaatleri unutmayı seçti. Yüzüne keyifli bir ifade yerleştirip, Leydi Wharton'a döndü. "Bütün gün başını şişirecek bir bebek mi?" diye sordu.

Evelyn yapmacık bir kızgınlıkla baktı. "Hayır," dedi içten bir şekilde. "Sevdiğin kadınla sahip olacağın bir evlattan bahsediyorum. İnanın bana lordum, bundan daha güzel bir şeyin varlığını hayal edemezsiniz."

Genç adam pek de aldırış etmediği bu sözlere cevap vermedi. Kristy'nin tam karşısındaki geniş koltuğa kuruldu. Şamdanların yaydığı loş ışık altında gözleri daha da kararmıştı. Kesintisiz bir şekilde karısına bakarken, ifadesi hep olduğu gibi durağandı. "Ya sen sevgilim... Bir çocuk ister misin?" diye sordu doğrudan.

Kristy şaşkınlığını ve heyecanını açık eden kocaman gözlerini ona çevirdi. Ne diyeceğini bilemedi bir an. "Bunun için çok erken," demekle yetindi.

Evelyn coşkuyla araya girdi. "Ah, sakın bunu başkalarının yanında söyleme, hayatım. Çocuk amacı gütmeyen kadınlar pek de hoş karşılanmıyor."

Kristy itaat edip yavaşça başını salladı. Gözlerini kocasında daha fazla tutamadan bebeğe çevirdi. Oysa Lord Barlow, Kristy'yi öylesine derinden süzüyordu ki, Evelyn kendisinin unutulduğunu fark etti. Genç kadın, ikisi arasındaki gergin havanın bir varlık gibi belirdiğini görecek kadar iyi gözlem yapmıştı. Kristy

bakışlarını daimi olarak kocasından kaçırıyordu ama Lord Barlow adeta küstahça ona bakmaya, sözleriyle onu kışkırtmaya çalışıyordu. Kışkırtıldığında Kristy pençelerini çıkarmaktan geri durmuyor, dahası onun bu vahşi yanı kocasının hoşuna gidiyor gibiydi. Aralarında olan her neyse, öfke ve tutkuyla örülmüştü sanki. Sanki ikisinin de bileğinde, onları birbirine bağlamış olan bir halat vardı ve bu engele rağmen birbirlerinden kaçmaya çalışıyor, her defasında uzaklaşamadan yeniden birbirlerine çekiliyorlardı. Genç kadın Kristy'nin ürkek haline rağmen kocasına nadiren baktığı zamanlarda, gözlerinde parlayan ateşin saf bir nefretten öte kendini savunma güdüsüyle ortaya çıkan bir öfke duvarı olduğunu anlamış gibiydi. Lord Barlow ise kadını tahrik etmekten hoşlanan azılı bir düşman gibi davranıyordu. Onların birlikteyken, baş başayken nasıl bir ateşle yandıklarını, aralarındaki savaşın bir süre sonra nasıl bir çarpışmaya dönüşebildiğini tahmin etmek zor değildi. Evelyn bu çiftte ilgi çekici pek çok şey gördü. Ne de olsa kendisi eskiden bir hafiyeydi. İpuçlarına göre çıkarımlar yapmakta–Desmond Amca'yı saymazsa–üstüne kimseyi tanımıyordu. Bu sıra dışı evliliğin arkasındaki nedenlere dair merakı artarken onları yalnız bırakmak istedi.

Sessizliği bölerek "Ah, gitsem iyi olacak. Rose'u beslemem gerek," dedi.

Ayağa kalkıp gitmeye hazırlandığında Kristy de bir anda fırladı. "Sana yardım edeyim, Evelyn."

"Kristy, buna hiç gerek yok."

"Israr ediyorum," dedi Kristy taviz vermeden.

Evelyn Rosa Wharton, onun bu tuhaf ısrarından şüphelerinin doğruluk payının olduğunu kavradı. Gülümsedi. Kristy'den bebeğini alırken itaat etti.

***

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Evelyn pratik derslere geçeceğini söylediğinde Kristy korkuya kapıldı. Neyse ki Bradley erken saatlerde malikâneden ayrılmış, önce at binip, ardından arazileri gezecekti ve Kristy onu görecek olmanın gerginliğinden

uzaktı. Evelyn'in dans öğretme teklifine karşı koyarken sürekli aynı şeyi söyledi. "Rezil olacağım!"

Evelyn ona ikaz edici bir bakış attı. "Eğer öğrenmeyi reddedersen elbette rezil olacaksın!"

"Yapamam, Evelyn! Bunlar bana göre değil!"

"Hangimize göre ki? Tanrı aşkına, bana bak! Sence burnumu havaya kaldırıp, kıçımı bir ördeğinki gibi dik tutmaya çalışmaktan mutlu mu görünüyorum?"

Kristy elinde olmadan gülümsedi. "Dans ederken bir ördek gibi görüneceğim."

"Bana göre de öyle ama tüm bu soylu insanlar için dans etmek medeniyetin bir şekli. Eğer bunu yapamazsak bizi asla içlerine almazlar, Kristy."

"Bu gerçekten de umurumda değil!"

Evelyn ona doğru yürüyüp ellerinden tuttu. İşbirliği içinde o elleri sıkarken "Senin umurunda olmasa da kocanın umurunda olacak. Tüm o kendini beğenmiş soylular takımı senin üzerinden onu aşağılayacak. Kocan itibar kaybedecek. Bunu gerçekten ister misin?"

Ah, bunu her şeyden çok isterdi! O kibirli adamın biraz olsun aşağılanmasını, burnunun sürtmesini nasıl da dilerdi ama bunu yapacak kadar zalim değildi. En başta kendisine olan saygısından ötürü yapamazdı. En sonunda itaat ederken, Evelyn henüz bırakmamış olduğu elleri havaya kaldırdı.

"Lord Barlow burada olmadığı için partnerin ben olacağım. Şimdi sağ elini nazikçe avucuma, sol elini de omzuma yerleştir." Kristy kahkaha atıp sol elini Evelyn'in omzuna bastırdı. "Daha hafif," diye uyardı genç kadın.

Kristy derin bir nefes alarak dediğini yaptı.

"Klasik bir vals ile başlayacağız. Bunu öğrenince Cotillion'a geçeceğim ama o dans dörtlü olduğu için çok daha kolay."

Kristy, şimdiden bezmiş olsa da keyifliydi. Evelyn'in bir erkek gibi dik durup, boyunu uzatmak için ayak parmakları üzerinde yükselmesini izlerken gülmesini tutamadı. Genç kadın daha beterini yapıp Kristy'nin belini kuvvetle kendine çekti. Kristy

şaşkınca baktığında ne yaptığını anlayan Leydi Wharton "Affedersin, sanırım erkek olmaya fazla hevesliyim," diyerek sırıttı.

"Erkekler dans ederken böyle mi davranıyor?" diyen Kristy yakınlığın bu kadar olmasını istemiyordu. Evelyn ile dans ederken sorun yoktu ama Bradley ile bu kadar yakından durmak... Tanrım, düşüncesi bile nefesini kesiyordu.

"Ah, hayır," diyen genç kadın Kristy'yi rahatlattı. "Ama benim sevgili kocam, beni çoğunlukla böyle yakınında tutuyor. Hiçbir zaman, hiçbir yerde mesafelerden pek hoşlanmıyor."

Evelyn utangaçça gözlerini kaçırırken Kristy kahkaha attı. "Ah Evelyn, ondan bahsederken bile kızarıyorsun. Ne kadar da âşıksın!"

"Julian benim başıma gelen en iyi şey... Onu sevince, onunla evlenince yaşadığımı anladım. Öncesinden boşlukta savrulan bir yaprak gibiydim."

Kristy ona samimi bir bakış attı. Kadının, kocasına olan aşkı o kadar gerçekti ki bir masalı dinliyormuş gibiydi. Evelyn'in hayatını aydınlatan o büyük aşk, herkesin sahip olamayacağı kadar ender bulunan bir şeydi. Kristy bunun birazına bile hiçbir zaman sahip olamayacağını anladığında somurttu.

Tam o anda Evelyn onu hızla döndürünce küçük bir çığlık attı. "Adımlarımı takip et!" diyen genç kadın, Kristy'nin zayıf bedenini bu defa yeniden çevirdi. Kristy bu çılgın kadının kollarında tuhaf şeyler yaparken kahkahasını tutamıyordu. Ona uymak zordu ama Evelyn'in bir erkek gibi kontrolü sağlamaya çalışması daha zordu. Her hareketle birlikte dengeleri iyice sarsılırken Kristy bunun sonunun bir facia olacağını anladı.

"Evelyn, dur!" dese de genç kadın durmadı.

"Hadi hayatım, şimdi dön ve şimdi..."

"Ah, hayır!" diyen Kristy hiçbir hamleye uyum göstereme-yince önce kadının ayağına bastı, sonra kendi eteğine takıldı ve onu da çekerken sarsılıp sırtüstü yere düştü. Evelyn de çığlık çığlığa onun geniş eteğinin arasına gömüldü. Kristy'ye göre daha yumuşak bir düşüş yaşayan genç kadın, yüzünü Kristy'nin

eteklerinden kaldırdı. Saçları darmadağın bir şekilde "İyi misin?" diye sordu.

Kristy kahkaha atmaya başladı. Evelyn onun iyi olduğunu anlayınca kendini tutamadı ve kahkahasına eşlik etti. Kristy sırtında incecik bir acı duysa da kahkahasına engel olamıyordu ve şimdi gülmekten gözleri yaşarmıştı. Saçları yere savrulmuş, eteği açılmış, hızla inip kalkan göğüsleri korsesi olmadığı için yukarıya çıkmıştı. İkisi bir müddet daha tek bir hareket yapmadan yerde kahkaha atmaya devam etti.

Bir süre sonra odanın kapısı hışımla açıldı. Gözlerini kapatmış olan Kristy kapı sesiyle yeniden gözlerini açtığında tepesinde duran Bradley'yi gördü. Dudaklarında donup kalan gülüşle birdenbire susup, genç adamla bakışmaya başladı. Artık üzerinde ağırlık yapmayan Evelyn'in de kalktığını fark ettiğinde dehşete düştü. Kendisi de derhal ayağa kalkmalıydı ama sırtüstü sere serpe yere uzandığı için ayağa kalkması zor olacaktı.

Bradley debelenip durmasını izlerken gözlerini ondan çekemiyordu. En sonunda Kristy'nin kendi başına kalkmasının saatleri bulacağını anladığında bileğinden kavradı ve tek hamlede kadını sertçe çekti. Dengesini tek başına bulamayacağını bildiği ve doğrusu böylesi daha çok işine geldiği için onu bırakmayıp göğsüne bastırdı. Kadın orada soluklanırken, kollarıyla omuzlarını sarıp kendine gelmesine yardım etti.

Bakışları bu sırada Leydi Wharton'a kaydı. Kadın becerik-sizce saçlarını toparlamaya çalışıyordu.

"Burada neler oluyor?"

"Biz dans ediyorduk ve bir anda kendimizi yerde bulduk," diyen Evelyn duramadı. Dudaklarının arasından fırlayan kahkahasına engel olamayınca Kristy'ye baktı.

Kristy kocasının kolları arasında güvende gibi görünse de onun da dayanamayıp gülmeye başladığını fark edince genç kadının kahkahası genişledi. Buraya Kristy'ye leydiliğin inceliklerini göstermeye gelmişti ama şimdi bu sıfata öylesine uzaktı ki hızla utandı. "Tanrım, gitsem iyi olacak," dedikten sonra da Bradley'ye kibarca selam verip odadan çıktı.

Evelyn'in çıkışıyla daha çok kendine gelen Kristy hızlı bir hareketle Bradley'nin kollarından çıkmak istedi. Ancak hareketi güçlü bir engelle kesintiye uğradı. Bradley karısını bırakmadı. Dahası kendine doğru çevirip, hâlâ coşkun bir gülümsemenin olduğu yüzüne dikkatle baktı. Genç kadının gözleri dolu doluydu. Yeşil gözleri ilkbahardaki bir nehir kadar canlı, kıvrılmış dudakları olgun bir meyve kadar iştah açıcıydı. Saçları çılgınlar gibi karışmıştı ve elbisesinin omuzları hafifçe aşağıya inmişti. Genç adam ona bakarken tek kelime etmedi. Öylesine derin inceledi ki, Kristy hipnoz oluyormuş gibi kalakaldı.

"Senin gülümseyebildiğini sanmazdım," dedi genç adam en sonunda.

Kristy sakince konuştu. "Nadir de olsa, beni de mutlu eden insanlar var."

"Leydi Wharton'ı sevdin demek."

Kristy onun yakınlığına aldırmadan dürüstçe itiraf etti. "O gördüğüm en asil kadın."

"Senin gibi yabani bir kısrağı ehlileştirmesi için doğru kişi," dedi genç adam usulca. Kristy itiraz etmek, her zamanki gibi karşı koymak için hamle yapınca, ikaz edercesine onun kollarını sıktı. Kristy çırpınmayı kesti. Genç adam, bir saniye sonra ellerinden birini kadının kollarından çekip, kahkahasından ötürü incecik bir çizginin yerleştiği dudaklarının kenarına götürdü. Orayı hafifçe okşadığında Kristy hızla somurttu.

Bradley bu muhalif tepkiye tebessüm etti. Kadının gözlerine kenetlediği o simsiyah gözleriyle, onu henüz bırakmayacağını gösterir gibi biraz daha yakınına çekti. Elini dudaklarından çekip, yanına düşmüş olan bileğine sürterek Kristy'nin elini tuttu. Diğer eli belini sımsıkı kavrarken karısını sertçe kendine çekti.

Kristy bu hareketle heyecanla kasıldı. O an Evelyn'in kocası için dediklerini hatırladı. Bradley de, tıpkı öyle âşık bir koca gibi kendine bastırıyordu. *Mesafelerden hoşlanmıyor gibi...* Daha da ileriye giderek bu teması öylesine derinleştirdi ki, Kristy'nin kabarmış göğüsleri onun sert gövdesine yapıştı. Genç kadın buna direndi. Onun tutuşundan kurtulmak için bir kez daha hamle yaptı.

Fakat Bradley ona izin vermedi ve başını eğip saçlarının üstünden fısıldadı. "İtaat et, Lethe!"

Kristy'nin önce kalbi, sonra bedeni itaat etti. Yumruk yaptığı eli Bradley'nin avucunun içinde gevşedi. Onun o güçlü parmaklarının kendi parmaklarına kenetlendiğini fark ettiğinde heyecandan ölmek üzereydi.

Genç adam kadının bedenini tamamen kontrol altına alırken onu yavaşça çevirdi. "Dans etmeyi öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordu bir adım atarken.

Kristy'nin ayakları onunla beraber hareket etti. "Evet," dedi tek kelimeyle.

"Neden beni çağırmadın?"

"Bundan hoşnut olmayacağınızı düşündüm."

"Eğer güzel bir kadınla dans edeceksem, bunu asla kaçırmak istemem!"

Kristy kalbindeki çarpıntının bir gök gürültüsüyle yarışacağını düşünürken heyecanla sordu. "Beni güzel mi buluyorsun?"

Bradley genç kadına öylesine hafif ancak öylesine derin bir gülüş hediye etti ki, Kristy bu gülüşle bile istediği cevaba kavuştu. "Sen güzellikten çok daha ötesisin," dedi genç adam...

Genç kadın bu kadarını beklemiyordu. İtiraz etti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bradley ansızın durdu. Onu kolları arasında kuvvetle tutarken "Güzelliğini inkâr edersem, bu ömrüm boyunca işlediğim en büyük günah olur," diye fısıldadı.

Kristy kendini tutamadı. "O kadından daha mı güzelim?"

Bradley gözleriyle Kristy'nin her zerresini okşarken ansızın kaşlarını çattı. "Hangi kadın?"

"Valorie..."

Karısının sessiz bir mırıldanma halinde söylediği bu isimle genç adam tebessüm etti. Sataşmadan ve kışkırtmadan kadının gözlerine doğrudan bakarak "Karşılaştığım herkesten daha güzelsin, İskoç!" dedi. "Ve güzelliğin sadece bana ait. Sen sadece benimsin... Sadece benim olacaksın!"

Bunu der demez kadının dudaklarına sokuldu ve şaşkınlığına aldırmadan sertçe öptü. Öylesine kuşatıcı bir öpücüktü ki bu, Kristy kendini çekebilecek olmasına rağmen bunu yapmadı. Sözlerin tesirinden mi bilinmez, içinde gittikçe büyüyen bir mutlulukla kendini ona bıraktı. Ellerini çekti sadece ve o ellerle Bradley'nin omuzlarına tuttundu. Dudaklarının üzerindeki o özlediği dokunuşu, günlerdir arzuladığı o tadın keyfini çıkardı. Kendini sorgulamadı ve sonunu düşünmedi. Gözleri kapalı, ruhu tamamen açık bir şekilde en büyük düşmanının arsız saldırısına yenildi. Nefesi kesilirken öylesine yoğun bir arzu duydu ki kendisine şaşırdı. Adamın bedeniyle bütünleşmek ister gibi kendini ona yasladı. Bradley homurdandı bu sırada. Kadını sertçe itip duvara yasladı. Elini önce sırtına, sonra da kollarının altından göğüslerine götürdü. Avuçlarında hissettiği dolgunlukları okşarken daha bir hırsla, daha bir arzuyla başparmağını sertleşmiş göğüs uçlarına değdirdi. Kristy o an ayakta duramıyor gibi sarsıldı. Düşmek üzereyken genç adam diğer eliyle kadının belinden kavradı. Dudaklarını hızla aşağıya, Kristy'nin çenesine ve boynuna indirdiğinde genç kadın yüzünü kaldırıp ona yer açtı. Aralık dudaklarından hızla çıkan soluklarıyla gözleri kapalı halde o kara büyüyle sarmalandı. Dudaklarını az önce istila eden öpücüklerin boynundan aşağıya, gerdanına kadar inmesi bütün ömrü boyunca yaşadığı en ateşli şeydi. Elleriyle duvara tutunmak isterken genç adam onu hızla çevirdi. Kristy avuçlarını duvara yasladı ama yetmedi. Boynunu öpen, elleriyle göğüslerini durmadan okşayan kocasının her hamlesiyle çıldırmanın eşiğine geldi. Tırnakları duvarı tırmalarken sesli soluklarıyla ateşin her anına eşlik etti. Bu sırada elbisesinin bağcıklarının çözülmeden yırtıldığını işitse de, tepki vermekten çok uzaktı.

Bradley onu yeniden öne çevirdi. Omuzlarını indirdiği elbisenin altından açığa çıkan teninin ulaşabildiği her yerini dudaklarıyla dolaştı. Parmakları yeniden o hassas noktaya değerken acımasızca devam etti. Yuvarlak şekiller çizer gibi okşarken Kristy bir hayal dünyasının esiri olmuştu. Onu öpen, okşayan

kocasının dudaklarının göğüslerindeki kabartıya değdiğini hissettiğinde "Ah, evet!" diye inledi.

Bu yeterli bir davetti. Genç adam kıyafetinin üstünden sertçe okşadığı göğüslere ulaşamıyordu ve şimdi tek düşüncesi ağzını oraya yaslamaktı. Kadının elbisesini biraz daha düşürürken sertliğini de kasıklarına yasladı. "Benim olacaksın!" dedi adeta emreder gibi.

Kristy yükseldiği o yerden bu sözlerle indi. Bu sert ikaz, kadının alev almadan önceki son dirayet noktası oldu. Sonuna kadar gitmek için deliriyordu ama aklı bin bir türlü oyunla onu uyandırmıştı. İçindeki alev onu yakıp tüketmeden önce kendine gelen kadın, adamı omuzlarından kavrayıp kuvvetle itti.

Bu bir işe yaramadı. Onu sarsmak, itmek imkânsızdı. "Hayır, yapma!" diye inledi. Bu doğru değildi. Bu bir hataydı. Bu adamla yapması gereken en son şey, ona kendini tamamen vermek, geriye kalan tek şeyini ona teslim etmekti. Hayatının tümünü, geçmişini ve geleceğini ona vermişken masumiyetini de veremezdi.

"Sen de istiyorsun!" diyen genç adam kadının yüzünü kavrayıp dudaklarından yeniden öptü. "Seni sadece kalbindeki savaş meydanında değil, yatağımda da istiyorum! Senin içinde olmak istiyorum!"

Kristy ona kapılmak üzereydi. Kendini toparlamazsa hayatının tümünü ona gönüllü olarak sunacağı bir aptallığa girişecekti. "Hayır! Olmaz! Olmamalı!" dedi ve elbisesini omuzlarına geçirdi.

Bradley'nin ifadesi sertleşti. Kadını artık nazikçe, sahiplenircesine tutmuyordu. Gözlerinde kuşku vardı... Öfke... Düşünmekten nefret ettiği bir kötü bir fikir vardı. Kızgın çehresindeki o korkutucu ifade ile dişlerinin arasından sertçe sordu. "Yoksa bir âşığın mı var? Yoksa... Sen... Lanet olası, sen çoktan başkasının mı oldun?" Genç kadın onu anlamaya fırsat bulamadan devam etti. Kollarından tutup sarstı. "Söyle bana! Kimse sana dokundu mu?"

Kristy ona inanamıyormuş gibi baktı. "Sen delirmişsin," derken adamı yeniden itmek, kolları arasından çıkmak istedi.

Bradley, onun kollarını canını acıtırcasına sıkarken nefret dolu bir tonda bağırdı. "Söyle dedim!"

Genç kadın şaşkınlığına rağmen konuşabildi. "Sen belki birden çok metresle dilediğin her şeyi yaparken, benim bedenimle neden ilgileniyorsun?"

"Çünkü kimse sana dokunamaz! Sana dokunmuş olanı öldürürüm!"

Bradley o an ne diyeceğini bilemeyecek halde durdu. Ne yapabilirdi artık. Kahretsin! Kristy'ye dair düşüncelerinden ötürü kendinden nefret ediyordu. Onu güzel bulmak bir suçsa, cehennemde yanabilirdi. Onu sadece güzel bulmuyordu, güzelliğe dair bütün tanımların gelip onu bulduğunu düşünüyordu. Bu güzelliğin saf ve korunmuş halde kendisine ait olduğunu ne zaman düşünmeye başlamıştı? Ne zaman bunu önemsemiş, ne zaman bunu istemişti? Yanıt veremeyecek haldeydi. Kızgındı, öfkeden gözü dönmüştü ve ona ait olan bir şeyin izinsizce kullanılmasından ölümüne nefret ettiğini anlamıştı.

Yeniden, bu defa daha tehditkârca sordu. "Sana kimse dokundu mu?"

Genç kadın bu akıl almaz soruyla düşüncesizce bağırdı. "Elbette benim de pek çok âşığım oldu! Ne sanıyorsun, yedi yıl boyunca rahibe hayatı yaşadığımı mı?"

Bazen susmak en iyi cevaptır ama Kristy için susmak söz konusu bile değildi. Düşünmeden söylediği o akıl almaz sözleri ancak ikisi sessizleştiğinde anladı. Yalan söylemişti! Hayatı boyunca söylediği en büyük ve en affedilmez yalandı. Doğrusu Bradley'nin onu affetmesi umurunda değildi, o kendisini affedemiyordu. Bu kadar ileri gidecek kadar aklını kaybettiği için kendine kızgındı. Sözlerinin neden olduğu o kesif, o gergin hava ise Kristy'nin tahmin edeceğinden daha fazlaydı. Lord Barlow, muhtemelen pek az şeye şaşıracak biriydi ama Kristy onu şaşırttığını biliyordu. İfadesinden bu anlaşılıyor, sözleri hazmetmeye çalıştığı fark ediliyordu.

Kristy haklıydı. Genç adam işittiklerinden ötürü bir şok haliyle öylece kalmıştı. Kristy'nin sözlerinin tam olarak ne anlam ifade ettiğini kavradığında içine, gözlerine, dahası kalbine yerleşen tek his öfkeydi. Karısına duyduğu bu öfkenin bir hududu yoktu. Bu hissin etkisiyle gözlerini genç kadına nefretle çivilediğinde Kristy ürperdi. Korktuğunu da inkâr edemezdi. Kocasının gözlerindeki gaddarlığı görünce, az sonra onu öldüreceğinden bile şüphelendi. Ancak hiçbiri olmadı. Genç adam onu bıraktı. Savurur gibi... Tek kelime etmedi. Gözlerini ondan ayırdı ve çıkmadan önce de bir kez olsun yeniden bakmadı. Kristy'yi sorular içinden bırakıp gitti.

***

Davet günü gelmişti... Kristy'nin binlerce kâbusundan en korkunç olanı... Dayanamayacak ve az sonra ağzına kadar barutla dolu bir fıçı gibi patlayacak haldeydi. Evelyn olmasa kendini bir yere atma ya da çoktan İskoçya'ya gitme seçeneklerinden birini gerçekleştirmiş olurdu. Evelyn onun şans meleğiydi. İngiltere'ye geldiğinden beri başına gelen en iyi şeydi ve bunu ona da durmadan söylemekten vazgeçmedi.

"Eğer başaramazsam, eğer kendimi rezil edersem, bil ki bu sadece benim kabahatim. Sen bana her şeyi çok iyi şekilde öğrettin ama batıran bendim. Sakın bunu aklından çıkarma, Evelyn!"

Genç kadın, Kristy'nin yola gelmez saçlarıyla uğraşırken tepesinden gülümsedi. "Sen hiçbir şeyi batırmayacaksın!"

Kristy onu duymuyor gibi devam etti. "Ve eğer arkamdan konuşurlarsa, sakın beni savunmaya kalkışma! Benim bunları hak ettiğimi en iyi sen biliyorsun."

"Lütfen hayatım, biraz sakinleş!"

"Ama benim cahil bir köylü olduğumu söyleyecek olurlarsa, onların ağzının üstüne sıkı bir yumruk geçir!"

Evelyn kendini tutamayarak kahkaha attı. "Bunların hiçbiri olmayacak, Kristy. Tanrı aşkına sakinleş."

"Kocamı hak etmediğimi de söyleyeceklerdir. Onlara cehenneme kadar yolları olduğunu da söyle... Ah! Kafam!" Kristy en sonunda Evelyn'in çektiği bir tutam saçının acısıyla inledikten sonra susabildi. Kafasını kaldırıp "Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınca.

"Seni kendine getiriyorum, Kristy! Delirmiş gibisin. Lütfen biraz ılımlı ol ve kendine güven. Bunu yapamıyorsan bana güven."

Genç kadın, bir çocuk gibi dudak büktü. "Kendime değil ama sana güvendiğim için bu haldeyim, Evelyn. Bugün burada oturmuş, zavallı saçlarımı yolmanı izlerken de sana bu yüzden katlanıyorum."

Evelyn eğildi ve Kristy'nin solgun yanağından hafifçe öptü. Yüzünü çekmeden gözlerine olabildiğince yakından baktı. "Senin başaramayacağın hiçbir şey olmadığına eminim. Bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayıdaki insana, kim olduğunu kanıtlamak ise sandığından çok daha kolay olacak."

"Ah Evelyn, sen içinde tek zerre kötülük taşımayan hayalci bir melek olabilirsin ama ben oldukça gerçekçiyim."

"Sen sadece bir ödleksin!"

Evelyn'in tatlı sert sözleriyle Kristy'nin kaşları çatıldı. Daha önce korkaklıkla itham edilmemişti. Bu cümleler ona gereken uyarışı verirken, Evelyn'in hedeflediği gibi kolayca tahrik oldu. "Yapacağım! Herkese Kristy McNair'in kim olduğunu göstereceğim!"

"Lütfen herkese Kristy Barlow'un kim olduğunu göster," diyen Evelyn tatlı bir tebessüm attı.

Kristy de gülümsedi ama sadece nezaketen. Barlow soyadına ve bu soyadının yüklediği soyluluğa alışması ne kadar da zordu? Evliydi, bir kocası vardı ve şimdi onun dünyasına takdim edilecekti. Bu korkunç olduğu kadar bir hataydı da... En baştan bu aptalca şartı ortaya sürdüğü için şimdi kaygıdan ölmek üzereydi. Üstelik Bradley'nin de ne düşündüğünü bilmiyordu. Onunla en son o odada, o sıcak anların aleviyle yanarken konuşmuştu. Onu en son orada görmüştü. Çıkıp gitmeden önce... Yüzündeki o öfkenin hedefi olduğunu bilerek... Neden öfkelendiğine dair zihninde bazı sorular mevcuttu. Gerçekten karısının dokunulmamış olmasını önemsiyor muydu? Bunu neden yapıyordu? Neden değer veriyordu bu detaya? Elbette bencilliğinden! Tabii ya, yıllar boyu bir kez olsun merak etmediği o kadının *sahibi* olduğunu düşünecek kadar bencil bir adamdı o. Bütün dünyanın onun olmasını, kullanım hakkının sadece kendisinde olmasını isteyen bir taş kafalıydı. Kristy belki çok şeye sahip değildi ama sahip olduğu az şeyin kontrolünün sadece kendisinde olduğunu göstermek için yalan söylemişti. O adama yenilmemek için, her şeyin ona ait olmadığını haykırmak için... Bu onu öfkelendirmişse de umurunda değildi. Yani bir miktar umurundaydı tabii. O öfkenin geçmiş olmasını diliyordu ama ne halde olduğunu katiyen bilmiyordu. Bradley bu gece yanında mı olacaktı, aleyhine mi davranacaktı, emin değildi. En kötüsünü düşünüyordu. O adama, bekâreti ve bedeni üzerinden meydan okurken, bu gece yanında olacağını ummak aptalca bir iyimserlikti sadece. Kristy her şeye rağmen, tüm o savaşlara rağmen, itiraf etmek istemese de Bradley'yi utandırmaktan korkuyordu.

"İşte bitti!" diyen Evelyn onun omuzlarından kavrayıp kalkması için yönlendirdiğinde, Kristy nerede olduğunu fark etti. Yavaşça ayağa kalktı ve Leydi Wharton'a döndü. "Ah, Kristy... Tatlım, o kadar güzelsin ki benim bile kalbimi heyecanla titretiyorsun," dedi genç kadın. Gözlerindeki o yoğun hayranlık gerçekti

Kristy kızardı. Kendini göremiyordu. Kafasının üstündeki topuzun ağırlığını ve bedenini korkunç bir canavarın ısırması gibi saran korsesinin baskısını hissediyordu sadece. Nefes almanın bile zorlaştığı bu şartlar altında, ayak parmakları üzerinde ateşte yürüyormuş gibi hissediyordu. Bu saçlara, bu kıyafetlere alışması birkaç asrı bulabilirdi. Neyse ki sadece birkaç saat için buna katlanacaktı. Yine de Evelyn'in fikirleri çok önemliydi. Onun yapmacık iltifatlardan uzak, içtenlikle kurduğu sözlere inanıyordu.

"Güzel miyim sahiden?" derken bunun yanıtını bir kez daha duymaya ihtiyacı vardı.

Evelyn onu yeniden süzdü. Gözlerinin rengini daha da açığa çıkaran zümrüt yeşili, zarif ve makul bir elbise giymişti. Önceki gösterişsiz, basit ve kesinlikle berbat kıyafetine oranla kabarık, tarlatanlı bu elbise ona fazlasıyla yakışmıştı. Üstelik kabarık detaylar incecik belini ölümcül bir güzellik olarak ortaya çıkarmıştı. Yakasından hafifçe görünen göğüsleri, İngiliz kadınlarınmki kadar küçük değil, her erkeğin en arzulu bakışlarını oraya çekecek kadar dolgundu. Kızıl saçlarından iki kalın bukle omuzlarına düşürülmüş, kalan asi tutamlar tepeden toplanmıştı. Saçları yoğun ve dalgalı olduğu için asla istenen sıkılıkta toplanamıyordu ama bu hafif dağınık haliyle bile herkesten çok daha güzel olduğunu şimdiden ilan ediyordu.

Evelyn gururla atıldı. "Kendimi Davut heykeline bakan Michelangelo gibi hissediyorum."

Kristy gözlerini şaşkınca açtı. "Davut mu?"

"Ah hayatım, o dünya üzerindeki en güzel şaheserlerden biri ve sanatçısını oldukça gururlandırmış olmalı."

"Evelyn, ben bir şaheser değilim ama sen kesinlikle bir sanatçısın."

Evelyn başını salladı. "Sen de kesinlikle bir şahesersin. Lord Barlow seni gördüğünde tutunmak için bir yerler arasa iyi olur."

"Pekâlâ, anladım... Tek niyetin beni öldürmek! Lütfen bir bıçak alıp işini doğrudan görür müsün?"

Kristy'nin kalbi heyecanla gümbürderken Evelyn gülümseyerek ona sarıldı. Genç kadın nispeten kendine geldi ama içindeki şeyin tarifsiz bir ağırlığı olduğunun farkındaydı. O ağırlığın adını biliyordu; William Bradley Barlow. O da karısını güzel bulacak mıydı? Kristy bunu her şeyden çok arzuluyordu.

***

Aşağıya indikçe işitilen sesler artmaya başlamıştı. Evelyn davetin kalabalık olmadığını söylemişti ama Kristy'ye göre içeride bir ordunun gürültüsü vardı. Coşkulu sesler arttıkça Kristy'nin cesareti azalıyordu. Evelyn'in varlığıyla güç alıp, kadının elini tutarak kuvvetle sıktı. Evelyn ona anlayışla baktı. Yemek salonuna vardıklarında Evelyn önden girdi. Genç kadın içeridekilere Kristy'yi takdim etmeye hazırlanırken, gözleri bir anda kocasının mavi gözleriyle kesişti. Günlerdir bir uzman titizliğinde çalışmıştı ama bu adama bakarken bütün hafızası silinmiş gibi hissediyordu. Neden buradaydı? Neden sadece onun kolları arasında değildi? Neyse ki Kristy'yi hatırlaması kısa sürdü. Kocasının özlem dolu, kısık bakışlarına coşkusunu açık eden kocaman bir gülümseyişle karşılık verdi. Lord Wharton karısını ilgiyle incelerken, Evelyn gözlerini en sonunda ondan çekip Bradley'ye çevirdi. Adamın ilgisiz ve umursamaz bir tavrı vardı. *Seni küstah hergele!* diye içinden geçirdi. Kristy'yi görünce fikrinin değişeceğinden adı gibi emindi.

"Sevgili misafirler, size Walsham Kontesi Kristy Barlow'u tanıtmaktan onur duyarım."

İçerideki dokuz kişinin bakışları kapıya çevrildi. Açık kapının ardından önce bir gölge gibi süzülen Kristy tamamen içeriye girdiğinde, herkesi büyük bir sessizlik kapladı. Öyle ki nefesler tutulmuş bir haldeydi. Bir tek Kristy nefes alıyordu. Hatta korsenin verdiği acıdan, içindeki heyecanın yarattığı o büyük korkudan ötürü neredeyse solukları duyuluyordu. Gözlerini tek tek insanların yüzünde gezdirdi ama hiçbirine dikkat edemedi. En sonunda bakışları kocasını bulduğunda o da nefessiz kaldı. Bradley'nin duruşu dimdikti. Hiç de sarsılıp bir yerlere tutunması gerekiyormuş gibi görünmüyordu. Bedeni bir kale gibi,

bakışları buzdan kristaller kadar keskin ve soğuktu. O kahrolası ketum yüzünde herhangi bir duygu emaresi okumak mümkün değildi. Buna rağmen durmaksızın kadına bakıyordu. Sakince ve tek kaşı havada... Bu ilgi miydi, memnuniyet mi? Öfke miydi, aldırmazlık mı? Kristy cevaba dair hiçbir şey bilmiyordu.

Onun kendisine doğru yürüdüğünü fark ettiğinde gözlerini kırpıştırdı. Bradley, elini tutup dudaklarına götürürken "Yine nefes kesicisin, aşkım," dedi diğerlerinin de duyacağı şekilde.

Evelyn, kocası Lord Wharton ile onların yanında belirdi. Genç kadın, Kristy'ye güven verici bir şekilde bakıp kocasıyla tanıştırdı. Julian Benedict Wharton, Bradley kadar uzun ve yapılı bir adamdı. Gözleri deniz gibi maviydi ve sert hatlı yüzünde insana güven veren bir ifade vardı. Evelyn ile oldukça uyumlu görünüyorlardı ama Evelyn'in coşkusu ona sirayet etmemişti. Adam son derece sakin ve kararlı bir tavırdaydı.

"Umarım yeni hayatınıza alışmakta zorluk yaşamamışsınızdır, leydim," dedi bir an sonra.

Kristy gülümsedi. Evelyn'e minnet dolu bir bakış atarken yanıt verdi. "Sevgili eşinizin arkadaşlığı sayesinde hiç zorluk çekmedim, lordum."

Evelyn duygusal bir tebessüm attı. Bu sırada arkalardan bir kadın öne çıkarak. "Leydi Barlow! Tanrı aşkına, göklerin kaçıncı katından aşağıya indiniz?" diye sordu.

Kristy utanıp gözlerini aşağıya indirdi.

Saçları komik bir şekilde toplanmış, yüzü haddinden fazla boyanmış, orta yaşlı kadın bu defa Bradley'ye döndü. "Lord Barlow, sanırım bir melekle evlendiniz. Karınız bir güneş gibi tüm odayı aydınlattı."

"O sizin de yansımanız, Leydi Radcliff," dedi genç adam nazikçe.

Kadın, Bradley'nin sözleriyle şuh bir kahkaha attı. "Ah lordum, her zamanki gibi iltifatlar konusunda fazla cömertsiniz."

Bradley gülümserken Kristy'ye baktı. "Sevgili karıcığım, Forrester Kontesi Nancy Radcliff'le tanışmanı isterim."

Kristy hafifçe eğilerek "Memnuniyet duydum," dedi. Başka bir şey söyleyemeyecek haldeydi.

Leydi Radcliff tekrar genç adama döndü. "Evliliğiniz tam bir sürpriz oldu, lordum. Doğrusu detayları öğrenmek için çıldırıyoruz."

"Evet, aynen öyle oldu, leydim. Sevgili eşim ve ben birbirimizi görür görmez büyük bir aşkın pençesine düştük." Bradley'nin sözleri bariz bir alay taşıyordu ama bunu sadece Kristy fark etmişti. Tüm konuklar heyecanlı bir masalı dinler gibi büyülenmiş görünüyorlardı.

"Ya düğün?" diye yeniden üsteledi Nancy Radcliff. "Bizi ve elbette sevgili kontesi görkemli bir düğünden mahrum edişinizin sebebi nedir?"

"Kristy görkemli şeylerle ilgilenmiyor. O daima daha azına kanaat eder ancak bir kutlama ya da bir balo fikrine ben de sıcak bakıyorum. Tüm hazırlıklar yapılır yapılmaz evliliğimiz hak ettiği şekilde ilan edilecektir." Kristy bu sözlere inanamayarak gözlerini sonuna kadar açtı. Kocasının onları bir süreliğine susturmak adına bunları söylediğine emindi. Bradley onu şaşırtmaya devam ederek konuşmasını sürdürdü. "Böylesine muazzam bir güzelliği kaçırmamak ve onu tamamen kendime bağlı kılmak için oldukça aceleci davrandım ama Kristy artık sonsuza kadar bana ait olduğuna göre düğünü de bir an evvel gerçekleştireceğiz."

Forrester Kontesi ve diğer konuklar ikna olmuş gibiydi. Kristy'nin eşine az rastlanır güzelliği sanki bütün noktaları dolduran, bütün sorulara cevap olan mantıklı bir gerekçeydi.

O sırada "Leydi Barlow..." diyen başka bir kadın daha ortaya çıktı. Genç ve oldukça çekici, sarışın bir kadındı. Gözlerinin o masmavi renginden sonra dikkatini çeken şey, altın rengindeki göz alıcı elbisesiydi. Kadın heyecanla "Size Kristy dememde bir sakınca var mı?" diye sordu.

Kristy ansızın beliren bu güzel kadına şaşkınca bakarken "Yok," dedi bir anda. Doğrudan yanıt vermek yerine dolambaçlı yolları tercih etmesi gerektiğini söyleyen Evelyn'i hatırlayınca

sözlerini düzeltti. "Ben de isminizi öğrenirsem, birbirimize isimlerimizle hitap etmekten mutluluk duyarım."

Sarışın kadın adeta omuz atarak Leydi Radcliff'i itip kendine yer açtı. "Ben, Lilybeth Abbington!"

"Ah, sizi tanıyorum!" diye atıldı Kristy. İngiltere'ye ilk geldiğinde bu kadının evinde çalışacaktı. Neredeyse bu gerçeği düşüncesizce itiraf edecekti ki ansızın sustu.

Lilybeth hafif bir gerginlikle "Beni nereden tanıdığını merak ediyorum, hayatım?" diye sordu.

"Şey... Şeyden..."

Kristy mantıklı bir yalan bulamadı. Bradley bu sırada kararlı sesiyle araya girdi. "Kocanızın yaşadığı talihsizliği anlatmıştım."

Lilybeth'in ifadesi ansızın soldu. Kristy bu kadının ilgili, meraklı gözlerinden kaçamıyordu. Neredeyse evinde hizmetçi olmak için başvuracağını söylemediği için kendini şanslı hissetti. Elbette Bradley'nin kurtarıcı hamlesi için de...

"Ah, evet..." diyen sarışın kadın, kocasından konuşmamak için hafifçe geriye kaydı.

Bu sırada Sandhutton Markisi ve Markizi kendilerini tanıttılar. Croshaw Kontu Lord Jurnigham ile Oxford Bilim Kurulundan Profesör Horth da Kristy ile tanışan diğer konuklardandı. Markiz kibirli bir tavırla Kristy'nin hayatına olan merakını gösterdi. "Daha önce sizi davetlerde görmemiştik. Aileniz nereden geliyor?"

"Ben İskoçya'dan geldim."

"Ah, ne harika!" diyen Lilybeth konuşmaya katıldı. "Güzelliğinizin sırrı bu demek..."

Leydi Radcliff atıldı bu sırada. "Sanırım oradaki o görkemli kalelerin, o büyük mülklerin sahibinin kızıydınız."

Genç kadın omuz silkti. "Aslında benim hiçbir şeyim yoktu."

Leydi Radcliff inler gibi ses çıkardı. "Topraklarınız bile mi?"

"Hiçbir şey!" dedi Kristy. Bu konuşmanın sonunda kadınların ilgisinin solacağını, onu küçümseyeceklerinden emindi. Buna aldırmadı ve devam etti. "Ailem dâhil."

Bradley'nin bedeni gerildi bu sırada. Genç adam kadınlara dönmeden Kristy'ye derin bir bakış attı. "İskoçya'da, mülkiyet sahibi soylulardan birinin kalesindeki bir yardımcıydı."

"Ah, Tanrım! Bir hizmetçi mi yoksa?" diyen Sandhutton Markizi'nin imalı sözleriyle genç kadın başını eğdi.

Bradley "Bir şaperon!" diye düzeltti.

Lilybeth herkesi susturan bir kahkaha atarak, Kristy'nin koluna girdi. "Bu çok hoş, hayatım. O halde bir eğitimci olduğun için piyano çalma konusunda bir hayli iyi olmalısın."

Kristy terlemeye başladı. Lilybeth Abbington'ın teklifsizce onu piyanonun başına sürüklemesi karşısında dehşete kapılmıştı. Bradley'ye muhtaç halde bakarken genç adam hafifçe gülümsedi. Bu kibirli gülüş bir meydan okuma, bir savaş çağrısıydı. Kristy birdenbire anladı... Bu küstah adam, skandal çıkmasını önemsemiyor, aksine bunu destekliyordu. Geri dönüşü olmayacak şekilde rezil olacaktı. Kalbi gümbürderken gözlerinin dolduğunu fark ettiğinde, Lilybeth onu çoktan piyano başına sürüklemişti.

"Lütfen bize en sevdiğin parçayı çal."

Kristy nefesini tuttu. Dudakları titredi ve kendini dünyanın tepesinden atmak istedi. Şaperonların her şeyden anladığını biliyordu ama kahretsin ki kendisi sıradan bir mutfak hizmetçisiydi. Az sonra sadece rezil olmayacak, bir de yalancı olduğu ortaya çıkacaktı. Titreyen elleriyle piyanonun kenarına hafifçe dokunduğunda ölüp gitmek için yakarmaya başladı. Bir el bu sırada omzuna dokununca Kristy ürpererek döndü.

"Lilybeth, tatlım... Kristy'yi ürkütüyorsun," diyen Evelyn, sarışın kadına ikaz edici, kötü bir bakış attı.

"Ah, ben sadece o yetenekli ellerinden bir şeyler dinlemek istiyorum."

Evelyn'in ifadesi daha da gerildi. Lilybeth'e yaklaştı ve kimsenin işitmeyeceği şekilde fısıldadı. "Hizmetçilerine maaş bile ödeyemeyen beş parasız bir kadın olduğunu burada bulunan herkese duyurmamı istemiyorsan, Kristy'yi derhal rahat bırak!"

Lilybeth şaşkınca açtığı mavi gözleriyle Evelyn'e baktı. Bir an sonra tüm konuklara hitaben, "Leydi Barlow ilk takdim

gecesinde fazlasıyla heyecanlı olduğu için, dilerseniz size ben piyano çalayım," dedi.

"Bu harika!" diyen Evelyn kibarca alkış tuttu. Diğer konuklar da alkışlarıyla ona katılınca Lilybeth piyanonun başına oturdu. Handel'in minuet sol minörünü çalmaya başladı. Müziğin ortamı dinginleştiren sesi odaya dolarken Kristy usulca Evelyn'in kulağına fısıldadı. "Ona az önce ne dedin?"

"Anladığı dilden konuştum sadece," diyen Evelyn kıkırdadı.

Kristy gülümsedi. Dudakları aralanırken sessizce "Teşekkür ederim," dedi.

***

Kristy, Lilybeth Abbington denen bu korkunç kadının yanında çalışmadığı için kendisini şanslı hissediyordu. Eğer o gün bu kadının evine gitmiş olsaydı, şimdi burada olmayacağını fark ederek irkildi. Bradley ile hiçbir zaman karşılaşamayacaktı. Belki de o, şimdi bu saatlerde metresinin kollarında olacaktı. Kristy bu detayla kalbinin duracağını sandı. O kadının bu eve girmemesi de bir başka şartıydı ama Bradley'nin asıl hamlesini merak ediyordu. Kadınla ilişkisi sürüyor muydu, yoksa tamamen bitirmiş miydi, bilmek istiyordu. İlkinin daha olası olduğunu fark edince sadece kalbine değil, midesine de huzursuz bir his oturdu. Tek lokma daha yiyemedi.

Kaygılarını yüzünden okumuş gibi duran Leydi Radcliff'in sesini işitince, başını kaldırıp ona baktı. Kadın tek kaşı havada, manidar bir sesle "Kristy'yi ne zaman Londra'ya götüreceksiniz, lordum?" diye sordu.

Bradley gözlerini karşısında oturan Kristy'ye çevirdi. Onun cevabı beklediğini görünce küstah bir bakış atarak "Bu aralar işlerim fazlasıyla yoğun," dedi.

"Ah, Londra şu sıralar oldukça hareketli. Yakında sezonun en büyük baloları var. Sizleri orada görmemek büyük eksiklik olur."

"Bence de," diyen Evelyn, Kristy'ye heyecanla baktı. "Tek bir baloyu kaçırmaya niyetim yok. Elbette sevgili kocamın meşguliyetleri olmazsa..."

Julian, balolardan hazzetmiyor gibi kaşlarını çattı. "Bu meşguliyetleri tüm o gösteriş saçmalıklarına tercih ederim."

"Al benden de o kadar!" diyen Lord Jurnigham kötü bir kahkaha atıp, Lilybeth'e döndü. "Leydi Abbington bana eşlik etmeyi kabul ederse iş değişir elbette."

Lilybeth hafifçe tebessüm etti. "Ah lordum, seve seve."

Leydi Radcliff heyecanla araya girerek yaşlı adama baktı. "Beni Kraliyet Tiyatrosu'na davet ettiğinizi de unutmayın, lordum. Tek bir bilet kalmadığı hesaba katılırsa, sözünüzü nasıl tutacağını merak ediyorum."

"O halde mutlu olabilirsiniz, Leydi Radcliff. Çünkü Hamlet için şimdiden dört biletim var."

Kadın büyük bir minnetle yaşlı adama döndü. "Ah! Bu iyiliğinizi nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum, lordum. Sezonun en iyi oyuncularının en iyi oyununu izlediğimde tüm sosyete beni konuşacak."

"Sizi bilmem ama benim oraya gidiş amacım Valorie Ravenwood'un o muhteşem varlığı..."

Yaşlı adamın bu cümlesiyle, o ana kadar konuşulanları dinlemeyen Kristy ansızın başını kaldırdı. Şaşkın, yeşil gözleri kocaman açılmış bir halde kocasının metresinin isminin anılması karşısında ne yapacağını bilemeyecek kadar dehşete kapılmıştı. Yeniden gözlerini tabağına çivileyip orada yıllarca kalmak istedi ama bedeni ona aldırış etmedi. Bakışları istemsizce kocasını buldu ve Bradley'nin hafif bir tebessümle konuşulanları dinlediğini gördü.

"Ah, Valorie..." diyen Leydi Radcliff coşkuyla "O kadın İngiltere'nin sahip olduğu bir hazine. Fransızlarda bile öylesine iyi bir aktris yok. Sizce de öyle değil mi, Leydi Barlow?" diye sordu.

Bakışların tümü bu defa Kristy'ye çevrildiğinde, genç kadın elindeki çatalı sıkmakla meşguldü. Söyleyecek en iyi şeyi bulmaktan uzak, hızlıca yanıt verdi. "Henüz herhangi bir tiyatro oyununu izlemeye fırsat bulamadım, leydim." Bradley de onu inceliyor ve o duygusuz yüzünde şimdi bir keyif taşıyordu. Kristy kalbinde incinmişlik hissetse de gülümseyebildi.

Bu defa markiz konuştu ve "Lord Barlow, karınızı sosyal hayatın eğlencelerinden mahrum mu bırakıyorsunuz?" diyerek ukala bir bakışla Bradley'ye döndü.

Genç adam gözlerini Kristy'den yavaşça çekti. "Sevgili eşim, henüz İskoçya'dan çıktığını ayırt edemedi. Onu İngiltere'ye alıştırmaya çalışıyorum," dedi küstahça.

"Medeniyete alıştırmak mı bu?" diye sordu markiz.

Leydi Radcliff kahkaha atarak araya girdi. "Bir dağlı olmanın en kötü yanı, önce medeniyeti kabullenmek, sonra ona uyum sağlamaktır."

Kadın aşağılarcasına bu cümleyi kurduğunda, Kristy tüm kırgınlığını gölgede bırakan bir azap duydu. Öyle ki Bradley'nin tek kelime etmediğini görünce gözleri hızla doldu. Medeniyete alışmaya çalışan bir dağlı gibi görülüyordu. Tıpkı kafeslere konan vahşi hayvanlar gibi eğitilmesi gerektiği düşünülüyordu. Kocasının bu düşünceyi teşvik etmesi, onu altüst eden yegâne şeydi. Kalbinde nefret ama en çok da kırılmışlık hissederken önce markize, sonra Leydi Radcliff'e düşmanca baktı. "Benim büyüdüğüm medeniyette hiç kimse bir kadının yanında onun kocasının metresinden bahsetmez. Bu hem ahlaksızlık, hem de büyük bir görgüsüzlüktür. Bu durumda benim medeniyet anlayışıma göre, bu masada medenileşmesi gereken kişi ben değilim. Sanırım kimin olduğu da gayet açık!"

Leydi Radcliff inledi. Öylesine dehşetliydi ki neredeyse bayılmak üzereydi. Kin kusarcasına yüksek sesle söylendi. "Kraliyet yasalarının İskoçları tanıması ne kadar da yanlış bir karar!"

"Bu kadarı gerçekten..." diyen Kristy kadına bağırmak üzereyken, Evelyn'in elini kavramasıyla ona baktı. "Lütfen sakin ol!" dedi genç kadın yalvarır gibi. Kristy o an kendini tuttu.

Onun yerine konuşmaya başlayan Lord Wharton kalın sesiyle ortama hâkim oldu. "Hümanist ve özgürlükçü eğilimler bugün dünyada taraftarı hızla artan makul anlayışları temsil ediyor, Leydi Radcliff. Sanırım siz hâlâ önceki yüzyıllarda kaldınız."

Kadın panikle gözlerini açıp kapatırken, bu defa Profesör Horth konuştu. "Leydi Radcliff, neredeyse köleliği teşvik

edecek kadar acımasız bir kibirlilik sergilediniz. Bundan yüzyıllar önce İskoçları kıyımdan geçirenler de sizin fikirlerinize sahip liderlerdi."

Yaşlı kadın bunca saldırıyı beklemiyor gibi sarsıldı. Bu sırada Lilybeth Abbington söze girdi. "Bana kalırsa en doğrusu onlara hak edilmiş özgürlüklerini vermekti. Böylece Leydi Radcliff'in o acımasız düşüncelerini burada duymazdık."

Kristy sarışın kadına hayretle baktı. Onun ilk kez doğru bir şey söylemesiyle minnet dolu bir bakış attı.

Ancak yaşlı kadın ısrarla konuşmaya devam ediyordu. "Ya siz Lord Barlow, bu kasvetli siyasi ortamda hangi tarafı tutuyorsunuz?" diyen Leydi Radcliff, genç adama fırsat vermeden devam etti. "Ah, elbette krallığımızın devamının en büyük savunucusu olduğunuzu unutmuştum. Talihsiz bir yazgıya mahkûm olan zavallı anneniz Leydi Barlow'un hatırasıyla..."

Bradley kadının sözünü sertçe keserken sesi hiddetini yansıtıyordu. "Ne zamandan beri tüm sosyetenin dedikodularını ve skandallarını taşıma görevini bırakıp siyasete merak saldınız?"

Yaşlı kadın alaycı bir gülüşle Kristy'ye baktı. "Skandallar hâlâ en çok ilgilendiğim konu, lordum."

"O halde yeni bir skandal çıkmasını önlemek adına, sevgili karımdan özür dilemeniz gerekiyor. Ve elbette siz de leydim!" diyen Bradley, markize de ikaz edici bir bakış attı.

Kadınlar ne diyeceklerini bilemez haldeydiler ama en çok da Kristy... O sarsılmıştı. Bradley'nin ikazındaki öfkeyle kalbi heyecanla titredi. Öfkesinin ondan başka birilerine olduğunu görmek, tuhaf ve memnuniyet vericiydi. Üstelik gururunu korumak adına bunu yapması genç kadına tarifsiz bir mutluluk verdi. Kadınlar bir süre sonra hoşnut olmasalar da özür dilediler. Kristy bir nebze olsun rahata erdi.

Buna rağmen bu gecenin bir skandal olduğunu fark edebiliyordu. Kalbine bir süre sonra mutluluk yerine müthiş bir tedirginlik yerleşti. Masadan bir bıçak alıp her şeyi başlatan o içi geçmiş bunakların ağzına geçirmek istiyordu. Ancak Leydi Radcliff'in sözleriyle bir miktar merak onu esir almıştı. Kadının

Bradley'nin annesi hakkında söylediği ve yarım kalan sözlerinin merakı, mahvettiği geceye dair tedirginliğini alt etmek üzereydi. Bu konuyu unutmayı seçip gözlerini Evelyn'e çevirdiğinde, onun da aynı üzüntüyle gözlerini devirmiş olduğunu gördü. Evelyn'i mahcup etmişti. Kristy şimdi her şeyden çok ondan utanıyordu.

Yemek bittikten sonra, erkekler işle ilgili konuşmak için farklı bir salona geçmişlerdi. Kadınlar sohbet ederken, Kristy bir zorunluluk olan bu sohbeti öylesine dinliyordu. Lilybeth Abbington ısrarla sorular sorup, onu konuşmaya dâhil etmeye çalışsa da, Kristy bilerek kısa cevaplar veriyordu. Leydi Radcliff'in yüzüne dahi bakmadan gözlerini sadece Evelyn ve Lilybeth'e çevirmişti. Utanmış ve paramparça edilmiş kalbinin altında kalmıştı. Bu insanlar onu asla kabul etmeyecekti. Varlığı daima ehlileşmesi gereken bir vahşi gibi görülecekti. Üstelik kendi kuralı olan bu takdim gecesi tam bir facia olmuştu. Soylu kadınlara neredeyse küfretmişti. Evet, arzuladığı gibi Bradley'nin aleyhine bir gece yaşatmıştı ama bunun keyif vermesi imkânsızdı. Kristy o adamı alt etmenin sandığı kadar mutlu etmediğini fark ettiğinde, kalbine dair derin kuşkular duydu. Artık orada nefretle örülmüş bir krallığın hükmü yoktu. Oraya kaygılar, arzular ve kaybetmekten korktuğu bazı şeyler yerleşmişti. Çoğunluğu duyguydu... Daha fazlası aşktı... Bradley'ye dair düşüncelerinin duygularla yer değiştirdiğini bilecek kadar ayrımına varmıştı içindeki karmaşanın.

Lilybeth ve Leydi Radcliff'in kendi aralarında konuştuğunu görünce Evelyn'in koluna hafifçe dokunup onu bir köşeye çekti. Kadının gözlerine bakamıyordu.

"Özür dilerim," dedi fısıltı halinde. "Evelyn, senden çok özür dilerim."

Kadın onun saçlarından bir tutamı omzundan geriye itti. Bu hareketle Kristy gözlerini kaldırıp ona utanarak baktı. "Özür dilemen gerekmiyor. Senin kışkırttılar."

"Oyuna gelmemeliydim."

"Ben de olsam aynısını yapardım."

Genç kadın başını salladı. "Hayır, yapmazdın! Bu kadar aptal olmak sadece bana özgü."

Evelyn ona gülümsedi ama eksik bir şeyler vardı bu gülüşte. "İtiraf etmeliyim ki gece iyi başladı ama kötü devam etti. Sana pembe sözler kuramam, Kristy... Leydi Radcliff sosyetenin en büyük dedikodu kazanının başındaki cadıdır. Korkarım bu geceyi herkese yayacaktır."

"Ah Evelyn, mahvoldum ben. Sadece kendimi değil onu da..."

Kristy durakladı. Bradley'ye olan öfkesinin tümü şimdi o kadar uzaktaydı ki... Yerine gerçek bir üzüntü gelmişti. "Kocamın itibarı da benim yüzümden sarsıldı!" diye devam etti.

Bu sırada Lilybeth onlara yaklaştı. Kadına hafifçe gülümsediler. Lilybeth oldukça asil görünen bir kadındı ama Kristy onu tanımıyordu. Gecenin başında onu korkunç bulmuştu fakat sonradan minnet duymuştu. Kadının işbirliği içeren sözlerine rağmen, kendisine kıyasla Leydi Radcliff'in tarafında olduğunu tahmin edebiliyordu. Onun şimdi ne diyeceğimi merak etmeye başlamıştı.

"Kristy, sakın bu geceyi düşünme," diyerek direkt olarak konuya girdi genç kadın.

Kristy "Anlamadım?" diye sordu.

Lilybeth bezgince ofladı. "İnsanlar sürekli dedikodu yaparlar. Ne kadar düzgün, ne kadar yalansız, ne kadar masum olursan ol fark etmez. Her zaman konuşacak kötü bir şeyler–çoğunlukla iftiralar–bulurlar... "

"Tanrı aşkına Lilybeth, lütfen onu yalnız bırak!" diyen Evelyn'e yapay bir öfkeyle bakan Lilybeth "Sen karışma!" dedi. Kristy'nin ellerine uzandığında genç kadın itiraz etmedi. "Bak hayatım, benim hakkımda da bir sürü şey söylüyorlar. İflas ettiğimi, beş parasız kaldığımı, hizmetçilerime ödeme yapamayacak kadar fakir olduğumu..."

"Öyle misin?" diye şaşkınca araya girdi Kristy.

Lilybeth coşkuyla "Elbette hayır!" dedi. Evelyn ona inanamıyormuş gibi baktı. Lilybeth bu defa ona döndü. "Evelyn, arazimdeki deve dikeni gibi somurtmayı kes! Doğruyu söylüyorum."

Genç kadın Kristy'nin aksine pek çok şeyden haberdar olduğu için "Bana yutturamazsın, tatlım!" dedi. "Senin ne halde olduğunu biliyorum."

Lilybeth diğerlerine göstermeden dil çıkardı. Ardından Kristy'ye dönerek, ona anlayışla baktı. "Bu gece mükemmel geçseydi bile, o yaşlı bunak senin hakkında zaten yeterince kötü bir sürü dedikodu çıkaracaktı."

"İşte buna katılıyorum," diyen Evelyn, ilk kez sarışın kadınla aynı görüşteydi.

"O yüzden somurtmayı kes ve ona yenilmediğini gösteren bakışlarla bak. Bir kadın daima güçlü olmalı. Eğer güçlü olmazsan, seni yenmek için bir sürü düşman kapma dizilir."

"O kendini böyle koruyor," diyen Evelyn, Kristy'ye bezgince baktı.

Lilybeth dudaklarını büzüp öfkeyle homurdandı. "Kes şunu, Rosa!" Yeniden Kristy'ye bakarken kendinden son derece emin, öğüt verici cümleler kurmaya devam etti. "Unutma, daima güçlü olmalısın. Güçlü olamasan bile güçlü görünmeye çalış. Zayıf olduğunu hissettirirsen, elindekileri almak isteyen bir sürü kurt ortaya çıkar. Leşine bile kargalar üşüşür."

Kristy farkında olmadan başını sallarken, Lilybeth ona bilgece gülümsedi. Bir an sonra arkasını dönüp gitmek için adım attı. Ancak ilerlemeden yeniden onlara döndü ve kısıkça fısıldadı. "Ben gerçekten iflas falan etmedim. Bir sürü param var." Kadınlara aldırmazca göz kırpıp uzaklaştı.

"Yalan söylüyor," diyen Evelyn, Lilybeth'in ardından kederle baktı.

Kristy "Hangi konuda?" diye sordu.

"İflas etmediği konusunda. Kocası borç batağında intihar etti ve borçları kapattıktan sonra zavallı Lilybeth'e hiçbir şeyi kalmadı. Daha kötüsü, ona yardım etmeme izin vermiyor."

Kristy şaşkınca sordu. "Sen onunla arkadaş mısın?"

"Maalesef," dedi genç kadın gülümserken. "Sırrını sadece ben biliyorum! Ve sen de şunu bil ki, söylediklerinde haklıydı. Güçlü olmak zorundasın!"

***

Tüm konukların gitmesi Kristy'yi rahatlatıyordu ama Evelyn'in de gidecek olması onu fazlasıyla üzmeye yetmişti. Bradley'yle yalnız kalmak ve düşünmeye korktuğu o duyguların esaretine girmek istemiyordu. Ancak Evelyn Rosa da evine gitmeli, çocuklarıyla zaman geçirmeliydi. Üzgün olsa da bunu ona belli etmedi. Kadının arkadaşlığına olan minnet cümlelerini ve teşekkürlerini sıraladı. Evelyn de ona düşünmemeyi öğütledi. Her şey olacağını varırdı ama Kristy düşünmemeyi başaramıyordu.

Sessizleşen evin içinde Greta ile konuşarak sıkıntısını atmak istedi ama bir tek Rossie ayaktaydı ve geceye dair durmadan sorular soruyordu. Kristy genç kızın yardımıyla elbisesini çözüp mütevazı geceliğini giydikten sonra, uykusunun geldiğini söyleyip onu gönderdi. Uykusunun gelmesi gerekiyordu çünkü saat epey ilerlemişti. Buna rağmen uykuya dair en ufak bir istek duymuyordu. Kalbinde tuhaf bir huzursuzluk varken, gecenin tümünde düşüncelerle boğuşacağını anladı. Bradley de onunla tek kelime etmeden odasına çekilmişti. En azından onun neler hissettiğini öğrenmek istiyordu. Belki de öğrenmemesi en iyisiydi. Çünkü bu geceyi düşündükçe kalbi yerinden sökülüyordu. Leydi Radcliff onu mahvedecekti. Bir hizmetçi olduğunu her yere yayacaktı. Kristy bundan onur duyardı. Hiçbir zaman çalışmaktan utanmamıştı ancak onun aksine bu dünyada hizmetçiler daima hor görülüyordu. Bir soylunun karısı olmaları ise sadece aşağılanmayla karşılanıyor, üstelik bunu kadının şahsiyeti üzerinden kocasına paye biçerek yapıyorlardı. Kristy güçsüzlüğünü hissediyordu. Bradley'nin isminin skandalla anılmasına neden olacaktı ve buna katlanması bir hayli zordu. Dahası bir de onlara tehdit mektupları gönderen düşmanları varken, Dave'i de zarara uğratacaktı. Mahvolmuş ve her şeyi mahvetmişti. Kalbi acıyordu.

Dönüp dururken düşünceleri ona bir zerre huzur vermeyince yatağından çıktı. Odanın içi sıcak olmasına rağmen üşüyordu. Bu soğuğun, kalbindeki kasvetin, kalbindeki kışın bir yansıması olduğunu biliyordu. Rahatlamazsa ölebilirdi. Aklı karışık bir halde, içinden geçeni yapmanın o kışkırtıcı büyüsüne

yenildi. Kapısını açtı ve odadan çıktı. Başını sağa çevirip oraya baktı. Bradley'nin odasına... Oraya sadece beş adım sonra vardığında, kapkaranlık koridor sayesinde kapının altındaki loş aydınlığı fark etti. Uyumadığı için büyük bir heyecan hissetse de tedirginliği daha belirgindi.

Kapıyı usulca çaldı ve o an bundan büyük bir pişmanlık duydu. Daha fazlasına dair cesareti yoktu. Hızla arkasını dönüp yeniden kendi odasına gitmek için adım attı. O an Bradley'nin kapısı açılınca hiçbir yere gidemedi. Korku, panik, heyecan duyguları arasında gidip gelirken usulca ona döndü.

Bradley kapı önünde devasa varlığıyla dikiliyordu. Üzerinde sadece gömleği ve pantolonu vardı. Gömleği savruk bir halde, görünüşü dağınık, ifadesi kesinlikle öfkeliydi. Kızgınlığına rağmen o yakışıklı çehresi Kristy'nin kalbini sarsıyordu.

Genç adam "Ne istiyorsun?" diye sordu sertçe.

Kristy ne istediğini bilmiyordu. Gözlerini yere eğerken "Ben..." diye fısıldadı.

"Sesini yükselt!"

Genç kadın bu ikazla başını kaldırıp, gözlerini kocasının daha da kararmış keskin gözlerine çevirdi. "Özür dilerim, bu gece için..."

Genç adam ona aldırmazca baktı. Tek kelime etmedi ve kapıyı kapatmak için hamle yaptı. Kristy ondan hızlı davrandı. Neden yaptığını bilmediği bir süratle iki eliyle kapıyı itti ve kocasının odasına daldı. Kapıyı arkalarından kapattığını bile fark etmeyecek halde "Özür dilerim," dedi. "Bunu istememiştim. Böyle olmasını istememiştim."

Bradley gece karanlığında şöminedeki alevden daha parlak olan kızıl saçlara gözlerini sabitledi. Karısı, içinde bambaşka bir varlığa dönüştüğü o görkemli elbisesini çıkarmış, her zamanki kadın olmuştu. Bu her zamanki kadın bile tüm kadınların yerinde olmak isteyeceği kadar güzeldi. Özgürce salınmış saçları yüzünün iki yanından akarken bakışları kederliydi. Giydiği her şey ona yakışıyordu ama sadece kıyafetler değil, duygular bile onun güzelliğine derinlik katıyordu. Gülümsemesini, kahkahasını

gördüğünden beri aklından çıkmayan o keyifli yüzüne, şimdi ince bir hüzün yerleşmişti. Bu bile, bu kahrolası hüzün bile onun güzelliğine bir övgü gibi görünüyordu.

William Bradley Barlow, daha önce kadınlar üzerine böylesine kapsamlı fikirlere sahip olmamıştı. Hayatını cehenneme çeviren ve mutlak bir nefret duyması gerektiğini bildiği bu kadın için boş yere zamanını kaybetmemeliydi. Kızgın sesiyle "Özür dilemen anlamsız!" dedi. "Aslına bakarsan, bu gece yaptıkların umurumda bile değil."

"Değil mi?" Kocasının öfkesinin her saniye arttığını fark etse de durmadı. "Seni rezil ettim... Kesinlikle bir rezalet çıkardım... Bir skandal..."

"Bunun için mutlu olmalısın!"

Adamın keskin sesiyle genç kadın başını salladı. "Hayır, değilim. Nasıl olabilirim? Günler boyu Leydi Wharton ile bunun için zaman harcamadım. En iyisini yapmak istedim. Lütfen inan bana!"

Genç adam onu inceledi. Gözleri yalvarır gibi bakıyordu ama sözlerinden emin olamıyordu. Buraya geldiğinden beri durmaksızın çatıştığı bu kadın, şimdi özür mü diliyordu? O lanet olası gururunu ayaklar altına alıp, kabahatlerini itiraf mı ediyordu? Ona nasıl da uymayan şeylerdi bunlar. Sadece öfke duyması, her şeyi mahvetmek için sevinmesi gerekirken...

"Her neyse, sana inanmıyorum ve özürlerinle ilgilenmiyorum. Şimdi odamdan defol!" dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Kristy. "Ben bu değilim. Gerçekten değilim. Bu gecenin en iyi şekilde bitmesini istedim."

"İstemedin, İskoç!" diye gürledi genç adam. Tek hamlede ona erişip, kollarından kavradı ve kendine çekti. Çirkin ve kötü geceliğine rağmen hâlâ ölümcül bir güzellik sunan kadına bakarken gerçek bir öfke kanında dolaşıyordu. "İstediğin tek şey beni zarara uğratmaktı. Bunu başardın da... Ama dediğim gibi o kadınların yayacağı hiçbir dedikodu umurumda değil!"

"O halde inan bana!" diyen Kristy gözlerini ondan çekmedi. Bradley'nin varlığı tüm bedenini titretecek bir gaddarlıkla vuruyu

olsa da durmadı. "O kadın bana hakaret etti. Benim bir köylü olduğumu söyleyerek beni aşağılayacağını sandı. Bu beni asla küçültemez, aşağılayamaz ama biliyorum... Sizin dünyanızda bu bir suç. Buna katlanmam gerekirdi. Dave Barlow için... Ve..." Bir an sustu genç kadın. Kocası onu sertçe bırakıp uzaklaşırken, dudaklarına gelen o cümleyi fısıldadı. "Ve senin için... Senin için her şeye göğüs germem gerekiyordu."

Bradley koyu gözlerini kısarak baktı ona. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Her neyse," dedi umursamaz bir tonda. "Kimliğini söküp atamam. Sen bir İskoçsun. Bir hizmetçisin, bir köylüsün ve tüm İskoç kadınları gibi para uğruna kendini satabilecek bir fahişesin!"

"Hayır, değilim!" diyen Kristy ona doğru bir adım attı. Biliyordu... Ondaki bu İskoç düşmanlığının bir sebebi olduğunu keşfetmişti. Bugün yemekte o kadının sözlerinde bir trajedi olduğunu anlamıştı. Ne olduğunu sormadı. Kendisini aklamak, gerçeği söylemek için durmadı. "Ben fahişe değilim!"

Bradley usulca tek adım atarken "Bana bunu itiraf eden sendin!" dedi.

Kristy bunu ima etmişti. Bedenini başkalarına açtığı yalanını söylerken tıpkı bir fahişe gibi görüldüğünü kabul ediyordu ama artık devam ettiremezdi. "Yalan söyledim," dedi gözlerini kaçırmadan. "Ben... Ben yalan söyledim."

Genç adamın kaşları çatıldı, çehresi sertleşti. "Yalan mı?"

"Evet. Yalandı. Seninle inatlaşmak için öyle söyledim. Kimse bana dokunmadı. Kimse bana dokunamaz!"

Bradley birkaç saniye sustu ve onu inceledi. "Yedi yıl boyunca kimseyle birlikte olmadın, öyle mi?"

"Hayır! Bunu talep edenler oldu ama istemedim... Ben yapamadım. Yapmadım."

Genç adam mesafeyi hışımla kapatırken kadının kollarını kavradı ve onu kendine çekti. "Yalanlarını yeterince işittim. Şimdi çık!"

"Yalan söylemediğimi biliyorsun!" diyen genç kadın o simsiyah gözlerde inanmaya hazır bakışlar gördü. "Biliyorsun," diye

yineledi. "Beni ilk kez sen öptün! Bana ilk kez sen yaklaştın. Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim daha önce. Bana dokunmalarına katlanamam ki..."

Bradley onun masumiyetine inanmak dışında çaresi olmadığını biliyordu. Yalan söylediğini bir an düşünse de artık bu fikrinden çok uzaktı. Kristy'nin her bir noktası keşfedilmemiş vadileri, görülmemiş hazineleri saklıyordu. Yalnız ve böylesine güzel bir kadının kendini koruması güç olsa da, Kristy'de bu gücün olduğunu biliyordu. Onun sadece gözlerine bakmakla bile insan nasıl bir masumiyete sahip olduğunu anlardı. Genç adam kalbini arsız bir hazzın dolduruşunu fark ederken hafifçe fısıldadı. "Sana kimse dokunmadı..."

"Dokunmadı!"

Bradley tek kelime etmeden kadının dudaklarına sokuldu ama onu yavaşça, hafif hafif öptü. Sanki teşekkür ediyordu. Sanki minnetini sunuyordu. Kendini çektiğinde koyu gözlerini Kristy'nin yeşil vadilerinde dolaştırdı. İçindeki arzu daima canlıydı ama onu kapısında gördüğünden beri daha da artmıştı. Şimdi dindirilmeye muhtaç bir çağlayana dönüşmek üzereydi. "O halde benim ol!" diye fısıldadı. Kadının yüzünü kavrayıp, başparmaklarıyla yanaklarını okşarken "Karım ol!" dedi.

Kristy düşünemeyecek kadar sarsılmıştı. Gözleri kapanıp dudakları aralanırken, muhtaç bir tonda yanıt verdi. "Seninim... Senin olmaya hazırım!"

William Bradley Barlow, hayatına giren en yanlış kadına "Benim ol!" demişti.

Ve o kadın sadece bir saniye durup "Seninim," diye karşılık vermişti.

Bu, delilikti...

***

Bradley o tek saniyenin, ömrü boyunca yaşadığı en uzun, en işkenceli zaman dilimi olduğundan emindi. İstediği cevaba kavuştuğunda acele etmedi. Kadını incelerken her bakışında bambaşka bir anlam, bambaşka bir derinlik vardı. Onu gerçekten istiyordu. Bu, sadece şehvetin yarattığı duygusuz bir istek değildi. Bu, üzerinde–kısa da olsa–düşünülmüş, derin bir arzunun yansımasıydı. Kristy'nin sözleri, belki de içten itirafı karşısında aklından geçen tek şey, ona dokunmak, kendi yangınını dindirmek kadar onun üzüntüsünü de gidermekti. Baloların, davetlerin, insanların canı cehennemeydi... Aklında şimdi bunların hiçbiri yoktu. Bir isteği vardı ve yaşadığı hayat boyunca böyle kuvvetli bir istekle sınanmamıştı. Kristy'nin her zerresine erişmek için deliriyordu. Bunun sonuçlarının ne olacağını da biliyordu, bundan sonra her şeyin geri dönüşü olmaz bir şekilde yoldan çıkacağını da... Aklı tamamen başındaydı ona sokulurken. Sarhoş değildi ve büsbütün ayıktı. Eğer onu hemen kollarına almazsa, ona hemen dokunmazsa, ruhu cehenneme düşmüş bir bedbaht olacaktı sanki.

Kristy sırrını açmıştı ona... Tertemiz olduğunu söylemişti. Genç adam daha önce böylesine gizlenmiş bir masumiyetle karşılaşmamıştı. Kristy Barlow... Hayatını cehenneme çevirmeye yemin etmiş bir şeytandı ama bu gece gerçekten günahsız bir melekti. Üstelik bu odaya kötü hislerle gelmemişti. Özür dilemişti. Her şeye rağmen davetin iyi geçmesi için çaba göstermişti ve genç adam kötü geçen geceden ötürü onu suçlamıyordu. Yaşadığı hayatın farkındaydı. Tamamen acımasızlık üzerine inşa edilmiş insan ilişkilerinin de farkındaydı. Aristokraside olmak

bunu gerektiriyordu ve genç adam da daima bu yönde davranmıştı. Kristy'nin sergilediği kendini koruma dürtüsünü haklı buluyordu. Onun kışkırtıldığında vereceği cevapları en iyi bilen kişiydi. Onu daima kışkırtmıştı.

Oysa şimdi ona dokunurken kışkırtmıyordu. Sakince sormuştu. Bedenini teslim edişine dair asla zor kullanmazdı ama onun da gönüllü bir şekilde karşılık vermesini istiyordu. Ateşten saçları olan kadın, bedenindeki ateşle de genç adama karşılık verdiğinde Bradley için zaman o anda durdu. Eğer bir tereddüt yaşıyorsa, bunu dindirmek için bir kez daha öptü onu. Kristy'nin dolgun dudaklarının tadına bakmaktan asla bıkmazdı. Ruhunu teslim edene kadar onu öpebilir, dudaklarının ardındaki o tatlı dünyada sonsuza kadar kaybolabilirdi. Beceriksiz ve acemi öpücükleri vardı ama Bradley kendi deneyimleriyle onu ayartmaktan zevk alıyordu. Kristy'nin ürkekliğinin kısa bir an sonra vahşi bir dişiye dönüşmesini izlemek kadar güzeli yoktu. Sadece dudakları böyleyse, bedeninin geri kalanında düşsel bir yolculuğa çıkabileceğini biliyordu.

Usulca soydu karısını. Bir katman gibi bedenini örten elbisesinin üzerinde olmamasına sevinerek, geceliğini kolayca omuzlarından indirdi. İnce bir içlik ve son derece gösterişsiz iç çamaşırının altından teninin büyük çoğunluğu açıktaydı. Bedeni balmumundanmış gibi pürüzsüz olsa da, göğüslerinin derin vadisinde gizlenen çiller bile büyüleyiciydi.

Genç adam karısını seyretti. Yatağa yatırmadı ve ürkütmedi... Saniyelerce gözlerini ondan çekmedi ve birdenbire bu görüntüyle bile doyabileceğini anladı. Kristy'nin bedeni alevler altında ışıldıyordu. Işığı almıyor, adeta ışığın kaynağı gibi görünüyordu. Bir erkeğe konuşma yetisini kaybettirecek kadar derin bakan yeşil gözleri şaşkınlıkla aralanmıştı. Saçları omuzlarındaki çıplaklığı örtüp göğüslerinin üzerine dökülecek kadar uzundu.

"Korkma," dedi genç adam.

Kristy başını salladı. "Korkmuyorum."

Bradley iri elini kaldırıp kadının saçlarına dokundu. Omuzlarından itmek istedi ama parmak uçları çıplak tenine değince

Kristy ürperdi, titredi, dizlerindeki kuvveti yitirdiğini anladı. Diğer tarafa da aynı şeyi yaptı genç adam. Dalgalı uzun saçları sırtına itti. Mesafeler zaten azdı ama mevcut kısacık aralığı da kapattı. İki eliyle karısının omuzlarına dokunup, parmaklarını usulca kollarından indirmeye başladı. Dokunuşları bileğine kadar indiğinde ellerini tuttu. Kristy'nin buz gibi olmuş ellerini kaldırıp dudaklarına götürdü. Avuçlarından su içer gibi öptü. Sonra o elleri kendine yaklaştırdı. Sert, bir taş kadar katı göğsüne yasladı.

"Gömleğimi çıkar," dedi genç adam.

Kristy dudağını ısırıp, kızaran yüzüyle ona baktı. Hayatı boyunca pek çok cesaret örneği sergilemişti ama bu kadarını değil. Kocasını soyacak olmanın o müthiş heyecanıyla elleri aşağıya kaydı, gömleğin uçlarına kadar indi. Kumaşı tutup, yukarıya doğru sıyırmaya başladı. Öylesine yavaştı ki, Bradley onun biraz daha cesarete ihtiyaç duyduğunu anladı. Gömleği başından geçirip çıkararak Kristy'ye fazla iş bırakmadı.

Genç kadın o an gözlerini istekle parlayan siyah gözlerden çekip, adamın çıplak gövdesine sabitledi. Ellerini indirmemişti ve bunu yapmaya niyeti yoktu. Avuçlarını onun kaskatı tenine bastırdı. Ateşe tutar gibi yavaşça bedeninden kaydırdı. Göğsünün üzerindeki hafif tüyler avuçlarını kaşındırınca gülümsedi. Göğsündeki sertlik gibi karnı da sertti. Kocasının bedeni Kristy'ye Cawdor Kalesi'nin yıkılmayan, asla tahrip olmayan kale duvarlarını hatırlattı. Ellerini orada gezdirirken Bradley bu dokunuşların ölümcül tesiriyle sert bir soluk çekti içine. Kadın aşağıya indikçe solukları hızlandı.

"Tanrı aşkına, beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sorduğunda kadının ellerini tutup ona engel oldu.

"Bunu her zaman yapmak istemiştim," dedi Kristy.

Bradley gülümsedi. "Sana bunu ödetmem gerekecek!"

"Nasıl yapacaksın?"

Kadının aleni bir tahrikle kurduğu bu cümleyle, genç adam bir anda onun eski kombinezonunu kavradı ve tek hamlede kolayca yırttı. "Her yerinde dudaklarımın izini bırakarak..."

dediğinde Kristy inledi. Üst bedeni tamamen çıplaktı. Dolgun göğüsleri ürpermiş, kabarmıştı. Kendini utanç duyduğu bir şey yapıyormuş gibi hissetmediği için çıplaklığını örtmeye çalışmadı. Ne yaptığını biliyordu. Ömrü kadınlar arasında, onların hikâyesini dinlemekle geçmişti. İskoçya'da yaşarken birçok kadının doğumunda bulunmuş, Leydi Charlotte ve Lorna'nın aşk gecelerine dair pek çok anıyı işitmişti. Merak ettiği, çekindiği, korktuğu bir şey yoktu. Onu tedirgin eden tek şey Bradley'ydi. Böylesine güçlü bir adama yetememek ya da ona istediğini verememekti. Ancak kocasının bakışlarındaki o tehlikeli yansımayı görünce gülümsedi.

"Memnun musun gördüklerinden?" diye sordu genç kadın. Kıpırdamadan öylece ayakta dikiliyordu.

Bradley gözlerini kadının bedeninden çekti. "Seni bugün o elbisenin içinde gördüğüm an, hayatım boyunca daha güzel bir şey görmediğimi düşündüm."

Kristy salona indiğinde genç adamın yüzünde hiçbir duygu belirtisi görmemişti. Kocasının, hislerini ustaca saklayan bir düzenbaz olduğundan bir kez daha emin oldu. Bu onu kızdırmak yerine keyiflendirdi. "Yakışmış mıydı bana?" diye sordu. "Leydi olmayı, bir soylu gibi görünmeyi başarabilmiş miydim?"

"O aptal kadınlarla kendini kıyaslamaya bile kalkışma," diyen Bradley'nin sözleri baştan ayağa okşadı onu. "En sıradan halinle bile, benim canıma okumaya yemin etmiş bir düşman gibi görünüyorsun!"

"Öyleyim," dedi çenesini dikleştirerek.

Genç adam hafifçe gülümserken karısının meydan okuyan o bakışını görünce, arzusunun dizginlenemez bir hale geldiğini anladı. Onu kabaca kendine çekti ve göğüslerinin kendi sert gövdesine yaslanmasıyla ürperdi. Dudakları öylesine müthiş bir arzuyla birbirini buldu ki, ikisi de hiçbir savunmaya geçmeden hücumun keyfini çıkardı. Genç adam, kolları arasında eriyen kadını yatağa kadar götürdü. Üzerine doğru eğildiğinde Kristy sırtüstü yatağa devrildi. Hızlıca bacaklarının arasına aldı onu. Ellerini yatağa bastırıp dudaklarını çektiğinde, Kristy'nin

başı kendiliğinden ona doğru yükseldi. Elleriyle genç adamın boynunu kavrayıp, kendini güvenle yumuşak yastıklara gömdü.

Öpüşmeleri öylesine uzun, öylesine alevliydi ki, Kristy içinde durmadan büyüyen bir sancıyla kıvranmaya başladı. Sadece öpüşürken bile kanından lavlar geçiyormuş gibi hissediyordu. Bir patlama olacaktı ama nasıl olacağına dair hiçbir şey bilmiyordu. Yalnızca kasıklarına dolan ağrıyla sarsılıyordu. O anda Bradley dudaklarından ayrılıp, boynuna doğru inmeye başladı. Kristy onu saçlarından çekerek kendine katmak ister gibi tenine bastırdı. Genç adam en olmaz yerlere doğru gidiyordu. Kristy buna katlanamayacak kadar yoğun bir arzuyla kendini daha da yükseltti. Sadece dudaklarından öperek bile onu infilak ettirebilecek dudaklar göğüslerine ulaştığında nefesi kesildi. Boğuluyormuş gibi nefes alamadı ve genişçe açılan ağzından kesik kesik soluyabildi.

Bradley durmayacağını beyan eder gibi iki göğsünü de acımasızca öpüp okşarken kendisi de sarsılmıştı. Bu his, ormanın kuytusunda kimsenin bilmediği bir nehirden içmek gibiydi. Kristy'nin teninden içtikçe ona olan susuzluğu daha da artıyordu. Ne kadar çok alırsa alsın asla yetmiyordu.

"Daha fazla bekleyemem!" diyerek kadının son parça kıyafetini de çekip attı.

Kendisi de tamamen soyunduğunda gözlerini Kristy'nin yeşil gözlerine sabitledi. "Nazik olmaya çalışacağım ama Tanrı biliyor ki sabrımı sınıyorsun!"

Kristy "Nazik olmanı istemiyorum," dedi bir anda.

"Canını yakmak istemiyorum!"

"Bunu yeterince yaptın. Karşı koymayı öğrendim."

Genç adam bu sözler karşısında bir an ona baktı. Kristy üzüntüden uzak söylemiş olsa da, gerçekleri yüzüne vurmuş gibi sarsılmıştı. Eğildi ve karısının dudaklarını hafifçe öptü. Usul usul öpüşmeye devam ederken "Özür dilerim," dedi.

Kristy kapanmış gözlerini açtı. "Ne için?"

"Canını yaktığım için. Canını şimdi bir kez daha yakacağım için..."

Genç adam bunu der demez yavaşça ona sahip oldu. Kristy'nin cümleleri ağzından çıkamadı. Genç kadın derinden gelen bir sesle inledi. Gözlerini kapatmadı ya da durması için ona yalvarmadı. Bradley'nin terlemiş yüzüne, simsiyah gözlerine, çatık kaşlarına bakarken bizzat onun varlığından güç aldı. Acı keskin ve nefes kesici olsa da, Bradley'nin böylesine yakınında olması ona güven veriyordu.

"Öp beni..." diyebildi zorlukla.

Bradley hızla eğilip öptü genç kadını. Kendini geri çekip yeniden iterken de yavaşça öpmeye devam etti. Bir yandan acıtırken, bir yandan iyileştirir gibi öpüyordu. Kendini olabilen en uzun süre tutarken Kristy'nin acıya alışmasını sağladı. Yeniden yüklendiğinde kadının en gizli hazinesinin kapıları aralandı. Onun masumiyeti artık sadece Bradley'ye aitti. Kadının gizli odasının anahtarını alıp o odayı açmış ve oraya girmişti. Başka kimsenin erişemeyeceği o anahtar, kadının kuytularındaki sıcak kanıttı.

"Daha iyi misin?" diye sorduğunda Kristy bir süredir kapattığı gözlerini açtı.

"Bu çok tuhaf," dedi kadın. "Kelebeğin kozasına dar gelmesi gibi... Öylesine doluyum ki, sana yetemeyeceğimden korkuyorum."

Bradley onun dudakları üzerinde sırıttı. "Bu iyi bir şey, güzelim. Ne kadar sıkı olursan o kadar harika!"

"Yani bu senin hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Kristy hâlâ bir parça acı duyarken.

Bradley keskin bir hamle daha yaparken "Buna bayılıyorum!" dedi boğuk sesiyle.

Kristy gülümsedi ve gözlerini yeniden kapattı. Aralık dudaklarından sakince solurken Bradley de hızlandı. Bir an sonra Kristy'nin nefesi düzensizleşmeye, göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Genç adam o andan itibaren nazik olmayı bıraktı. Sanki bir gemiydi ve limana demirlenmişti. Onu limanda tutan o hasatı kesti. Gemi sulara kapıldı ve azgın bir fırtınaya teslim oldu.

Fırtına gemiyi yutarken, ikisi de aynı anda o dehşetli fırtınada kayboldu. Dakikalar sonra gök çekildi, fırtına dindi ve güneş açtı.

Kristy hâlâ yaşadığı için kendini şanslı hissetti, çünkü az önce öleceğinden emindi. İçinde büyüyen şeyin kalbini patlatacağını düşünürken, hayatında daha önce varlığını bilmediği bir duyguya teslim oldu. Acının gölgesinde olsa da yaşadığı o muazzam andan müthiş bir zevk almıştı. Ve üzerine yığılmamak için kendini yana bırakan kocasının fırtınadan henüz çıkmadığını görünce kendini çevirip yüzünü onun terli göğsüne yasladı. Hızla çarpan kalbini dinlerken, elini yanağına uzatıp sert hatlı yüzüne dokundu.

Bradley bir saniye sonra o eli kavradı. Karısının avuçları artık soğuk değil, ateş kadar sıcaktı. Dudaklarına götürüp avuç içinden öptü. Diğer eliyle Kristy'nin çıplak sırtını kavrayıp, onu daha çok yakınına çekti.

"Seni memnun ettim mi?" diye sordu genç kadın başını kaldırarak.

Bradley onu tamamen görebilmek için bir yastık alıp arkasına yerleştirdi. Hafifçe doğrulup kadının yeşil gözlerine baktı. Açıktaki eliyle dudaklarının hatları boyunca gezdi. "Beni fazlasıyla memnun ettin, Kristy Barlow."

Genç kadın ismini duymanın heyecanından daha büyük bir heyecan yaşadı. Bradley soyadını söylerken, onu kabul ettiğini, hayatına dâhil ettiğini ilan ediyordu. Bedenini, masumiyetini ona verdiği için evlilikleri sonunda tamamlanmıştı. Soyadını engelsiz bir şekilde taşıyordu artık. Ona verdikleri karşılığında, onun da değerli bir şeyini almıştı. Eşitlerdi.

Genişçe esneyen genç kadın yaşadığı hiçbir şeyden pişmanlık duymadan gözlerini kapattı. Bradley'nin parmaklarının, omzunda ve sırtında dolaşmasından keyif alırken "Bu geceyi berbat etmek istemezdim," diye fısıldadı.

Genç adam göğsünü hareketlendiren bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Berbat mı? Bu gece ömrüm boyunca yaşadığım en mükemmel gece."

Kristy şaşkınca gözlerini kaldırdı. "O halde kötü başlayan geceyi telafi ettim mi?"

"Hem de en iyi yolla!"

Kadın başını yeniden onun göğsüne yasladı. "Yaptığım her hatayı bu yolla telafi edebilir miyim?"

Genç adam arsızca sırıtıp, "Eğer sonu böyle bitecekse hata yapmanı destekliyorum," dedi.

"Hata yapmadan da sana gelemez miyim?"

Bradley elini onun kızıl saçlarına geçirdi. "Hiçbir zaman gitmezsen, gelmene de gerek kalmaz," dedi çekici bir tonda fısıldayarak.

Genç kadının kalbi şiddetle atarken, bunu istediğini kendine itiraf etti. Böyle kalabilirdi... Ölene kadar. Oysa gideceği zaman da gelecekti. Kendini ona vermesi bir şey ifade etmiyordu. Zaten herkes evlendiklerini biliyordu ve pişman da değildi. Ama gideceği bir gün olduğundan emindi. Bu hayat ona göre değildi. Bradley şimdi bunu içindeki o tatminlik duygusundan dolayı söylüyordu ama sabah uyandığında yine eski Bradley olacaktı. Dave Barlow için karı koca rolü yapan iki düşman... Gideceği gün geldiğinde Bradley onu durdurmayacak, dahası gitmesi için gereken her şeyi yapacaktı. Kristy gitmekten şimdiden delice korkuyordu. Başka bir şey sormadı ve huzurunun bozulmasına müsaade etmeyerek gözlerini kapattı. İncecik sızılar şimdi sadece kasıklarında değil, kalbinde de dolanıyordu. Bu anı mahvetmek istemeyerek daha çok sokuldu kocasına. Bradley onu sımsıkı sardığında sessiz bir teşekkür savurdu. Uykuya en sonunda yenik düştüğünde dudağında hafif bir tebessüm vardı.

***

Alışkanlıklar en sıra dışı şartlarda bile kolayca silinmiyordu. Gün henüz yeni ağarırken uyanmak da buna dâhildi. Gece ne kadar yorucu, ne kadar acılı ve elbette ne kadar keyifli geçmiş olursa olsun, güneşten önce uyanmak Kristy'nin huy edindiği özelliklerden biriydi. Gözleri usulca aralandığında, koyu lacivert perdelerin arasından giren, bir hastanın güçsüzlüğünü taşıyan solgun gün ışığını fark etti. Nerede olduğunu anlaması

bir saniyesini almıştı. Kalçasının üzerinde ağır bir şey hissedince gülümsedi. Bradley'nin kolu onu sahiplenircesine üzerindeydi. Altına girdiği yumuşak örtülerden dolayı üşümüyordu ama yataktan yavaşça çıkınca tenine keskin soğuk ilişti. Ayak parmakları üzerinde sessizce yürüyüp, sönmek üzere olan ateşe iki büyük odun attı. Yerde duran geceliğini hızlıca üzerine geçirip, kalan kıyafetlerini eline aldı. O sırada bedeni, hâlâ uyuyan kocasına döndü. Bradley yarı beline kadar çıplak bir halde, huzurlu bir uykudaydı. Onu böylesine izlemek, Kristy'yi heyecanlandırdığı kadar mutlu da etti. Daha düne kadar dünyanın tüm kötülüklerinin kaynağı olarak gördüğü bu adama, şimdi içindeki derin bir aşkla bakıyordu. Ondan nefret etmişti ama ona olan aşkının tıpkı şöminedeki közler kadar yakıcı olduğunu biliyordu. Ve dün gece o közleri tutuşturan büyükçe odunlar atılmıştı. Kristy şimdi cayır cayır yanıyordu.

Mutluluğun düşüncelerini esir etmesine yalnızca birkaç dakika boyunca izin verdi. Sonrası kasvetli bir sorular yığınıydı. Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir şey düşünemiyordu. Kalbinde onu korkutan acımasız ihtimaller vardı. Bunların gerçekleşmesi ya da defolup gitmesi kocasına bağlıydı. Bedenini kullandığı ve istediğini aldığı için bundan zalimce bir mutluluk mu duyacaktı, yoksa daha iyi bir koca mı olacaktı, Kristy bilmiyordu. Üzüntüyle düşen yüzünü ondan çekti. Ayak parmakları üzerinde kapıya doğru yürürken, arkasından bir ses işitti. Saç diplerine kadar ürperdi.

"Her zaman bu kadar erken mi uyanırsın?"

Elindekileri daha sıkı göğsüne bastırıp usulca döndü. Bradley, dirseği üzerinde doğrulmuştu. Gözleri muzip demenin isabetli olacağı bir bakışla ışıldıyordu.

Kristy gülümseyerek "Alışkanlık," dedi. "Yıllarca erken kalkmam gerekti. İşler beklemeye gelmez."

Genç adamın tek kaşı havaya kalkarken, çapkın bir gülüş o sert çehresini gevşetti. "Bundan sonraki tek işin kocanı memnun etmek."

"Ne?"

"Artık bir hizmetçi olmadığının farkında mısın, Kristy? Artık benim karımsın... Her anlamda."

"Evet ama..."

"Mutfağa inip odun taşımayacak ya da Greta'ya yardım etmeyeceksin!"

Kristy'nin kalbi çarptı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bradley yeniden yatağa devrildi. Eliyle açık yeri gösterip "Buraya gelebilirsin," dedi.

Genç kadının yeşil gözleri kocaman açıldı. "Şimdi mi?"

"Hemen şimdi!"

"Bu saatten sonra uyumak bana göre değil," dedi safça bir itirazla.

Bradley siyah gözlerini kapatıp gülümsedi. Yeniden açtığında gözleri kadının bedeninde dolandı. "Uyumaktan bahseden kim?"

Kristy heyecanına yenilip tatlı bir kahkaha attı. Elindeki kıyafetleri bıraktı ve yatağa doğru koştu. Bir çocuk coşkusuyla yatağa zıpladığında Bradley onu öylesine hızlı kollarına aldı ki, coşkusunun yerini kısa sürede başka duygular kapladı. Genç adam zaman kaybetmeden dudaklarını dudaklarına bastırmıştı. Kristy üstte kaldığı için upuzun saçları Bradley'nin yüzüne düştü. Genç adam elleriyle o kızıl saçları kavrayıp yana itti. Kristy yüzünü çektiğinde yakın mesafeden uzun uzun bakıştılar. Genç kadın utanma ile cesaret arası tuhaf bir hisle gözlerini ondan çekemedi. Kahrolası adam, nasıl bu kadar yakışıklı görünebiliyordu? Üzerinde o soylu kıyafetler olmadan, sadece öz varlığıyla, gözleriyle, yüzüyle, siyah gür saçlarıyla bile onu büyülüyordu. Dünyanın en çekici erkeğine sahip olduğunu düşünüyordu.

Birdenbire "Mutlu musunuz, Lord Barlow?" diye sordu.

"Şöyle durursan daha mutlu olacağım!" diyen Bradley, belinden kavrayıp onu tamamen üstüne çekti. Kristy bacaklarını aralayarak kocasının kasıklarının üstüne oturdu. Sertliğini hissedince istemsizce inledi.

Bradley elleriyle Kristy'nin çıplak bacaklarını okşarken "Evet..." dedi. "Mutluyum, Leydi Barlow. Ya siz?"

Kristy başını kaldırdı ve güzel yeşil gözlerini kapatıp hayal kuruyormuş gibi tebessüm etti. "Bahar gelince Cawdor Kalesi'nin etekleri boyunca Çuha çiçekleri büyür. Öylesine renklidir ki, baktığım küçücük bir alanda her renginden görebilirim. Güzel ve inatçı çiçeklerdir. Soğuğa, rüzgâra, şiddetli yağmura rağmen arsızca açmaya devam ederler. Eğer dikkatli bakar ve dikkatli dinlersem dünyanın iyi bir yer olduğunu fısıldar o çiçekler... 'Aptallık etme ve hayatının tadını çıkar!' diye söylenirler sanki. Fazla sebebim olmasa bile dinlerim onları. Dünyanın güzel bir yer olduğuna sahiden inanırım." Kristy bunları söyledikten sonra gözlerini açtı. Yüzünü yeniden indirip kocasının derinleşen bakışlarına gözlerini kenetledi. "Bana dünyanın güzel bir yer olduğunu hatırlatan bir şey daha buldum," diye devam etti kısık sesiyle. "Baktığımda beni mutlu eden ve tüm dertlerime rağmen yaşamaya değer bir hayatım olduğuna inandıran biri var artık. Sensin o... "

Genç adam durdu ve saniyeler boyunca tek kelime etmedi. Kristy'nin sözleri onu bir duvara çarpmış kadar sarstı. Hayatını sadece cehenneme çevirdiği düşünülürse, bu sözler o kadar değerliydi ki... Bu kadına dair içine iyiden iyiye yerleşen o tatmin edici, muhteşem hissin tesiriyle kalbinde şiddetli bir çarpma hissetti. Elleri bile hareketsiz kalırken, en sonunda Kristy'nin gözlerinden süzülen zarif tek damla gözyaşıyla adeta bir düşten uyandı. Yeni bir düşe yelken açmak için kadını hızla çevirdi ve yatağa bastırdı. Üzerine kapanıp onu öperken ilk olarak gözyaşlarına dudaklarını değdirdi. Soğuk tenindeki sıcak damlaları sildi. Kadının kalbindeki teskin edilmesi gereken her tedirgin duyguyu alt etmeye yemin etmiş gibi, hayatındaki en değerli şey olduğunu kavramış gibi öptü. Bedenine bir kez daha sahip olduğunda, bir parçasının bundan sonra tamamen ona ait olduğunu hissetti.

Kristy'nin tırnakları, genç adamın sırtında tutkusunun vahşi işaretlerini bıraktı ama kurduğu cümleler kalbinde çoktan bir kitap yazmıştı.

***

Davetten önce...

Lilybeth, Walsham Kontu William Bradley Barlow'un evindeki özel davete katılmanın bir yolunu arıyordu. Bu davet onun sosyetedeki en büyük şahsiyetlerden biri olduğunu ilan edecek, soyluların kaybolmaya yüz tutmuş saygılarını geri getirecekti. Kudretli Walsham Kontu herkesi davet etmiyordu ve Lilybeth davet edilen seçkin konuklardan biri olmanın o muhteşem ayrıcalığına erişmeyi aklına koymuştu. Böylelikle eline büyük bir fırsat geçecekti. Bir şeyler öğrenip elini güçlendirebilir, kartlarını güvenle oyuna sürebilirdi. Talih yüzüne güldüğünde davet edilenlerden birinin Forrester Kontesi Leydi Radcliff olduğunu öğrenmişti. Bu andan itibaren kadını ikna etmenin yollarını aramaya başlamıştı.

"Beni bundan mahrum bırakamazsın, Nancy! Ben senin en iyi arkadaşın değil miyim?" derken ağlamaklı gözlerini yaşlı kadına dikmişti.

"Lilybeth tatlım, elbette öylesin ama davet edilmediğin bir yere nasıl gelebilirsin? Bu onur kırıcı!"

Genç kadın hiç de etkilenmeyerek alayla baktı. "Onur mu? Boş versene. Dedikoduları kaçıramam."

Nasıl olacağını bilmiyordu ama kesinlikle orada olmalıydı. Üstelik Lord Jurnigham da davet edilmişti ve bu gece şu lanet olası işi tamamen bağlayabilirdi. Bütün dil dökmeleri sonucunda yaşlı kadın ikna oldu. Kahvaltısından bir lokma alıp "Peki, seni götüreceğim," dediğinde Lilybeth çığlık atarak ona sarıldı ve yapmacık öpücüklerini kadına sundu.

Öğleden sonra Lord Jurnigham'ın gelmesi çok daha iyi olmuştu. Lilybeth onun kesin karar vermesini isteyecekti. Green Park'taki o kısa oyalanışı da bu yüzden kabul etmişti. Adam en sonunda ikna olduğunda, bundan sonra daha kesin adımlar atması gerektiğini biliyordu. Kahretsin, bu aşama artık *korkuydu!* Bu aşama, aklı noksan Peter'la birlik olup üstesinden gelemeyeceği kadar karmaşıktı. Düşüncelerinin tacizinde Leydi Radcliff'in evine girerken, birdenbire Matt'i görmesi ise Lilybeth'i şaşırtan, aynı zamanda heyecanlandıran ve mutlu eden tek detaydı

Kendi kalbindeki mutluluğa karşın, genç adamın öfkesi onu korkutmuştu. Matt, Lord Jurnigham ile bir ilişkisi olduğunu sanmış, tüm öfkesini o daracık sokakta genç kadına haykırmıştı. Lilybeth sadece ticari bir anlaşma demiş olsa da, Matt'i ikna edememişti. Bunun kıskançlıktan ileri geldiğini fark ettiğinde neredeyse mutluluktan ölmek üzereydi. Dahası Matt'in *sevgilim* demesi onun için bir patlama anıydı. Dinamitteki fitilin yanması, o son noktaya ulaşması ve her şeyin altüst oluşuydu. Kalbini tehlikelere, ateşlere atıp bu adama teslim ettikten sonra, onun da benzer karşılıklar vermesiyle uzun yıllardan beri ilk kez gerçekten mutlu hissetmişti. Matt'in ısrarıyla, çevirdiği dolapları anlatacak kadar güvenmişti ona...

Şimdi bu sokak arasında her şeyi anlatmaya hazırdı.

Matt de bekliyordu. Kadına kaçma imkânı vermeden, tüm gerçekleri öğrenme isteğiyle delirmişti. Artık bu sarı cadalozun ne oyunlar çevirdiğini öğrenecek, neler gizlediğini anlayacaktı. Korkutmadan, güven verici sesiyle Lilybeth'i ikna ettiğinde gizem perdesi usulca aralanmaya başladı.

Kadının sarılma isteğini yerine getirip, onu kolları arasmda güvenle tutan genç adam "Söyle bana, sevgilim... Her şeyi anlat," dedi

Lilybeth muhtaçlık içinde ona sokuldu. Yüzüne bakmadan anlatmaya başladı.

"Kocam iflas edip hayatına son verdiği gün rüyadan uyandım. Aslında öncesi de rüya değildi ama bir saygınlığım, bir kocam, asla zorluğa düşmeyecek kadar param vardı. En azından ben öyle sanıyordum ama o ölünce her şeyi anladım. Kandırılmıştım ve hiçbir şeyim yoktu. Simon iflas etmişti. Bunu o yaşarken biliyordum ama arkasında binlerce poundluk borç bıraktığını sonradan öğrendim. O kadar sefil bir haldeydim ki, bütün borçları ödediğimde elimde sadece birkaç yıl idare edebileceğim mücevherler kalmıştı. Bir de ailemin köklü arazisi..."

Matt kaşları çatık bir halde onu dinlerken Lilybeth kendini çekti. Genç adamın kollarından çıkarak, yalan söylemediğini anlaması için gözlerine bakıp devam etti. "Babam Dorset'te kumaş

fabrikası olan zengin bir adamdı. Soylu değildi ama soylulardan daha iyi kazanıyordu. Ailemin benden başka çocuğu yoktu. Bu yüzden Simon'a göz alıcı bir çeyiz düşüyordu. Yazları annemle gidip kaldığımız, akşam saatlerine kadar piknik yaptığımız Hoar Cross Köyü'ndeki bin dönüm arazimiz de çeyizin içindeydi. Öylesine güzel bir yerdi ki... O arazinin derinlerinde göz alıcı bir göl vardı ve hizmetçi kızlarla beraber kimse görmeden soyunup göle atlardık. Yazın oradaki iki katlı, küçük köy evinde kalırdım. Tanrım, Matt... Orası bir cennetti ve hatırladıkça daha çok özlüyorum. Hayatımın en güzel yıllarını o evde kalıp, o arazide gezip, o nehirde yüzerken yaşadım. Orası benim tek umudumdu. Simon'ın hiç olmazsa orayı ipotek ettirmediğini düşünüyordum. Yanılmışım. Elden ilk çıkarttığı yer orasıymış."

Matt gözlerini kadından ayırmadı. Anlattıkları onu biraz olsun etkilememişti. O kadar öfkeliydi ki, Lilybeth'in acılarını göremiyordu. "Kocan orayı kime satmış?" diye sordu kızgın bir sesle.

"Ritz Kumarhanesi'nin sahibine. Bunu öğrenene kadar neler çektiğimi bilemezsin. Orayı o adamdan satın almak için her şeyi yapmaya hazırdım."

Genç adam bu sözleri duyunca kadının kollarını sertçe kavradı. "Delirdin mi sen?" diye gürledi. "Yoksa... Lanet olsun onunla..."

"Ah, Tanrım! Elbette hayır!" diyen kadın ilk kez hafifçe keyiflendi. "Sorduğun buysa onunla yatmadım."

Matt derince bir nefes bırakıp "Devam et!" dedi.

"Adam geçen sene arazimi satışa çıkardı. Londra'ya çok uzak kaldığı ve kimsenin oradaki güzellikten haberi olmadığı için ilgilenen de olmadı. Üstelik değerinden çok ucuza satıyor. Tek umudum orası. Planım işe yararsa, birkaç yıl daha zorluk çekmeden yaşayabilirim. Bu yüzden orayı satın almak istiyorum."

"Ama paran yok!"

"Maalesef ki öyle."

"Peki, bunun Lord Jurnigham ile ne ilgisi var?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, o yaşlı bunağı kandırdım. Neresi olduğunu söylemeden elimde çok değerli bir arazi

olduğundan bahsettim. Büyük Sakson Kralı Growen'ın hazinesinin orada gömülü olduğunu söyleyen bir efsane uydurdum."

Dave çatık kaşlarıyla onun sözünü kesti. "Böyle bir Sakson kralı yok!"

"Ah, elbette yok ama Lord Jurnigham bunu bilmiyor. Zorda kaldığımı söyleyip, araziyi elden çıkaracağımı anlattım."

"Ona satmanı mı istedi?"

"Tam da öyle! Beş bin pounda kumarhane sahibinden alıp, yirmi beş bin pounda Lord Jurnigham'a satacağım!"

Dave bu plandan etkilenmiş görünüyordu. Yine de aklında bazı sorular vardı. "Hazineyi neden senin aramadığını sormuyor mu peki?"

"Buna zaman ayıramayacağımı söyledim. Üstelik dul bir leydi olarak gizli yollarla hazineyi aramanın ve bunu satacağım birilerini bulmamın imkânsız olduğunu anlattım. Yasadışı bir şekilde hazineyi bulacak ve satabilecek tek kişinin o olduğuna ikna ettim."

"Tanrı aşkına, bu adam beyinsiz mi? Tüm bu aptallıklara inandı mı?"

"Ah, elbette inandı! Benim ikna kabiliyetimi hafife alıyorsunuz, Bay Higley!"

Genç adam derin bir nefes bırakıp, keyiften uzak gülümsedi. "Sonra?"

"Bugün en sonunda yirmi bin pounda Lord Jurnigham'ı ikna etmeyi başardım."

"Peki, kahrolası araziyi hangi parayla alacaksın!"

Lilybeth gözlerini kaçırıp, "Aslında olayın asıl kısmı burada başlıyor," diye fısıldadı.

Matt emreder bir bakış atıp "Anlat!" dedi.

"Parayı bulmak için ben..." Lilybeth sustu ve utancından kızardı. "Ben birine şantaj yapıyorum!"

Genç adamın ifadesi daha da sertleşti. "Kime?"

Kadın konuşamaz halde olsa da hızlıca itiraf etti. "Lord Barlow'a..."

"Kim bu Lord Barlow?"

"Walsham Kontu. Sınırsız bir serveti var. Beş bin pound onun bir gece kumarda kazandığı meblağ bile olamaz. Bu parayı ondan almak için tehdit mektupları yazıyorum."

"Ve onları götürmesi için Peter'a veriyorsun!"

Lilybeth başını salladı.

Matt sormaya devam etti. "Ne üzerine şantaj yapıyorsun? Adamı tehdit edecek işe yarar bir şeyin var mı?"

"Hiçbir şey!" dedi Lilybeth gözlerini kaldırırken. Bu defa kederli bir halde devam etti. "Aslında o adamın hayatına dair hiçbir şey bilmiyorum. Sadece uzun yıllar önce ailesinin yaşadığı felaketlerden haberdarım. Bir de ağabeyi varmış. Yedi yıl önce haydutlar tarafından öldürülmüş. Ne talihsiz bir hayat!"

"Peki, onu neyle tehdit ediyorsun?"

Kadın omuz silkti. "Bariz bir şey yok ama bunu belli etmeyen şeyler yazdım. 'Sırrını herkes bilecek' deyip durdum. Tanrı aşkına, onun sakladığı bir şeyler olup olmadığını bile bilmiyorum."

Matt kızgınca "O halde neye güveniyorsun?" diye sordu. "Başına bela alacaksın!"

"Bilmiyorum, Matt. Gerçekten bilmiyorum. Güvendiğim hiçbir şey yok ama bilirsin, herkesin sırları vardır. Kimsenin bilmesini istemediği çok özel şeyler herkesin hayatında önemli bir yer kaplar. O adamın hayatında da bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum sadece. Ne olduğunu bilmesem de bunu yapmak zorundaydım."

Genç adam, kadını biraz daha kendine çekti. Şefkatten değildi bu. Onu kontrol altına almak, bedeniyle onu etkileyip konuşturmak içindi. "Neden o adam peki? Neden bir başka soylu değil de o?"

Lilybeth gözlerini kaldırdı. Onun da bakışlarında öfke vardı. "Kocam intihar etmeden önce o adamla iş yapacaktı. Bir tür ortaklık. Ama bir gece eve geldi ve o adamın ortaklıktan vazgeçtiğini söyledi. İki gün sonra da intihar etti."

"Yani ondan intikam almak için bunu yapıyorsun. Kocanın ölümüne neden olan oydu, öyle mi?"

"Bilmiyorum, Matt! Simon bana işle ilgili hiçbir şey anlatmazdı. Bazen kısaca geçiştirirdi. En son Lord Barlow'un ortaklığından bahsetmişti. Eğer o adam kocamla iş yapsaydı belki de düzlüğe çıkabilirdik."

"Belki de o intihar etmezdi!" diye söylendi Matt. Birdenbire neden bunu dediğini bilmiyordu.

Lilybeth ona hüzünle baktı. "Belki de etmezdi. Belki de bu yüzden seninle hiç karşılaşamazdım."

Genç adam huzursuz bir şekilde sordu. "Bundan pişman mısın?"

Lilybeth başını hayır anlamında sallarken fısıldadı. "Tanrı affetsin ama hiç pişman değilim!" Bir an sonra utangaç bakışlarla sevdiği adama baktı. "Ya sen? Benimle tanıştığına pişman mısın? Nasıl bir kadın olduğumu artık biliyorsun."

"Nasıl bir kadın olduğunu zaten biliyordum," dedi genç adam hafif bir azarla. "Sen bir cadısın ve seni ilk gördüğümde bunu anlamıştım."

"Ah, hayır!" diye inleyen Lilybeth kendini adamın kollarına itti. Yüzünü göğsüne gömerken "Değilim... Yaşadığım hayat beni buna zorluyor. Ne kadar acı çektiğimi biliyor musun?" diye sordu.

Matt onu güçlü elleriyle sımsıkı sardı. Kadının sarı saçlarının göğsüne kapanması, ürkek elleriyle sarılması karşısında tuhaf hisler içindeydi. İfadesi ketumdu. Kendisi de içten içe ne düşüneceğini bilmiyordu.

Bu sırada genç kadın cılız bir sesle sordu. "Benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

Genç adam onu hafifçe uzaklaştırıp yüzünü kavradı. Dudaklarına eğilmeden önce gözlerine baktı. "Senden nefret etmem mümkün değil!"

Lilybeth neredeyse dudaklarına kadar gelen itirafla *Seni seviyorum!* demek üzereyken durdu. "Ben de senden nefret etmiyorum," dedi saçmaladığını bilerek. Bu adamın nefret edilecek hiçbir yanı yoktu. Evet, fazla küstahtı, kibirliydi ve Lilybeth'i delirtiyordu ama genç kadın bu özelliklerinin nefret etmekte değil, onu daha çok sevmekte işe yaradığını biliyordu.

O kötü dünyanın berbat sorunlarıyla yüzleşmek yerine, bu adamın kollarında sonsuza kadar kalıp, onun güven veren bedeniyle kutsanmak istese de saati hatırladı. "Gitmem gerek. Nancy meraktan çatlamıştır."

Genç adam kendini çekerken "O adamdan uzak dur!" dedi emredercesine.

"Lord Jurnigham mı?"

"Evet, o yaşlı tilkiden!

"O sadece hazinenin peşinde..."

Adam daha sakin ama ayartıcı bir sesle "Asıl hazinenin sen olduğunu fark edince senin peşine düşecek!" dedi

"Ah, sence ben bir hazine miyim?"

"Hem de en lanetlisinden!"

Lilybeth somurtup dudak bükerken, Matt onu yakınına çekti ve dudaklarından öptü. Kısa bir öpücük olması gerekirken dudakları hızla alev aldı. Lilybeth ağzını araladığında Matt bu davete tepkisiz kalmadı. Kadının kuytuluklarında sıcak bir yolculuğa çıktı. Onu hemen şimdi bu soğuk duvara yaslayıp istediğini almak için müthiş bir istek duysa da yapmadı. Kadının kızarmış dudaklarından son kez öpüp kendinden ayırdı.

"Gidiyorum," diyen Lilybeth son bir kez saçlarını düzeltti. Eteğini ve korsesini kontrol ederken "Pazartesi günü saat on iki gibi gelirsin," dedi.

Matt "Emredersiniz, leydim," derken gülümsedi.

Lilybeth gitmeden önce içini rahatlatmak istiyordu. "Sen nereye gideceksin şimdi?"

"Bilmiyorum. Kumar oynarım belki.

"Ya kadınlar?"

Lilybeth'in gözlerini sonuna kadar açıp büyük bir merakla sorduğu bu soru genç adamı gülümsetti. "Gözlerim tek bir kadını görüyor, leydim. Rahat olabilirsiniz."

Genç kadın inledi. "Ah, Matt... Hemen gitmezsen üzerine atlayacağım!"

"O halde gitmiyorum!"

"Of! Ben gidiyorum," diyen Lilybeth tatlı bir tebessum atıp koşarak sokaktan çıktı.

Genç adam onun ardından bakarken yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Bir saniye sonra o gülümseme silindi. İfadesi sertleşirken kumar oynamak için bir yer aramaya başladı. Londra yıllardan sonra aynıydı. Kumarhaneler de hâlâ yerinde olmalıydı. Düşünceler içinde oraya doğru giderken aklı karmaşıktı.

***

Sabah küçük ama temiz odasında uyandığında Matt günün çoktan ağardığını fark etti. Gece geç saatlerde geldiği otelde öğlene kadar uyumuştu. Kumarda kazanmış, ihtiyacı olmasa da cebini doldurmuştu. Kafası da Lilybeth'in itiraflarından sonra düşüncelerle dopdoluydu. Yataktan kalkıp, kıyafetlerini giydi. Bugün gideceği bir yer vardı.

Arabayı bırakıp atıyla yola çıktı. Hava oldukça soğuktu. Tüm bu karmaşadan yorulmuş, eski hayatını özlemişti. Ancak bazı şeylerin açığa çıkmasıyla büyük yol kat ettiğini biliyordu. Yol boyunca Lilybeth'i düşünüp durdu. O sarışın cadı tam bir deliydi. Neler çevirdiğini sonunda keşfetmişti. Onun bu kadar kısa sürede gerçekleri itiraf edeceğini beklemese de bundan hoşnuttu. Hislerinde yanılmadığı için de son derece memnun bir halde iki saat sonra istediği yere ulaştı.

Hızlı ve çevik bir hareketle atından atlayıp görkemli yapının kapısını yumruklamaya başladı. Kapıyı açan yaşlı uşak onu içeriye davet edip, efendisinin yemekte olduğunu söyleyerek yemek salonuna kadar ona eşlik etti.

"Efendim, Matt Higley geldiler."

"Girsin!"

Ve kapıda genç adam göründü. Yaşlı uşak ona servis açmak için gittikten sonra içeridekilere keyifle bakıp "Bu isme iyice alıştım." dedi. "Matt Higley, tam bir serseri ismi. Sen ne düşünüyorsun sevgili kardeşim?"

Bradley ona yalandan kötü bir bakış atarken "Tam da sana göre!" dedi.

Dave Barlow sırıttı ve Kristy'nin yanındaki boş bir sandalyeye oturdu.

Bölüm 5

Ve aşk, bazen bir sınanmadır...
Sırlara, yalanlara, geçmiş ve gelecek düşmanlara karşı...

Dave'in Matt Higley sahte ismini kullandığını bilmeyen Kristy şaşkındı. İsimler sahte olsa bile diğer soyluların onun yüzüne aşina olduğundan emindi. Barlow kardeşlerin o karakteristik görüntüleri ve kimsede olmayan o küstah tavırları bir perdenin arkasında olsalar bile ayırt edilebilirdi. Endişeler içinde Dave'e bakarken "Bu isme rağmen diğer insanların sizi tanımayacağından emin misiniz?" diye sordu.

Dave pervasız ve rahat bir tavırla, "Beni tanıyacakları yerlerden uzak duruyorum, sevgili Kristy," dedi. "Aslında insanların çoğu kendini düşünmekten, diğerlerine pek de dikkat etmiyor. Hele bir köylü gibi giyiniyorsan... Elbette köylü gibi giyindiği halde, tüm insanlığın ilgisini çekebilecek harikulade varlıklar da yok değil. Bunun en açık örneği sensin."

Kristy bu açık iltifat üzerine kızardı. Gözlerini ondan kaçırıp bir başka yöne çevirdi. Bradley'ye doğru... Kocasının çatık kaşlarının altındaki o öfkeli gözlerini görünce ona da daha fazla bakamadı. Bir suç işlememişti ancak Bradley hem ona, hem ağabeyine bir suçlu gözüyle bakıyordu.

Dave ise Kristy'yi utandırdığını fark edemeyerek, tabağından bir parça daha peynir aşırdıktan sonra iltifatlarına devam etti. "Ve bugün her zamankinden daha güzel görünüyorsun, leydim."

Bradley onu gergince izlerken en sonunda dayanamadı. "Karıma iltifat etmeyi kes ve onun tabağına dokunma!"

Tehditkâr cümleler Dave'i daha çok eğlendirdi. Pilmore bu sırada içeriye girdi ve servis tabağını hazırlamaya başladı. Genç adam uşağın tuhaf bakışlarına aldırmadan, Kristy'nin tabağına bir kez daha uzanıp bir parça yumurta aldı. Kristy gülümsedi ancak Bradley bezgince homurdandı.

Pilmore çıkar çıkmaz Bradley'ye dönen Dave meraklı bakışlarıyla sordu. "Sevgili kardeşim, karını benden mi kıskanıyorsun? Kristy'yi benden korumana gerek yok ama kalan bütün erkek nüfusu için aynı şeyi söyleyemem."

Kristy bu sözler üzerine utansa da konuşmayı başardı. "Abartıyorsunuz, lordum."

"Abartmıyor!" diye araya girdi Bradley. Karısının gözlerinin içine bakarken öfkeyle "Seni o aşağılık adamlarla karşılaştırmamam gerekiyor. Yoksa kesinlikle bir katil olacağım!" dedi.

Kristy afallamış bir halde kocasının sözlerini idrak etmeye çalışırken, Dave şüpheci tavrını sürdürdü ve "Cinayet işlemeden yıllarca bu duruma katlanman zor olmuştur herhalde. Yoksa karını odalara kapatarak mı o aşağılık adamlardan korudun?" diye sordu.

"O kendini korudu!" diyen genç adam ağabeyinin durumu anlaması ihtimaline aldırmadı. Gözlerini karısının yüzünden ayırmadan ona neredeyse sımsıcak duygularla bakarken, Kristy'nin kendini korumasının gerçek bir cesaret örneği olduğunu anladı. Bu sadece bedenini muhafaza etmesi değil, ruhunun da tertemiz kalmasıydı. Onun güzelliğinde bir kadının talep edeceği şeyler bir krallığın en büyük hazineleri dahi olabilirdi. Bir erkeği bu yolla kolayca kandırabilecek kadar görkemliydi. Buna rağmen, İskoçya'da oldukça mütevazı bir hayat yaşamış, kimseden hak etmediği bir şey istememişti. Belki karısının hayatına dair detaylı bilgilere henüz erişmemişti ama Kristy'nin gözlerindeki o utangaç bakıştan, o kendi halindeki duruşundan bunu anlamak mümkündü... Hem, ondan bedenine dair bir şey isteyecek adamın Tanrı yardımcısı olsun. Bu kadın cesaretiyle ve korku bilmez kalbiyle bunları savuşturabilirdi. Belki de bunu çok defalar yapmak zorunda kalmıştı. Onun yıllar boyu kendini korumak adına nasıl savaşlara girdiğini bilmiyordu. Oysa onun yanında olsaydı, Kristy'yi bizzat kendisi korurdu. Ona ulaşacak her alçakça bakıştan, her nahoş sözden, her ahlaksız davranıştan onu koruyabilecekken, tüm bu adilikleri kendisi yapmıştı. Bradley ömrü boyunca kendini çok az şey için yargılamıştı. Hayata dair savunduğu her eylemin arkasındaydı ve bunları bir zorunluluk olarak görüyordu ama Kristy'ye olan hareketlerinde zalimce davrandığını biliyordu. Pişmanlık duygusu bile genç adamın hayatında yeni bir şeydi. Şimdi iliklerine kadar bunu hissediyordu

"Karının yanında her şeyi unutacak kadar rüyalara dalman ne kadar hoş, sevgili kardeşim!" Gözlerini bir süredir diktiği Kristy'nin gözlerinden çeken Bradley, çatık kaşlarıyla Dave'e baktı. Dave, bir süredir birbirlerine dalıp gitmiş olan bu çiftin şaşkınlığına aldırmadan devam etti. "Romantikler buna 'aşk' diyor."

Bradley sertçe "Aşk mı?" diye sordu. Bunu sorduğunun farkında değildi.

"Aşk!" dedi Dave Barlow. Keyfinden tek zerre yitirmemişti. "Dünyanın en harika duygusu."

Bradley onun sorusunu ya da çıkardığı anlamı tartışmak istemiyordu. Kristy'ye âşık olmanın yakınında bile durmadığına emindi. Onu güzel bulmak başka bir şeydi ama ona âşık olmak... Bu bir yanlış izlenimdi. Ağabeyinin konuşmayı onların ilişkisine getirmesine müsaade etmeden alaycı sesiyle sordu. "Aşk hakkında böylesine kapsamlı bir kanaatin olduğuna göre, âşık olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Kristy de bu konunun kapanmasını istiyordu. Bradley'nin ona âşık olması, bu dünya üzerinde mümkün görünmüyordu. İçinin umutsuzlukla dolmasını izlemektense bunu unutmayı seçti. Yarım bir coşkuyla Dave'e dönen genç kadın, "Sahiden lordum, yoksa sizin hayatınıza heyecan katan bir kadın mı var?" diye sordu.

"Elbette var," dedi Dave. "Ancak heyecanımın sebebi daha büyük."

"Ne gibi bir sebep? Ah, yoksa onunla evliliğe mi hazırlanıyorsunuz?"

"Evlilik mi?" diyen Dave ansızın durdu. İfadesine bir şaşkınlık yerleşmiş, kaşları çatılmıştı. Evlilik... Lilybeth Abbington ile... Bu düşünce onu birdenbire gülümsetti. Onunla evlenme fikri genç adam için ilk kez düşünülen, üzerinde ilk kez durulan delice bir konuydu. Bir hayli tuhaf ve oldukça kavgalı bir evlilikleri olacağı kesindi. Öte yandan onunla evli olduğunu düşünmek iyi hissettirmişti. O sarı cadaloza dünyayı dar edecek bir koca olduğunu hayal etti. Beş parasız bir kadın olması yüzünden onunla

gönlünce eğlenebilirdi. Yaptıklarının bedelini bu yolla ödetmek ne harika olurdu ama henüz o kadar delirmemişti.

"Evlilik bana güneşten uzak," dedi bilmiş bir ifade ile.

Bradley "Ne olduğunu anlamadan kendini evli bulabilirsin!" diyerek misilleme yaptı.

Dave sırıttı. "Herkes senin kadar şanslı değil, kardeşim. Sana düşen bir melek, oysa bana düşen bir şeytan!"

"Şeytan mı?" Bradley meraklı görünüyordu. "Nerede bu şeytan?"

"Cehennemde!"

Kristy lafa karıştı. "Bir kadın hakkında bu şekilde konuşmamalısınız. Eminin oldukça hoş bir hanımdır."

"Bazı güzel tarafları olduğunu inkâr edemem, leydim. Ancak çoğunlukla o bir şeytan, bir cadaloz!"

"Size peşin hükümlü olmayı yakıştıramadım. Şu an hakkında konuştuğumuz kadın, bu sözleri işitirse nasıl üzülecektir kim bilir! Belki de onu iyi tanımadığınız için bu kadar insafsızsınız."

"İnan bana Kristy, onu yeterince tanıdım."

"O halde kim bu kadın? Sizin için ne anlam ifade ediyor? Hem hayatınıza alıyorsunuz, hem de bundan hoşnut değilsiniz, öyle mi?"

Dave bundan hoşnut olmadığını düşünmüyordu. Hoşnuttu elbette. Lilybeth'in o küstah dudaklarından öperken, onu delirtip, bıkmadan sataşırken, bundan oldukça keyif alıyordu. Üstelik şimdiden onunla karşılaşmayı iple çekiyordu. Bu özlem değildi. Kesinlikle değildi! *Asla!*

"Hayatımdaki varlığı şu an için bir zorunluluk. Bir iş ortaklığımız var. Bu kadar!" demekle yetindi.

Kristy üsteleyerek "Rica etsem benimle de tanıştırır mısınız?" diye sordu. "Tabii İngiltere'deyse..."

Dave gözlerini kıstı. Söyleyecek bir şeyi vardı ancak bunu gizledi. "Belki bir gün," diyerek geçiştirdi.

Kristy başını sallasa da gözleri genç adamın üstünde şüpheyle geziniyordu. Dave Barlow, hiç de bir şeytandan bahsedilmiş

gibi görünmüyordu. Onun halinden oldukça hoşnut olduğunu fark etmişti. Konuyu uzatmasa da genç adama şans diledi. İnsanın kiminle mutlu olacağı belli olmuyordu. Şeytanla bile... Gözlerini kocasına çevirdiğinde, onu da yakın geçmişte bir şeytan, zalim bir adam olarak nitelendirdiğini hatırladı. Oysa şimdi bu zalimle olmaktan ötürü çok mutluydu. Bradley'nin de bakışları ona çevrildiğinde elinde olmaksızın gülümsedi. Genç adam da ona gülümsedi. Öylesine içten ve çekici bir gülüş attı ki, Kristy elindeki çatalı düşürmemek için fazladan çaba sarf etti. Bu bir işe yaramadı ve çatal tabağa gürültüyle düşerken, genç kadın utanarak dudaklarını ısırdı.

Bradley, Kristy'nin tatlı sakarlığıyla bile mutlu olduğunu fark etti. Onun yüzüne bakarken huzurla dolduğunu daha önce kavramıştı ama şimdi ona dair her şeyden keyif aldığını itiraf ediyordu. Dave olmasaydı bu keyif halini arttıracak birtakım eylemlerde bulunabilirdi ama ağabeyinin geliş amacını da sorgulamalıydı. Üstelik onun neşeli ve keyifli halinden bir şeyler bulduğu anlaşılıyordu. Öte yandan az önce bahsi geçen gizemli kadınla ilişkisi olduğu da açıktı ama Bradley bununla ilgilenmiyordu. Asıl konu şu tehdit mektuplarıydı.

"Bu kadar mutlu görünme sebebin şu cadı değilse nedir peki? Bir şeyler mi buldun?"

Dave yavaşça başını salladı. "Çok şeyler buldum, kardeşim... Çok şeyler..."

***

Kahvaltıdan sonra Kristy onları konuşmaları için yalnız bıraktı. Kendisi de Greta ve Rossie'yi görmek istiyordu. Her ne kadar Bradley'nin ağabeyiyle ne konuşacağını merak etse de, bunlara dair sorular sormadı. Dave onları tehdit edenlerle ilgili bazı bilgilere erişmişti. Anlaşılan işler yoluna giriyordu. Belki de Dave yakında yeniden Sicilya'daki küçük çiftliğine dönecekti. Bu ihtimalle Kristy'nin içini korku kapladı. Genç kadın bu korkuyu hissettiğinden beri, geri dönüşü olmayan bir şekilde kalbini kocasına kaptırdığını kabullenmişti. Onu ilk gördüğünden beri seviyordu ama geçen yedi yıl boyunca aşkı küllenerek

sadece hatıralarında yer kaplayan kötü bir deneyim olarak kalmıştı. Şimdi ise kötü değil, muhteşem bir deneyimdi ama bir kez daha bunu hatıralarına gömmek istemiyordu. Zor da olsa mutluluğu bir parça yakalamış, daha fazlası için çaba gösterme kararlılığında bulunmuştu. Bradley'yi yaptıklarından sonra affetmek delilik olsa da, Kristy kalbindeki nefret yükünün hafiflediğini anlamıştı. Üzerinde düşünmeden ya da bunu yapabileceğini bilmeden o adamı affetmişti. Kolayca ve hiçbir şeyi hesap etmeden... Kin ve intikam duygularından uzaktı. Ah, elbette bunu ilk günlerde istemişti ama artık istemiyordu. Sıradan bir hayatı olsun istiyordu sadece. Sevdiği erkekle hem de... Neden bu herkes için kolayken, onlar için bu kadar zordu? Bir aptal, bir gursuz gibi davrandığını bilse de düşüncelerinin değişmesine izin vermedi. Bradley'yi seviyordu. Tanrı şahitti ki onu o karanlık geçmişini affedecek kadar seviyordu. Onunla yaşamayı, mutlu olmayı istiyordu. Ya o? O da ister miydi? Kristy bunu bilmiyordu. Bu düşünce yüzünden ifadesine hüzün yerleşmişti. Mutfağa bu duygularm tesiri altında girdiğinde, Greta işini bırakıp ona döndü. Kristy üzüntüsüne rağmen yaşlı kadının yüzünde farklı bir gülüş olduğunu ayırt edebildi. Rossie ise açıkça sırıtıyordu.

"Leydim," diyen genç kız abartıyla reverans yaptığında Kristy kaşlarını çattı.

"Lütfen Ross, bana bu şekilde davranma!"

"Sana bir leydiye davranılması gereken şekilde davranıyorum, Leydi Barlow."

Greta'nın da kızını tasdikleyen duruşu ve yüzündeki imalı gülüşle Kristy "Burada ne oluyor?" diye sordu.

Yaşlı kadın, kızının Kristy'yi utandırmasından çekinerek ona yaklaştı. Genç kadının şaşkınlığına aldırmadan ellerini tuttu. "Artık tam anlamıyla Leydi Barlow oldun, Kristy."

"Bu da ne demek?" diyen Kristy hâlâ bir şey anlamamıştı.

"Senin majestelerinin odasından çıktığını biliyoruz. Ve gece orada kaldığını da..." diyen Rossie küçük bir kahkaha attı.

Kristy utançla gözlerini kaçırırken, Greta ellerini daha çok sıktı. "Neden utanıyorsun, Kristy? Bu son derece normal."

Rossie araya girdi. "Aslında o işi yapmamanız anormaldi. Neredeyse bunu kendime dert edinmiştim. Senin tek başına odanda kalman, sabah orada uyanman aklıma bazı şüpheler bile getirmişti ama Tanrı'ya çok şükür bugün sonunda oldu."

Kristy, anne kıza ayıplarcasına baktı. "Bütün merakınız ve düşünceniz buna mı odaklanmıştı? Tanrı aşkına, bu çok ayıp!"

Rossie omuz silkerek "Ayıp mı? Neden ayıp olsun. Biliyorsun ki hizmetçilerin en büyük derdi, sahiplerinin neler yapıp yapmadığıdır. Neyse ki siz yaptınız!"

"Ah, Rossie! Lütfen daha fazla devam etme!" diyen Kristy bir şeyler yapmazsa utançtan öleceğini bildiği için hızlıca kazanlardan birini aldı.

"Banyo mu yapacaksın, tatlım? Daha iki saat önce odana su taşımıştık," diyen Greta'ya şaşkınca bakan genç kadın "Bu kazanla ne yapacağımı bilmiyorum!" dedi.

Greta kahkaha atarak "Bırak o halde," diye yanıt verdi. "Bir leydi kazan taşımamalı."

"Bir leydi burada kendisinin ilk gecesine dair dedikoduları da dinlememeli!"

"Pekâlâ, susuyoruz," diyen Greta dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Kristy yapay bir öfkeyle Rossie'ye baktı. Genç kız avucunun içiyle dudaklarını kapatırken gülümsedi. Kristy de duramadı ve o da gülümsedi. En sonunda üçü birden gülmeye başladığında, mutfağın içine kadın sesleri dolmuştu. Bu yüzden gelen kişiyi işitmediler. Cowlin bir süre durup kapı ardında onları izledi. Genç adamı fark eden Rossie incecik bir çığlık attığında diğer iki kadın da kapıya döndü.

"Whiteford Hill'de yüzyıllar boyunca böylesine kahkahalar işitilmediğine eminim," diyen genç adam meraklı gözlerle onlara bakıyordu.

"Ah Cowlin, döndün mü?"

Rossie'nin canlı bir sesle söylediği bu sözler üzerine sadece genç adamın değil, Greta'nın da ilgisi kıza döndü.

"Döndüm, sevgili Ross... Ne zaman buraya gelsem sessizliğinde huzur buluyordum ancak görünen o ki artık huzurum kalmayacak."

Kristy genç adama sevecen bir bakış atarak "Şikâyetçi misiniz, Bay Cowlin?" diye sordu.

"Asla şikâyetçi olamam, leydim. Bu kahkahaların sizinle birlikte malikâneye yerleşmesi bana ümit veriyor. Lord Barlow hayatı boyunca çok az gülümsemiştir. Şimdi ona kahkahalar sunacak bir eşi olması büyük bir talih."

Genç kadın o kadar neşeli bir mizaca sahip olduğunu düşünmese de kibarca teşekkür etti.

Bu sırada genç adam sözlerine devam ederek "Lütfen izin verin de tebriklerimi bahçede size eşlik ederken sunayım," dedi.

Kristy bu centilmeni geri çevirmenin haksızlık olduğunu biliyordu. Üstelik genç adamın söyleyecek bazı şeyleri var gibiydi. "Elbette," diyerek gülümsedi ve önce Greta'ya dönüp veda etti, ardından yüzünde kederli bir ifade olan Rossie'ye bakıp göz kırptı. Bu işbirliği içinde bir bakıştı. Rossie'nin ifadesi o anda gevşedi.

Cowlin gerçek bir centilmendi. Kristy, kocasının onu nasıl işlerde kullandığını bilmiyordu ama ondaki güven veren şeye genç kadın da ikna olmuştu. Sadık bir yardımcı olduğu her halinden belliydi. Kristy onunla konuşarak Bradley'ye dair bazı bilgiler alabileceğini umuyordu.

Kış mevsiminin nispeten insaflı olduğu bir gündü. Rüzgâr şiddetiyle insanın bedenini titretmiyor, yağmur damlalarını zalimce akıtmıyordu. Kararsız, kara bulutlar ve her zamanki ürperten soğuk dışında bilindik bir kış günüydü. Kristy yazın buraları görmek istediğini fark edip, hüzünlü bir gülüşle pelerinine sıkıca sarıldı. Malikâne önündeki beyaz, taşlık yoldan yürüyorlardı.

"Sizin evlilik haberinizi aldığımda şüphesiz bu habere en çok sevinenlerden biriydim," diyen genç adam gergin sessizliği bozdu

Kristy bu sözlerle ona dönmeden "Teşekkür ederim," dedi. "Yine de ne sebeple sevindiğinizi anlayamıyorum. İnsanların çoğunluğu benim varlığımı sorguluyor."

"Ben değil!"

Genç adam ayağıyla küçük bir taşı yuvarladı. "Lord Barlow'un etrafındaki işe yaramaz, aptal soylu kızlardan biriyle evlenmediği için sevindiğim kadar, evlendiği kişinin siz olması da sevincimi arttırıyor."

"Benim övünülecek bir yanım yok, Bay Cowlin."

"Elbette var. Güzelliğiniz..." diyen genç adam ansızın durakladı. Sanki kötü bir şey söylemiş gibi derhal sözlerini düzeltti. "Küstahlığımı bağışlayın ancak bunu inkâr edemem. Öte yandan güzelliğin bile karakterinizin yanında önem arz etmediğini söylemek isterim."

Kristy bu sözlerle mutlu olsa da yeniden itiraz etti. "Beni tanımıyorsunuz, Bay Cowlin."

Genç adam "Sizi tanıyorum," dedi. Gizemli bir bakışla Kristy'ye bakıp, "İnanın sizi yeterince tanıdım," diye devam etti.

Kristy bu sözlere anlam veremedi. Adamın sadece nezaketinden bu cümleleri kurduğundan emindi. "Teşekkür ederim," diye yineledi ve "Ya Lord Barlow? Onu da yeterince tanıyor musunuz?" diye sordu.

"O kendini kimseye yeterince açmaz. Gizemli ve ketumdur. Sadece şunu bilin, Barlow ailesinin zor bir hayatı olmuş. Özellikle kardeşlerin... Dışarıdan bakılınca zenginlik içinde mutlu bir hayatları olduğu düşünülebilir ama gerçekler böyle değil."

"Nasıl?"

"Dave Barlow'un bazı gerçeklere dayanamadığını ve bu yüzden kontluk unvanı dâhil tüm haklarından feragat ederek kaçtığını, kardeşinin ise hayatın acımasızlığına karşı kendine öfkeden bir duvar ördüğünü düşünün. Bu kadarı size nasıl bir hayatları olduğuna dair fikir verecektir. Eminim Lord Barlow bir gün her şeyi anlatacaktır."

Kristy bir parça aydınlanmış olsa da karanlıkta kalan detayları da sormaktan çekinmedi. "İskoç kadınlarından neden nefret ediyor?"

Cowlin çatık kaşlarıyla başını salladı. "Bu kadar detaydan inanın benim bile haberim yok, leydim. Sadece sabredin."

Kristy adamı zorlamayarak gözlerini ondan çekti. Bahçedeki dev çamların yanından sağa dönerek yürümeye devam ettiler. Kristy'nin zihninde soruların tacizi bitmiyordu. Kendi basit yaşantısına kıyasla bu ailenin birçok felaket gördüğünü dolaylı şekilde anlamıştı. Sadece bunların ne olduğunu bilmiyordu. Eğer bunları çözebilirse, Bradley'nin yedi yıl önceki davranışlarını da anlayabileceğini fark etti. Sessizlik içinde bunları düşünürken, Cowlin uzun bedeniyle hızla arkasını dönünce yerinde korkuyla sıçradı.

"Ne oluyor?" diye sormuştu ki genç adam susmasını işaret etti. Kristy nefesini tutarak tek kelime etmedi.

Cowlin bir süre daha gözleriyle etrafı taradı ve seslere kulak kabarttı. Bir müddet sonra yeniden genç kadına dönüp "Bazı olağandışı sesler işittiğimi sandım ama rüzgârdan olsa gerek," dedi.

Kristy, adamın onu yatıştırmak için böyle söylediğini fark etmişti. "Kocamı tehdit edenler mi yoksa?" diye sordu.

Cowlin omuz silkerken öfkeli görünüyordu. "Mektuplar bir süredir gelmedi. Yeni bir şeyler bekliyoruz. Tedbirli olmakta fayda var."

"Elbette," diyen genç kadın merakla sormaya devam etti. "Neden daha çok adam tutmuyorsunuz? Etrafı iyice sararsanız kimse buraya yaklaşmaya cesaret edemez."

"Lord Barlow tehditlerden korkmuyor. Eğer o alçakça şantajdan korkuyor olsaydı bunu yapardı ama çekindiği tek konu, Dave Barlow'un kimliğinin bilinmesi."

Kristy başını salladı.

Cowlin o an kadına döndü. "Sizi asıl çağırma nedenim, Lord Barlow'a karşı sabırlı olmanızı tavsiye etmekti, leydim. Belki bunu söylemeye haddim ve hakkım yok ancak onu çözebilecek tek kadın sizsiniz."

"Çözmek mi?"

"Mutlu bir hayatının, hayatınızın olması için yapılması gerekenden bahsediyorum."

"Ben bunu gerçekten yapabilir miyim bilmiyorum! O benden daima nefret etti."

"Ben buna nefret demezdim," diyen genç adam gülümsedi. "En azından bundan sonra... Siz onun karısısınız. Konumunuzun ve tüm bu zenginliğin keyfini çıkarın."

"Zenginlik hiçbir zaman ilgimi çekmedi."

"İşte bu yüzden onu iyileştirebilirsiniz. Büyük bir kalbiniz var, leydim."

Kristy adeta ifadesiyle teşekkür edip sessizliğe gömüldü. Daha fazla şey öğrenmek için deliriyordu ancak Cowlin iltifat etmede fazlasıyla cömert olsa da, Bradley'ye ait sırları anlatmakta çok ketumdu.

Genç adam "Üşüdünüz, içeri girin isterseniz," dediğinde ondan başka bir şey öğrenemeyeceğini anlayan Kristy pes etti ve "O halde gidelim," dedi. Cowlin "Siz gidin leydim, benim ahırlara bakmam gerekiyor," diye yanıt verdi.

Kristy başını sallayıp geri döndü. Malikâneden uzaklaşmışlardı. Bu kadar yürüdüğünü fark etmemişti. Yavaşça eve doğru yürürken aklındaki mevcut soruların beşe katlandığını fark etti. Düşünceler ve merakı onu tüketiyordu. Bu sırada bir hışırdama sesi duyunca, sesin geldiği sağ tarafa döndü. Çamların ve solgun gül ağaçlarının arkasını göremiyordu. Rüzgâr dalları titretirken, duyduğu sesin rüzgârın uğultusu olduğunu düşünmeyi seçti. Ancak attığı her adımda izleniyormuş gibi hissettiği için oldukça tedirgin oldu. En sonunda koşar adımlarla eve vardı.

***

"Demek mektupları yazanı buldun?"

Bradley'nin öfkeli sesi geniş kütüphanede, kadim raflar arasında uğuldadı. Kendini bildiğinden beri ona en fazla huzuru veren mekân kütüphanesiydi. Deri ciltler, naftalin ve selüloz kokuları arasında, mum ışığında bir şeyler okumak, yüzyıllara tanıklık eden el yazması, değerli kitapların ruhunu solumak genç

adamın hazzettiği ender şeylerden biriydi. Böylesine berbat bir konu bile kütüphaneden aldığı huzura gölge düşüremiyordu. Yine de öfkeliydi. Tehditlerden kimse hoşlanmazdı ancak pek az insan kendisini tehdit edenleri öldürecek kadar ileriye giderdi. Bradley bunlardan biriydi.

Dave, kardeşinin kızgınlığının aksine rahat bir tavırla "Evet! Onu kolayca buldum," dedi.

"Peki, ona ne yaptın? Öldürmem için bana getirmediğine göre, hiç olmazsa suratını iyice dağıttığını düşünmek istiyorum!"

Dave bu sözlerle ansızın kaşlarını çattı. O cadaloz iyi bir dayağı hak ediyordu ama o ateşli güzelliğine, o tatlı yüzüne zarar verecek bir şeyler yapılmasına katiyen izin vermezdi. Ne kadar kötü olursa olsun Lilybeth Abbington şiddetle değil, başka yollarla hakkından gelinmesi gereken bir parçaydı. "Onu bana bırak!" diyen genç adam kardeşine daha fazla detay vermedi.

Bradley bu sırada elindeki kadehle birlikte geniş pencerelerin önüne gitti. Dışarıyı bir süre izleyip kadehi tek dikişte devirdi. "Kim peki?"

Dave yayıldığı koltukta yere bakarken sırıttı. "Bir kadın!"

Bradley ani bir hamleyle ona döndü. "Bir kadın mı?"

Genç adamın aklına ilk anda tek bir isim geldi. *Kristy...* Bu düşünce saçmaydı ama kadın kelimesiyle gözünün önünde beliren tek kişi oydu. *Kadının* ruhtan, etten, kemikten tanımıydı o. Kadınların içinde en özeliydi... Kısa bir an sonra Kristy'nin bunları yapmadığından emin oldu. Bu tür hileli işler ondan uzaktı. Yine de tehditler savurabilecek kadar canına susamış o kadını merak etmişti. Merakı kadar öfkesi de baskındı. "İsim ver!" dedi sertçe.

Dave "Hayır!" dedi duraklamadan. "Bu meseleyi kendim halledeceğim."

"Ben de halledebilirim!"

"Onun için huzurlu hayatımı bırakıp buraya kadar geldim. Ben halledeceğim!"

"Planın nedir peki?"

"Onun tüm bildiklerini, bütün sırlarını keşfetmek... Bunun için çok yol kat ettim."

"Yani onun hayatına sızmayı başardın mı?"

Dave, Lilybeth'le ilk karşılaştıkları günü hatırladı. Onun malikânesine giderken Lilybeth'in felaket haldeki arabasına rastlamıştı. O gün şans yanındaydı ve fazladan bir çabaya girmeden kadının evinde çalışmaya başlamıştı. Sonrasında küçük ayarlamalar gerekmişti. Bu yüzden kardeşinin sorusuna doğrudan yanıt verdi. "Evet. Birtakım tesadüfler ve planlar sonucu hayatına sızmayı başardım."

Bradley her neyse der gibi bakıp, "Tanıdığım biri mi?" diye sordu.

Dave geçiştirmeyi seçti. "Hayır!"

Kardeşinin bütün kadınlara şüpheli gözüyle bakmasını istemiyordu. Tek şüpheli olan Lilybeth Abbington'ı fark etmesini de istemiyordu. Onun işini kendi elleriyle bitirecekti. Kadını buna pişman edecekti ancak onun geliştirdiği plan zaten yeterince pişmanlık vericiydi. Lilybeth, bu planla daha fazla adım atamayacaktı. Barlow ailesinden tek bir kuruş alamayacak kadar berbat bir haldeydi. Aslında Dave'in ona herhangi bir ceza vermesine gerek bile yoktu. Kadın zaten batacağı kadar batmıştı. Bu düşünce Dave'in bir anda gerilmesine neden oldu. İfadesine yerleşen huzursuz tavır kadar, kalbine de bir sıkıntı oturdu. Lilybeth'in, tek çaresi olan o parayı alamadığında düşeceği durumu göz ardı edemiyordu. Kadın, elbette başına gelebilecek her şeyi hak ediyordu ama bu kadar düşmek... Dürüst olmak gerekirse Lilybeth bunca felaketi hak etmiyordu. İşe yaramaz bir kocaya sahip olduğu ve bu adam her şeyi iflasa sürüklediği için Lilybeth'i suçlayamazdı. Yine de şantaj ve tehdit, affedilmez şeylerdi. O aptal kadın cesaretine fazla güveniyordu ama Dave Barlow'u tanımamıştı. Doğru... Matt Higley denen, o hayali adamı tanıyordu. Zaten Dave Barlow'u tanımaması yararınaydı.

Düşüncelere dalan genç adam bir anda odanın sessizleştiğini fark etti. Başını kaldırdığında Bradley'nin dışarıya baktığını gördü. Kardeşi elindeki kadehi öyle sıkı kavramıştı ki, neredeyse

camı tuzla buz edecekti. Dave onu bu kadar öfkelendiren şeyi merak edip usulca ayağa kalktı. Bradley'nin yanına kadar gidip, pencereden dışarıyı inceledi. Kardeşinin neden bu kadar öfkelendiğini anladığında yüzünde imalı bir gülüş belirdi. Leydi Barlow bahçede Cowlin'le yürüyüş yapıyordu. Bir an sonra Cowlin ahırlara doğru, Kristy de eve doğru yöneldi. Dave kardeşinin omzuna dostane bir şekilde dokunup onu kendine getirdi.

"Karını gerçekten kıskanıyorsun!" dedi sanki yeni bir şey keşfetmiş gibi.

Bradley içini okuyabilecek kadar onu yakından tanıyan ağabeyine dürüstçe itiraf etti. "Cowlin'e güveniyorum ama Kristy bir azizi bile baştan çıkarabilir."

"Cowlin yıllardır burada, öyle değil mi? Kristy'ye karşı herhangi bir yanlışı oldu mu?"

Dave'in tuzak gibi duran sorusuyla Bradley ağabeyine kötü bir bakış attı. Sanki Dave her şeyden haberdardı ve onu bilerek zorluyordu. Bu ihtimal dışıydı. Cowlin'in ona bir şey anlatmadığını, evde bir Leydi Barlow olmadığından bahsetmediğini daha önce sadık adamından öğrenmişti. Bu sırrı Dave'den saklayacaklarını konuşmuşlardı. "Cowlin'in elbette bana ya da Kristy'ye bir yanlışı olmadı!" diyerek konuyu kapattı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Dave "Çekinmemiz gereken bir durum olduğunu sanmıyorum," dedi. "O kadının hiçbir halttan haberi yok."

"Eğer bu kadar eminsen sana bırakıyorum."

Genç adam "Ben halledeceğim," diyerek sözlerini yineledi. "Bir süre daha mektuplar gelebilir ancak kimseye tek kuruş koklatmayacağız."

Bradley "Peki, o halde..." dedi.

Mektuplar üzerine daha fazla konuşmadılar. Bir müddet işle ilgili sohbet ettikten sonra Bradley ansızın bir başka detayı tarif etti. Ağabeyine alaycı bir bakış atıp, "Kahvaltıda bahsettiğin şu cadaloz, bu kadın mıydı?" diye sordu.

Dave onun bu ayrıntıyı fark etmesiyle gerildi. Yalan söylemek yerine dürüstlüğü seçti. "Evet, oydu," dedi duruşu dimdik bir şekilde.

Genç adam arsızca sırıttı. "Sakın bana bizi tehdit eden kadına kapıldığını söyleme!"

"Saçmalama!" diye gürleyen Dave, kardeşine adeta düşmanına bakar gibi baktı. "Ona katlanmamın tek sebebi bu mesele... İşim bittiğinde onun da işi bitmiş olacak!"

"Dikkat et de o kadın senin işini bitirmesin. Neredeyse bir volkan gibi patlamak üzeresin. Düşmanımıza âşık olmadan önce bu işi halledeceğini umuyorum."

"Ona asla âşık olmam. O bir cadı!"

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin. Bir cadı... Seni kara büyüyle baştan çıkarmış süpürgeli bir cadı!"

Dave, Bradley'nin yakalarına yapışıp sıkı bir yumruk atmak istedi. "Ben baştan falan çıkmadım. Sen asıl kendine bak!"

"İtiraf ediyorum, Sayın Yargıç... Beni baştan çıkaran bir karım var ve bundan oldukça hoşnutum. Sen de itiraf edersen eşitleneceğiz!"

"Kardeş katili olmak istemiyorum, Bradley Barlow!"

Bradley dalga geçercesine gülümserken Dave öfkeden kudurmuştu. Bradley onu delirtmenin keyfini sonuna kadar çıkarmaya niyetlendiği an kütüphanenin kapısı çalındı. Dave hızlıca içeriye girmelerini buyurdu.

Kristy elinde gümüş bir tepsiyle içeriye girdi. Saçları yine sırtına dökülüyordu. Toparlandığı belliydi ancak o saçlar hüküm altına alınmayacak kadar itaatsizdi. Leydi Wharton'la sipariş verdiği güzel elbiselerden birini giymiş, yeşil gözleri mutlulukla aydınlanmıştı. Onu gören Bradley'nin keyifli hali bir anda yerini başka duygulara bıraktı. Karısını kollarına almakla, onun kalçasını tokatlamak arasında sinirli bir gerginlik taşıyordu. Kristy bugün hata yapmıştı ve yapmaya devam ediyordu. Önce Cowlin'le yalnız başına yürüyüşe çıkması, şimdi de bir hizmetçi gibi davranması... Genç adam onun bu durumdan

mutlu olduğunu yüzüne bakarken anladı. "Size yiyecek bir şeyler getirdim," derken güzel yüzünde keyif vardı.

Genç kadın içerideki öfkeden bihaber, ilk önce Dave Barlow'a döndü ve tepsiyi onun yanındaki küçük konsola bıraktı. Kocasının tabağını alıp kendi elleriyle ona vermek istiyordu. Gözleri Bradley'nin koyu gözleriyle karşılaşınca ansızın irkildi. Bradley gerçekten öfkeli görünüyordu. Kristy bu bakışlardan ürkse de tabağı ona götürmeye devam etti. İri yarı bedeninin, tehlikeli gözlerinin ve öfkenin bile çekicilik kattığı yakışıklı yüzünün dengesini sarsmamasına direnerek yürüdü. Kocası en sonunda işkenceyi kesip ağabeyine döndü.

"O halde ne zaman dönmeyi planlıyorsun?"

Dave'den önce genç kadın bu soruyu işitmiş, kalbinde müthiş bir çarpıntıyla heyecanlanmıştı. Dave'in tehditleri savuşturduğundan emin olmuştu ancak Bradley'nin merakının sebebini öğrenmek istiyordu. Gitmesi istediği için miydi? Az önce gözlerinde gördüğü *Dave gider gitmez senden kurtulacağım!* bakışı mıydı? Kristy gururu kadar kalbinin de parçalandığını hissetti. Elleri artık sabit duramıyordu. Titreyen eliyle Bradley'ye bir parça tereyağlı, çedar peynirli ekmek uzattı. Genç adam "İstemiyorum!" diyerek onu reddetti.

Dave bu sırada "Bir süre daha buradayım," dedi. "Bu işi tamamen bitirene kadar gitmeyeceğim."

Kristy belki bu sözlerle mutlu olabilirdi ama hayır! Kalbinde kırılmışlık hissediyordu. Erkeklere bakmadan "Gitsem iyi olacak," diyerek arkasını döndüğünde Dave ayağa fırladı.

"Aslında benim gitmem gerekiyor. Yapılacak bir sürü işim var." Genç adam öylesine hızlı hareket etti ki, Kristy beklemek ve ona veda etmek durumunda kaldı. Dave kardeşine merak etmemesini söyleyip, Kristy'ye de iyi günler diledikten sonra "Yakında yeniden gelirim," dedi ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Kristy de daha fazla durmak istemiyordu. Tepsiyi eline alıp kapıya doğru yürüdüğünde o kalın, çekici sesi işitti. "Orada kal!"

Yavaşça kocasına döndü ve onun yüzündeki gergin ifadeye kaşlarını çatarak baktı.

"Sana hizmetçilik yapmayacağını söylemiştim!" dedi genç adam sertçe.

Kristy derince bir nefes aldı. Benzer bir kızgınlığın yansıdığı ses tonuyla kocasına yanıt verdi. "İşe yaramak istiyorum! Gün boyu boş oturmak bana göre değil."

"O halde sana piyano çalmayı öğretecek birini bulurum. Ya da dans etmeyi..."

Kahretsin! Dans mı? Ona dokunacak adamı kendi elleriyle boğabilecek kadar öfkeli olan genç adam, hızlıca kendi sözlerini düzeltti. "Piyano en iyisi... Böylece davetsiz konukların sevimsiz taleplerine karşı, her seferinde Leydi Wharton'ın bizi kurtarmasını beklemeyiz."

Kurtarmak! Kristy mutsuz bir gülüş attı. "Haklısınız, lordum. Piyano çalmayı bilmemek büyük bir günah ve o günahkâr kurtarılmalı. Ne yazık ki yaşadığım köyde evime bile sığmayacak bir piyanoya sahip olmadığım için büyük bir suç işledim."

Bradley'nin ifadesi daha da sertleşirken yavaşça kadına doğru yürüdü. Onu kollarına almak istediğine inanamıyordu. Hem çok kızgındı, hem de sevişmelerinden sonra henüz yarım gün bile geçmeden onu yeniden arzuladığı için şaşkınlık içindeydi. Ne zamandan beri bu kadar kontrol dışı davranmaya başlamıştı? Makul olmaya çalıştı. "Elbette bu senin suçun değil," dedi nispeten sakin bir sesle. "Şimdiye kadar piyano çalmayı bilmemen senin kabahatin değil ama bundan sonra öğrenmemen benim kabahatim olacak."

"Bu doğru... İnsanlar beni değil, seni konuşacak!"

Genç adam başını salladı. Kadına tamamen yaklaşmış, onu bütünüyle görecek kadar menziline girmişti. Kristy'nin gözlerinin tam içine bakarken duygusuz sesiyle "Cowlin'le ne konuştun?" diye sordu.

Kristy kocasının bundan haberi olduğunu bilmiyordu. "Sıradan şeyler," demekle yetindi.

"Ne gibi sıradan şeyler!"

"Beni tebrik etti."

"Kim olursa olsun bir erkekle yalnız kalmanı onaylamıyorum. Aslında onaylamıyorum iyimser bir ifade oldu. Buna izin vermiyorum! Anladın mı?"

Genç kadının gözleri şaşkınca açıldı. "Ama o senin en yakın adamın değil mi?"

"Ne olduğu seni ilgilendirmiyor!" diyen genç adam fazla katı olduğunun farkında değildi. "Sadece dediğimi yap! Kimseyle yakınlaşmanı, hiçbir erkekle baş başa konuşmak dâhil herhangi bir münasebete girmeni istemiyorum."

Kristy onunla inatlaşmadı. Aksine, genç adamın hoşlanacağı o cümleyi kurdu. "Senin dışında hiçbir erkekle yalnız kalmadım ve kalmayacağım."

Bradley bu itaat karşısında kalbinde bir rahatlama hissetse de, onu çekip bedeninde hapsedememenin büyük sıkıntısına da katlanmak durumunda kaldı.

Kristy dayanamayıp "Neden böyle bir şey talep ediyorsun?" diye sordu.

Genç adam bir an duraklamadı. "Çünkü sen benim karımsın. Bana aitsin!"

Kristy kalbindeki heyecanın coşkusuna kapılıp yeni yetme bir âşık gibi davranmadı. Aksine, tıpkı Bradley'nin ifadesindeki o hissiz tavra büründü ve elindeki tepsiyi bırakmak için ondan uzaklaştı. Solundaki içki dolabının üstündeki küçük bir açıklığa tepsiyi bırakıp tekrar kocasına doğru yürüdü. "Ya sen?" diye sordu gözlerindeki keskin bakışla. "Benden başka bir kadınla yalnız kalmayacağına söz veriyor musun?"

"Senin durumun bunu sormaya uygun değil," diyen genç adam ukala bir bakışla ona baktığında, Kristy tepsiyi yanlış yere bıraktığını anladı. Neden alıp bu kibirli adamın kafasına geçirmemişti ki?

"Bu cevaptan, metresinle görüşmek istediğini mi çıkarmalıyım?" Bu küstah adama, hiçbir zaman aşağılık bir konuma razı gelmeyeceğini hatırlatmalıydı. Sakin ve vakur durmak Bradley'nin o keyifli ifadesiyle daha da zorlaşınca iyice öfkelenen

Kristy "Onunla görüşecek misin?" diye bağırdı. Sesinin yüksek çıktığını fark edemeyecek kadar gözü dönmüştü.

Genç adam "Neden bu kadar merak ediyorsun?" diye sordu.

"Sadece bilmek istiyorum," diyen genç kadın çenesini dikleştirip devam etti. "Benim geldiğim Highland topraklarında ve Cawdor Kalesi'nde pek çok onurlu erkek vardı. Hiçbiri karısının şerefini lekeleyecek şeyler yapmadı. Eşlerine daima sadık oldular ve karşılığında aynı sadakati gördüler."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Kristy neredeyse kahkaha atacaktı. "Seni nasıl tehdit edebilirim ki? Param yok, zengin değilim, silahlarım ve adamlarım da yok... Sonra kuvvetim bir hiç... Bedenim seninle yarışamaz bile. Söylesene, seni tehdit edebilecek neye sahibim?

Genç adam siyah gözlerini kadının yeşil vadilerine mühürledi. "Güzelliğin..." dedi fısıldar gibi. "Güzelliğinle, İskoç... Beni bununla tehdit edebilirsin. O adama yaklaşarak bunu yapabilirsin ama inan bana bunu tavsiye etmem!" diyen genç adam öylesine derin baktı ki Kristy ürperdi.

Kristy korkmuş olsa da "O adam da kim?" diye sordu.

"Bana karşı kullanacağın o bahtsız. Sakın beni alt etmek için başka bir erkeğin varlığına güvenme! Sonuçları ölümcül olur!"

"Beni öldürür müsün yani?"

"Seni değil," dedi genç adam sakin ama korkutucu bir tonla. "Ama o adamı kesinlikle öldürürüm!"

Bir sürü tehdit içeren cümle, genç kadının bedeninde dolaşıp kalbine sızan kötü bir büyü gibi yankılandı. Kristy kendini onun kollarına gömmek ile onu bir yerlere gömmek arasından tuhaf bir düşüncedeydi. Tehditlere dair konuşurken bile tehdit edebilen öylesine küstah bir adamdı ki...

"Ben bunu asla yapmam!" diyebildi korkarak. "Sakın sen de yapma! Bana karşı bir kadını kullanma!"

"Hangi kadın seni alt edebilir?" diyen genç adam, en sonunda onu kollarına çekti. Avuçlarındaki ince kolları öylesine sıktı ki, Kristy'nin canı yandı. Genç kadın bu acıyı fark edemeyecek kadar

heyecanla doluydu. "Leydi Ravenwood..." demişti ki Bradley onu susturan bir öpücükle dudaklarına yapıştı.

Genç adam karısının dudaklarını sertçe alırken, sanki ruhunu da söküp götürüyordu. Onu öylesine derinden ve sahiplenici öpüyordu ki, Kristy de kendini bırakmaktan başka bir şey yapamadı. Kollarını kocasının boynuna doladı ve öpüşlerine istekle karşılık verdi. Nefesleri, bedenleri, kalpleri birbirine karışırken, onu nasıl da sevdiğini bir kez daha anladı. Metresine dair düşünceler zihnini kuşattığında daha çok sokuldu kocasına. Sanki ona sahip olanın kendisi olduğunu önce Bradley'ye, sonra dünyanın tümüne gösteriyordu. Ellerini daha sıkı boynuna kenetlerken, kalbi onun sert göğsünde huzursuzca atıyordu. Ne kadar alırsa alsın yetmediğini fark ettiğinde bedeninin onunla birleşmesine ihtiyacı olduğunu anladı. Kocasının elleri sırtından belindeki oyuğa, oradan kalçasına kadar indiğinde inledi. Onun da sertleştiğini, kendisi kadar arzulu olduğunu hissetmek genç kadını bitirecekti neredeyse.

Bradley genç kadını kuvvetle kendine bastırdığı sırada, onu bir yerlere yaslamak ya da bir yerlere yatırmak için deliriyordu. Kristy de bu niyeti okumuş gibiydi. Ansızın kendini çeken genç kadın, gözlerini de açarak nispeten bilincine kavuştu. Kahretsin, bunu yapamazdı! İstediği her an, istediği her yerde onunla sevişemezdi. Ya en kötü ihtimal gerçekleşip de hamile kalırsa? Bunu tüm kalbiyle istese de, mantığıyla istemiyordu. Buradan ne zaman gideceği belli değilken düşüncesizce davranmamalıydı. Hayatı bir kez zindan olmuştu ve şimdi daha büyük bir zindana tıkılmayı göze alamazdı.

"Dur!" diyerek, Bradley'nin kollarından çıkmak için geriye kaydı.

Genç adam onu bırakmadı. "Durmak istemiyorum ve sen de istemiyorsun!"

Kristy gözlerinde biriken yaşları hissedince direnmek istedi. "Bu şekilde olmaz!" dedi kalbi sancırken.

"Kahrolası, hangi şekilde? Yatak odasına mı gitmek istiyorsun?" Kristy dolu gözlerinin ardından gülümsedi ve elleriyle

kocasının yüzünü kavradı. Bradley onun avuç içlerini öptü. "Söyle bana," dedi ardından. "Neyin var?"

Genç kadın titreyerek kocasının göğsüne sokulup, kaya gibi sert, ateş gibi sıcak bedenine kapandı. Oraya yüzünü yasladı ve gözlerini kapatıp hıçkırarak ağladı.

Bradley onu sımsıkı sararken, göğsünde ağlayan bir kadınla ne yapması gerektiğini düşündü. Başkası olsa onu hızla söküp atar, belki yanından bile kovardı. Ağlayan kadınlara karşı öfkesi daima diriydi ve bundan pek hoşlanmazdı ama söz konusu Kristy olunca, onu itmek cehenneme düşmekle aynı gibiydi. Daha da sıkı sardığı kadının kulağına eğilip "Sevgilim," diye fısıldadı. "Bana ne olduğunu anlat!"

Kristy heyecanla gözlerini kaldırdı. Ondan böylesine sözler işitmek nasıl bu kadar tarifsiz bir mutluluk verebilirdi? Daha önce eşi benzerini görmediği mutlu bir rüyada olduğunu düşündü sadece. Kalbi bir yandan yıkılırken, bir yandan onarılıyordu sanki.

"Dave'e ne zaman döneceğini sordun!" diyebildi en sonunda.

Bradley kaşlarını çatıp ona sertçe baktı. "Bu seni neden ağlatıyor?"

Kristy başını salladı. "Beni ağlatan o değil ki..."

Bradley eğilip karısını alnından öperken "Ne o halde?" diye sordu. Kızıl saçları darmadağındı yine. Yüzüne, kulağına, omuzlarına, her yerine inen şahane bukleler genç adamın aklını karıştırıyordu.

"Dave giderse beni de göndereceksin!" diyen karısının sesiyle bakışlarını onun saçlarından çekip dolu gözlerine sabitledi.

"Ne?"

"Ağabeyin evli olduğumuzu sandığı için bu oyunu sürdürüyorsun. O gidince oyun da bitecek."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

Kristy'nin dudakları üzgün bir çocuk gibi kıvrıldı. "Dave sonunda İtalya'ya dönecek ve bizim hayatımız da kaldığı yerden, hiç olmamış gibi devam edecek. Evliliğimiz hiç var olmamış gibi..."

Bradley onun gözlerinin tam içine öylesine kızgın baktı ki, Kristy kendini suçlu hissetti. Ne yaptığını bilmiyordu ama sorması gerekenleri sorduğundan emindi.

Genç adam onu daha da sıkı tutarken "Sen delirdin mi?" diye sordu. Neredeyse bağırmıştı. "Sen benim karım oldun! Ben sana sahip oldum!"

"Evet ama..."

"Biz seninle Tanrı huzurunda evlendik ve evliliğimiz dün gece tamamen gerçekleşti. Senin her şeyini aldıktan, masumiyetini ihlal ettikten sonra seni öylece bırakabileceğimi mi düşündün?"

"Ben... Ben ne düşüneceğimi..."

Bradley onu sarstığını fark etmeden öfkeyle konuşmaya devam etti. "Dün gece yatağıma girmeseydin de, hiçbir zaman girmeyecek olsaydın da seni bırakmazdım!"

"Ne?"

"Doğru duydun. Seni başka adamlarla ya da tek başına yaşayacağın bir hayata bırakacak değilim. Bu kadar ahmak birine benziyor muyum?"

"Benden kurtulmak için gün sayıyordun!"

"Evet ama artık yapamam. Sen çoktan benim ruhuma işledin."

Kristy kalbinin rahatladığını hissetti ama bedeni çok da rahat değildi. Zayıf vücudu titriyor, kalbi gümbürdüyor, kulakları uğulduyordu. İşittiği şeyler öylesine güzeldi ki, gülümsemesine engel olamadı. Islak yeşil gözlerinin yüzüne verdiği kedere aldırmadan genişçe gülümsedi.

Genç adam onun güzelliği karşısında, kalbinin dehşetli bir çarpıntıyla sarsılmasına şaşırmadı bile. Onu yeniden göğsüne bastırdı ve güven verici sesiyle kulağına fısıldadı. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Leydi Barlow!"

Kristy mutluluğun nasıl bir şey olduğunu daha önce bilmiyordu ama şimdi... Şimdi bunu her anlamda hissediyordu. Kocasının göğsünde soluklanırken aldığı nefesler ona yetmiyor, varlığını birdenbire saran o coşkuyu kontrol altına alamıyordu. Sağlığından emindi ve kulaklarının da iyi işittiğini biliyordu ama duyduklarının kendi hayal dünyasının bir yansıması olmasından korkuyordu. Bu yüzden bir kez daha "Beni bırakmayacak mısın?" diye sordu incecik bir sesle...

Yüzünü kaldırıp Bradley'nin gözlerine baktı. Genç adamın ifadesine sakinlik, gözlerine keyif yerleşmişti. Dudakları neredeyse gülümseme ile kıvrılmak üzereydi. Kristy onun gülüşüne karşı, dermanına kavuşacak muhtaç bir yaralı gibi hissediyordu.

"Seni bırakmayacağım, Lethe!" diye fısıldayan genç adam yüzünü, karısının kederden izler taşıyan o güzel yüzüne eğdi. Kristy'nin yüzündeki tedirginlik onu huzursuz ediyordu. Güçlü parmaklarıyla onun teninde dolaştı. Dolgun dudaklarının hafif çıkık kenarları boyunca sakinleştiren, huzur veren dokunuşlar bıraktı. Sadece bir saniye sonra Kristy'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Onun bu neşesine karşılık kendisi de gülümserken "Mutlu musun?" diye sordu.

Bradley'nin bu ilgisinden çok gülüşü genç kadını mutlu etmişti. Kocasının sıcak, gözlerinin içi parlayarak gülümsemesi Kristy'nin o an dilediği tek şeydi. "Mutluyum... Ömrümde hiç olmadığım kadar," dedi. Gözleri, o sert çehreye müthiş bir çekicilik katan o hafif gülüşe takılı kalmıştı.

Genç adam meraklı bir şekilde "Sen bana mutlu olup olmadığımı sormayacak mısın?" diye sordu.

"Mutlusun," dedi genç kadın bir an duraklamadan. Nedenini sormasını beklemeden yanıtını verdi. "Çünkü gülümsüyorsun. Gerçekten gülümsüyorsun."

Bradley'nin gözlerine şaşkınlık yerleşse de, muzip bir tavır takınarak itiraz etti. "Ben de arada sırada gülümserim. Hiçbir

zaman gülümsemeyen, somurtkan bir adam olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Kristy küçük bir kahkaha attı. "Evet, bazen gülümsüyorsun ama sadece zorunluluktan. Şimdi gerçekten gülümsüyorsun. İçten gelerek, mutlulukla... Ve bunun sebebi olduğumu bilmek beni gururlandırıyor."

Genç adamın gülüşünün yerini ciddiyet aldı ancak ifadesi hâlâ keyifliydi. Kadının üzerine daha çok eğildi ve dudaklarına doğru fısıldadı. "Doğru, bunun sebebi sensin," dedi. "Mutlu olmamın sebebi sadece sensin..."

Kristy kendini öne itti ve aralarındaki kısacık mesafeyi de kapatıp kocasının dudaklarına sokuldu. Bradley bu fazla cesur harekete gülümserken tüm işi ona bıraktı. Hareket etmedi ve Kristy'nin hamlesini merak etti. Genç kadın tecrübesizdi ama öğrenmeye açıktı. Çekinerek dudaklarını kıpırdatsa da fazlası için cesarete ihtiyacı vardı. Genç adam o cesareti kadına verdi. Belinden sımsıkı kavrayıp, dudaklarını kendi sıcak solukları arasına aldı. Onu sadece birkaç saniye sonra tek başına eyleme geçecek, bir alev gibi yanacak kadar ayarttı...

***

Dave yeniden Matt Higley kimliğine bürünmek için hazırdı. Atı üstünde Londra'ya doğru giderken Lilybeth'in dünden beri neler yaptığına dair merakı tek gündemiydi. O yaşlı, kart zamparanın bugün onu ziyarete gelip gelmeyeceğini düşünürken anlamsız bir öfkeye kapıldı. Lilybeth sebebini açıklamış olsa da, erkeklerin tümüne olan güvensizliği yüzünden kızgınlığı da her saniye artıyordu. Lord Jurnigham'ı yedi yıl önceki haliyle hatırlamak da zor olduğu için kesin bir kanaate varamıyordu.

Yedi yıl önce, yani tüm bu keşmekeşliği bırakıp gitmeden önce de soylularla arasında derin bağlar yoktu. Babası onları hiçbir zaman iş ya da soyluluğun gereği olan konularda doğru düzgün eğitmemişti. Öğretmenler tutulmuş, mekanik bilgiler aşılanıp durmuştu. Onlar henüz birer çocukken gittiğinde Dave de sonraki yıllarda kimseyi tanımak için özel bir gayret göstermemişti. Sadece kardeşine değer vermiş, onun için her

şeyin üstesinden gelmeye yemin etmişti. Yirmi beş yıl önce babası, metresiyle Amerika'ya kaçarken gemileri alabora olunca ölmüştü. Söylentiler bu yöndeydi ve doğrusu Barlow ailesi içinde annelerinden başka kimse bu habere üzülmemişti. Sadece birkaç ay sonra annesi de o kederli hayatından kurtulmuş, sonrasında malikâneye büyük bir sessizlik yerleşmişti.

Dave, babasından kalan haklara kavuştuğunda henüz on bir yaşındaydı. Büyüdüğünü kendine hatırlattığı ancak hâlâ bir çocuk olmayı dilediği yaştaydı. Sonraki on yıl boyunca avukatların, vekilharçların gözetiminde işleri yürütmeye, daha doğrusu öğrenmeye çalışmış, Oxford'daki eğitimi biter bitmez yeni Walsham Kontu olarak tüm sorumluluğu yüklenmişti. Üniversitedeki yaşantısı o zamana kadar huzur bulduğu tek deneyim olmuştu. Kitaplar, bilim ve yeni şeyler öğrenme merakı geçmiş tecrübeleri gölgede bırakmıştı. Üstelik geçmişin kâbuslarının peşini bırakacağını sanacak kadar büyümüştü. Artık huzura ereceğini düşünmek ne büyük yanılgıydı. Oysa o kâbuslar her gece onu uykusundan etmek, keyif aldığı ne varsa sabote etmek için, hiçbir yere gitmemişlerdi. On bir yaşındayken bunlara göğüs gerecek kadar cesur bir çocuk olmuştu ama aslında bütün acılar onun kalbinin en gizli noktalarına kadar işlemişti. Kâbuslar peşini asla bırakmamıştı. Annesinin çığlıkları, lanetleri, küçük kardeşinin korkulu gözleri... Bu yüzden kontluğu devraldığında içine girdiği dünyaya hiçbir zaman alışamamaktan korkmuştu. Yirmi sekiz yaşında, bu kirli dünyaya, her köşesinde berbat anılar taşıyan evlere, mekânlara daha fazla katlanamayacağını anlamıştı. İşler de öylesine kötü gitmeye başlamıştı ki iflasın kaçınılmaz olduğu günlerin yaklaştığını biliyordu. Her gün, her akşam kardeşiyle kavga etmesi de işin bir başka berbat yönüydü.

Bradley'nin karakteri sertleşerek, kendisine hissiz bir dünya oluşturmasına neden olmuştu. Geçmişten kaçmasının yolu, onu hiç yaşanmamış saymak, unutmaya çalışmaktı. O korkunç hatıraların ruhuna sızmasına izin vermemenin çaresinin, ruhunu katı duvarlarla çevrelemek olduğunu savunmuştu. William Bradley Barlow'un güçsüzlüğe tahammülü yoktu. Dave'in hatalarını ya da noksanlıklarını bu yüzden kabul edemiyordu. Onu şiddetli

bir şekilde beceriksizlikle, en çok da babasına benzemekle suçladığı bir akşam, Dave bu düşünceden nefret etse de kardeşine hak vermiş, artık hiçbir şeye katlanamadığından bahsetmişti. Bu kahrolası unvanı, tüm işleri, kiracıları ve toprakları idare edemeyecek kadar ruhunun çöküntüde olduğunu, zamanla ruhundaki bu tahribatların silineceğini düşünmekle hata yaptığını itiraf etmişti. Bradley 'O halde bana bırak!' dediğinde, Dave bu fikre her şeyden çok hazırdı. Uzun zaman önce bu hayatın kendisine göre olmadığını anlayıp, her şeyi bırakıp gitmeyi hayal etmişti. Ancak bu, o zamanlar imkânsız bir hayaldi. Çünkü kanunlar, unvanlar dâhil hiçbir mülkiyeti kardeşine bırakmasına izin vermeyen bir hiyerarşi ağını desteklediği için Dave sorumluluklarından feragat edemiyordu. Hem kontluğu sürdürmek, hem de uzak bir yerde bağımsız bir hayat yaşamak mümkün olmadığı için geriye tek bir yol kalıyordu.

Kontluğun Bradley'ye geçmesinin tek çaresi Dave'in ölümüydü. Sahte bir ölüm planını sunan da Bradley olmuştu. Dave o andan itibaren katlanamadığı o geçmişten, üstlenemediği sorumluluklardan kaçmasını sağlayan bu fikri kabul etmişti. Bradley'nin bu şartına karşılık, kendisi de elbette bir şart öne sürmüştü. Bu, son bir ağabeylik vazifesi, içindeki koruma dürtüsünden kaynaklanan son bir dilekti. Kardeşinin tek başına kalıp, sürekli olarak geçmişi kurcalamasını, zihninde kâbuslara yer açmasını, kısaca aynı hataları yapmasını önlemek için onun evlenmesini istemişti. Kendi berbat hayatına kıyasla, Bradley'nin sorumluluk almaya elverişli karakterinin, evlilikle taçlanıp onu mutlak bir huzura erdirmesini istiyordu. Ailesinin felaketine neden olan tüm entrikalardan uzak biriyle evlenmesini şart koşmuştu. Güzel biriyle... Aristokrasideki kızlar gibi kırılgan ve hassas değil, hayatı çekip çevirebilecek kadar güçlü, onurlu ve masum bir kızla... Ona annesini ya da babasının metresini hatırlatmayacak kadar farklı biriyle... Bir köylüyle... İskoçya'nın en güzel, en makul kızıyla... Onu bulmak kolay olmamıştı ama o zamanlar sadık adamı olan John, tam da böyle bir kızdan bahsetmişti. Kimsesi olmayan yetim ve öksüz, oldukça güzel ve hayatın zorluklarını yükleneblecek kadar güçlü bir kızdan... Yani Kristy'den bahsetmişti.

O an Dave için kardeşinin evleneceği kişinin İskoç olması bir anlam ifade etmemişti ancak Bradley buna ölümüne karşı çıkmıştı. Dave en sonunda onu ikna etmiş, onların evlendiği günün ertesi gecesi de sahte ölümünü hazırlamıştı.

Artık yirmi beş yaşında yetişkin bir adam olan Bradley, Dave'in aksine kâbuslarıyla başa çıkacak kadar katılaşmış, sorumluluk aldığı ne varsa oraya hislerini asla bulaştırmamıştı. Bu yüzden evliliğinin de, kontluğun da yoluna gireceği açıktı. Nitekim kısa bir süre içinde servetlerini katladığını Dave'e mektupla yazmış, genç adam o an huzura ermişti. Sicilya kıyılarındaki bir köyde kendine bir hayat kurmuş, araziler ekip biçmiş, çiftçilik yapmış, onu tanımayan ve geçmişini bilmeyen güzel insanlarla dost olmuştu. Artık huzuru bulmuştu. Ta ki huzurunu kaçıran Lilybeth ortaya çıkana kadar...

Kahrolası kadın! Dave her düşündüğünde ona olan öfkesinin bentlerini aştığını fark ediyordu. Hayatını tepetaklak etmişti o sarı cadaloz! Ancak bu defaki öfkesi biraz daha farklıydı. Lilybeth'in hayatına sızmadan önce, Cowlin'in gönderdiği mektupları okuyarak, yazma stilinden onun bir kadın olduğunu anlamıştı. Bradley'den habersiz Londra'da buluştuklarında Cowlin, bir gece yarısı malikâne etrafında fark ettiği ve sonrasında takip ettiği Peter'dan bahsetmişti. Lilybeth'in aptal seyisi. Cowlin bu bilgileri Bradley'ye de anlatacağını söyleyince, Dave ondan biraz beklemesini istemişti. Peter denen seyisin çalıştığı Leydi Abbington'ın malikânesine girip, öncelikle bundan emin olmanın ve kadının neler bildiğini bulmanın daha mantıklı olacağını söylemişti. Cowlin, zaten yeterince meşgul olan Bradley'nin canının daha fazla sıkılmasını ve şantajcılarına acımayarak başına bela açmasını istemediği için, bu konuyu Dave'in halletmesini minnetle kabul etmişti.

Dave bu meseleyi çözmeden önce, Lilybeth'e asla acımayacağına dair yemin etmişti ancak şimdi o kadına ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Lilybeth'in iyi bir dersi hak ettiği açıktı. Sadece tehdit ettiği ve onların huzurunu kaçırdığı için değil, Dave'in o sakin, dingin hayatını bitirdiği için de ona karşı oldukça öfkeliydi. İçindeki hisler Londra'ya gider gitmez onu kaçırıp işkence

etmesini, yaptıklarını ödetmesini istiyordu ama bir yanıyla ona zarar vermenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Kadının itirafını işitmişti. Artık yapılacak pek bir şey kalmıyordu. Mektuplara bir cevap verip, defolup gitmesini ya da bildiği her şeyi herkese anlatmasını yazabilirdi. Böylece Lilybeth zaten bilmediği şeyleri anlatmayacağı için, bu iş kendiliğinden kapanabilirdi. Dave ondan sonra eski hayatına dönebilir, İngiltere'yi terk edebilirdi... Fakat genç adam bunu yapmaya ilk günlerdeki gibi istekli değildi. Lilybeth'le biraz daha oynamanın o tahrik edici dürtüsünü hissettiğinde devam etme kararı aldı. Tabii öncesinde yapılacak başka bir işi vardı.

Genç adam Londra'ya kısa sürede vardı. Oraya gider gitmez kendini bir anda Leydi Radcliff'in evinin önünde bulunca düşünceleri onu rahatsız etti. Buraya ne diye geldiğini bilmiyordu. Aslında oldukça iyi biliyordu. Lilybeth yarın Cornwall'a dönecekti. Bugün Londra'da kalacaktı ama Dave onun ne yapacağını merak ediyordu. Mesela o yaşlı bunakla görüşüp görüşmeyecek miydi, merakı sadece buna yönelikti. Evden hizmetçi olduğu anlaşılan bir kadın dışında kimse çıkmadığı gibi, eve gelen birileri de olmadı. Bu nispeten genç adamı iyi hissettirdi. Hiç olmazsa o sarı cadı, muhteşem vücudunu Lord Jurnigham'ın gözüne sokmak yerine Leydi Radcliff'in kafasını şişirmekle meşguldü. Genç adam akşama kadar orada kaldı ve Lilybeth'in evden çıkmadığına tanık olup, biraz olsun gerginliğinden arındı. Bir katil gibi, bir düşman gibi onu gözetlemeyi bırakmalıydı ama hali hazırdaki durumu da düşmanlıktan aşağısı değildi. Hava iyiden iyiye kararınca hem bir şeyler yemek, hem de kumar oynamak için kimsenin onu tanıma ihtimalinin olmadığı Ritz Kumarhanesi'ne gitti.

***

Lilybeth pazartesi günü saat on ikide gelmesini söylemişti ama Dave sabah onda Leydi Radcliff'in evinin önünde beklemeye başlamıştı. Hizmetliler bir süre önce Lilybeth'in bavulunu getirip arabaya yüklemişlerdi ancak genç kadın henüz görünmemişti. On iki buçuğa doğru kapılar açıldığında, içeriden çıkan kişiyi görmesiyle Dave'in kaşları hızla çatılıp, büyük bir

öfke kanına doldu. Lord Jurnigham o boğuk kahkahasını atarak binadan çıkarken genç adam kendisini öyle zor kontrol etti ki, bu hayatı boyunca sınandığı en zorlu anlardan biriydi. Üstelik Lilybeth'in şuh kahkahalar atmasının yanında, giydiği o elbise de Dave'in sadece yaşlı adamın çenesini değil, bütün Londra'yı dağıtmasına neden olacak kadar öfkelenmesine yol açtı. Lilybeth'in üzerinde daha önce görmediği bir elbise vardı. Genç adam renklerin o süslü isimlerini bilmiyordu ama elbisenin göz alıcı bir mavi olduğunu fark etmişti. Bu mavi elbiseyi diğer bütün aptal mavi elbiselerden ayıran şey, göğüs kısmındaki o devasa açıklıktı. Öyle ki Lilybeth'in dolgun göğüsleri o açıklıktan taşıyor, Dave'in bulunduğu yerden bile gözlerine ilişiyordu. Ona oldukça yakın olan Lord Jurnigham ise Lilybeth'in davetkâr yakasına her baktığında mutlu bir domuz gibi dört dönüyordu. Dave o kart zamparanın durmadan kadının mahrem yerlerine baktığını fark ettiği an yerinde duramadı. Ani bir hamleyle atıldı ve kendini bir anda o soyluların içinde buldu.

"Leydim, hazırsanız!" diyerek Lilybeth'in dikkatini çekerken soru sormamış, adeta tehdit etmişti.

Lilybeth ansızın onu görmenin heyecanıyla konuşmakta olduğu sözleri unutup, genç adamın öfkeli mavi gözlerine özlemle baktı. Bu sırada Lord Jurnigham lafa dalıp "Bu da kim?" diye sordu.

Dave, yumruğunu suratına indirmek istercesine bir ifadeyle yaşlı adama döndü. Croshaw Kontu bu hiddeti fark ederek bir adım geriye kaydı.

Lilybeth de şüphesiz genç adamı böylesine öfkeli gördüğü bir anı hatırlamıyordu. Genç kadın şaşkın olsa da hızlıca yanıt verdi. "Bu benim arabacım, Bay Higley!"

"Bir çalışan mı?" diyen yaşlı adamın gözleri Dave'in yüzünde gezindi.

Genç adam "Öyleyim!" dedi. Kendini dizginlemezse her şeyi mahvetmek bir yana, Lilybeth'in şantajı gerçekleşmeden önce kimliğini kendisi ele verecekti. Ancak yaşlı adamın da gözlerine şüpheci bakışlar yerleşince Dave daha da huzursuz oldu.

"Yüzün tanıdık geliyor," dedi Lord Jurnigham. "Daha önce nerede çalıştın?"

"O bir gezgindi," diyen Leydi Radcliff gülümseyerek araya girdi. "Beni ve sevgili Lilybeth'i ayyaş bir arabacıdan ve sağanak yağmurdan kurtardı. Lilybeth de ona iş vermiş. Doğrusu, Bay Higley her işin üstesinden gelebilecek kadar yetenekli birisi."

Dave rahatsızca gerinip kadına döndü. "Teşekkür ederim, leydim... Sizi kurtarmak bir onurdu."

Forrester Kontesi ahlaksız bir tavırla göz kırptı. Lilybeth kadının, sevdiği adama durmadan övgüler dizmesine ve ona hayran hayran bakmasına dayanamayarak öne atıldı. Bu adam sadece kendisine aitti ve onu azgın, dul konteslerden korumalıydı. İçinde fokurdayan kıskançlık ateşiyle gergince konuştu. "Artık gidelim, Bay Higley! O aptal hizmetçiler malikânemi yıkmadan önce evime gitmek istiyorum. Boş bırakmaya gelmiyor!"

Dave'in koyu mavi gözleri Lilybeth'i buldu. Öfkesinin gölgesinde başını salladı. Lilybeth arabaya yönelmeden önce yapmacık bir coşkuyla Leydi Radcliff'e sarılıp "Tadilatım biter bitmez seni ve kızlarını evimde görmek istiyorum, hayatım," dedi.

Seni düzenbaz sürtük! diye içinden geçiren Dave, Lilybeth'in evine konuk almaktan ölümüne korktuğunu bilen tek kişiydi.

Lilybeth elini Lord Jurnigham'a uzattığında Dave'in de kızgınlığı artık kontrol edemez seviyeye geldi. Yaşlı adam Lilybeth'in elini saniyeler boyunca dudaklarında tutarken, Dave yumruğunu onun çenesine indirmekle, arabasına yürümek arasında kaldı. İkincisini başarabildiğinde kibarlıktan uzak, kaba bir şekilde arabaya doğru yürüdü. Lilybeth o gereksiz insanlarla vedalaşırken, genç adam gözlerini bilerek ondan çekmişti. Kadının o hafif davranışlarını, gevşek ve arsız hareketlerini biraz daha görürse, onu bileğinden kavradığı gibi arabaya tıkmaktan korkuyordu. Neyse ki kısa sürede Lilybeth de geldi ve "Kapı!" diyerek Dave'e kapıyı açmasını işaret etti.

Genç adam kimsenin görmediğinden emin olduğu sert bir bakışla kadını ikaz ettiğinde, Lilybeth'in rengi soldu. Genç kadın, onu özlediği ve artık baş başa olacakları evine gittiği için

heyecanlıydı ancak adamın keskin ve öfkeli gözlerinden yanlış giden bir şeyler olduğunu anladı. Yüzü düşerken arabaya oturdu. Leydi Radcliff ve Lord Jurnigham'a pencereden el salladığı an, tek atın çektiği mütevazı araba hareket etmeye başladı. Lilybeth o andan itibaren tüm bu yolun nasıl geçeceğini düşündü. Tek başına yolculuk yapmaktan daha kötüsü, âşık olduğu adamın tuhaf davranışlarının ve öfkesinin sebebini çözememekti.

***

Zaman geçmiyordu. Lilybeth hiçbir şeye odaklanamıyor, düşüncelerle boğuşurken delirmesine neden olan merakı her saniye artıyordu. Matt'in dün bütün günü nerede geçirdiğini bilememek, üstelik bugünkü anlamsız öfkesinin nedenini anlayamamak onu geriyordu. Belki de bir karara varmıştı. Belki de Lilybeth Abbington'ın kötü bir kadın olduğuna inanmıştı.

"Aptallık ettim!" diye fısıldadı kendi kendine. Ona tüm planlarını anlattığı, çevirdiği komploları tamamen ortaya döktüğü için hata etmişti. Genç kadın onun gözünde değer kaybettiğine emindi artık. Vardığı bu kanaatle kalbine ağır bir keder oturdu. Matt Higley denen bu gizemli adamı her gün artan bir aşkla severken, ondan karşılık görme ihtimali artık uzak bir hayalden ibaretti. Kimse böylesine kötü bir kadını sevmek istemezdi. Sevemezdi de... Lilybeth her şeye rağmen peşin hükümlü olmamak için gerçekleri bir de ondan işitmek istedi. Bunu malikâneye gidene kadar bekleyemeyeceğini anladığında arabanın sürgülü camını itti ve kafasını uzatıp, resmiyet takındığını fark etmeyerek "Bay Higley!" diye bağırdı. Kışın o soğuk havası yüzünü adeta duvara çarpmış gibi acıtırken sözleri rüzgârdan işitilmedi. Bir kez daha bağırsa da, kendi kulaklarına bile ulaşamayan sesi Matt'in duyması imkânsızdı. Eliyle arabanın tahtasına vurarak bağırmaya devam etti ancak Matt'in işitmeyeceğini anladığında yeniden içeriye sindi. Birkaç saniye sonra araba öylesine ani durdu ki, Lilybeth kötü bir kaza geçirmemek için bir yerlere tutunmak zorunda kaldı. Bu hamle düşünceli bir insanın yapamayacağı kadar korkunç sonuçları doğurabilirdi. Lilybeth o an yeniden emin oldu. Matt'in atını bu şekilde durdurması

kesinlikle içindeki öfkenin yansımasıydı. Ah, lanet olası adam, onu öldürmek mi istiyordu?

Lilybeth de bu andan itibaren sakin kalamadı. Ne yaptığını bilmiyordu. Evet, kötü bir kadın olarak şantaja başvurmuştu ama en son ayrıldıklarında Matt gayet normal davranmıştı. Genç kadın onun birdenbire fikir değiştirdiğini anladı. Korktuğu kadar öfkelenmişti de. Arabadan adeta kendini atarak indiğinde, toprak yoldaki bir su birikintisine saplanan küçük, kibar ayakkabıları çamur içinde kaldı. Genç kadın iğrenerek eteklerine baktı. Sıcak çamuru bileğine kadar hissediyordu. Bu onun öfkesini taşıran son damlaydı.

"Tanrı aşkına! Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Genç adam arabacı bölmesinden inmeden, oturduğu yüksek yerden kadına küçümser bir bakış atarak "Ne mi yapıyorum?" diye sordu alaycı bir sesle. "Durmamı söyleyen siz değil miydiniz, leydim?"

"Kibarlıktan tek zerre anlamadığının farkındayım ama bir soyluyu, bir kadını, dahası beni taşıdığını unutmamalıydın!"

Dave zaten öfkeliyken, kadının çelişik davranışlarıyla daha da sinirlendi. Üstelik pelerininin altından gözlerine doğru fırlayan o açık yakayı her gördüğünde bu öfke ateşine bir odun daha atılıyordu. "Söyleyeceğiniz önemli bir şey mi var? Neden durduk?" diye homurdandı.

Lilybeth dehşetli bir inleme sesi çıkarıp, ellerini beline yasladı. "Arabanın içinde neredeyse yüzüstü yere yapışıyordum. Derdin ne senin? Neden dizgini boşalmış azgın bir at gibi sinirlisin?"

Dave onun sözlerine karşılık hiddetle yanıt verdi. "Halimi hatırımı sormak için mi arabayı durdurdun?"

"Sadece neden bu kadar öfkeli olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu seni hiç ilgilendirmiyor!" dedi genç adam sertçe.

Lilybeth tedirgince üsteledi. "Sebebi ben miyim?"

"Sen mi?" diyen genç adam küçümseyen bir bakış attı. Kıskançlık yüzünden böylesine delirmeyi gururuna yedirememişti. Acımasızca "Leydi Abbington olman benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Söylesene, kendini ne sanıyorsun sen?" diye sordu.

"Ben hiçbir şey sanmıyorum," diyen Lilybeth genç adamın bu aşağılayıcı ve alaycı tavrıyla incindiğini hissetti. Bir an sonra baskın karakteri aptalca bir yalan söylemesine neden oldu. "Doğrusu sen de benim umurumda değilsin. Öfken yüzünden neredeyse yaralanacağım için sordum. Yoksa istersen kendi kendini ye, beni hiç ilgilendirmiyor. Ayrıca mola vermeni istediğim için arabayı durdurdum."

Dave kızgınca "Çok az bir yolumuz kaldı. Sanırım dayanabilirsin," dedi.

"Dayanıp dayanamayacağım sizin sorununuz değil, Bay Higley! Mola vermenizi istiyorum ve uygun bir yerde vereceksiniz."

Dave, kadının 'siz' diye hitap etmesi ve yine o klasik cadıya dönmesiyle daha çok gerildi. "Çok mu zor durumda kaldınız?" diye sordu gözlerindeki eğlenen ifadeyle. "Şuradaki çalılar işinizi görecektir!"

Lilybeth'in ağzı aralandı ama bir şeyler demek için değil... Sadece şaşkınlık ve utançtan. "Bir köylü gibi oraya işememi mi istiyorsun?"

"İhtiyacı olan sensin, öyle değil mi? Doğrusu bu ihtiyacını nasıl gidereceğin benim problemim değil. İstersen bırak gitsin!"

"Ah, Tanrım! Bu nasıl bir küstahlıktır! Seni işe yaramaz, adi serseri! Kibarlıktan, centilmenlikten hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi? Rezil yerlerde kumarla, kadınlarla sürüneceğine, keşke bir soyluyla nasıl konuşman gerektiğini öğrenseydin! Sanırım dün yaptığın da buydu. Kim bilir hangi iğrenç yerlere takıldın?"

Dave sırıtırken imayla sordu. "Demek tek derdin buydu?"

Lilybeth çenesini dikleştirdi. "Ne?"

"Nereye takıldığımı mı merak ediyorsun Lily, tatlım!"

"Bana Lily demeyi kes, seni ukala serseri! Ve tatlım da deme!"

"O halde sana cevap vereyim, sarı cadı!" diyen genç adam hâlâ arabasının üstünden bir kral gibi bakıyordu. "Doğru tahmin ettin. Dün gece bir erkeğin oldukça eğleneceği yerlere gittim!"

Lilybeth birdenbire nefes almakta zorlanmaya başladı. Bu sözlerin neyi ima ettiği o kadar açıktı ki, kendini tutamadı. Karşılık verme isteği ölümcüldü. Yüzündeki o yapmacık keyifli ifade

ile "Ne güzel... Benzer şekilde eğlendiğimizi bilmek çok hoş!" diyerek misilleme yaptı.

Dave'in yüzündeki o keyif ansızın sert bir şekle büründü. Şimdi kadına onu öldürecek gibi bakıyordu. "O kart zampara ile mi eğlendin?" diye tısladı dişlerinin arasından.

Lilybeth gözlerini kaçırsa da sesi oldukça neşeliydi. "Lord Jurnigham mı? Ah evet, o oldukça eğlenceli biri!"

"Onu bu kıyafetinle yeterince eğlendirdiğini anlamak güç değil! Belki de onu eğlendirdiğinde üzerinde hiçbir şey yoktu! Nedense bu ihtimal beni şaşırtmıyor!"

Genç adamın nefret dolu ses tonu ve hiddetli cümleleriyle, Lilybeth bakışlarını kendine çevirdi. Boynunun hemen altındaki görüntü zaten elbiseyi giydiğinden beri hoşuna gitmiyordu ama genç adamın orayı kast ettiğini anlamak onu yeterince utandırıyordu. Genç kadın, Matt'in sözlerine itiraz etmeden peleriniyle hızla dekoltesini kapattı. Ancak bu hamlesi de sevdiği adamın nefret dolu sözlerinin hedefi oldu.

"Ne kadar da utangaç ve onurlu bir hamle!" dedi genç adam dalga geçerek. "Her zaman böyle onurlu davranır mısınız, leydim? Çünkü ben bundan o kadar da emin değilim!"

Genç kadın bir şok hali içinde kalakaldığında ağlama isteğiyle dolsa da, ondan daha baskın olan şey bu adamı öldürme isteğiydi. Gözleri hızla çamurlu toprağa indi ve orada hummalı bir arayışa girdi. Bir dakika içinde istediği büyüklükteki taşı bulduğunda çamurdan söktü ve ne yaptığının pek de farkında olmayarak tüm gücüyle adama fırlattı.

Genç adam son anda eğilmeseydi, yumruk büyüklüğündeki taş tam olarak yüzüne isabet edecekti. Bunu fark etmek, içindeki fitili ateşledi. Öylesine hışımla arabadan atladı ki, Lilybeth bir anda kendini koşarken buldu. Genç kadın öldürüleceğinden değil ama sıkı bir dayak yiyeceğinden emin bir şekilde çamura bata çıka koşarken "Sakın bana dokunma!" diye bağırıyordu. Beşince adımında Dave onu yakaladı ve basit bir hamleyle omzuna attıktan sonra kalçasına öylesine sert bir tokat indirdi ki Lilybeth'in acıdan gözleri yaşardı. Genç kadın ömrü boyunca

böylesine aşağılanmadığını bilerek uzun eteğinin izin verdiği ölçüde tekmeler savurmaya başladı ancak bu nafile çabalar hiçbir işe yaramadı. En sonunda paldır küldür arabaya itildiğinde, karşısındaki adamın tehlikeli ifadesinden korkarak, ürkek bir kedi gibi arabanın köşesine sindi.

"Otur ve sakın konuşayım deme!" diyen genç adam elini kaldırmış, itiraz edeceği anda boynuna sarılacakmış gibi tehditkâr durmuştu. Bu Lilybeth için yeterli bir ikazdı. Genç kadın kocaman açılmış mavi gözlerine tırmanan gözyaşlarını saklayarak yüzünü çevirdi.

"Seninle evde konuşacağız!" diyen Dave, arabanın küçük tahta kapısını sertçe kapattı. Saniyeler sonra yola çıktıklarında Lilybeth artık kendini tutamayarak gözyaşlarını akıtabildiği kadar akıttı.

Genç kadın malikâneye kadar aralıksız ağlasa da, araba durunca hızla gözyaşlarını sildi. İnmenin güvenli olduğuna emin olduğu an arabadan atladı ve çamurlu eteklerini kucağında toplayıp koşarak evin kapısına vardı. Neyse ki Thompson her zamanki gibi kapıyı önceden açmıştı. Lilybeth yaşlı adama selam dahi vermeyip, kızarmış ve şişmiş gözlerini ondan kaçırarak doğrudan merdivenleri koşarak çıkmaya başladı.

"Orada dur!" diyen bir ses arkasında yankılanınca durdu. Sadece bir saniye için. Bu ukala emri verenin kim olduğunu biliyordu. Adi bir serseriden emir alacak son kişi olduğunu düşünen Lilybeth, genç adama dönüp bakmadan hızla merdivenlerden çıkmaya devam etti. Odasına gitmek yerine, elbiselerini onardığı, tamir yaptığı dikiş odasına gitti. Odaya girer girmez çizim masasının üstündeki makası kavradı ve doğrudan göğüslerine götürüp, çivit rengi elbisesinin dekoltesine geçirdi. Çılgına dönmüş gibi orayı hunharca keserken elleri titriyor, makas tenine sürtüne sürtüne kumaşı yararken Lilybeth'in gözyaşları da oraya damlamaya, bu acılı ritüeli tamamlamaya devam ediyordu. Birkaç saniye sonra odanın kapısı sertçe açılıp, ardındaki duvara çarparak yerinden sökülürcesine sallandığında bile genç kadın başını kaldırmadı.

"Lanet olası kadın, ne yapıyorsun?" diye gürleyen Dave, kadının, elindeki makası vücuduna daldırdığını görünce öylesine keskin bir korkuya kapıldı ki hareket edemeyecek kadar sarsıldı. Neyse ki iradesi kadar refleksleri de sağlamdı. Tek adımda Lilybeth'e yetişip, delirmiş gibi elbisesine geçirdiği makası tutan elini kavradı. Diğer eliyle bir silah kadar öldürücü olabilecek aleti aldıktan sonra da öfkesi geçmedi. Kadının bileğini güçlü avucunda canını yakacak kadar sıkarken, Lilybeth'in bedeni acıyla kasılıp iki büklüm oldu.

"Bırak beni!"

Dave kadını bırakıp, makası kapıya yakın bir yerde duran masanın üstüne koydu. Sonra ona dönerek "Sen ne yapıyorsun?" diye bir kez daha bağırdı.

Genç kadının paramparça olan elbisesinin kumaşları üst kısmından sarkıyordu. Lilybeth korsesinin tamamen görünür olduğunu, üstten neredeyse çıplak kaldığını fark ettiğinde kollarıyla kendini örttü ama ayakta duramayacak kadar bitkin olduğu için bir saniye sonra yere çöktü. "Git buradan!" diye inledi gözyaşları içinde.

Dave ölümcül ifadesi ve çatık kaşlarıyla hızlı hızlı soluklanıyordu. Hem Lilybeth'in kendine zarar vereceğini düşünürken bedenine yerleşen korkudan, hem de bu kadar aptalca davrandığı için ona duyduğu öfkeden gözü dönen genç adam, kadının önünde eğilip omuzlarından kavradı.

İncecik, çıplak omuzlarını güçlü elleriyle sıkarken "Sen..." diye fısıldadı sertçe. "Delirdin mi?"

Lilybeth bir süredir düşmüş olan başını kaldırdığında "Delirdim!" dedi. Kızarık gözleri nefretin gölgesinde büyük bir acıyla bakıyordu.

Bu sırada Thompson kapıda görünüp, "Burada ne oluyor? Lilybeth, kızım..." demişti ki, Dave yaşlı adama dönmeden "Thompson, çık ve kapıyı ardından kapat!" dedi ikaz eder gibi.

"Bay Higley! Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Yaşlı adamın sorgulaması bitmeyecek gibi olunca Dave ayağa kalktı ve ona dönüp, "Leydi Abbington ile konuşmam gerek. Lütfen bizi yalnız bırak!" dedi.

Thompson çatık kaşları altında genç adama kötü bir bakış attıysa da, ona müdahale edemeyeceğini anlayıp geri geri gitti. Dave yaşlı adamın yüzüne kapıyı kapatıp, yeniden Lilybeth'e döndü. Baktığı yer bomboştu. Genç kadın az önce çöktüğü yerde değildi. Dave başını sağa çevirdiğinde Lilybeth'in makası yeniden aldığını ve bu defa bir silah gibi tuttuğunu gördü.

"Sakın yaklaşma bana!" dedi genç kadın öfkeden ve ağlamaktan çatallaşan sesiyle.

Dave gözlerini kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Laciverte dönmüş öfkeli gözleri açılıp, yeniden kadını bulduğunda ona doğru yürümeye başladı.

Lilybeth panik içinde kekeledi. "Ya...yaklaşma bana! Defol git evimden! Seni kovuyorum, anladın mı? Uzak dur benden..."

Genç adamın ifadesi katı olsa da gözlerine bir alay yerleşti. "Beni öldürmek mi istiyorsun, Lily?"

"Bana Lily deme, seni aşağılık adam!"

"Söylesene, sen durmadan beni öfkelendirirken ben sana ne yaptım?"

"Ne mi yaptın?" diyen Lilybeth ona inanamıyormuş gibi bakarken yeniden bağırdı. "Bana fahişe dedin!"

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Benim Lord Jurnigham'la yattığımı ima ettin! Üstelik beni onursuz olmakla suçladın! Bunların hepsini sen yaptın! Bana yaptın!"

"Lilybeth, kahretsin! Kendini yaralamadan önce elindekini bırak! Konuşalım!" diye sertçe ikaz eden genç adam, kadının zaten kendisini yaraladığını fark etti. Elbiseyi keserken, daha doğrusu kesmeye çalışırken boynunun altına birkaç sıyrık atmıştı. Kızarmış incecik üç çizgiyi görünce öfkesi iyice belirginleşti. Lilybeth bir çılgın gibi davranıyordu ve çok daha kötüsünü yapabilecek gibi görünüyordu. O aptalca imalar için mi böylesine

gözü dönmüştü? Tanrı aşkına, eğer onun içindeki öfkeden haberi olsaydı bunları yapmaya utanırdı!

"Elindeki bırak!" derken ona doğru yürümeye devam etti.

Lilybeth adamın korkusuzca üstüne yürüdüğünü görünce yerinde duramadı. Onun her adımında kendisi de bir adım geriye kaydı. "Bu elbise için mi?" diye sordu bir anda. "Bu elbise yüzünden mi bana fahişe dedin?" diyen kadın makası yeniden kendisine doğrulttuğunda, Dave hızla aradaki mesafeyi kapattı ve onu yeniden kontrol altına aldı. Bu defa makası kavramak yerine kadının iki kolunu sımsıkı tuttu ve onu kolayca zapt etti. Makas Lilybeth'in elinden kayıp yere düşerken, genç kadın bu defa çırpınmaya, o kollardan çıkmaya çalıştı.

Dave onun yüzüne doğru "Kes şunu!" diye bağırsa da Lilybeth daha fazla çırpındı. Elleriyle, kollarıyla, tekmeleriyle kuduz bir köpek gibi hareket ediyordu. Dave en sonunda onu birkaç adım ötedeki duvara sertçe bastırdı. Lilybeth öylesine kuvvetli bir şekilde duvara çarpmıştı ki, sırtına saplanan acıyla daha fazla çırpınamadı. Bu sırada Dave, kadının kollarını başının üstünde sertçe duvara sabitlerken yüzüne doğru "Seni öldüreceğim!" diye fısıldadı.

Lilybeth yeniden çırpınmaya başladı. Kollarını hükmü altına alan, onu durmadan tehdit eden bu kibirli adama karşı koymak için direndi ama onun devasa, güçlü bedeniyle duvar arasında kaldığından hiçbir şey yapamadı. Ansızın durdu ve soluklanırken ne halde olduklarını sanki birdenbire fark etti. Yüzleri çok yakındı, mesafeler hiç yoktu ve kadının mavi gözleri, adamın lacivert gözlerine çivi gibi çakılmıştı. Üstelik Matt Higley adıyla bildiği bu adamın bakışlarındaki o yoğun arzu, bedenindeki tutsak edici tutuş ve karnına doğru bir yerde hissettiği o sertlikle Lilybeth'in adeta başı döndü. İçindeki bir patlama, bir yangın hızla meydana çıkarken, diliyle aralık, kuru dudaklarını yaladı.

Bu davet Dave için yeterliydi. Dudaklarına öylesine sertçe yapıştı ki Lilybeth'in inlemesi yarım kaldı. Kadın şimdiye kadar ona karşı koyamamış, tutuşundan kurtulamamıştı ancak bu defa başardı. İçindeki arzu o kadar güçlüydü ki, Dave'in sımsıkı

tuttuğu iki bileğini çözebildi. Çözülen elleriyle genç adamın boynuna sarılıp, onu daha çok hissetmek, ruhuna daha çok katmak için kendine bastırdı. Aldığı her hamle öylesine kışkırtıcıydı ki, Lilybeth sadece bu öpüşmeyle tatmine ulaşabileceğini anladı. Tek bir dokunuş yeterliydi, tek bir öpüş... Genç adam şimdi bunların tümünü yaparken, Lilybeth'in elleri onun kışlık, keçeden paltosunda gezindi. Hızlıca omuzlarından indirdiği paltosunun altından sert göğsünde ellerini gezdirip gömleğini tek hamlede yırtmayı başardı. Dave bu yırtıcı harekete gülümserken aynısını ona yapmak istedi. Bir saniye için kendini çeken genç adam süratli, aceleci ve sabırsız hareketlerle Lilybeth'in lime lime olmuş elbisesini çıkarmak istedi. Elbisenin yırtılan yerleri kadının kalçasında takılı kalırken, Dave onu öpmeyi bir an olsun bırakmadı. Sarı saçlarını sertçe çekip topuzunu bozdu, dökülen her bir bukleyi yumruklarında ezdi ve bedeniyle kadının vücudunu sımsıkı kuşattı.

Kıyafetlerin bir önemi kalmayacak kadar birbirleriyle doluyken, genç adamın elleri kadının korsesine gitti. O kalıplar üstünden deli gibi arzuladığı dolgun göğüslerini okşayamayınca elleri arkaya uzandı ve bağcıkları yırtarak Lilybeth'i bu dar, kafes gibi saran korseden kurtardı. Kombinezonu basit bir hareketle parçalamak her şeyden kolaydı. Lilybeth'in hâlâ dipdiri, hâlâ nefes kesici olan göğüslerini görünce yüzünü hızla oraya indirdi. Kadının en hassas noktalarını dudaklarıyla tadarken, Lilybeth düşmemek için duvara tutundu.

Dave daha fazla duramazdı. Kadının eteğini çıkarmakla ilgilenmedi. Kat kat eteklerini hızlıca kaldırdı ve pantolonunu çözerken Lilybeth'in sabırsız elleri kendi ellerine karıştı. Bir dakika sonra aniden kadına sahip olduğunda, Lilybeth nefes almanın nasıl bir şey olduğunu bile unutmuştu. Kadın ömrü boyunca böylesine dolu, böylesine mükemmel hissetmemişti. Dave'in ona sahip olduğu ilk an öylesine yoğun bir arzuyla doruğa tırmandı ki, düşüşü de öylesine ani oldu. Dave'in kollarına yığılırken, genç adam kendi ihtiyacı için yüklenmeye devam ediyordu. Lilybeth'in derinliklerinin bu kadar iyi hissettireceğini asla düşünemezdi. Tatmin olma hissi son yıllarda öylesine uzuyordu

ki, bunu birlikte olduğu kadına bağlamak yerine kendine bağlamıştı. Yatağında bile huzursuz düşünceler onu boğuyor, zevk almasına izin vermeyen anılar yüzünden bu süreç uzadıkça uzuyordu. Uzun bir birlikteliği her zaman dilerdi ama bu, bezginlik sınırlarına ulaştığında Dave için sevişmenin bir anlamı kalmıyordu.

Oysa Lilybeth... Bu öfkeli, çılgın, sarı cadı onu sadece iki dakika içinde tüketmişti. Dave kendine inanamıyordu ama kadının gizemli, daracık odasında ona bir hazine sunulduğunu biliyordu. Ömrü boyunca yaşadığı en yoğun, en muhteşem tatminlik haliydi. Genç adam yavaşça yere çökerken Lilybeth'i kollarından ayırmadı. Kıyafet yığınlarının üstüne uzandıklarında, kadının o gizemli odasındaki konukluğu devam ediyordu. Lilybeth'i omuzlarından sımsıkı sarıp göğsüne bastırırken, kadın hâlâ soluklanmaya çalışıyordu. Dave bile nefes almanın bu kadar güçleştiği bir anı hatırlamıyor, sert göğsünden aldığı hiçbir nefes yetmiyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı kadının saçlarının üstünden.

Lilybeth inledi. "Hiç olmadığım kadar..."

Dave onun duvara dayanan çıplak, soğuk sırtını kendi iri avuçlarıyla ısıtmak isteyerek okşadı. "Özür dilerim," dedi pişman bir sesle. "Sana asla fahişe demedim... Demek istemedim."

Lilybeth başını kaldırdı. Gözleri hâlâ kızarık, bakışları mahmurdu. "Gittin mi?" diye sordu. "Başka bir kadına gittin mi gerçekten? Eğlendiğini söylerken benimle yaptığın gibi... Başkasıyla..."

Dave onu ensesinden kavrayarak dudaklarını kendi dudaklarına indirdi. "Gitmedim," dedi. Kadının şüpheci mavi gözlerindeki o tedirginliği gidermek için sertçe devam etti. "Yemin ederim gitmedim! Seninle karşılaştığım günden beri hiçbir kadınla birlikte olmadım. Kimseyi gördüğüm de yok."

Lilybeth bu sözlerde aradığı güveni buldu. Küstah ve adi bir serseri olsa da onurlu bir adamdı o. Şimdi kendi dürüstlüğünü kabul ettirme zamanıydı. "Bu elbiseyi giymek zorunda kaldım, çünkü biliyorsun param yok... Giymediğim tek elbisem buydu

Dave'in kaşları hızla çatıldı. "Yakası neden bu kadar açık olmak zorundaydı?" diye gergince sordu. "O aşağılık yaşlı bunağın gözleri bir kör gibi oraya sabitlenmişti. Kızgınlığımın tek sebebi buydu!"

Lilybeth bu itirafla mutlu olduğunu fark etti. "Parmağımı kestiğim günü hatırlıyor musun?" diye sordu ardından. "Elbisenin kalıbını çıkarırken yakasını yanlışlıkla kestim. O yüzden bu kadar cüretkâr oldu." Genç adamın şüpheci bakışlarından ikna olmadığını anlayan Lilybeth kararlı bir sesle devam etti. "İnan bana!"

"Yine de giymemeliydin! Kahrolası eskilerden birini giyebilirdin!"

"Ah Matt, kıskandın mı?"

Lilybeth'in Matt ismini kullanması ilk kez o an–hâlâ kadınla bütünlüğünü bozmadığı o en özel anda–genç adamı rahatsız etti. Ancak bunun üzerinde durmayacak kadar aklı karışıktı. "Kıskandım," diye dürüstçe itiraf etti. "Senin yanında gördüğüm her erkeği kıskanıyorum, meleğim... Sana yakın olan tek erkek olmak istiyorum."

"Ben senden başka kimseyle bu kadar yakın olmadım," diyen genç kadın gülümsedi. "Hem yanlışlıkla kumaşımı fazla keserken bile aklımda sen vardın. Bu kadar açık bir elbise giymem senin kabahatin aslında."

Genç adam gülümsese de içinde bir şeylerin yerle bir olduğunu hissetti. Kadının bu sözleri onu birdenbire öylesine sarstı ki her şeyi kavradı. Kendi elbisesini diken, elindeki kumaşlardan yeni bir şeyler üreten, eski kıyafetlerini tamir eden onurlu bir kadındı o... O masumdu! Kahretsin! Lilybeth'in hiçbir suçu yoktu. Nasıl olabilirdi ki? Bu kadın kocasından sonra da pek çok zengin ve soylu erkeğin ilgisini çekebilecek kadar güzeldi. İsteseydi en uygun adayla evlenebilirdi ama yapmamıştı. Onun yerine kendi başına bir dünya kurmuştu. Kimseden dilenmeden, kimseye metres olmadan, kimsenin hükmü altına girmeden... Duygularını gizlemekte de oldukça başarılıydı ama Dave onu çözmüştü. Gururu kırıldığında, onuruna laf söylendiğinde

kendini yaralayabilecek kadar deliriyordu. İncindiğinde gözyaşlarını saklıyor, kırılgan kalbini herkesten gizliyordu. Başkasının yanında bir sürtük gibi davranıyordu ama bu onun kendini koruma yoluydu. Yine de tüm bunlara tek başına göğüs germesini anlayamıyordu.

"Neden kocandan sonra yeniden evlenmedin?" diye sordu.

Lilybeth başını onun göğsüne koyup, kendini o huzura bıraktı. "Çünkü erkeklere güvenemiyordum. Kendimi bir kez daha onlardan birine bırakmaktan, hayatımın dizginlerini kendimden başkasına vermekten korkuyordum. O adamın tüm yaşantımı kontrol etmesine ve muhtemelen altüst etmesine izin vermek istemiyordum."

"İnsanlardan böyle mi kaçıyorsun? Kendini bir cadaloz, kötü bir kadın gibi göstererek..."

Lilybeth başını salladı. İçinde gizli saklı ne varsa konuşabileceği birini bulduğunu biliyordu. "Ben kötü olunca insanlar bana yaklaşmıyor. Menfaatleri için beni kullanamayacaklarını biliyorlar. Sevilmesem de umurumda değil, sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Hem ne kadar az insanla muhatap olursam o kadar iyi saklanabiliyorum."

"Hiç dostun yok mu?"

"Leydi Wharton var. Evelyn Rosa... O benim sırrımı bilen tek kişi. Beni yargılamayan tek insan o. Ancak diğerlerinin yanındayken ona bile bir sürü laf sayabiliyorum. Evelyn bunu önemsemese bile beni tüketiyor."

"Artık ben varım, sevgilim. Bütün kötü sözleri bana söyleyebilirsin," diyen Dave, kadının tepesine sımsıkı bir öpücük bıraktı. Saçlarının kokusunu içine çekti ve onu sonsuza kadar bırakmak istemeyerek göğsünde tutmaya devam etti.

Lilybeth kıkırdadı. Bir an sonra başını kaldırıp mahcup bir ifade ile sevdiği adamın mavi gözlerine baktı. "Sen de benim bir cadı olduğumu düşündün. Sonradan bir şantajcı olduğumu da öğrendin. Şimdi ise ne kadar zavallı olduğumu biliyorsun. Benden gerçekten nefret etmediğine emin misin?"

Dave eliyle Lilybeth'in çenesini kaldırıp yüzünü kendine yaklaştırdı. Gözleri sımsıcak duygular altında birleşti. "Senden nefret etmek istedim. Beni ilk günlerde öylesine delirttin ki..." Lilybeth somurttu. Dave gülümserken kendine de dürüst davrandı. İtiraflarını sadece Lilybeth'e değil, kendi kalbine de yaptı. "Senden nefret etmek için birçok sebebim vardı ama şimdi o sebeplerin hepsi silindi. Sen benim tanıdığım en güçlü kadınlardan birisisin. Asla bir zavallı değilsin, meleğim."

"Ah, Matt... Ben... Ben..."

Lilybeth dudaklarından dökülmek üzere olan aşk sözcüklerini son anda tuttu. Kalbini ona açmadan önce bu hayatın tadını çıkarmak istiyordu. Matt Higley bir gezgindi. Burada kalıp ortak bir hayatı desteklemeyebilirdi. Ya hemen şimdi Lilybeth'e bir gün gideceğini söylerse? Lilybeth buna dayanamazdı. O günün geleceğini bekleyerek korku içinde yaşamaktansa, o günün hiçbir zaman gelmeyeceğini ve bu adamın da bir gün onu seveceğini ümit ederek yaşamayı tercih ederdi. Sözlerini "Ben de senden nefret etmek istedim," diye bitirdi. "Ama o kadar küstah, kendini beğenmiş ve yakışıklıydın ki bunu asla başaramadım."

Dave çapkın bir şekilde sırıttı. "Sadece bunlar değil, artık senin için sahiplenici, koruyucu ve güven verici biri de olacağım. Olmadığın biri gibi davranmayacaksın. Hizmetçilerine maaşlarını ödeyecek, evinin dökülmesini seyretmek zorunda kalmayacaksın. Onarmak zorunda kalacağın eski elbiseler de olmayacak. Sana yeni elbiseler alacağım. Seni en iyi şekilde yaşatacağım."

Genç kadın kederle gülümsedi. "İkimiz de bu kadar çulsuzken mi?

"Bir yolunu bulacağım. Seni mutlu edecek her şeyi yaparım, sevgilim!"

"Beni zaten mutlu ettin," diyen Lilybeth, sevdiği adamın içten ancak gerçeklikten uzak olduğunu düşündüğü vaatleri bile sevdiğini anladı. Kalbi heyecanla atarken gözlerini o mavi gözlerden ayırmadı. Keyifli bir şekilde fısıldadı. "Ve varlığınla mutlu etmeye devam ediyorsun."

Dave kadının bu samimi sözleri söylerken derinleşen o mavi gözlerine bakakaldı. Lilybeth Abbington artık bir cadı olmaktan çok uzaktı. Evet deliydi, canlı canlı kendini biçecek kadar çılgınlaşabiliyordu ama o da içindeki sıcak duyguları, kendine ördüğü duvarların arkasına gizlemeye çalışıyordu. Kardeşi Bradley Barlow gibi... Bradley kötü geçmişini öfkenin ardına gizlemişti ama Lilybeth tüm kötü mazisini, kötü bugününü ve kötü olma ihtimali yüksek olan geleceğini kendini cadalozun tekiymiş gibi göstererek gizliyordu. Dave onun bu halini de fazlasıyla ateşli bulsa da, içindeki o iyi kadını, o tatlı ve mütevazı kadını istiyordu. Karakterini gizlemeden yaşamak zorunda kalmasını istiyordu.

Bu düşünceler, genç adamın sadece yarım saat önce mevcudiyetini koruyan tüm o kötü düşünceleri alt etmişti. Bir insan hakkında yanılmak neydi, en dibine kadar hissediyordu. Lilybeth Abbington'a gününü göstermek istiyordu ama ondan intikam alarak değil, ona dünyanın güzelliklerini yeniden sunarak. Gerçekten yaşamının tadına varmasını istiyordu. Onu artık bir düşman gibi görmüyordu. Onu değerli, çok değerli bir hazine olarak görüyordu.

Kaybetmemesi gereken, sonsuza kadar koruması gereken bir hazine gibi...

Lilybeth gönlünü açmış olmanın hafifliğiyle, onu anlayan ve kıymet veren sevdiği erkeğin kollarında, ömründe hiç olmadığı kadar huzurluydu. Bu yabancı onun hayatına girip tüm dünyasını altüst etmeden evvel birini seveceğini düşünmemişti bile. Kocasına asla âşık olmamıştı. Evlilik bir zorunluluk olarak gerçekleştiğinde Lilybeth'in romantik beklentileri yoktu. Lord Abbington ile evliliği boyunca da böyle bir beklenti içine girmeyi aklına bile getirmemişti. Aşk temelinde oluşan evliliklere sıkça rastlanmaması ve bunun ancak romantik şiirlere konu olması sebebiyle Lilybeth bu ihtimalin gündelik hayatın bir yerinde karşısına çıkmasını zaten ummuyordu. Ne yazık ki gerçek dünyada herkes Evelyn Rosa'nın yaşadığı gibi bir aşkla kutsanamıyordu. Lilybeth şimdi Rosa'nın kalbindeki o sınırsız aşkın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Öyle ki sevdiği adamı her hatırlayışında yaşadığı o şiddetli kalp çarpıntısına alışmaya başlamıştı.

Bir erkeği böylesine derin, varlığına büsbütün tesir edecek kadar sevmesi akıl alır gibi değildi. Doğru... Bu aşkın akılla açıklanabilecek bir yanı yoktu. Lilybeth kocasının ölümünden sonra bütün kararlarını aklıyla vermiş olsa da, şimdi tüm bu kararları silecek kadar yoğun hisler duyuyordu. Şantajlar, tehditler, iflaslarla dolu hayatının son yıllarında karşısına çıkan bu büyülü aşkı nasıl koruması gerektiğini ve onu kaybetme riskinin nasıl ortadan kalkacağını ölçmeye çalışıyordu. Matt Higley bir gün giderse, Lilybeth düşeceği durumdan ölümüne korkuyordu artık. Bu korkunun esaretinde sevdiği adamdan ayrılmak zor gelse de, saatlerce bu soğuk odada, bu skandal halde kalamayacağını bilmek canını sıkıyordu. Keşke şimdi zamanı durdurabilecek gücü olsaydı... Matt'in dediği gibi bir cadı olsaydı keşke... Büyülerle onu sonsuza kadar kendine mahkûm edebilseydi... Yapamazdı. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu Matt'in kalbinde gizliydi. Bu gizem beklemeye değer büyük bir olaydı.

"Kalkmamız gerek," dediğinde içinden gelmese de ilk hamleyi yaptı. Sevdiği adamın üzerinde doğruldu ve onun parlayan

masmavi gözlerine gülümsedi. "Thompson her şeyi anlamadan işimize dönmeliyiz."

Dave kadının yüzünü avuçladı. Keyifli sesiyle "Bence o ihtiyar bizim ne yaptığımızı çoktan anlamıştır," diye yanıt verdi.

Lilybeth kızardı. "Ah, bu çok utanç verici! Onun yüzüne nasıl bakacağım?"

"Pişman mı oldun yoksa?" diye sordu genç adam. İfadesi sanki gerilmişti.

Kadın hiç duraklamadan başını salladı. "Asla değilim, olamam... Ya sen?"

"Hayatım boyunca rastladığım en güzel kadınla birlikteyim diye pişman olacağım, öyle mi? Sence o kadar ahmak mıyım, sevgilim?"

"Hayatın boyunca rastladığın en güzel kadın ben miyim sahiden?" Lilybeth'in gözleri hevesle açılmıştı.

"Öylesin," dedi genç adam sakince ve öpmek için onu kendine çekti.

Lilybeth tutkulu bir öpüşle sevdiği adamın dudaklarına kapandı. Kalbini huzura erdiren bir öpücüğün ardından şımarıkça dudaklarını büzdü. "Genç değilim," dedi. "Neredeyse otuz yaşına gireceğim. Belki de daha genç, daha taze birini isterdin..."

"Eğer balık alacak olsaydım tazesini tercih ederdim ama söz konusu bir kadınsa, gerçek bir kadınla olmak isterim. Yeni yetme, acemi kızlar bana göre değil. Bana göre olan sensin!"

Lilybeth mest olmuş bir şekilde iç çekerek gülümsedi. Bir saniye sonra ayağa kalkabildiğinde hâlâ üzerinde olan elbisenin eteklerine sıkıntıyla baktı. "En yeni elbisemi mahvettim. Leydi Radcliff'in balosunda giyecek bir şeyim de yok zaten."

"Balo mu?" diye soran genç adamın kaşları aniden çatıldı.

Lilybeth heyecanla gülümsedi. "Evet, bir balo. Nancy Radcliff tertip ediyor. Biliyorsun, ben onun en iyi arkadaşıyım. Kesinlikle katılmam gerek."

"O alçak adam da olacak mı?"

Lilybeth onun kimi kast ettiğini anlarken yalandan somurttu. "Muhtemelen."

"Sana dokunursa..."

"Bana dokunmayacak. Söz veriyorum. Tüm gece bir vebalı gibi ondan kaçacağım."

"Bunu yaparsan iyi olur!" diyen Dave, adeta tehdit eder gibi konuşmuştu.

Lilybeth onun bu tatlı zorbalıklarını bile sevdiğini fark etti. Kıskanılmak ise muhteşem hissettiriyordu.

Konuyu uzatmayıp kavga çıkmasını önlerken, Dave'in paltosunu alıp üzerine geçirdi. Çıplaklığını gizlemenin tek yolu buydu.

Genç adam, neredeyse üzerine üç beden büyük duran paltonun içinde kaybolan kadına büyük bir hayranlıkla baktı. "Her zaman böyle delirir misin?"

"İlk kez bu kadar delirdiğimi itiraf etmeliyim. Ama söz veriyorum bir daha olmayacak."

"Bir daha olmayacağına dair beni ikna etsen iyi olur, sevgilim. Çünkü hayati tehlikemin olduğu bir yerde yaşadığımı bilmek beni korkutuyor."

Sevdiği adamın keyifli ve alaycı sesiyle Lilybeth gülümsedi. "Buna sebep olanın sen olduğunu biliyorsun. Sanırım artık kiminle yaşadığını da anlamışsındır."

"Bir cadıyla yaşadığımı en başından anlamıştım," dedi genç adam. Kadının o dağınık saçlarını, henüz kızarıklığı geçmemiş gözlerini inceldi. "Sarı, öfkeli, hırçın ve tatlı bir cadıyla yaşıyorum. Benim cadımla..."

"Seninim," dedi kadın bir anda dudaklarından dökülen itirafla.

Dave gülümsedi ve yerden kalkarak hızlıca pantolonunu giydi. "Bugün bir yere gideceğim. Tanrı aşkına, bu kadar şüpheci bakma. Sadece mahvolan elbiseni telafi etmek istiyorum."

"Nasıl yapacaksın?" diyen kadın bu defa şaşkınca baktı.

"Sana yeni bir elbise alacağım."

"Ne? Nasıl? Paran yetmez ki."

"Benim de kendime ait özel yeteneklerim var!" diyen genç adam yırtık gömleğini eline aldı.

"Ah, yoksa senin de mi gizli bir dikiş odan var?"

Lilybeth'in kahkahayla kurduğu bu cümle, Dave'in de hafif bir kahkaha atmasına neden oldu. "Bir dikiş odam yok ama çok iyi pazarlık yapabilme kabiliyetim var," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Pazarlık yapmana bile gerek yok," diyen kadın, sevdiği adama hayranlıkla baktı. "Bütün kadınları tek bakışınla kolayca ikna edebilirsin."

Dave onu kendine çekti ve çıplak gövdesine yaslayıp dudaklarına sokuldu. "Seni ikna etmem bana yeter," derken sıntti.

Lilybeth de gülümsedi ve yapmacık bir çırpınmayla onun kollarından çıkmaya çalıştı. Dave onu bırakmadan önce uzun uzun öptü.

Lilybeth ona her anlamda güveniyordu. Bu adam bir şeyi aklına koyarsa, eninde sonunda yapabilecek kadar kudretliydi. Bir elbise alacağını söylediyse bunu yapardı. Nasıl ve ne şekilde yapacağını bilmiyordu ama hamlesini merak ediyordu.

Birlikte odadan çıktıklarında Dave kadının odasına kadar ona eşlik etti. Lilybeth odasına girerken paltoyu çıkarıp genç adama verdi. Yeniden içeriye adım atmıştı ki Dave onu bileğinden kavradı. Kendine çekti ve dudaklarına sıkı bir öpücük daha bıraktı. Lilybeth bu oynaşmalardan büyük keyif alıyordu.

***

Genç kadın kalbindeki coşkuyla bir periymiş gibi uçarcasına evin içinde akşama kadar dolaştı. Elbette, bir iyilik perisi gibi... Emilia onun kafasını bir yerlere çarptığını ya da içine girmiş olan şeytanın sıkılıp dışarı çıktığını düşündü. Hatta Lilybeth ona saçlarının rengini çok sevdiğini söylediğinde, Emilia bu iltifatla neredeyse ağzı beş karış açık, kirli zemine kapaklanacağından korkmuştu.

Dahası Lilybeth Abbington ilk kez o gün ev işlerine veltendi. "Hadi Emilia, her taraf toz içinde. Biraz temizlik yapalım!" dediğinde, zavallı genç kız henüz hayatının baharında, henüz bir erkeğin koynuna girmeden öleceğinden korkarak yaşlı kâhyaya koştu.

"Thompson, ölmek istemiyorum!" diye inledi kederle

Yaşlı adam ona kaşlarını çatarak bakınca, Emilia nefes nefese yanıt verdi. "O cadaloz temizlik yapmaktan bahsediyor. Sanırım ölmüş insanlar görüyorum! Bana Leydi Abbington'ın suretinde görünüyorlar. Ah, Thompson! Ya canımı alırlarsa, ya bana bir kötülük yaparlarsa?"

Yaşlı kâhya boğuk bir kahkaha atıp "Sana hep söylemiştim, o iyi biri!" dedi.

Emilia'nın gözleri yuvalarından fırlayacak kadar açıktı. "Onu en son gördüğümde bana aptal, uyuşuk, tembel hizmetçi diyordu. Bugün ise saçlarımın ne kadar güzel olduğunu söyledi."

"Doğru söylemiş. Saçlarm çok güzel. Bundan şüphen mi var?"

Emilia elindeki bezi yavaşça adamın koluna vurdu. "Dalga geçme benimle. Evin hanımı bana iltifat edip, evde temizlik yapacak kadar kafayı yedi. Onu Londra'daki şu deliler hastanesine yatırmamız gerekecek."

"Abartıyorsun, tatlım! Lilybeth daima nazik biriydi."

Genç kız elini kaldırıp bu defa yaşlı adamın alnına dokundu. "Thompson, bana doğruyu söyle. Kendini iyi hissetmiyor musun? Bunamaya mı başladın yoksa? Leydi Abbington'ın nasıl biri olduğunu hatırlamıyor musun? Ah Thompson, sen de ölürsen yemin ederim kendimi Restormel Kalesi'nin yıkık surlarından aşağıya atarım."

"Emilia! Çenen her zaman böyle düşüktü ama bence işine dönmelisin. Leydi Abbington burada benimle lafladığını görürse o eski cadıya dönebilir."

"Ah, Tanrım! Haklısın! Şu kısacık ömrümde rastladığım tek mucize bu. Gidip biraz daha keyfini çıkarayım."

Emilia koştura koştura mutfağa gidip su hazırlamaya niyetlenmişti ancak Lilybeth kapıda göründü. Saçlarını sıradan bir şekilde bağlamış, en eski elbiselerinden birini giymişti. Daha garibi elinde tahta bir kova tutuyordu ve ondan daha da garibi gülümsüyordu.

"Önce buradan başlayalım, Emilia. Gidip süpürge otunu getir!"

Genç kız ağzını kapatmayı düşünemeyecek kadar afallmış bir halde başını salladı. Odadan çıkarken kafasını çevirip sık

sık Lilybeth'e bakıyordu. En sonunda kapıyı görmeyerek duvara çarptı. Acılı bir inleme çıkardığında Lilybeth ona döndü. Yüzünde tedirgin bir bakış vardı. "İyi misin?" diye sordu. Emilia iyi olduğunu söyleyemedi. Sadece koşarak odadan çıktı.

Lilybeth yıllardan sonra ilk kez tüm gününü o kasvetli düşüncelerden uzak geçirdi. Onu boğan her şey bir bulutun arkasına gizlenmişti sanki. O bulutun adını biliyordu. Masmavi gözleri, koyu siyah saçları olan bir adamdı o. Matt Higley... Annesinin ölümünden sonra hayatına giren en büyük mutluluk sebebi... Lilybeth sadece onu düşünerek bütün gününü yine beş parasız ancak mutlu geçirdi. Emilia ile birlikte, kullanılmaya devam edilen az sayıdaki odayı temizledi. Akşama doğru hizmetçi kıza ilk kez dikiş odasının kapısını açtı ve kumaş parçalarını onunla birlikte topladı. Emilia, leydisinin elbise diktiğini öğrendiğinde büyük bir şaşkınlık yaşamıştı. Bu oda kullanılmadığı, üstelik zaten fazlasıyla bezgin olduğu ve temizlik yapmaktan nefret ettiği için buraya daha önce girmemişti. Lilybeth'in, kendisini buraya kilitleyip göz alıcı elbiseler diktiğini öğrenmek, genç kızın kalbinde küçücük bir sevginin filizlenmesine neden oldu. Dahası Lilybeth içten bir şekilde "Keşke param olsaydı da sana altın rengi bir kumaş alıp, güzel bir elbise dikebilseydim. Saçlarına bu renk çok yakışırdı," dediğinde Emilia neredeyse ağlayacaktı.

Cevap veremeyen genç kız kızarıp teşekkür etti. Lilybeth ona sevdiği biri olup olmadığını sorunca, Emilia köydeki çiftlikten onlara peynir getiren Tedd isimli bir çocuktan hoşlandığını itiraf etti. Lilybeth ne onunla dalga geçti, ne de ona aşağılayarak baktı. Aksine, genç kıza şans diledi ve aşk üzerine coşkulu bir tirat verip, aşkı için savaşmasını telkin etti. Temizlik bittiğinde Emilia hem günün tümünden keyif almış, hem de Lilybeth'le yakınlaştığı için mutlu olmuştu.

Akşam yemeğini de aynı odada hep birlikte yediler. Lilybeth yaşlı uşağı, genç hizmetçisi ve şaşkın seyis yamağına geçen akşamki davette bulunan Leydi Barlow'dan yani Kristy'den bahsetti. Kristy'nin skandal çıkma tehlikesine rağmen o huysuz kadın, Leydi Radcliff'e verdiği cevabı öylesine ilgiyle anlattı ki,

tüm masadakiler Kristy'yi alkışladı. Hatta Emilia coşku içinde "Soyluların o kurbağa kıçı gibi büzülen suratlarını görmek isterdim!" diyerek araya girdi.

Lilybeth o an durdu. Emilia'ya ciddiyetle baktığında, genç kız şeytanın yeniden leydinin ruhunu ele geçirdiğini düşündü. Oysa Lilybeth bu isabetli benzetmeyle şaşkınlık içine girip, bir anlık şokun ardından dolu dolu kahkaha atmaya başladı. Leydi Abbington'ın krize girercesine gülmesi, Peter ve Emilia'yı da kahkahaya boğdu. Thompson ayıplarcasına onlara baksa da, bir süre sonra o da gülüşmelere ortak oldu.

Lilybeth bunların hiçbirini planlamamıştı. Hizmetçilerine dostane davranırken içinden geleni yapmıştı sadece. Daha önceki kötü davramşları bir perdelemeydi ve kendini korumak adına kötü biri olmaya karar verdiği için böyle davranıyordu ama bugün kendisine bir mola vermişti. Bugün ilk kez gerçek Lilybeth gibi davrandı. Annesinin küçük sarışın meleği, babasının sevecen kızı, kocasının yardımsever, iyi kalpli karısı Leydi Lilybeth Abbington gibi davrandı. Genç kadın duvarlarını bir süreliğine yıktı. İçindeki şeytanı azat etti ve kalbinin derinliklerinde unutulan o iyilik meleğinin kafesinden çıkmasına izin verdi. Bu, aşkının bir sonucuydu. Bu, birini sevmenin tezahürüydü. Kalbinin kapılarını açan ve oraya giren adamın verdiği bir hediye, aşkından aldığı bir ödüldü. Matt Higley'nin eseriydi bu! Ona olan sevgisinin bir sınırı yoktu ve sınır koymak da istemiyordu. Kalbini girdiği mahzenlerden kurtarmıştı. Dipsiz zindanlara gizlediği, dehlizlerde unuttuğu kalbini gün ışığına kavuşturmuştu. O kalbin ışığına kavuşmasını büyük bir minnetle karşıladı. O adama olan aşkı, güneşin yeşermekte olan bir çiçeği büyütmesi gibiydi. Lilybeth kalbini her an daha da büyüten, her an yeşerten, çiçekler açtıran o aşkın ruhunu doldurusuna bayılmıştı. Güneşi olmayan dünya zifiri karanlıktaki umutsuz bir noktaysa, aşka sahip olmayan bir kalp de o noktadaki değersiz bir zerreydi. Genç kadın şimdi ruhunun güneş kadar büyüdüğünü, ısındığını ve aydınlandığını biliyordu.

Sevdiği adamın akşam yemeğinden sonra bile gelmemesi genç kadını bir umutsuzluğa sürükledi. Bu gece gelmeyecekti

belki de... Elbise almak için gittiğini söylemişti ama Lilybeth onun tüm gün para kazanmak için çalıştığını düşünüyordu. Belki de Plymouth Limanı'nda ağır işlere katlanmış, aldığı para ile bir elbise parasının çıkacağını sanmıştı. Lilybeth bu duygularla ona daha fazla âşık olduğunu hissetti. Bu hislerinin büyüklüğü kadar özlemi de büyüyünce, uyumanın derdine tek çare olduğunu düşündü. Beyaz geceliğini giyip, uyumak için yatağa girse de, tek damla uyku ona uğramıyordu. Oflayarak yataktan kalktı. Masasına yapışan ve bitmeye yüz tutarak küçücük kalan mumu yaktı. Ardından masanın çekmecesindeki üç kâğıttan birini aldı. Mürekkebi bitiyordu ve şimdi kâğıtları da iyice azalmıştı. Yanlışlar yapmamaya dikkat ederek tehdit mektuplarından birini yazmaya başladı. Günün en kötü anı şüphesiz buydu. Yine o sevimsiz şantaja mecbur kalmak, genç kadının ayağının altındaki görünmez idam sehpasıydı. Düşmemek için bu mektuplara ihtiyacı vardı ve böyle bir muhtaçlıktan hiç hazzetmiyordu.

Divitin ucunu zarifçe hokkaya indirdi. Mürekkep artığının şişeye akması için kalemi hafifçe salladı. İlk olarak *Saygıdeğer Lord Barlow,* yazdı. Ardından gözlerini kaldırıp dudaklarını bükerken sonrası için neler yazabileceğini düşündü. Birkaç saniye içinde kalemi yeniden kâğıtla buluşturdu.

Korkarım size verdiğim süre tükenmek üzere. Dilerim ki beni hafife almamayı öğrenmişsinizdir. Sahip olduğum sırlar içimde durmadan büyümeye başladı. Artık bunları kontrol edemiyorum.

"Ah evet, işte böyle," diyen Lilybeth kendi cümlelerine hayranlıkla baktı. Bu satırlar o kibirli soyluyu yola getirecekti. Tanrı aşkına, direnmeyi bırakıp beş bin poundu ödemeyi kabul etse ne olurdu ki? Bu para onun metreslerine aldığı küçücük bir hediyenin karşılığı bile olamazdı. *Metresler mi?* Ah, hayır! Lilybeth gülümsedi ve o adamın ömrü boyunca karısından başka bir kadına bakmayacağını düşündü. Kristy Barlow, Lilybeth'in bile bu zamana kadar gördüğü en güzel kadındı. Ateş gibi saçları, dingin, huzurlu yeşil gözleri vardı. O geceki davette bile, bu soylu dünyaya ait olmadığını avaz avaz bağıran bir yaban çiçeğini andırıyordu. Lilybeth, istediği kadını kolayca alabilecek

olan o kibirli Walsham Kontu Bradley Barlow'un Kristy ile neden evlendiğini anlıyordu. Öylesine keşfedilmemiş bir çiçeği sahiplenmek akıllıcaydı. O da böyle yapmış, Kristy'nin başkalarına açmasını önlemişti. Lilybeth gece boyunca Bradley'nin, karısına olan bakışlarını incelemiş ve onun Kristy'yle fazlasıyla alakadar olduğunu anlamıştı. İnsanlar birbirlerine anlamsız ve işe yaramaz dedikoduları aktardığında Bradley'nin gözleri karısının üzerinde dolanmış, bakışlarıyla onu sarıp sarmalamıştı. Genç kadın yıllardır dedikodularını dinlediği, davranışlarını gözlemlediği aristokrasideki her küçücük detayı çözebilecek kadar tecrübe edinmişti.

"Ah, Tanrım! Ne aşk ama!" diye fısıldadı kendi kendine. Matt'in de ona böyle bakıp bakmadığını merak ediyordu. Belki de Rosa'yı evine davet edip, bunu gözlemlemesini isteyebilirdi. O meraklı, zeki dedektif insanları okumakta oldukça iyiydi. Acaba Matt'in bakışlarında, ona karşı duyduğu aşkı görebilir miydi? "Tabii böyle bir aşk varsa..." diye fısıldayan genç kadın sivri uçlu kalemi dudaklarına değdirdiğini fark etmeyerek düşüncelere gömüldü.

O anda ansızın kapısı açılınca korkuyla sıçradı. Bir hayalet gibi içeriye süzülen adamı görünce elindeki kalemi masaya fırlattı ve koşup boynuna atladı.

Dave kadının bu coşkulu karşılamasıyla gülümseyip, onu sımsıkı kendine bastırdı. Bir an sonra hafifçe ayrıldıklarında, loş ışık altında kadının mutlu yüzüne baktı. Orada gördüğü şey onu daha çok gülümsetirken elini kaldırıp Lilybeth'in dudağının kenarındaki siyah çiziği sildi. "Beni gördüğüne sevinmiş gibisin," dedi imalı sesiyle.

"Hem de nasıl!" diyen kadın, sevdiği adamın onu öpmesini diliyordu. "Bugün seni çok özledim."

Dave ona yanıt vermeden önce dileğini yerine getirdi. Kadının dudaklarını sertçe öptü. Birkaç dakika boyunca ona geçmişini, bu anını ve geleceğini unutturan bir öpüşme hediye etti. Dudaklarını emip, diliyle derinliklerine daldığı o sıcak konukluğu

bitirmek istemese de kendini çekti. "Ben de seni özledim," dedi kalın sesiyle.

"Tüm gün ne yaptın?"

Dave, Lilybeth'in cümlesindeki hafif alınganlığı fark etti. "Senin için en güzel elbiseyi arayıp durdum," dedi. "Ama sonunda hiçbir elbisenin, güzelliğine hak ettiği değeri veremeyeceğini anladım. Yine de elim boş gelmedim. Sevgilim için tıpkı gözlerinin renginde mavi bir elbise aldım."

Lilybeth heyecan içinde oralara bir yerlere baktı ama elbiseyi göremedi. Dave onun merakını anlamış gibi "Yarın vereceğim," dedi. "Balo ne zaman?"

"İki gece sonra."

Genç adam onay ve izin verdiğini gösteren bir bakış attı. Ardından "Bu saatte ne yapıyordun?" diyerek dikkatini masadaki kâğıt ve mürekkebe çevirdi.

Lilybeth o an kollarını çözüp sevdiği adamdan ayrıldı. Gözlerini utanarak ondan çekmişti. Yaptığı şeyi onaylamayan ilk kişi kendisiydi. Dave'in de bu davranışı yüzünden ondan soğuyacağından korkarak "Bir mektup yazıyordum," dedi kısıkça.

"Tehdit mektubu mu?" diyen genç adam kızgın değildi. Aksine Lilybeth'in, yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi mahcuplaşmış ifadesi onu eğlendiriyordu.

Genç kadın yanıt vermek yerine başını salladı. Dave bu sırada yavaşça masaya doğru yürüdü. Kâğıdı eline aldı ve gözleri satırlarda kayarken kaşları çatıldı. Okumayı bitirdiğinde Lilybeth'e döndü. Eski, sallanan sandalyeyi gösterip "Otur!" diye emretti.

Genç kadın onun bu mektuptan hoşlanmadığını anladığında içine bir korku yerleşti. Keşke o gelmeden önce kaldırabilseydi. Çekinerek sandalyeye oturdu.

Dave kadının az önce yazdığı tehdit mektubunu iri avuçlarında ezdiğinde Lilybeth korkarak onu izledi. Genç adam dertop olmuş kâğıdı masaya fırlattı ve bir saniye sonra kadının arkasına geçti. Tepesinde durup "Kalemi al!" dedi.

Lilybeth titreyen eliyle kalemi aldı.

"Başka kâğıdın yok mu?" diye sordu genç adam.

Kadın cevap vermeden usulca çekmeceyi açtı. Kalan iki kâğıttan birini alıp önündeki açıklığa yerleştirdi.

"Şimdi yaz!" diye buyuran Dave hâlâ onun tepesinde dururken, Lilybeth titreyen bu ellerle hiçbir şey yazamayacağını anladı. "İtiraf mı ettireceksin bana?" diyerek kafasını kaldırıp, korkulu mavi gözlerini uzun boylu adama dikti.

Dave onun bu tedirginliğine arsızca sırıttı ve "Bunun bir şantaj mektubu olduğuna emin misin, güzelim?" diye sordu. Sonra ansızın eğildi ve kadının omuzlarına dökülen dümdüz, sarı saçlarını eliyle iteledi. Boynunun açıklığına dudaklarını yaslarken kışkırtan hamlelerle tenini öpmeye başladı. Aheste ve ıslak öpücükler kadmm boynundan kalbine kadar titreten bir etki bıraktı. Sevdiği adamın o kuralsız ayartmaları kulağına yaklaşınca Lilybeth heyecanla başını sağa yatırıp ona yer açtı. Genç adam kadının kulağına doğru derinden sesiyle fısıldadı. "Bir şantaj mektubu yazıyorsun, meleğim. Oysa sen, aptal bir aşk mektubu yazar gibi kibarlık yapmışsın. *Umarım ve dilerim* mi? Tanrı aşkına, hangi erkek bu kelimelerden korkar?"

Lilybeth başını hızla sola çevirip, bir nefes kadar yakınında olan adama baktı. Aralarındaki mesafe tahrik ediciydi ama kendini kontrol etmeye çalıştı. "Yani benim yazdığım olmamış mı?"

Sıcak soluğu Dave'in dudaklarına değdi. Genç adam mektuplara lanet yağdırıp, kadını kucakladığı gibi yatağa yatırmak istedi. Bunun yerine gergince "Evet!" dedi. "Şimdi sana nasıl bir tehdit mektubu yazacağını söyleyeceğim."

Lilybeth'in akıl bulandıran yakınlığından kaçıp, kendini hafifçe geriye çekti. "Öncelikle kibarca hitap etmeyi kesmeli ve güçlü tarafın sen olduğu izlenimini vermelisin. Dilemek ve ummakla değil, gerçekten tehdit etmekle bunu yapacaksın. Ayrıca 'Saygıdeğer Lord Barlow' yazarken aklında ne vardı?"

"Ah aşkım, bilmiyorum ama çok fazla sert olursam, Lord Barlow daha çok öfkelenir. Ya iyice kızıp beni bulursa? Sen o adamın ne kadar gaddar olduğunu bilmiyorsun! Beni darağacına bile gönderir!"

Dave kardeşinden bu şekilde bahsedilmesi karşısında sırıttı. Bradley gerçekten istediği o gaddar adam olmuştu. Tüm dünyaya korku salan, karanlık ve tehditkâr... Herkes onu böyle tanıyordu.

"Hiçbir şey olmayacak. Şimdi yaz!" diyerek yeniden emrettiğinde, Lilybeth onun bu korkusuz tavrından güç alıp yazmaya hazırlandı. Genç adam kadına cümleleri yazdırmaya başladı.

Lord Barlow!

Zaman tükendi. Artık oyunu bırakma zamanı geldi. Sana ne kadar ciddi olduğumu göstermekten çekinmeyecek kadar sağlam bilgilere sahibim. Hakkında bildiğim tüm sırları etrafa yaydığımda, itibarın ve servetin yerle bir olacak. Orada bir yerlerde durup felaketini izlemekten keyif alacağımı tahmin edersin, dostum. Aklı başında bir adam olarak sözlerimi ciddiye alsan iyi olur. Aksi halde kimse, düşeceğin o sefaletten seni koruyamayacak!

"Ah Matt, bu çok ağır oldu. Lord Barlow çok ama çok öfkelenecek!"

Ona her Matt dediğinde anlamsız bir öfkeye bürünen genç adam kaşlarını çatarak "Onu ancak bu şekilde korkutabilirsin," diye yanıt verdi.

"Ya sonra?" diyen Lilybeth umutsuzca gözlerini devirdi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ki!"

Genç adam kararlıca "Öğreneceğim!" dedi.

Sonrasında daha fazla durmadı. Sabrı buraya kadardı. Kalemi kadının elinden alıp masaya bırakırken hareketleri aceleciydi. Sandalyeyi de kolayca çektiğinde Lilybeth onun niyetini anlayıp hızla ayağa kalktı. Dave kadını kucakladı ve yumuşak dudaklarına öpücükler bıraktı. Lilybeth yatağına doğru götürülürken heyecan içinde kalmıştı. Yeniden kendini ona sunmayı, ondan dilediğince karşılık görmeyi her şeyden çok istiyordu.

Dave, Lilybeth'i yatağa bıraktıktan sonra sırıtarak gömleğini çözmeye başladı. "Bunu da yırtmadan önce kendim çıkarsam iyi olacak."

Lilybeth yapmacık bir şekilde somurttu ama kollarını kaldırıp onu yeniden çağırırken gülümsüyordu. Dave kadının üzerine kapandı. Öpüşmeleri parlak bir aleve dönmeden önce

Lilybeth nefes nefese kendini çekti. Gözlerinde eksik bir şeyler vardı. "Korkmana gerek yok," dedi fısıltıyla. "Benim çocuğum olmuyor."

Dave onun kederi karşısında alnından sımsıcak öptü. O an tek isteği, Lilybeth'e kalbindeki bu acıyı unutturacak kadar büyük bir zevk vermekti. Bu defa yavaş ve sakince, gecenin tümünde ona sahip olarak bunu yapacaktı. Öyle de yaptı... Kadın bitap düşecek, kendisi de bitip tükenecek kadar uzun bir birliktelikle bir kez sahip oldu. Ancak ikinci seferde derinliklerine ulaştığında bu yavaşlıktan eser kalmadı. Lilybeth'in sabırsız, ateşli halleriyle genç adam hızlandı, sertleşti ve şiddetli bir şekilde rahatladı. Uykuya daldıklarında Lilybeth sevdiği adamın kollarmda huzur içindeydi.

Ve Dave uyumadan önce kadını kendine sımsıkı bastırarak, onu ruhuna kadar almak istedi. Lilybeth Abbington'a olan bu tükenmez isteği, onu her an öpmekle ya da onunla her an sevişmekle sınırlı değil, sürekli görme arzusuyla da fazlasıyla ilgiliydi. Lilybeth'in hüznü karşısında kendi yüreğinde incecik bir acı hissediyor, onun o tatlı gülümsemesinde hayata dair bir sevinç duyuyordu. Cadalozun teki gibi görünüyor olabilirdi ama bu halinin onun maskelerinden biri olduğunu biliyordu artık. Kahretsin! Şantaj mektubu yazarken bile kırılgan ve kibar olan bu kadın, nasıl kötü bir kalp taşıyabilirdi ki? O bir melekti... O, sarı, tatlı, hırçın, kararsız bir melekti.

Birdenbire genç adam ona karşı içindeki hislerin derinliğini fark etti. Sanki biri kulağına fısıldamış gibi anladı. Bu sarı cadıya âşık olmuştu. Onu seviyordu! Mahvetmek için buraya gelip, bir yalanla hayatına girdiği bu kadını deli gibi seviyordu. Artık onu mahvetmek bir yana, ona dokunanı mahvedebileceğini biliyordu. Bu his onu korkutmak yerine mutlu etti. Ailesinin yaşadığı onca felaketten sonra gerçekten hayatta olduğunu hissettiği tek an bu andı... Sevdiği kadını kollarında tuttuğu, onun soluklarını teninde hissettiği bu an.

Onu seviyordu... Düşmanını seviyordu... Hem de öylesine seviyordu ki, tükenerek değil çoğalarak seviyordu. Onu

geçmişin kâbuslarını unutacak, geleceğe dair hayaller kuracak kadar çok seviyordu...

***

Kristy yeni hayatına alışmakta zorlanmamıştı. Bunu beklemediği açıktı ancak şimdi her şeyin kolay yanını görüyordu. Hayal edilemeyecek kadar büyük korkular onun mutluluğuna gölge düşürmüştü ama Bradley'nin sözleri tüm gölgeleri kaldırmış, onu ışığa eriştirmişti.

Genç adam Kristy'ye *'Seni asla bırakmayacağım,'* demişti. Öylesine sıkı sarılmış ve güven verici tutmuştu ki Kristy ona hem kalbiyle, hem aklıyla inanmıştı.

O günün öğleden sonrasında birlikte bahçede yürüdüler. Kristy varlığından daima çekindiği, hatıralarında gaddarlığı ve öfkesiyle yer edinen bu güçlü kuvvetli adamın yanında kendini bu kadar iyi hissetmesine şaşırmıyordu artık. Kalbiyle onu çoktan kabul etmişti ama şimdi cismi varlığıyla da onun hayatına girdiğini bilmek müthişti. Üstelik onun da bu durumdan kendisi kadar keyif aldığını fark ediyor ve bu farkındalıkla içi içine sığmıyordu. Beraber Sonsuz Düşüş Kayalıkları'na kadar yürüdüler. Kristy onunla burada en son karşılaştığında yaşadığı aşağılanmayı hatırladı. Bradley'nin o zalimane tavrını ve hissettiği o berbat duyguları... Çamurlu çizmelerini silmesini istemişti. Genç kadın kocasının yedi yıl önceki kadına olan öfkesini anlıyordu ama o gün neden böylesine zalimlik yaptığını bilmiyordu. O gün, o kadının karısı olduğundan habersizdi. Basit bir hizmetçiye neden böylesine önem atfedip, onu neden bu kadar zorlamıştı. Bunu öğrenmek istiyordu.

Kuzey Denizi'nden esen şiddetli rüzgâr dalgaları kıyıya vurup kasvetli bir hava yaratmış olsa da, Kristy şimdi bu kasveti hissetmiyordu. Kayalıkların tepesinde yürümeye devam ederken Bradley onu durdurdu.

"Daha fazla yaklaşma, güvenli değil," dedi.

Kadın gözlerini denize doğru çevirdi. Zavallı masumların canını almaya yemin etmiş bir canavar gibi görünen deniz, koca koca dalgalarını acımasızca kıyıya deviriyordu. Genç kadın bu

görüntüden ürkerek bedenini kocasına çevirdi. Rüzgâr onu rahat bırakmadı ve yarı yarıya bağlı olan saçlarını bir bayrak gibi uçuşturmaya başladı.

Bekletmeden ve Bradley'nin siyah gözlerine karşı zayıf düşmeden "Beni neden kovmadın?" diye sordu.

Bakışlarını kadının o hayran olunası güzelliğine kenetlemiş olan genç adamın ifadesine ansızın şaşkınlık ve ciddiyet yerleşti.

Kristy onun, neyi kast ettiğini anlamadığını fark edip hatırlattı. "O sabah, yani karşılaştığımız gecenin ertesi sabahı çalışma odana gelip sana bağırmıştım..."

Genç adam şimdi hatırlıyordu. Her bir detayı eksiksiz hatırlıyordu hem de. Kristy'nin o gün gözlerindeki alev, şimdi bile onu ısıtmaya devam ediyordu. "Seni ilginç bulmuştum," diye yanıt verdi çekici sesiyle. "Kimse bana daha önce o şekilde bağırmaya cüret etmemişti."

"Deli olduğumu düşünmüş olmalısın!"

Kristy'nin kısık sesi o gün yaşananlardan utanç duyduğunu gösteriyordu. Bradley kollarından tutup onu yakınına çekti. "Deli olduğunu düşündüm elbette. Sadece bir an için... Sonra seni fark ettim. Gözlerinde delilere özgü o boş vermişlik yoktu. Bir nefret vardı. Ne yaptığını bilen birinin o capcanlı nefreti, öfkesi..."

Kristy onun bu kadar yakınında olmaktan öylesine hoşnuttu ki, o kötü günler hakkında konuşmak bile bunu değiştirmiyordu. O gün nefret ve öfke duyduğunu da gizlemedi. "O sabah gerçekten delirmiş gibiydim. Öfkeden gözüm dönmüştü. Çalışmaya geldiğim bu evde sana rastlamanın kaderin bir oyunu olduğunu düşünemiyordum."

"Bu gerçekten çılgın bir oyundu," diye araya girdi genç adam. Sert hatların hüküm sürdüğü o yakışıklı yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Onca soylu, onca malikâne, çalışmak için onca yer dururken benim evime geldin..."

Öylesine derin bakıyordu ki, Kristy bir an ne söyleyeceğini bilemedi. "Tüm bunların bir tesadüf olması ne kadar tuhaf!" diyebildi en sonunda

"Sanırım ilahi bir dokunuş var!" diyen genç adam, durmaksızın dikkatini dağıtan o saçlara ellerini daldırmamak için kendine zorlukla hâkim oldu. "İlahi bir dokunuş ya da bir tesadüf... O gün gelip beni bulman tamamen benim şansımdı. Ne kadar şanslı olduğumu şimdi anlıyorum."

"Ah, hayır! Bu şans değil, olsa olsa kâbus olmuştur."

Bradley hafifçe gülümseyerek itiraz etti. "Başta bir kâbus gibi göründüğünü kabul etmeliyim. Ama seni tanıdıkça şansıma inandım. Sen bir ayrıcalıksın. Hem daima öylesine güçlü ve korkusuzdun ki... Herkesin dikkatini kolayca çekebilirdin."

"Ama senin dikkatini çekemedim," diyen genç kadın, aralarındaki mesafeyi iyice kapatacak kadar yaklaştı. Şimdi kocasını görmek için başını kaldırması gerekiyordu. Gözlerini onun koyu gözlerine yeniden kenetlerken, içinden geldiği gibi devam etti. "Sakın itiraz etmeyin, lordum! Herkesin dikkatini çekebilirdim ama sen beni görmedin bile."

"Seni görmemek mi? Ne zaman bu kadar körleştiğimi söyler misin, Leydi Barlow?"

"Malikânede... Yüzüme bile bakmadın!"

Bradley gülümsedi. "Valorie'yi bile unutacak kadar seninle doluydum. Sevgilimi bile senin yüzünden ihmal ettim."

Kristy bu cümleyle somurttu. Açık bir kıskançlık bile duydu ama bencilce bir hazla "Onu unutturdum mu sana? Onunla gerçekten ilgilenmedin mi?" diye sordu.

"Ona yaklaşmadım bile!"

"Ne?"

"Doğru duydun, Lethe..."

"Yani... Yani o gün, o kadın Whiteford Hill'de kaldığında onunla..."

"Hayır, sevgilim. Ona dokunmadım. Sen varken başkasına dokunmak öyle aptalca bir fikir ki..."

Kristy kalbindeki o büyük ağırlığın toza üfler gibi yok olduğunu hissetti. Bradley'nin itirafı onu sandığından fazla etkilemişti.

Genç adam bu defa ona sordu. "Ya sen?" dedi sert çehresindeki bariz bir somurtmayla. "Erkeklerden... Kahrolası serserilerden nasıl korudun kendini?"

Kristy pek de önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Doğrusu İskoçya'da pek çok evlilik teklifi aldım. Köydeki her evlenmemiş erkeğin şansını denediği ilk kız bendim."

Bradley'nin ifadesi katılaşınca Kristy gülümsedi. "Üzgünüm ama gerçek bu... İngiltere'den ayrılıp McAlister topraklarına gittiğimde kısa sürede insanlar etrafıma doluştu. Onlara kocamın öldüğünü söyledim. Ah, bana öyle bakma! O zamanlar gerçekten ölmeni istiyordum. Tanrım! Şimdi düşüncesi bile korkunç!" diyen genç kadın sanki bir anda sevdiği adamın hayal olmasından korkar gibi kendini Bradley'nin göğsüne itti. Yüzünü o sert göğsüne kapatıp devam etti. "Benim kimsesiz olduğumu bilenler bir şekilde beni evlendirmek için çabaya girdiler. Kimisi oğluyla, kimisi bir yakınıyla, kimisi de kendisiyle..."

Genç adam onu biraz daha kendine bastırdı. Ellerinin tutuşundan bu sözlerle gerildiği, öfkelendiği anlaşılıyordu. Zorlansa da sormayı başardı. "Neden evlenmedin? Neden gelip bana hesap sormadın? Ya da neden boşanmayı düşünmedin?"

Kristy kalbini heyecanla coşturan bu adama şimdi böylesine yakınken hiç olmadığı kadar mutlu ve huzurluydu. Kalbindeki gerçeği ondan gizlemenin bir aptallık olduğunu anladığında başını kaldırdı. Yeşil gözlerindeki o keyifle ansızın itiraf etti. "Çünkü ben... Sana âşıktım!"

Bradley'nin gözlerine şaşkınlık, bakışlarına sorular birikti. "Ne?"

"Duydun işte... Sana âşıktım. Başkasıyla evlenmeyi asla düşünmedim."

"Sana onca kötülüğü yaptığım halde beni sevmeye devam mı ettin?" Genç adam bu detayı fark edince kalbindeki huzursuz hislere katlanmak zorunda kaldı. Kendisine olan öfkesi yeniydi. Kristy başını sallayınca daha da berbat hissetti. "Ben sevilmeyi hak etmiyorum! Nasıl bir kalbin var senin? Nasıl bu kadar büyük? Sana böyle davranan bir adamı nasıl sevebildin?"

"Elimde olsaydı unutmak isterdim," dedi genç kadın. Gözlerine hafif bir keder yerleşmişti. "Ama elimde değildi ki... Nasıl olabilirdi? Karar veren ben değildim... Kalbimdi. Kalbim sadece senin oraya yerleşmene izin verdi. Başkasına asla yer açmadığı gibi, seni oradan söküp atamadı da... Seni gördüğüm o ilk gün yerleştin oraya... O kadar inatçıydın ki gözyaşlarım, acılarım, özlemlerim, nefretim bile seni alt edemedi, Lord Barlow... Kayaya işleyen rüzgâr gibi, toprağın derinine inen kökler gibi kalakaldın. Gücüm yetmedi seni oradan çıkarmaya. Denedim ama yapamadım..."

"Sevgilim!" diye fısıldadı genç adam. Sesi derinden gelir gibi zor işitiliyordu. "Beni bir gün affettiğini görecek miyim? O büyük kalbinde affım için de yer var mı?"

Kristy'nin gözleri doldu. Kendini kontrol edemediği gibi, çağlayana dönen gözyaşlarını da kontrol edemedi. Akmasına izin verdiği inci taneleri yanağından süzülürken "Seni affettim," dedi. "Belki çok kolay oldu ama direnemedim işte..."

Bradley onun gözyaşlarını öptü. Dudakları yanağından, titreyen sıcak dudaklarına indiğinde yaralarını iyileştirir gibiydi. "Ben bir aptalım!" diye fısıldadı sıcacık nefesiyle. "Bir daha aynı acıları yaşamana izin vermeyeceğim. Aslına bakarsan acı çekmeyi sana yasaklıyorum!"

Kristy gülümsedi. Kalbi itirafıyla hafiflemişti. İçindeki o mutlulukla "Bana acı verme," diye fısıldadı. *Ne olur beni sev!* demek istese de yapamadı. Bunu diliyordu ve bir gün onu sevdiği kadar, kocasının da sevgisine erişebilmeyi arzuluyordu ama bu bile yeterliydi. Af dilemesi, pişmanlığı ve kendisine olan öfkesi Kristy'yi etkilemişti.

Genç kadın onun öpücüğüne istekle karşılık verip bir an sonra kendini çekti. "Sen anlat," derken kocasına yalvarır gibi baktı. "Hikâyeni anlat. Evlendiğin ilk gece beni neden kovduğunu anlat. O kadar mı çirkindim?"

Bradley gayriihtiyari gülümserken onun yüzünü okşadı. "Bunu hiç duymamış gibi yapacağım. Senin çirkin olan tek bir yanın bile yok."

Kristy minnetle baktı. Lütfen anlat bana der gibiydi. Bradley bir an için durdu. Kadının o yeşil, hüzünlü ifadesinde acılarına ortak olmak isteyen bir şeyler vardı. Kristy'nin masumiyetine, iyiliğine inanıyordu. O bu dünya üzerinde gördüğü en temiz şeydi. Genç adam karısının elini kavrayarak, onu bir süredir durdukları rüzgârlı alandan çekti. Kristy'nin soğuk avucunu kendi iri elinde sımsıkı tutup ısıtırken "Ben sekiz yaşındaydım," dedi.

Beraber yürüyüp aynı yere bakıyor olsalar da, genç adamın gözleri maziye takılmıştı. Anlattığı her şeyi yaşıyor gibiydi. "Babam annemden nefret ettiğini ilk söylediğinde sekiz yaşındaydım. Lord Phillip Shan Barlow'u, yani daima saygı duyduğum, çekindiğim ancak sevdiğim babamı ilk kez öylesine öfkeli görüyordum. Onun annemden nefret ettiğine şahit olmak, dehşet verici bir deneyimdi. Annem benim hayatımdaki en büyük hazineydi. Dave o zamanlar bile babamın bunu kızgınlık anında söylediğini anlatıp, beni çaresizce avutmaya çalışırdı. Ancak onun gözlerinde bile kendi sözlerine inanmadığını gösteren umutsuz bakışlar vardı. Annem o günden sonra içine kapandı. Babamla neredeyse hiç konuşmadılar ve birbirlerine bile bakmadılar. Krallıktaki bütün çiftler neredeyse böyle ama o yaşlarda annem ve babamı öyle görmek berbattı. Üzüntüm beni geceleri uyutmuyordu. Her şey o kadar kötüydü ve kötü gitmeye de devam ediyordu ki, korkularım da gittikçe büyüyordu. Dave'in Eton'da eğitime başlaması beni iyice yalnızlaştırmıştı. İki ay sonra annem bir yaz gecesinde, karanlıklar içinde çığlık çığlığa evde koşmaya başladı.

Yatağımdan çıkıp kapılar ardında olanları izliyordum. Babam onu durdurmaya çalışıyor, annem hem ağlayıp, hem çığlık atmaya devam ediyordu. O gece babamın odasından bir kadının daha çıktığını gördüm. Seyislerden birinin karısıydı. Yüzündeki ifadeyi benden başka kimse görmedi. Zafer kazanmış gibi ahlaksızca gülümsüyordu. Öylesine sinsi bir bakıştı ki bu, o tek bakışta onun düşman olduğunu, kötü biri olduğunu anlamıştım. Annem "Neden, neden?" diye bağırıp duruyordu. O an Dave geldi ve bana sarıldı. Gözlerimi kapatmak için beni

kendine çevirdi. Kulaklarımı elleriyle kapatsa da annemin çığlıkları ömrüm boyunca kulaklarımdan silinmedi. Babamın sadakatsiz olması belki bu dünya içinde alışıldık bir durumdu ama annem bunu kaldıramadı. Babama defolup gitmesini söylediğinde babam metresini ve bütün mücevherleri alıp çekip gitti. Birkaç hafta sonra onların bindiği geminin İrlanda kıyıları açıklarında battığı söylendi. Kurtulan olmamıştı. İki ay sonra da annem yatak odasında kendini astı."

Kristy şaşkınlık içinde inlerken, yüzünü Bradley'nin koluna yasladı. "Ah, bu korkunç!" Gözleri dehşetle irileşmişti.

Bradley bu anı zihninde öyle çok yaşamıştı ki artık hissizleşmişti. Şu anda da herhangi bir dehşet ya da duygu belirtisi göstermeden duruyordu. Anlatırken bile kendisine ördüğü o sert duvarlara çarpıyordu.

"Annemi ilk gören bendim. Onun bembeyaz kesilen, bir sağa, bir sola usulca sallanan bedenini dakikalar boyunca tek başıma izledim. Kontesin zayıf bedenini gökyüzünde süzülen bir yaprağa benzettiğimi hatırlıyorum. Sonra Dave geldi... Beni yine çekti ve yine kulaklarımı kapattı. Oysa her şey sessizdi. Pencereye çarpan rüzgârdan başka her şey sessizdi. Ölüm kadar sessizdi... Annemin çığlıkları dinmişti en sonunda."

"Ah, bunlara nasıl dayanabildin?" diyen Kristy durdu ve sevdiği adamın önüne geçti. Yüzündeki o büyük kederle Bradley'nin gözlerine baktı. "O yaşta nasıl katlanabildin?"

"Dave sayesinde," diyen genç adam, yeniden karısının elini tutup yürümeye devam etti. "Dave beni avutup durdu. Ona hayrandım. Nasıl böyle güçlü olmayı başarıyordu, bilmiyordum. Annem öldükten sonra bir süre büyükannemin konutunda kaldık. Orada birbirimize bir söz verdik. Anne ve babamızı unutmayı seçtik. Bir daha onlar hakkında, berbat mazimiz hakkında konuşmama kararı aldık. Dave, Oxford'a gidene kadar daima neşeliydi. Bana mutlu olduğunu hissettiriyordu ve onun geçmişi kolayca unuttuğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Kızlarla, kumarla, partilerle zaman harcıyordu. Ben King's Kolej'de okurken, mektuplarında bu eğlencelerinden bahsedip dururdu. Oysa

onun içindeki fırtınalar her şeyden daha büyüktü. Ustaca gizlemişti ama kontluğu devralınca yüzleştiği her şey onu tüketmeye başladı. En sonunda biliyorsun işte, dayanamadı ve kaçtı."

"Sen dayanmayı başardın... Peki, sen nasıl bu kadar güçlü kalabildin?"

"Kızgınlığım hiçbir zaman bitmedi. Babama olan öfkemden daha çok anneme kızgındım. Babam bir aşağılıktı ama annem... Ne beni, ne de ağabeyimi düşündü. Bencilce hayatını sonlandırdı. Öfke ve kızgınlık, acı ve kederden çok daha iyi. Bu duygular insanı sürekli tetikte tutar. Zayıflığa izin vermeden, daima hırslandırır."

"Senin zayıf olan tek bir yanın yok!" dedi genç kadın, kocasının onun için söylediği söze benzer şekilde.

Genç adam yanıt vermedi. Düşünceleri yine geçmişte takılı kalmıştı. Kristy ona her şeyi anlattırdığı için pişmandı. "Özür dilerim," derken gözleri dolu doluydu. "Her şeyi sana yeniden yaşattım."

Bradley kadına baktı ve gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu. Artık düşünmek beni acıtmıyor. Alıştım ve hissizleştim."

Genç kadın sormaktan çekinse de, içi içini yerken dayanamadı. "O kadın... O kadın bir İskoç muydu?"

"Babamın metresi mi? Evet... Öyleydi."

"Bu yüzden mi bana..."

"Sen öyle değilsin!" diye sertçe yanıt verdi genç adam.

"Ama benden bu yüzden nefret ettin, anlıyorum şimdi."

"Annemin inlemeleri, lanetleri hep o İskoç kadınaydı. Babamı ayarttığını söyleyip dururdu. İskoç kadınlarını bu felaketlerin tüm sebebi olarak görürdü."

"Ve sen de bu yüzden onlardan biriyle evlenmek istemedin!"

Genç adam başını salladı. "Dave'e inanamıyordum. Her şeyin nedeni olan o kadın bir İskoçken, annemin kendini öldürmesinin sebebi öyle biriyken, benim nasıl olur da bir İskoç'la evlenmemi..."

"Ah, lütfen devam etme!" diyen Kristy, kolunun altından Bradley'nin sert gövdesine sımsıkı kenetlendi. "Herkes aynı

olamaz. Nefret etmeni anlıyorum ama bütün bir halktan bu yüzden nefret edemezsin... Benden nefret edemezsin!"

"Senden nefret etmek mi? Sen bana geçmişimi unutturdun, Lethe! Sen beni sularına ittin ve bana her şeyin ne kadar aptalca olduğunu gösterdin. Geçmişim kadar, geçmişte yaşadığım felaketleri de unutturdun. Sen nefret edemem."

Kristy yaralı bir gülüş attı. "Ben de artık geçmişteki nefretimi unutuyorum, William Bradley..."

Genç adam kadının sözlerini onu öperek kesti. Dudaklarına sıcak bir öpücük verip kendini çekerken "Bana William deme!" diye fısıldadı. "Annem inlerken beni bu isimle çağırırdı."

"Peki," diyen genç kadın hafif bir keyifle "Ya aşkım dersem... Buna da itiraz eder misin?" diye sordu.

Bradley karısına büyük bir gülümse hediye ederek, ellerini saçlarına geçirip onu ensesinden kavradı. "Bunu her şeyden çok isterim, sevgilim."

"Aşkım!" diye fısıldadı genç kadın. "Tek aşkım! Hayatımın sahibi..."

Bradley onun başını kendine çekti ve dudaklarına istekli öpücükler bıraktı. Kristy sırtına vuran rüzgârla üşüyerek, genç adama daha çok sokuldu.

Lord Barlow dudaklarıyla karısının çenesinden kulaklarına doğru tırmanırken, "Artık eve girelim. Çok üşüdün. Seni ısıtsam iyi olacak," dedi.

"Bunun için nasıl bir planınız var, lordum?"

Bradley sırıtarak karısının kulağına eğildi ve sıcak sesiyle ona yapacaklarını sıraladı. Kristy duyduklarıyla kıpkırmızı kesilip, başını adamın göğsüne gömdü. "O halde hemen eve gidelim," diye fısıldadığında Bradley "Seni işitmedim," dedi muzipçe.

Kristy bir kez daha alçak sesle fısıldadı. "Gidelim, lordum."

"Sanırım kulaklarımda bir sorun var. Kesinlikle seni işitmiyorum!"

"Ah, seni kibirli, küstah adam! Beni hemen evimize götür!"

"İşte böyle!" diyen genç adam kadının alnından öperken, onu evine, odasına, yatağına bir an önce götürmek için hızlandı.

Whiteford Hill'e doğru yaklaştıkça Kristy'nin de mutluluğu artıyordu. Bu sırada Bradley "Bu adam da kim?" diye sordu.

Genç kadın gözlerini kaldırıp malikânenin kapısına baktı. Bir adam orada durmuş, Pilmore ile konuşuyordu. Arkası dönük olduğu için yüzünü göremediler.

İyice yaklaştıklarında Bradley sertçe "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Adam o an döndü ve Kristy olduğu yerde donakaldı. Kalbine dehşetli bir korku yavaşça ilişirken kapıdaki adam "Bir davetiyeniz var, lordum" dedi.

Pilmore davetiyeyi almıştı. Bradley bu detayla ve bu önemsiz adamla ilgilenmedi. Ancak Kristy onu, sıradan biri olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Kalbindeki korkuyla sevdiği adama daha çok sokuldu.

Bu sırada kapıdaki adam selam verip malikâneden ayrıldı.

Kristy üşüyordu ama şimdi donuyordu. Kocasına daha çok sokulurken Bradley ondaki tuhaflığı fark etti. "Neyin var?" diye sordu gergince.

Kristy hızlıca yanıt vermek için atıldı ama kekelemesine engel olamadı. "Hi...hiçbir şey. Girelim lütfen," diyebildi.

Bradley ikna olmamıştı ama daha fazla soru sormadı. Kristy'yi güvenle kollarında tutmaya devam etti. Malikâneye girmeden önce genç kadın başını hafifçe çevirip, az önce çekip giden adama baktı.

Bir siluet gibi gittikçe silinen adamı tanıyordu. Kahretsin! Onu tamamen unutmuştu. Bu adam, on gün kadar önce Quarry Hill Kumarhanesi'nde Bradley'yi yaralaması için tuttuğu o tehlikeli adamdı!

Kristy böyle bir hata yaptığına inanamıyordu. Bir adam tutmuştu! Kahrolası bir adama tüm parasını verip, Bradley'yi yaralamasını istemişti ama böyle bir şey yaptığını unutmuştu. Bunu unutabilmek ne büyük bir suçtu! Yine de suçlu olanın tam olarak kim olduğunu bilmiyordu. Bradley'yle, adına mutluluk denen bir sürü güzel şey yaşadıktan sonra unutması normaldi. Bir anlık aptallıkla giriştiği bu işi nasıl hatırlayabilirdi ki? Adam ona kendisini hatırlatmasaydı, aklına geleceği de yoktu. Kristy bu ihmalkârlığının bedelini ödemek zorunda kalmadığı için nispeten iyi hissetse de, telafi etmek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Kendrick denen o adamın varlığını bu yolla hatırlatması ise zihnini kötücül şekilde meşgul ediyordu. Neden bir davetiyeyi getirmek için buraya gelmişti? Neden Kristy'nin gözlerine öylesine imayla bakmıştı? Genç kadın korkunun en kötüsünü hissediyordu. Bir yolunu bulup o adamla görüşmeliydi. Hem de çok geç olmadan önce...

Bradley'nin yanında genç kadın ruhunu boğan kötü düşüncelerden uzaklaşabildiği için mutluydu. Nasıl uzaklaşılmazdı ki? Kocası ile beraberken kimseyle olmadığı kadar mutluydu. Bu adam onun bütün yaralarını sarmakla kalmıyor, orada bir yara olduğunu bile unutturuyordu. Her yara kabuk bağlıyordu ama Kristy'nin yaraları birdenbire yok oluyordu onun yanında. Mümkün olsa, genç kadın onunla her şeyden uzak küçücük bir köyde, bir aileye yetecek mütevazı bir evde yaşamak isterdi. Yabancısı olduğu bu dünyanın hırslarından, kavgalarından uzak olabildiğine sakince... İnsan gürültüsüyle sağır kesilerek değil, doğanın müziğinde huzur bularak ömrünü tüketebilirdi. Çocuklarıyla... Kızıl saçlı bir meleği ve babasına benzeyen bir oğlu olsaydı... Kristy dünyanın en mutlu insanı olabileceğini biliyordu. Şimdi de öyleydi ama korkular onu geriyordu. Huzurunu kaçıracak her şeyi bertaraf etmeliydi.

Akşam yemeğine kadar Greta ile laflad. Ona yine mutfakta yardım etti. Bradley ise Leydi Radcliff'in balosunda giyin diye Walsham'daki bir terziye Kristy için elbise siparişi verdirdi.

Kristy'ye hangi rengi istediğini sorunca, genç kadın tozpembe dedi. Bu kadar renkli bir elbiseyi daha önce giymemişti ama artık istiyordu. Yas tutar gibi koyu renklerden bıkmıştı. Üstelik güzelliğine aldığı övgülerin kocasını da gururlandırmasını diliyordu. Bradley'nin o siyah gözlerindeki hayranlığın büyümesini, tıpkı bir âşık gibi bakmasını her şeyden çok arzuluyordu artık.

"Kızıl saçların ve pembe elbisen ile bir şekerci dükkânı gibi görüneceksin," demişti Rossie. Kristy bir şekerci dükkânı gibi görünmek istemiyordu. Gerçek bir kadın gibi görünmek istiyordu. Belki de yanlış rengi seçmişti. Buna dair hissettiği endişe gece boyu az da olsa onu rahatsız etti.

Yatak odasına çekilip Rossie'nin yardımıyla elbisesini çıkarırdı. Ardından genç kız onun saçlarını açıp usulca taramaya başladı.

"Böyle bir saç rengine sahip olmak ne kadar tuhaf," dedi genç kız. Bu olumsuz bir yargı değildi ama Kristy şüpheye düştü.

"Sarı olsa daha mı güzel olurdu sence?"

Rossie, Kristy'yi burnu havada bir leydi gibi görmekten çok uzaktı. Fikirlerine değer verdiği için onu daha da çok seviyordu. Samimiyet ve saygı arasına ince bir sınır koyarak düşüncelerini dile getirmek isteyen genç kız, keyifli bir şekilde Kristy'nin burnuna dokundu. "Bu çillerle mi? Bence kızıl sizi tamamlayan bir renk. Hem sarışınlar o kadar çok ki, aynı kümeste gıdaklayan birbirinin aynısı tavuklara benziyoruz. Ama siz herkesten farklısınız."

Rossie'nin sarı saçları ince ve düzdü. Kristy onun bu haliyle çok güzel olduğunu biliyordu. "Sen gördüğüm en güzel sarışınlardan birisin," diyerek kıza içtenlikle gülümsedi.

Rossie duyduğundan memnun, manidar bir bakış attı. "Majesteleri de birazdan gelir muhtemelen..."

Kristy gözlerini ondan kaçırdı. "Çalışıyor."

"Odasında sizin gibi bir kadının beklediği bilirken, bence çok fazla çalışamaz."

"Ah, Ross! Seni gören de mazbut bir genç kız sanır ama ben senin ne kadar edepsiz biri olduğunu biliyorum."

"Bence leydim, siz fazla masumiyet taşıyorsunuz. O sosyete kadınlarını sadece bir süre izleyin ve neler yaptıklarına bakın. Ben bile bir azize gibi kalırım yanlarında."

"Bu onların da ahlaksız olduğu gerçeğini değiştirmiyor!"

"Erkekler öylelerini tercih ediyor ama... "

Kristy şaşkınca gözlerini açıp "Ne?" diye sordu.

Rossie göz kırparken coşkuyla devam etti. "Elbette. Erkeklerin çoğu cesur ve ateşli kadınları sever. Sosyetedeki skandalların tümü bu yüzden çıkıyor ya... Köşelerde, kuytularda basılan leydileri hiç duymadınız mı?"

"Hayır."

"Duyacaksınız... Siz bu hayatın içinde henüz çok yenisiniz. Size şans diliyorum, leydim. Ve bir de tavsiyem var. Biraz ateşli olmak size bir şey kaybettirmez."

Ulu orta herkesin içinde ateşli–Kristy'ye göre ahlaksız–olmak bir delilikti. Kristy bu şekilde davranabilecek en son insan olduğunu düşünüyordu. Yine de aklına takılan bazı sorular vardı. Utansa da sormayı başardı. "Lord Barlow da bundan hoşlanır mı?"

"Bağışlayın ama kazık yutmuş gibi ciddi duran, saf ve çekingen bir kadına kıyasla bence buna bayılır."

"Ben kazık falan yutmadım, Ross!"

"Ama öyle davrandığınızı söylemem gerek. Bu kadar edepli olmayın. İçinizdeki ateşin çıkmasına izin verin."

"Kes şunu ve odamdan çık, Rossie!"

Rossie küçük bir kahkaha atıp kapıya yöneldiğinde, Kristy gözlerini ona çevirmeden kısıkça "Nasıl yapacağım?" diye sordu.

Rossie şeytanca sırıttı. "Ne dediniz, leydim?"

"Ah, Ross! Ateşli olmak diyorum... Nasıl oluyor?"

Genç kız kahkahalarını tutmaya çalışırken bir yılan gibi vücudunu kıvırdı. Eteklerini tutup kendi etrafında zarifçe dönerken gözlerinde şuh bakışlar vardı. "İşte böyle," dedikten sonra ellerini kendi vücudunda gezdirdi. "Dans edebilirsiniz... Gizemli ve tutkulu bakışlar, kışkırtıcı dokunuşlarla..."

"Şu an bir aptal gibi görünüyorsun!"

Ross yalandan dudak büktü ve "Yatak direği gibi görünmekten iyidir," deyip kapıyı açtı. Çıkmadan önce de "Öğrenmek isterseniz beni bulursunuz," dedi.

Kristy onun ardından kapanan kapıya bakıyordu. Bu tür şeyleri hayatı boyunca düşünmemişti. Dahası İskoçya'da yanlarında yaşadığı Leydi Charlotte ve Lorna'nın da hiçbir zaman bu şekilde davrandıklarına şahit olmamıştı. Belki de onların da birtakım gizli numaraları vardı. Elbette! Bir kadının kocasıyla yalnız kaldığında ne yaptığını kim bilirdi!

"Ah, yine de bana göre değil!" derken somurttu. Aynayı yeniden kendine tuttu, saçlarını omuzlarına yaydı ve geceliğinin minik beyaz inciden üst düğmesini açtı. Rossie'nin az önce yaptığı gibi bakmaya çalışarak gözlerini kıstı. Tek kaşını havaya kaldırıp, aynadaki aksine bir öpücük attığı sırada odanın kapısı aniden açıldı. Kristy yakalanmış gibi dehşetle aynayı masaya bıraktı. Neredeyse kırılacak olan ayna güçlü bir ses çıkarırken, Bradley "Seni korkuttum mu?" diye sordu.

Kristy ona döndü. Heyecandan titriyordu. Ancak kocasını görür görmez içindeki panik yerini bambaşka bir duyguya bıraktı. Bradley ceketini çıkarmış, beyaz, kırışık gömleğinin düğmelerini aşağılara kadar açmıştı. Her zamanki gibi karanlık ve tehlikeli bakışlarıyla, görkemli bedeniyle nefes kesici görünüyordu. Üstelik ensesine inen simsiyah saçları, odadaki ışığın altında onun yakışıklılığını ölümcül seviyeye taşımıştı. Kristy sevdiği adamın bu görüntüsüyle, ona dair nasıl da derin bir özlem duyduğunu fark edecek kadar sarsılırken yutkundu. En sonunda "Korkmadım," diyebildi ve az önceki rezalet halinden utanarak gözlerini ondan kaçırdı. Kalbi heyecanla gümbürderken elleri titremeye başlamıştı.

Genç adam, koyu gözlerindeki anlamlı bir bakışla kadını baştan ayağa süzdü. "Buraya gel," dediğinde Kristy sarsak adımlarla ona doğru yürüdü.

Ayaklarına kadar inen, yerleri süpüren geceliği bütün vücudunu muntazam bir şekilde kapatmış olsa da, arkasından vuran

şömine aleviyle bedeninin tüm hatları açıkça seçiliyordu. Saçları yoğun ve gür bir şekilde yüzünün iki yanından kızıl bir deniz gibi inmişti. Bradley onun güzelliğine dair tek bir açıklama yapamıyordu. Kristy'deki o durup seyredilesi, hayran olunası güzellik yalmzca saçlarından ötürü değildi. Ya da yeşil gözleri tek başına buna sebep olmuyordu. Kısa sayılmayan ancak uzun da olmayan ideal boyu da bunu açıklamakta yetersizdi. İfadesi, çekingenliği, bazen gözü dönecek kadar büyüyen öfkesi bile onun güzelliğinden işaretler taşıyordu. Bir bütün halinde, baştan ayağa güzelliğin cisme büründüğü biriydi. Ruhu da bunun dışında değil, aksine bununla tamamen ilintiliydi. Bu kadın her şeyiyle gerçek bir kadındı. Ve bu adam, ona sahip olmanın ömründeki en güzel şans olduğunu biliyordu.

Bradley karısını kollarının arasına çekerken, "Güzelliğin her geçen gün artıyor," diye fısıldadı. "Söylesene, kendine ne yapıyorsun? Yoksa bana mı büyüler yaptın? Gözlerim sana dair hiçbir eksiklik bulamıyor."

Kristy aşk dolu bir bakış atıp gülümsedi. "O kadar eksiğim var ki, bunları yıllarca sayabilirim ama senin gözünde tamamlanmış olmak bana yetiyor."

"Aslında henüz tam değilsin," diyen genç adam onu yavaşça yatağa yönlendirdi. "Ben eksiğim," dedi kısıkça. "İçindeki boşlukta eksik olan benim, meleğim."

Kristy bu sözlerinin ardındaki gerçek anlamla derin bir nefes aldı. Arzunun saf ve yoğun bir şekilde damarlarında aktığını hissediyordu. Öylesine keskin bir duyguydu ki başı döndü. Bu sözler ona cesaret verdi. Ateşli ve kendi deyimiyle ahlaksız bir kadın olmak istedi. Yatağa iyice yaklaştıklarında Bradley'nin omuzlarından itecek kadar ileriye gitti. Genç adamı bu cüsseyle yatağa deviremezdi ama Bradley bilerek onun bu dileğini yerine getirdi. Güçlü gövdesini meraklı bakışlarla yatağa bıraktı. Karısının hamlesini ilgiyle beklerken Kristy üç adım gerilediı. Gözlerinin temasını tek bir saniye kesmemişti. Onun dışında her şey durmuş, bir tek Kristy yapacaklarına dair küçük ipuçları veren adımlar atmıştı. Sesler bile durmuştu. Odanın içindeki bu mutlak sessizliği genç kadının kalbindeki atışlar bozabilirdi ancak.

Kocasının aşkıyla dolu, az sonra yapacaklarına dair hissettiği heyecanla kalbi öylesine şiddetli atıyordu ki, Kristy derin derin soluklanmak zorunda kaldı.

Rossie'nin yaptığı gibi eteklerini tuttu ve yavaşça kıvrılarak kendi etrafında döndü. Saçları hafifçe havalandığında Bradley gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Genç kadın bu defa ellerini saçlarına geçirip onları sırtına doğru itti. Elleri yüzünün hizasından yavaşça inerken, başını geriye atıp boynunu okşadı. Usulca kayan elleri bir an sonra geceliğinin düğmelerine ulaştı. İkinci iliği yavaşça çözdü.

Bradley'nin tek kaşı imayla kalkarken sırıtıyordu. Kristy'nin davramşları fazlasıyla acemiydi ama bu bile onun tamamen hazır olmasına yetmişti.

Kadın bu defa daha kıvrakça tek adım attı. Kalçasını sallamıştı ama nasıl göründüğünü bilmiyordu. Bir kalastan ziyade, rüzgârda sallanan bir gelinciği andırmak istiyordu. Elleri düğmelerinden birini daha açtı. Bradley'nin keyifli ifadesindeki hoşnutluk genişledi. Yüzünde büyük bir gülüşle karısına bakıyordu.

Kristy de gülümsedi ama sıradan bir şekilde değil. Şuh ve ayartıcı bir şekilde. Kısık gözlerine yakışan ve bir adamı baştan çıkarmaya çalışan başarılı bir gülüştü. Geceliğinin bir düğmesini daha açınca göğüslerinin arasından birkaç çil göründü. Orada kendisini bekleyenin ne olduğunu bilen genç adamın bakışları kadının dolgunluklarına indi. Küçük, kızıl lekeler bile onun isteğini arttırırken, kadını artık kollarına almak için sabırsızlanıyordu.

Kristy kocasının bakışlarındaki derinlikten memnun olarak, Rossie'nin taktiklerini yerine getirebildiğini düşünüyordu. Yani o ana kadar... Ayakları karışana ve o kahrolası yanlış adamı atana kadar!

Genç kadın zarif bir kuğu gibi süzülmeyi diliyordu, bir kurbağa gibi sıçramayı değil! Ayakları birbirine dolanıp eteğine bastığında, bunun için artık çok geç olduğunu anlamıştı. Bedeni hızla yere kapaklanırken, gecesinin böyle sefilce son bulacağını, kötü bir şekilde sert zemine yapışacağını düşünmemişti.

Çığlıkları arasında düşerken korkulan olmadı. Genç kadın bir anda kendini güçlü kollar üzerinde güvende buldu ve gözlerini kapatıp şükretti.

Bradley karısını yere kapaklanmadan önce yakalayıp, onunla beraber yeniden yatağa gömüldü. Kristy üzerinde uzanıyor ve hızlı hızlı soluklanıyordu. Şüphesiz genç adam onu kollarına almak için bundan daha iyi bir pozisyon bulamazdı. Kristy de öyle! Zira genç kadın yüzünü gömdüğü kocasının göğsünde sonsuza kadar kalmak istiyordu. Kafasını kaldıracak halde değildi. Utançtan yok olmak isteğiyle dolmuştu.

"Sen az önce ne yapmaya çalışıyordun?" diyen o keyifli sesle homurdanarak, sıcak gövdeye daha çok sokuldu.

Bradley kadının saçlarına ellerini geçirdi ve sonunda yüzünü bulduğunda onu kaldırdı. Gözlerine dimdik bakarken Kristy gözlerini kapattı. Bu kadar yakında durup, hiçbir şey olmamış gibi, az önceki rezilliği yaşamamış gibi ona bakamazdı. "Hiçbir şey yapmıyordum!" dedi mırıldanarak.

Bradley sırıttı. "Dans mı ediyordun, yoksa İskoçya'daki bir tür ayin şekli miydi bu?

"Ah, lütfen susar mısın? Yeterince utanıyorum!"

Kristy yüzünü saklamak istedi ama Bradley buna izin vermedi. "Gözlerini aç ve bana bak!" diye emretti. Ancak Kristy daha sıkı yumdu gözlerini. "Gözlerini derhal aç!"

Genç kadın birkaç saniye sonra o yeşil gözleri araladı. Kaşları üzüntüyle çatılırken, "Sadece biraz ateşli olmaya çalıştım. Bir kadın kocasını memnun etmeli, değil mi?" diye sordu masumca.

Bradley tek hecelik bir kahkaha attı. "Düşene kadar bunu başarmıştın da..." derken hâlâ sırıtıyordu.

Kristy hafifçe dürttü onu. "Bir kalas gibi görünmek istemiyordum ama sanırım bir aptal gibi göründüm!"

"Bir melek gibi göründün," diyen genç adam onun ensesini tutup dudaklarını kendine yaklaştırdı. Öpmeden önce sımsıcak bir şekilde fısıldadı. "Beni ayartmana gerek yok. Seni görür görmez ne hale geldiğim açık değil mi?"

Kristy onu hissediyordu. Vücuduna baskı yapan ve kocasının bütün arzusunu gösteren o sertlikten haberdardı. Buna sebep olmak gurur verici olsa da "Çok fazla sıkıcı olduğumu düşünmeni istemedim," dedi. "Gerçek bir kadın olup, beni daima arzulamanı, daima güzel bulmanı istedim sadece."

"Seni arzulamadan, seni istemeden tek bir saniyem geçmiyor ki!"

Genç kadın utangaçlığının silindiğini fark ederken gülümsedi. "Her zaman isteyecek misin beni? Benden hiç bıkmayacak mısın? Dave gittikten sonra da... Bana mecbur kalmadığında bile..."

"Sana mecbur kaldığım için yanımda değilsin," diyen genç adam kadının gözlerinin tam içine ikna edici bakışlarla baktı. "Seni istediğim için yanımdasın. Eğer bu istek bir gün biterse, bir gün dediğin gibi senden bıkarsam, aklımı yitirdiğim de kanıtlanmış olur. O gün geldiğinde beni bir akıl hastanesine tıkabilirsiniz."

"Ah, seni seviyorum!" diyen genç kadın duyduklarının memnuniyetiyle kocasını cesursa öptü.

Kendini çekmeye niyetlense de Bradley onu bırakmadı. Kadının, aşkını ikinci kez söyleyişiydi bu. Ondan bu cümleyi böyle can sıkıcı aralıklarla değil, sürekli duymak istiyordu. Onun sevgisini, aşkını bilmek genç adamın mevcut isteğini katlıyor, ona dair hissettiği memnuniyet gittikçe büyüyordu. Kadınların aşk itiraflarını çokça işitmişti ama Kristy'den bunu duymak dünyanın en mühim meselesiydi. Onun sözleri yalandan uzaktı. Gerçek bir sevginin tüm işaretlerini taşıyordu. Üstelik yaşadığı o zorlu hayata rağmen bunu dürüstçe itiraf edişi, daha da önemlisi bu aşkı sürdürmesi öylesine değerliydi ki... Bradley bu kadının kalbinin nasıl bu kadar büyük olabildiğine şaşırmıyordu artık. Kristy dünya üzerinde görebileceği en mükemmel insandı. Affedici ve sevgi doluydu. Zalim bir adamı bile, onca aşağılamalarına rağmen seviyordu. Bu şükretmesi gereken bir konuydu. Bradley, Kristy'nin bir ayrıcalık, bir talih olduğunu bir kez daha teyit etti.

Karısını artık bırakamazdı. Ondan ayrı tek bir gece geçiremeyeceğini biliyordu. Ona dokunmadan, ona bakmadan, onun ürekliğiyle hâlâ masum kalan bir şeyler olduğunu hatırlamadan, kalbindeki iyiliklerle dünyanın güzel bir yer olduğunu hissetmeden yaşayamazdı artık. Kalbini kuşatan bu mutlulukla kadını sertçe ve istekle dakikalarca öptü. Minnetle, şükranla öptü onu. Hayatına sızdığı için teşekkür eder gibi öptü. Tüm o kötülüklere katlandığı için özür diler gibi öptü. Karısı olduğunu açıklarken, bunu ispat etmek uğruna çektiği sıkıntıları dindirmek ister gibi öptü. Her duyguyu tadarak öptü ama en çok da aşkla öptü onu. Bunu fark etmeyip kendini kaybedecek kadar öptü...

Bir solukluk ayrıldıklarında genç adamın bakışları Kristy'nin mahmur gözlerinde, gülümseyen dudaklarında kaldı. Öylesine yakındı ki, kadının kalbini bile görebilirdi. Aşkını görmek her şeyden iyi hissettirdi. Lord Barlow ömrü boyunca bu kadar kesif duygular hissetmediğini bilirken, duygularının derinliğinden korktu. Sanki kendi kalbindekileri geçiştirmek için bu duygusal havayı böldü. Yüzündeki arsız gülüşle "Düşmeseydin, beni ayartmaya nasıl devam edecektin?" diye sordu.

Kristy hızla kızardı. Ancak utanmak yerine gülümsedi ve gözlerini kaldırıp düşündü. "Kıvrılan bir su gibi sana doğru gelmek istemiştim."

"Ya sonra?"

"Kıvılcım sıçramış gibi geceliğimden hızlıca kurtulmayı..."

"Sonra?"

"Hımm... Sırnaşık bir kedi gibi senin üzerine tırmanmayı..."

Bradley kahkaha attı. "Gerçekten ateşli olmaktan hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?"

Kristy kederle başını sallarken "Tam bir umutsuzum!" dedi.

Genç adam hafifçe doğruldu ve kadının dudaklarına doğru fısıldadı. "Umutsuz değil, kusursuzsun!"

Ardından kadının zayıf bedenini kolayca aşağıya indirip üzerine oturttu. Kasıklarının üstüne... Ellerini kaldırdı ve Kristy'nin kalan düğmelerini hızlıca açtı. Genç kadın geceliğini başından

çıkarıp yere fırlattı. Saçları teninin üstüne inerken, çıplak ve sıcak bedeni genç adamın nefesini kesti.

Bradley "Şimdi ne yapardın?" diye sordu imayla.

Kristy içini ateşe veren arzuyla ısındı. Gözlerini sevdiği adamın o koyu gözlerinden çekmedi ve yumuşak bir şekilde fısıldadı. "Ateşlerde yürüdüğüm bir rüyadaymış gibi seninle birlikte olurdum. Terleyerek ve yorulmak nedir bilmeyerek."

Bradley sert bir soluk çekti içine. "Beni öldüreceksin!" derken bakışlarını kadının her bir noktasında gezdirdi. Elleriyle onun bacaklarını okşarken, Kristy hafifçe yükseldi. Bradley kıyafet engelinden tamamen kurtulduğunda Kristy'ye işareti verdi. Genç kadın yeniden, daha dikkatli bir şekilde kalçasını indirdi. Boğazından bir inleme çıkarken, gözleri kendiliğinden kapandı. Bu defa eksiksizdi. Doldurulmuştu ve bu onu iyi hissettiren harika bir duyguydu. Tamamlanmış olmanın o baş döndürücü hissiyle, tıpkı vaadindeki gibi kocasının üstünde ileri geri hareket etmeye başladı. Terleyerek ve yorulmak nedir bilmeyerek...

***

Korkulan olmadı... Pembe elbise facia gibi görünmüyordu ve Rossie, Kristy'nin saçlarını güzel bir şekle sokarken, pembe kadife elbiseye olan hayranlığını durmadan dile getiriyordu.

"Yakasındaki beyaz işlemelere bayıldım, Kristy. Balonun en güzeli kadını sen olacaksın ve şimdiden kendini buna hazırla!"

Kristy heyecan içinde yutkundu. Balonun en güzeli olmakla ilgilenmiyordu. Bradley'nin onu güzel bulması yeterliydi. Neyse ki bu konuda zerrece şüphesi yoktu.

Leydi Radcliff'in Forrester topraklarındaki malikânesi koyu taşlarla inşa edilmiş, ilk bakışta Ortaçağ yapılarını andıran kasvetli bir evdi. Buna rağmen Whiteford Hill kadar büyük olmaması, mütevazı boyutlarıyla bu kasveti telafi ediyordu. Düzgün taşlarla döşenmiş, kıvrılarak malikâneye ulaşan yolda iki büyük atın çektiği Walsham armalı görkemli arabadan inen Kristy, heyecandan ölmek üzereydi. Bradley'nin varlığı ona yine ve yine güç veriyordu. Genç adam karısının elini bırakmadan onunla kapıya doğru yürüdü.

Kristy neredeyse hüzünlü bir şekilde "Ah, keşke Evelyn yine gelebilseydi. Beni biraz daha bilgilendirmesi iyi olurdu," dedi.

"Sen artık tek başına idare edebilecek kadar mükemmelsin, sevgilim."

Kristy ona müteşekkir bir bakış atarken, sözlerine layık olmayı umdu. Kapıya yaklaştıkça hafif bir müzik genç kadını dinginleştirdi. Derin bir nefes aldı ve ilk adımı atarak evin aydınlık, parlak, görkemli holüne girdi. Etrafta perukalı ve komik, kırmızı üniforma giymiş uşaklar, dimdik çehreleri ve yüzlerindeki hissiz ifadeyle servis yapıyorlardı. Kristy konuklardan çok onları ilginç bulmuştu. Bu sırada gözleri Evelyn'e takılınca neredeyse el sallayıp yerini belli edecekti ki son anda durdu. Evelyn onu saniyeler içinde fark ederek, koluna girdiği kocası ve yanlarındaki genç bir adamı Lord ve Leydi Barlow çiftinin yanına sürükledi.

Herkes öncelikle birbirine kibarca selam verdi. Nezaket gösterileri bitince Evelyn coşkuyla atıldı. "Ah, Kristy... Senin balolara katılman yasaklanmalı. Herkes sadece sana bakacak!" diyen genç kadın ona sarılınca, Kristy de sıcak bir şekilde Evelyn'e sokuldu.

Erkekler kendi aralarında konuşup hatır sorduktan sonra Evelyn yanındaki diğer adamı Kristy'ye gösterdi. "Leinster Kontu Tyrell Granby'le tanışmanı istiyorum, tatlım."

Tyrell Granby denen bu adamın Bradley gibi genç bir kont olması Kristy'nin dikkatini çekmişti. Ancak yanında bir kadının olmamasına şaşırdı. Ona kibarca selam verdikten sonra "Size eşlik edecek bir karınız ya da nişanlınız yok mu, lordum?" diye sordu.

Bradley alaycı bir şekilde gülümserken karısına yanıt verdi. "Tyrell içimizde evlenmeyen tek erkek. Sonu yakındır!"

Tyrell Granby hafif dalgalı, kısa, kumral saçlara, açık renk gözlere sahip karakteristik yüzü olan oldukça hoş bir adamdı. Boyu Lord Wharton ile Bradley'ye yakındı ama kimin daha uzun olduğunu anlamak güçtü. Evelyn'in kocasının ya da kendi kocasının aksine, Tyrell eğlenceli bir mizaca sahip gibi görünüyordu. Gözlerinden okunan çapkınlıkla Kristy'yi incelediğinde,

Bradley belinden kavrayıp onu kendine çekti. Lord Granby'e hitaben, "Karımın alışılmadık bir güzelliğinin olduğunun farkındayım ama o sinsi bakışlarını ondan uzak tutsan iyi edersin, dostum!" dedi.

Tyrell dudağının kenarını hafifçe kıvıran sakin bir gülüş attı. "Evli kadınlarla ilgilenseydim, sanırım Julian benimle hâlâ arkadaş kalmazdı!"

Julian Benedict Wharton araya girdi. "Bunun bir hata olduğunu sık sık düşünüyorum!"

Evelyn kocasına yapmacık bir somurtmayla bakarken, Bradley sırıtarak yeniden lafa girdi. "Bu adam içimizdeki en tehlikeli çapkındır, herkes kendi karısına sahip çıksın."

"Siz lanet olası hergeleler güzel kadınlarla evlenmiş olabilirsiniz ama hepinizin bana gıpta ile baktığına eminim. Ne de olsa ben bir prangaya sahip değilim."

"Ah, Tyrell... Bu çok acımasızca," diyen Evelyn Rosa azarlar gibi devam etti. "Biz hiç de pranga olmuyoruz. Kocalarımız nereye isterlerse gidebiliyorlar. Öyle değil mi, Kristy?"

Kristy bu soruya yanıt verecek kadar Bradley'yle ortak bir hayat sürmemişti henüz. Sadece başını sallamakla yetinirken, Bradley onun yerine yanıt verdi. "Gitmek istediğim bir yer olursa buna kimse müdahale edemez!" dedi sertçe. "Ancak gitmek istediğim hiçbir yer yok. Kristy'nin olduğu yerde bulunmak bana yetiyor."

Kristy ona şaşkınlıkla bakarken kalbi büyük bir mutlulukla doldu taştı.

Tyrell onlara sataşmayı sürdürmek istiyordu. Bradley'ye kendinden emin bir şekilde baktı. "Henüz yeni evlendin, dostum. Bunu anlayabiliyorum ama Julian'ın bu konuda oldukça muzdarip olduğuna eminim. Geveze bir kadın ve iki dırdırcı çocuk... Tanrım! Bu, hapishane hayatının daha medeni bir şekli!"

Julian mavi gözlerini kısan hafif bir gülüş atınca, Evelyn Rosa dudaklarını bükerek kocasına baktı. "Bundan şikâyetçi olduğunuzdan haberim yoktu, lordum," dedi. "Bir hapishanede

olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Yoksa siz de dostunuz Tyrell Granby'nin yaşadığı gibi rezil bir hayat mı yaşamak isterdiniz?"

Tyrell homurdanırken, Bradley sırıttı. Kristy de gülümsedi ancak Lord Wharton son derece katı bir ses tonuyla "Eğer bu bir hapishaneyse leydim, sonsuza kadar müebbedimi diliyorum!" dedi.

Evelyn Rosa'nın kehribar rengi gözleri parladı. Kocasına müthiş bir aşkla gülümserken, Tyrell elindeki kadehi havaya kaldırdı. "Bu gönüllü romantik mahkûma içelim, dostlarım. Ve elbette yeni mahkûm adayı Lord Barlow'a..."

Erkekler ellerindeki kadehleri tokuşturduğu sırada Evelyn, Tyrell'in keyfini kaçırmak için yeniden genç adama döndü. Gözlerinde imalı bir bakış vardı. "Yakında senin de evlendiğini göreceğime dair içimde iyimser bir his var!"

"İyimser mi? Bu son derece kötümser bir his olur, Evelyn!"

Kristy bu defa söze karışıp "Âşık olacağınız bir kadınla evlenmek istemez miydiniz?" diye sordu.

Tyrell'in gözleri o an yanlarından geçen birine takıldı. Bir saniye için dönüp baktığı kadını tek fark eden tek kişi Kristy'ydi. Genç adam diğerlerinden bu bakışı gizlemiş olsa da, onun gözlerindeki o derin bakış ve söylemek üzere olduğu sözleri durduran kişiyi Kristy görmüştü.

Tyrell yeniden ona baktığında "Aşk ölmenin bir başka şekli, leydim," diyerek bilgece yanıt verdi. "Ve ben yaşamayı yeterince seviyorum!"

Evelyn hafifçe kahkaha attı. "Dikkat et, Tyrell! Bu gece ölebilirsin. Zira Leydi Radcliff bekâr olan üç kızından birini seninle evlendirmek için çıldırıyor."

"Tanrı yazdıysa bozsun!" diyen genç adam yakışıklı yüzüne sert bir ifade ekledi.

Kristy onun gizemli kadını görür görmez değiştiğini fark etmişti. Tyrell Granby eğlenceli ve boş vermiş biriydi ama o kadını gördükten sonra gerilmişti. Üstelik aşk gibi konularda oldukça ketum davrandığı açıktı. Kristy ona şans diledi.

Erkekler bazı sıkıcı konuşmaları yapmak için onlara ayrılan odalara gitmişlerdi. Evelyn'in dostluğuna çok önem veren Kristy, onun bu gece konuklardan biri olmasına şükrediyordu. Evelyn sıcak bir şekilde koluna girince, gülümseyip teşekkür etti.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Evelyn mutlulukla. "Görünen o ki, sen zaten pek çok şeyi tek başına başarmışsın."

Bradley'nin o hayranlık dolu bakışlarını ima ediyordu. Kristy bunu anladı. "Mutlu olduğumu inkâr edemem, Evelyn. Hem de öylesine mutluyum ki..."

"Lord Barlow da en az senin kadar mutlu, hayatım. O adamın hayatına renk kattın, anlam kattın. Seninleyken başka birine dönüşmüş. Keyifli biri olmuş. Gaddar görünmüyor."

"Ah, Evelyn... Onun çektiği acıları yaşayan herkes gaddarlaşırdı. Bu onun kendini koruma yöntemi."

Genç kadın anlayışlı bir şekilde Kristy'ye gülümsedi. "Anlaşılan sen, onun kendini korumak için kapandığı o karanlık zindana girebilmeyi başarmışsın."

"Dilerim öyledir. O karanlıktan çıktıkça beni de aydınlığa eriştiriyor."

"Siz birbirinize iyi geliyorsunuz. Bunu anlamak o kadar kolay ki..." diyen Leydi Wharton, Kristy'ye bir ebeveyn gibi bakarken içtenlikle devam etti. "Dilerim bu duygular asla değişmez. Ne olursa olsun, aşkının peşinden kararlılıkla git. Erkekler çoğunlukla basittir ve onları anlamak kolaydır. Ancak bazen de onları anlayamayacağımız kadar kendi duygularını gizlemeyi, o duygulardan kaçmayı seçerler. Duygulara yenilmenin onları zayıflatacağını düşünürler. Biliyorsun, bu konuda epey tecrübeliyim. Bu yüzden, kocan seni itse bile, seni uzaklaştırsa ve artık kalbine almayacağını söylese bile onu sevmekten vazgeçme."

"Onu sevmemek artık mümkün görünmüyor, Evelyn."

"O halde bana da, size ömür boyu mutluluk dilemekten başka bir şey kalmıyor," diyen Evelyn genç kadına göz kırptı. Kristy de gülümseyerek aynı dilekleri ona sundu.

Beraber dans salonuna geçerken, çalan minuetle dans eden insanları gördüler. Kristy kocasının gittiğine ilk kez o an sevindi.

Dans etmeyi istemiyordu ve buna mecbur kalmadığı için şükrediyordu.

Evelyn tam da o sırada "Başka erkeklerden dans teklifleri gelebilir ve senin de birkaçını kabul etmen gerekebilir," diye konuşmaya başladı.

"Dans mı? Katiyen olmaz! Kocamın ayağına basmam kabul edilebilir ama bir yabancıya kendimi rezil edemem, Evelyn! Hem Bradley kızabilir."

"Bu kadar büyütme, hayatım. Zaman zaman sevgili eşlerimiz kıskançlıklarını dizginleyebilmeliler."

"Yani Lord Wharton senin başka erkeklerle dans etmene izin veriyor mu?"

"Bir kerelik iznim var. Bu kadarına katlanmaları gerek, çünkü soylular dünyasında genel bir kural bu. Eğer yerine getirmezsek, bu insanlar bize kibirle bakabilir."

Kristy ofladı ama Evelyn onu ikna etti. Gecenin kalanında herhangi bir teklif almak istemiyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca Bradley'nin yanında durmalıydı. Sıkıntılı bir şekilde dans edenlere bakıp onları izlerken genç bir kız dikkatini çekti. Koyu renk saçları, menekşe rengi büyük gözleri olan, son derece çekici biriydi. Tyrell Granby'ye sözlerini unutturan ve onu gördükten sonra bir anda gerilmesine neden olan o kızdı.

Evelyn'i kolundan dürtüp "Şurada dans eden kim?" diye sordu. "Lila rengi elbisesi olan?"

Evelyn neşeyle atıldı. "Ah, o mu? O benim en sevdiğim dostlarımdan biri. İsmi Elnora Vionelli. İtalyan güzelidir."

"İtalyan mı?"

"Evet, senin gibi o da bir İngiliz değil. İkiniz de o kadar farklısınız ki, Kristy. Bakalım Elnora'yı kim kapacak?"

"Bence çoktan bir talibi var," diyen genç kadın o sırada uzak bir noktada duran Tyrell'i fark etti. Genç adamın ifadesi öylesine sertti ki, Kristy onun az sonra atılıp birilerini döveceğini sandı.

"Kim o? Kristy sana diyorum, kim o?" diyen Evelyn'in sesiyle dalgınlığından kurtulan genç kadın, karanlık noktadaki Tyrell'i gösterdi. "Lord Granby... Tanıştığımız sırada Elnora'ya

baktığını fark etmiştim. Sanırım şimdi de karanlıklara gizlenerek onu inceliyor."

"Ah, Tyrell mi?" diyen Evelyn kocaman açılmış gözleriyle Kristy'ye gülümsedi. "Sende de dedektiflik kanı var, Kristy. Gözünden bir şey kaçmıyor."

"Yanılmıyorum, değil mi?" diyen Kristy de gülümsedi.

Evelyn "Hayır," dedi. "Ama onlara sorarsan, ikisi de birbirinden nefret ediyor. Uzun süredir tanışıyorlar ve aralarında geçen her neyse Elnora bana anlatmıyor. Ama şu kıza baksana, gözleriyle açıkça Tyrell'i arıyor. Ne kötü ki Tyrell da bu konuda çok gizemli. Bir şeyler döndüğü kesin ve ben onu bulacağım."

Kristy onların birbirlerinden nefret ettiğine inanmıyordu. Elnora'nın dans ederken etrafı incelediğini, meraklı gözlerinin salonda gezindiğini Evelyn'in sözleriyle fark etmişti. Bu genç kız Tyrell'i arıyordu belki de... Gülümsemeye çalışsa da ifadesi umutsuzdu. Kristy onların hikâyesini merak etti ama Evelyn de bu kadarını biliyordu. Kim bilir, belki de İngiltere'de kalmaya devam ederse, son derece tuhaf bir aşk hikâyesine daha tanıklık ederdi. Leinster Kontu Tyrell Granby ve İtalyan güzeli Elnora Vionelli'nin aşkına...

"Siz ikiniz burada durmuş kimi çekiştiriyorsunuz?" diyen bir ses, kadınların arkasında yankılanınca Kristy hafifçe ürperdi.

Evelyn gelen kişinin kim olduğunu anlarken coşkuyla ona döndü. Bir müddet inceledi onu. "Lilybeth... Tatlım... Çok güzel görünüyorsun. Bu elbiseyi ne zaman aldın? Pardon, ne zaman diktin?"

Lilybeth Abbington açık mavi gözleri, parlak sarı saçlarına son derece yakışan canlı mavi tonlarında gösterişli bir elbise giymişti. Genç kadın tek kaşını kaldırıp kibirli bir şekilde "Yeni aldım," dedi.

Evelyn şüpheci görünüyordu. Doğrusu Lilybeth'in böyle bir elbise dikecek marifeti vardı ama onu alacak parası kesinlikle yoktu. Öte yandan yeni aldığını söylerken gerçeği söylüyor gibiydi.

"Size çok yakışmış," diyen Kristy içtenlikle araya girdi.

Lilybeth elini salladı. "Bana Lilybeth de lütfen. Ne kadar yakışırsa yakışsın, senin yanında sönük kalıyorum, Kristy Barlow! Söyle o küstah kocana, seni bir daha balolara getirmesin. Taliplerimi kaçırmak istemem."

"Taliplerin mi?" diyen Evelyn meraklı bakışlarla sarışın kadına baktı. Bir saniye sonra ilk olarak onun, ardından Kristy'nin koluna girdi. İki kadını kendiyle beraber daha kuytu bir yere götürürken "Yoksa sonunda evlenmeye mi karar verdin?" diye sordu.

Lilybeth bir çocuk gibi heyecanlı görünüyordu. Mutlu bir şekilde itiraf etti. "Evet!"

"Ah, bu harika! Sana hemen uygun bir koca bulmalıyız."

Lilybeth tek kaşını kaldırdı ve yapmacık bir kibirle "Aslında birini buldum," dedi.

Kristy bile meraklanmıştı. Evelyn ilgiyle "Kimi buldun?" diye sordu. "Zengin mi bari?"

"Aslında beş parası yok!"

"Ne?"

"Parasız biri, Evelyn. Bu kadar şaşırmanı anlayamıyorum. Benimle eşit yani!"

"Ah Lilybeth, sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet, tatlım... Ben ne dediğimin de, ne hissettiğimin de farkındayım. O adama âşığım."

"Aşk mı? Bu harika bir şey!" diyen Kristy adamın beş parasız olmasına aldırmamıştı.

Lilybeth'in gözlerinden gerçekten âşık olduğu, heyecanlı sesinden o adamı çok sevdiği anlaşılıyordu. Kristy onun mutluluğunu düşünürken, Evelyn onun sefalet içinde yaşamasından endişe ediyordu. Kendisi her türlü sefalete karşı dirençliydi ama Lilybeth Abbington buna alışkın değildi ve bir süredir bu durumunu gizlemeye çalışıyordu. Genç kadın içindeki bu endişeyle konuşmaya başladı. "Duygularından ve ne yapmak istediğinden gerçekten emin misin, Lily? Ya bu aşk seni felakete sürüklerse?

"Hadi ama Rosa! Sen yeryüzündeki en büyük aşklardan birini yaşarken, benim aşkıma sahip çıkmama nasıl itiraz edersin?"

Evelyn ona kederle baktı. Sonunda bir kuytulukta durduklarında elini kaldırıp Lilybeth'in yumuşak, pürüzsüz yanağını bir anne gibi okşadı. "Senin elbette en güzel aşkı yaşamanı isterim ama keşke o adam bu kadar fakir olmasaydı! Neden gidip zengin birine âşık olmadın ki?"

Lilybeth hevesli ve keyifli sesiyle ona yanıt verdi. "Kocam öldüğünden beri bu zenginler dünyasmda yaşıyorum ama âşık olabileceğim kimseye rastlamadım. Ama o adam... Aslında ona da rastlamazdım ama o gelip beni buldu... O benim şansım oldu."

"Seni nasıl buldu?"

"Nancy Radcliff'le yolda kalmıştık. Şiddetli yağmurda arabanın tekeri fırlamıştı. O geldi ve bizi kurtardı. Sonra evimde iş istedi. Hem de para karşılığında değil, sadece yatacak yer karşılığında. Öylesine iyi bir kalbi var ki... Üstelik çok da yakışıklı."

"Ah Lilybeth, bir yabancıya mı güvendin? Kalbini nasıl bu kadar kolay açabildin ona?"

Genç kadın Evelyn'e güven verici sesiyle yanıt verdi. "Kalbimi açmaktan başka çarem yoktu ki... Beni kolayca kendine âşık etti. Ona âşık olduğum için çok mutluyum. O tamamen güvenilir biri, Evelyn. Lütfen müsterih ol. Beni aç, sefil halde bırakacak kadar sorumsuz biri değil. Aklına koyduğu ne varsa yapabilecek kadar güçlü. Sadece parayı önemsemiyor. Ama birlikte yaşadığımızda, benimle evlenmek istediğinde, daha iyi işlerde çalışacağına eminim. Bir günde bu elbiseyi alabildi. İstese dünyayı yerinden oynatabilir. Ona tüm kalbimle güveniyorum."

"Onu yeterince tanıdığını düşünüyorsan..."

"Belki yeterince tanımıyorum ama onun gözlerinde bana olan duygularını okuyabiliyorum. Beni zaten biliyorsun, körkütük âşığım!"

Evelyn en sonunda pes etti. İfadesi hâlâ tedirgin olsa da başını salladı. Birkaç saniye sonra aklına bir şey gelmiş gibi "İsmi ne?" diye sordu. "Julian'a söylerim, hatta Desmond Amca'ma söylerim, kim olduğunu araştırır. Amcam artık dedektiflik işini yapmasa da, hâlâ Londra'nın en iyi dedektifidir."

Lilybeth bezgince "O iyi biri!" dedi. "Gördüğüm en düşünceli, en güvenilir erkek... Ama eğer rahat edeceksen ismini de söyleyeyim. İsmi Matt Higley!"

Kristy bu ismi duyunca ansızın kalakaldı. Bu isim yabancı değildi, hatırlıyor gibiydi. Nereden aklında kaldığını bir saniye sonra bulunca kendine kendine "Matt Higley mi?" diye fısıldadı.

Lilybeth onu işiterek "Evet," dedi coşkuyla. "Matt Higley, benim aşkım!"

Kristy'nin ifadesi hızla soldu. Bu isim Dave Barlow'un sahte ismiydi. O halde... Dave, Lilybeth'in evine giren o yabancı ve gizemli adam mıydı? Tabii ya! Dave'in bahsettiği o cadı da Lilybeth'in ta kendisiydi...

Ah, bu olamazdı! Lilybeth ona deli gibi âşık olmuştu ama Dave onun evine bambaşka amaçlarla girmişti.

Kristy yaşadığı yeni bir şokla sarsıldı. Bu durumda şantaj yapan kişi Lilybeth miydi? Bu imkânsızdı. Bu aptallıktı...

Genç kadın sorular içinde donup kalırken, Lilybeth hâlâ coşkuyla sevdiği adamı anlatıyordu!

Kristy için çelişik duygular o an başladı. Lilybeth'in şantajcı olması öylesine tuhaf ve saçma geliyordu ki nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Bu kadın tek başına nasıl bir tehlikenin içine girmişti, nasıl bu kadar büyük bir hata yapabilmişti? Dahası nasıl böylesine kötü bir komplonun tarafı olmuştu? Kristy ona dair hissettiği tüm iyi duyguların değişmesini istemiyordu. Lilybeth'in şantajcı olması bir yana, Dave'in kimliğinin neden olduğu felaket de onu düşündürüyordu. Genç kadın karmakarışık hissetse de, onları tehdit edenin Lilybeth olmasının rahatlatıcı olduğunu anladı birdenbire. Onun kötülük yapamayacağını düşünüyordu ama insanları tanımak konusunda pek de iyi olmadığının farkındaydı. Bir anda Lilybeth'e nasıl davranması gerektiğini bilemedi. Ondan uzaklaşmalı mıydı, yoksa Dave'e karşı uyarmalı mıydı, kararsız kaldı. İkinci seçeneği saçma bulması çok kısa sürdü. Belli ki yaşayan ölü Dave Barlow bir planın içindeydi. Lilybeth kalbini düşmanına teslim ettiğini bilmeden ona tutulmuşsa da, Dave'in asıl kimliğini gizlemesi gerektiğini biliyordu. Ne olursa olsun Dave onun ailesinin bir parçasıydı ve Kristy ondan habersiz bir şey yapamazdı. Öte yandan Lilybeth... Bu kadın... Tanrı aşkına, ne yapmaya çalışıyordu? Ne biliyordu ve neden şantaja ihtiyaç duymuştu? Kristy cevapsız kalmıştı. Cevaplar için bu kadından önce Dave'le konuşması gerektiğini anladı. Dave ona istediği bütün yanıtları verebilirdi.

Lilybeth'in, âşık olduğu adam hakkında anlattığı hikâye ansızın Kristy'yi üzmeye başladı. Kadın kendini ona büsbütün kaptırmıştı ama gerçekleri öğrendiğinde çok fazla yıkılacağı aşikârdı.

Lilybeth kendini fena kaptırmıştı. İçindeki coşkun duygular, dile gelmekten yorulmayan o büyük aşk yüzünden çenesi kapanmak bilmiyordu Öyle ki âşık olduğu adamı Evelyn'e kabul ettirme çabaları en sonunda netice buldu. Evelyn onun zor yaşantısından ötürü durumu iyi biriyle evlenmesini istiyordu ama aşkı en derinden yaşayan biri olarak Lilybeth'e onay vermekten başka çaresi kalmıyordu.

Genç kadın "Peki," derken Lilybeth'in ellerini kavradı. "Sen onu güvenilir ve kendine uygun buluyorsan, buna karışmak kimsenin hakkı değil."

"Ah, Evelyn... Onu kendime o kadar uygun buluyorum ki... Keşke Lord Abbington'dan önce karşıma çıksaydı. Her şey için geç kalmışsak da, şimdi telafi etmek istiyorum. Şartların vahimliği umurumda bile değil," dedi genç kadın büyük bir hevesle.

Kristy dayanamayarak lafa girdi. Belki de yanlıştı ama bu sarışın kadın için üzülüyordu. "Yine de mantığını arada sırada kullanmayı unutma. Aşk çoğunlukla acı verir."

Lilybeth ona sımsıcak bir gülüş attı. "Benim aşkım beni mutlu ediyor, Kristy. Benim için endişelenmeniz gururumu okşuyor ama Matt gerçekten güvenebileceğim tek erkek. Ona olan sevgim ve onun bana olan ilgisi her şeyin çözüme kavuşması için bir ışık olacak."

Evelyn hâlâ ellerini bırakmadığı kadının gözlerine şaşkınca bakarken "Ya o?" diye sordu. "O da sana aşkını itiraf etti mi? Senin onu sevdiğin kadar, o da seni seviyor mu?"

Lilybeth başını olumsuz anlamda salladı ama hüzünlü değildi. "Henüz söylemedi. Yine de anlıyorum. İnsan anlar, öyle değil mi? Söyleyecek doğru zamanı bekliyor belki de... Ben de onunla birlikte bekleyeceğim."

"Ya söylemezse?" diyen Kristy sessizliğini bozdu. "Ya bir gün arkasına bakmadan çekip giderse? Ya... Daha kötüsü olursa?"

"Ah, Tanrım! Sizin derdiniz ne? Neden bu kadar karamsarsınız? Neden beni yüreklendirmek yerine sürekli kaygılandırıyorsunuz?"

"Seni düşündüğümüz için. Üzülmeni istemiyoruz."

"Üzülmeyeceğim, Kristy... Mutluyum ben. İnan bana mutluyum."

Kristy'nin bakışlarına keder yerleşti. Lilybeth Abbington sevimsiz biri gibi görünse de, gerçekte öyle değildi. Şantajcı olması bile bu durumu değiştirmiyordu. Kristy şimdiden onun için tatlı, sevimli, eğlenceli gibi bir sürü sıfat sayabilirdi. Şantaj ya da tehditler için kendince birtakım haklı sebepleri olduğunu

düşünmek istiyordu. Parasının tamamen tükendiği hesaba katılırsa, para istemek adına bu yola başvurmuş olabilirdi. Onun sebeplerinin nedense kendisine makul geleceğini düşündü genç kadın. Gülümsedi sadece. Ne Lilybeth'i yüreklendirdi, ne de daha fazla kaygılandırdı. Evelyn de öyleydi. Anlayışla ve içtenlikle bakıyordu. Lilybeth aklı başında bir kadındı. Atacağı adımları bilirdi.

"Ah, Evelyn Rosa Wharton! En iyi arkadaşını başka arkadaşlarla mı aldatıyorsun?" diyen incecik bir ses onların konuşmasını böldü.

Üç kadın da arkaya döndüklerinde Elnora'yı gördüler. Evelyn ona sımsıcak bir şekilde sarıldı ve Kristy'yle tanıştırdı. Elnora, Kristy'yi meraklı gözlerle inceledikten sonra "Demek Lord Barlow'un karısı sizsiniz! Görünen o ki Walsham Kontu iyi bir av yakalamış," dedi keyifli sesiyle.

Kristy de genç kızın güzelliğine bir sürü övgü dizdi. Lilybeth ise soğukça durmaya, rolüne uygun somurtmaya devam etti.

Bu sırada Evelyn genç kıza bakıp "Görüyorsun ya, her güzel kadın kolayca kapılıyor, Elnora. Sıra sana da gelecek," dedi bir kehanette bulunur gibi.

Elnora elini bezgince salladı. "Erkekler mi? Hepsi birbirinden beter! Kocalarınızı tenzih ederek diyorum ki, ben onların hiçbirine güvenmiyorum!"

"Tyrell'e bile mi?"

"Özellikle ona!" diyen Elnora, karşısında bahsi geçen genç adam varmış gibi Evelyn'e düşmanca baktı. "Lütfen bir daha o adi adamın ismini bile anma!"

"Tyrell Granby mi?" diyen Kristy de şaşkınca araya girdi. "Onunla tanıştım ve gördüğüm kadarıyla oldukça centilmen biriydi."

"Gördüğün kadarı bir maske, Kristy! O adam tam bir iblis!"

"Perdeler ardında seni izleyen bir iblis var o halde!" diye araya girdi Evelyn.

"Bu da ne demek?"

"Dans ettiğin süre boyunca Tyrell seni izliyordu, hayatım. Buna kendi gözlerimizle şahit olduk."

Evelyn'in sözleriyle Elnora'nın yanakları kızardı. Heyecanı ve şaşkınlığı öylesine barizdi ki, Kristy onun bu tuhaflığını fark etti. Genç kız kendine gelir gibi olduğunda başını dikleştirmeye, mağrur görünmeye çalıştı. "Eminim, dolgun memeli damızlık bir ineği andıran Leydi Stanton'a bakıyordur. Ne de olsa bütün devasa toparlak şeyler ilgisi çekiyor."

Evelyn kahkaha attı. "Çok acımasızsın, Elnora. Tyrell öyle biri değil!"

"Her erkek öyledir!" diyen Lilybeth ilk kez konuşmaya daldı. Onları dinlemeye tenezzül bile etmiyormuş gibi görünüyordu ama lafa karışmak için kuduruyordu.

Elnora ona bakıp hızla başını salladı. "Leydi Abbington çok doğru dedi. Üstelik Tyrell Granby'yi çok iyi tanıyorum. Tanrıya çok şükür ki, onun dikkatini çeken pespayelikler bende yok. Bana da musallat olmadığına seviniyorum."

Kristy gülümseyerek "O halde evlenirse mutlu mu olursun?" diye sordu.

Elnora'nın kızarıklığı bir anda soldu. Beceriksizce gülümsedi ve "Ah, hem de na...nasıl!" diye kekeledi.

Lilybeth pat diye yeniden lafa daldı. "Bu kız, Tyrell'e mi âşık?"

Elnora inledi ve Lilybeth'e dehşetle baktı. "Leydi Abbington! Sağlınız yerinde mi?"

Sarışın kadın şuh bir gülüş attı. "Elbette yerinde. Son derece sağlıklıyım ve uzun yıllar boyunca ölmeye niyetim yok!"

"Ölmekten değil, delirmekten bahsediyorum! Böyle bir çıkarım yapmak için delirmiş olmalısınız. Ben Tyrell Granby denen o ahlâksız serseriden tüm kalbimle nefret ediyorum!"

Lilybeth fısıltıyla Evelyn'in kulağına doğru "Kesinlikle ona âşık," dedi.

Evelyn gülümsedi ancak Elnora'nın öldürücü bakışlarını görünce Lilybeth'in elini sıktı. "Kes şunu, Lily! Elnora'nın üstüne yeterince gittik."

"Her neyse, burada çocukça mevzuları dinleyemem. Benim gitmem gerek," diyen Lilybeth onlara kibirli bir bakış attı. "Birkaç dedikodu dinlemezsem öleceğim!"

Kadınlar ona veda ettiler. Evelyn bu defa Kristy'ye bakıp "Ben kocamı bulmaya giderken sen de Elnora ile beraber kumarhane kısmına gitsene, Kristy. Belki de orada Elnora için çok uygun talipler vardır," dedi. Tyrell'in dans bitince oraya doğru gittiğini görmüştü. Kristy başını sallarken, Elnora homurdansa da itaat etti.

Evelyn'in aklı Lilybeth'te kalmıştı. Yıllarca sefil ve yenik olmamak için güçlü ve kötü bir kadının kimliğine bürünmüştü ama şimdi evinde çalışan beş parasız bir adam için inşa ettiği her şeyi yıkmaya hazırdı. "Ah, aşk!" diye mırıldandı. Aşk insanı bazen bir kahramana, bir korkusuza, bazen de bir köre, bir sağıra, bir akılsıza çeviriyordu. Bir de öylesine büyük bir hasrete neden oluyordu ki, insan sevdiğinden uzaktayken sadece onu düşünmek gibi bir lanete maruz kalıyordu. Evelyn kocası Lord Wharton'ı delice özlemişti. Derhal onu bulmalıydı.

Lilybeth de sevdiği adamı fena halde özlemişti. Dedikodular umurunda bile değildi. Kadınların yanından ayrılırken bu yalana sığınmıştı ve şimdi Leydi Radcliff ile yanındaki kalabalığa doğru giderken de başka bir yalana sığınacaktı. Onlarla bir müddet sohbet ettikten sonra, üşüdüğünü söyleyip şalını almaya gideceğini bahane edecek, böylece Matt'i yeniden görecekti. Henüz kısa bir süre önce onu buraya bırakan Matt Higley denen o serseriyi böylesine özlediğine inanamasa da, bu his büyüleyiciydi. Bahaneleri işe yararsa şüphe uyandırmadan onu görebilir, şansı varsa ondan bir öpücük bile alabilirdi. Karanlık yerlerde basılan âşıklar görmüştü ama karanlıkta arabacısıyla basılan bir soyluya henüz rastlamamıştı. Böyle bir skandal felaketlerin en büyüğü olurdu ama Lilybeth şimdi bunu bile önemsemiyordu. Sadece onu görmek istiyordu. Kalbi ona emirler yağdıran bir zalime benzemişti. Kadını durmadan o adama yönlendiriyordu. Lilybeth sabırsızca dışarıya çıkacağı anı kollamaya çalıştı.

***

Kristy her davette yeni birileriyle tanıştığı için mutluydu. En büyük şansı Evelyn'di ama Lilybeth ve Elnora'yı da sevmişti. Elnora sakin, sessiz bir kızdı. Onunla sohbet etmekten keyif alarak kumarhane bölümüne girdiğinde az sayıda kadın görünce küçük bir endişe yaşadı. Bu kadınlardan birinin Valorie Ravenwood olması şüphesiz onu en çok kaygılandıran şeydi. Kocasının eski sevgilisi Valorie uzak bir noktadaydı ve yanında Bradley yoktu ama onun orada olması bile Kristy'yi ürpertmeye yetiyordu. Üstelik salondaki herkes gibi onun bakışlarını da üstüne çektiğinde paniğe kapıldı. Herkesle bir şekilde mücadele edebilirdi ama bu kadınla... Onunla mücadele edecek kişi Bradley'nin ta kendisiydi. Kristy, sevdiği adamın eski sevgilisine karşı takınacağı tavırdan korkuyordu. Ya onu özlemişse, ya onunla olmak isterse? Kristy buna hazır değildi ve kadını görünce bile sersemliyorsa, onların ilişkisiyle ölebileceğini anlıyordu. Şimdi değil! Şimdi sağlam kalmalıydı. Valorie bir tehdit gibi durmuyordu ve Kristy bunu kendine öğütlemek istiyordu. Neyse ki yanında Elnora vardı. Bu genç kızla olmak ona güç veriyordu.

Bakışlarını Valorie'nin olduğu taraftan çekip salonda gezdirdi. Kısa bir süre sonra kocasını gördüğünde rahatlaması genişledi. Bradley salonun uzak bir ucunda oturuyor, elindeki kâğıtlara dalmış görünüyordu. Valorie'nin varlığından bile haberdar değil gibiydi. Kristy kart oyunlarına dair hiçbir şey bilmiyordu. Kocasının kazanmasını ümit ederek oraya yürümek istediğinde Elnora onu durdurdu.

"Maalesef size eşlik edemeyeceğim, leydim. Bir dans sözüm var," dedi genç kız üzüntüyle.

Kristy yalnız başına burada kalmak istemiyordu. Elnora'nın çekingenliğiyle kendisinin de bir parça cesareti silinmek üzereydi. "Sadece on dakika," diyerek kıza gülümsedi.

Elnora onu kırmadı ve eşlik etmeyi sürdürdü. Bir an sonra Bradley'nin masasındaki Tyrell'i gören Kristy, genç kızın neden kaçıp gitmek istediğini anladı. Elnora'nın koluna girerek kaçışını tümden engellerken onun gerildiğini hissedebiliyordu.

Masaya ulaşmadan önce Bradley karısını fark etmiş gibi başını kaldırınca Kristy gülümsedi. Kocası da ona gülümsedi. Öylesine hafifti ki bu gülüş, Kristy bunu zorlukla fark etti. Aynı şekilde Tyrell de Elnora'yı görmüş gibi onlara döndüğünde genç kızın elleri titremeye başladı. Kristy boştaki elinin avucuyla kızın eline dokundu. Yaşadığı her ne ise ona güç vermek istiyordu.

Masaya ulaştıklarında erkekler onlara kibarca selam verdi. Kristy derhal Bradley'nin yanına gitti. Genç adam bir eliyle kartları tutarken, diğer eliyle karısının elini kavradı ve nazikçe öptü. Kristy ona mutlulukla gülümsedi.

"Anlaşılan bu oyunu Lord Barlow kazanacak. Şans meleği de geldi," diyen genç bir adam masadaki sessizliği böldü.

Bradley küstahça sırıttı. "Kaybettiğim görülmüş şey mi, Vinton?"

"Sıra sana da gelecek," diyen genç vikont Declan Vinton bu defa Elnora'ya baktı. "Ya siz leydim, kime şans meleği olmak için buradasınız?"

Elnora gözlerini işveli bir şekilde genç adama dikti. "Elbette size, lordum."

Sağ taraftan fısıltı gibi bir homurdanma geldiğinde Elnora sonunda kendine yenilerek başını çevirdi. Yani Tyrell Granby'ye doğru. Genç adamın dev cüssesi öylesine gergindi ki, yüzündeki ifade de bunu destekliyordu. Elnora ona yarım bir gülüş attı ve Vinton'a daha da yaklaşıp elini omzuna koydu.

Bu sırada Tyrell neredeyse hışımla hareketlenerek masadaki yaşlı bir adamın sırtına dokundu. O zamana kadar oyuna katılmamıştı ama artık düşmanca bir hisle Declan'ı alt etmek istiyordu. Yaşlı adama sertçe bakıp "Ben devam ederim," dedi.

Bir süredir kaybetmekte olan adam böyle bir teklifi geri çevirmedi. Kartlarını Tyrell'e verip yavaşça koltuğundan kalktı. Alnındaki terleri sildikten sonra "Ben de sana şans meleği olmak isterdim dostum ama ne yazık ki elim berbat!" dedi.

Diğer adamlar gülüşürken Tyrell gözlerini doğrudan Elnora'ya dikti. "Şans meleğine ihtiyacım yok!" dedi öfkeli bir tavırla. Genç kızın gözlerine suçlarcasına bakarken, sanki sadece o işitsin diye

fısıldadı. "Üstelik melek gibi görünenlerin bir süre sonra şeytana dönüştüğüne de çok kez tanık oldum."

Elnora'nın yüzündeki yapmacık gülüş hızla öfkeye dönüştü. Konuşmadı ancak bakışlarıyla aralarında gizemli bir ilişki olan adama yanıt verdi. Olan biteni sessizce izleyen Kristy dikkatini yeniden Bradley'ye çevirip, ortamdaki gerginliği silmek için "Sizin eliniz nasıl, lordum? Dilerim servetinize delik açmazsınız," dedi.

Genç adam siyah, ilgili gözlerini karısına çevirdi. "Elim kötü olsa da sevgilim, bu oyunu benden iyi kimse oynayamaz!"

"O kadar emin olma, Barlow! Seni defalarca yendiğimi hatırlatırım." Tyrell'in ifadesi ciddi ve sinirliydi

Bradley ukalaca gülümsedi. "Sadece yenmene izin veriyorum, dostum."

"Öyle olsun," diyen Leinster Kontu tehlikeli bir tavırla "Oyunun sonunda bu sözlerini hatırlatırım," dedi. Masadaki herkese tehditvari bakışlar attı ama en öfkeli bakış Elnora'ya isabet etti.

***

Lilybeth özlemin tutsağında bir mahkûm gibi kıvranıyordu. Uzun bir zamandır en iyi arkadaşım yalanıyla kandırdığı Leydi Radcliff'le bile doğru düzgün sohbet edemediği için küçük bir endişe duyuyordu ama sevdiği adama olan özlemi daha baskındı. Keşke o da buralarda bir yerlerde olsaydı. Keşke sıradaki dansını onunla yapsaydı. Oysa Matt bu dünyaya her şeyden uzaktı. Bu dünyanın insanları arkasına gizlendikleri maskelerle yaşıyorlardı. Herkesin menfaat kaygısına göre yürüyen ilişkileri vardı. Başkasının yanında dünyanın ne kötü insanı yaptıkları birini, farklı bir zamanda en iyi dostları ilan edecek kadar ikiyüzlülerdi. Hepsi değil ama Lilybeth birçoğunun böyle olduğunu düşünüyordu. Kocasının ölümünden sonra gördüğü pek çok örnek de bunu desteklemişti. O andan sonra kendisi de öyle biri olmaya karar vermiş, ona göre davranmıştı. Erkekler ise bu soylu dünyadaki bambaşka bir konuydu. Neredeyse yas tuttuğu ilk gün ona metreslik imasında bulunan soylular bile olmuştu. Bu hayat içinde bir erkeğe güvenmek övlesine zordu

ki, Lilybeth buna cesaret dahi edememişti. Kalbinin kırılmasından korkmuyordu, çünkü kalbi zaten buz tutmuştu ama düşeceği konum onu geri çeken bir halat gibiydi. Yaptığı her yanlışla, geceleri saçlarını öpen, kokusunu içine çekip cennet gibi koktuğunu söyleyen annesini üzeceğini biliyordu. Onun hatıralarına gösterdiği saygı kadar, kendi içindeki fırtınalar yüzünden de kimseyle yakın ilişkiye girmeyi düşünmemişti. Metres konumuna razı gelmektense ölmeyi tercih ederdi. Evlilik fikri ise kocasının ölümünden sonra hayatını ortaya sunacağı bir kumardan farksız gibi geliyordu. Lilybeth yıllar sonra ilk kez kumar oynuyordu. Bunun farkındaydı. Matt Higley onun şansıydı. Ve bu oyunu kazanabilirdi. Kazanacaktı da... Kalbindeki memnuniyet verici her çarpıntı sanki bunu işaret ediyordu.

Planını eyleme dökmek için bahçeye çıktığında, sadece birkaç konuk gördü. Hava çok soğuk olduğu için konukların çoğu kendini sıcak salona, kalabalığın verdiği hararete atmıştı. Lilybeth soğuğu düşünmüyordu. Onu sımsıcak eden bir aşka sahipti ne de olsa. Şimdi o aşkı fani gözleriyle de görüyordu. Sevdiği adamın varlığı kalbine öylesine işlemişti ki, Lilybeth gözleri kapalı olsa bile onu bulacağını düşündü. Meşale alevlerinin altında, uzaktaki bedeni seçiliyor, sanki o küstah gözlerindeki eğlenceli bakışı bile fark edebiliyordu.

Dave arabacı rolüne uygun davranıp diğer arabacılarla konuşurken, Lilybeth ona doğru yürümeye başladı. Attığı her adımda kaba gülüşler ve homurdanmalar daha çok işitilirken Dave de onu fark etti. Bir anda susan genç adam kadına şaşkınca baktı ve yanındaki arabacılardan ayrılıp ona doğru yürümeye başladı.

Birbirlerine iyice yaklaştıklarında, Lilybeth şüphe çekmemek için resmiyeti bozmadan "Bay Higley. Şalımı arabada unuttum. Gidip alalım!" dedi.

Dave "Emredersiniz, leydim," diye yanıtladı.

Lilybeth önden yürürken, genç adam onu sıralı haldeki arabaların en sonuna kadar götürdü. Kuytu sayılabilecek yere bağlanmış atı huzurla yemleniyordu. Dave, kadını burada görmenin memnuniyetiyle gülümseyerek kapıyı açtı. Lilybeth tavrını

bozmadı. Hâlâ o cadı kadın karakterini yansıtıyordu. Tek kaşı havada, kibirli bir ifade ile arabaya oturdu.

Dave etrafı inceledi ve görünürde kimsenin olmadığını anladığında hızla arabaya atladı. İçeriye girmez kadını kendine çekti ve sertçe öpmeye başladı. Lilybeth kollarını sevdiği adamın boynuna dolarken, istekle ve büyük bir aşkla ona karşılık verdi. Özlemin bu kadar yakıcı olabileceğini ikisi de fark etmemişti. Dave ona doyamıyordu. Onun her zerresine erişmek istiyordu. Lilybeth Abbington onun kalbini dolduran tek kadındı. Ona olan aşkını çoktan kabullenmiş olan Dave Barlow, tüm varlığıyla kadını öptükçe öptü. Elleri bedeninde gezintiye çıktığında Lilybeth kendine geldi ve o elleri hızla itti. Bir süre sonra dudaklarını sevdiği adamdan ayıran genç kadın "Ah, saçımı ve kıyafetimi sakın bozma," dedi heyecanla. "Yoksa herkes ne haltlar çevirdiğimi anlar."

"Arabacısıyla oynaşan bir leydi, yüzyıllar boyunca aristokrasinin en büyük dedikodu kaynağı olur," diyen genç adam sırıttı.

Lilybeth "Evet, öyle," dedi. "Bu skandal nasılsa seni etkilemez. Sen zaten soylu değilsin ve boş vermiş bir adamsın. Ama ben mahvolurum."

Dave daha da geniş gülümsedi. Muhtemelen bu balodaki en köklü ailelerden birine mensuptu. Lilybeth'in bunu öğrendiğinde vereceği tepkiyi düşünürken ansızın heyecanlandı. Muhtemelen bu yaygaracı tatlı kadın büyük bir şok yaşar, o cadı kadın kimliğine geri döner ve Dave'e hayata dar ederdi. Genç adam onun çılgın yanlarını bile tanıdığını fark ederken, yüzünü kavrayıp olabildiğince kendine yakın tuttu. Öpmedi. Sadece izledi onu. Karanlık altında parlayan cam gibi mavi gözlerine, kırmızı dudaklarına, sarı saçlarına baktı. Ona gerçekleri açıklayacağı gün de gelecekti ve o gün geldiğinde Lilybeth'i halatla bir yerlere bağlaması gerekebilirdi. Kadının ne kadar delireceğini bilmiyordu ve doğrusu bundan korkuyordu. Ancak ona her şeyi mümkün olan en makul şekilde anlattığında itiraz etmeyeceğinden emindi. Onu alıp götürmeyi teklif edecekti. Birlikte İtalya'da huzurlu bir hayat yaşayacaklardı. Lilybeth'in burada, bu dünyada yaşamamayı dert etmeyeceğine emindi. Eğer

ısrarla burada yaşamak isterse Dave buna da bir çare bulurdu. Kadını hiçbir koşulda bırakmaya niyeti yoktu. Asla! Lilybeth sonsuza kadar ona aitti.

Elleri arasında tuttuğu sevdiği kadının yüzüne bakarken "Seni asla bırakmayacağım, Leydi Abbington!" dedi. "İster skandallar, ister felaketler, ister savaşlar olsun... Seni hiçbir koşulda bırakmayacağım. Buna alış ve sakın bu sözümü unutma. Sen benimsin!"

Lilybeth huzur içinde bir nefes bıraktı. "Eğer beni bırakırsan zaten buna dayanamam," dedi gözlerindeki büyük aşkla.

"Seni bu kirli dünyadan da götüreceğim. Tüm bu saçmalıklara katlanmak zorunda kalmayacaksın!"

"Sen ne dersen o..."

"Ama eğer burada yaşamak istersen, bu dünyada, bu yalan hayatta devam etmek istersen..."

Lilybeth hızla başını salladı. "Sen nereye götürürsen gelirim. Doğrusu zengin bir soylu olmanı tercih ederdim..." derken, Dave sertçe araya girip onun sözünü kesti. "Ama değilim!"

"Evet, değilsin ve bu artık benim umurumda bile değil. Sadece bunu düşündüğüm zamanlar oldu. Ah, bana öyle kötü kötü bakma! Nasıl zorluklar yaşadığımı az çok biliyorsun ama yarma yiyecek bir şeyler bulamama korkusunu tahmin bile edemezsin!"

Dave bunu elbette tahmin edemezdi. Servetleri sınırsızdı ve onun da kendine ait bir fonu vardı. Abartılı bir lüks içinde yaşamıyordu ama hiçbir zaman yokluk çekmemişti. "Bir daha o korkuları yaşamayacaksın!" dedi kararlı sesiyle. "Senin için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Nasıl?" diye sordu Lilybeth. "Sen de en az benim kadar parasızsın."

"Bir yolunu buluruz, sevgilim. Aşk her şeyin üstesinden gelmez mi?"

"Aşk mı?" diyen Lilybeth'in gözleri kocaman açıldı. "Sen aşk mı dedin?"

Genç adam ona çekici bir gülüş attı. "Doğru duydun meleğim, aşk dedim. İnsanın kalbini durmadan yoran o çarpıntıların

sebebi, o heyecanın, o hevesin, o dokunma isteğinin sebebi... Sana daima bakmak istememin sebebi... Yanımda değilken seni özlememin sebebi... Bir muhtaç gibi sana ihtiyaç duymamın sebebi olan aşkı diyorum."

Lilybeth kalbi gümbürderken neredeyse ağlamaklı baktı. "Ah, Matt! Sen gerçekten... Yani... Bana... Gerçekten..."

"Evet, meleğim. Sana gerçekten âşığım!"

Genç kadın işte o an gözyaşlarını tutamadı. Öylesine sıkı sarıldı ki sevdiği adama, kendini bilerek kafese tıkan bir kuş gibi hissetti. O kafesten memnundu. O kafesi seviyordu. Bu adamın sıcacık göğsündeki o mahkûmiyeti seviyordu. Onu seviyordu... Onu öylesine çok seviyordu ki, bir yangına götürecek olursa yanmayı, bir uçuruma götürecek olursa atlamayı isteyecek kadar çok seviyordu.

"Ben de... Ben de sana âşığım," dedi art arda. "Matt Higley... Sen artık benim her şeyimsin... Ne istersen yapabilirsin bana..."

"Seninle evlenmek dışında hiçbir şey istemiyorum, Lilybeth Abbington!"

Lilybeth kendini yeniden çekti. Bu defa kocaman açılan gözlerine, kocaman açılmış ağzı da eklendi. Şaşkınlık içinde, tek kelime söyleyemeyecek haldeydi.

Dave gerçek hisleriyle, kalbinden geçen o büyük aşkın tesiriyle "Benimle evlenir misin, sarı cadım?" diye sordu.

Lilybeth gözlerini kırpıştırdı. Gözyaşları çağlayan gibi yanaklarından akarken "Evet!" dedi coşkuyla. "Ah, elbette evet!"

Dave onu çekti ve gözyaşlarının ıslattığı yüzünü öptü. Dudaklarını bulması sadece iki saniyesini aldı. Kapandı o dudaklara. Onu Matt Higley olarak değil, Dave Barlow olarak öptü. Ona aşk itirafını yaparken, evlenme teklif ederken Dave Barlow'du. Onunla gerçek adıyla evlenmek istiyordu. Onu Lilybeth Barlow yapmak istiyordu. Bu yoğun duygusallık altında hiçbir şeyi itiraf edemeyeceğini bildiği için Lilybeth'in Matt demesine de itiraz edemedi. Bu isimden nefret etse de ona karşı koyamadı. Lilybeth'le sakin bir yerde konuşacaktı ancak şimdi bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Müstakbel karısını doyasıya öpmek

ona sımsıkı sarılmak istiyordu. Dudakları Lilybeth'in dudaklarındayken onu daha da çok yaklaştırdı kendine. Kucağına alıp ona sahip olmayı istese de kısa bir şeye tahammülü yoktu. Lilybeth'e doyamazdı. Bekleyecekti. Bu aptal balodan gider gitmez de onunla uzun uzun sevişecekti. Şimdi kendini kontrol edebiliyorken öpücüğünü sonlandırdı. Lilybeth de soluklanmaya ihtiyaç duyuyordu. Yüzünü genç adamın boynunun altına yerleştirip, az önce aldığı evlilik teklifinin heyecanını atlatmak için derin derin nefesler aldı.

Dave bu sırada hafifçe kıpırdandı. Genç adam sağ elini Lilybeth'in sırtından çekip, pantolonunun cebine götürdü. Oradan zarif bir kutu çıkardı. "Bu senin için," dediğinde Lilybeth yüzünü kaldırdı.

Dave'in elindeki süslü kutuya hayretle bakan genç kadın, hızlıca kutuyu açtı. İçinden çıkan görkemli elmas yüzüğe hayranlıkla baksa da, ilk olarak "Onu nereden buldun?" diye sordu.

Genç adam gülümsedi. "Bunu düşünme. Senin için."

Lilybeth ona kaygıyla yanıt verdi. "Nasıl düşünmem? Bu çok pahalı..." Yüzüğü eline alıp inceledi. "Hem de elmas! Tanrı aşkına, Matt... Bunu nasıl alabildin?"

Dave bu sorunun geleceğini biliyordu. "Uzun yıllardır çalışıyorum ve ben de para biriktirdim," dedi.

"Tüm paranı buna mı yatırdın?" diyen Lilybeth hem endişeli, hem de şaşkındı.

"Evet," diyen genç adam gergince "Parasını düşünme!" diye emretti. "Sana layık olmayan basit bir şey. Bu evliliğimizin resmi nişanesi olacak. Sadece tak."

"Ah, basit mi? Matt, bu bir elmas! Ne kadar para biriktirmiş olabilirsin ki? Bunu alman büyük külfet olmalı."

"Düşünme diyorum! Sadece sana aldığım bir hediye olduğunu unutma ve onu kabul et!"

Lilybeth çaresizce gülümsedi. "Bu çok güzel," diyebildi en sonunda.

"Senin kadar değil!" diyen genç adam yüzüğü kadının elinden alıp parmağına geçirdi. Ardından o eli tutup dudaklarına götürdü. Ayartıcı birkaç öpücük bıraktı kadının tenine

Genç kadın heyecan içinde minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim, aşkım. Yıllardır bana kimse hediye almamıştı."

"Sana daima böyle hediyeler alacağım," diyen genç adam kadını şüphelendirdiği için endişe etmedi. Nasılsa en geç üç gün içinde ona asıl kimliğini açıklayacaktı. O zaman Lilybeth'in tüm endişeleri silinecekti. Şimdi bu anın keyfini çıkarmasını istiyordu. Onun parlayan mavi gözlerine bakarken, bakışı bu defa kadının zarif eline gitti. "Sana çok yakıştı, meleğim."

"Ama takamam..." diyen Lilybeth üzgün bir ifade ile yüzüğü çıkardı. "Malikâneye girerken parmağımda bu yüzük yoktu. Birdenbire ortaya çıkarsa herkes şüphelenir."

"Haklısın, meleğim. Cornwall'a dönünce takarsın," diyen genç adam kadını yeniden öpüp yüzüğü aldı. Bir an sonra "Gitsen iyi olur," dedi. "İnsanlar dedikodu çıkaracaklar."

Lilybeth başını salladı. Arabadan önce Dave indi. Genç adam etrafı gözetledi ve kimsenin olmadığına emin olunca kadına elini uzattı. Lilybeth de hızlıca arabadan atladı. Dave risk aldı ve kadını bir kez daha öptü. Lilybeth kendini zorlukla çekerken gülümsüyordu. Genç kadın koşar adımlarla yeniden malikâneye yürümeye başladı.

***

"Bu oyun tam bir aptallık! Poker oynamak tam da beceriksizlere göre!"

Tyrell Granby tam anlamıyla patlamak üzereydi. Kötü bir elle oyunu kaybettiği için hışımla ayağa kalkıp kartlarını masaya fırlatırken öfkeden kuduruyordu. Üstelik Elnora'nın eğlenen bakışlarını gördükçe öfkesi katlandığı için daha fazla durmak istemedi. Yumruk yaptığı eli az sonra Elnora'nın elini öpen Declan Vinton'ın çenesine toslayacaktı. Bu aptal kız için rezalet çıkarmayacağını kendine telkin ederken, Bradley koltuğunda ona küstahça bakıp "Herkes kaybedebilir dostum, bu kadar sinirlenme," dedi.

"Ben kaybetmem!" diyen Tyrell dişlerinin arasından tısladı. "Lord Kelloway'in berbat kartlarının laneti."

"İyi bir oyuncu kötü eline rağmen oyunu çevirir!" diyen Elnora cüretle söze daldığında, Tyrell'in öfkesi iyiden iyiye görünür oldu.

"Leydi Vionelli, dilerseniz kartlarımın geri dönüşü olmaz şekilde nasıl da berbat olduğunu size salona kadar eşlik ederken anlatayım!" diyen Tyrell adeta tehditkârdı.

"Dans sırasını ben kaptım!" diyen Lord Vinton araya girdi. O da kaybetmiş olsa da buna pek bozulmuş gibi durmuyordu.

Tyrell ona nefretle baktı. "Bir dahakine sırayı alırsın, Vinton. Eminim Leydi Vionelli'nin o geniş listesinde kendine kolayca yer bulabilirsin!"

Elnora menekşe rengi gözlerini kısıp "Teşekkürler, Lord Granby. Eşlik etmenize ihtiyacım yok!" diyerek arkasını dönüp yürümeye başladı.

Tyrell hışımla atıldı ve iki adımda masanın etrafını dolanıp Elnora'ya yetişti. Kadının dirseğini sertçe tuttuğunu herkes gördü ama kimse ona müdahale etmedi. Genç kız da itiraz etmedi ve bir zorunluluk gereği ona uydu. Skandal çıkmasını istemiyordu. Bu maksatla Tyrell'in kendisini kabaca sürüklemesine izin verdi.

Kristy şaşkınlıkla onlara bakarken, Bradley hareketlendi. Ayağa kalkıp ona döndü ve elini tutarak "Şans meleğim, bana gerçekten şans getirdin," dedi.

Lord Vinton atıldı. "Beş bin poundluk şans!"

Bradley genç adama küstah bir gülüş attı. Ardından kolunu uzattı ve Kristy'ye oraya girmesini işaret etti. Genç kadın mutlulukla Bradley'nin koluna girdi. Bu sırada Leydi Ravenwood'un onlara somurtarak baktığını fark etti. Tutuşunu daha samimi bir şekilde derinleştirirken, Bradley'nin Valorie'yle hiçbir şekilde ilgilenmediğini anladı. Onun tek ilgisi karısmaydı. Kristy mutlulukla gülümserken kocası ile beraber salona doğru yürümeye başladı. Her adım atışta müzisyenlerin bir büyü gibi sunduğu o harika ezgi Kristy'nin tüm bedenini sarmaladı.

"Ne kadar hoş," dedi gözlerini kapatıp hafifçe salınırken.

"Haydn'in Çello Konçertosu," diyen Bradley kadını bileğinden kavrayıp dans etmek için boşluğa sürükledi.

Kristy gözlerini dehşetle açtı. "Ne yapıyorsun? Ben dans edemem!"

"Elbette edebilirsin. Şimdi beni izle."

"Ah, lütfen dur!"

Artık çok geçti. Kristy kendini kocasına bırakıp, onun bedeninin hükmünde tuhaf bir şekilde salınırken korkudan ölüyordu. Kısa sürede tüm korkusu silinmeye başladı. Kulaklarına dolan müzik kadar, ruhuna işleyen Bradley'nin bakışları da onu esir aldı. Etekleri savrulurken zarifçe salındı. Hayatının en mutlu anlarından biriydi. Dünyadaki her şey görünmez gibiydi. Sırtındaki sert ve güven verici destek, elini kavrayan o iri elin verdiği dokunuş, gözlerinden kalbine akan ateş... Kristy duygusal olmamaya çalışsa da mutluluğun da insanı ağlattığını bilecek kadar doluydu şimdi. Gözlerini kapatmazsa gözyaşları onu ele verecekti. Dudağında hafif bir tebessümle gözlerini kapattı. Birkaç saniye öylece durup adımlarını atarken bir anda plansızca fısıldadı. "Seni seviyorum."

Bradley onu işitti ve ansızın durdu. Dans etmeyi keserek, müthiş bir huzurun yerleştiği karısının güzel yüzüne baktı.

Kristy'nin gözleri bu sırada yavaşça aralandı. "Neden durdun?"

"Öyle güzelsin ki bana her şeyi unutturdun yine..."

"Unut her şeyi," diye fısıldadı genç kadın. "Benden başka her şeyi unut!"

"Sana rastladığımdan beri o haldeyim. Oysa bu çok tehlikeli..."

"Neden tehlikeli?"

"Çünkü düşünmeden hareket ediyorum. Şu an yüzlerce konuğun ortasında, bir çello konçertosunun tam kalbinde, seninle sımsıkı sarılmış bir halde, hiç kımıldamadan öylece ayakta dikiliyorum. Herkes benim delirdiğimi düşünecek."

"Ne? Aman Tanrım!" diyen Kristy o an nerede ve ne halde olduklarını fark etti. Başını çevirdi ve onları izleyen bir sürü göz gördü. Kimse konuşmuyor, fısıldaşmalar bile olmuyordu. Sanki yeryüzünde sadece müziğin sesi ve sessiz insanlar kalmıştı. Bir de ikisi... Kendilerinden başka her şeyi unutmuş iki kişi...

"Adım at!" diye inledi Kristy. "Lütfen ne yapılması gerekiyorsa yap!"

Bradley çapkınca sırıttı. "Utandın!"

"Evet, şu an çok utanıyorum. Lütfen aşkım, dans et benimle. İnsanlar kütük yarışlarına bakar gibi bana bakıyor..."

"Bize bakıyorlar," diye düzeltti genç adam. "Balonun en dikkat çekici çiftine bakıyorlar."

"Lord Barlow ve dans etmeyi bilmeyen, soylu olmayan karısına bakıyorlar! Ah, herkes yarın beni konuşacak!"

"Herkes bugünden zaten seni konuşuyor, sevgilim. Herkesi büyüledin."

Genç kadın gözlerini yeniden âşık olduğu o yüze çevirdi. "Ya seni?" diye sordu bir anda her şeyi unutarak.

"Seni ilk gördüğüm andan beri beni büyülüyorsun!"

Kristy mutlulukla gülümsedi. "Sen de beni büyülüyorsun, Lord Barlow. İlk gördüğümden beri... Yedi yıl öncesinden beri..."

Genç adamın kaşları hızla çatıldı. Yüzündeki keyifli ifadenin yerini, kendine duyduğu öfkenin yansıması olan bir somurtma aldı. Geçmişinden nefret ediyordu. Kristy'yi aniden döndürüp yeniden dans etmeye başladı. Genç kadın panikle ona uymaya çalışırken, Bradley "O adamı nasıl sevebildin?" diye sordu.

"Kimi?"

"Yedi yıl önceki ben'i?"

"Kalbim, kaderimin sen olduğunu anladı. Seni sevdi ve bana durup seyretmek kaldı."

Bradley karısını kuytu bir yere çekip öpmek için çıldırıyordu. Kalbinden gelen derin ve yoğun bir hisle onun yeşil gözlerine bakıp fısıldadı. "Ben senin başına gelen en kötü şey olsam da, sen benim başıma gelen en güzel şeysin, sevgilim!"

Kristy'nin kalbi havalandı. Bütün varlığının mutlulukla dolduğunu bilirken aklına bambaşka bir şey takıldı. "Valorie Ravenwood," dedi tedirgince. "O da burada... O kadınla görüşmeyeceksin, değil mi?"

Genç adamın yakışıklı çehresine hafif bir gülüş yerleşti. "Onunla görüştüm."

Kristy korkuyla inledi. "Ne?"

"Seninle evli olduğumu öğrendiğimden beri onunla yalnız kalmadım... Bu geceye kadar. Evet, bu gece onunla görüştüm."

"Neden? Neden onunla yalnız kaldın?"

Kristy'nin gözlerine hüzün yerleştiğini gören genç adam "Onunla konuşmam gerekiyordu," diyerek sözlerini düzeltti.

"Ona ne dedin?"

"Ona, aramızda yaşanan her şeyin geçmişte kaldığını, bir daha benimle ilgili bir beklentiye girmemesini söyledim."

Kristy'nin yeşil gözleri irileşti. "O ne dedi peki?"

"Ne diyebilir? Onu hayatımda istemediğimi söyledikten sonra ne yapabilir? Gururlu bir kadın olarak bunu kabullendi."

"Umarım kabullenebilmiştir!" diyen Kristy hâlâ tedirgindi.

Bradley gülümsedi. "Korkma," dedi güven verici sesiyle. "Yerini kimse alamaz. Senden başka hiçbir kadın, senin sahip olduklarının zerresine bile erişemez. Sen benim her şeyime sahipsin, Kristy. Varlığıma, ruhuma, hayatıma..."

Genç kadın ona inanıyor, tüm kalbiyle güveniyordu. Konuyu uzatmaya gerek duymadı. "Gidelim," dedi utanarak. "Evimize gidelim."

"Gideceğiz, önce küçük bir işim var," diyen genç adam bir müddet daha dansa devam etti. En sonunda enstrümanlar durup alkışlar başladı. Herkes onları alkışlarken, Kristy pancar gibi kızarmadığını umuyordu. Bradley onu nispeten sakin bir yere çekip dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı. "Az sonra gelirim," dediğinde Kristy başını salladı.

***

Lilybeth malikâneye koşarken şalını almadığını fark etti. Bu bahaneyle Leydi Radcliff'i atlatmıştı ama şimdi elleri boştu. Neyse ki henüz içeriye girmemişti. Hemen arkasını döndü. Matt arabacılarla yeni bir sohbete dalmadan önce ona ulaşmalı, şalını almalıydı. Eteklerini tutup koşarcasına yürürken Matt'i gördü. Aralarmda uzun bir mesafe vardı ancak onun ne yaptığını net bir şekilde görebiliyordu. Genç adam, tıpkı ikisi arabaya gizlice binerken yaptığı gibi sağa sola bakıyordu. Sanki etrafı kollamak ister gibiydi. Lilybeth bir anda habis hislerle doldu. Matt ne yapıyordu böyle? Bu oldukça şüpheli davranışlara anlam veremeyen genç kadın, karanlık bir noktaya gizlendi. Birkaç saniye sonra Matt arabadan uzaklaşıp, malikânenin arka bahçesine sapan küçük bir patikaya geçti. Genç kadın müthiş bir korkuyla titrerken, düşünmeden onu takip etmeye başladı.

"Hayır, Matt! Sakın yapma bunu!" derken olayı anladığını düşünüyordu. Bu adam bu kadar pahalı şeyleri satın alamayacak kadar çulsuzdu. Kesinlikle başka yollarla onlara sahip oluyordu. Önce elbise, şimdi o elmas yüzük... Tek bir açıklaması vardı. Matt hırsızlık yapıyordu! Kahretsin! Şimdi de Forrester Kontesi Nancy Radcliff'in evini soyacaktı.

Genç kadın ona seslenmeyi ve bu şekilde onu durdurmayı göze alamadı. Ancak bir yerlerden tırmanmaya başlarsa, ne pahasına olursa olsun onu durduracaktı. Bu büyük bir suçtu ve bedeli ağır olurdu. Tanrı korusun, yakalanırsa önce hapishaneye, sonra darağacına gidebilirdi.

Lilybeth büyük bir korkuyla onun peşinden giderken, genç adam bir anda malikânenin kullanılmayan bahçesinde, karanlığa gömülmüş bir duvarın önüne gidip öylece durdu. Lilybeth duvarları boydan boya saran bir sarmaşığın arkasına gizlenip, gri bulutların aydınlattığı loş bir ortamdan onu izlemeye başladı.

Dakikalar geçerken Matt hâlâ öylece duruyordu. "Ne yapıyorsun orada?" diyerek kendi kendine mırıldanan genç kadın, ortaya çıkıp çıkmamakta kararsız kaldı. Ancak sevdiği adamın neyin peşinde olduğunu öğrenmek uğruna beklemeye devam etti. Birkaç dakika sonra soğuktan buz tutmuş otları, yaprakları çiğneyen, tok, kararlı ayak sesleri geldi.

"Orada mısın?" diye seslendi bir erkek sesi.

Matt "Buradayım!" diye kısıkça yanıt verdi.

Lilybeth o an nefesini tuttu. Şimdi ortaya çıkmadığı için aptallık yaptığını düşünüyordu, çünkü böylesine adice gizlenmek vicdanını rahatsız ediyordu. Ancak gelen kişiyi arkasına gizlendiği sarmaşığın izin verdiği ölçüde fark edince, neredeyse yere yığılacaktı. Sarmaşığın kalın yapraklarına, ince gövdesine sımsıkı tutunurken düşmemeyi başardı. Şaşkınlığı öylesine büyüktü ki, nefes dahi alamıyordu. Matt'le buluşmaya gelen kişiyi çok iyi tanıyordu. O sert çehresini, o dev gibi boyunu, iri cüssesini, duruşunun azametini ya da tavrını bile bu karanlıkta görebiliyordu. Bu adam Walsham Kontu William Bradley Barlow'un ta kendisiydi!

Lilybeth ürpererek onlara bakmaya devam etti. Adamlar samimice el sıkışınca, genç kadının kalbine müthiş bir korku çöreklendi. Bu iki adam birbirini nereden tanıyordu? Dahası Matt Higley, şantaj yaptığı bu adamla ne diye görüşüyordu? Yoksa... Lanet olsun, yoksa ona şantaj mektuplarını göndereni mi açıklayacaktı? Lilybeth'i ele mi verecekti? Hayır! Bu fikir komiklik derecesinde saçmaydı. Lilybeth orada durmaya devam ederken, merakı, şaşkınlığı ve korkusu onu anbean tüketiyordu.

Matt bu sırada konuşmaya başlayıp "Oldukça iyi görünüyorsun," dedi.

Bradley Barlow "Çok iyiyim," dedi. Hem de gülümseyerek!

Ve Matt de gülümsedi. Bir yabancı, bir gezgin, bir arabacı gibi değil de, bir dost gibi... Onun dünyasından biri gibi... Kahrolası bir tanıdık gibi...

"Neler oluyor? Şantaja dair yeni bir gelişme mi var?" diye sordu bu sırada Lord Barlow.

"Var," dedi Matt. "Tehditlerin sebebini öğrendim."

Lilybeth bayılmamak için derin derin soludu. Onları hafifçe duyuyordu ama etraf oldukça sessiz olduğu için ne dediklerini anlayabiliyordu. Matt Higley bir haindi! Her şeyi bu adama anlatacaktı. Belki de para karşılığı ona her şeyi sızdırıyordu.

Lilybeth kalbinin canlı canlı yarıldığını hissederken, Bradley yeniden sordu. "O lanet olası kadın ne diye bizi tehdit ediyormuş?"

Kadın mı? Lilybeth'in gözleri karardı. Matt'in bir hain olduğu kesinleşmişti. Onun, Bradley'nin tuttuğu bir adam olduğunu düşünen genç kadın, yaşadığı yalan aşka mı, kalbindeki büyük acıya mı, yoksa hiç tanımadığı bu adama mı üzülmesi gerektiğini bilemedi. Acıların hepsi soluğunu kesiyor, bu acılarla düşmemek için kendiyle savaşıyordu.

Matt bir kez daha konuştuğunda kalbindeki öldürücü çarpıntıyı dindirmek için avucuyla kalbini bastırdı.

Genç adam "Bu işi bizzat halledeceğimi sana söylemiştim, kardeşim!" dedi bir anda. "Buraya seni, rahat olmanı söylemek için çağırdım. Bir daha ne zaman görüşeceğimizi bilmiyorum. Sadece, mektupları önemseme. Kadın bir şey yapamayacak halde. Üstelik hiçbir şey bilmiyor."

Bradley öfkeyle söze daldı. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Biliyorum. Kadının bir şey bildiği yok. Zaten oldukça aptalca bir hamleydi ve artık bitti. Ağabeyine güven ve her şeyi bana bırak. Bu işi çözeceğim."

Ağabeyi mi? Lilybeth bayılmakla kalmayacak, kesinlikle ölecekti. Genç kadın sarmaşığa daha sıkı tutunurken iki adam konuşmaya devam ediyordu.

"Çözebileceğinden emin misin?"

"Dave Barlow'un çözemediği bir sorun gördün mü hiç?"

Bradley küstahça "Saymamı ister misin?" diye sordu.

Dave yapay bir öfkeyle "Kes sesini!" dedi.

O anda sağ taraflarından bir hışırdama sesi geldi. Sonra biri konuştu. "Sen kes sesini, Dave Barlow!" diyen ses, bir kadın sesiydi.

Kadın gizlendiği yerden çıktı ve gözlerini sadece birine dikti. Öylesine büyük bir nefretle baktı ki ona, sadece bakışlarındaki ateşle cayır cayır yakabilirdi.

Dave bir halatı olmadığına üzülüyordu. Lanet olsun! Lilybeth'i kesinlikle bir yere bağlaması gerekecekti...

Bölüm 6

Âşık kadınlar naif olur.
İncindiklerinde ise intikam arzusuyla bütün dünyayı tepetaklak edebilecek kadar güçlenirler...

Lilybeth Abbington çocukluk yıllarından itibaren pek çok zorluk görmüştü. Kısa evlilik hayatı ona bir nebze rahatlık sağlamıştı ama derinden bir mutlulukla hiçbir zaman kutsanmamıştı. Sadece yaşamıştı işte. Kocasının ölümünden sonra da bir sürü acıya göğüs germiş, başına gelen her felakete tek başına katlanmıştı. Şimdi de tek başına katlanması gereken müthiş bir acı duyuyordu. Oysa duyduğu bu acı daha öncekilere benzemiyordu. Bu hiçbirine benzemiyordu. Öncekiler bir uzvun kanamasıysa, bu defaki o uzvun kopup gitmesiydi. Kalbinin sökülmesi, olduğu yerde parçalanmasıydı. Kulaklarının sağır olmasını isteyecek kadar dehşet vericiydi duydukları. Duydukları onu ömrü boyunca en çok sarsan şeylerdi.

"Sen..." diyerek öne çıkıp varlığını tamamen belli ettiğinde daha fazla konuşmaya hali yoktu. Gözlerini Matt Higley sandığı o yabancının yüzünde gezdirdi. Diğer adamı görmüyordu bile. Bakışlarındaki büyük yıkılmayla sadece onu görüyordu. Hayatını iki dakika önce mahveden adamı...

"Lilybeth, sen... Kahretsin, orada ne yapıyorsun?"

"Sence ne yapıyorum?" diye bağıran kadın bir saniye durdu. Soluklandı ve hayal görmediğinden emin olmak ister gibi her iki adama da uzun uzun baktı. "Burada nasıl kandırıldığıma şahit oluyorum!"

"Beni dinle!" diyen Dave ona doğru bir adım attı. Genç adam da en az onun kadar sarsılmıştı. Lilybeth'i görmek dünyanın en güzel şeyi olabilirdi ama bu halde görmek... Bu ölüm gibiydi. Dave olabilecek en kötü ruh halinde, her şeyi mahvettiğini bilen birinin pişmanlığıyla "Dinle beni!" derken bu defa daha sertçe konuştu.

"Sakın bana yaklaşma!"

Lilybeth gözlerindeki bulanıklığın gözyaşlarından ötürü olduğunu anladığında kendinden nefret etti. Ağlamamalıydı. Gerçeklere bir duvar gibi çarpmış olsa da, daha fazla yenik görünmemeliydi. Ellerini kaldırıp "Dur!" diye bağırdı.

"Burada neler oluyor?" diyen Bradley, ağabeyine bakmadan Leydi Abbington'ın ifadesine takıldı. Dave'e dönüp çatık kaşları ve kızgın çehresiyle "Bu da nedir?" diye sordu.

"Ne mi?" diye gürledi Lilybeth. Nefes alamıyordu. Göğsü sıkışıyor, kalbine kurulan ağır gerçekler onu boğuyordu. "Ne olduğunu anlatayım! Size şantaj mektuplarını yazan benim! Evet, o kişi benim ama bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?" Kadının sesi öylesine nefretle doluydu ki, sanki az sonra eline bir balta alıp herkesi doğrayacaktı. Artık hayal kırıklığı bile denemezdi buna. Bir kriz haliydi. Bir sıtma nöbeti, bir kendinden geçişti...

Dave onu yatıştırmak, rahatlatmak istiyordu. Bu maksatla kadının ikazına aldırmadı, hışımla ona yetişti. Lilybeth gerilemeye çalışsa da, genç adam onu yakalamayı başardı. O sevdiği parlak mavi gözlere baktı. Artık aşkla değil nefretle bakan o dolu gözlere, kendi pişman gözleriyle bakıp "Lilybeth, sevgilim... Dinle beni," diye fısıldadı.

Lilybeth onu itmek için tüm gücünü kullandı. Bir miktar başardı ama bedeninin direnci buraya kadardı. Sevdiği erkeğin kollarında olsa da, bir yabancının, adi bir hilekârın, bir hainin kollarında olduğunu bilerek ürperdi. Bu adamı tanımıyordu. "Bırak beni!" diye bağırdı. Aralarındaki küçücük mesafeden yararlanıp elleriyle Dave'in göğsünü iterken "Bırak beni, seni aşağılık yalancı!" diye yineledi.

"Bu kadın ne diyor?" Bradley'nin şaşkınlığının yerini öfke almıştı. Ağabeyine bakarken, bu öfkenin yerleştiği yüzü olabildiğine ciddiydi. "Bize şantaj yapan o kadın, Leydi Abbington mı?"

"Evet, o benim, Lord Barlow! Ama merak etme, ağabeyin bu işi halletti. O aptalca hamleyi bitirdi. Beni... Beni de bitirdi!"

"Aşkım, Lilybeth! Sakin ol! Lütfen meleğim, sakin ol!"

Dave ne yaparsa yapsın onun çılgınca debelenmesini durduramadı. Lilybeth yaralı bir yırtıcı gibi direniyordu. Dave'in kollarında çırpınırken öylesine içi parçalanarak ağlamaya başladı ki, Bradley bile ona üzüldü.

"Sen git! Ben hallederim!" diyen Dave, kardeşine kararlıca baktı. "Ve sakın kimseye bir şey söyleme! Bir şey yapmaya da

kalkışma. Sana her şeyi anlatacağım ama önce onu sakinleştirmem... Tanrım! Lanet olası, ne yapıyorsun?"

Lilybeth'in tekmesiyle Dave sözlerine devam edemedi. Kadın elleriyle, kollarıyla, bedeninin üst kısmıyla ona karşı gelemeyince tekmelere başvurmuştu. Doğrusu bu işe yaramıştı ama tamamen değil. Dave'in canını sadece bir saniye için acıtan tekmeleri de bir an sonra atamadı. Adam onun ayaklarını yerden kesti.

"Onu sakinleştirsen iyi olur! Çünkü az sonra herkes buraya doluşacak!"

Bradley'nin ikazıyla Dave başını salladı. "Git!" diye gürledi bir kez daha.

Bradley, Lilybeth'in bir çuval gibi havalanan bedenine baktı ve arkasını dönüp malikâneye doğru yürümeye başladı. O gider gitmez Dave kadını yere indirdi ancak bırakmadı. Çünkü Lilybeth'in gözü dönmüştü. Bir taş parçasıyla bile onu öldürebilecek kadar delirmişti.

Sevdiği kadının gözlerine tehditkâr bakışlar atıp onu korkutmayı, sindirmeyi, böylece çılgın bir fırtına gibi esmesini önlemeye çalıştı. "Lilybeth Abbington! Derhal sakinleş ve beni dinle!"

Lilybeth durdu. Çırpınmayı kesti ama vücudundaki iskelet de sanki ansızın yok olmuş gibi dengede duramadı. Düşmesine ramak kala Dave onu yeniden tuttu. Göğsüne hapsetti, sımsıkı sarıldı ve kulağına "Sana her şeyi anlatacaktım," diye fısıldadı.

Lilybeth acı acı hıçkırmaya başladı. Kendinden geçmiş gibi ağlıyordu. Gözyaşları oluk oluk akarken, nefeslerini düzensizce alıyordu. "Bir yalancısın!" diye fısıldadı incecik sesiyle. "Beni kandırdın... Beni aldattın... Sen... Sen bana tuzak kurdun!"

Dave güçlü gövdesine kıstırdığı kadının yüzünü kaldırdı. Onun ayakta duracak ve muhtemelen intikamını alacak kadar güçlendiğini anlayınca kollarındaki tutsaklığa son verdi. "Sana tuzak kurdum, evet ama inan bana hiçbir şey yapmadım!" dedi içten sesiyle.

Lilybeth başını salladı. Islak yüzü perişandı. Karşısındaki bu adama, deli gibi sevdiği bu adama bakmaya dayanamıyordu. Matt ismiyle tanıdığı, o isimle sevdiği erkeğin, düşmanı olması onun

kalbini dağlıyordu. Sanki birileri kızgın bir demiri almış, bedenini delik deşik ediyordu. Gözyaşları durmadan akmaya devam ederken "Seni tanımıyorum," dedi fısıldar gibi. "Seni sevmiyorum. Sen de beni sevmiyorsun... Sen de beni... Ah, öleceğim!"

Dave onun kollarını bir kez daha kavradı ama tutuşu gergindi, can acıtacak kadar sıkıydı. "Seni seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum. Sana hiçbir şey yapmadım, yapmayacaktım da... İnan bana, sevgilim!"

"Sevgilim mi?" Lilybeth bir deli gibi, boş vermişçesine güldü. Eğer acıdan ölmenin nasıl bir şey olduğunu sorsalar bu anı tarif ederdi. İhanet insanı öldürebilecek en etkili silahtı. Bir arkadaşın, bir tanıdığın, bir hizmetçinin ihaneti belki insanı öldürmez sadece öfkelendirir ve aynı şekilde intikam almayı körüklerdi ama âşık olduğun kişinin ihaneti sadece ölmeye benziyordu. Elini kolunu bağlayan, hareketsiz kalmasına neden olan, nefes alırken yavaşça tüketen bir ölüme benziyordu. "Senden tüm kalbimle nefret ediyorum!" diye inledi. "Evet, sizi tehdit eden bendim... Bunu ortaya çıkarmak, beni cezalandırmak için hayatıma girdiysen, durma devam et! Scotland Yard'a teslim et beni, idam ettir, öldür! Artık yaşıyor sayılmam. Beni zaten öldürdün!"

Dave başını salladı ve kadının ensesini tutup onu sertçe kendine çekti. Dudaklarından öperken kibar değildi. Lilybeth'in cansız ve soğuk dudaklarına kenetlenip, onu her zamanki gibi aşkla öptükten sonra "Bu gerçek!" dedi. "Sen benim sevdiğim kadınsın! Ne amaçla hayatına girdiğimi biliyorum ve sen de biliyorsun. Doğru, senin şantajcı olduğunu öğrendiğimde sahte bir kimlikle karşına çıktım. Tüm hayatımı tehdit eden bir düşmandın çünkü. Seninle savaşacaktım ama yapamadım. Seni gördükten sonra sadece kendimle savaştım. Sonunda yenildim! Sana âşık oldum! Kahrolası hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez! Sen benim oldun, sonsuza kadar da benim olacaksın!"

Lilybeth dalgın gözlerini kaldırdı. Hâlâ müthiş bir aşkla sevdiği adamın mavi gözlerine baktı. "Yenilmedin," dedi hıçkırıklarına engel olmaya çalışırken. "Kazandın, Dave Barlow! Beni alt ettin. İntikamını en iyi yolla aldın. Mutlu olabilirsin. O aptal şantajcıyı gerçekten doğduğuna pişman ettin!"

Dave kadına tokat atmak istedi. Bunu gerçekten yapmak istiyordu. Onu acıtmak için değil, kendine getirmek için. Evet, Lilybeth'i yaralamıştı... Hem de ölümcül bir yara açmıştı onda ancak tedavi de edebilirdi. Sadece izin vermesi gerekiyordu. Sadece ikna olması ve ona güvenmesi gerekiyordu.

"Seni seviyorum, Lilybeth Abbington! Yemin ederim sana delicesine âşığım. Matt Higley ya da Dave Barlow olmam bunu değiştirmiyor. Seni gerçek ya da sahte kimliğimle değil, kalbimle sevdim ben! Hayatım boyunca sevdiğim tek kadınsın. İnan bana, güven!"

"Güven mi? Bir alçağa nasıl güvenebilirim?" diye bağıran Lilybeth, kesif bir öfke krizine daha girdi. Düşünmeden, planlamadan, tüm gücüyle Dave'in yüzüne bir tokat indirdiğinde avuç içi sızladı. Dave o eli öylesine sımsıkı kavradı ki, Lilybeth'in bütün bedeni acıyla kasıldı.

"Kendine gel, kahrolası kadın!"

Lilybeth diğer eliyle yeni bir tokat daha atmak için hareketlendi. Dave o eli de tuttu. Kadını ansızın sertçe çevirdi ve onun sırtını kendi göğsüne bastırdı. Çaprazlama bir şekilde kavradığı kollarından tutarken, kendi güçlü kollarını ona sardı. Lilybeth'in zangırdayan vücudu o an kaskatı kesildi. Dave uzun boyunu eğerek kadının kulağına tehlikeli bir ses tonuyla fısıldadı. "Seni yere yatırıp iyice pataklamadan önce sakinleşsen iyi olur!"

Lilybeth omuzlarını hareket ettirse de girdiği kafesten kurtulamadı. Başını çevirip Dave'in gözlerine bir sürü nefret oku fırlatmak istedi. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye gürledi konuşabildiğinde.

Dave onu daha sıkı tuttu. Lilybeth'in kolları gerginlikten ötürü ölümüne acıyordu. "Şimdi sesini kesip beni dinlemezsen, yapacaklarımdan kesinlikle korkman gerektiğini göreceksin!" diyen genç adam oldukça tehditkâr bir yanıt verdi.

Genç kadın dişlerini birbirini bastırıp tısladı. "Senden nefret ediyorum!"

"Bunu az önce de söylemiştin."

"Senden ölümüne nefret ediyorum!"

"Umurumda bile değil!"

"Senden dünya üzerindeki bütün insanlar kadar, gökyüzündeki bütün yıldızlar kadar nefret ediyorum!"

"Beni bütün insanlar kadar, gökyüzündeki bütün yıldızlar kadar seviyorsun!"

Lilybeth nefret dolu bir kahkaha attı. "Beni öldürmeden bırakırsan, inan bana bu senin zararına olur, Dave Barlow! Çünkü beni bıraktığın an, yemin ediyorum seni öldüreceğim!"

"Merak etme güzelim, seni bırakmayacağım!" diyen Dave alaycı bir öfkeyle yanıt verdi.

"Seni öldürmeye ant içmiş bir kadınla ne yapacaksın?"

"Onunla geceler boyu sevişeceğim!"

Lilybeth şaşkınlıkla kalakaldı. "Aşağılık, yalancı serseri... Bir daha bana dokunabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bunun için bir sürü iyi yol biliyorum, güzelim!"

"Bana yaklaşırsan seni öldürürüm!"

"Öldürmekten başka bir şey düşünmez misin sen?"

"Sana karşı, hayır! Seni gerçekten öldüreceğim!"

"Tanrı aşkına, bu öldürme mevzusu can sıkıcı olmaya başladı."

Lilybeth yanıt vermek yerine omuzlarıyla adamı itmeye çalıştı ama Dave onu bırakacak gibi değildi. Lilybeth'i kolları arasında sertçe tutmaya devam ederken aralarındaki konuşmanın, yakınlığın, inatlaşmanın tuhaflığı onu neredeyse gülümsetti Elbette Lilybeth'in fark etmeyeceği kadar hafif bir gülüştü. Bu sarı cadı bir de gülümsediğini görse, esaslı bir ölüm meleğine dönüşecek kadar delirirdi. Kadının çırpınmaları nispeten durulunca "Sakinleştin mi?" diye fısıldadı kulağına doğru.

"Sakinleşsem de hislerim değişmeyecek!"

"Biliyorum, biliyorum... Benden nefret ediyorsun ve beni öldüreceksin."

"Bir ölüye göre beynin oldukça sağlıklı çalışıyor!"

Dave bu defa onun işiteceğini bilse de gülümsedi. Sonra iyice eğildi. Dudakları kadının çıplak boynuna değerken "Hayır," diye

mırıldandı. "Beynim de, kalbim de çalışmıyor. Hepsi senin yüzünden uçup gitti."

"Yalancı serseri! Bırak beni, bırak!" diyen Lilybeth yeniden inatla ve ısrarla çırpınmaya başladı.

Dave onu daha sıkı tutarken kendine daha çok bastırdı. Lilybeth'in öfkesi ya da nefreti bile onu istemesine engel olmuyordu. Şimdi ona her şeyden çok sahip olmak istediği o yerdeydi. Arzusu yoğundu, isteği ölümcüldü ve Lilybeth'i öpmek için delirecek haldeydi. "Seni istiyorum," diye fısıldarken kadının kalçasına doğru baskısını arttırdı. Lilybeth onun sertliğini hissettiğinde neredeyse inledi. "Sen de istiyor musun, meleğim?"

"İstiyorum!" diyen Lilybeth kötü bir tavırla güldü. "Gözlerimin önünde ölmeni öylesine çok istiyorum ki..."

"Bence seni öpmemi istiyorsun."

"Denemeye ne dersin?"

Dave kısık sesiyle güldü. Doğrusu buna cesaret edemezdi. Onu öptüğü an bu deli kadın dudaklarını ısırabilir, ona sahip olduğu an... Tanrı korusun, erkekliğini bile bitirebilirdi. Onu kuvvetle tutmaya devam ederken Lilybeth inleyerek "Canımı acıtıyorsun!" diye bağırdı. Dave işte o an tutuşunu hafifletti. Lilybeth bu fırsattan yararlandı ve bütün gücüyle öne atılarak aralarına büyükçe bir mesafe koydu. Yeniden genç adama döndüğünde yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Kısık sesiyle "Herkese yaşadığını ilan edeceğim!" dedi.

Dave'in o eğlenir, alaycı ifadesi birdenbire gerildi. "Bunu yapmayacaksın!"

"Yapacağım!" diyen Lilybeth bu defa eğlenen taraftaydı. "Dave Barlow'un adi bir yalancı olduğunu, yıllardır herkesi kandırdığını söyleyeceğim! Seni ve o adi kardeşini herkese rezil edeceğim!"

Genç adam ona doğru bir adım attı. İfadesi tehditkâr, gözleri karanlık bir kuyu kadar dipsizdi. "Eğer bunu yaparsan Lilybeth Abbington, her şeyi bitirirsin!"

"Neyi bitirebilirim ki? Aramızdaki yalanı mı?"

"Aramızdaki aşkı!" diye gürledi genç adam.

Lilybeth korkarak bir adım geriledi. "Aşk mı?" diye sorarken kalbinden öylesine büyük bir sızı geçti ki, gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti. "Aşkın da kimliğin gibi yalandı. Sana inandığım için, seni sevdiğim için, yıllar sonra birine güvendiğim için kendimden nefret ediyorum!"

Dave onun kalbinden ne kadar büyük acılar geçtiğini görebiliyordu. Onu hâlâ avutamadığı, kendisine inandıramadığı için kaygılandı. Öfkesinin yerine aşk dolu bir bakış attı. "Lilybeth! Meleğim! Şimdi hiçbir şey olmamış gibi bana gel... Gidelim buralardan... Söz veriyorum sana mutlu bir hayat yaşatacağım. Söz veriyorum seni sonsuza kadar seveceğim. Güzel bir evimiz, iyi bir yaşantımız olacak."

"Çocuklarımız da olacak mı?" diyen Lilybeth ruhsuz gibi dursa da gözyaşları akmaya devam etti. Kendiyle alay eder gibi omuz silkti. "Ama benim çocuğum olmuyor, Dave Barlow. Sana iyi bir eş olamam."

"Bunu umursamıyorum! Sadece seni istiyorum!"

Lilybeth gözyaşlarını sildi. Burnunu çekip derin bir nefes aldıktan sonra başını dikleştirdi. "Sana inanacak değilim. Bu saatten sonra benim için hiç var olmamış birisin. Zaten hiç var olmadın ki! Ben olmayan bir adamı sevdim ve şimdi o adamı unutacağım. Karşıma çıkma! Sakın karşıma çıkma. Git ve hayatına devam et! Ya da ne istiyorsan yap. Bana ne istiyorsan yap! Bradley ile beraber cezamı ver!"

"Sana hiçbir şey yapmayacağım!" diyen Dave yaklaştı ama Lilybeth yine geriledi. "Sadece seni sevmeye devam edeceğim."

"Ben seni sevmeyeceğim!" diyen genç kadın gözlerini yere eğdi. "Bundan sonra ben yokum... Biz yokuz... Elveda!"

Ardını döndü ve Dave'in onu yakalamasına izin vermeden koşmaya başladı. Etekleri çamura, çalılara, yabani bitkilere takıldı. Malikânenin çevresini aydınlatan meşalelere kadar koştu. Hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Kalbi paramparça olmuştu. Yaşadığı bu yıkıntının altında kalacağını biliyordu. Şimdiden zaten perişan haldeydi. Bu şekilde içeriye giremeyeceğini anladığında gözüne bir arma ilişti. Harewood Konluğu'nun

arabasıydı. Evelyn'e aitti. Oraya gitti ve titreyen elleriyle kapıyı açmaya çalıştı. Arabacı yakında bir yerde puro içerken Lilybeth'i gördü. Yanına gelip "Madam, ne yapıyorsunuz?" demişti ki Lilybeth zorlukla "Ben Cornwall Kontesi Leydi Abbington'ım," diyebildi. "Lütfen içeriye haber gönderip hasta olduğumu ilet. Leydi Wharton'ı buraya çağır."

Arabacı yüzü gözü kızarmış, saçları dağılmış kadına tuhaf tuhaf bakarken emrine itaat etti. Öncelikle Lilybeth'e yardım ederek, onun arabaya oturmasını sağladı. Küçük tahta kapıyı kapattıktan sonra Evelyn'i getirmek için gitti.

Arabada, karanlık içinde yalnız kalan Lilybeth sessiz sessiz ağlamaya devam etti.

***

Kristy keyif aldığı bir sohbetin ortasındaydı. Bir yanında Evelyn, diğer yanında Leydi Radcliff vardı. Belindeki tutuşun sahibi de Bradley'ydi ve onun yakınlığı keyfinin asıl sebebiydi. Oysa Bradley Barlow keyiften çok uzaktı. Julian ile sıradan iş konularını konuşurken bile kaşları çatıktı. Kristy onun salona girdiği an gergin olduğunu görmüş, ne olduğunu sorduğunda ise Bradley, eve gidince anlatacağını söylemişti. Kristy işle ilgili bir şeyler olduğunu tahmin edip, ona itaat etmişti. Sonrasında Leydi Radcliff'in yirmi yıl önceki bir baloyu anlatışını dinlemeye çalışarak kadınların sohbetine katılmıştı. Bu kadının Whiteford Hill'deki davetten sonra kendisine karşı tavır alacağını düşünse de, yaşlı kadın Kristy'ye son derece dostane davranıyordu. Bradley'nin onu tehdit eder gibi ikaz ettiğini bilen Kristy, kocasıyla gurur duyuyordu. Bir İskoç köylüsü olmasının dedikodu sebebi olmadığı için de mutluydu. Sosyete ona karşı ilgiliydi ve bakışlar küçümser gibi değildi. En azından Kristy böyle olduğunu umuyordu.

Sohbet devam ederken, bir uşak Evelyn'in arkasından yaklaşıp fısıldayarak ona bir şey söyledi. Genç kadının aniden kaşları çatıldı. Uşağı "Tamam, beklesin," deyip gönderdikten sonra kocasının koluna dokundu.

"Lordum, konuklardan izin isteyip gitmemiz gerekiyor."

"Ah, Leydi Wharton bir sorun mu var?" diyen Leydi Radcliff derhal araya girdi.

"Hayır hayır! Aklım bir anda çocuklarıma gitti, leydim. Tuhaf bir huzursuzluk hissediyorum. Geç olmadan Cherbury'ye gitsek iyi olacak."

Yaşlı kadın abartı dolu bir üzüntü ifadesi takındı. Lord Wharton karısının dileğini yerine getirip öncelikle konuklara iyi geceler dilerken, Kristy şüpheci bakışlarla onlara bakıyordu. Başka bir şey olduğuna dair bir inanca kapıldığı için Evelyn'e sarılır gibi yapıp "Sorun nedir?" diye sordu.

Evelyn hızlıca yanıt verdi. "Lilybeth'e bir şey olmuş!"

"Ne? Nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum, Kristy. Uşağın dediğine göre Lilybeth tuhaf bir haldeymiş ve beni çağırmalarını söylemiş."

Kristy daha fazla fısıldaşmadan kadından ayrıldı. Birbirlerine bakarken iki kadın aynı konuda benzer bir yargıya varmışlardı. Lilybeth'in bahsettiği büyük aşkıyla ilgili bir şey olmuş gibiydi. Bu konu Kristy'yi de ilgilendiriyordu. Ne de olsa Dave Barlow, Lilybeth'in âşık olduğu adamdı. Elbette başka bir kimliğe bürünmüştü ama Kristy konunun bu olduğuna neredeyse emindi. Evelyn ve kocası gittikten sonra Bradley'yle beraber başka bir tarafa yürümeye başladılar.

"Sorun nedir?" diyen genç adam, karısının bir şeylere canının sıkıldığını fark etti.

Kristy ona kederle baktı. "Leydi Abbington ile ilgili bir sorun varmış. Kadın apar topar Evelyn'i çağırmış."

Bradley düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Ne olduğunu biliyorum!"

"Ah, öyle mi? Ne oldu?"

"Dave ile ilgili. Eve gidince anlatırım."

Genç kadın yeşil gözlerini şaşkınca açtı. "Tahmin ettiğim şey olsa gerek!"

"Ne tahmin ediyorsun?" diyen genç adam hafif bir şüpheyle karısına baktı. Kristy çekingen bir tavırla gözlerini ondan

kaçırınca, Bradley kadının dirseğini sertçe tutup "Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Dave'in Matt Higley adıyla Lilybeth'in evine girdiğini..."

"Yani bize şantaj yapanın Lilybeth Abbington olduğunu biliyor muydun?"

Kristy yavaşça başını salladı.

"Neden bana söylemedin?"

Genç kadın yanlış bir şeyler yapmış gibi görüldüğünü fark edip panikle atıldı. "Ben de bu gece öğrendim!"

"Bana derhal anlatmalıydın!"

"Yapamazdım."

"Kahrolası hangi sebeple bunu yapamazdın? O kadın beni tehdit etmeye cüret etti!"

"Evet, bunu yapmış olabilir ama o kimseye zarar verebilecek birine benzemiyor."

"Nereden biliyorsun?" diyen Bradley karısının gizlediği şeye bir hayli kızmıştı.

Kristy ona içtenlikle bakarak "Lilybeth'i tanıdığımı düşünüyorum. Üstelik Dave'e sırılsıklam âşık olmuş," diye fısıldadı.

"Aşk mı? Lanet olsun! Bu iş iyice sarpa saracak!"

"Lilybeth sevdiği adamın Dave olduğunu mu öğrendi yoksa?"

Bu defa Bradley başını sallamakla yetindi.

"Ah, bu korkunç! Zavallı Lilybeth çok acı çekmiştir."

"O kadını mı düşünüyorsun?"

"Ah aşkım, yapma lütfen! Lilybeth bu gece bize Dave sandığı Matt Higley'yi anlattı. Ona öylesine âşık ki, gerçekler kaldıramayacağı kadar ağır gelecek."

"Daha fazlasını hak ediyor!"

"Hayır, etmiyor!" diye inatlaşmaya devam etti Kristy. "Bunu neden yaptığını bilmiyoruz ama ağabeyini nasıl sevdiğini ben biliyorum. Lilybeth ona güvenmişti. Üstelik o kadar zor bir durumda ki, güç alacağı tek şey aşkıydı. Şimdi onun da yalan olduğunu anladı."

"İflas ettiğini biliyordum!" diye sertçe yanıt verdi Bradley. "Bu yüzden bana şantaj yapmaya kalkıştı!"

"Ama başaramadı, değil mi? Lütfen bu kadar öfkeli olma. O sadece çaresiz bir kadın."

"Barlow erkeklerine bulaşmaya cüret edecek kadar da akılsız!"

"Ne yazık ki," diyen Kristy gözlerini sevdiği adama dikti. "Barlow erkeklerine bulaşmak bir kadın için hiç de akıllıca bir şey değil. Sonu daima aynı oluyor. Kalp kırıklığı..."

Bradley kadının elini kavrayıp dudaklarına götürdü. Öfkeli ifadesinin yerini ansızın sıcak bir his aldı. Kristy'nin tenini yakıcı bir öpücükle mühürleyerek, "Kalp kırıklığını izi bile kalmadan tedavi edeceğim," dedi.

Kristy gülümsedi. Kalbindeki mutluluk büyüktü ama şimdi mutlu olmak için yanlış bir zamandı. Lilybeth'e bu kadar üzülürken mutlu olmak vicdan azabı veriyordu. "Dilerim Lilybeth'in de kalp kırıklığı tedavi edilir," diye yanıt verdi.

Kocası ona sert bir bakış attı sadece.

Onların gecesi de planlanandan erken bitti. Kristy daha fazla burada durmak istemiyordu. Eve gitmek, Bradley'nin kollarına sokulmak, onunla yalnız kalmak, konuşmak istiyordu. Bu isteğini kocasına söylediğinde genç adam hemen onayladı. Whiteford Hill'e dönmek için Walsham armalı arabaya doğru giderlerken, Bradley iş yaptığı bir adamla konuşmak için durdu. Kristy de üşümemek için arabada beklemek istedi. Arabaya iki adım kala biri kapıyı açtı ve açar açmaz elini uzatıp ona yardım etti. Genç kadın basamağa adım atıp teşekkür etmek için başını çevirmişti ki, korkuyla kalakaldı. Bu yine o adamdı! Kendrick! Kumarhanede tuttuğu adam!

"Bay Kendrick!" diye fısıldadı. Onu burada görmenin şaşkınlığını bile hakkıyla yaşayamadan "Sizinle hemen konuşmam gerek!" dedi sessizce.

Adam ona keyifli, gülümseyen bir bakış atarken "Ne zaman isterseniz, leydim," diye yanıt verdi.

İfadesi Kristy'yi ürküttü. Yola gelmez, uzlaşmaz ve kesinlikle türlü planlar içinde olduğunu gösteren bir bakıştı. "Beni dinleyin, size daha önce verdiğim işi unutun! Olmayacak!" Adamın tek kaşı imayla havaya kalktı. Kristy hislerinde yanılmadığını dehşetle fark etti. "Duydunuz mu beni, vazgeçiyorum!"

"Buna siz karar veremezsiniz!"

"Ne?"

Adam bir kez daha kötü kötü gülümseyince, Kristy'nin kalbine derin bir korku yerleşti. "Sorun mu var?" diyen Bradley bu sırada arkalarından seslendi.

Kristy hızlıca atıldı. "Yok. Elbette yok," diye yanıt verdi.

Bradley gözlerini karısından çekip, yanındaki adama baktı. Başka bir şey sormadan Kristy'yi arabaya bindirdi. Kendisi de onun yanına oturunca "Bu adam şu davetiyeyi getiren adam değil miydi?" diye sordu.

Genç kadın gözlerini ondan kaçırdı. "Bilmem, o muydu?"

"Onu tanıyor musun?"

"Ben mi? Kesinlikle tanımıyorum," diyen genç kadın beceriksiz bir gülüş attı. Bu cümle Bradley'yi tatmin etmedi ancak daha fazla bir şey sormadı. Kristy'nin tuhaf haline yoğunlaştı. Ellerini kucağında sımsıkı birbirine kenetlediğini fark ettiğinde uzandı ve o elleri kavradı. Soğuktan üşümüş elleri kendi iri avuçlarında ısıtırken "Neyin var?" diye sordu. "Neden böyle gerginsin?"

Kristy ona döndü. Yüzündeki o korkulu, tedirgin ifadeyi gizleyemedi ama gerçekleri gizleyebildi. "Lilybeth'e üzülüyorum."

"O bunları hak etti!"

"Lord Barlow, çok acımasızsın!"

"Ben sadece adil olmaya çalışıyorum. Bir suç işledi ve bedelini ödedi. Daha fazlasını yapmadığım için şükretmeli."

"Yapmayacaksın değil mi? O kadını zindanlara attırmayacaksın!"

"Dave olmasa kesinlikle yapardım ama ona bırakıyorum. O kadınla ne istiyorsa yapsın. Zaten onun da bir aptal gibi, bize şantaj yapan kadına tutulduğunu düşünüyorum."

Kristy'nin gözleri kocaman açıldı. İfadesi ilk kez gevşerken heyecanla "Ah, gerçekten mi? Bu harika!" diyebildi.

Kocası ona ikaz eder gibi, suçlar gibi baktı. Bu fikrinden hiç hoşnut olmadığı aşikârdı. Genç kadın daha fazla üstelemedi. Sadece Dave'in de Lilybeth'i sevdiğini düşünmek istedi.

Whiteford Hill'e ulaşmalarından kısa bir süre sonra Kristy yatak odasına çıkarken, aşağıdan gelen ayak seslerini işitti. Kocası, Pilmore ile bir görüşme yapıyor olduğundan gelenin Dave olduğunu kolayca anlamıştı.

Genç adam onu görür görmez kibarca selam verdi ama başka herhangi bir konuda nezaket gösteremeyecek kadar berbat görünüyordu. Kristy onun yüzünde görmeye alışık olduğu o keyifli, hayat dolu ifadenin donmuş bir göl yüzeyi kadar durgun olduğunu fark ettiğinde, işlerin Lilybeth kadar Dave açısından da kötü gittiğini anladı.

"Lordum, pek iyi görünmüyorsunuz," derken yukarı çıkmaktan vazgeçip salona kadar ona eşlik etti.

"İyi olmak için yanlış günümdeyim."

"Leydi Abbington mı?"

Dave onun bazı şeyler bildiğine şaşırmadı. Başını sallamakla yetinirken salona geçmişlerdi. Dave kendini bir koltuğa bırakıp, dirseklerini dizlerine dayadı. Kısa, gür, siyah saçlarına ellerini geçirip sıkıntıyla oflarken, Kristy onun sağındaki kanepeye oturdu.

"Hayatında pişmanlık duyduğun şeyler oldu mu?" diye sordu genç adam en sonunda doğrulduğunda.

Kristy hafifçe gülümsedi. "Kimin olmamıştır ki?"

"Bütün insanlığın yaşadığı o koca pişmanlıkların tümünü yaşıyorum şu an. Bütün pişmanlıkları, bütün geç kalınmışlıkları..."

"Ve bütün kalp kırıklıklarını..."

Genç adam gözleriyle onay verdi. Kristy onu avutmak isterdi ama şu an Lilybeth'in tarafına daha yakın duruyordu. "Lilybeth'in de sizden daha az acı çektiğini düşünmüyorum. Belki de çok daha fazlasını çekiyor."

"Onu çok kırdım."

"Telafi etmek için umut var mı?"

"Bilmiyorum. Beni öldürmeden önce bir şeyler düşünmem gerekiyor."

"Bunu yapmalısınız. Gördüğüm kadarıyla siz de onu seviyorsunuz."

Dave bir anlığına gülümsedi. Gözlerini Kristy'nin o bilge bakışlarından çekip, yerdeki bir noktaya dikti. "Onu seviyorum," dedi dürüstçe. "Oysa o benden nefret ediyor."

"Yaşadığı hayal kırıklığını anlayabiliyorum. Bütün gece sizden bahsetti. Yani Matt Higley'den."

Genç adamın ifadesi üzüntüden öte öfkeye kaydı. "Matt Higley'nin canı cehenneme! Ben onun hayatında Dave Barlow olarak yer almak istiyorum. Sanırım her ikisini de öldürdüm."

Kristy "Belli olmaz," dedi. "Onunla konuşmanız gerekecek."

"Beni dinlemiyor bile."

"O henüz yanan parlak bir ateş. Biraz soğumasını bekleyin."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Evelyn ile gitti. Yani Lord Wharton'ın evine."

Dave hızla ayağa kalktı. "Derhal oraya gitmeliyim!"

Kristy de doğruldu. "Bu gece olmaz," derken genç adama dostane bir bakış attı. "Az önce de dediğim gibi, soğumasını bekleyin. Şu an oldukça öfkelidir. Biraz zaman verin ona."

"İstediği neyse ona vereceğim."

"Ona zaten aşkınızı verince başka bir şeye ihtiyaç duymayacak."

"Ona her şeyimi vermeye hazırım, Kristy. Bir aptallık uğruna onu kaybetmeyi göze alamam."

"Bırak gitsin!" diyen katı bir ses duyulduğunda ikisi de kapıya döndü. Bradley bir süredir onları dinliyordu. "O kadının peşinden koşmaya devam mı edeceksin?" diye söylendi. Dave bezgince ofladı. Bradley durmadı. Ağabeyinin düşünme şeklini anlayamıyordu. "O kadın bizi tehdit etti!" diye gürledi bu defa.

"Bu onun tek çıkar yoluydu!"

Genç adam alaycı bir gülüş attı. "O halde tepesi atan herkes onu kızdıranı öldürsün, yiyeceği biten için hırsızlık yasal olsun..."

Kristy kocasına ona katılmadığını gösteren bir bakış attı. "Lilybeth kötülük yapabilecek..."

"Kes şunu!" diye gürledi genç adam. "Sakın bana o kadını savunmaya kalkma, Kristy!"

Genç kadın, Bradley'nin bu sert ikazıyla kaşlarını çattı. İfadesine yerleşen kızgınlıkla ayağa kalkarken "Sizi yalnız bırakayım," dedi. Kocasına son bir bakış atmaktan kaçındı ve sadece Dave'e dönerek iyi geceler diledi.

Kristy gider gitmez, Dave kardeşine bakıp "Onu kırdın!" dedi.

Bradley bunun farkındaydı. Yorum getirmedi. Bu meseleyi Kristy ile çözebilirdi. Şimdi asıl meselesine odaklanacaktı. "Bana o kadını anlat!" diyerek ağabeyine baktı.

Dave koltuğa yayıldı. Sert göğsünden sert bir soluk çekerken hikâyeyi en baştan kardeşine anlatmaya başladı.

Lilybeth neredeyse bir saat bile uyumadan geceyi tüketti. Evelyn'in evinde huzur bulacağını sanıyordu ama olmamıştı. Bütün geceyi o anı yeniden ve yeniden hatırlayarak geçirdi. Dave'in alaycı sesini, arkasından çevirdiği o gizli dolapları, yalan kimliğini... Lilybeth bir noktada bu yalanlara alışabilirdi ama maruz kaldığı şey basit bir yalan değildi. İçinde bulunduğu dünyada pek çok samimiyetsiz, alçak ve güvenilmez kişiyle karşılaşmış olsa da, sevdiği adamın ihaneti onlarla mukayese bile edilemezdi. Söz konusu olan kalbiydi. Derine gömdüğü, üzerine toprak attığı, unuttuğu kalbiydi. Dave Barlow denen o yalancı adam gelip kalbini gün ışığına çıkardığında buna sevinmişti. Kalbini, bedenini, ruhunu ona sunmakta çekinmemişti ama şimdi ebedi bir karanlığa da yine onun yüzünden düşmüştü. Ne yaparsa yapsın kendini avutamıyordu. Evelyn'in sıcacık sözleriyle bile bir parça olsun ruhunu teskin edemedi. Evelyn'in ısrarıyla kahvaltıya inerken biraz olsun toparlanmış görünmek istediyse de yapamadı. Yorgun bakışları ve çökmüş ifadesiyle kahvaltı masasına oturdu.

Evelyn uzanıp onun elini kavradı ve sımsıcak bir gülüş attı. Lilybeth karşılık bile veremeyecek haldeydi. Bu sırada coşkulu bir ses yemek salonuna indi. Bakıcı kız Stephanie'nin önünden koşarak içeriye giren Albert, hevesle Lilybeth'e yaklaştı ve kollarını açıp onu karşılayan kadına sarıldı. Lilybeth, Albert'ın sımsıcak, küçük bedenine sokulmasıyla ilk kez o zaman gülümseyebildi.

"Lily Teyze! Seni çok özledim," dedi Albert büyük bir mutlulukla.

Lilybeth'in hayatında yer alan çocuklar Evelyn'in iki çocuğuyla sınırlıydı. Rose çok küçük olduğu için sevgisinin büyükçe bir kısmını Albert'a sunmuştu. Hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacak olmanın o derin kederini oğlanın mavi, ışıltılı, heyecanlı gözlerindeki sevgiyle bir parça olsun giderebiliyordu. Albert elleriyle onun yüzünü kavradığında, minik avuçlardan ruhuna bir sevgi akışı olduğunu hissetti. Küçük lord, yumuşacık parmaklarıyla Lilybeth'in gözaltlarına dokundu. "Neden gözlerin böylesine morarmış?" dedi meraklı bir bakışla.

"Dün gece uyuyamadım, tatlım."

"Rose izin vermedi, değil mi? Kardeşim öylesine dırdırcı ki, ağladığında sesi Cocos'un havlamasından bile daha çok duyuluyor."

Lilybeth gülümsedi. Albert'ın burnuna dokunup "Hayır, Albert! Küçük kardeşin dün gece çok usluydu. Sanırım midemi bozdum. Uyku tutmadı," diye yanıt verdi.

Albert keyifle sırıtıp "Annem sana da masal anlatabilirdi," dedi.

Lilybeth kederle, "Ben yeterince masal dinledim," diye yanıt verdi.

Albert elbette onun neyi kast ettiğini anlamadan ofladı. "Ben de yeterince masal dinledim ama anneme anlatamıyorum! Söylesene Lily Teyze, yedi yaşındaki biri kocaman bir erkek sayılmaz mı?"

"Sen hâlâ bir çocuksun, oğlum," diyen Evelyn somurttu. Albert da son bir senedir artık büyüdüğünü ve masal istemediğini ilan eden o klasik bakışıyla annesine döndü.

Onlar birbirleriyle inatlaşır gibi bakışırken Lilybeth içtenlikle gülümsedi. Evelyn o an dayanamadı ve tatlı bir gülücük atıp oğlunu yanına çağırdı. Albert koşarak annesine sarıldığında, Evelyn oğlunun yanağından sıkıca öptü. "Lilybeth Teyze masal dinlemek için çok büyük ama sen hâlâ çok küçüksün, bi'tanem."

Albert hevesle Lilybeth'e döndü. "Sen nasıl masallar dinledin, Lily Teyze? Ben en çok savaşçı hikâyelerini seviyorum. Prensler ve prenseslerle ilgili aşk masalları Rose gibi aptallara göre."

"Ve bana göre," diye mırıldandı Lilybeth.

Lord Wharton bu sırada "Şimdi ne yapmayı planlıyorsunuz, Leydi Abbington?" diyerek konuşmayı böldü.

Lilybeth gözlerini genç adama dikti. Bu adamın sarsılmaz otoritesi karşısında genç kadın çekinceliydi. Üstelik şimdi Barlow ailesine şantaj yaptığını da öğrenmişti. Dün gece Evelyn'e her şeyi olduğu gibi itiraf etmişti ne de olsa. Evelyn de muhtemelen kocasına her şeyi anlatmış olmalıydı. Onların bir daha birbirlerinden bir şey saklamamak gibi bir yemine bağlı olduklarını biliyordu. Şimdi bu adamın her şeyi bildiğini kavramak Lilybeth'i utandırıyordu.

"Hiçbir şey yapmayacağım," dedi. "Tabii onlar bana bir şey yapmazsa..."

Evelyn inler gibi ofladı. "Ah hayatım, elbette yapmayacaklar. Gerekirse Julian da onlarla konuşur."

"Dave yapmayabilir ama Bradley konusunda şüphelerim var. O adam bir gaddar."

"Her söylenene inanıyor musun? Benim kocam için de bu sıfatı, hatta çok daha kötülerini kullandılar ama ben onun ne kadar tatlı olduğunu..." Lord Wharton homurdanınca Evelyn gülümseyerek "İyi kalpli olduğunu biliyorum," diyerek sözlerini düzeltti. "Bradley'nin de geçmişinde neler yaşadığını az çok biliyoruz. Üstelik onun Kristy'ye karşı nasıl da düşünceli davrandığını görmedin mi? Bir kadına karşı zalimlik yapacağını sanmıyorum."

"Onları tehdit etmiş bir kadına karşı da mı?"

"Tehdit mi?" diyen Albert ağzına koca bir parça peyniri tıkarken mırıldandı. "Bir kere ben de Cocos'u tehdit etmiştim. Eğer evin içine girerse onu zincirleyeceğimi söylemiştim ama beni dinlemedi."

Lilybeth kendi kasvetini unutmak ister gibi Albert'a gülümsedi. "Onu zincirledin mi peki?"

Albert minik omuzlarını silkti. "Hayır, yapmadım. Onu çok sevdiğim için affettim."

Lilybeth kendisinin affedileceğini düşünmüyordu. Zaten onu çok seven birileri olduğunu da sanmıyordu. Dün geceki o kötü ana kadar buna inanmıştı ama şimdi o aşkın, o sevginin devasa bir yalan olduğu gerçeğiyle yüz yüzeydi. Üstelik kendisi de kimseyi affetmeyi düşünmüyordu! Barlow ailesi ona ne şekilde karşılık verirse versin Dave'i asla affetmeyecekti. İkisi ayrı konuydu. Evet, bir suç işlemişti ve cezasını çekebilirdi. Ama zaten çok ağır bir bedel ödememiş miydi? Daha fazlası için de kabulleniş halindeydi. Sadece bekliyordu. Ne olacağını bilmiyordu. Eğer onu hapse tıkmak için birileri gelirse buna karşı koymayacaktı. Suçlarının bedelini ödemeye hazırdı. En çok zararı kendisi görmüş olsa da...

"Lütfen Lilybeth, burada kal!" diyen Evelyn onu düşüncelerinden uyandırdı.

Genç kadın arkadaşına minnetle bakarken "Teşekkür ederim ama kalamam," dedi.

"Lily, hayatım... Bırak sana yardım edeyim."

"Gerek yok, Evelyn. Zaten malikâneyi ve içinde bulunduğu araziyi de satınca biraz olsun rahatlayacağım."

"Malikâneyi satmak mı? Tanrı aşkına, nerede kalacaksın peki?"

"Uşağım Thompson'ın, Essex'teki Synmonth civarında gençliğini geçirdiği bir köyü var. Uzun zamandır oraya gitmemiz gerektiğini söyleyip duruyordu. Torunlarına ait arazilerden birinde kullanılmayan bir köy evi varmış. Orada yaşayabilirim."

"Bunu yapabilecek misin?"

"Herkes malikânede yaşamıyor, Evelyn. Ben de bunu artık kabul etmeliyim. Tutunmaya çalıştım ama buraya kadarmış."

Julian otoriter sesiyle araya girdi. "Oak Way tarafında kullanılmayan bir çiftlik evimiz var, Leydi Abbington. Orada istediğiniz kadar kalırsınız. İki hizmetçi ve çiftlik işlerini görmeleri için birkaç köylü de ayarlayacağım."

"Lordum, gerçekten minnettarım ama kabul edemem."

"Israr ediyorum!"

"Lütfen," diyen Lilybeth gözyaşlarını tutamadı. Kalbindeki acıyı kanatan her söze ilk tepkiyi veren gözyaşları oluyordu. "Yapmayın!"

Genç adam ona anlayışlı bir bakış attı. Evelyn de kadının ellerini tutarken Lilybeth masadan kalktı. "Biraz hava alsam iyi olacak."

Bu sırada Uşak Wilson kapıda görünüp "Bir konuğumuz var, lordum!" dedi.

Julian uşağına dönmeden "Kim?" diye sordu.

"Matt Higley isminde biri."

Lilybeth daha fazla ayakta duramadı. Kendini az önce kalktığı sandalyeye yeniden bırakırken Julian ona fikrini sormadan "Girsin!" diye yanıt verdi.

Yaşlı adam hızlı bir şekilde başını sallayıp giderken, Lilybeth yeniden ayağa kalktı. Genç kadının kederli halinin yerini öfke almıştı. "Ben odama çıkıyorum!" deyip koşar adım kapıya vardığında geleni göremedi. Neredeyse Dave'e çarpacakken genç adam birdenbire onu kollarına aldı ve güvenle tuttu.

Lilybeth çığlık atacak kadar kızgındı. Ani bir hamleyle adamın kollarından çıkarken Dave gayriihtiyari "Sevgilim," diye fısıldadı. Lilybeth kötü bir hastalıktan kaçar gibi geriye kaydı.

Lord Wharton ayağa kalkarken ifadesi gergindi. "Lord Barlow, sanırım geliş amacınız Leydi Abbington!"

Lilybeth kaçmak için fırsat kollarken Dave onun kapıdan geçişini engelleyecek şekilde bütün bedeniyle orada durmaya devam etti. "Evet, Lord Wharton. Lilybeth için buradayım!" diyen Dave kimliğinin neredeyse herkes tarafından bilindiğini fark etti.

Julian ona karşılık vermek için bir adım öne çıktı. Genç adamın ifadesi ikaz ediciydi. Dave'in gözlerine sert bir bakarken

"Leydi Abbington şu an benim himayemde. Ona yapılan bir yanlışı bizzat aileme yapılmış sayarım," dedi.

Dave, Bradley'den başka, küstahlıkta kendisiyle yarışabilecek birini tanımıyordu ama görünen o ki listeye yeni biri eklenmişti. Julian Benedict Wharton'a kötü bir bakış atıp, gözlerini yavaşça Lilybeth'e çevirdi. "Leydi Abbington bu dünya üzerinde yanlış yapmayacağım tek insan," dedi. Lilybeth utanmasa büyük bir kahkaha atacaktı.

Evelyn bu sırada heyecanla atıldı. "O halde sizi yalnız konuşmanız için kütüphaneye alalım!"

"Gerek yok, Evelyn! Benim bu adamla konuşacak hiçbir şeyim yok. Zaten onu tanımıyorum bile!"

"Elbette beni tanıyorsun!" diyen Dave, oldukça tehditkâr ve kızgın görünüyordu.

Lord Wharton bu sırada uşağına seslendi. Bir saniye içinde Wilson kapıda dikilmişti. "Konuklarımıza kütüphaneyi göster, Wilson!"

Uşak hızla başını salladı. Eliyle onlara yolu gösterince Lilybeth çaresizce itaat etti. Dave'in önünde başı dik bir şekilde yürürken kütüphanenin yerini bildiği için hızlıca oraya saptı. Birkaç saniye sonra Dave de içeriye girince uşak kapıyı onların üstüne kapatıp, ikiliyi yalnız bıraktı.

İlk anda kimse konuşmadı. Bakışlar ve duygular havada salındı. Lilybeth gözleriyle bir sürü hakaret sayarken, Dave büyük bir aşkla bakıyordu.

"Meleğim," dedi kadına bir adım yaklaşarak. "Seni özledim!"

Lilybeth de aynı oranda geriye çekildi. "Siz hortlaklarda da mı özlem duygusu mevcut?"

Dave alaycı bir gülüş atarken "Ben hortlak değilim," dedi.

Lilybeth abartıyla yapmacık bir kedere büründü. "Ah, öyle mi? Yedi yıl önce ölmemiş miydiniz?"

"Ne kadar canlı olduğumu sana göstermemi ister misin, güzelim? Ama zaten bunu tecrübe etmiştin, değil mi?"

Lilybeth sertçe soludu ve kitaplıktaki en kalın kitabı onun kafasına fırlatmak istedi. "Her neyse," dediğinde içindeki fırtınaları gizlemeye çalışıyordu. "Yine ne istiyorsun?"

"Seni," diyen genç adam mavi gözleriyle kadına cezbedici bir bakış attı. "Sadece seni istiyorum."

"İsteğiniz reddedildi. Şimdi beni rahat bırakın!"

Lilybeth karşısında duran adamdan kaçmazsa bir süre sonra o mavi gözlere, o küstah ifadeye, o muazzam yakışıklı çehreye aldanacağından emin oldu. Koşarak kaçmazsa yenileceğini anladığında Dave'in sağına yöneldi ve onun yanından geçip kapıya ulaşmayı amaçladı. Ancak amacı başarıya ulaşamadı. Dave onu yakaladı ve kendine çekerek göğsüne yapıştırdı. Dudaklarına da tıpkı böyle yapışmak istediyse de, Lilybeth'in öfke ateşini harlamaktan kaçındı.

"Beni dinlemeyecek misin?" diye sordu sertçe. Gözlerini kadının çatık kaşlarının altında buzdan kristallere benzeyen mavi gözlerine kenetledi.

"Dinledim!"

"Yeterince dinlemedin!"

"Dinlediğim kadarı yetti!"

"Hayır! Sana her şeyi açıklamadım!"

Genç kadın bu yakınlıktan kurtulamayacağını fark ettiğinde, öfkesinin kölesi olmaya doğru yol aldığını anlamadı. Kırılan kalbi tamir edilmeyecek kadar dağılmıştı. Orada açılan boşluğa sadece öfke ve intikam hırsı biriktiği için aklına gelen şeyi yapmaktan da çekinmedi. "Peki," derken uzlaşmacı görünüyordu ama uzlaşmanın yakınında bile değildi. "Konuşmak için burası uygun bir yer değil! Lord ve Leydi Wharton'ı yeterince zorda bıraktık!"

"Kahrolası hangi yerde konuşmak istiyorsun?"

"Benim evimde! Yarın öğlen on ikide. Seni dinleyeceğim!"

Dave'in gözlerine rahatlama yerleşti. Genç adam ona inandı ve "Peki," dedi. "Yarın on ikide geleceğim. Eğer beni daha tazla dinlemezsen, yemin ediyorum seni kaçırırım!"

Lilybeth heyecanla kasıldı. Keşke bunu şimdi yapsaydı. Keşke onu bu yalanlardan kaçırarak götürseydi. Bu belki onu mutlu ederdi ama gurur kırıcı olurdu. Hayır... Kaçamazdı, şimdi değil. Hayatını, kalbini, bedenini, ruhunu alaşağı eden bu adamdan intikam almadan hiçbir yere kaçmayacaktı. Neyse ki intikam alacağı gün çok yakındı. Yarın kadar yakın!

Ve yarın geldiğinde planını gerçekleştirdikten sonra tek başına kaçabilirse iyi olurdu. Zira Dave Barlow, yapacakları karşısında çok ama çok öfkelenecekti.

Walsham Kontu William Bradley Barlow hayatlarını tehdit eden kişi her kim olursa olsun ona cezasını vermek istiyordu. Tehdit edenin cinsiyeti bu noktada bir anlam ifade etmiyordu. Bir kadın olması bu cezanın uygulanış şeklini değiştirebilirdi sadece, ortadan kaldıramazdı. Bu küstah tehditlere göz yummak zorunda kalmak onun canını sıkan, onu ölümüne sinirlendiren bir detaydı. Öte yandan Dave'in o kadına tutulduğuna dair ön görüsünün gerçek olması da işin bir başka menfi yönüydü. Dave bu sebeple, kadına bir şey yapılmayacağı konusunda diretiyordu. Fakat Bradley, bütün sırlarına vâkıf olan o kadının, tahrik edildiğinde bunları ifşa etmesine dair kaygılar duyuyordu. Eğer her şeyi duymasaydı, Dave'in varlığını ve yıllardır bir kaçak gibi yaşadığım öğrenmiş olmasaydı, bu konuyu fazla düşünmezdi ama Leydi Abbington artık her şeyi biliyordu. Dave 'Bunu düşünme!' demişti. Kadının tehditlerinin gerçekleşmeyeceğine dair teminat vermişti ama Bradley aldatılan bir kadının yapacaklarına dair pek de olumlu şeyler hissetmiyordu.

Her neyse, diye düşündü. Bu konunun böylesine dallanıp budaklanması, içinden çıkılmaz hale gelmesi Dave'in meselesiydi ve onu çözecek olan da oydu. Bu konuyu unutması kısa sürdü, çünkü aklına başka biri geldi. Ona yine, bir şekilde her şeyi unutturan o kadın... Kristy! Dave'in yanında ona sert çıkmıştı ve şimdi itiraf etmek istemese de vicdan azabı duyuyordu. Aslında buna vicdan azabı demek biraz yetersiz kalıyordu. Genç adam tam anlamıyla berbat hissediyordu. Yatak odasına doğru çıkıp kadına duyduğu özleme katlanmaya çalışırken söyleyeceklerini düşündü. Bir şantajcıyı savunması karşısında öfkelendiğini söyleyebilir, karısı olarak daima kendi tarafında olması gerektiğini anlatabilirdi. Sonra onu çeker ve özür dilerdi. Kristy'nin bu özre kayıtsız kalamayacağını biliyordu.

Özür dilemek... Aklı birdenbire bu ifadenin tuhaflığına kaydı. Ne zamandan beri bir kadından özür dileme konusunda bu kadar kararlı, dahası istekliydi. Kristy bir özrü hak ediyordu ve Bradley bunu kendine, kalbine itiraf ediyordu ama garip olduğunu

kabul etmeliydi. Kadınların kırgınlıklarıyla, üzüntüleriyle, nazlarıyla uğraşmayan, bunlar için zaman harcamayan biriyken, Kristy'nin kırgın olması onu rahatsız ediyordu. Bu kadını incitmek ve o güzel yeşil gözlerindeki kederin sebebi olduğunu bilmek Bradley için bir meseleydi. Hem de büyük bir meseleydi!

Odaya varıp kapıyı usulca açtığında Kristy'yi bir yerde oturur ya da kendisini bekler şekilde bulamadı. Beklemesini mi ummuştu? Elbette! Kocasının gelişini gözlemesini ve kapıyı açar açmaz kollarına atlamasını... Genç adam gülümsedi. Bir kadına dair romantik hayaller kurmak da yeniydi. O kadının yatağında huzurla uyuduğunu görmek ve uykusunda onu seyrederken kalbindeki çarpıntıyı fark etmek de şüphesiz yeni bir deneyimdi. Kahretsin! Kadın nasıl da güzeldi!

Kristy sırtüstü uzanmış, örtüleri çenesine kadar çekmişti. Kendini korumak ister gibi saklanmıştı. Bedenini gizlemiş olsa da yüzündeki o güzelliği hiçbir şey şekilde gizleyememişti. Saçları yastıklara yayılmıştı yine. Uzun, kızıl saçları iki yanına sere serpe dökülmüştü. Yüzü bu kızıl vadinin ortasında saklı bir cennet kadar büyüleyiciydi. Geceden yağan yağmurun son damlasına benziyordu. Kıpkırmızı bir gülün taç yaprağına düşmüş, pürüzsüz, masum bir damlayı anımsatıyordu güzelliği. Masumiyetin bedene bürünmüş, bir meleğin dünyaya düşmüş haliydi sanki. Bradley kalbindeki o ritmin düzensizleştiğini fark etti. Nefesi bile yetmiyordu. Onun nefesini kesen, kalbindeki dizginlenemez çarpıntı mıydı, yoksa Kristy'nin güzelliği miydi, bilmiyordu. Belki de ikisi birbirini tamamlıyordu.

Kadına doğru yürüdü. Bugüne kadar yatağında gördüğü en şahane kadına doğru. Açıklık yere oturdu ve ellerini kaldırıp parmak uçlarıyla onun saçlarına dokundu. Yumuşak ve davetkârdı. Tıpkı vücudundaki kıvrımlar gibi saçları da kıvrımlar halindeydi. Onlar bile genç adamın arzusunu körüklüyordu. Bu kadının vücudunda arzusuna katkı yapmayan tek bir zerre yoktu. Her şeyiyle ve tek kelimeyle... Bu kadın mükemmeldi.

Eli bu defa Kristy'nin yüzüne gitti. Yanağından usulca kayan parmakları dudaklarına ulaştı. Koyu gözlerindeki bakışlar derinleşirken, hissettiği uyarılma da şiddetlendi. Birbirine tüy

gibi değen dolgun dudaklara dokundu yavaşça. Dudaklarındaki okşama Kristy'yi huylandırdı. Genç kadın uykusunda sayıkladı ve sırtını dönmek için hamle yaptı. Bradley ona izin vermedi. Uyanmasına aldırmayarak–aslında bizzat bunu amaçlayarak–kadının kollarını kavradı ve kendine doğru çekti. Kristy'nin gözleri ansızın açıldı. Korkuyla ve neredeyse sıçrayarak uyandı.

"Korkma," dedi genç adam ona tepeden bir gülüş atarken. "Benim."

Kristy de gülümsedi. Uykulu gözleri kendiliğinden kapanırken kocasına doğru döndü. Bir saniye içinde yeniden uykuya daldı.

Bradley hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı. Kristy'nin böylesine kolay uyuyabildiğine inanamıyordu. Gece boyu kadınlarla çene çalmaktan yorulmuş olmalıydı. Ne kötü! Oysa kendisinin biraz olsun uykusu yoktu ve kafasında uykudan başka düşünceler dönüyordu. Kadının burnuna dokundu bu defa. Kristy hiçbir tepki vermedi. Bir kez daha dudaklarına indi ve parmaklarını tüy hafifliğinde kaydırdı. Kristy eliyle yüzündeki o şeyi itti. Bradley iyice eğlenmeye başlamıştı. Bir kez daha dudakları ve çenesini okşadı. Kristy dudaklarını büzdüğünde, Bradley neredeyse sesli bir şekilde gülümsedi. Durmadı. Ona sataşmaya devam etti ve en sonunda kadın uyandı. Mahmur gözlerini aralayıp, uykulu boğuk sesiyle "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni uyandırmaya çalışıyorum ama bir sarhoş gibi sızıp kalmışsın."

Kristy iç çekti ve kocasına sokuldu. "Neden uyanmam gerek? Çok yorgunum."

"Çenenin yorulduğunu biliyorum ama eminim bedenin bana katılabilir."

Kristy gözleri kapalı şekilde gülümsedi. "Kolumu bile kaldıramam."

"Soyunmak için bunu yapman gerekecek!"

Genç kadın şaşkınca gözlerini açtı ve "Bunun için mi beni uyandırıyorsun?" diye sordu.

Bradley ona küstahça sırıttı. "Uyanmak için daha iyi bir sebep olamaz."

"Aslında ben özür dilemek için beni uyandırdığını düşünmüştüm."

"Siz kadınlar hiçbir şeyi unutmaz mısınız?"

Kristy bilgece gülümsedi. "Hem de hiçbir şeyi."

"Doğrusu odaya gelirken ilk düşüncem özür dilemek, ikincisi ise sana sahip olmaktı."

"Sıralar mı karıştı?"

"Seni görür görmez her şey karıştı, sevgilim."

Kadın onun kolları arasında hafifçe yükseldi. "İlk planını uygularsan, sadece kolumu kaldırmak için değil, daha fazlası için de güç bulacağıma eminim."

Genç adam onu öpmek için eğildi. Kristy dudaklarının üstünü kendi eliyle kapattı. "Özrümü rica edebilir miyim?"

Bradley onun alnından öptü. Sonra şakağına indi ve "Özür dilerim," dedi. "Sana bağırmak istememiştim."

"Biliyorum," diye mırıldandı genç kadın. "Öfkeliydin ve seni anlıyorum. Ama bunu Dave'in yanında yapman beni üzdü."

"Ben düşüncesiz bir adamım. Kafama estiği gibi davranıyorum."

"Seni seviyorum," diyen kadın bambaşka bir yanıt verdi.

Bradley keskin bakışlarını onun uykulu ve yorgun gözlerine sabitledi. Bu sözleri duymak her şeyden güzeldi. Kadını sırtüstü yatağa bırakıp üzerinde yükseldi. Dudaklarına sokulması hızlı ve sert oldu. Neredeyse vahşice... Kristy de aynı şekilde ona karşılık verdi. Sevdiği adamın yüzünü kavrayıp onu kendine çekerken, Bradley bacaklarını aralayarak kadının bedenini oraya aldı. Vücutlarının üst kısmı birbirine çarptığında, Kristy daha fazlası için kocasını teşvik etmekten geri durmadı. Kalçasını kaldırıp aklını başından alan o temasa sahip oldu. Kıyafetlere rağmen bu ateş onu yakıp geçti. Birkaç dakika içinde düşlediği her şeye sahip olduğunda, gecenin tümünden çok daha fazla yorulacağını anladı.

***

Mutlu uyanmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmek harikaydı. Kristy günlerdir mutlu uyanıyordu. Gülümseyerek ve

çoğunlukla bir öpücükle... Hatta çok daha fazlasıyla... Bugün de keyifle gerilerek uyandığı güzel bir gündü. Öpücüğünü almak için Bradley'nin uyuduğu tarafa döndü. Aralarında küçük bir mesafe vardı. Genç kadın hızla bu mesafeyi kapatıp, başını sevdiği adamın güçlü, geniş göğsüne yasladı. Sakince atan kalp atışlarını dinledi. Güne bu adamı görerek, onun bedenini hissederek, kalp atışlarını duyarak başlamak ne kadar da güzeldi.

Hayatı köylerde, küçük kırsal yerlerde geçmişti. Cawdor'dayken uyanır uyanmaz ya rüzgârın uğultusunu, ya da denizin dalgasını işitirdi. Havalar güzelse saka kuşlarını, pencereye tüneyen güvercinlerin derinden seslerini... Bazen onu uyandıran Leydi Charlotte'un ikiz kızları oluyordu. Emma ve Betty... Anneleri gibi sapsarı saçları, masmavi gözleri olan dört yaşındaki kızlar... Kristy'nin saçlarına bayılıyorlardı. Her biri bir yerden örmeye başladığında, Kristy ömründe böyle bir işkence yaşamadığını düşünüyordu. Küçücük eller bir o yandan bir bu yandan saçlarını çekiştirirken, canı yansa da bunu belli etmiyordu. Tanrıya şükür ki anneleri küçük kızların yaşattığı işkenceyi biliyordu. Kristy'yi onlardan kurtaran Charlotte, her defasında mahcupça bakıyor ve özür diliyordu. Kristy şimdi onları bile çok özlediğini fark edip gülümserken, Bradley'nin varlığının, güçlü bedeninin güvencesinde ona daha çok sokuldu. Bir gün İskoçya'ya kocasıyla beraber gitmek istiyordu. Orada Bradley ile zaman geçirmenin mükemmel olacağından emindi. Büyükbabasıyla yaşadığı köye giderlerdi mesela. Sonra da büyükbabasının mezarına... Onun da küçük torununun mutlu olduğunu görmesini isterdi. *İşte büyükbaba, yedi yıl önce evlendiğim adam bu... Onu seviyorum ve onunla çok mutluyum,* derdi kederli olsa da gülümseyerek.

Kristy gözlerinin yandığını hissetti. Büyükbabasını çok özlemişti ve şimdi onu hatırlamak canını yakıyordu. Yangında ölmek o iyi adamın hak etmediği bir sondu. Kristy onun daima yatağında huzurla ölmesini isterdi. Hayatını mutlu bir şekilde geçirip, hak ettiği mutlulukları gördükten sonra... Genç kadın sanki ansızın biri ona fısıldamış gibi irkildi. Büyükbabasının ölümünü her düşündüğünde acıdan başka bir şeye odaklanamadığı

için detayları atlamıştı ama şimdi birdenbire sanki bir uyanış yaşamıştı...

Onun ölümü bir cinayet olabilir miydi? Nereden ve nasıl bu fikre kapıldığım bilemeyecek kadar sarsıldığında, kocasının aldığı derin nefesle ürperdi. Bradley... O zamanlar... öfkeyle... bunu yapmış... olabilir miydi?

"Ah, deliriyorum! diye düşündü. Bu kadarını yapabilir miydi? Kristy onun o günkü nefretini hatırlıyordu ama nefretinin böylesine kontrolden çıkabileceğine inanmıyordu. Bradley'nin mazisini bilen biriydi artık. Onun nefreti İskoç karısını kovmakla açığa çıkmıştı. Çünkü ailesinin felaketine neden olanın bir İskoç kadını olduğunu düşünüyordu. Kristy'den intikam alması için bir sebebi yoktu. Üstelik yapayalnız, yaşlı bir adamı öldürmek onun karakterine uymazdı. Bradley'nin kalbini biliyordu. Onu tanıyordu. Bundan şüphelendiği için bile kendine kızarken, ondan güç almak ister gibi sevdiği adama daha çok sokuldu. Bunu yapan Bradley olamazdı. Dave Barlow hiç olamazdı. Barlow ailesini itham etmenin aptalca olduğunu anladı. Bu fikre varması kısa sürdü ama cinayet fikrini o kadar kolay silip atamadı. Yine de büyükbabasının dikkatsiz olabilecek kadar yaşlandığını biliyordu. Yangın çıkaracak kadar dikkatsiz ve aciz olabilir miydi? Kristy onun yaşlı bile olsa dinç olduğunu hatırlıyordu. O halde... Bu gerçekten cinayet miydi? Belki de köyden birilerinin ya da yalnız yaşadığını bilen bir haydudun işiydi! Bu düşünceyle genç kadın buz gibi hissetti. Bradley'nin bedenine daha çok sokulurken tek damla gözyaşı yanağından kaydı ve genç adamın çıplak göğsüne düştü.

Bradley o an gözlerini açtı. Hızlıca ayılan genç adam elini kaldırdı. Karısını kendisine sokulmuş vaziyette bulmak müthişti. Kadının sırtını sımsıkı sarıp, onu çıplak gövdesine bastırdı.

"Ağlıyor musun?" diye sordu kalın sesiyle. Kristy'nin yüzünü görmek için diğer eliyle çenesini tutup kendine çekti.

Kristy daha fazla gözyaşı dökmedi. "Hayır," dese de kocasının ikna olmadığını gördü. "Büyükbabamı hatırladım," dedi sadece, cinayet fikrinden bahsetmedi.

Genç adam elini Kristy'nin yüzünden çekmedi ve teninde iyileştirici dokunuşlar yaptı. "Onun için üzülme. Ruhunun huzur bulduğuna eminim."

"Onu çok özlüyorum."

"İnsan özlemek gibi bir lanetle doğmuş. Bunun çaresi yok, sevgilim. Kendi hayatına bakmalı ve mutlu olmalısın."

"Mutluyum," diyen genç kadın hızlıca devam etti. "Beni mutlu eden sensin."

Bradley ona sımsıcak bir gülüşle bakarken "Seni her zaman mutlu edeceğim," diye fısıldadı.

Kristy derin bir nefes bıraktı kocasının çıplak tenine. Göğsüne yasladığı eli genç adamın teninden kayarken, bu dokunuşlarla ve göğsüne bıraktığı sıcak nefeslerle onu nasıl da tahrik ettiğinden habersizdi. Dalgınca konuşmaya devam etti.

"Aslında İskoçya'nın her şeyini özledim. Büyükbabamla yaşadığım köyü..." Kristy bir an için Bradley'ye büyükbabasının ölümü hakkında bir şey bilip bilmediğini sormak istedi. Ancak derhal bundan vazgeçti. Ondan şüphelendiği için kendine kızarken, nihayet yeniden gülümseyebildi. "McAlister topraklarını, denizin hırçın dalgalarını, buz gibi soğuğunu... Oradaki dostlarımı... Buraya gelirken İskoçya'dan ayrılmanın ölüm gibi olduğunu hissetmiştim. Günlerdir orası aklıma bile gelmiyor. Ne tuhaf!"

"Artık burada daha mutlusun."

Kocasının yorumuna katılan genç kadın başını salladı. "Bunun gerçekleştiğine inanamıyorum. İngiltere'de mutlu olacağımı hayal bile etmemiştim."

"O kadar mı nefret ediyordun buradan?"

Kristy gözlerini kaldırdı. Bakışlarında utangaçlık vardı. "Aslında İngiltere'den değil... Ben... Şeyden nefret ediyordum."

Genç adam açık bir öfkeyle ansızın kaşlarını çattı. "Benden!"

Kristy gülümseyerek onun, her türlü duygunun çekicilik kattığı yakışıklı yüzünü kavradı. "Yalan söyleyemem. Evet bu doğru. İngiltere'de karşıma çıkarsan diye ödüm kopuyordu."

"Bir silah bulup beni öldürebilirdin işte!"

"Bunu yapmak isterdim ama korkumun sebebi sana olan duygularıma yenilme ihtimalimdi. Aslında yenileceğimi bilmemdi."

"O halde kader benden yana," diyen genç adam, kadının saçlarını okşarken gözlerine kıpırtısız baktı. "Karşıma çıktın ve duygularına yenildin. Duyguların benim başıma gelen en güzel şey... Düşünüyorum da, şu an yanımda olmasaydın, ya Pilmore'a ya da gelmek bilmeyen St. Andrew gemisinin kaptanına sinirleniyor olurdum."

Kristy belki de çok daha kötüsünün olacağını düşündü. Başka bir kadının kollarında olabilirdi ama bunu ona söylemedi. "Sanırım seni iyi bir adama çevirdim."

"Beni iyi bir adama çevirmekle kalmadın, mutlu bir adama da çevirdin. Sen hayatıma düşmüş bir meleksin."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hem de tüm kalbimle."

"Bir kalbin olduğunu da bilmiyordum," diyen Kristy elini kaldırıp genç adamın sakince atan kalbinin üstüne yerleştirdi. "Ama şimdi biliyorum."

"Senin için attığını da biliyor musun?"

Kristy keyiflendi. Küçük bir kahkaha atıp "Ah, bu çok romantik!" dedi hevesle.

"Romantik mi? Hiç söylemediğimi farz et!"

"Artık çok geç. Söyledin ve ben de seni duydum."

"Sanırım kendi kendine bir şeyler duyuyorsun."

Kristy onun göğsünü dürttü. "İşin bitti, Lord Barlow! Ya ömrün boyunca kafanı bununla şişiririm, ya da romantik bir adam olduğunu şimdi kabul edersin."

Bradley sırıttı. "Bu ölümcül bir iftira!"

"O halde önümüzdeki yıllar boyunca kendini buna hazırla, çünkü bunu sen istedin."

Genç adam ansızın kadını kendi üstüne çekti "Önümüzdeki yıllar boyunca böyle kalmanı da istiyorum!"

Kristy onun üzerine uzanmış bir halde tebessüm etti. "Bu son derece cazip bir teklif ama karnımızı nasıl doyuracağız?"

Bradley onun yüzünü eğip dudaklarından usulca öptü. "Greta'ya kapıya yemek ve su bırakmasını söyleriz."

Genç kadın kahkaha attı. "Bu şekilde yaşarsak çok geçmeden ölürüz."

"Bu bildiğim en güzel ölüm şekli olur, sevgilim. Kollarımda sen varken ölmek bile güzel görünüyor."

"Ah, işte bu da çok romantikti!" diyen Kristy neredeyse ağlayacak kadar mutluydu.

Bradley yalandan bir homurdanma çıkardı. "Eğer beni bununla suçlamaya devam edersen, susman için en iyi silahımı kullanırım."

"Hımm, nasıl bir silah bu?"

"Kelimeleri unutursun ve sadece çığlıkların konuşur!"

Kristy kızarsa da cesaretle tek kaşını kaldırdı. "Elinden geleni ardına koyma!"

Genç adam onun düellosunu kabul etti ve silahını kullandı. Kristy daha fazla ne kadar mutlu olabileceğini bilmiyordu...

***

Kristy, saçlarını toparlayan Rossie'ye dün geceki baloyu anlatırken, genç kız hevesle ve büyük bir merakla onu dinliyordu. Kristy hatırladığı herkesin kıyafetini uzun uzun anlattı. En sonunda "İşte bu kadardı," dediğinde Rossie iç çekti.

"Ah, ne şahane bir hayat!"

"İnan bana, Ross... Göründüğü gibi değil."

"Ah, leydim... Eğer şikâyet ediyorsanız seve seve sizinle yer değiştiririm."

Kristy gülümsedi ancak Rossie çok yanlış bir şey söylemiş gibi irkildi. "Yani yer değiştirme derken, Lord Barlow ile evli olmayı kast etmiyorum. Tanrı korusun! Majesteleri beni yüzlerce parçaya ayırır, yine de sizi bırakmaz! Tabii eminim siz de onu bırakacak değilsiniz. Çok mutlu olduğunuzu görüyorum."

Genç kadın başını kaldırıp Rossie'ye içten bir gülüş attı. "Çok mutluyum."

"Majesteleri de mutlu. Evlendiğinizden beri Whiteford Hill'den başka bir yerde gecelemiyor."

Kristy onun neyi kast ettiğini anlayarak somurttu. "Metresler mi? Ah, Tanrı korusun!"

"Ne yazık ki bu sıkça rastlanan bir durum, leydim. Neredeyse her soylunun metresleri olduğuna dair söylentiler çıkıyor. Lord Wharton hariç elbette," diyen Rossie, Kristy'ye bilgelikle baktı. "Ve Lord Barlow."

"Ben ona güveniyorum, Rossie."

"Ben de öyle, leydim. Üstelik majestelerine kefilim. Onun karakteri erdemle donatılmış. Hem, hangi akılsız sizin gibi bir kadının üstüne metres getirebilir ki?"

Kristy kızardı ve mutlu oldu. Genç kız onun keyifli halinden cesaret alarak bakışlarını bu defa karnına indirdi. "Majestelerine ne zaman bir veliaht gelecek?"

Genç kadın da Rossie'nin işaret yere bakarken sorusunun manasını anlayınca yanaklarının alev aldığını sandı. "Bilmiyorum," dedi tebessüm ederek. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Hadi ama leydim... Eminim sürekli düşünüyorsundur, ben bile sıklıkla bu muhteşem haberi bekliyorum," diyen Ross sırıtınca Kristy gözlerini ondan kaçırdı.

Ah, elbette düşünüyordu. Neredeyse her gün... Bir çocuğu olmasını öyle çok isterdi ki... Bu dileğine ne zaman kavuşacağını bilmiyordu ama çok yakında olacağına dair içinde iyimser bir his vardı. Bunu Bradley'ye söylediğinde onun sevincini görmek için deliriyordu. Muhtemelen sevinirdi. Yani düşününce herkes bir çocuğu olmasını isterdi ama Bradley gibi bir adam erkenden baba olmak ister miydi, bu konuda emin değildi. Kristy bile onun hayatında henüz çok yeniydi. Zaten pat diye evli olduklarını söylemişti, şimdi bir de hamile olduğunu söylerse, belki de buna kızardı. Hayatı tamamen değişmiş bir adamdı ve Kristy'ye hissettirdikleri muhteşem şeylerdi ama çocuk fikri her zaman herkes için böyle muhteşem olmayabilirdi. Kristy onun da duygularından emin olduğunda bunun gerçekleşmesini diliyordu. Bradley onu sevdiğini söylememişti ama Kristy

bunu hissediyordu. Sözleriyle, davranışlarıyla, bazen tek bakışıyla, tek dokunuşuyla ona dünyanın en çok sevilen kadını olduğunu hissettirse de aşk başka bir şeydi... Aşk bıkmadan, yorulmadan aynı insanı sevmekti. Hiçbir süre sınırı koymadan, onu sonsuza kadar yanında görmek istemekti. Geleceğe dair planlar kurmak, hevesler duymaktı. Şüphesiz Bradley bunların tümünü yapmıştı ama Kristy ne sebeple olduğunu çok da bilmiyordu. Güzelliğinden ötürü olabilirdi, çünkü övünebildiği tek özelliği buydu. Ancak güzellik gibi geçici şeylerin ömür boyu bir erkeğin düşlerini süslemeyeceğinden emindi. Bradley gibi, her kadını kolayca elde edebilen kuvvetli, kudretli adamların daha güzelini bulması öylesine kolaydı ki... Kristy bu düşünce ile ürperdi. Mutluluğunun bozulmasını istemiyordu. Buna dayanamazdı. Üstelik mutluluğunun önündeki tek tehdit, aşkın noksanlığı değildi. Çok daha somut bir şey vardı. Kendrick denen o adam gibi!

Bu konuyu bugün halletmesi gerektiğini bilecek kadar korkuyla doluydu. Bradley'ye küçük ve ikna edici bir yalan söyleyebilirse belki bu berbat konuyu çözüme kavuşturabilirdi. Adama ödediği paranın canı cehennemeydi. Sadece o adamın, hayatından tümden yok olmasını istiyordu. O korkunç ifadesinin ve tehditkâr gözlerinin... Baloya kadar gelebildiğini bilmek, davetiyeyi getirdiğini görmek, Kristy'nin tüylerini ürpertiyor, adamın her yere sızabilmesi onu dehşete düşürüyordu. Eğer akşama doğru kumarhaneye gidebilirse, bu işi çözmek için bir fırsata erişmiş olabilirdi.

Bradley ile konuşmak için onun arazideki kontrolden dönmesini bekledi. Öğle yemeğinin ardından Vauxhall Köyü'ndeki bir çiftliğe bakmaya gidecekti. Kristy kocası yeniden gitmeden önce onu ikna etmenin yollarını düşündü.

Yemek masasına oturduklarında gözlerini tabağından çekmeden konuşmaya başladı. "İzin verirsen bugün birini görmek istiyorum," dedi sıradan bir konu açar gibi.

Bradley gözlerini ona dikip "Kimi?" diye sordu.

Kristy başını kaldırdı ve içten bir gülüş attı. "Leydi Hubert'i

Bradley bu isme dair bir bilgi hatırlamıyordu. Sorarcasına bir bakış atınca Kristy ona kadının kim olduğunu anlattı. "İngiltere'ye onun referans mektubuyla geldim. Cawdor'da yanında çalıştığım lordun bir yakınıymış. Onu hiç görmedim. Hem onunla tanışmak, hem de referans mektubu yazdığı için ona teşekkür etmek istiyorum." Bu aslında bir yalan sayılmazdı. Londra'daki işi bitince oraya geçip kadınla görüşmeyi planlıyordu.

Lord Barlow izin vermeye niyetli değildi. "Onu daha sonra birlikte ziyaret eder ve yardımları için teşekkürlerimizi sunarız."

"Ah, hayır, hayır..." diyen Kristy telaşla atıldı. "Ben öğleden sonrası için birkaç saatliğine uğrasam yeterli. Buradan çok uzakta değil sanırım. Ruthwell Kasabası'nda. Bir saatlik mesafede."

"Neden bugün gitmek istiyorsun?"

"Çünkü sen de arazileri gezeceksin ve belki de gece yarısı eve döneceksin. Sıkılmak istemiyorum."

Bradley'nin ifadesi gergin olsa da kadının sözlerini mantıklı bulmuştu. Çiftliklerdeki kalan kışlık rekolteyi çıkarmaya çalıştıkları için işleri çoğunlukla akşam geç saatlerde bitiyordu. En sonunda karısının yalvarır gibi bakan yeşil gözlerine yenildi. "Garrison seni götürür, ancak sakın orada kalmayı aklından bile geçirme," dedi.

Kristy heyecanla gülümsedi. Coşkusunu belli eden sesiyle "Akşam yemeğinden sonra dönerim," diye yanıt verdi.

Bradley onun bu heyecanını şüpheli bulmuş olacak ki, adeta sorgular gibi devam etti. "Leydi Hubert tam olarak kim?"

"Kocası doğudaki birliklere komutanlık etmiş. Kral adına pek çok görevde bulunan başarılı bir general olmuş. O öldükten sonra Leydi Hubert tek başına yaşamak zorunda kalmış. Ne yazık ki hayatta kalan bir çocuğu yok. Leydi Charlotte onun çok hoş bir yaşlı kadın olduğunu söylemişti."

Bradley tek kaşı havada karısını dinledi. İfadesi hâlâ gergindi. Genç kadın bu konuyla ilgili daha fazla şey sormasını istemeyerek yemeğine döndü. Onun yaydığı otorite altında Kristy'nin yalan söylemesi zorlaşıyordu. Oysa adamın merakı tam olarak giderilmemişti.

"Cawdor dediğin şu yerden neden ayrıldın?" Kristy bu soruyu yanlış anlayıp 'Neden geldin?' şeklinde algılamıştı. Karısının üzüntüyle düşen yüzünü fark eden genç adam, ona sıcak bir gülüş hediye ederek sözlerine açıklık getirdi. "Yani orayı ve oradaki insanları çok sevdiğini görüyorum. Neden sevdiğin bu yeri bırakıp, sevmediğin İngiltere'ye geldin? Hem de bir hizmetçi olarak çalışmak için?"

Genç kadın gözlerini ondan çekmeden olduğu gibi anlattı. "Doğru, orayı çok seviyordum ama benim yüzümden sorun çıkmasını da istemedim."

"Nasıl bir sorun?" Bradley yeniden kaşlarını çattı.

Kristy onun duyacaklarından hoşlanmayacağını anladı. Yine de gerçeği gizlemedi. "Evlenmemiş bir kadın için pek de uygun bir yerde yaşamıyordum. McAlister'ın savaşçıları orada eğitiliyordu."

"Erkekler!" diye sertçe söylendi genç adam. "Hepsinin seni aç kurtlar gibi izlediğine eminim!"

"Hepsi değil. Leydi Charlotte'un kocası Ewan McAlister ve Lorna'nın kocası Darren McAlister ile Rahip McAndree bana daima bir ağabey gibi davrandılar."

"Tanrıya şükür üç kişi varmış!" diyen genç adam adeta bağırmıştı.

Tuhaftır ki Kristy birdenbire ona sarılmak istedi. Bradley öfkeliydi ve yanına yaklaşması zararına olabilirdi ama onun bu haline dayanamıyordu. Kıskançlık yaparken böylesine sinirli olduğu halde, böylesine âşık olunası tek adamdı o. Genç kadın onun tehlikeli ifadesine rağmen keyifle "Ah, hayır! Bana öyle bakmayın, lordum," dedi. "Üç kişi azımsanmayacak bir sayıdır. Üstelik onlar beni her ne olursa olsun korurdu."

Bradley'nin koyu gözlerinden karanlık bir bakış geçti. "Bundan hoşnut olmamı mı bekliyorsun, Kristy Barlow? Etrafın sana sahip olmak isteyen adamlarla çevrili ve sen bana üç kişinin korumasından mı bahsediyorsun?"

"Peki, benim ne yapmamı bekliyorsun? Bu kadar kızıyorsan, o halde beni sen korusaydın!" diyen Kristy düşünmeden

yanıt verdi. Bradley'nin öfkesi katlandı. Kadına verecek bir cevabı yoktu. Ona sadece sert bir bakış attı. Kristy ansızın kendini berbat hissetti. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Öyle demek..."

"Haklıydın! Nasıl bir aşağılık olduğumu bana hatırlatman iyi bir cevaptı, Kristy. Bunun için seni suçlayacak değilim. Suçlanacak biri varsa o da benim!"

Kristy onun sözlerine katlanamadı. Ayağa kalktı ve Bradley'nin yanına kadar gitti. Dimdik bakışlarla karşıya bakan genç adamın öfkeli yüzüne gözlerini dikti. Ondan karşılık alamayınca yanında dizleri üzerine çöktü. Yalvarmak için değil, sadece ona dokunmak ve sarılmak için. Elleriyle sevdiği adamın gerilmiş, güçlü koluna dolandı ve başını o kaslı koluna yasladı. "Geç olsa da sonunda oldu," diye fısıldadı. "Artık beni koruyacağından şüphem yok. Kendini suçlamayı bırak."

Bradley derin bir nefes aldı. İfadesi hâlâ karanlıktı. Kristy yeniden konuşmaya başladı. "Yoksa beni korumaz mısın? Ah, anladım... Demek bir adam bana dokunacak olursa sen hiçbir şey yapmayacaksın!"

Bradley onun tuzağına düştü. Ansızın kadına döndü ve önünde duran omuzlarını sertçe kavrayıp kendine çekti. "Onu öldürürüm!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak. "Sana dokunanı öldürürüm, Kristy!"

Genç kadın bencilce mutlu oldu. Varlığını böylesine dolduran bir adamın karısı olmak, onun kendisine, kendisinin de ona ait olduğunu bilmek dünyanın en güzel duygusuydu. "Biliyorum," diye inledi sıcak sesiyle. "Beni daima koruyacağını biliyorum."

"Sonsuza kadar!" diye fısıldadı genç adam.

Kristy gözlerini kapatıp iç çekti. Bradley yüzünü eğdi ve onun dudağının kenarını hafifçe öptü. Öpücükleri kulağına doğru giderken okşar gibi "Özür dilerim, sevgilim..." dedi. "Bütün hatalarım, bütün aptallıklarım için... Geçmişindeki bütün acılar için... Sebep olduğum ve olmadığım her kötü an için... Ağlarken sana sarılmadığım, gülerken yanında olmadığım için... Seni koruyamadığım için..."

Kadın başını çevirdi. Öpücüklerin hedefi olmak isteyen dudaklarını kocasının dudaklarına bastırdı. Onu teskin etmek ister gibi öptü. "Teşekkür ederim," dedi kendini bir nefeslik çektiğinde. "Sebep olduğun ve olacağın mutluluklar için... Ağlarsam bana sarılacağın, gülersem yanımda olacağım için... Varlığın için teşekkür ederim, aşkım..."

Bradley kadını sertçe göğsüne bastırdı. Yüzünü saçlarına gömdü ve onu hak etmek için nasıl bir iyilik yaptığını düşünmeye başladı.

***

Kristy, Whiteford Hill'den ayrılmaya hazırlanırken, öğle yemeğinden sonraki o büyük ve görkemli mutluluğun tadını çıkaramadığı için üzülüyordu. Bradley ile öylesine mutluydu ve onun aşkından öylesine emindi ki, kalbi bir kuş gibi çırpınıyordu. Öte yandan içindeki büyük mutluluğa gölge düşüren detayları hatırladıkça ofluyor, saçlarıyla uğraşıyor, eteklerini çekiştiriyordu. Bradley'ye yalan söylediği için ruhunu daraltan o kasveti bir türlü yenemiyordu. İnsanın, sevdiği kişiyi aldatan bir pozisyonda, onun arkasından iş çevirmesi bildiği en büyük azaplardan biriydi. *Lütfen bu işi bitirebileyim!* diyerek içinden yakardı.

Kendrick denen adamı bulacak ve daha önce anlaştıkları işten vazgeçtiğini söyleyecekti. Ödediği parayı almaya da niyetlenmeyecek, sadece aralarındaki her şeyi unutmasını isteyecekti. Bu kadar kolaydı. Kolay olmalıydı...

Sevdiği adama veda ederken, onun da kasabaya inecek olmasını rahatlatıcı bulmuştu. Lord Barlow işlerle meşgul olunca karısının ne yaptığını düşünmeyecekti. Kristy onun da atını hazırladığını görünce bu yüzden biraz olsun hafiflemişti. Kontluğun büyük arabasına oturmadan önce, kocasından sımsıcak bir öpücük aldı ve onun atına yerleşmesini izledi. Devasa ve oldukça kuvvetli görünen siyah atının üstünde onu gördüğü ilk geceyi hatırladı. Ay ışığının bir parça aydınlattığı o karanlık gecede üzerine ruhani bir varlık gibi süzülerek gelen o halini. Bradley o gece bir ölüm meleğine benziyordu ama bugün Kristy'ye sadece hayatı anımsatıyordu. Doyasıya yaşanan, muhteşem bir

hayatı... Kristy onu gururla izlerken kalbinden geçen hislerin büyüklüğüne bedeni de tepki verdi. Neredeyse onun varlığıyla titrediğini hissettiğinde son bir kez kocasına baktı. Gri bulutları arkasına alacak kadar yüksekte görünüyordu. Enseye inen siyah saçları rüzgârda titreşiyor, koyu gözlerindeki otoriter bakış her kadının aklını başından almak için oraya yerleşmiş gibi duruyordu. Yüzündeki o tehlikeli tavır, duruşundaki o küstahlık ve onu William Bradley Barlow yapan bütün o karanlık yönlerine rağmen, Kristy onunla olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Dünyanın en şanslı insanıydı o.

Genç kadın hüzünlü bir gülüş attığında, Bradley de ona gülümsedi. Bu gülümseme de en az onunki kadar keyifsizdi. Kadınını yalnız başına hiçbir yere göndermek istemeyen bir âşığın tereddüdünü taşıyordu. Kristy yine de o gülüşe minnettar oldu. Bu sessiz vedalaşmayı daha fazla uzatmadan sonunda arabaya oturdu. Kapısını kapatan Garrison bir dakika sonra atlara talimat verince Kristy de dikkatini–nihayet–kocasından çekip kendine yöneltti. Ruhu huzursuz bir dalgaya kapılmış savruluyordu. Bir süre düşünceler içinde yol aldıktan sonra malikâneyi epeyce geride bıraktıklarını ve Bradley'yi artık göremediği bir noktada olduğunu anladı. Şimdi asıl işine koyulmalıydı. Bu amaçla başını uzatıp arabacısına bağırdı. "Bay Garrison!"

Arabacı kırbacını şaklatıp atları derhal durdurdu. Başını uzatıp "Bir şey mi unuttunuz, leydim?" diye sordu.

Kristy ona gülümsedi. "Evet, yola çıkmadan önce söylemem gereken bir şeyi unuttum. Öncelikle Londra'ya gitmemiz gerekiyor."

"Majesteleri, Leydi Hubert'ın arazisinin Ruthwell tarafında olduğunu söylemişti."

"Ah, evet öyle ama Londra'da bir siparişim vardı ve gitmişken bir arkadaşımı görmem gerektiğini hatırladım."

"Bu durumda Leydi Hubert'ın köşküne gitmemiz akşamı bulur."

"Öyle olsun. Londra'daki işim daha önemli."

Adam biraz tedirgin olmuş gibi göründü. Aklındakileri de sormadan edemedi. "Lord Barlow bundan hoşlanmayacak, leydim."

"Korkma, Garrison! Leydi Hubert'ın evinden ona bir pusula gönderirim. Sana bir şey söylemesine izin vermeden de tüm sorumluluğu üzerime alacağım. Üstelik bir elbise için terziye gitmem gerektiğini biliyordu."

"Madam Andretti'nin yerine mi?"

Bu detayı düşünmemiş olan genç kadın hızlıca "E...evet, orası," diye kekeledi. Bildiği hiçbir terzi yoktu ve Londra'ya varınca çaresizce bir şey uydurmaması gerektiğine sevindi. Sadece kumarhaneye gitmeye odaklandığı için diğer detayları planlamamıştı.

Garrison daha önce Madam Andretti'nin dükkânına en az bir düzine kadın taşımıştı. Efendisinin evliliğinden beri de ilk kez bir kadını oraya götürecekti. Garrison da herkes gibi Kristy'yi seven, mütevazı emirlerine itaat etmekten gocunmayan bir adamdı. Diğer soylu kadınların hiçbirine benzemiyordu. Bu yüzden Garrison ondan şüphelenmedi. Atları, Londra'ya giden Debree yoluna saptırıp hızını arttırdı. Yağmur yağmadan oraya varmayı diliyordu.

Yağmur yağmamıştı. Yol boyunca şimşekler gürlemişti ama yağmur, damlalarını henüz indirmeye niyetli değildi. Kristy huzursuzdu ve bir an önce kumarhaneye gitmek istiyordu. Garrison'ı, oradaki garson kızlardan birinin arkadaşı olduğunu söyleyerek ikna etmişti. Uygunsuz bir yer olduğu için de gündüzü seçtiğini eklemiş, böylece adamı biraz olsun şüphelendirmemişti. Kumarhaneye yaklaştıkça gerginliği de katlanıyordu. Kristy hem gerginliğini, hem de kalbindeki ağrıyı geçirecek o hamleyi yapmadan rahatlamasının mümkün olmadığını biliyordu. İnsanın bir yeri sancıdı mı, onun kendi kendine geçmesini beklemek yerine şifa bulacağı bir şeyler aramasına benziyordu. Kristy şifasını o adamı ikna etmekte bulacaktı.

Henüz gündüz saatleri olduğu için Quarry Hill Kumarhanesi'nin civarı nispeten sakindi. En azından kapıda sorun çıkarabilecek tipler görünmüyordu.

Arabacı onu arabadan indirirken "Size eşlik etmemi ister misiniz, leydim?" diye sordu.

Kristy korkuyla gözlerini açtı ama sesinde kararsızlık olmadan "Hayır," dedi. "İşim çok kısa sürecek, hemen gelirim."

Adam başını sallarken, Kristy tedirgin adımlarıyla içeriye girdi. Havadaki o yoğun duman bulutu bugün yoktu. İçerideki masaların neredeyse yarısı boştu ve geceleri buraya hâkim olan gürültüler yerini sakil uğultulara bırakmıştı. Geceden kalan bazı adamlar masaların üstüne yığılmış, bazıları henüz başlayan oyunlarına gömülecek kadar konsantre olmuştu.

Kristy birçoğunun dikkatini çekmedi ama biri onu daha kapıdan girerken fark etmişti. Daha önce geldiğinde, Kendrick denen adamın yanındaki iri kıyım, deve benzeyen o adam... Adam ona doğru yaklaşırken, Kristy derin bir nefes bıraktı ve yüzündeki rahatsız ifade ile o tarafa yürüdü.

"Bay Kendrick nerede? Onunla hemen konuşmam gerek!"

İri yarı adam Kristy'ye kötü bir gülüş attı. Ağır İrlanda aksanıyla "Burada değil ama beklersen birazdan gelir," diye yanıt verdi.

"Beklerim!" diye atıldı Kristy. Bir daha onu nerede görebileceğini, Bradley'den gizli buraya nasıl gelebileceğini bilmiyordu. Adamın peşinden yukarıya çıkarken Alice'in aşağıda servis yaptığını fark etti. Islığa benzer bir sesle genç kıza seslendi ama ancak üçüncü seslenişinde sesini duyurabildi.

Alice ona önce şaşkınca, sonra kocaman bir gülümsemeyle bakıp, elindeki tepsiyi bırakarak yukarıya koştu. Kristy ona sarıldı ve genç kız büyük bir merakla "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Kristy onunla, iri yarı adamdan gizli konuşmak istediği için "İçeride anlatırım," dedi.

Bu sırada geçen defa girdikleri odaya gelmişlerdi. Kristy odada birkaç dakika genç kız ile konuştu. Ona nasıl olduğunu

sordu. Alice bezgince "Hep aynı," dedi. Sonrasında hevesle evliliğine dair detayları dinlemek için atıldı. Genç kız Kristy'nin Lord Barlow ile evlendiğini, masalarda konuşan soylulardan duymuştu. Adamların hepsi Kristy'nin güzelliğinden bahsedip, Lord Barlow'a şanslı piç gibi bir sürü lakap takmışlardı. Alice'in dediğine göre, kimse Kristy'nin soylu kanından gelmemesine aldırmıyordu. En azından erkeklerin dünyasında bu özellik, öncelikler listesinde bile yer almıyordu.

"Hadi ama burada ne aradığını söyleyecek misin?" diyen Alice, Kristy'yi şüpheyle süzdü.

Genç kadın ona önceki gelişini hatırlattı. "O gün şu Kendrick denen adama bir işim düşmüştü ama artık gerek kalmadı. Bundan vazgeçtiğimi söylemek için geldim."

Alice üzüntüyle "Umarım seni dinler," dedi.

"Dinlemek zorunda. Artık istemiyorum ve o da yapmayacak."

"O adam tam bir pisliktir, Kristy. Keşke ona hiç bulaşmasaydın. Ama Lord Barlow'a söylersen, eminim Kendrick'in canına okur. Ah, ne iyi olur!"

Kristy panikle "Ona söyleyemem," dedi.

Alice kaşlarını çatarken "Bu ondan gizlediğin bir şey miydi?"

"Öyleydi. Ama artık bitirmek istiyorum, Alice!"

Genç kadın sözlerini tamamlayamadan odanın kapısı açıldı. Kendrick denen adam yüzündeki o sinsi ifadeyle içeri girdi. Kristy'ye bir kez baktı ve Alice'e döndü. "Sen çık!"

Alice ona kötü kötü bakıp ayaklandı. Gitmeden önce Kristy'ye gülümsedi ama Kristy karşılık verecek halde değildi.

Adam kapıyı yavaşça kapatırken, Kristy kapının arkasında diğer adamın beklediğini gördü. Kalbi çarptı. Sanki buradan çıkamayacakmış gibi korkmuştu. Neyse ki Alice vardı. O bir şeyler yapardı ama bu adam... Bu kahrolası adamın ne yapacağını kestiremiyordu. Onu kızdırmadan anlaşma yoluna gitti. "Bay Kendrick, size dün akşam da dediğim gibi, önceki anlaşmamızdan vazgeçiyorum. Lord Barlow'a hiçbir şey yapmayacaksınız!"

"Yani kocanıza!" diyen adam odanın içinde yavaşça volta atarken Kristy'ye dimdik baktı.

Genç kadın kararlıca "Evet," dedi. "Kocamdan uzak duracaksınız!"

"Doğrusu, Lord Barlow'un evlendiği kadının siz olduğunu öğrendiğimde anlaşmamız çok ilginç bir hal almaya başladı."

"Bu yüzden mi durmadan karşıma çıkıyorsun? Her yerde beni izliyorsun..."

"Sadece duyumların gerçekliğini görmek için sizi izledim."

"Bay Kendrick! Bakın, ne istediğinizi bilmiyorum ve bir daha karşıma çıkmanızı istemiyorum!

"Beni kocanıza mı şikâyet edersiniz?"

"Bunu yapmaktan hiç çekinmem!"

"Peki, nasıl bir açıklamayla? Onu yaralamak ya da öldürmek için beni tuttuğunuzu ama başınıza bela olduğumu mu söyleyeceksiniz?"

Kristy dehşet içinde kaldı. "Bir yolunu bulurum," derken sesi titremişti.

"Bulamazsınız!" diyen adam gözlerini kıstı. "Bu andan itibaren benim dediklerimi yapacaksınız, leydim."

"Ne istiyorsun lanet olası?"

"Ne isteyebilirim ki? Bir kontesten ne isteyebilirim sizce?"

"Para mı?"

Kendrick sırıttı. "Doğru tahmin. Para istiyorum. Eminim sınırsız bir zenginliğe kavuşmuşsunuzdur. Sırlarınızın benimle güvende olmasını istiyorsanız..."

"Benim param yok!" diyen Kristy hızla ayağa kalktı. Pozisyonları eşitlemek istiyordu ama boyu adama göre bir hayli kısaydı. "Size zaten para verdim ve onu da istemiyorum! Sadece anlaşmamızı unutun!"

Adam ona doğru iki adım attı. Kristy'nin gözlerine tehditkârca bakarken "Unutmak için bunamış olmam gerekiyor," dedi.

Kristy öfke içinde bağırıp çağırmaya niyetlendiği an, odanın dışından duvara sert bir şey çarptığını işitti. Kargaşa sesleri de çarpma ve kırılma seslerine eşlik ederken, tüm bunlar sadece

birkaç saniyede oldu. Kristy gürültüyle açılan kapının duvara yapışmasıyla sıçradı. Ancak onu asıl korkutan bu değildi...

Odanın kapısında duran ve bütün nefretiyle, bütün öfkesiyle gözlerini ona dikmiş olan adamı görünce, ruhu adeta bedenini terk etti. Bu adam Bradley'nin ta kendisiydi!

William Bradley Barlow, karısının yanındaki adamı görür görmez tanıdı. "Âşığınla kumarhane köşelerinde mi buluşuyorsun, sevgili karıcığım!" dedi karanlık ve ölümcül bir ifade ile...

Kristy hayal gördüğünü düşünüyordu. Hayır, daha doğrusu kâbus! Ya da aklının bir oyunu, gözlerinin bir aldatmacasıydı. Bu koyu gözler, bu aşina olduğu ses... Bunları tanıyordu. Bu Bradley'ydi... Genç kadın kocasını ansızın burada görmenin şaşkınlığıyla dehşetini bir arada yaşarken, onun az önce söylediği sözleri ancak fark etti.

"Ne âşığı?" diyerek öne çıktı. Kulaklarına inanamıyordu! Bradley böyle bir kanıya varmış olamazdı! Ancak gözlerinde öyle büyük bir nefret yüklüydü ki, Kristy bu nefretin ağırlığıyla onun yanılgısından emin oldu. "Hayır!" dedi peş peşe. "Âşığım değil! Hayır!"

Bradley onu duymamış gibiydi. Öfkeli bir tavırla küçücük odada baş başa bulduğu ikiliye baktı. Karısının ifadesine şaşkınlık, âşığınınkine açık bir korku yerleşmişti. Şüphesiz William Bradley Barlow'un hissettiği tek duygu öfkeydi. Onuru çiğnenmiş, aldatılmış bir koca nasıl bir öfkeye sahipse, öyle yıkıcı bir öfke kuşanmıştı. Vardığı fikrin bu ölümcül etkisiyle kolayca Kristy'ye yetişip onu kolları arasına aldı. "Ne işler çevirdiğini buldum mu?" diye fısıldadı.

Kristy tek kelime edemeyecek haldeydi. İtiraz etmeli, burada ne aradığını söylemeliydi ama konuşma yetisini kaybetmiş bir dilsiz, anılarını hatırlamayan bir akıl hastası gibi hissediyordu. "Sandığın gibi değil!" diyebilecek kadar ayıldığında çok kötü şeyler olacağının korkusuyla titredi. "Gerçekten değil!"

Bradley bu defa kadını savururcasına bırakıp "Garrison!" diye gürledi.

Yaşlı arabacı bir anda kapıda belirdi. Bradley ona dönmeden emrini verdi. "Kadını götür!"

Garrison kaşları çatık, ifadesi huzursuz bir şekilde Kristy'ye yöneldi. Onu şimdiden ahlaksız bir kadın olarak yargılamış, suçundan emin olmuş gibi davranıyordu. Genç kadın arabacısının bile nefret oldu bakışlarını görünce, Bradley'nin hissettikleri karşısında dehşete kapıldı. Üstelik şimdi buradan zorla

götürüleceğini anladığından hışımla geriye kayıp, umutsuzca itiraz etti. "Hayır! Hiçbir yere gitmiyorum!"

Garrison kararsızca adım atmayı kesti. Bradley bu defa adama döndü ve gözlerine tereddüde yer bırakmayan o buyurgan bakışla baktı. "Onu hemen şimdi götür dedim!"

Kristy başını sallarken gözyaşlarının aktığını biliyordu. Yalvarırcasına "Sandığın gibi değil!" diye inledi. Sonra adeta köşeye sinmiş olan Kendrick'e döndü. "Ona gerçeği söyle!" derken bağırmıştı.

Kendrick korkulu gözlerle sadece Lord Barlow'a bakıyordu. Bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Kristy bir anda kendini savunmasız ve çaresiz hissetti. Kendrick gerçekleri anlatsa ne olurdu ki? Sonuç aynı olacaktı. Bradley ister âşığıyla buluştuğunu sansın, ister bütün gerçeği öğrensin, her şekilde ondan nefret edecekti. Genç kadın bunu fark ettiğinde dolu dolu gözleriyle kocasının önüne geçti. "Lütfen önce beni dinle!"

Bradley simsiyah gözlerindeki o karanlık bakışla "Götür!" diye yeniden emretti. Garrison kadının omuzlarını kavradı ve zayıf bedenini sürükleyerek odadan çıkardı.

Kristy'nin itirazları bir müddet odayı doldurmaya, Bradley'nin kulağına ilişmeye devam etti. Karısı çıkarıldıktan sonra genç adam sadece durdu ve karşısındaki adama baktı. Onu elbette tanımıştı. Onlara davetiyle getiren, Kristy'ye manidar bir şekilde bakan, baloda onunla bir müddet konuşan o adamdı... Âşığı olmalıydı... Bundan neredeyse emindi!

En başta Kristy'nin arabasını takip etmeyi hiç düşünmemişti. Şüphe duyacak bir durumu yoktu ve her zamanki gibi kasabaya gidecekti ancak Kristy'yi götüren arabanın Ruthwell sapağından dönmediğini görünce içine bir kaygı yerleşmişti. Bu kaygı bir süre sonra yerini şüpheye bırakmıştı. Arabanın Londra'ya giden yola girmesi Bradley için bir karar verme anıydı. Kristy'ye dair şüphelerinin yersiz olduğunu düşünüp yoluna devam edecek ya da kadının gizlediği bir şey olduğuna inanıp onu takip edecekti. İkincisini yaparken bir âşık fikrine sahip değildi. Lordu Hubert konusundaki ısrarını hatırlayıp, bir başka işi halledeceğini

düşünmüştü. Belki de söyleyemediği, söylemeye çekindiği bir şeyin peşinden gidiyordu. Ona açık yüreklilikle tüm sırlarını anlatmasını söylemişti. Oysa Kristy şimdi gizlediği bir şeylerin peşindeydi. Belki de Leydi Abbington'ı görmeye, ona destek olmaya gidiyordu. Ama Cornwall'ı da es geçtiğinde Londra dışında bir ihtimal kalmıyordu.

Kristy'nin Londra'da tanıdığı kimse yoktu. O, bu dünyaya yabancıydı. Kahrolası bir leydinin çay partisine gidecek birisi de değildi. Kaldı ki bunu yapacak olsa bile kocasına söylememesi için bir neden yoktu. O halde nereye ve ne maksatla gidiyordu? Bradley bunu bizzat gözleriyle görmek istemişti.

Ve şimdi görmüştü!

Karısı bir adamla görüşmüştü. Üstelik bir kumarhanede. Bradley bundan sonra sakin kalamazdı. Hızla karşısında duran adamın yakasına yapışıp, onu deviren bir yumruk attı. Sonra üzerine eğilip, sertçe yerden kaldırdı ve "Karımla burada ne yapıyordun? Onunla bir ilişkin mi var?" diye gürledi.

Kendrick kafasını çevirip diğer adamını görmek istedi ama buna yeltenemeden yüzüne ağır bir darbe daha aldı. Başı sağa düşerken İrlandalı adamını sonunda görmüştü. Onun yardıma gelmesini bekleyemezdi, çünkü adam kapının yanında yere devrilmiş bir kale gibi yatıyordu.

Lord Barlow kaskatı kesilmiş çehresiyle "Karımla ne yapıyordun?" diye sordu bir kez daha.

"O... O bana..."

"Onunla bir ilişkin mi var?"

Adam düşünebildiği tek saniyede doğru söyleyip söylememeyi tarttı. Yasak bir aşk yalanı ölümüyle sonuçlanabilirdi. Yüzüne yeni bir yumruk inince gözleri iyice karardı ve yere yığıldı. Bir kez daha o soru gelince, acıdan dudaklarını zorlukla kımıldatabildi."O kadın beni parayla tuttu..."

Bradley bir an için öylece kaldı. Kaşları çatıldı ve tavrına şaşkınlık yerleşti. "Ne için tuttu?"

"Sizi..." diye inleyen adam kanını yutarken neredeyse boğuluyordu.

Bradley onu kaldırdı ve yüzüne doğru "Ne için tuttu?" diye bağırdı.

"Sizi... Sizi öldürmem için."

William Bradley Barlow kısıkça "Ne?" diye sordu. Sanki bütün gücünü yitirmiş, kalan tek gücünü bu küçücük soruya sığdırmış gibi kalakaldı. Öylesine hareketsizdi ki, tuttuğu adam onun güçlü ellerinden kayıp sırtüstü yere düştü. Bradley inanamıyordu. Hayatının en büyük şokunu, en büyük hayal kırıklığını, en büyük sarsıntısını aynı anda yaşadığını hissetti. Ne duyduğunu artık biliyordu. Buna inanmak istemeyerek "Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı.

"Yemin ederim! Şu yerdeki adamım da şahit... Sizi öldürmem için bana para verdi!" diyen Kendrick her bir kemiğinin ağrısını hissederken öfkeyi, intikam hırsını, aldığı bu darbelere karşı zarar verme isteğini de hissetti. "Şimdi de ne zaman yapacağımı..." Öksürdü ve siyah bir kan tükürdü. "Ne zaman yapacağımı sormaya gelmiş!"

"Bu kahrolası bir yalan!"

"Doğru... Doğruyu söylüyorum. Kırk beş pounda anlaşmıştık..."

Bradley adamdan tiksinerek sert bir bakış attı. Onu öldürmeyi bile istemiyordu artık. Öldürmek istediği bir başkasıydı... Kendrick durmadan kanını tükürürken Bradley yavaşça doğruldu. Gözleri tek bir noktaya sabitlenmişti ama baktığı yeri görmüyordu. Kalbinde büyük bir yıkılmışlık vardı. Öfkeden gerilen bedeni ve şaşkın çehresiyle ne yapacağını bilemez haldeydi.

"Burası bir kumarhane!" diyen Kendrick de gücünün yettiğince ayağa kalktı. Elinin tersiyle ağzındaki kanı silmişti ama aldığı darbeler kolayca iyileşecek türden değildi. "Buraya sizin gibi soylular gelmez. Burada biz varız. Kaçaklar, hırsızlar, ayyaşlar ve katiller..."

Bradley bu sözlerle adama döndüğünde, onu öldürmek istiyordu ancak hiçbir şey yapmadı. Adamı tutuklattırmak ya da zindanlara kapatmak için de bir şey yapmadı. Onu arkasında bırakıp, gergin adımlarla odadan çıktı. Zihni kör bir kuyudan

farksızdı. Oraya son birkaç gündür yaşadığı bütün güzel anları itilmişti sanki. Oraya ruhu kapatılmıştı, oraya kalbi gömülmüştü... Bunu yapan karısıydı. Masumiyetin bedene bürünen şekli... Anlaşılan onun hakkında yanılmış, büyük bir hata yapmıştı. Her şeyiyle şeytanın ta kendisiydi o!

Genç adam dışarıya çıktığında, arabasının yanında duran Kristy'yi fark etti. Garrison sıkıca kolunu tutuyor, küçük bir alan dışında ona hiçbir hareket özgürlüğü tanımıyordu. Genç kadın kendini kocasına savurmak için öne çıksa da yalnızca bir adım atabildi. "Lütfen dinle beni!" diye ağlarken Garrison'ın tutuşunu sökmek için çaresizce çırpındı.

Bradley kadına baktı ancak yanıt vermedi. Sanki yokmuş gibi, sanki artık onu görmüyormuş gibi davrandı. Arabacısına "Onu Whiteford Hill'e götür!" diye emretti.

Adam başını salladı ve Kristy'yi arabaya yöneltti. Genç kadın büyük bir güç sarf edip adamın tutuşundan kurtularak, Bradley'nin tam önünde, elleriyle onun sağ koluna yapışarak durdu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar dökülürken "O benim âşığım değil! Yemin ederim!" diye inlemeye başladı.

Bradley sol eliyle kadının bileğine yapıştı ve ondan tiksinir gibi kendinden söktü. "Kim olduğunu öğrendim!" derken sesi bütün nefretini yansıttı. "Tuttuğun kiralık katil!"

Sonra süratli bir şekilde atına doğru gitti. Kristy ona engel olamadı. Arabacı iki kolundan yakalayıp adeta araba tıkarken en sonunda pes edip kendini bıraktı. Yorgun bedeni bir çuval gibi öne büküldü. Gözyaşları akarken elleri sımsıkı yumruk olmuştu.

***

Bradley gece yarısına kadar gelmedi. Kristy salonda, kapı önlerinde, bazen bahçede dolandı ve korkusuna eşlik eden bir heyecanla onu bekledi. Bir açıklama yapabileceğini düşünüyordu. Söyleyecek sözleri vardı, kendini aklayabilir, yarım kalan mutluluklarına devam edebilirlerdi. Buna dair ümidini elbette koruyordu. Bradley nefret dolu bakışlar atmış, oldukça zalim davranmıştı ama Kristy'nin gerekçelerini dinlediğinde onu anlayacaktı. O karanlık gözleri yine mutlu bakışlarla parlayacak,

dokunuşları ve öpücükleriyle dünyanın en harika kocası olmaya devam edecekti. Kadın büyük bir iyimserlik halindeydi ve bunu yitirmek istemiyordu.

Nihayet beklediği an geldi. Batı salonunda, gece karanlığında yapayalnız bir halde oturuyordu ve bir anda kulağına o tanıdık ses doldu. Bradley sert ve her zamanki buyurgan sesiyle Pilmore'a bir şeyler söylüyordu. Kalbi hızlanırken nefesi kesildi. Hızlı adımlarıyla koşarak kapıyı açtı ve birkaç saniye içinde antreye ulaştı.

Genç kadın, sevdiği adamı görünce daha fazla adım atamadı. Heyecan içinde nefessiz kalmıştı. Onun kollarına sığınmayı istemek ve bunu yapamamak kalbini dağlıyordu. Kocasının ifadesi öylesine katıydı ki, Kristy daha fazlasına cesaret edemediği gibi, konuşmaya başlamak için de doğru zaman olup olmadığını ölçmeye çalıştı. Ancak açıklamalarını daha fazla erteleyemezdi. "Lütfen," diye mırıldandı. "Konuşabilir miyiz?"

Bradley onu tepeden tırnağa süzdü. Kristy bir hayli yorgun gibiydi. Gözkapakları ağırlaşmış, yeşil gözleri kızarmış, dudakları üzüntüyle bükülmüştü. Neredeyse yıkılmış görünüyordu. Elbette onun her şeyi gibi ifadesi de bir yalandı. Genç adamın bu yargıya varması gecikmedi. Onun her sözü, her davranışı tek perdelik bir oyunun başarılı sahneleriydi.

Pilmore'a dönmeden "Sen gidebilirsin!" dediğinde gözleri hâlâ kadının üstündeydi.

Uşak "Derhal lordum," der demez bir rüzgâr gibi hızlıca ortadan kayboldu.

Yalnız kaldıklarında, Kristy bugün binlerce kez zihninde kurduğu cümleleri ilk anda toparlayamadı. Söyleyecekleri birer hayal gibi yok oldu. Bakışlar kaldı sadece... Gözlerini sevdiği adamın o koyu gözlerine dikti ve bütün sözlerini bu yolla kurmayı denedi. Özürlerini, pişmanlıklarını, aptallıklarını... Onunla ken geçmişi ve geleceği unuttuğunu... Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını fark ettiğinde öne çıktı ve "Dinle," diye fısıldadı.

Bradley nihayet bir tepki verdi. Dudağı hafifçe kıvrılıp oraya alaycı bir gülüş yerleşti. Genç adam kadına bakarken sakin

kalmakta zorlansa da bunu yapabilecek, duygularını dizginleyebilecek kadar kontrollüydü. "Gel benimle!" diye emrettiğinde malikânenin büyük kapısını açtı ve kibarlık yapar gibi Kristy'ye geçmesi için yol verdi. Bu hareketin nezaketle hiçbir ilgisi yoktu. Soğuk ve oldukça ketumdu. Kristy hiçbir şey sormadı. Nereye gittiklerini, ne amaçla gittiklerini öğrenmeye yeltenmedi. Sadece aralık kapıdan dışarıya çıktı.

Ardından kocası da buz gibi havada, huzursuz gecede ona katıldı. Ne söylerse zaten yapacak olan kadının kolundan tutup "Yürü!" dedi gizemli bir sesle.

Kristy bu kaba tutuşa da aldırmadı. Aklında hiçbir soru yoktu. Sadece konuşmak için doğru zamanı bekliyordu. Bradley onu nereye götürecekse oraya gidecek, orada derdini anlatacaktı. Ancak bu hareketleri çözemiyordu. Bu adamı hiç tanımamış olsa ondan korkardı. Çehresi oldukça sert, hareketleri keskin ve tutuşu can acıtacak kadar sıkıydı. En sonunda dayanamayarak "Kendim yürüyebilirim," dedi titrek sesiyle.

Bradley onu yine de bırakmadı. Bir süre malikâneyi çevreleyen taşlı yollardan yürüdüler. Gece gri bulutlarla kapanmış, kasvetli bir loşluk tabiatı tesiri altına almıştı. Bulutlar yere öylesine yakın, etraf öylesine sessiz ve Bradley öylesine hissizdi ki, Kristy bunların tümünden ürperdi. Nefesi sıklaştı, yoldan sapıp uçuruma doğru gittiklerini görünce de kalbi hızlandı. Kocasının ne yaptığını ilk kez o an sorgulamaya başladı. Heyecanın yerini yoğun bir korku alsa da, Bradley'nin varlığı ona yine ve yine güç verdi.

Genç adam kadını kayalıkların kıyısına götürdü. Uçuruma karşı güvenli bir mesafede dursalar da, bakışlarındaki uçurumlardan Kristy'yi atıyormuş gibi öfkeliydi.

"Beni öldürmek istediğini öğrendim!" dedi bir anda.

Kristy bu sözleri idrak eder etmez "Ne?" diye bağırdı.

"Sevgili karım Leydi Barlow... Kiralık katil tutacağını bilseydim, bunun için iş bilen birilerini tavsiye ederdim. Üçüncü sınıf kumarhanelerin hırsız takımını bu işe bulaştırman oldukça sefilce bir davranış."

Kristy bu sözlerin alaycılığına bile takılmadı. Duyduklarına inanması mümkün değildi. "Seni öldürmek istemedim!" diye karşı çıktı. "Bunu yapmadım!"

"O adamı tuttun mu, tutmadın mı?"

Bradley'nin gözleri tek başına birer ölümcül silahtı. Kadına diktiğinde koyu gözlerinin nefreti Kristy'yi sarsıp geçti. Genç kadın "Ben..." diye inlerken, Bradley aşağıdan duyulan dalgaların sesini bile bastıracak bir şekilde gürledi. "Tuttun mu, tutmadın mı?"

"Tuttum!" diyen Kristy ağlamaklı gözleriyle büyük bir üzüntü içindeydi. "Tuttum ama..."

"Bu kadarı yeterli!"

"Hayır, yetmez! Beni dinlemen gerek! Evet... O adamı tuttum ama seni öldürmesi için değil, seni yaralaması için."

"Ne harika? Buna şükretmeliyim, öyle mi?"

Bradley bu gerçeğe rağmen hiçbir yumuşama, hiçbir affetme belirtisi göstermedi. Hâlâ çok aldırmaz ve duygusuzdu. "O küçücük aklınla beni öldürebileceğini düşünmen bile büyük bir başarı!"

"Ah, Tanrım!" diyen genç kadın çamura batarak bir adım yaklaştı. "Seni öldürmek istemedim! Sadece darp edilmeni, yaralanmanı, fiziksel bir ağrı duymanı istedim. Ve inan bana ondan da vazgeçtim."

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Daha kötüsünü mü buldun yoksa?"

"Hayır, elbette hayır! Kabul ediyorum... Seni yaralamak, gerçekten canını acıtmak istedim, çünkü sen de benim canımı acıtmıştın. Hem de binlerce kez... O gün bana hırsız olduğumu söylediğinde ve kolyeyi senin cebinde bulduğumda, öfkeden ne yaptığımı bilemedim!"

Bradley için, anlamsız bir yığından öteye gitmeyen bu sözler boş yere kuruluyordu. Kristy boş yere inliyordu. O gün bunu yapmasını anlayabilirdi ama bugün bu işe devam etmesi genç adamın tüm kızgınlığının sebebiydi. Kalbi artık buz tutan ve yıllardan sonra ilk kez güvendiği bir kadının ihanetine uğrayan

bir adama dönmüştü. Bu kadın bir yalancıydı! İntikam için hislerini kullanan, bedenini kullanan bir haindi. Ona ne zaman böylesine kapılmıştı?

"Güvenimi kazandın," dedi kaşları çatık bir halde. "Yatağıma girdin. Bir fahişe gibi bana kendini sundun ama asıl istediğin intikam almaktı. Beni öldüremeyecek kadar aciz olduğundan, intikamını almak için birini tuttun. Bütün hayatının günahlarını bana ödetmeye ant içmiş bir zavallıydın! Bugün de o adamı görmeye gidip, işini ne zaman yapacağını sordun!"

Kristy bu sözlerdeki ithamla, kalbinden büyük bir kızgınlık geçişini hissetti. "Sen delirdin mi?" diye bağırdı tüm gücüyle. "Seni sevdiğim için yatağına girdim, seni sevdiğim için bedenimi, kalbimi, sırlarımı sana açtım! Senden nefret ettiğim ve intikam almak istediğim zamanlar da oldu. Bunları biliyorsun zaten. Beni nasıl kırdığını hatırlıyor musun? Hayır, yedi yıl öncesine gitmene gerek yok! O kadın, metresin geldiğinde bana nasıl davrandığını, tam burada uçurumun dibinde beni neye zorladığını hatırla! Senden bütün kalbimle nefret ederken elbette intikam almak istedim. Ama anlamıyorsun... Vazgeçtim, yemin ederim vazgeçtim. Seni sevdiğim için vazgeçtim. Kendrick denen o adama hiçbir şey yapmamasını söylemek için de bugün oraya gittim."

Bradley umursamazca başını salladı. Neredeyse küstahça gülerek dinliyordu onu. "Kırk beş pounda ölmediğim için seviniyorum. Doğrusu ucuza gidecekmişim."

Kristy'nin omuzları düştü. "O adam sana ne söylediyse yalan söylemiş!"

"Yalan gibi gelmiyor, leydim. O adam sürekli karşıma çıktı. Davetiyeyi getirdi ve baloda da göründü. Belli ki doğru anı kolluyordu. Fırsatını bulduğunda beni öldürecekti. Adamı sen de gördün, değil mi sevgilim? Dünkü baloda..."

Bradley bir an siyah gözlerini yapay bir şaşkınlıkla açtı. Kristy'ye dalga geçer gibi bakarken "Biliyor musun, fahişelerimi hiçbir baloya götürmem..." diye devam etti. "Dün gece karımı götürmeyi arzulamıştım ama ne büyük aptallık ki fahişelerimden

birini götürmüşüm. Hem de en yalancısını! En aşağılık olanını! Bir melek gibi görünüp şeytanın ininden çıkanı!"

Sözleri kayıtsız bir sakinlikte başlamış olsa da, konuşmayı bitirirken azgın bir fırtına gibi gürlemişti. Kristy'nin kalbini yaracak kadar sert ve öfkeli bağırmıştı. Kadını hiçbir şey söyleyemeyecek halde bırakmış, onu daha çok kanatmış, daha çok ağlatmıştı.

Kristy yalnızca başını sallayabildi. Gece karanlığında rengi seçilmeyen gözleri dolu dolu, titrek dudakları pişmanlık sözleriyle anlamsız birkaç kelime fısıldadı. Yutkundu ve bir adım daha attı. "Öfkelisin, anlıyorum. Bana bağırsan da, beni suçlasan da, hakaret bile etsen anlıyorum. Ama seni öldürmek istemedim! Sadece buna inan! O adamı gördüm ama onu tuttuğumu bile unutmuştum, yemin ederim. O kendini hatırlatana kadar varlığı silinmişti. Bradley, aşkım... Sen benim sevdiğim..."

Genç adam kadının sözlerini bitirmesini beklemeden, aralarındaki kısa mesafeyi aşıp bileğine yapıştı. Onu sertçe çekti ve uçurumun kıyısına kadar sürükledi. "Şimdi intikam nasıl alınır, görmek ister misin?"

"Ne yaparsan yap, umurumda değil!" Ölmek gerçekten umurunda değildi. İnler gibi devam etti. "Ben sana inandım... Ailenin felaketleri yüzünden yedi yıl önce olduğun adamı affettim..."

"Senin beni affetmene ihtiyacım yok!"

"Belki de... Belki de haklısın. Hislerimi önemsemediğini biliyorum. Beni tanımadığını da... Eğer tanısaydın, sana zarar veremeyeceğimi, sana zarar vermek yerine kendimi bu uçurumdan atabileceğimi anlardın. Ama ben seni tanıdım. Bana söylediğin her şeye inandım."

Kristy onun gözlerine bu kadar yakından bakarken, kalbindeki acıyla kesik kesik soluyordu. "Büyükbabam şüpheli bir şekilde öldü. Bir an için bunu yapanın sen olabileceğini düşündüm. Evet, şaşırıyorsun çünkü bundan haberin bile yok. Büyükbabam yangında öldü. Ölümü şüpheliydi. Bir an için, bunu yapabilecek kadar zalim olup olmadığını sorguladım. Ama sonra 'hayır' dedim. Benim sevdiğim adam bunu yapmaz. Sana inandım

anlıyor musun? Seni tanıdım." Diğer elini kaldırıp Bradley'nin tam göğsüne koydu. "Burayı tanıyorum. Kalbini görebildim çünkü. Şimdi sen de bana inanmalısın. Beni tanımalısın!"

Bradley şaşkın olsa da, öfkesi hâlâ en bariz duyguydu. Kadının sıcak avucunu göğsünde hissederken eliyle sertçe onu yakaladı ve iki eliyle bileklerini sıktı. Yüzündeki ifade bu defa daha tehlikeliydi. Bir fısıltı gibi "O halde beni tanımamışsın!" dedi.

Kristy şaşkın gözlerini açtı. "Ne?"

"Yanlış düşünmüşsün, sevgilim!"

"Anlamıyorum..."

"Büyükbabanın ölümü hakkında," diyen genç adam ona kısık gözleriyle ölümcül bir bakış attı. "Büyükbabanın ortadan kaldırılması için emir veren bendim!"

Kristy ayakta duramadı. Yığılmak üzereyken Bradley onun beline kuvvetle sarıldı. "Bu kadar şaşırma!" diye fısıldadı yüzüne doğru. "O gün senden ve sana dair her şeyden nefret ediyordum! Hiçbir tanıdığının paçalarına dolanmasını istemedim. Biliyor musun, kiralık katil tutacaksan, benim gibi işi sonuna kadar götürenini bulmalısın!"

Kristy hışımla kendini itti. Gözleri kocaman açılmıştı ve derin derin nefes alıyordu. "Sen... Sen..." diye inlerken boğulur gibi kalakaldı. "Yaptın mı?"

Bradley alaycı bir bakış attı. "Ben buyum, güzelim. İyi biri değilim. Geçmişimde de değildim."

Genç kadın hıçkırdı ve yumruk yaptığı eliyle kocasının omzuna sertçe bir darbe indirdi. Bu darbe genç adamı sarsmadı bile. "İnanmıyorum sana!" diyen genç kadın hıçkırıklarından ötürü zorlukla konuşurken, olabilen en yüksek şekilde bağırmaya başladı. "Katil olduğuna inanmıyorum!"

"Gerçekleri inanmamakla değiştiremezsin!"

Kristy onun gözlerindeki o soğuk ifade ile kollarıyla kendini sardı. İşittiği şeyleri tek başına kaldıramıyordu. Kendine destek olmak ister gibiydi. "Yapmadın!" diye inledi. Gözleri yalvarır gibi bakıyordu.

Bradley ona aldırmadı. Başını sallarken dünyanın tüm kötülüklerine sebep olan bir zalim gibi görünüyordu. Sadece bakışlarıyla ona cevap verdiğinde, Kristy bir nöbete tutulmuş gibi sayıklamaya başladı. "Katilsin sen! Keşke seni öldürtseydim, keşke yaptırsaydım! Keşke o adam işini bitirseydi!"

Bradley hızla mesafeyi kapattı. Onun iki bileğini yeniden kavradı ve bir kez daha kendine çekti. "Şimdi sen de aynısını göreceksin!" derken öfkeden buz tutmuştu sesi. Bu defa onu uçuruma doğru itip bir adım kala durdurdu. Buz gibi havanın koynunda, simsiyah bir örtü gibi dalgalanan denize doğru...

Kristy birdenbire sarsıldı. Ruhuna bir uyanma doldu. Bradley onu öldürecek miydi?

Genç adam bu sırada kısık sesiyle Kristy'nin kulağına fısıldadı. "Sonsuz Düşüş Kayalıkları... Tepesinde durup aşağıya bakınca, sonsuza kadar düşebilirmişsin gibi gelir. Dünyanın sonuna yapılan bir yolculuk gibi..."

Kadının saçları, kuvvetli esen rüzgârdan değil, adamın bir fırtınadan farksız bu sözleriyle dalgalanır gibi ona eşlik etti. Kulağına dolan bu ses, ruhuna işleyen bu nefesle, bakışları uçurumun dibine kaydı. Titredi. Nasıl titremesin? Gözleri, sonu görünmeyen bir uçuruma sabitliydi. Sonsuz Düşüş Kayalıkları'nın tam ucunda, ölümle yaşam arasında durmuştu. Kolunda onu bu dünyada tutan kuvvetli bir tutuş, bedeninde ölümün soğuk ürpertisiyle duruyordu. Dolu gözlerini çevirip, kendisini tutan adama, içine büyük bir nefretin yerleştiği o adama, kocasına baktı. Keskin karanlık gözler küstahça, kayalıkların görünmeyen dibinden daha derin bir nefretle ışıldıyordu.

"Beni... Beni burada mı öldüreceksin?" diye sordu cılız bir yaprak gibi titreşen sesiyle. Cesur görünmeye çalışmak buraya kadardı. Hayatı sadece bir tutuşun insafına kalmıştı ve bu tutuşun sahibi pek de insaflı biri değildi.

"Seni buradan atmam acısız bir ölüm olur," dedi Bradley buz gibi sesiyle. "Bunun için bana minnet duymalısın..." Sonra kadının saçlarından kokusunu soludu. Korkunun bir kokusu

varsa bu, Kristy'nin kokusu olmalıydı. Taze, titrek bir kış sabahı gibi kokuyordu.

Kristy ürkek bakışlarını aşağıya çevirdi yine. Mevsimin bu zamanında, bu uğursuz kayalıkların dibinde kalın bir sis tabakası birikiyordu. *İnsan buradan düşerse, bulutlara gömülür mü?* diye düşündü genç kadın. Yumuşak ve narin bembeyaz bir yatağa düşer gibi düşecekti sanki. Çektiği bütün acılar dinecekmiş gibi hissetti.

"Bırak beni o halde," dedi öfkesini dizginleyemeden. Sesi rüzgâra karışıp, bir hayal gibi yok oldu.

Kolundaki tutuş hafifledi. Bradley onu bırakacaktı. Genç kadın gözlerini kapattı ve son soluğunu içine çekti. Ardından boştaki kolunu bir kuşun kanat açışı gibi kaldırdı.

Boğazdan esen kuvvetli bir rüzgâr, ruhani bir ritüelin son dokunuşu gibi kadının saçlarını dalga dalga adamın yüzüne savurdu. Genç adam gür bir ateş olup, alev alev uçuşan saçlara baktı. Gece karanlıktı ama cayır cayır yanıyordu. Gece ateştendi ve ateşin ilk kıvılcımı kadının kızıl saçlarından başlayıp, adamın bir kayadan farksız kalbinde gittikçe büyüyen bir yangına dönüşüyordu.

Genç adam o yangında yürümek istiyordu. O yangına bütün benliğiyle, ruhunun tümüyle, varlığının her zerresiyle dalmak istiyordu. Kadına kapılmak ve eğer mümkünse onunla birlikte sonsuza kadar savrulmak istiyordu. Kalbinde öfkeden ve nefretten kaleler örülmeye başlamıştı ama konulan her taşı yıkan bir darbe geliyordu. Bu darbe aşkın ta kendisiydi! Bu kadına âşıktı! Onu kalbindeki duvarlara, surlara, sürekli yenilen o öfkeye rağmen deli gibi seviyordu. Onu içindeki yıkıntılara rağmen, henüz açılmış bir yaranın kanaması gibi seviyordu. Yarayı açan oydu, kanatan oydu ama yine de onu seviyordu. Nefret ederek ama durduramayarak... Onu sevdiğini anladığı an, ondan en çok nefret ettiği andı. Ona âşık olduğunu fark ettiğinde onu öldürmek istiyordu. Kristy'yi seviyordu. Bu İskoç'u, bildiği her şeyden çok seviyordu...

Onu seviyordu. Bu yüzden kalbi yaptıklarına dayanamıyordu. Bu yüzden böylesine delirmişti. Böylesine öfkeli olması ona olan aşkı yüzündendi. Onu öldürecek kadar kızgındı ama ruhuna katıp, orada hapsedecek kadar da çok seviyordu. Kokusunu solurken, nefesini işitirken, onu öpmek ve kalbine bir hançer saplamak isteğini aynı anda duyuyordu. Kristy Barlow hayatı boyunca sevdiği tek kadındı. Tıpkı babasını ayartan o İskoç gibi, ailesini mahveden o kadın gibi Kristy de onu ayartmış, şimdi de hayatını mahvetmişti...

Genç adam ansızın Kristy'yi bıraktı. Ona şaşırmış gözleriyle, keşfettiği o gerçeğin derin duygusuyla bakarken, Kristy ayakta duramadı ve sendeleyerek geriye kaydı. Neredeyse uçurumdan düşmek üzereydi ama sertçe çekildiğini hissettiğinde kendini kocasının, sevdiği adamın, nefret ettiği adamın göğsüne sımsıkı bastırılmış bir halde buldu. Bradley onun düşmesinden korkarak kendine çekmişti ama böyle sarılmayı planlamamıştı. Şimdi onu hemen söküp atamamak da kalbindeki hislerin acizliğindeydi. Bunu fark etse de bırakmadı. Kadını kollarıyla sardı. Sanki veda eder gibi... Kokusunu soludu, vücudunu hissetti ve ömrünün geri kalanında bununla yetinmesini gerektiğini bilerek müthiş bir yenilmişliği tattı. Genç kadın da kolayca ayrılamadı ondan. Birbirlerini öldürmek isterken, birbirlerinde deva bulmaları nasıl da acı vericiydi! Birbirlerinden kopamamaları, zamanı burada durdurmak istemeleri ne kötüydü!

Genç kadın onun sıcak gövdesinde soluklandı. Bradley'den nefret ederken, nefretin gözyaşlarını onun göğsünde akıttı. Hiç kopmamak isterken kendine kızdı. Birkaç saniye daha ona sığındı, orada kaldı.

Sonunda Bradley karısını güvenli bir yere çekip, ellerini ondan ayırdı ve aralarına görünen şekliyle kısa, görünmeyen haliyle dünyalar kadar büyük bir mesafe koydu. Yaşadığı duygulardan ve fark ettiği aşktan nefret ederek ondan ayrıldı. Kadının yüzüne bir kez olsun bakmadı. Hiçbir şeyden korkmayan o adam, sevdiği kadının yüzüne bakmaktan korktu. Sahte gözyaşlarına, derinden bakan o masum yeşil gözlere, ateşten saçlarına, güzelliğinin tümüne yenilmekten korktu.

"Yarın buradan defolup gidersin!" dedi sadece.

Kristy hıçkırırken Bradley arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Yalnız kaldığında genç kadın yere çöktü. En az Bradley'nin kalbindeki kadar büyük bir boşluk yerleşmişti kalbine. Nefes alamıyordu. İçi parçalanıyordu. Büyükbabası ve acılı ölümünü hatırlıyordu. Bradley'nin itirafı, Kristy'nin kalbine inen koca bir balta gibiydi. Kocası, sevdiği adam, 'Ben yaptım,' demişti. Kristy durmadan ağladı... Kalbi yerinden çıkacak gibi ağladı... Sonra ayağa kalktı.

Gitmek için yarını beklemeyecekti... Şimdi, hemen bu gece gidecekti...

***

Lilybeth Abbington sonunda yola gelmişti. Dave böyle düşünüyordu. Onu ikna etmişti. En azından konuşmaya... Bu da bir şeydi, değil mi? Lilybeth onu evine çağırdığında, Dave kadını alt ettiğini biliyordu. Sarı cadaloz! O keskin mavi gözlerindeki kızgınlık nasıl da canlıydı. Dave şüphesiz onu bu kadar kızdıracağını fark etmemişti. Dün gece onu ikna etmeye çalışırken, yarın nasılsa bunu başaracağını sanıyordu ama Lilybeth bugün de o öfkesinden ödün vermiyordu. Yine de bu güvenli yere, Lord Wharton'ın evine sığındığı için memnun olan Dave ona özlemle bakarken, kadını kollarına alamadığı için büyük bir işkence içindeydi. Ne yazık ki buna cüret edemezdi. Çünkü bu sarı cadı çığlığı basarsa bütün malikâneyi ayağa kaldırabilirdi. Doğrusu kendi evinde buna katlanabilirdi ama Lord Wharton'ın malikânesinde böyle bir rezaleti katiyen istemiyordu. Üstelik o küstah adamla yaka paça birbirlerine girme olasılıkları da vardı. Dave için bu can sıkıcı bir konuydu.

Genç adam oradan ayrılmadan önce Lilybeth'den bir öpücük alma derdindeydi. Aslında şu an için hayatının tek gayesi, Lilybeth'in o sımsıcak dudaklarına sokulabilmekti. Bunu ima eden bir şey söylediğinde, kadın ona şöminenin demirini alıp kafasını yarmak ister gibi bakınca pes etti. Ellerini kaldırıp teslim olur gibi yaparken o ukala gülüşünden attı ve "Sakin ol, meleğim," diye fısıldadı.

"Ben senin meleğin değilim!" diye gürledi genç kadın. "Bana bir daha meleğim dersen, Azrail'e dönüşmeye oldukça hevesli olduğumu görürsün. Cehennem hayatının erkenden başlamasını istemiyorsan, sakın bana bir daha meleğim deme! Sen ve ben bir yabancıyız!"

Genç adam, kadının aklını başından alan bir gülüşle ona yanıt verdi. "Ölürsem cennetten bir yer kapacağımı düşünüyorum. Üstelik oralarda bir yerlerde senden daha güzel melekler bulabileceğime de eminim."

Lilybeth dişlerini sıktı, dudaklarını bastırdı ve gerçek anlamıyla bir küfür savurmak için çocukken söylediği küfürleri hatırlamaya çalıştı. İşe yarar bir şey bulamayınca öfkeden ayağını yere vurdu. "Ben de cennete gidebilecek en son kişinin sen olduğuna eminim!"

"Ben zaten bir cennetteyim," diyen genç adam kadının yoğun mavi gözlerine derince baktı. "Gözlerin benim tek cennetim," dedi fısıldar gibi.

Lilybeth bir anlığına heyecanla titrese de bunu belli etmedi. Tıpkı onun yaptığı gibi kibirli bir bakışla "Senin adına sevindim," dedi. "Ne yazık ki ben baktığım hiçbir yerde cenneti görmüyorum!"

"O halde sana hissettirmeme izin ver," diyen genç adam kadının yanıt vermesini beklemedi ve üç adımda ona yetişip, öfkeyle gerilmiş bedenini kollarına aldı. Lilybeth çığlık atacakken dudaklarını kendi dudaklarıyla örtüp buna engel oldu. Kadın sımsıkı, tek bir sızıntıya yer vermeden, söküp atamayacağı kadar sertçe öptü. Kendi özlemini dindirmek için bencilce bir öpücük değildi bu. Onun da keyif almasını isteyen, ayartan, eriten bir öpücüktü. Amacına ulaştığında Lilybeth'in çatık kaşları düzleşmeye, kaskatı dudakları yumuşamaya, kasılan bedeni gevşemeye başladı. Bu hemen olmadı elbette ve hakkını vermeliydi ki genç kadın bir süre direndi. Dave Barlow denen bu küstah adama ne kadar direnebilirse o kadar direndi. Yaklaşık otuz saniye kadar...

En sonunda aralanan ağzı Dave'in kışkırtan diline konukluk yaparken Lilybeth de ona uydu. Onun her hamlesine karşılık verdi ve adeta sesli bir şekilde inleyerek teslim oldu. Az önce omuzlarına vuran elleri şimdi o omuzları kavrıyordu. Tam bu sırada Dave kendini çekti ve "İşte meleğim, cennet buydu!" dedi. Nefesi kadının hızlı soluklarına karışmaya devam ediyordu.

Lilybeth gözlerini açtı. Yakınında duran masmavi, kendinden emin, o çapkın gözlere baktı. Öfkesi hızla geri gelmişti. Dave'i omuzlarından itti ve "Alçak hilekâr!" diye bağırdı.

"Seni seviyorum," diyen Dave sırıttı. Sözlerinde içtendi ve Lilybeth de neredeyse ona inanmak üzereydi. Neyse ki genç kadın yıllardan beri bütün zorlu koşullara karşı direnç kazanmıştı. Somurttu ve "Git artık!" dedi.

Dave başını salladı. Kadına son bir bakış hediye ederken "Yarın görüşürüz, meleğim," dedi.

Lilybeth zorlansa da, aldırmaz görünüp arkasını dönmeyi başardı.

Dave, Lilybeth'in orta büyüklükteki malikânesinin önünde durmuş oraya bakıyordu. Bugün Lilybeth için daha özenli giyinmişti. Bir gezgin, bir çiftçi gibi değil, bir asilzade gibi... Lacivert bir ceket, kolalanmış bembeyaz bir gömlek ve siyah pantolonuyla oldukça yakışıklıydı. Boyunbağını düzeltip, kapıya doğru yürüdü. Henüz kapıyı çalmadan Thompson ona kapıyı açtı.

Yaşlı adam Dave'i tepeden tırnağa süzerken "Bay Higley! Bu kılık da ne? Bir soyluya benzemişsiniz," dedi.

Dave yaşlı adama gülümsedi. "Ben zaten soyluyum!"

Lilybeth'in, büyükbabası gibi gördüğü bu adama her şeyi anlatıp anlatmadığını merak etti. Yaşlı bunak ona hâlâ Higley adıyla hitap ediyordu. Belki de anlatmamıştı. Genç adam şüphesiz bunu tercih ederdi. Sırrını ne kadar çok insan bilirse, bu gerçeğin bir rüzgârla savrulur gibi herkese doğru esmesi de o kadar kolay olurdu. Ancak Lilybeth'in hiçbir şey dinlemeden bu gerçeği duyurmayacağını düşünüyor ve ona güveniyordu. Lilybeth âşık bir kadındı... Âşık kadınlar naif olurdu. İncindiklerinde ise

intikam arzusuyla bütün dünyayı tepetaklak edebilecek kadar güçlenirlerdi. Lilybeth de naifti... Görünüşünün aksine kalbi ipek gibi yumuşaktı. Ne kadar öfkeli olursa olsun, intikam arzusuyla aşkını zarara uğratacak bir şey yapmazdı. Üstelik o gece onu kesinkes uyarmıştı. Ne olursa olsun kimseye bir şey söylememesi gerektiği konusunda onu ikaz etmişti. En azından neden kimliğini gizlediğine dair bir açıklama yapana kadar. Gerçekleri açıkladıktan sonra Lilybeth zaten sırrına sahip çıkacaktı. Ona güveniyordu. Onu seviyordu...

"Bu taraftan..." diyen Thompson, genç adamı bu defa her zamanki salon yerine sağdaki daha küçük salona yönlendirdi. Orası fazla kullanılmayan, pahalı birkaç zarif mobilyanın olduğu bir yerdi. Lilybeth, ansızın çıkan misafirlerini orada ağırladığından bahsetmişti. Dave şimdi oraya giderken Lilybeth'in evinin en özel odasında ağırlanmanın gururunu hissetti. Aslında ona kalsa evin en özel odası kesinlikle yatak odasıydı. Kadını fena halde özlemişti.

Thompson kapıyı çalıp içeriye girdi ve birkaç saniye sonra tekrar göründü. Dave kenarda onu bekliyordu. Bir de takdim edilecekti, öyle mi? Genç adam sırıtmasına engel olamadı. Lilybeth Abbington denen o cadının aklını okumak imkânsızdı. O güzel başının içinde neler döndüğünü bir tek Tanrı biliyor olmalıydı.

"Buyurun, Bay Barlow," diyen Thompson ona içeriyi gösterdi.

Dave ceketini düzeltti, başını dikleştirdi ve Lilybeth'i büyülemek için o ukala gülüşünden takındı. İçeriye adım atarken Thompson'ın ona 'Barlow' adıyla hitap ettiğini fark etti ama bunun üzerinde düşünemeyecek kadar Lilybeth'in varlığıyla büyülenmişti.

Kadın ona gülümsedi ve "İşte sevgili konuklar... Yıllardır öldüğü sanılan Lord Dave Barlow sağlıklı bir şekilde karşınızda!"

Dave gözlerini hızla Lilybeth'den çekip içeriye çevirdi. Ailesine yakın birkaç lordu görür görmez tanımıştı. Her biri soylu olan kadınlar, beyaz eldivenli ellerini ağızlarına götürüp dehşetle inlediler. Erkekler kaşlarını çatıp homurdandılar. Bütün bakışlar Dave'in üzerindeyken, genç adam usulca Lilybeth'e döndü.

Yıllardır huzurlu bir hayat yaşamasını sağlayan o büyük sırrını bütün aristokrasiye ilan eden kadına...

O kadın, yüzündeki galip gelmiş ifadeyle Dave'in gözleriyle buluştu. İnsanların tümü şaşkındı ama Lilybeth keyifliydi. Ancak o keyif hali Dave ile göz göze geldiği an birdenbire silindi. Dave'in bakışı öfkeliydi, hatta daha fazlası...

Genç adam ona bir düşman gibi bakarken, Lilybeth tahmin edemediği bir korkuyla titredi. Dave'in gözlerindeki o bakıştan ürpermeye, fırtınalı bir denize dönen o maviliklerde boğulmaya başladı.

Lilybeth intikamını bildiği en iyi yolla alıyordu ve keyifli olması gerektiğinin farkındaydı. Oysa hissettiği şeyin keyifle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Dave'in gözlerindeki o bakıştan, kötü bir şey yaptığını anladığında buz gibi hissetti. Kötü bir şey yapmayı amaçlamıştı ama bu sanki kötülükten bile öteydi. Eline bir kılıç almış da onun bedenini deşmiş gibi hissediyordu. Dave yoğun bir duyguyla bakarken, Lilybeth bu duygudan delice korkmaya başladı. Öyle ki intikamının tadını çıkarıp, o klasik kibirli bakışlarından bile atamıyordu. Gözlerini en sonunda Dave'den çekebildiğinde, Leydi Radcliff bir adım öne çıktı.

Yaşlı kadın bütün uğultu içinde dehşete düşmüş tavrıyla genç adamı tepeden tırnağa süzdü. Bir saniye sonra coşkulu bir sesle "Aman Tanrım! Bay Higley, siz... Siz yıllardır öldüğünü sanılan 11. Walsham Kontu Dave Barlow musunuz?" diye sordu.

Dave gözlerini Lilybeth'den usulca çekti. Ağır bir darbe almış olsa da sarsıntı bile duymadığını göstermeye ant içti. Bu dakikadan sonra itiraz etmenin de aptalca olduğunu bilen genç adam sertçe "Evet, ben Lord Barlow'um!" diye yanıt verdi.

"Oh, bu yüzyılın olayı!" diyen Leydi Radcliff orkestrayı yöneten bir maestro göreviyle, hâlâ şaşkınlığını atamayan küçük kalabalığın da şefi oldu. Dave'in önüne geçip dirseğine dokunarak, duvarın dibindeki yakut kırmızısı, kadifeden döşemeli kanepeyi gösterdi. "Lordum, lütfen buraya oturun ve bize talihsiz yazgınızı anlatın!"

Dave gözlerini yeniden Lilybeth'e dikmişti. O derin ve ürkütücü bakışlarının altında kadını adeta gözleriyle boğacak gibiydi. Leydi Radcliff'in sesiyle başını eğip kadının şaşkın gözlerine baktı.

Bu sırada, onun devam edemeyecek kadar büyük bir kızgınlığa esir olduğunu gören Lilybeth hızla atıldı. İlk planından tamamen vazgeçerek "Lord Barlow hafızasını kaybetmiş," dedi bir anda. Leydi Radcliff'i iterek onun boşluğuna kendisi geçti ve Dave'in koluna dokundu. Ona dokunurken, Dave'in bir heykele

dönüşmediğini anlamak istedi. İnce elleriyle adamın kaslı koluna sarıldı ve gözlerine sevecen bir bakış atmayı denedi. Ancak Dave gözlerini ona sabitlediğinde, adamın koyulaşan mavi gözlerinden hiç de iyi şeyler geçmediğini anladı.

"Hafızasını mı kaybetmiş? Oh, bu bir trajedi!" diyen birilerinin sesini duydu.

Lilybeth kimseye odaklanamıyordu. Dave öylesine gergindi ki, kışkırtılmış vahşi bir yırtıcıyı andırıyordu. Sanki buradaki bütün soyluları öldürmeye yemin etmiş biriydi. Lilybeth ilk ölenin kendisi olacağını bilirken, sevdiği adamı inatla bir yerlere oturtmak istedi. Eğer oturmazsa, eğer tepki vermezse, her yeri alaşağı edeceğine emindi.

"Lütfen lordum, şöyle oturun da hikâyenizi bize anlatın!" dediği an bu cümleyi kurduğuna pişman oldu. Dave'in gözlerindeki şiddet eğilimi her saniye artıyordu. Lilybeth çaresizce kapıya baktı. Thompson'ın kapıyı kapatmadığına şükretti, çünkü kaçmak için kapının açık olmasına ihtiyacı vardı.

Dave ona nihayet bir tepki verdi. Gözlerini kıstı ve can alıcı bir şekilde gülümsedi. Gülüşü hafifti, neşesizdi ama kadınların tümünü bayıltacak kadar çekiciydi. "Böyle iyiyim, leydim..." derken sesindeki öfkeyi de gizledi. "Dilerseniz ne yaşadığımı siz anlatın!"

Lilybeth öksürdü ve açık mavi, cam gibi gözlerini hızla kırpıştırdı. Bu defa Sör Swerton öne çıkıp "Nasıl olabilir bu?" diye sordu, monoklünü iki kez takıp çıkartarak. Gözlerine inanamayan adam dudaklarını aşağıya sarkıttı. "Şaşılacak şey! Eğer sizin eski halinizi bilmesem buna inanmazdım ama görüyorum ki siz gerçeksiniz, Lord Barlow!"

"Gerçeğim!" dedi Dave hissiz sesiyle. "Hafızamı kaybetmişim," derken son heceleri Lilybeth'in gözlerine bakarak, vurgulu bir tonda söyledi.

Lilybeth derhal müdahale edip, mantıklı bir şeyler söylediğini umarak konuşmaya başladı. "Ah, evet... Ne talihsizlik ki, Lord Barlow beni ve Leydi Radcliff'i kurtardığı gün, Matt Higley adıyla karşımıza çıktı. O da Dave Barlow olduğundan

habersizmiş. Ancak neredeyse bütün soyluları kitap gibi aklında tutmuş olan yaşlı kâhyam Thompson, geldiği ilk günden beri tuhaf bir şekilde kendisine tanıdık gelen bu adamın gerçek kimliğini en sonunda hatırladı. Ona Walsham Kontu Dave Barlow adı yerine neden Matt Higley adını kullandığı sorduk. Ancak Lord Barlow'un asıl kimliğine dair hiçbir şey bilmediğini görünce, onun hafızasını kaybettiğini anladık. Ne yazık ki geçirdiği kazaya dair her şeyi hatırlamıyor ama ailesini ve kim olduğunu en sonunda hatırlayabildi."

"Sadece bazı detaylar," diyen Dave, Lilybeth'e kısa bir gülüş attı. Bu gülüş kesinlikle rol icabıydı ve kadına içten içe *Seni öldüreceğim!* demekti. "Kardeşim Bradley'yi ve annemle olan bazı anılarımı hatırlıyorum. Geri kalan her şey gri bir örtünün altında."

Lilybeth hızlı hızlı soludu. "Elbette yedi yıl önceki kazadan sonra her şeyi birdenbire hatırlamasını beklemiyoruz ama Doktor..." Genç kadın bir doktor ismi hatırlayamayınca Dave yeniden araya girdi. "Doktor Bellwood, yakında tüm anılarıma kavuşacağımı söyledi."

Lilybeth başını salladı ve gözlerini Dave'den kaçırdı. Söylentilere ve dedikodulara sebep olmadan bu işten sıyrılmak için de çaresizce bir diğer yalana başvurdu. "Biz de bu gerçeği tüm insanlara duyurmak için uygun bir zaman belirledik. İşte bu amaçla buradayız!"

Herkes şaşkınlık ve büyük bir merakla Lilybeth'i dinledi. Lord Hall bu sırada gülerek "Görünen o ki Leydi Abbington, bir lordu kendinize arabacı olarak tutmuşsunuz," dedi.

"Ah, ne yazık ki evet... Bir lordu bu şekilde kullandığım ve ona yüksek bir maaş vermediğim için utanç duyuyorum."

Salonda gülüşmeler olurken Dave kadına dönüp, derinden sıcak bir bakış atarak elini kavradı. Nazikçe öptükten sonra fısıldadı. "Size hizmet etmek bir onurdu, leydim. Her anlamda..."

Genç kadın bu sözlerin ardındaki edepsiz imayla kıpkırmızı kesildi. Dave uğraşılması zor, küstahın biriydi. Ondan intikam alarak yıllardır öldü sanılan bu sahte plana darbe vurmuş olsa da, o büyük sarsılmaz bencilliğini hiçbir şekilde yıkamıyordu.

Üstelik Lilybeth, onu alt edip zafer duygusunu tadacağını ve biraz olsun kandırılmışlığını hafifleteceğini düşünmüştü ama şimdi bir galibiyet fikrinden çok uzaktı. Daha çok bir yenik gibi hissediyordu. Keşke Dave'in kimliğini bilerek gizlediğini söyleseydi... Keşke onu rezil etseydi... Ama hayır! O bakışlarını görür görmez, içinde bir yerlerde bu kadar kötü olmayı kaldıramamıştı. Onun yalanlar söyleyip yeni bir kimliğe büründüğünü ifşa etmek yerine, hafıza kaybı gibi nispeten ona masumiyet yükleyecek bir şey söylemişti ancak şimdi bundan pişmandı. Kahrolası adam bunu da lehine çeviriyordu! Burada bulunan bir avuç soylu, ona şimdiden bir kahraman gibi bakıyordu. Onu el üstünde tutacaklardı ve o, zenginliğin, şöhretin tadını çıkarırken, Lilybeth ona bir ödül verdiğini görecekti. Genç kadın itiraf etmek istemese de kabul etti. Dave'i bilerek bir skandalın içine atmamıştı. Onu rezil etmek yerine, bir kahraman yapmıştı. Çünkü ona zarar vermeyi asla istememişti. Sadece bu hayattan bilerek gizlendiği için, onu bu hayata yeniden mecbur bırakmıştı. O kibirli kardeşiyle aralarında bir unvan sorunu çıkacaktı ve onların kavgasıyla bir nebze olsun intikam almış olacaktı. Planı iyiydi... Oysa Dave'i alt etmenin keyfine neden varamadığını anlayamıyordu. Belki de o bakışlardan... Dave ona artık hayran olduğu, arzuladığı, istediği o kadın gibi bakmıyordu. Bir düşman gibi bakıyordu ve tüm bunların içinde en çok bu tavır Lilybeth'i korkutuyordu.

Günün geri kalanı tıpkı Lilybeth'in düşündüğü gibi oldu. Soylular Dave'i çembere alıp, ona öylesine özen ve öylesine büyük bir hayranlık gösterdiler ki, Dave bu komplimanları zevkle aldı. Lilybeth bir köşede onu izlerken, elindeki kadehi ovuşturuyordu. Lanet olası bu savaşı kendisinin kazanması gerekiyordu... Bu adi soylunun değil!

Genç kadın Dave'e bakarken, Thompson adeta görünmez adımlarıyla yanına gelip usulca fısıldadı. "Planın işe yaramamış gibi görünüyor!"

Lilybeth dudaklarını büktü. Omuzları düşmüş bir halde yaşlı adama döndü. "Her şeyi kendi lehine çevirmeyi bilen alçağın biri!"

"İyi bir taktik uyguladı. Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sefaletime dönmeyi planlıyorum, Thompson. Kırık kalbimle, o rezil hayatıma dönmeyi."

"Onunla evlen!" diyen yaşlı adam o anda Lilybeth'in tüm dikkatini üstüne çekti.

Kadın kocaman açtığı şaşkın gözleriyle "Sen delirmişsin!" diye söylendi.

"Bizi bu felaketten o kurtarır. Sana âşık olduğunu da unutma!"

"Ah Thompson, ben onunla parası için nasıl evlenirim? Üstelik o bana âşık gibi görünmüyor... Benden nefret ediyor."

"Para için değil, onu sevdiğin için evlenmekten bahsediyorum. Nefret gelip geçici bir şeydir. Sana olan hisleri baskın çıkınca evlenmeyi o isteyecek."

"Hayır, onun nefreti gelip geçici olmayacak. Üstelik ben de ondan nefret ediyorum! İkimiz birbirimizden nefret ederken nasıl evlenebiliriz?"

"Sen onu tüm kalbinle seviyorsun."

Lilybeth burnunun sızladığını fark etti. Dudakları bir çocuk gibi titrerken, dolu gözleriyle yaşlı adama baktı. "Onu elbette seviyorum ama o beni kandırdı... Benimle oynadı ve ben de ona inanıp her şeyimi verdim. Bir aptalım... Büyük bir aptal!"

"Onunla ilişkin olduğunu herkese duyur. Bu şekilde seninle evlenmek zorunda kalır."

"Bunu yapamam. Bu onur kırıcı ve çok kötü bir şey! Ne kadar kötü olursam olayım, onu evliliğe mecbur bırakamam."

"Sen kötü biri değilsin, tatlım."

"Matt... Yani Dave, öyle düşünmüyor! Bana bakarken nasıl öfkeli olduğunu bilemezsin!"

"Sen sadece ihanet uğramış bir kadının intikamını aldın."

Lilybeth kederle başını salladı. "Şantaj yaptım, tehdit ettim ve şimdi bütün sırlarını açığa çıkardım..."

Thompson derin bir iç çekti ve göğsünden gelen yorgun hırıltıyla "Tanrı yardımcımız olsun!" dedi.

Lilybeth bu duaya katıldı. Bundan sonra neler olacağını bilmiyordu. Aslında bir tahmini vardı. Dibe doğru hızla yol almıştı ve bundan sonra tamamen batacaktı. Hem de sevdiği adamın nefretini yüklenen omuzları, onu daha hızlı dibe çekecekti!

"Öyle değil mi Lilybeth, tatlım?"

Genç kadın dalıp gittiği o diplerden Leydi Radcliff'in sorusuyla uyandı. "Ne?" diye sorunca, yaşlı kadın hevesle sorusunu yineledi. "Lord Barlow bizi kahramanca kurtarırken nasıl da işini biliyordu, değil mi?"

Lilybeth başını salladı. Dave'in kahramanlıkları şimdiden dillere destan olacaktı. Kahraman olmakta haklıydı. O güçlü, kuvvetli, kudretli bir adamdı. İster bir arabacı olsun, ister bir kont... O her şeyiyle görkemliydi. Öfkeliyken bile... Genç adamın gözlerindeki o yenilmez bakış hâlâ canlıyken Lilybeth ona baktı. "Beni pek çok felaketten kurtardı."

Dave küstahça gülümsedi. "Bundan sonra malikânemde büyük bir servet içinde yaşamak zor olacak. Sizin hizmetinize alışmıştım, Leydi Abbington!"

Büyük bir servet! Lilybeth'e açıkça sefaletini hatırlatıyordu. Genç kadın başını dikleştirip hafifçe gülümsedi. "Siz daha iyi bir hayata layıksınız, lordum."

"Bunu bana veren sizsiniz, leydim. Hakkınız ödeyemem ama bir şekilde yapmak isterim."

Para mı teklif ediyordu? Onu bu yolla mı aşağılıyordu? Lilybeth dehşetle bakarken "Sağlıklı olmanız hepimiz için yeterli bir karşılık," diye yanıt verdi.

Dave gözlerini kısıp Lilybeth'e baktı ve kadehini kaldırarak "Kurtuluşuma!" dedi. Herkes keyif içindeyken, Lilybeth kendi batışına içti!

Konuklar akşam olmadan ayrıldılar. Dave, birazdan kardeşini görmeye gideceğini söylemişti. Dediğine göre Bradley de onun yaşadığını henüz dün öğrenmişti. Artık Whiteford Hill'de yaşayacağı için Leydi Abbington'a veda etmesi gerekiyordu. Soylular ona hayranlıkla bakıp, Lilybeth'in kırık dökük evinden teker teker ayrıldılar. Sayıları az olduğu için Lilybeth'in çökmek

üzere olan evini, içler acısı sefaletini de az kişi görmüştü. Elbette yüzyılın haberi dedikleri Dave'in yaşıyor oluşu da, Lilybeth'in durumunu unutmalarında büyük bir etkendi.

Lilybeth ve Dave, kapı önünde durup gidenleri uğurladılar. Son araba da gözden kaybolduğunda Lilybeth koşarak evine girdi. İçeriye henüz adımını atmıştı ki, Dave onun kolunu yakaladı ve hiddetle çekti. "Kahrolası aptal! Ne yaptığını sanıyorsun?" derken saatlerdir takındığı o keyifli ifade de silinmişti. Öfkeliydi ve Lilybeth'e zarar vermek için yanıp tutuşuyordu.

Genç kadın kolundaki şiddetli acıya aldırmadan "İntikam!" dedi gülümseyerek. "Senden intikam aldım!"

Dave onu çekip salona götürdü ve kapıyı arkalarından kilitledi. İşbirlikçisi o yaşlı bunağın içeriye girmesini istemiyordu. Birini öldürürken arkasında tanık bırakamazdı. Kadını savurarak bıraktıktan sonra dişlerinin arasından bir ıslık gibi fısıldadı. "Seni uyarmıştım! Seni gerçekten uyarmıştım!"

"Umurumda değildi! Sen beni kandırdım, beni aldattın ve ben de bunun bedelini ödettim!"

Genç adam, kadının iki koluna birden sarıldı. Onun zayıf ve yorgun bedenini sarsarken "Yıllardır uğraştığım her şeyi mahvettin!" diye gürledi.

"Ne kötü! Sen de benim hayatımı mahvetmiştin, Dave Barlow! Ödeştik!"

"Senin hayatın yeterince berbattı!"

"Ben kendime göre yaşıyordum! Sen gelene kadar her şey yolundaydı!"

"Elbette beni ve ailemi tehdit ederek, rezil bir yolla para almaya çalışarak yolunda bir hayat yaşıyordun!"

Lilybeth buz gibi hissetti. Kalbinin yarıldığını biliyordu ama asıl üzüntüsü bunları söyleyenin sevdiği adam oluşuydu. Kendini onun kollarından sökmek için çırpındı. "Tehditlerimin ne kadar aptalca olduğunu biliyordun! Hiçbir şey yapamayacağımın da farkındaydın!"

Dave'in mavi gözleri küstahça parladı. "Ne yani, beni ve kardeşimi boş yere tehdit ettiğin için sana teşekkür mü etmeliyim?"

Lilybeth vicdan azabı içinde kalmıştı. "Elbette hayır," derken gözlerini ondan kaçırdı. "Sana anlattım, değil mi? Sana neden tehdide başvurduğumu söyledim!"

"Sebebin ne olursa olsun bu, senin aşağılık bir şantajcı olduğunu değiştirmiyor!"

"O halde beni polise verseydin! Kürek mahkûmu olurdum, belki de Amerika'ya sürülürdüm!"

"Kendi ellerimle sana ceza vermek istedim ama yapamadım. Ne kadar kötü olursan ol sana kapıldım, Leydi Abbington! Sana değer verdim ve sen şimdi her şeyi mahvettin!"

Lilybeth ağlamamak için direndi. Gözlerinin ıslandığını bilirken güçlü olmak için derin bir nefes aldı. "Keşke yapmasaydın! Keşke kalbimle oynamasaydın!" diye inlerken başı öne düştü.

Dave sustu ve kollarında kemiksiz gibi duran kadına baktı. Onu çekip göğsüne bastıramamak kötüden bile öteydi. Bunu yapamayacağını biliyordu. Onu affedemezdi. Bugün yaptığı şeyi affetmesi mümkün değildi. Affetmek için bir isteği de yoktu. Öfkesi gözünü kör ederken, kadının kollarını usulca okşadı. Lilybeth bu dokunuşla başını kaldırıp onun mavi gözlerine baktı.

Dave ukala bir gülüş attı. "Sayemde güzel bir elbisen oldu. Tabii kollarımda geçirdiğin geceleri de unutmaman gerekir!"

Lilybeth'in ıslak gözleri irice açıldı. Kızgınlık kanına dolduğunda ona tokat atmak için müthiş bir istek duydu. Kolları bu şekilde tutulmamış olsa şüphesiz bunu yapardı. "Benimle bu yüzden mi yattın? Şantajcınızdan intikam almak için mi?" diye bağırdı bütün siniriyle.

"Amacı ne olursa olsun oldukça eğlenceliydi," diyen Dave kadının yüzüne doğru eğildi. Kısık, çapkın sesiyle fısıldadı. "İstersen buna devam edebiliriz. Korkma... Karşılığında her ne istersen alabilecek kadar zenginim!"

Lilybeth'in ağzı aralandı. Büyük bir nefes bıraktı ve gözyaşlarının süratle gözlerini doldurduğunu hissetti. Onların akmasına izin vermeyecekti. Gözlerini sımsıkı kapatıp tüm gücüyle bağırdı. "Senden nefret ediyorum! Senden... Çok... Çok... Nefret ediyorum!"

"Yine aynı konu," diyen Dave onu hışımla bıraktı. "Ama bugün eşitiz, leydim. Çünkü ben de senden nefret ediyorum! Sefil bir zavallıdan başkası değilsin!"

"Sefil olan sensin!" Lilybeth gözyaşlarını kontrol edemeyerek gözlerini açtı. "Benim sefil olduğumu görmeyeceksin!" diye bağırdı. Sonra hiç düşünmeden, bir anda zihnini kuşatan o yalana sığındı. "Lord Jurnigham bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim! Arzuladığım bütün zenginliğe kavuşacağım!"

Dave'in o alaycı ifadesi ansızın sertleşti. "Ne?"

"Evet! O adam zaten uzun zamandır peşimdeydi. Dün Leydi Wharton'da kaldığımı öğrenip beni ziyaret gelmiş. Bana evlenme teklif ederken çok heyecanlıydı. Ben de onun servetine sahip olacağım için çok heyecanlıyım."

Genç adam kalbine kazık çakılmış gibi hissetse de bunu belli etmedi. Yine o küstah adam oldu ve "Tebrikler," dedi umursamaz bir tavırla. "Kendini sattığın için dilediğince mutlu ol!"

Lilybeth başını salladı. "Mutlu olacağım."

Dave başka bir şey söylemedi. İfadesi ketum olsa da, daha çok umursamaz görünüyordu. Genç kadın şüphesiz onu daha da delirtmek için her şeyi yapıyordu ama Dave duygularını ustalıkla gizliyordu. Kadına son bir bakış atıp kapıya yönelirken, Lilybeth onun gideceğine bir türlü inanamıyordu. Her şeyin bittiğini bugün yaptığı şeyle duyurmuştu sanki. Her şeyi bitiren Dave'in aldatmacasıydı ama Lilybeth buna destek olduğunu şimdi fark ediyordu. Ondan intikam almak isterken, onu hayatından tamamen çıkardığını bilmek ölüm gibiydi. Bu adam kendisini bildiği bütün hilelerle kandırmış olsa da, onun tamamen gidişine hazır değildi. Keşke *Kal!* diyebilecek kadar gurursuz olsaydı. Kal dese bile ne değişecekti ki? Dave'in nefreti açıktı. Onun sırlarını herkese ilan etmişti. Sakladığı ne varsa gün yüzüne çıkarmıştı. Onun hayatını değiştirmişti ve şimdi bunların hepsini unutup, Lilybeth ve Dave olarak mutlu bir hayat yaşayabilirler miydi? Asla! Bu imkânsızdı! Lilybeth kalan son parça gururuyla yüzüne mağrur bir ifade yerleştirmeye çalıştı. Dave

çıkmadan önce ona döndü. Bir saniye için göz göze geldiler ama her şey bundan ibaretti.

Genç adam kapıyı açtı ve kadına tek kelimeden çekip gitti.

Lilybeth kendini bir koltuğa bırakıp ağladı. İçindeki nefreti de, öfkeyi de hissetmiyordu. İçinde pişmanlık hissediyordu. Her şeyi yoluna koyma ihtimali varken yapmadığı için sadece pişmanlık duyuyordu!

Ve az önce çıkıp gitmiş olan adamı şimdiden deli gibi özlemişti...

***

Dave öfkeliydi. Bu öfke hali geçmeyecekti. Lilybeth Abbington, kalbine sızıp onu aptal bir âşığa çeviren o kadın, şimdi hayatını da aptal bir şeye çevirmişti. Dave artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Bütün huzurunun altına dinamit koyan o kaltak, fitili ateşlemek için bir saniye bile düşünmemişti. Kaçtığı tüm o şeyleri Dave'e yeniden yaşatacaktı. Yeniden Dave Barlow olmanın, bu dünyaya girmenin o azap verici ağırlığına sebep olmuştu.

Dave bu dünyadan hâlâ nefret ediyordu. Lilybeth'in evindeki o bir avuç soylu, hiçbir şeyin değişmediğini ona göstermişti. Tanıdığı birkaç kişi hariç, bu dünyanın tüm iki yüzlülüklerinden nefret ediyordu. Kahrolası bir kont olmak istemiyordu. Mütevazı çiftliğinde yaşayan bir köylüyken de mutluydu. O çiftlikte Lilybeth'le yaşadığını hayal ederken, şüphesiz daha da mutluydu. Artık bu hayaller öylesine uzaktı ki yeniden düşlemesi bile imkânsızdı.

Whiteford Hill'e dönmeye henüz hazır değildi. Bir şeyler içmek, kafa dağıtmak için Ritz Kumarhanesi'ne gitti. Günü, geceyi tüketene kadar içmek istiyordu. Kendisini tanımayan bu ayyaşlardan birine dönmek, hiçbir şey hatırlamayacak kadar küfelik olmak istiyordu. Atını bırakıp içeriye girdiğinde, adamlar ona saygıyla yer gösterdiler. Hiçbiri onun bir kont olduğunu bilmiyordu ama efendilerinden arazi satın alacak kadar zengin olduğunu biliyorlardı. Zengin müşteriler saygıyı hak eden özel konuklardı.

Dave kendisini ayrıcalıklı bir yere götüren adamın peşinden gidip bir masaya oturdu. "Rebecca, buraya gel!" diyen adam, bir kadını Dave'in masasına çağırdı. Kadın kahkaha atarak geldi.

Dave ona bakmadan "Kadın istemiyorum!" dedi sertçe.

"Ben bildiğiniz kadınlar gibi değilim, efendim."

Dave ona defolup gitmesini söylemek için başını kaldırdı. Kelimeler dudaklarından dökülemedi. Kadın sarışın ve mavi gözlüydü. Oldukça gençti. Dolgun dudakları, cam gibi parlak mavi gözleri vardı. Saçları tepeden toplanmış, iki yanından düşen tutamlar göğüslerine inmişti. Güzeldi elbette ama Lilybeth'in yarısı kadar değildi. Tıpkı sevdiği kadına benzeyen, onun gibi sarı saçları, mavi gözleri olan kadın Dave için sadece güzel anıları hatırlatan kötü bir deneyim oldu. "İstemiyorum!" derken bir kasırgayı anımsatıyordu.

Kadın korkulu gözlerle bakıp, kaçarak uzaklaştı. Dave dikkatini kadehine verdi. Sadece az önceki kadının değil, bütün sarışın kadınların hatırlattığı o diğer kadından nefret ederken, onu hatırlatan hiçbir şeyi yakınında görmek istemiyordu. Her şey Lilybeth'in çehresine bürünüp, kibirli ancak derininde masum olan gülüşüne dönüyordu. Dave onu unutmanın derdine düşmüştü. Eğer onu unutmazsa gururunu, onurunu unutacaktı. Bir çaresiz gibi kapısına gidip onu kollarına alacaktı. Dave Barlow bu değildi.

"Viski getir!" derken öfkeyle bir kez daha bağırdı. Adam derhal başını sallayıp gitti. Bir an sonra yanına yeni biri geldi. Dave homurdanarak başını kaldırdı. Kumarhanenin sahibi Finn Dalton denen adamdı.

Adam, Dave'in karşısındaki boş sandalyeye oturdu. "Size yeni tekliflerim var!"

Dave ona yanıt vermedi, itiraz da etmedi.

"Eğer ilgilenirseniz elimde yeni mülkler, birkaç değerli arazi var."

"İlgilenmiyorum."

Kumarhanenin sahibi başını salladı. Konuşacakları henüz bitmemişti. "Eğer bir sır değilse bayım, Hoar Cross gibi kimsenin dönüp bakmadığı bir araziyi neden satın aldınız?"

Dave keyifsiz bir gülüş attı. "Büyük Sakson Kralı Growen'ın hazinesi orada gömülü."

Adam heyecanla gözlerini açtı. "Hazine mi?" dediğinde, Dave ona boş vermiş bir bakış attı. Elbette hazine diye bir şey yoktu. Bu, Lilybeth'in uydurduğu bir palavraydı. Araziyi Jurnigham'a kakalarken bu yalana sığınacaktı. Şimdi o arazinin sahibi Dave Barlow'du. Lilybeth'e sürpriz yapıp, annesiyle hatıralarını daima koruyabileceğini, isterse orada sonsuza kadar mutlu yaşayabileceklerini söyleyecekti. Kadın her şeyi mahvetmeden önce...

Kumarhane sahibi arazisini ucuza kapatıp hazine kaçırdığını sanırken, Dave önüne gelen kadehi tek dikişte bitirdi. Lilybeth'i hatırlamak istemiyordu ama sanki yaşadığı hayat sadece onunla geçirdiği anlardan ibaretti. Geçmişine dair şu an onu yoran tek şey Lilybeth'le yaşadığı o güzel, mutlu günlerdi. *Her neyse...* Bunları derhal unutmalı ve o kadını da birlikte olduğu diğer kadınlar gibi geçmişte bırakmalıydı. Bunu yapamıyorsa, Lilybeth Abbington'dan nefret ettiğini hatırlamalıydı. Nefret insanı bir şeye karşı bileyen en güçlü duygulardan biriydi. Aşk kadar olmasa da... Aşk her şeyden güçlüydü. Zalim bir avcıydı aşk... İstediğini kolayca avlıyordu ve geriye sadece acı bir enkaz bırakıyordu.

***

Dave kumarhanenin üçüncü katındaki otelde geceyi geçirmiş, birkaç saatlik uykudan sonra erkenden uyanmıştı. Derhal Whiteford Hill'e gitmesi gerekiyordu. Bradley dün yaşananları öğrenmeden gidip ona anlatmalı ve bundan sonra yapacaklarını planlamalıydılar. Kontluk unvanı yeniden Dave'e geçecekti. İkinci bir ölüm yalanıyla bir kez daha ortadan kaybolamayacağına göre, bundan sonrası için işlerin nasıl yürütülmesi gerektiğine bakacaklardı.

Malikâneye ulaştığında Pilmore onu her zamanki suratsız ifadesiyle karşıladı. Yaşlı uşağın ifadesi, o profesyonel somurtkanlıktan daha fazlasını taşıyan bir huzursuzlukla kasılmıştı.

"Majesteleri kütüphanede," dedi Dave'in sormasını beklemeden.

Genç adam başını salladı ve doğrudan oraya yöneldi. İçeriye girmeden önce Pilmore'a dönüp "Bize sert bir şeyler getir," dedi. "Çok sert!"

Dave bu malikânede az bir zaman yaşamamıştı. Ailesiyle yazları burada geçirirlerdi. Önceleri kontluğun kuzeyindeki Blickling'deki malikânelerinde yaşıyorlardı. Bradley evlendikten sonra kontluğu tamamen buradan yönetmeye başlamıştı. Kütüphanesi de şüphesiz Walsham Kontluğu'nun derin hafızasını saklayan önemli bir yerdi. Dave çocukken burada geçirdikleri zamanda huzur bulurdu. Burayı severdi. Ancak bugün, bu kütüphane, aldığı gün ışığına rağmen oldukça kasvetli görünüyordu. Genç adam burayı oldum olası ferah bir yer olarak tanımlasa da, şimdi tamamen boğuk bir hava taşıyordu. İçerideki şömine yanmıyor, mevsimin bütün soğuğu sanki bu odaya doluşmuş gibi insanı iliklerine kadar üşütüyordu. En azından Dave üşüyordu ama bu dondurucu soğuk kardeşinin pek de umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Bradley onun gelişine tepki vermeden önündeki kâğıtlara usulca bir şeyler karalarken, Dave ağır adımlarıyla sönmüş olan şöminenin başına geçti. Ateşe birkaç odun atsa da alevleri canlandırmak kolay olmayacaktı.

Bu sırada Bradley'nin yerinden kalktığını fark etti. Genç adam önündeki bir yığın kâğıdı avuçlarında ezerek şöminenin başına geldi. Desteden bir parça kâğıt aldı ve köze üfleyerek kâğıdı tutuşturdu. Diğer bütün kâğıtları da şöminenin içine atınca, Dave onun neler karaladığını görebildi. Hepsinin üstünde karakalem çizimler vardı. Kimisinde sadece gözlerden oluşan bir yüz, kimisinde dolgun dudaklar çizilmişti. Bir tanesi bir kadın figürünü arkadan resmetmişti ve dalgalı upuzun saçlar sırtına kadar inmişti. Bir başkasında gülümseyen bir yüz vardı. Onların kime benzediğini, Bradley'nin kimi resmettiğini anlamak kolaydı.

"Tam bir romantik oldun," derken Dave zorlansa da kardeşine gülümsedi.

Bradley kafasını kaldırmadı. Odun attığı ateşle ilgilenirken "Onu içimden böyle atmaya çalışıyorum," dedi.

Yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleşen Dave "Ne oldu?" diye sordu.

"O gitti!"

Bradley doğruldu ve ağabeyinin önünde dikildi. İki keskin bakış birbirlerini buldu. İkisi de yorgun ve berbat görünüyordu.

Dave, en azından Kristy ve kardeşinin mutlu olduğunu görerek avunabilirdi ama artık ondan da mahrum kaldığını anladı. Buna sebep olanın Bradley olduğuna emindi. "Seni terk mi etti? Tanrı aşkına, ona ne yaptın?"

"Onu kovdum!" diyen genç adam uzun boyuna eşlik eden bütün yorgunluğuyla kendini az önce kalktığı sandalyesine bıraktı. Bu sırada Pilmore kapıyı çalıp içeriye girdi. Gümüş tepside konyak getirmişti. Kadehlere doldurmak yerine şişesiyle getirmişti. Adamların içindeki o boşluğu fark etmiş, onların bir iki kadehe değil, koca bir şişeye ihtiyaç duyduğunu anlamıştı. Tepsiyi masanın üstüne bırakmadan, Dave şişeyi aldı ve açtıktan sonra tepesine dikti. Pilmore herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermeden odadan çıktı.

Dave aldığı büyük yudumu kolayca içemedi. Boğazından akarken değdiği her yeri yakan sıvı, onu sarhoş etmek yerine sanki daha çok ayıltmıştı. "Şu meseleyi anlat," diyerek Bradley'nin bardağını doldurdu.

Bradley dolu bardağını aldı ve fondip yapmadan önce "O mesele bitti," dedi. "Kristy, İskoçya'ya döndü."

"Neden? Ona bir şey mi yaptın? Yüzüme bak! Zavallı karına ne yaptın?"

"Zavallı mı?" diyen Bradley kötü bir gülüş attı. Çehresi yeniden öfkeye bürünürken "Onun ne yaptığını bilmek ister misin?" diye sordu. "Beni öldürmek istemiş ve bunun için bir kiralık katil tutmuş!"

Dave'in mavi gözleri şaşkınca açıldı. Bir an sonra sorularla dolu bakışlarını kardeşine dikti. "Kristy'den mi bahsediyorsun? O sessiz, masum İskoç kadından..."

"Ta kendisinden! Sessiz ve masum görünen şeytanın ta kendisinden!"

"Ben de şeytanın sadece benimle uğraştığım sanmıştım. Herkesin bir şeytanı olması ne tuhaf!"

"Tuhaf değil... Bu berbat! Ona güvenmiştim. Yıllardan beri beni mutlu eden tek kadındı. Oysa onun tek derdi beni öldürmek, intikamını almakmış."

"Ne intikamı bu?" diyen Dave küstahça baktı.

Bradley omuz silkti. Dave'e her şeyi anlatmamak için bir sebep göremiyordu. Konuşmaya başlayacakken Dave elini kaldırıp "Dur, dur!" dedi. Kardeşine sert bir ifade ile bakarken "Seni öldürmek istemesinin nesi tuhaf?" diye sordu. "Bunu hak etmediğini düşünüyor musun?"

Genç adam "Hak ettim," diye itiraf etti.

Dave durmadı. "Elbette hak ettin! Ona bir aşağılık gibi davranıp, karın olduğunu herkesten gizleyip, bir kez olsun ne yaptığıyla ilgilenmeyip, onu kötü bir talihe mahkûm ederken, diri diri yakılmayı da hak ediyordun!"

"Demek gerçekleri biliyorsun?"

"Elbette biliyorum! Bir karın olmadığını hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi mi sandın? Yedi yıl önce onu kovup, hiçbir şey olmamış gibi tek başına yaşadığın o hayatı benden gizleyebileceğini mi düşündün gerçekten? Üstelik Kristy'yi buraya getirenin kim olduğunu sanıyordun?"

Genç adam işte şimdi şaşırmıştı. "Ne yani, onu bu eve getiren sen miydin? Onunla birlik olup, hayatıma girmesini sağlayan..."

"Orada dur! Kristy'nin hiçbir şeyden haberi yoktu. Cowlin'le mektuplaşırken, senin evlenmeye niyetin olmadığını laf arasında yazınca bir kıvılcım parladı. En yakın adamın bile gerçeği bilmiyordu. Buna daha fazla seyirci kalamazdım. Kısa süre içinde İngiltere'ye geldim. Gerçekleri öğrenmem kolaydı. Çünkü benden başka kimse senin evli olduğunu bilmiyordu. Bir karın

olduğunu sen bile unutmuştun. Ama ben unutmadım. Uzun zaman boyunca Kristy'nin nerede yaşadığını bulmaya çalıştım. Cowlin'e de bunları anlattığımda, en yakın adamın senin değil benim tarafımı tuttu. Çünkü zavallı karına yaptıklarına şaşırmıştı. Onun da yardımıyla, sonunda Kristy'nin Londra'da iş aradığını ve bir kumarhaneye gönderileceğini öğrendiğimde aklıma bu plan geldi. Karını alıp senin evine yerleştirdim. Bunu elbette Cowlin ve Madam Doppler denen bir kadınla yaptım. Doğrusu onu görür görmez ne yapacağını merak etmiştim ama Cowlin'in dediğine göre onu tanımamışsın bile. Kendi karını bir hizmetçi gibi evinde çalıştırmana izin vermemek için ortaya çıktım. Şantajları tek başıma halledecektim ancak Kristy'yi fark etmen için ortaya çıkmam gerektiğini biliyordum."

Bradley müthiş bir kızgınlıkla ayağa fırlayıp, iki elini birden sertçe masaya indirdi. "Sen ne hakla benim hayatıma bir kez daha karışırsın?"

"Bu sadece senin hayatın değildi. Kristy'nin ve elbette benim de hayatımdı. O kadın yaşadıklarını hak etmemişti."

"O da bensiz yaşadığı hayattan memnundu. Benden nefret ediyordu ve sen nefret ettiği adamla mecburi bir hayat yaşamasına neden oldun."

"Birbirinize pek de mecbur gibi görünmüyordunuz, kardeşim. Hatırladığım kadarıyla yeni yetme âşıklar gibi birbirinize bakıp duruyordunuz. Hadi ama... Onu karşına çıkardığım için bana minnettar olmasın. Senin için doğru olan tek kadınla karşılaşmanı sağladım."

"Ve şimdi o kadın yüzünden acı çekmeme neden oluyorsun. Hayatımı berbat ettiğin için sana gerçekten minnettarım," diyen Bradley koltuğuna oturup bardağını yeniden doldurdu. Dave'e kızamıyordu. Kristy doğru kadındı ama hataları onu en yanlış kadına çevirmişti. Şimdi kalbini dağıtıp geçen o aşk karşısında bir yenikti. Bütün sıkıntısını belli eden derin bir nefes aldı. Gözlerini Dave'in gözlerine dikip "Beni en başta bu evliliğe zorlamamalıydın!" dedi.

"O kadına böyle davranacağını bilseydim, senin gibi pisliğin biriyle evlenmesini elbette ben de istemezdim."

"Ne harika! Benim tarafımda olmadığına neden şaşırmıyorum?"

"Senin tarafında mı? En baştan beri senin tarafındaydım. Senin iyi bir kadınla mutlu bir evlilik yapmanı istedim. Babamızın sebep olduğu tüm o felaketleri unutmanı, onun gibi hatalar yapmamanı... Aşkı keşfetmeni..."

"Doğru... Aşkı keşfettim ama şimdi şu halime bak! Sonunda ihanete uğramış bir adama döndüm. O kadını hayatıma sokarak ne yaptığını görüyor musun?"

"Görüyorum!" diyen Dave bu defa daha sakince yanıt verdi. "Kardeşimin birini gerçekten sevebildiğini görüyorum. Bunu görmek, yaptığım her şeye değdi. Şimdi onu suçlamaktan vazgeç. Seni öldürmeyi daha önce planlamadığına şükret. Tabii bu planında başarılı olamadığına da... Git ve onu getir!"

Bradley omuz silkti. "Onu getirmek mi? Senin için dışarıdan bakarken yargılamak çok kolay ama benim için ortada bir ihanet var. O kadın beni sevmişti. En azından bu yalanla bir süre beni oyalamayı başarmıştı. Arkamı döndüğümde, elinde bir bıçakla beklediğini görmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Dave derin bir nefes bıraktı. "Biliyorum, kardeşim... Bunu ben de biliyorum... Bugün tecrübe edindim."

Bradley tek kaşını kaldırdı. "Leydi Abbington mı? Ne yaptı?"

"Bütün sosyeteye benim yaşadığımı ilan etti!"

Bradley nedense şaşırmadı. Bu haberi sakince karşıladı ve "Herkes bizim nasıl bir yalan söylediğimizi öğrendi mi?" diye sordu.

Dave başını salladı. "O aptal kadın hafızamı kaybettiğimi söyledi. Böylece insanlar onları kandırdığımızı düşünmeyecek."

"Neden bir yandan kötülük yaparken, bir yandan bu iyiliği yaptı?"

"Gerçekleri bilmiyor. Bizim anlaşma yaptığımızı ve ne amaçla çekip gittiğimi bilmiyor. Kahrolası, bunu bana sormadı bile! Onu

bugün evine gittiğimde ona her şeyi anlatacak ve benimle gelmesini söyleyecektim. Şimdi her şey bitti."

Bradley elindeki kadehi kaldırdı. "Kahrolası kadınlarımıza!"

Dave keyifsizce gülümsedi. Kadehini kaldırıp kalanı da içti. Çatılan çehresiyle gözleri daldığında Bradley "Kontluğu almaktan başka seçeneğin yok," diyerek gerçeği ona hatırlattı.

"Bunu istediğimi sanmıyorum!"

"İstemediğini biliyorum ama yaşadığın ortaya çıktığı için kanunlar seni buna zorlayacak. Ve ben de hafifleyeceğim. Dönüşümlü olarak kontluk yapmak iyi fikirmiş. Hatırlat da yedi yıl sonra yeni bir ölüm planı yapalım!"

Dave ilk kez gerçek anlamıyla gülümserken, Bradley'nin unvanı istemediğine şaşırmıştı. Şüphesiz kardeşi bu dünya içinde kontluğun nimetlerinden faydalanmış ve istediği her şeyi elde etmişti. Servetlerini katlamıştı ve şimdi kalbindeki yorgunlukla kendi başına kalmak istiyordu. İhanete uğramış bir adamın bedbahtlığını taşıyordu. Dave onu anlıyordu. Aşk karşısında diğer bütün konuların görünmez olurcasına silinmesini anlıyordu. Paranın, zenginliğin, unvanın bir kadının aşkına göre hiçbir değeri olmayışını da anlıyordu. İnsanı mutlu eden bütün o şeylerin tek bir kalp kırıklığıyla insanı nasıl boğabildiğini de görüyordu. Ve kendisi de artık Sicilya Krallığı'ndaki o huzurlu hayatına dönse bile mutlu olamayacağını biliyordu. Kalbini burada bırakacaktı. Bir kadında... Sarışın, cadaloz ama özünde iyi bir kadında... Kanatıldığında gözünü kırpmadan bütün gemileri yakan o kadında...

Dave şimdi kardeşinin de aynı kalp kırıklığında olmasını berbat buluyordu. Barlow kardeşlerin, tüm güçlerine, unvanlarına, mülklerine, yıkılmaz bencilliklerine darbe vurup hayatlarından çıkan o kadınlara içerken, içinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Yaşamak bile eziyet oluyordu.

Genç adam iç çekerken sıkıntıyla konuşmaya devam etti. "Şeytanlar daima Barlow ailesini sevmiştir! Görünen o ki hiçbir zaman bizi terk etmemişler."

"İyi birer adam olmadığımız için!"

"Bu doğru, kardeşim... Barlow erkekleri türünün en kötü örneği."

"Birinin lanet olmalı bu!"

Dave düşünüyormuş gibi yaparken muzipçe baktı. "Şu büyük teyze Leydi Holloway'i hatırlıyor musun? Hani bir keresinde yatağına fare koymuştuk."

"Ve servis kapağının içine yüzlerce hamam böceği doldurmuştuk."

"Elbisesinin ucunu şömineye ittiğimizi ve neredeyse kadını yakacağımızı da unutma!"

"Saç fırçasındaki solucanlar en kötüsüydü."

Dave geçmişe gidip gülümserken "Onun ikimizi lanetlediğine eminim," dedi.

Bradley de ağabeyine gülümsedi. "1810'daki o yaz akşamı malikâneden kaçarak gittiğinde ne dediğini hatırlıyor musun? Gözlerini ve burun deliklerini o kadar açmıştı ki, etrafta uçuşan ateşböceklerinin içine kaçacağından korkmuştum. *Dave ve Bradley Barlow* demişti büyü yapan bir cadı gibi. *Siz büyük birer günahkârsınız. Babanız bütün gün sizi kırbaçlamadığı için çok pişman olacak. Hayatınız felaketlerle geçecek!*"

Dave, kardeşinin Leydi Holloway'i taklit edişi karşısında kahkaha attı. Sonra kendisi de ellerini kaldırdı ve boğuk sesiyle kadını taklit etti. *"Siz lanetlendiniz! Çocuklar bu kadar kötülüğü bilmez. Şeytan girmiş içinize. Tanrı sizi affetsin!"*

İki genç adam geçmişin bu tatlı anılarıyla biraz olsun keyiflenmişti. Dave kardeşine gülümsedi. "Oysa henüz altı yaşındaydın."

"Sen de dokuz. Aramızda üç yaş olmasına rağmen seni bir kahraman olarak görüyordum. Solucan fikrini söylediğinde bir dâhi olduğunu düşünmüştüm. Sana hayrandım."

Dave'in gülüşü ansızın solarken "Sana iyi bir ağabey olamadım," dedi itiraf eder gibi.

"Sen dünyanın en iyi ağabeyiydin. Bir arkadaştın," diyen Bradley ona erkeklere özgü o işbirliğiyle baktı.

"O yaşlı bunağa lanetlenmediğimizi göstermeliyiz," diyen Dave yeniden muzipçe baktı.

"O, iki asır önce öldü."

"Biliyorum ama bir yerlerde durup, o koca burnunu bükerek bize pis pis baktığına eminim. Onu memnun etmemeliyiz, kardeşim."

Dave aslında başka bir kadını memnun etmek istemiyordu. Ona yenildiğini göstermemeliydi. Kristy'nin tüm yaptıklarında haklı olduğunu bilse de, Lilybeth'i kesinlikle affedemiyordu. O kadına karşı yenilmemek için her şeyi yapmaya hazır olan genç adam, aklına gelen bir fikri söyledi. "Yaşıyor olmamı kutlamalıyız!"

Bradley kararmış gözlerini kaldırdı. "Ne demek bu?"

"Bir balodan bahsediyorum, kardeşim. Bütün aristokrasi şu an yaşadığımı biliyor. Bir kutlama vermek zorundayız."

Bradley ona ne istersen yap der gibi baktı.

"Davetlileri ben ayarlarım," diyen Dave gözlerini kısmıştı.

"Hiç kimseyi tanımıyorsun!"

Bradley'nin itirazıyla genç adam başını salladı. "Doğru! Her neyse... Davetlileri sen belirle ama oraya bir kişilik boşluk bırak. Orayı ben dolduracağım!"

"Leydi Abbington'ı çağıracaksın!"

Kardeşinin tahmini elbette doğruydu. Dave ona kötü bir gülüş atarken başını salladı. Ve içinden ekledi.

Barlow ailesine yenilgiyi yaşatmak yerine, onlara büyük bir galibiyet yaşattığını görecek!

Kristy, kendi topraklarına döndüğü için bu kadar mutsuz olmayı gururuna yediremiyordu. Oysa gerçek buydu. İçinde saniye saniye artan büyük bir acıyla evine dönerken gözyaşlarını tutamadı. Ne kalbini sakinleştirebildi, ne de kendini avutabildi. Dönmek demek, daima mutlu olduğu o topraklara gitmek demekti. Şimdi mutlu olmak bir yana, İngiltere'ye giderken bir parçasını bıraktığı Cawdor bile artık ona bir hapis gibi geliyordu. O bir parçası bundan sonra İngiltere'deydi. Aslında bir parçası değil, varlığının tümü orada kalmıştı. Kalbini o adama vermekle en büyük hatayı yapmıştı ve şimdi bunun bedelini o soğuk kalede yapayalnız olmakla ödeyecekti.

O gece, kocasının onu kovduğu gece, sabahı beklemeden yola çıkmak istemişti. Günün aydınlanmasının bir fayda getirmeyeceğini biliyordu. Arabacı Garrison onu götürmek için fazla hevesli olmamıştı. Kristy'nin gidecek olmasına duyduğu üzüntüden değil, bu kadına hizmet etmenin yarattığı ezadan dolayı hoşnutsuzdu. Onu götürüp götürmemeyi efendisine soracağını söylediğinde, Kristy bir an için Bradley'nin gitmesine izin vermeyeceğini umut etmişti. Doğru, bu bir umuttu ve büyükbabasının katiline dair umut beslediği için kendinden bir kez daha nefret etmişti. Bradley onun gidişinin mümkün olan en kısa sürede gerçekleşmesi için o gece yola çıkmalarına izin vermişti. Kristy bu yanıtla artık her şeyin bittiğini, geri dönüşü olmayacak bir şekilde sona erdiğini anlamıştı. Bu yüzden sahibi ve çalışanlarıyla beraber herkesin kendisinden nefret ettiği bu yerden giderken, kimseyle vedalaşma gereği duymamıştı. Belki Greta, Rossie ve diğer hizmetçilerle görüşmesi gerekiyordu ama bunu yapmaya da istekli olmamıştı. Onların nefretini de görürse, buna dayanamayacağını biliyordu.

Garrison onu öğlene doğru Cawdor'a ulaştırdı. Cawdor'un yer aldığı Highland toprakları bembeyaz bir örtünün esaretindeydi. İngiltere'de yüksekleri esareti altına alan karlar, burada düştüğü her yeri beyaza boyamıştı. Görkemli manzara ve yüce dağlar öylesine büyüleyici görünüyordu ki, insan sadece bu eşsiz

resmi izleyerek saatlerini tüketebilirdi. Oysa bu güzellikler bile genç kadın için bomboş bir duvar kadar anlamsızdı. Manzara, sadece içindeki soğukluğu arttırıyor, bu soğuk ise dokunduğu her yeri adeta *yakıyordu*. Kristy'nin geldiğini ilk gören kişi Edwin'di. Kalenin ve o bölgenin sahibi Ewan McAlister'in en sadık adamlarından biri olan Edwin, Kristy'yi gördüğü ilk gün kalbine kazımıştı. Öyle ki sayısız kez ona evlenme niyetini açmış, Kristy her defasında buna bir oyun gibi gülümseyerek itiraz etmişti. Elbette Edwin'i kibarca reddederken, zaten evli olduğunu söylememişti. Şimdi de kimseye bundan bahsetmeyecekti. Yaşadığı o kısa mutluluk günlerinin ardından kedere boğulduğu bu evliliği ömür boyu kalbinde bir sır olarak saklayacaktı.

Kederini küçük bir gülüşle gizlemeye çalışan genç kadın, arabadan inerken Edwin'e içten bir karşılık verdi.

Genç adam "Sonunda döndün!" diyerek ona sımsıcak bir bakış attı.

Kristy "Döndüm," dedi. Keyifli görünmek için biraz daha gayret gösterdi.

Edwin onun dönüşü karşısında oldukça mutluydu. Bu mutluluğu sesine de yansırken arabacıya dönüp "İçeriye girip biraz dinlenin," dedi.

Yaşlı adam somurttu. "İngiltere'ye dönmem gerek." Daha fazla konuşma gereği duymadan atlarını yönlendirdi ve hızlıca oradan ayrıldı.

Kristy onun arkasından bakakaldı. Sanki yaşadığı o masalsı hayat Garrison'ın gidişiyle resmî olarak da bitiyordu. Sanki sevdiği adama dair her şey arabacısının gidişiyle yavaşça siliniyordu. Sanki yaşadığı her şey bir düşten ibaretti ve şimdi acımasız gerçeklerle yüzleşiyordu. Buna hazır değildi. Bradley'ye adanmış olan kalbinin huzur bulması mümkün değilmiş gibi hissetti bir anda. Ömrü boyunca buna katlanmak zorunda olduğunu biliyordu. Bildiği tüm acılar onu esir aldı ve gözleri de bu acıdan nasibini alıp yeniden sızlamaya başladı. Gözyaşlarının akmak için bir hayli gayret gösterdiğini anlayınca zor da

olsa gülümsedi. Bu, tamamen yapay bir gülüştü ve Edwin de bunu fark etmişti.

"Sen iyi misin?" diye sordu genç adam. Kristy'nin koluna dokunup onu iç avludan yürütmeye çalıştı.

"İyiyim, sadece yolculuk beni yordu."

"Neden döndün? Yani dönmene çok sevindim ama giderken buradaki hayatının bittiğini söylemiştin?"

"İngiltere bana göre değildi, Edwin."

"Elbette değildi. O kibirli İngilizlere hizmet etmek en baştan beri onur kırıcıydı." Kristy gözlerini yere eğdi. Genç adam yanlış bir şey söylediğini fark edip "Sen onurlu bir kadın olarak katlanamadın," diye devam etti.

Kristy onurlu olmanın yanından bile geçmediğine emindi. Düşmanıyla karşılaşmış ve onu görür görmez öldürmek yerine ona umutsuzca âşık olmuştu. Daha ölümcül olanı ise onunla mutlu bir hayatı gerçekten düşlemişti. Bu affedilmezdi. Edwin ve diğer adamlar bu gerçekleri öğrendiğinde, onların gözünde tüm saygısını yitireceğini anlayıp sessiz kaldı. Kaleye girerken sorgulamaların uzamamasını diledi. Şimdiden büyük bir tedirginlik yaşıyordu ve İskoçya'daki sevdiği insanların onun yaralarını sarmasını diliyordu. Bu insanların ilki hiç şüphesiz Lorna'ydı. Hayatın hemen hemen bütün acılarını çekmiş olan kadın, Kristy'nin neler yaşadığını anlayacak bilgelikte, onu yargılamayacak olgunlukta birisiydi. Ne şanstır ki Kristy henüz kaleden içeriye girmeden onunla karşılaştı.

Lorna elinde su dolu bir kovayla iç avluya çıkarken Kristy'yi fark etti. Elindekini derhal bırakıp neredeyse çığlık attı. "Aman Tanrım! Kristy McNair!" diyen genç kadın zaman kaybetmeden karlara bata çıka Kristy'ye koştu. "Ah, nihayet geldin mi? Seni nasıl özlediğimi biliyor musun?"

Kristy'yi sımsıkı sardığı için genç kadın zorlukla konuştu. "Geldim ama gelir gelmez beni öldürmek istediğini bilmiyordum."

Lorna kahkaha atıp kendini çekti. Kristy'nin gülüşü gerçek olsa da, yüzündeki yorgunluk da gerçekti. "Ne kadar da solgun

görünüyorsun, hayatım. Buna rağmen güzelliğinle hâlâ her şeyi gizleyebiliyorsun. Ah, bu gerçek bir meziyet!"

Kristy bezgince baktı. "Berbat göründüğümü biliyorum. Beni süslü kelimelerle avutmaya kalkma, Lorna."

Edwin atıldı ve tek kaşı havada "Kesinlikle çok güzel görünüyorsun," dedi.

Lorna ona ayıplar bir bakış attı ama hemen ardından yeniden sımsıcak gülümsedi. Bir an sonra Kristy'nin pelerininin başlığını indirdi. Yarı bir şekilde bağlanmış saçlarını sırtından alıp önüne getirdi. "Hiç değişmemişsin," dedi keyifli bir sesle.

Kristy başını salladı. "Çok değiştim."

"İçeride konuşalım. Her şeyi duymadan bu soğukta donup kalmak istemem."

Kristy ona uydu. En yakın arkadaşının kolunda, kalenin salonuna geçti. Orada Leydi Charlotte'u görünce biraz daha mutlu oldu. Charlotte'un, ikiz kızlarına ve Lorna'nın kızına bir şeyler anlattığını görünce öylece durup, onları seyretmek istedi. İkizlerden Emma ve Betty ile kuzenleri Lucille genç kadını ağızları ve gözleri kocaman açılmış bir halde çıt çıkarmadan dinliyorlardı. Charlotte bir yandan kasnağına iğneyi özenle geçirirken, bir yandan da çocukluğundaki bazı anıları abartılı ifadeleriyle anlatıyordu.

"Sonra zıplayan kurbağayı yakalayıp benim üstüme attı."

Küçük kızlar hep bir ağızdan dehşetle inlediler. "Anne, bu çok iğrenç! Leydilere kurbağa atılmamalı," diyen Betty karakter olarak annesine çekmiş, bir prenses olduğunu hayal eden süslü bir kızdı.

Emma ise babası gibi bir savaşçı olmayı düşleyen minicik bir kahramandı. "Ben de kurbağaya dokunabilirim. Hiç korkmam ki... Lucille de benimle birlikte kurbağa yakalayabilir, değil mi?"

Lorna'nın kızı anlamlı kelimeler kuramayacak kadar küçüktü. Cevabı yüzünden anlaşılan Lucille ağlamaklı bir ifade ile Emma'ya baktı.

"Kurbağalara değil ama mesela bir tavşana dokunmanıza izin verebilirim," diyen Charlotte başını kaldırınca, orada bir

yerde gizlenmiş olan Kristy'yi fark etti. Genç kadın mavi gözlerini sonuna kadar açarak "Kristy!" diye bağırdı. Küçük kızlar da hemen o tarafa döndüklerinde, özellikle saçlarını çok sevdikleri Kristy'yi görmeleriyle hep bir ağızdan çığlık attılar.

Kristy coşkuyla onlara koştu. Herkese tek tek sarıldı ve onları ne kadar özlediğinden bahsetti. Çocuklarla geçirdiği bu zamanda bir nebze olsun yaşadığı kötü anıları unutmuş olsa da bu iyimser hali çok sürmedi. Charlotte kızların bakıcısını çağırıp onlarla ilgilenmesini söylediğinde üç kadın baş başa kalmışlardı. Bu, apaçık bir şekilde sorgulanma demekti. Bu, saklamaya yemin ettiği her şeyi anlatmaktı. Kristy başta kendine bir söz vermişti ama artık bu sözü tutmaktan uzaktı. İçindeki kederi birileriyle paylaşmazsa ölebilirdi. Lorna ve Charlotte onun en yakın iki dostuydu.

Charlotte, McAlister topraklarının bir zamanlar zalimliği ve İngilizlere olan nefretiyle bilenen efendisi Ewan McAlister'ın İngiliz karısıydı. Onların hikâyesi de bir düşmanlıkla başlayıp, müthiş bir aşka dönüşmüştü. Ewan başta bütün zalimliklerini bir an olsun sakınmadığı bu İngiliz soylusunun aşkına yenilirken fazla direnememişti. Lorna ise ağabeyinin sağ kolu Darren'la evliydi. İki kadının da aşkı, başlı başına masallara inanmak için geçerli bir sebepti ama herkes onlar kadar şanslı olmuyordu. Kristy de o şanssızlardan biriydi. Onun aşkı hızla başlamış olsa da aynı hızda bitmişti. Parlayan bir ateşin ansızın sönmesi kadar trajikti.

Kristy trajedisini iki kadına anlatırken, ikisi de tek kelime etmeden onu dinlediler. Genç kadın en sonunda buraya döndüğünü söyleyip konuşmasını bitirdiğinde Charlotte iç çekti. "Ah, bu tam bir destan..."

Kristy kederle "Kötü biten bir destan," dedi.

"Bittiğini kim söyledi?"

Araya giren Lorna'ydı. Charlotte daha kırılgan, daha nazeninti ama Lorna bir erkek gibi yetişmişti. Onun karakterinde zorluklardan kolayca pes etmek yoktu. Kristy'yi yüreklendirmeye azmetmiş olan genç kadın, içindeki umudu dile getirmekten çekinmedi. "İçimden bir his hiçbir şeyin bitmediğini söylüyor!"

Kristy ona bütün umudunu yitiren oldukça kötümser bir bakış attı. "Yanılıyorsun, Lorna... Bitti. Hem söylesene, nasıl devam edebilir ki? Onunla aramızdaki şeyler aşılacak kadar önemsiz şeyler değil. Eğer aşılabilseydi bunun için savaşırdım. Beni bilirsin... Ama o adam büyükbabamı öldürdüğünü itiraf etmişken..."

Charlotte elini kaldırıp onun sözünü kesti. "Sen de hemen buna inandın, öyle mi?"

Kristy ona şaşkınca baktı. "Kendisi itiraf etti, nasıl inanmam?"

"Tanrı aşkına, Kristy! Sen ne zamandan beri böyle saflaştın? Adam belli ki seni yaralamak istemiş. Az önce, 'Oysa Bradley bu kötülüğü yapacak biri değildi,' dememiş miydin? Belli ki senin onu öldürme planına karşı, o da bu yolla senden intikam almak istemiş."

"Ben onu öldürmeyi planlamadım. Amacım sadece yaralamaktı. Aslında sıkı bir dayak yemesini istemiştim. Ne yazık ki neticeye ulaşmadı."

"Konumuz bu değil! Ne dediğimi işittin mi? Kocan senin kalbini bilerek kırmak istemiş!"

Kristy bu ihtimal üzerinde durmamıştı. Bradley itiraf ederken öylesine emin, küstah ve kötü bakmıştı ki Kristy bunu sorgulamamıştı bile. Şimdi düşününce ihtimal verebilirdi ama henüz dün gece yaşanmış ve sıcaklığını koruyan bu konuşmanın dehşetini yaşarken, mantıklı olanın itiraz etmek olduğunu düşündü. "Hayır, bu anlamsız!" derken gözlerinin önünde beliren tek şey, Bradley'nin sert çehresi oldu. O bakışlar her şeyi yapabilecek bir adamın gaddarlığını taşıyordu.

"Bence de bu çok olası," diyen Lorna, Kristy'nin elini kavradı. "Sen de aklını dinlersen bize hak vereceksin."

Kristy düşünmekten, aklını dinlemekten uzaktı. Eyleme geçerken yalnızca duygularının hükmünde hareket etmişti. Üstelik o anları daha fazla anımsamak, tekrar yaşamak istemiyordu. İtaat etmiş gibi dursa da, bu ihtimalin zayıflığını kalben kabullenmişti.

"Her şeyin düzeleceğinden eminim," diyen Charlotte da elini onun sırtına koydu. "Bazen fırtınaya alışmışken birdenbire güneş açar."

"Benim hayatıma bir daha asla güneş açmayacak."

"İzin ver de bunu hep birlikte görelim," diyen Lorna anlayışla gülümsedi. "Belki de o adam gerçekten kötü biridir. Ya değilse? Hemen umutsuzluğa kapılmanı ve her saniyeyi kendine zehir etmeni istemiyorum, hayatım. Bekleyelim."

Kristy hafifçe tebessüm etti. "Bu, o adama ilk aldanışım değildi ama söz veriyorum son olacak. Bu yüzden bana teselli ve aptalca bir umut vermek yerine, beni yeniden aranıza kabul edin."

Charlotte alınır gibi baktı. "Burası zaten senin evin. Yoksa değişeceğimizi mi sandın?"

Lorna söze girdi bu sırada. "Biz değişmedik ama sanırım Kristy kendisinden bahsediyor. Burayı artık evi gibi görmediği ortada. Kalbini o evde bırakmış."

"Ah, benim iyi kalpli dostlarım, söylesenize nasıl dayanacağım?" diyen Kristy bir süredir zorlanarak tuttuğu gözyaşlarını artık özgür bıraktı. Yapabilse, içinden geçen tüm acıları bu şekilde akıtmak, söküp atmak isterdi. Ağlamanın acılara çare olduğu görülmüş şey değildi. Rahatlattığı da koca bir palavraydı. Kristy ağlarken acıyı yeniden, bir bıçak kesiği gibi hissediyordu. İki kadının ona sarılmasına izin verdiğinde gözlerini sımsıkı kapatıp, gözyaşlarını umarsızca akıtmaya devam etti. Ta ki minik, küçücük adımlar işitene kadar.

"Anne, bize de sarılın," diyen küçük Betty kapıda göründü. İkizi ve kuzeni de koşarak gelip, ona çarparak durduklarında kadınlar bir süredir iç içe geçmiş kollarını çözüp birbirlerinden ayrıldılar. Herkesin gözleri nemlenmişti.

"Buraya gelin," diyen Kristy önce gözyaşlarını sildi, sonra kollarını açtı. Üç minik kız koşarak onun kollarına atladılar. Bir süre sonra ikisinin elleri saçlarını okşamaya başlamıştı.

"Saçların uzadı mı, Kris Teyze?" Soruyu soran Betty'ydi. Uzun saçlara bayılıyordu.

Kristy "Bilmem," deyip gülümsedi. "Örmek ister misiniz?"

İki kız da başını salladı. Onlardan daha küçük olan Lucille, annesinin kucağına atlayıp, hâlâ bırakmadığı o alışkanlıkla başparmağını ağzına sokup emmeye başladı. Bir süreliğine kocaman, yeşil gözlerini Kristy'nin büyüleyici, kızıl saçlarına dikti ama sonra uykuya yenilip gözlerini yumdu. Betty ve Emma ise genç kadının upuzun saçlarını her bir yandan çekerek becerik-sizce örmeye başladılar. Kristy kafasındaki acının biraz daha sürmesi halinde, kalbindekinin geçebileceğini anlayıp gülümsedi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyen Charlotte ona mahcupça baktı. Kızları zavallı kadına büyük bir işkence yaşatıyordu.

Kristy "Ben de onların minik ellerini özledim," dedi. "Bu defa çok fazla çekmiyorlar."

"Senden sonra benim saçlarıma üşüştü bu ufacık canavarlar. Tanrıya şükür döndün de onlardan kurtuldum."

Charlotte somurtsa da duramadı ve içten bir şekilde gülümsedi. "Kızlarım zaten kızıl saç seviyorlar, Lorna. Seninkiler gibi iz karası simsiyah saçları değil."

"Benimki iz karasıysa, sizinki de yumurta sarısı..." Lorna'nın gülüşü daha da genişledi. "Zavallı ağabeyim bir tanesiyle baş edemezken, o acılı hayatına iki tane daha baş belası eklendi."

"Onun bundan hiç de şikâyetçi olmadığını hepimiz biliyoruz," diyen Kristy, Charlotte'a dostane bir bakış attı.

Kristy ilk zamanlar Charlotte için bir tehditti. Genç kadın, Kristy'nin güzelliğiyle kocasının aklını karıştıracağını düşünmüştü ama bu düşüncesi için Ewan neredeyse onu pişman etmişti. Kristy kendi halinde biriydi ve güzelliğini bile fark etmeyen mütevazı bir karakteri vardı. Charlotte tanıdıkça onun bir tehdit değil ancak iyi bir dost olacağını fark etmiş ve tüm soğukluğu gidermişti. Şimdi onun acılarına da ortak olmak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Charlotte geçmiş tecrübelerine dayanarak Bradley Barlow denen o adamın da hatasını anlayacağından emindi. Kristy'nin anlattığına göre adam çoktan ona kapılmıştı. Hem Kristy öylece bırakılıp unutulacak bir kadın değildi. Onun varlığını kaybetmek bir erkeğin yapacağı en büyük aptallık olurdu. Charlotte devasa mülkleri idare

eden, kontluğu, gücü, her türlü imkânı elinde bulunduran böylesine kudretli bir adamın zeki olacağının farkındaydı. Hiçbir aptal bunca şeyi yönetemezdi ve hiçbir aptal Kristy'yi hiç var olmamış gibi silip atamazdı!

***

Lilybeth Abbington derin bir nefes aldı. Boğulmamak için aldığı bu derin nefesler son dakikalarda oldukça sıklaşmıştı. Whiteford Hill denen malikâneye yaklaştıkça da soluksuz kalması tehlikeli bir seviyeye ulaşmıştı. O adama yakın olduğunu bilmek bile böylesine heyecan verirken, Lilybeth onu görünce sakin kalmak için bütün gücünü kullanması gerektiğini anladı. Öte yandan heyecanlı olmak öfkesini dindirmiyordu. Dave Barlow'a hâlâ büyük bir nefret duyuyor, ondan hakkıyla intikam alamadığı için adeta kuduruyordu. İçinden *Aşağılık serseri!* diyerek bir kez daha küfretti. O adam utanmadan bir de balo veriyordu, öyle mi? Kutlama balosu! Galibiyetini kutlamak için verdiği bu balo, Lilybeth'in mağlubiyetinin kutlanmasıydı aslında... Hangi aklı noksan kendi mağlubiyetini kutlardı ki? Ne yazık ki Lilybeth Abbington bunu yapmaya mahkûmdu. Bir yalan söylemişti ve o yalan, Dave'i kahraman yapmakla kalmamış, onun şöhretini daha da arttırmış, Lilybeth'in durumuna ise hiçbir olumlu katkı yapmamıştı. Lilybeth intikam almak için ateşlediği silahı yanlış tutmuş beceriksiz bir düşmandı. Kurşun doğrudan kendisini hedef almıştı.

Leydi Radcliff'in bir süredir coşku ile övgüler dizdiği Dave Barlow efsanesini artık duymak istemiyordu. Neyse ki yol bitmiş ve araba durmuştu. Midesini altüst eden o yorucu yolculuk ve yaşlı kadının sözleri Lilybeth'i neredeyse felce uğratmış olsa da, şimdi daha beterine katlanacağını bilmek ölümüne yürümekle eşdeğerdi. Kutlama balosunun en aş konuğu kendisiydi. Dave Barlow'un kimliğini açığa çıkaran müthiş kadın! İnsanlar bu sebeple onu da övmüşlerdi. Övgünün karın doyurmadığı, dahası iflastan kurtarmadığı açıktı.

Lilybeth içindeki o kızgınlığı, acıyı ve intikam alamamanın verdiği o eksikliği en derinden hissederken arabadan indi

Leydi Radcliff baloya beraber gitmeyi teklif ettiğinde, Lilybeth bir arabacı bulmakla uğraşmamak için bunu kabul etmişti. Üstelik Dave'in gidişinin ardından kendisini öyle yapayalnız hissetmişti ki, bir yerlere çıkmazsa delireceğini düşünmüştü. Tercihen Dave ile ilgisi olmayan bir yerlere gitmek isterdi ancak gelen davetiye bunun tam aksi olmuştu. Lilybeth için bir yerlere çıkma isteği bir işkenceye dönmüştü artık. Nihayet balo günü geldiğinde, Dave'in sinirden köpürdüğü yakası açık o elbiseyi anımsatan cüretkâr bir elbise giyip, Leydi Radcliff'in arabasıyla yola çıkmıştı. Ve şimdi, soğuk bir cumartesi gecesi, meydan okuyan bir tavırla o adamın evinden içeriye giriyordu.

Genç kadın başını dikleştirdi. Leydi Radcliff'in beceriksiz hizmetçisinin fazla sıktığı korse ve içindeki o sıkıntı yüzünden nefes almak yeniden zorlaşınca dua etti. Bu geceyi bir öfke ya da ağlama krizi olmadan bitirmek için kendiyle savaştı. Nancy Radcliff olmasa şüphesiz buraya gelmeye cesareti olmazdı ama bu kadın nadiren de olsa işe yarıyordu.

İki dul kadın salondan içeriye girerken tüm yüzler onlara çevrildi. Bu bakışları üstüne almayacak kadar soylular dünyasını iyi tanıyan Forrester Kontesi, Lilybeth'in kulağına doğru "Herkes sana bakıyor," diye fısıldadı.

"Eski elbiselerimden birini giydiğim içindir!" diyen Lilybeth ilk kez dürüstçe kıyafetinden bahsetti.

Şaşılacak şey ki, Leydi Radcliff ona daha önce giydiği bir elbiseyi yeniden giydiği için yergi dolu bakışlar atmak yerine samimice gülümsedi. "Ah hayır, hayatım! O sebeple değil. Herkes kayıp Walsham Kontu'nu onlara kazandıran kadına bakıyor."

Lilybeth dudak büzerek "Ne iyi bir şey yapmışım," diye mırıldandı.

"Yılın en büyük haberini patlattın. Kendinle övünebilirsin."

Genç kadın kendinden nefret ediyordu. Bu aptal planı yaptığına inanamıyordu. "Övünüyorum zaten, tatlım," derken oldukça yapmacıktı. Bir anlığına gözlerini kapatıp kendini teskin etmeye çalıştı. Bu sırada "Demek sonunda geldiniz, leydim... Ben de sizi arıyordum," diyen biri karşısında durunca genç kadın

korkuyla sıçradı. Adamı görmesine gerek yoktu. Onu tanıyordu. Kulağına çapkın ve ahlaksız bir sürü şey fısıldamış olan bu sesi nasıl unutabilirdi ki? Başını havaya kaldırıp, o uzun boya, o aşina alaycı gözlere baktı. Dave'in ifadesi keyifliydi. Lilybeth onun usta bir düzenbaz olduğundan emindi.

Lilybeth elini kibarca uzatıp "Bunu kaçıramazdım," dedi manidar bir sesle. "Bütün aristokrasi sizin asıl kimliğinizi öğrenirken buna şahit olmamak aptallık olurdu."

Dave Barlow, kadının elini nazikçe öptü. "Buna neden olduğunuz için kendinizle gurur duymalısınız."

Sözleri bir iltifat gibi görünse de, o mavi gözlerde yanan öfke ateşini iyi tanıyan Lilybeth gerçeği fark etti. Dave'in gözleriyle kesişen gözlerine kibirli bir bakış yerleşirken, ilk kez zafer hissini tattı. Onu delirtmekten memnundu. "Elbette gurur duyuyorum," dedi kendinden emin bir sesle.

Dave'in kızgınca bakan gözleri kadının yüzünden usulca kayıp, aşağıya, elbisesinin açıklığına gitti. Gördüğü cüretkâr manzarayla kaşları çatılan genç adam sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Lilybeth'in zafer hissi katlandı.

"Leydi Abbington sayesinde sizi tanıma şerefine eriştik, lordum!" diyen Leydi Radcliff her zamanki gibi dikkatleri çekme çabasıyla söze girdi.

Dave onun sesiyle gözlerini Lilybeth'in o ölümcül günahları taşıyan elbisesinden çekti. Kadını heyecanlandıracak kadar çekici bir sesle konuştu. "O şeref bana ait."

Lilybeth bu sırada onları dinlemiyormuş gibi gözlerini salonda gezdirdi. Dave'i çıldırtmak adına "Lord Jurnigham nerede? Onu göremiyorum," dedi.

"Ne yazık ki Lord Jurnigham bu gece bize katılamıyor!"

Dave'in küstah sözleriyle Lilybeth şaşkınca baktı. "Hangi sebeple? Ah, yoksa o saygıdeğer kontu davet etmediniz mi?"

"Oh tatlım, sana söylemeyi unuttum," diyen Leydi Radcliff cevap vermek için araya girdi. "James, dün sabah ava giderken yaralanmış. Kör bir avcı, zavallı lordu oldukça münasebetsiz bir yerinden vurmuş."

"Ne?"

Lilybeth'in dehşetle açılan gözleri derhal Dave'i buldu. Kaşları çatık bir halde Dave'e bakarken, genç adam adeta sırıttı. "Birkaç güne kadar ayağa kalkar. Ancak ne büyük talihsizlik ki uzun süre oturamayacak."

Lilybeth'in şaşkın bakışlarına ansızın öfke yerleşti. "O avda siz de bulunuyor muydunuz, lordum?"

"Kardeşim ve beni de davet ettiği için geri çevirmedik."

"Anladım," diyen Lilybeth imayla devam etti. "Şans sizden yanaymış. Yaralanan siz de olabilirdiniz."

"Ben iyi bir avcıyım, leydim." Genç adam tek kaşını kibirle kaldırdı. "Av olmak bana göre değil. Buna izin vermem."

Leydi Radcliff küçük bir kahkaha atıp, gözleri birbirine kenetlenmiş bu iki düşmanın temasını kesti. "Yakında sizi avlamak için de sıraya girecekler," dedi neşe içinde. Dave ona döndüğünde "Leydiler," diye devam etti. "Sizinle evlenmek isteyenlerin uzun bir kuyruk oluşturacağından eminim."

Lilybeth bu sözlerle korku içinde kaldı. Neredeyse yaşlı kadına düşmanca bakacaktı. Bu konuyu neden durduk yere açıyordu ki? "Yoksa sizin de öyle bir niyetiniz mi var, lordum?" diye sormaktan kendini alamadı. Sözü biter bitmez bunu söylediğine pişman oldu.

Dave bu fırsatı kaçırmadı. Yeniden Lilybeth'in gözlerine diktiği o çapkın bakışla "Elbette," dedi. "Uygun bir eş bulursam neden olmasın?"

"Bütün bekâr, genç kızların size uyacağına eminim," diyen Leydi Radcliff, Lilybeth'i nasıl da yaraladığını bilmiyordu. "Elbette zengin ve görgülü bir aile kızı olması en münasip olanıdır."

Dave küstah bir tavırla yanıt verdi. "Tam da böyle bir eş arıyorum. Genç, zengin, görgülü ve elbette güzel bir aile kızı..."

Lilybeth daha fazla dayanamadı. Düşüp bayılmadan evvel kaçıp gitmeliydi. "Leydi Wharton'a selam vereceğim," diyerek nezaket gösterilerine girmeden onların yanından hızlıca ayrıldı. Evelyn'in yanına gitmeden önce servis yapan bir uşaktan dolu bir kadeh viski aldı. Sonra düşündü. Dave'in sözlerini... Genç,

zengin, görgülü, güzel kızları... Lilybeth bunların hiçbiri değildi. Belki bir parça güzelliğe sahipti ama sosyeteye henüz takdim edilmiş o genç kızlardan hiçbiriyle yarışamazdı. Dave'in bunu hatırlatması kalbini kırmıştı. Zaten paramparça olan kalbindeki her bir parça onun tek sözüyle, tek bakışıyla bölünmeye devam ederken, Lilybeth bu gecenin sonsuzluk kadar uzun olacağını anladı. Üstelik Dave onu yakınında tutacaktı. Hikâyesini anlatırken herkes Lilybeth'in fikrini soracak, genç kadın da Dave'in meziyetlerinden bahsedip duracaktı. Kibirli ve alçak bir adamı, kendisini kandıran, kalbi üstüne aşağılık bir oyun oynayan o adamı göklere çıkaracaktı. Üstelik bütün kadınlar ona hayranlıkla bakacak ama hiçbiri onun Lilybeth gibi bir kadınla ilgilenmiş olabileceğini düşünmeyecekti. Lilybeth daha önce evlenmemiş böylesine şöhretli bir adamın, dul, yirmi dokuz yaşında, iflas etmiş bir kadınla ilgilenmesinin olası olmadığını biliyordu. Herkes de bunun farkındaydı. Bu yüzden kimse o kahraman, çekici, yakışıklı, güçlü Dave Barlow'un, bir yenik olan Lilybeth Abbington'ın yatağına girdiğini, onu baştan çıkardığını bilmeyecekti. Lilybeth de onlara bir zamanlar bu adam tarafından değerli görüldüğünü söylemeyecekti. Değerli görülmemişti ki zaten! O sadece intikamı için, kendilerine şantaj yapan kadına hak ettiğini vermek için oradaydı. Lilybeth'i en çok yaralayan buydu. Gördüğü özen, verilen değer, güzel sözler, hayranlık dolu bakışlar yalandı. Her şey bir yalanın acı veren parçalarıydı. Evet, kendisi de suçluydu. Şantaja başvurmuştu ama çaresizlik içinde kalmıştı. Akıldan ve makul olmaktan uzak bu yola başvurduğu için zaten daima pişmanlık duymuştu. Hem, neticeye bile ulaşması imkânsız olan tehditlerinin bedelini bu kadar ağır ödemek büyük bir haksızlıktı!

Lilybeth şimdi yeni bir pişmanlığın pençesindeydi. Dave Barlow alçağın biriydi ve genç kadın onun hafızasını kaybettiğini söylediğine inanamıyordu. Onu rezil etmek varken... Dave Barlow olduğunu bilerek gizlediğini duyurmak varken, böyle masum bir yalan söylemenin kendi intikamıyla ne ilgisi vardı ki? İşte gerçek apaçık ortadaydı. Adi bir yalancı olan o adam bir kahraman olmuştu! Üstelik kardeşiyle de arası çok iyiydi. Bradley

Barlow denen o gaddar adam, bu gece hiç de öfkeli görünmüyordu. İkisi de hallerinden oldukça memnun gibiydi. Bu sırada Lilybeth, Kristy'yi göremediğini fark etti. Kadının nerede olduğunu merak ederek yeniden Barlow kardeşlerin yanına gitti. Bu defa daha güçlü durmaya yemin ederek kalabalığa karıştı. Leydi Radcliff'le beraber, birçok soylu onları çembere almıştı.

"Lordum, sevgili eşiniz nerede?" diyerek Bradley'ye alaycı bir bakış attı.

"Ben de şimdi konuklarımıza bunu açıklıyordum," diyen genç adam, Lilybeth'e herhangi bir düşmanlık belirtisi göstermeden nazikçe yanıt verdi. Oysa o da gerçekleri biliyordu ve Lilybeth de bu adamın ağabeyi kadar kendisinden nefret ettiğinden emindi.

"Sevgili karım bir süreliğine İskoçya'ya döndü. Oradaki sevdiklerini özlemiş."

"Ne kadar da çabuk! Oysa yeni evlenmiştiniz!"

Lilybeth'in inatçı sorusuyla insanların ilgisi daha da arttı. Leydi Maggart şüpheci sesiyle araya girdi. "Hakikaten... Neden bu kadar kısa sürede bir ziyarete ihtiyaç duydu? Oysa bu gece onunla tanışmak için hepimiz çok hevesliydik. Ah, yoksa bir yakını mı hastaydı?"

"Ya da..." diyen Lilybeth alaycı bir tavırla birkaç saniye durdu. "Yasal olarak kontluğu kaybettiğiniz için aranızda bir tartışma mı yaşandı?" Lilybeth, Kristy'nin öyle biri olmadığını biliyordu. Onu düşmanlığına alet ettiği için yaptığından nefret etti ve Kristy'yi görür görmez ondan özür dilemeye ant içti.

Öte yandan genç kadının hatırlattığı bu gerçek Bradley için bir şey ifade etmiyordu. Onun aksine Dave daha fazla öfkelenerek yanıt verdi. "Kristy'nin karakterinde makam, mevki ve servet gibi konular önem arz etmiyor. O bunlara değer veren ucuz kadınlardan biri değil... Leydim!"

Lilybeth ne yaparsa yapsın kalbinin parçalanmasını engelleyemiyordu. Dave'in onu durmadan yaralaması karşısında sakinliğini ve soğukkanlılığını koruması çok güçtü. Öyle ki bu acımasız ve açıkça suçlayan sözleri karşısında başı döndü. Artık

bedeni de isyan ediyordu. Bu kadar acı çok, çok fazlaydı. Genç kadın kendini toparlayarak sakince "Doğru," diye yanıt verdi. "Kristy ile tanışma onuruna erişmiştim. O, bu dünyadaki en harika kadınlardan biri. Lord Barlow'un onun kıymetini bileceğinden eminim." Gözlerini Bradley'ye çevirip gülümsedi. Ardından "İzninizle," diyerek kalabalıktan kurtulmak için hamle yaptı.

Bu sırada biri genç kadına seslenip gidişini engelledi. "Lütfen leydim, kalın ve bize Lord Dave Barlow'un nasıl bir arabacı olduğunu anlatın."

Lilybeth bunu söyleyen Sör Harper'a kederle baktı. "O, oldukça yetenekli bir arabacıydı." Gözlerini kaldırıp Dave'in neftetle ışıldayan koyu mavi gözlerine kenetledi. "Onu kaybettiğime üzülüyorum."

En sonunda arkasını dönüp kalabalıktan sıyrılmayı başardı. Bir yere oturmak, bir duvara yaslanmak, bir göğse–mümkünse Dave'in göğsüne–sığınmak istiyordu. Tam o anda, sanki düşmek üzereyken biri kolundan yakaladı. "Buraya gel!" diyen Evelyn onu çekip almıştı.

Lilybeth'i bir köşeye götürene kadar durmadı. En sonunda onu balo salonunun sağındaki büyük bir kolonun arkasında durdurdu. Lilybeth bu noktada dayanamadı. Kendini Evelyn'e itti ve ona sımsıkı sarılıp ağlamaya başladı.

Evelyn onu kollarıyla sardı. "Ah, lütfen ağlama," derken kendisi de en az Lilybeth kadar kederliydi.

Genç kadın başını kaldırıp dolu dolu mavi gözleriyle Evelyn'in kehribar rengi gözlerine baktı. "Bana ne yaptığını görüyor musun?"

"Düşünme onu..."

"Nasıl düşünmem? Tüm gece boyunca bana düşmanca davranıp, beni aşağılarken nasıl düşünmem, Evelyn? Bunlara rağmen onu hâlâ sevebildiğime inanamıyorum."

"Aşk bu kadar berbat bir şey işte... Sana kendini kaptırma derken bunu kast ediyordum!"

Lilybeth burnunu çekip dudaklarını sarkıttı. "Nereden bilebilirdim ki? Kalbimi bu kadar kolayca kırabileceğini nereden bilirdim?"

"Şu an çok öfkeli. Zamanla sakinleşecektir. O zaman senin kıymetini anlayacak."

Genç kadın başını salladı. "Sakinleşse bile durum değişmeyecek. O, zenginliğine, servetine kavuştu. Halinden oldukça memnun ve hiçbir şey umurunda değil!"

"Ama umurunda olan biri var. O da sensin. Bana onun da sana âşık olduğunu söylemedin mi? Üstelik inan bana bunu ben bile anladım. Öfkesi bu yüzden... Sana olan aşkından bu kadar kızgın."

"Ah, Rosa! Bazen çok safça konuşuyorsun! Onun bana âşık olduğunu sandığım zamanlar, Matt Higley olduğu zamanlardı. O da bir roldü. Bir oyundu. Biliyorsun işte..."

"Hayır, bilmiyorum!" diyen Evelyn kızgın bir tonda ona itiraz etti. "İnsan aşk konusunda yanılamaz ve hiç kimse... Dünyanın en iyi artisti bile âşıkmış gibi rol yapamaz. Kadınlar bunu anlar."

Lilybeth buna inanmayı her şeyden çok isterdi. Kalbi bu gerçekle atsın ve bu duygular onu mutlu etsin... Bir erkeği sevdiği için keyifli olabilmeyi de çok isterdi, ondan karşılık görmeyi ve hislerinin gerçek olduğunu bilmeyi de... Ne yazık ki bunların hepsinden çok uzaktı.

"Dave bir amaçla evimdeydi. Hayatıma bir amaçla girmişti. Amacı bitti ve çekip gitti. Bir görevdim ben... Hayır, itiraz etmeye kalkışma, Rosa! Çözmesi gereken bir sorundum ben. Çözdü işte! Baksana, şantajcısını mahvetmeyi başardı."

"Lilybeth, tatlım... Biraz zaman versen..."

"Bu konuşma gerçekten anlamsız!"

Lilybeth daha fazla konuşmak istemiyordu. Evelyn'e dostça bakıp, tüm çabası için teşekkür ederken "Leydi Wharton, izin verirseniz Leydi Abbington ile konuşmak istiyorum," diyen biri arkalarından seslendi.

Lilybeth tıpkı sevdiği adamın sesine benzeyen o kalın sese döndü. Gelenin Dave olmadığını biliyordu, çünkü onun sesini

iyi tanıyordu. Bradley olduğunu görünce şaşırmadı. Muhtemelen o da bir sürü hakaret sayacaktı. Lilybeth konuşmak istemese de pes etti. Evelyn'in gitmeye niyeti olmadığını görünce "Endişelenme, Rosa," dedi. "Kocan seni aramadan git."

"Lütfen ona kibar davranın, lordum," diyen Evelyn, bu kadınla oldukça yakın bir ilişkide olduğunu bilen Bradley'ye adeta tehdit eder gibi baktı. Genç adam ona sadece gülümsedi.

Evelyn gider gitmez Bradley sakince "Leydi Wharton sizin tarafınızda," diyerek söze başladı.

"O benim tek arkadaşım."

"Sizin bir arkadaşınız daha vardı," diyen genç adam kadının şaşkınca açılmış gözlerine anlayışla baktı. "Elbette ağabeyimden bahsediyorum."

Lilybeth "Anlamadım?" diye sordu.

"Dave Barlow size değer veriyordu. Size kapılmıştı. Sanırım çoğu insan buna aşk diyor."

"Ah, bu da ne demek? Bu konuşma..."

Lilybeth'in tuhaf bakışlarını tahmin etmiş olan genç adam "Beni dinleyin," diyerek onun sözünü kesti. "Buraya yaptıklarınızı yüzünüze vurmak için gelmedim." Koyu gözlerinde, kararlı çehresinde doğruyu söylediğini gösteren güvenilir bir şey vardı.

Lilybeth başını sallayıp kafasını eğdi. Ona bakmaya utanıyordu. Yaptıklarını yüzüne vurmaya hakkı olduğunu da elbette biliyordu.

"Ağabeyim ve ben kötü bir çocukluk geçirdik. Ailemizin başına geleni az çok biliyorsunuzdur. Babam bir metresle kaçıp sefilce öldü. Ve annem..." Bradley derin bir nefes bırakıp susunca Lilybeth başını kaldırdı. Onun kederli, siyah gözlerine bakınca ilk kez bu adama karşı bir yakınlık hissetti. Onun ağabeyine âşıktı ama Bradley'nin bu yanını ilk kez görüyordu. Daha çok gaddarlığıyla tanıdığı bu adam şimdi konuşmaya zorlanıyordu.

"Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsiniz," diyerek söze karıştı.

Bradley omuz silkti. "Yapmalıyım..." Elindeki kadehi tepesine dikip bitirdi. "Annem ben sekiz yaşındayken kendini astı. Onu gördüm."

Lilybeth dehşetle inledi ve eliyle ağzını kapattı. Kontesin intihar ettiğini biliyordu ama o yaştaki oğlunun buna şahit oluşunu bilmek genç kadını sarsmıştı.

"Dave de on bir yaşındaydı. Annemin cansız bedenini o da gördü. Öylesine güçlü durdu ki, o yaşta bile kaçıp gitmek ya da kendi gözlerini kapatmak yerine benim gözlerimi kapattı. Beni korudu. Bu onun fedakârlıklarının ilki değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. O hiç mutlu olmadı, Leydi Abbington. Çocukluğumuz o yaşlarda bitince kendini bana adadı. Daima güçlü görünmeye çalıştı. Tüm felaketler kendisini sarsamamış gibi cesur olmaya... Yetişkin bir adam olduğunda artık dayanamadı. Benim kendimi koruyacak kadar büyüdüğümü, hissizleştiğimi görünce çekip gitmek istedi. Acısını yaşama sırası ondaydı. Bu dünyadan nefret ediyordu. Ona geçmişini hatırlatan tüm bu insanlardan nefret ediyordu." Bradley eliyle içerideki konukları gösterdi. "Bu dünyaya yabancıydı. O asla kont olmakla ilgilenmedi. Sessiz ve huzurlu bir hayat yaşamak istedi. Bizi gördüklerinde aralarında fısıldaşıp, annemi babamı anlatan o insanlara artık katlanamıyordu. Çekip gitmek istediğinde sahte bir ölüm düzenledik. Böylece kontluğu da bırakıp gidebilecekti. Çünkü yasalar yüzünden bu şeyleri bırakması mümkün değildi. Tek çare..."

"Tek çare ölmesiydi," diyen Lilybeth kalbindeki büyük çarpıntıyla devam etti.

Bradley başını salladı. "Şimdi yeniden bu dünyaya mecbur bırakıldı. Ben daima yanında olsam da, aslında o tek başına. Bu yalnızlığına çare olan siz vardınız. Size gerçekten güvenmişti ve inanın bana, gerçekleri bildiği halde size hiçbir şey yapmayacaktı. Size kötülüğü dokunamaz... Çünkü o sizi seviyor."

Lilybeth nefessiz kaldı. Gözleri yanarken "Affedin beni!" dedi. Bradley'nin yüzüne bir kez daha bakamadı ve gözlerini kaçırdı. "Bunların hiçbirini ben de istemedim. Kötü biri değilim. Gerçekten... Sadece... Sadece çok yaralanmıştım."

"Anlıyorum. Bunları suçluluk duymanız için anlatmadım," diyen Bradley "Sadece sevdiğiniz kişinin ihanetini görmenin ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Dave de şu an bunu yaşıyor. Bunu yaşamayı hak etmemişti." Bradley son cümleyi kurar kurmaz derin bir soluk aldı. Gözlerini kadına bu defa tehditkârca dikerken "Şimdi onu rahat bırakın!" dedi sertçe. "Dave'in artık huzur bulmasını istiyorum. O daima beni korudu ve şimdi sıra bende. Siz buralarda, yakınında oldukça öfkesi, nefreti, hayal kırıklığı artacak."

"Yani siz?"

"Ne anladıysanız o!"

Genç adam Lilybeth'e başka bir şey demeden, hızla yanından ayrıldı. Lilybeth son tehdidi düşünmedi bile. Bradley'nin bütün sözlerini tek tek kafasında tartıp durdu. Sözlerinde haklı mıydı? Dave... Ah! Kahretsin! O küçücük çocuklar ve yaşadıkları yıkım... Lilybeth'in baş dönmesi şiddetlendi. Kendini Dave'e atmak, onun kollarında, ondan özür dilemek istiyordu. Eğer mümkünse onun geçmişe dair tüm yaralarını saracaktı. Kendi yaralarının canı cehennemeydi. Lilybeth bütün o acılarını unuttu. Sevdiği adam kaldı sadece. Ona dair duyduğu o büyük aşk, büyük özlem, büyük şefkat kaldı. Bradley'nin ikazını elbette dinlemeyecekti. Eğer Dave'e kavuşması için bir umut varsa sonuna kadar gidecekti.

Gözyaşlarını silip yeniden kalabalığa karıştığında, Leydi Radcliff yanında bir süredir Londra'da bulunan ortanca kızı Cherly ile yarı yolda onu durdurdu Anlaşılan Cherly ve ziyaret ettiği Leydi Walburn de bu baloya davetliydiler. Lilybeth, Cherly'ye selam verir vermez yaşlı kadın onun koluna girip hevesle "Ah tatlım, ne olduğunu tahmin edemezsin!" diye inledi.

Lilybeth onu dinleyecek halde değildi. "Sonra konuşuruz, Nancy!" demişti ki, Leydi Radcliff yeniden atıldı. "Bunu duymadan olmaz. Lord Barlow hakkında."

"Hangi Barlow!" diyen Lilybeth nihayet dikkatini Leydi Radcliff'e verdi.

"Dave Barlow elbette. Bekâr olan o!"

"Dave mi? Ne bekârı!"

"Ah, tatlım. Lord Barlow, Cherly ile ilgileniyor!" Leydi Radcliff'in kızı utangaçça kıkırdadı.

Lilybeth, anne kıza şaşkınca bakarken "Ne?" diye sordu.

"Dave Barlow, kızıma dans teklif etti. Ve asıl haber şu ki, yarın Cherly'yi evimizde ziyaret etmek için benden izin aldı. Sonrasında onu Hyde Park'a götürecekmiş. Bunun ne demek olduğunun farkında mısın?"

Lilybeth'in gözleri genç kızı buldu. Cherly kumral saçlı, ela gözlü çok güzel bir kızdı. Boyu biraz kısaydı ama bu bir eksiklik değildi. Genç kadın, henüz yirmisindeki bu kıza öylece bakarken "Galiba biliyorum," diye mırıldandı.

"Sanırım yakında bu evde yeni bir düğün olacak!" diyen Leydi Radcliff, kızının yanağından öptü. "Ne şanslıyız, değil mi hayatım? Üç kızımdan en uysalı olan Cherly, Lord Barlow ile evlenecek!"

Lilybeth beceriksiz bir gülüş attı. "Şanslı olan, o. Cherly çok güzel bir kız. Tebrikler," dedikten sonra bir hasta gibi boş gözlerle bakakaldı. O an yapılabilecek bir şey kalmadığını anladı. Beş dakika önce bir umuda sahipti ama artık o umut da tükenmişti. Dave gerçekten evlenmek istiyordu. Bradley haklıydı. O artık huzur bulmalıydı. Lilybeth onun huzurunun önündeki engel olmayacaktı. "Nancy, arabacın beni malikâneme bırakabilir mi?" diye sordu gayriihtiyari. Ruhsuz bir beden içinde kırpıtısız duruyordu.

"Ah, elbette tatlım ama bu kadar erken mi gideceksin?"

"Gideceğim," diyen Lilybeth hüzünlü bir gülüş attı. "Lord Barlow'a özürlerimi ilet. Ondan her şey için özür dilediğimi söyle, olur mu?"

Nancy Radcliff hiçbir bir şey anlamadan bakarken, Lilybeth yenilgiyle düşen omuzlarıyla arkasını döndü. Balo salonunun kapısından çıkarken kalbindeki şiddetli çarpıntı onu neredeyse öldürecekti. Artık çok geçti. Dave'i kaybetmişti. Sevdiği adam, genç, güzel, zengin ve görgülü bir aile kızı olan Cherly Radcliff ile evlenecekti. Ondan daha azını hak etmiyordu. Rahatça yatıp

kalktığı, beş parasız Lilybeth Abbington'la bir işi olamazdı ya! Üstelik ondan nefret ederken... Lilybeth, Dave'in nefret duymasına aldırmadı. Bradley onun âşık olduğu konusunda haklı olsa bile, Lilybeth onu hak etmediğini düşünmeye çoktan başlamıştı.

Sarsak adımlarıyla dış kapıya ulaştığında midesindeki bulantı şiddetlendi. Elini kapıya yaslayıp bu kötü sancının geçmesini beklerken, biri iyi olup olmadığını sordu. Lilybeth "İyiyim," demekle yetindi ve midesi bulanmaya devam ederken kendini dışarıya attı. Arabacıyı bulup, Whiteford Hill'den, Dave'in dünyasından sonsuza kadar uzaklaşması çok kısa sürede olupbitti.

Yeterince skandal yaşanmamış olsa, Bradley herkesi kovabilir ve bunu pek de umursamayabilirdi. Oysa yeterince skandal görmüştü. Hem de kısacık bir zamanda ve oldukça etkili şekillerde. Önce evliliğini, sonra ağabeyinin ölmediğini açıklamıştı. Şimdi ise kutlamaya davet edilen konuklara defolup gitmelerini söylemek istiyordu ve şüphesiz bunu gerçekleştirirse skandalların en büyüğüne de imza atmış olurdu. Ne yazık ki bu göze alınamayacak kadar önemli bir olaydı. Göze alamadığı bu gerçeğe rağmen herkesi kovmak, tüm bu kalabalıktan kurtulmak istiyordu. Usanmış ve yorulmuştu. Gece boyu keyifli gibi görünmeye çalışmak onu bezdirmiş, kalbinde taşıdığı o büyük kederi hakkıyla yaşayamamak onu gerdikçe germişti. Bütün bu sıkıntıların tek sebebi kadınlardı. Kristy Barlow; yalancı karısı... Lilybeth Abbington; şantajcı düşmanları... Önce, ansızın hayatına girip, o hayatı tepetaklak edene kadar durmamış olan o kadın, yani Kristy! Sonra, Dave'in tutulduğu ve uğruna toparlamakla geçirdiği geçmişi sarsan bir diğer kadın, Lilybeth Abbington! Tanrı aşkına! Kadınların uysal ve itaatkâr varlıklar olması gerekmiyor muydu? Neden en çılgınları onları bulmuştu? Neden varlıkları düne kadar bir önem arz etmeyen bu kadınlar, şimdi hayatlarını tümden değiştirecek kadar önemli bir yere oturmuşlardı? Kahrolası aşk! Her sorunun tek cevabı bu tehlikeli duyguydu işte! Düşmanlara, ağır koşullara, zorluklara, geçmişin prangalarına rağmen bir anlık zafiyet göstermeyen o güçlü iradeleri, kadınlara karşı neden öyle dik duramamıştı? Neden küçücük bir yel olması gereken o kadınlar, yıkıp savuran bir fırtına gibi her şeyi darmadağın etmişti? Bradley başa dönmek için her şeyi vermeye hazır olduğunu hissetti. Ama başa dönmek, Kristy olmadan geçen zamanlar demekti. Onu tanımadan, ona dokunmadan ve onu sevmeden... Bu hayatı boyunca yaşayacağı en büyük eksiklik olurdu. Şimdi de o eksikliği hissediyordu. Sevdiği kadın yanında olmadan aldığı her nefes, dikenli bir tel gibi canını yakıyor, içtiği her şey boğazından bir alev nehri olarak akıyor, yedikleri zehirle yıkanmış

gibi genzine oturuyordu. Gördüğü kadınlarda ondan bir iz arıyordu. Kadınların gözlerine bakarken, o masum yeşilliği görebilmek, o derinlere dalıp gitmek, sesleri kulaklarına ulaştığında dünyanın en güzel şarkısını dinler gibi Kristy'nin sesini duymak istiyordu. Ne yazık ki, kimse onun gibi olamıyordu.

Gece nihayet bittiğinde Bradley tamamen Kristy'yle doluydu. Onu düşünürken, onu özlerken uyuma isteğinden bir parça bile taşımıyordu. Kendini Kristy'yi yakaladığı o eski odaya hapsetmişti. Kimse buraya girmezdi. Burası geçmişten beri ona aitti. Soğuk odada, henüz çok küçükken yaptığı karalamaları çıkardı. Geçmişin acılarıyla bugünün acılarını dağlamak istiyordu. Ailesini çizdiği yamuk yumuk, kötü çizimlere baktı. Dudaklarına hüzünlü bir gülüş yerleşti. Nasıl da hevesle çizimler yaptığını hatırlıyordu. O heyecan içinde buraya kapandığı zamanlarda annesi yaşıyordu ve babası sıradan bir adamdı. Ağabeyiyle bahçede koştururken gördüğü tuhaf bir böceği çizmişti bir kâğıda... Sararmış bir kâğıdı eline alıp tozuna üfledi. Yılların biriktirdiği o küçücük zerreler havaya uçuşurken, hayatın bütün sıkıntılarının da böyle kolayca yok olmasının nasıl da iyi hissettirebileceğini düşündü. Düşüncelerini bölen kapı sesine kadar geçmişin dünyasında bir gezgin olarak kaldı.

Dave içeriye girdiğinde yoğun tozdan öksürmeye başladı. "Bu küf kokan yerde ne arıyorsun?" diye sordu kardeşine şaşkınca bakarken.

Bradley elindeki kâğıdı kaldırıp uzaktan ona gösterdi. Dave birkaç mumun aydınlattığı loş odada kâğıtta neler olduğunu göremedi. Kardeşine yaklaşıp elindekini aldı. Çatık kaşlarıyla eğri büğrü çizilmiş şeye baktı. "Bu da nedir?"

"Sensin," dedi genç adam kibirli bir sırıtışla.

"Ne?"

"Orada gördüğün şey sensin."

"Nedir bu, yeni bir sanat akımı mı, yoksa 'Küfür Etmenin Belirsiz Yolları' isimli çalışman mı?"

Bradley'nin bakışları bir noktaya daldı. "Babamızın atı l vuran geldiğinde, çitlere yaslanıp bir aptal gibi onu izlemiştin."

"Sen de Leon'la ilgilenmek yerine beni mi çizdin?"

"Nefes bile almadan onu izliyordun. Bilirsin, ressamlar modellerinin hareketsiz durmasını ister."

Dave kardeşine sıcak bir bakış attı ama sonra alaycı bir ifadeyle "Bunları boş ver. Güzel ve çıplak kadınlar da çizmiş olmalısın," dedi.

"Onları kendim için özel bir yerde tutuyorum."

"İyi bir koleksiyonun olduğuna eminim."

"Sandığından bile iyi."

"Küçük kardeşler ağabeyleriyle güzel şeyleri paylaşmalıdır."

"Bunu ancak rüyanda görürsün."

İki kardeş karşılıklı gülümsediler. Bu kısacık konuşma ikisini çoktan kapıldıkları o kaçınılmaz sıkıntılardan kurtaramadı. İfadesine yeniden huzursuz bir şeyler yerleşen Dave, yavaş adımlarla raflara doğru yürüdü. İrili ufaklı kutuları kurcaladı. Bradley'nin zaman içinde çizdiği şeylere baktı. Çocukluğundan bu yana kalemi oldukça gelişmişti ve biraz daha yeni olan karalamalarda mimari çizimler de vardı. Onun gerçek bir yeteneği olduğunu henüz çocukken de biliyordu. Kendini şimdi de bunlarla oyalayabilmesine seviniyordu. Eskisi gibi çizmiyordu ama tüm ruhunu, içini dökebileceği bir uğraşı olması her şeye rağmen iyiydi. Oysa Dave'in oyalanabileceği hiçbir meşgalesi yoktu. Lilybeth'i unutmanın bir yolunu, bir çaresini henüz keşfedememişti. Sevdiği kadının ihanetini, yalanlarını ancak en çok da güzelliğini, mavi bir duru su olan gözlerini, bir cadı olmaya çalışan ve bunu gerçekten başaran o masum, saf hallerini unutmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu hatırladıkça bu özleme eşlik eden öfkesini dindirecek bir şey de bulamamıştı. Lilybeth, gecenin henüz yarısı bile olmadan davetten kaçıp gitmişti. Leydi Radcliff onun tuhaf göründüğünü söylemişti ama Dave her şeyin alçak bir numara olduğunu düşünüyordu. O sarı cadı mağlubiyet görmeye dayanamamıştı. Gerçekleri herkese duyurduğu halde zafer hissini tadamamanın sıkıntısı içindeydi. Dave onun o öfkeli masmavi gözlerine bakarak bunu anlamıştı. Çekip gitmesi şüphesiz en doğru olanıydı. Onu gördükçe yapabileceği şeyleri

tahmin bile edemiyordu. Bir kuytuya çekip özlediği o sımsıcak dudaklara sokulmak ya da onu herkesin gözü önünde küçük düşürmek arasında bocalamıştı. Lilybeth en sonunda, bir kez olsun doğru bir şey yaparak çekip gittiğinde Dave rahatlamıştı. Bir süre için... Sonra o rahatlık hali de hızla silinmiş, yerine her an daha fazla güçlenen keskin bir özlem oturmuştu. Öyle bir özlemdi ki, kaskatı bir toprağa kenetlenmiş olan kadim bir ağacın derine doğru uzanan köklerine benziyordu. Sökülemez, büyümesi önlenemez, koparılıp atılsa bile orada kalmaya devam edecek bir özlemdi bu. Dave, Bradley'nin aksine, kendini bir yerlere kapatarak bu özlemin ağırlığının altında daha çok ezileceğini biliyordu. Bu yüzden kardeşini bulmak, onunla konuşmak istemişti. Yazgıları gibi acıları da tıpatıp aynıydı.

"Ben de seninle konuşmak istiyordum," diyen Bradley en sonunda elindeki bütün kâğıtları kutuya tıktı ve kendini geçmişin izbe anılarından kurtarabildi.

Dave ona dönmeden "Ne hakkında?" diye sordu.

"Kristy'yi ilk kez, yani yedi yıl önce getirdiğinde bir adamın vardı. John..."

Dave'in yüzüne şaşkın bir bakış yerleşti. Bu defa kardeşine döndü ve ona dikkatlice baktı. "Yıllar sonra onu neden soruyorsun?"

"Hakkında bilmek istediğim bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

"Öncelikle o adam nerede?"

"Öldüğünü duymuştum. Bir genelevde, aynı kadın için kavga ettiği bir adamın saldırısına uğramış."

"Öldü mü? Yani onu bulmam imkânsız."

"Ruhlarla iletişime geçebilen Çingeneler olduğunu duymuştum."

Bradley ağabeyine kötü bir bakış atarken gülümsemedi bile. "Onun nasıl biri olduğunu hatırlıyor musun? Sağlam biri miydi?"

"Değildi. Bir süreliğine yanımda çalıştı. Kısa bir zaman sonra güvenilmez biri olduğunu anladım. Bu yüzden sahte ölümüm hakkında ona hiçbir şey anlatmadım. Onun tek görevi Kristy'yi

getirmekti. Para uğruna bunu yapıp, neden yaptığını sorgulamayacak kadar itaatkâr biriydi. Kristy'yi bulup getirdi. Ben ortadan kaybolmadan önce de onu gönderdim. Gitmeden evvel benden karısını hizmetçi olarak işe almamı istedi. Karanlık işleri yüzünden onların tehlikede olduğunu ve onlara bakamadığını anlattı. Karısını ve küçük kızını görünce onlara acıdım. Londra'daki evde yaşamalarına izin verdim."

"Bromley Caddesi'ndeki evde mi?"

"Evet."

"Orada çocuğuyla yaşayan bir hizmetçi yok."

"Yok, çünkü yıllardan beri burada çalışıyorlar."

Bradley, ağabeyine çatık kaşlarıyla bakarken sessizce fısıldadı. "Greta!" Dave başını sallayıp onay verdi. Genç adam şaşkınca devam etti. "John'un karısı Greta ve kızı da Rossie, öyle mi?"

"Evet, kardeşim. Karısının adının Greta olduğunu söylemişti. Buraya gelip onu görünce, Whiteford Hill'e alındığını anladım."

"Bu doğru. Birkaç yıl önce bütün çalışanlar gözden geçirildi. Londra'daki eve daha genç hizmetçiler alındı. Greta da kızıyla birlikte buraya geldi."

"Onları kovmuş olmamana sevindim."

Bradley bu yoruma yanıt vermeden "O halde Greta, John'un nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyordur!" diye devam etti.

"Sanırım," diyen Dave çatık kaşlarıyla kardeşinin sorgulayan yüzüne baktı. "John'u neden sordun?"

"Kristy'nin büyükbabasının ölümüyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum. Sen, ben ve John hariç, Kristy ile evlendiğimi bilen kimse yoktu. Bir de Rahip Atherton vardı ama o şüpheli olamaz. "

Genç adam kardeşinin sözleriyle gerçek bir şaşkınlık geçirse de bu kısa sürdü. Bir an sonra, sanki Dave de o adamın her türlü kötülüğü yapabilecek biri olduğunu fark etmişti. Sorularıyla gerçeğe ışık tutmak istedi. "Kristy'nin büyükbabası yangında ölmemiş miydi?"

"Şüpheli bir yangınmış. Kristy bu olay için benden kuşkulanmış!"

"Nasıl? Bu saçmalık!"

"Elbette saçmalık. Tanrı aşkına, onun bir akrabası olduğundan bile haberim yoktu."

"Sana inanmadı mı? Yapmadığını söylediğin halde onu ikna edemedin mi yoksa?"

Bradley yanıtsız kaldı. Gözlerini Dave'in sorularla dolu bakışlarından çekti. "Yapmadığımı söylemedim. Aksine, yapan benmişim gibi davrandım."

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Yaptıkları yüzünden Kristy'ye o kadar öfkeliydim ki, onu incitmek için her şeyi söylemeye hazırdım!"

"Sen aklını kaçırmışsın! Bu yalandan sonra o kadın asla sana dönmez."

"Dönmesini isteyen kim? Gerçek sandığı bu yalanla ömür boyu yaşayacak."

"Ve ömür boyu senden nefret edecek."

"Hislerimizin karşılıklı olması ne hoş!"

"Ondan nefret etmiyorsun, seni aşağılık serseri!"

"Sen Lilybeth Abbington'dan ne kadar nefret ediyorsan, ben de Kristy'den o kadar nefret ediyorum!"

Dave bir an bile duraklamadan kızgınca bağırdı. "Ben o kadından nefret etmiyorum, aksine onu dünya üzerindeki her şeyden çok seviyorum!"

Bradley pes etti. Sakinleşmek için derin bir nefes bıraktı. "Kahretsin!" diye fısıldadı yenilgiyle düşen omuzlarını kaldırmadan. Dave'den hiçbir şey gizleyemezdi ve bunu istemiyordu da... "Ben de öyle," derken gözleri ağabeyinin öfkeli mavi gözleriyle kesişti. "Kristy'yi her şeyden çok seviyorum!"

"Ama onu affedemiyorsun."

"Tıpkı senin gibi."

"Bana bu kadar benzemen ne büyük talihsizlik!"

"Kardeşler birbirine benzer," diyen Bradley bezgince iç çekti.

Dave başını salladı. Gözleri derinlere dalarken, hafifçe tebessüm etti. "Birbirine benzeyen şey sadece acılarımız oldu. Dilerim bir gün mutluluklarımız da benzer."

"Dilerim," diye fısıldadı Bradley.

Dave anlayışlı bir bakış attı. Tozdan ve karanlıktan kurtulmak için pencere kenarına gidip yıllardan beri bir kez olsun açılmayan sürgüyü sertçe itti. Normal bir adamı epeyce uğraştıracak olan demir aksam, Dave'in kuvvetiyle yerinden çıktı. Genç adam kalın bir toz tabakasının biriktiği pencereyi açtı ve buz gibi kış havasını içeriye doldurdu. "Gün ağarmış," dedi serin, temiz havayı içine çekerken. "Greta çoktan uyanmıştır. Onu kütüphaneye göndereceğim. Kocasına dair tüm sorularını ona sormalısın."

Bradley başını sallayıp onay verdi. Yorgun gözlerini bir saniyeliğine kapattı. "Çıkalım," dedi kutuyu kaldırırken.

"Ben de biraz dinlenmeliyim. Eğer hâlâ olduğu yerde duruyorsa bugün Lester'ın terzihanesine gideceğim. Artık bir lord gibi giyinmenin zamanı geldi."

"Lord gibi giyinmesen bile kadınlar şimdiden seninle görünmek için yarış halindeler. Birini seçeceğini umuyorum ve Leydi Abbington'ı unutmak için senin de bu görüşmelerde çaba harcaman gerektiğini düşünüyorum."

"Onu unutacağım," diyen Dave çapkın bir bakış attı. "Tatlı Cherly bana yardımcı olacak."

"Cherly mi? Seksen yaşındaki Beckwith Markizi olan Cherly mi?" Bradley dalga geçtiğini gösteren küstah bir gülüşle baktı.

"Leydi Radcliff'in en güzel kızı olan Cherly."

"Onunla mı evleneceksin?"

"Neden olmasın?"

"Olmasını en çok ben isterim." Dave kardeşine gülümserken, Bradley onun yıllar önce söylediği o sözü hatırlattı. "İyi bir evlilik hayatını kurtarır."

Genç adam kaşlarını çattı. Bu karşılıktan hoşlanmamış gibiydi. Bradley'nin yedi yıl önceki halini şimdi hatırlıyordu. Kristy ile evlenecek olmasına itiraz ettiğinde neler hissettiğini... Bradley

o zamanlar Kristy'ye doğru düzgün bakmadığı ve onu sevmediği için evlilikten nefret etmişti. Tıpkı Dave'in şimdi hissettiği gibi. O da evlilikten nefret ediyordu. Sadece o kadınla evlenirse bu nefret hali biterdi. Lilybeth ile... Ne yazık ki onunla asla evlenmeyecekti. Bu da bahtsız bir evliliğe mecbur oluşunu gösteriyordu. Bradley, Kristy'ye âşık olmuştu ama Dave, Lilybeth'i unutup Cherly'ye âşık olmanın imkânsız olduğunu biliyordu. İnsan doğru kişiyi görünce anlıyordu ne de olsa... Onunla olunca hayatının güzel geçeceğini biliyordu. Tıpkı onunla olmayınca hayatının berbat geçeceğini bildiği gibi...

***

Bradley kütüphaneye girdiğinde, Greta ellerini önünde birleştirmiş, ayakta onu bekliyordu. Tedirgin ve şaşkındı. Bunca yıl, bu kadar erken saatte çağrılmamış olduğu için bir sorun olduğunu anlamıştı.

Bradley ona kibar ve sıcak bir bakış atıp içini rahatlattı. Ardından koltuklardan birini gösterdi. "Lütfen otur."

Greta'nın şaşkınlığı daha da arttı. Efendisinden daha önce böyle kibar sözler duymamıştı. Onun Kristy'den sonra değiştiğini fark etmişti ve şimdi bu ufacık nezaket gösterisi bile yaşlı kadını etkilemişti. "Bu şekilde iyiyim, efendim," diyebildi.

Genç adam itiraz etmedi. Ağır adımlarıyla masasına ulaştı ve oradaki büyükçe sandalyeye oturdu. Lord Barlow'un o sarsılmaz gücünü olabildiğine taşıyan bedeninin bir sandalyeye oturması kadına nispeten bir rahatlık sağladı. Dudakları yavaşça aralandığında kısık bir sesle "Benimle konuşmak istemişsiniz, lordum," dedi.

Bradley başını salladı. Yüzündeki yorgunluk kadar ifadesindeki gerginlik de kadının dikkatinden kaçmadı. Şüphelenmekte haklıydı. Lord Barlow kesinlikle kötü bir şeyler söyleyecekti. Belki de Rossie bir hata yapmıştı. Kahretsin, yoksa Cowlin le bir şeyler mi karıştırmıştı? Greta birbirine kenetlenen ellerinin terlediğini hissetti.

"Konuyu uzatmayacağım," diyen Bradley kadınla kısa bir göz teması kurarken duraklamadan devam etti. "Bana kocam

John Winant'dan bahset, Greta. Onun sana anlattığı bir sır, bir gizem... Belki de bir suç var mıydı?"

Greta'nın, şişkin yanaklarından ötürü ufacık kalan gözleri sonuna kadar açıldı. "John mu?" diye sorarken sesi şaşkınlığının izlerini taşıyordu. "Lordum, kocam uzun yıllar önce öldü."

"Biliyorum, Greta. Bunu öğrendim. Bilmek istediğim, onun sana bazı şeyler anlatıp anlatmadığı... Yaşlı bir adamın ölümü hakkında... İskoçya'da olan bir şey... Bir yangın..."

Yaşlı kadın derhal gözlerini kaçırıp, bakışlarını yere eğdi. Elleri daha sıkı birbirine kenetlendi. "Lordum, bu...bunu neden soruyorsunuz?"

"Hendry McNair, isimli bir adamdan bahsetti mi? Onun ölümü hakkında bir şey biliyor musun? Bu çok önemli bir konu, Greta."

Kadın neden bu sorunun sorulduğunu bilmiyordu. Korkunun hükmüne girmişti ve dudakları kıpırdanırken ağzından tek kelime dökülemezmiş gibi kekelemeye devam etti. "Be... ben ge...gerçekten..."

Bradley sertçe "Greta!" diye seslendi. Sesi neredeyse bir gürlemeydi ve kadını sıçratmıştı. Yaşlı kadın başını kaldırıp, çoktan dolmuş olan gözleriyle efendisine baktı. "Sa...sarhoşken bir adamdan bahsetmişti. Ayaklarına dolanmasın diye e...evini ateşe verdiğini... Ah, Tanrım! Lordum, neden bunu bana yapıyorsunuz?" Gözyaşlarına hâkim olamayan kadın daha fazla devam edemeden ağlamaya başladı.

"Bu senin suçun değil, Greta! Ağlamayı kes! John öldü ve artık kimse sana bir şey yapamaz. Ben sadece bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Bu çok önemli bir konu."

Greta biraz da olsa sakinleşmiş halde gözlerini kaldırdı. Artık ağlamıyordu. Bir süre için ne bildiğini hatırlamaya çalıştı. Zihni aydınlanınca konuşmaya başladı. "Bir soylu için İskoçya'dan bir kız getirmiş. Kızdan para koparmayı düşünüyordu. Eğer onu korkutabilirse yaşadığı zenginliğe karşılık onun parasını alabilecekti. Kızın bir akrabası olduğunu da anlatmıştı ama kim olduğunu bilmiyorum. Artık sefil bir halde yaşamayacağımızı söylüyordu. Yemin ederim, bunu yapmaması için onu ikna etmeye

çalıştım. Kötü bir şeyler yapmasını katiyen istemiyordum. Neyse ki bir müddet sonra bir anda bu konuyu kapattı. Onun vazgeçtiğini düşünüp rahatlamıştım. Ara sıra, sadece sarhoşken yine bu konuyu geveliyordu. Bir keresinde o adamı öldürdüm diyerek ağlamaya başladı. Onu öldürmesi gerektiğini ve hiç planlamadığı halde bunu yaptığını itiraf etti. Sessiz kalmak zorundaydım. Ondan korkuyordum ve gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Rossie çok küçüktü ve John'un bir gün beni de bulup öldüreceğini düşünüyordum. Sonra beni sizin hizmetinize getirdi. Kazandığım bütün parayı aldı. Bir gün öldüğünü söylediler. Bıçaklanmış. Belki büyük bir günah ama öldüğüne sevinmiştim. Bahsettiğiniz adam bu mu, gerçekten bilmiyorum, lordum. John ismini söylememişti."

Bradley'nin gergin ifadesi bu defa öfkeyle doluydu. Elbette bahsettiği adam buydu. O soylu kendisiydi ve ona getirdiği kız da Kristy'ydi. Yaşayan tek akrabası, zavallı büyükbabası da cinayete kurban gitmişti. Genç adam o alçak adama karşı hudutsuz bir kızgınlık duydu. Hâlâ yaşıyor olsaydı onun canına okurdu.

Bu sırada Greta yanlış bir şeyler yaptığını düşünmeye ve bundan delice korkmaya başladı. Kovulacağına artık kesin gözüyle bakıyordu. Öylesine kötü bir adamın karısı olmak kabahatti. Ancak Bradley "İşinin başına dön!" dediğinde yaşlı kadın kendine gelebildi. Ağlamaklı gözlerini kaldırıp "Beni kovmayacak mısınız?" diye sordu.

"Seni kovmak için tek bir neden göremiyorum, Greta. Üstelik işini en iyi yapan çalışanımsın."

Kadın kederle gülümsedi. "Bunu Pilmore'a da söylemeliyim. Çok teşekkür ederim, lordum."

Bradley hafifçe karşılık verdi ama devam etmedi. Kadın çıkıp gittiğinde zihni karmakarışıktı. Kristy'nin zavallı büyükbabasını öldürenin John olduğu kesindi. O aşağılık adam, Kristy'nin saf ve masum hallerini görmüş olmalıydı. Onun zengin bir soyluyla evlenmesinden menfaat elde edeceğini sanmış ve işlerine engel olacağını düşündüğü yaşlı adamı ortadan kaldırmıştı. Gücü elbette zavallı büyükbabaya yetmişti. Saf bir genç kızı kandırıp,

birkaç sterlin uğruna, bakıma muhtaç bir ihtiyarı öldürebilmenin nasıl bir vahşilik olduğunu anlamasına imkân yoktu. Bradley böyle aşağılık adamların olduğu bir dünyada Kristy'yi koruyamamanın kızgınlığını hissetti. Şimdi bile, o hain kadın uzaktayken bile onun yeterince iyi olup olmadığını düşünüyordu. Oysa sefil bir halde olması işine gelirdi. Ancak buna katiyen dayanamazdı. Mantığı yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğini söylerken, kalbi sevdiği kadına kötü bir şeyler olma düşüncesiyle sıkışıyordu. Neyse ki Kristy'nin Cawdor'a güvenle gittiğini arabacısının sözleri sayesinde biliyordu. Orada onu koruyacak insanlar vardı.

"Erkekler!" diye fısıldadı genç adam kaskatı bir öfkeyle. Kristy'nin gelişine sevinen bir sürü adam olduğunu tahmin etmek zor değildi. Lanet olsun! Kendi elleriyle karısını aç kurtların içine atmıştı. Bunu yapmaktan başka çaresi olmadığını kendine hatırlatıp durdu. Kocasını öldürmek için kiralık katille anlaşan bir kadını nasıl yanında tutabilirdi? Artık onun ne yaptığıyla ilgilenmemeliydi ama bir yandan büyükbabasının katili gibi görünmek Bradley'yi rahatsız ediyordu. Berbat hissediyor ve Kristy'ye bunu yapanın sandığı gibi kendisi olmadığını söylemek istiyordu. Ondan bu yolla intikam almış olsa da, bundan sonra böyle hatırlanacak olmak berbattı. Dave'in söylediği gibi, Kristy ömrü boyunca ondan nefret edecekti. Bradley de ondan nefret ediyordu. Elbette... Bir hain, bir yalancı olan o kadından tüm kalbiyle nefret ediyordu.

Genç adam yumruk yaptığı elini sertçe masaya indirip, derin derin soludu. Sonra elini saçlarına götürdü, hafif uzun saçlarını geriye itti, alnını ovuşturdu ve küfretti. Kapı sesi duyana kadar homurdanmaya devam etti.

Pilmore içeriye girdiğinde "Efendim, bir genç kız sizi görmek istiyor," dedi.

Bradley geleni merak bile etmedi "İçeriye alma. Kimseyle görüşmek istemiyorum!"

"Çok önemliymiş, lordum!"

"Kimmiş peki?" diyen genç adam öfkeli bir sesle yanıt verdi.

"Alice Surbin isminde bir genç kız. Quarry Hill Kumarhanesi'nden gelmiş."

Bradley bu mekânın ismini duyunca ayağa kalktı. "Gelsin!" derken iyiden iyiye gerilmişti. Düşünceli gözleriyle karşıya bakarken kapı yeniden çalındı. Girmesini emrettiğinde usulca açılan kapının ardından Alice içeriye girdi. Ufak tefek bir kızdı ve ürkek bir hali vardı. Ancak bunların dışında dikkati ilk çeken şey yüzüydü. Zavallı kızın yüzü çürük içindeydi. Fena halde darp edilmişti!

***

Herkes Kristy'ye ağır yaralı bir hasta gibi davranıyordu. Sanki onu iyileştirmek için seferber olmuş bir gönüllüler ordusuyla baş başaydı. Artık bu özel ilgiden bezdiğini hissetmeye başlamıştı. Özellikle Lorna ve Charlotte'un ona bir mücevher gibi özenli davranmaları, Kristy'nin kaçtığı bütün düşünceleri yeniden hatırlamasına neden oluyordu. O sadece eskisi gibi olmak istiyordu. Cawdor'da yaşarken nasılsa tıpkı öyle... İş yapmak, işe yarar olmak, bir fayda sağlamak istiyordu. Oysa Lorna onun bir şeylere elini sürmesine izin vermiyor, gün boyu onunla nakış işleyip, sohbet ediyordu. Kristy kendini buraya davet edilmiş çok önemli bir konuk gibi hissediyordu. Olmak istediği şey bu değildi. İki kadının bunaltıcı ilgisinden kaçabildiği tek anlar, ikizlerle geçirdiği zamanlardı. Emma'ya savaşçı, Betty'ye prenses hikâyelerini uydururken gerçeklerden kopabiliyor, bu masal serüveni içinde zor da olsa işe yarar hissediyordu. Neredeyse bir hafta geçmişti. Bradley ile olan ayrılığının üstünden koca bir hafta geçmişti. Kristy daha önce zamanın bu kadar ağır geçtiğine tanık olmamıştı. Burada çalıştığı zamanlarda değil günleri, ayları bile hesap edemezdi. Zaman bir şelaleden akan su gibiydi. Hızlı ve ansızın... Şimdi donmuş bir nehir kadar durağan ve yavaştı. Günler birer çağa dönüşüyor, saatler yıl olup geçmek bilmiyordu. Zaman geçip gitse de varacağı bir yer yoktu. Kristy belki unutabileceğini düşünüyordu. Eğer zaman akarsa, mevsimler değişir, yıllar büyürse, kalbindeki acının biraz olsun dineceğini sanıyordu. Avunabileceği tek şey buydu. Bakıldığında

bu bir hafta, sevdiği adamı unutmak için kısacık bir zamandı ve Kristy için onu unutma fikri bile imkânsızdan öteydi.

"Havalar ısınınca Büyükanne Hubert'ı görmeye gideriz. Onun yanında insan bütün sıkıntısını unutuyor."

Charlotte'un önerisiyle Kristy başını salladı. Son zamanlarda hep böyleydi. Kim ne derse başını sallıyordu. Bir şeylere itiraz etme isteği bile yoktu. Zaten çoğunlukla onları dinlemiyordu.

"Sonra da seni alıp Cawdor'un tepesinden atarız."

Kristy kasnağa iğneyi geçirdi ve yeniden başını salladı. "Olur tabii."

"Ve uzun, kızıl saçlarını Feliks'in saçları gibi kısacık olana kadar keseriz."

"Hı hı."

Charlotte hafifçe gülümserken ayağa kalktı. Kristy'ye yaklaşıp elindekini usulca çekti. Genç kadın ancak o zaman kendine geldi. Şaşkın, yeşil gözlerini kaldırıp Charlotte'a baktı. "Biraz dinlen," dedi sarışın kadın.

"İyiyim ben. Lütfen şunu verir misin?"

"Hayır! Bütün gün bu aptalca şeylerle uğraşmaktan gözlerin bozulacak."

"O halde izin verin de mutfağa gireyim!"

"Asla olmaz! Sen artık bir leydisin Kristy. Bir hizmetçi gibi çalışamazsın!"

Kristy ofladı. Yorgun gözlerindeki hüzünle "Evime ne zaman gideceğim?" diye sordu.

"Hiçbir zaman. Senin evin burası."

"Charlotte, lütfen yine başlama. Kalede yaşayamam."

Charlotte McAlister, Kristy'yi ilk gördüğü zamanlar onun bu kalede yaşamasından hiç hoşlanmamıştı. Şimdi ise başka bir yerde yaşayacak olmasından hiç hoşlanmıyordu. Buna tüm kalbiyle itiraz etmeye hazırdı. "Neden gidip ıssız bir evde tek başına yaşamak istediğini anlayamıyorum, Kristy. Bu güvenli bile değil!"

"Yıllarca zaten böyle yaşadım. Ayrıca köyde olacağım. Issız bir yerde değil. Gündüzleri kaleye gelirim ama geceleri beni burada tutamazsın, Charlotte. Artık itiraz etme!"

Charlotte, İskoçya'ya geldiği ilk zamanlar saf bir genç kızdı. Yaşı küçük değildi ama deneyimsiz ve olabildiğine masumdu. Manastırda yaşadığı inziva hayatından kaçtıktan sonra Londra'da da hiç sosyalleşmemiş, babası onun balolara, davetlere katılmasına izin vermeden İskoçya'ya, teyzesi Ruth'un yanına sürgüne göndermişti. Ewan'la burada, o zorlu şartlar altında tanışmışlar, birbirlerinden nefret etmişlerdi. Charlotte o zamanlar zalim bir şeytan olarak gördüğü kocasına karşı, onu alt etmek uğruna bütün oyunlara başvurmuştu. Yemeğine çakıl taşları bile dolduracak kadar çocuklaşmıştı. Şimdi ise aradan geçen dört yıl onu olgunlaştırmış, aklı başında, işini bilen bir kadına çevirmişti. Ancak Kristy'ye itiraz ederken o ilk yıllara döndü. Olgunluktan uzak, ayağını yere vurdu, dudak büzdü ve kollarını göğsünde birleştirip ikiz kızlarının bazen yaptığı gibi çocukça somurttu. "Buna asla izin vermeyeceğim!" derken de bağırmıştı.

Bu sırada gittikçe yükselen ayak sesleri duydular. Bir an sonra salona giren uzun boylu, iri yarı, kumral, yeşil gözlü, güçlü bir adam çatık kaşlarıyla onlara bakıp "Burada ne oluyor?" diye sordu.

Charlotte heyecanla kocasına döndü. Ewan McAlister, yüzyıllar boyunca varlığını koruyan McAlister Klanının şimdiki koruyucusuydu. Her ne kadar İskoçya Kralı bir dizi savaş sonucu zorunlu olarak İngiltere'ye biat etmiş olsa da, Highland'da klan kültürünü muhafaza eden çeşitli topluluklar varlığını sürdürmeye devam ediyordu. Ewan bu toprakların en güçlü adamıydı. Onunla dövüşmeye, kılıç ya da yumruklarla ona meydan okumaya kimse cesaret edemezdi. Adamın uzun boyuna göre kısacık kalan karısı koşarak ona yaklaştı. Genç adamın omuzlarına zorlukla ulaşan Charlotte, sevdiği adama ağlamaklı bir bakış attı. "Kristy'yi ikna edemiyorum. Lütfen sevgilim, onunla sen konuşur musun?"

Ewan farkında olmaksızın gülümsedi. Hafif bir tebessümden öteye gitmeyen bu ölçülü gülüş, karısının o çocukça alınganlığını

görünce oluşmuştu. Her gün ağır işler ve talimlerle sertleşen kaslarla dolu kollarıyla karısını sarıp, belinden hafifçe yükseltti. Kristy'ye aldırmadan Charlotte'un dudaklarından öpecekken son anda alnından öptü. "Rahat bırak onu!" dedi otoriter bir sesle. "Kristy nerede yaşamak istiyorsa orada yaşayacak."

"Yaptın, değil mi? O evi Kristy için onardın!"

Ewan'ın katı çehresinden o tebessüm silinmedi. "Evet," dedi Charlotte'u sağ kolunun altına alıp yana çekerken. Açık yeşil gözleri bu defa Kristy'yi buldu. "Evin tamiri bitti. Darren ve Lorna eşya bulacaklardı. Akşam orada kalabilirsin."

Kristy minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bunu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Ewan anlayış dolu, kısa bir bakış attı. Kristy, çiftin onun yüzünden kavga etmesini ve bu meselenin uzamamasını dilerken "Ben gidip Lorna'yı bulayım," dedi.

Charlotte itiraz etmek için atıldı ama kocası onu kendine bastırıp buna müsaade etmedi. Kristy çıkana kadar Charlotte'u bir kafese alır gibi tutmaya devam etti. Genç kadın çıktıktan sonra Charlotte kocasının kolunun altındaki yerinden uzaklaşmadan ona doğru döndü. "Bunu yapmamalıydın. Kristy daha çok yalnız kalacak ve daha çok üzülecek."

"O yetişkin bir kadın. Ne istiyorsa yapmasına izin vermelisin, sevgilim."

"Biliyorum ama insanın en büyük düşmanı kendi düşünceleridir. Kristy sürekli en kötüsünü düşünüp duracak. Hiç olmazsa burada onu oyalıyorduk."

"O senin kızın değil, Charlotte. Ona annelik yapamazsın."

"Ah evet, annelik! Kristy benden büyük olmasına rağmen onu da ikiz kızlarımız gibi korumak, kollamak istiyorum."

Ewan'ın çehresindeki keyif yayıldı. Kolları arasında ufacık kalan karısını daha sıkı sardı, mavi gözlerine aşkla baktı. "İkizler sana yetmiyorsa birine daha annelik yapabilirsin, sevgilim."

Genç kadın anlamayarak, kocaman açılmış gözleriyle "Kime?" diye sordu.

"Oğlumuza," diyen genç adam eğilip karısının aralanmış dudaklarına sertçe sokuldu. Onu uzun uzun öptükten sonra kendini çekti.

Charlotte'un zevkle gülümseyen dudakları bir saniye içinde yeniden üzüntüyle kıvrıldı. "Kristy'yi biraz rahat bıraksam iyi olacak, değil mi?" Ewan başını salladı. "Bunun için Kristy'yi unutturacak bazı uğraşlar bulmalıyım. Böylece aklım onda kalmaz."

"Seni meşgul edecek bazı şeyler bildiğime eminim."

Charlotte onun imasını anladı ve şuh bir bakış attı. "Oğlumuzun gelmesiyle ilgisi olabilir mi bu şeylerin?"

Adam iri eliyle kadının sırtına düşen sarı saçları okşadı. "Tam da onunla ilgili..." derken yakışıklı çehresine küstah bir sırıtma yayıldı.

Genç kadın, o sert gövdeye daha çok sokuldu. Ewan onu ansızın kucakladı. Başkalarının onları bu halde görecek olma ihtimaline aldırmadı. İkiz kızlarını, Lorna'nın ailesiyle birlikte bahçede görmüştü. Charlotte'u bir süre kimse aramayacaktı. Bu süreyi değerlendirmeliydi. Karısı kıkırdarken genç adam onu yukarıya çıkarmaya başladı.

***

Kristy yeni evini görmek için sabırsızlanıyordu. Artık Cawdor'da yaşamayacağını bilmek genç kadını daha iyi hissettirdi. Charlotte ne kadar itiraz ederse etsin, orada rahat edemediği gibi onların da huzurunu kaçırmak istemiyordu. İngiltere'ye sadece bu yüzden gittiği hesaba katılırsa, yine bu kalede yaşaması saçma olurdu. Onunla ilgilenmemelerini, varlığıyla kimseye yük olmamayı amaçlamıştı. Kaledeki bekâr adamların ona ilgiyle bakmasını, Edwin'in umutlu gözlerini görmeye de katlanamıyordu. Kadınların dostluğunu seviyordu ama orada yaşama düşüncesi kötüydü. Elbette tek başına yaşama düşüncesi de berbattı. Yaşamak isteyeceği tek mekân, Bradley'yle mutlu olacağı bir yerdi. Bu da imkânsızdı. Tüm bu sebeplerle, köydeki kullanılmayan bir evin onarılmasını kendisi istemişti ama şimdi orada tek başına gecelerce nasıl kalabileceğini bilmiyordu. Kalbi acıyordu. Sevdiği adamı özlüyordu. Kocasından uzak yaşamanın artık kaçınılmaz

bir gerçek olduğunu bilmek onu boğuyordu. Bradley'yi hâlâ bir düşkün gibi sevdiği için kendine kızıyordu. Büyükbabasını öldüren bir katili nasıl sevebilirdi? Seviyordu işte... İnsanın düşmanını sevmesi büyük kabahatti. Eğer bu kabahat, yasalarca bir suç olarak kabul edilmiş olsaydı, Kristy darağacına gönderilebilirdi. Çünkü o adamı, Bradley Barlow'u az buz değil, çok seviyordu. Her saniye onu düşünerek zamanı tüketiyordu. Onun buyurgan bakışlarını, derin siyah gözlerini, alevler altında parlayan simsiyah saçlarını, kibirli gülüşünü, kolları arasına aldığında teninin sert sıcağını, onu öptüğünde, ona dokunduğunda titreyen kalbini hissediyordu. Gözlerinin önüne sadece ona dair görüntüler geliyor, bazen onunla yaşadığı şeyleri hatırlayıp gülümsüyordu. Tam bir umutsuzdu. Yalnızlık içinde kendi kendini yiyip bitiren düşüncelerini savuşturamıyordu.

Dave Barlow'u da anımsıyordu bazen. Lilybeth'le onun ne halde olduğunu, kadının Dave'i affedip affetmediğini merak ediyordu. Onların arasında da bir suç vardı ama şantaj gibi basit bir şeydi. Cinayet değildi. Ölüm girmemişti aralarına. Onların ayrılığı küçük bir sebeptendi. Aşılabilirdi. Lilybeth'in Dave'i nasıl da sevdiğini biliyordu. O adamı affetmek kolay olacaktı. Kristy de Bradley'yi öylesine büyük, öylesine dolu dolu seviyordu ama onun hatası affedilecek türden bir şey değildi. Keşke bunun için biraz umudu olsaydı. Keşke büyükbabasına bu kötülüğü yapan o olmasaydı. Charlotte'un dediği gibi, onu incitmek uğruna yalan söylediğini düşünmek istiyordu. Fakat bu, dayanaksız ve fazla iyimser bir yorumdu.

Kristy, onu görür görmez kalbine yenilmişti ama artık hiçbir koşulda bu güvenilmez kalbine yenilmeyecekti.

Düşünceleri içinde iç avludan büyük bahçeye çıktığında Lorna'nın, kocası Darren, oğlu Felix ve Charlotte'un ikizleriyle ahırların orada olduğunu gördü. Oraya doğru yürüdüğünde ikizlerden Betty'nin Lorna'nın eteklerine sarıldığını fark etti. Betty büyüyünce bir prenses olacağını düşünen kırılgan bir kızdı. Ahırdaki atlardan korkuyordu. Kristy onun ürkek masumiyetiyle gülümsedi. Bugün içinde onu gülümseten tek şey buydu.

Ahırlara yaklaştığında "Ne oluyor?" diye sordu.

Lorna heyecan içinde Kristy'ye döndü. "Yeni bir tay doğdu. Çocuklarla ona isim bulmaya çalışıyoruz. Bir dişi..."

"Bence adı Prenses olmalı," diyen Betty kocaman açtığı mavi gözleriyle Kristy'ye baktı.

"Bence adı Savaşçı," olmalı diyen Emma neredeyse somurtuyordu.

Onlardan yaşça daha büyük olan Felix "Her kız gibi aptal bir ismi olacak," diyerek fikrini beyan etti.

Darren oğlunun başını okşadı. "Büyüyünce o aptal kızlara ihtiyacın olacak, oğlum."

"Peki, sen ne dersin, Kristy? Bu atın adı ne olmalı?"

Kristy omuz silkti ve bekletmeden aklına gelen ilk ismi söyledi. "Valorie!"

"Valorie mi?" diyen Betty coşkuyla el çırptı. "Yaşasın, bu bir prenses ismi."

"Bence bir cadı ismi," diyen Emma kollarını önünde birleştirdi.

Kristy bu yoruma içten içe katıldı. Valorie bir cadıydı ve belki o uzun tırnaklarını şimdi bir kez daha Bradley'ye geçirmişti. Bu düşünceyle genç kadının soluğu kesildi. Bradley'nin başka bir kadınla olma düşüncesi onu öylesine sarstı ki, tahta kapıya tutundu. *Tanrım, lütfen izin verme!* diye yakardı.

Lorna onun koluna dokunup "İyi misin, tatlım?" diye sorunca Kristy yeni bir gözyaşı dalgasının kıyısından döndü. Başını sallamakla yetindi. Lorna üstelemedi. Ahırının önündeki kalabalığa dönerek "Pekâlâ, bu atın adı artık Valorie!" dedi ve kocasına baktı.

Darren sevdiği kadına sımsıcak gülümsedi. "Bence uygun."

Kristy, nefret ettiği o kadının adını bir hayvana verdiği için pişman olduysa da geri adım atmadı. Lorna ikizlerin ellerini tutup onları içeriye yönlendirirken Kristy'ye gülümsedi. "Bugün daha iyi görünüyorsun."

"İyi olacağım," diyen Kristy "Evimi görmek istiyorum." diye devam etti.

"Evin bitti ve çok güzel oldu. Akşam yemeğinden sonra Edwin seni bırakır."

"Lorna... Benim için yaptıklarınızın karşılığını ödemem mümkün değil ama bir yolu varsa lütfen bana söyle."

"Bizi arkadaşların olarak kabul et ve bütün dertlerini bize söylemekten çekinme. Sadece bunu yapman yeterli."

"Sonsuza kadar benim en iyi dostlarım sizsiniz."

Lorna ona mahcup bir gülüş attı. Şüphesiz Kristy daha mahcuptu. Gözlerinin dolduğunu hissedip bakışlarını yere eğdi. Rüzgâr da sanki onun kalp kırıklıklarını, çektiği bütün o acıları gizlemek ister gibi işbirliği içinde arkasından esti. Rüzgârın savurduğu kızıl saçları yüzünü kapattı ve Kristy kimse fark etmeden birkaç damla gözyaşı döktü.

Kristy akşam yemeğinden sonra evine gitmek için sabırsızlanıyordu. Cawdor Kalesi'ne birkaç yüz metre uzaktaki köyde yaşayacaktı artık. Bunu kendisi istemişti ve pişman değildi. Mutfaktaki kadınlara zorla da olsa yardım ettikten sonra Charlotte ve Lorna ile vedalaştı. Kocalarına teşekkür etti ve iç avluda onu bekleyen Edwin'in yanına ulaştı.

"Birkaç gün boyunca evinin yakınında durup seni koruyacağım," dedi genç adam.

Kristy hemen itiraz etti. "Hayır, Edwin! Gerek yok. Ben güvendeyim."

Genç adam Kristy'yle birlikte büyük kale kapısından geçip, incecik bir kar tabakasının olduğu taşlı yoldan yürümeye başladı. "McAlister toprakları daima güvenlidir ama yalnız kalmaktan ya da karanlıktan korkabilirsin."

Kristy elinde olmaksızın gülümsedi. "Ah, Edwin... Bunu bana mı söylüyorsun? Ben karanlıktan ne zaman korktum?"

"Hiçbir zaman," dedi genç adam hayran bakışlar atarken. Gökyüzünü kaplayan yoğun beyaz bulutlar yüzünden etraf nispeten görünür haldeydi. Edwin, Kristy'yi tamamen görmek için deliriyor olsa da, gecenin gizleyemediği o kızıl saçlarına bakmak bile ona yetiyordu. Omuzlarına, sırtına yayılan her bir bukleye büyük bir aşkla baktı. "Sen hiçbir şeyden korkmayan cesur bir kadınsın!" dedi derinden sesiyle.

Kristy ona dönmedi. Teşekkür etmekle yetindi ve daha fazla konuşmadı. Edwin'e umut verecek bir şey yapmaktan kaçınıyordu. Ona kötü davranmayı da düşünmüştü. Eğer ona kızarsa, Edwin biraz olsun uzak durabilirdi. Ancak bunu yapmak içinden gelmemişti. Böyle iyi bir adama haksızlık yapma düşüncesi berbattı. Kristy onun kendisinden vazgeçmesi için elinden geleni yapıyordu fakat Edwin usanmadan etrafında pervane oluyordu. Evine bırakırken de bir sürü iltifat saydı. Genç kadın bunları istemiyordu. Bradley'nin varlığıyla doluyken, onu tek bir an bile aklından çıkaramazken bir başka erkeği düşünmesine imkân yoktu. Ömrü boyunca da buna yeltenmeyeceğini biliyordu. Yedi yıl önceki o büyük hezimetten sonra bile hiçbir erkeğe kalbini açmamıştı. Şimdi ise bunu katiyen yapamazdı. Bradley ile yaşadığı o özel anlardan sonra çabalasa bile bunu başaramazdı. Bu yüzden Edwin'e karşılık vermedi. Onu sessizce dinledi ve evine ulaşana kadar tek kelime etmedi.

"İşte burası," diyen genç adam büyük bir evi gösterdi.

Kristy ufacık bir yer bekliyordu. Bahçesi olan, neredeyse bir ailenin rahatça yaşayabileceği kadar geniş bir evi hayal bile etmemişti. "Ama burası çok büyük!" dedi huzursuzca.

"Sen daha güzellerini hak ediyorsun," diyen genç adam onu omuzlarından kavradı ve bahçeden geçirdi.

Kristy şaşkınlık içinde olduğu için Edwin'in dokunuşlarına karşı gelmedi. Yarı beline kadar yükselen taştan bahçe duvarına, kapıdan çıkışa kadar uzanan küçük çakıllı yola hayranlıkla baktı. Yaz geldiğinde burada açacak çiçekleri bile görür gibi oldu. Bu düşünce onu mutlu etmek yerine daha da kederlendirdi. Sonsuza kadar kalacağı bu ev, çok şirin ve güzel olsa da, bir şeyleri yitirdiğini, aşkı tamamen kaybettiğini fısıldayan bir lanet gibiydi de. Her neyse... Belki burada o kadar da acı çekmezdi.

"Teşekkür ederim. Sen artık gitsen iyi olacak," diyerek genç adama döndü.

Edwin sıkıntıyla bakarak "Peki," dedi ve bir an durakladı. Sanki bir şey diyecek de yapamıyormuş gibiydi. Kristy daha fazla beklemedi. Edwin'in söyleyeceği her neyse tahmin edebiliyordu.

Bunları işitmek ve karşılığında olumsuz bir şey söylememek için evin ağır tahta kapısını açtı. Yavaş adımlarıyla içeriye girdi ve kapıyı örtmek için döndüğünde Edwin'in bahçede bir yerde beklediğini gördü. Ona gülümsedi. Kapıyı kapattı ve kendini yapayalnız hissetti.

İlk anda koridora kadar aydınlık veren alevlerden evin şeklini gördü. Mutfak kısmını seçti ve orada bile her şeyin düşünüldüğünü anladı. Salondaki şöminenin ateşi bile yakılmıştı. Lorna hiçbir şeyi atlamamıştı. Çatırdayan odunların minik sesi, alevlerin titreşen ışıkları altında Kristy küçük salona girdi. İçeriye şöyle bir göz attı ama daha fazla incelemedi. Sevinci yok olup gitmişti. Kalbindeki acıdan ötürü hiçbir şeye sevinemiyordu. Kendini burada daha çok yalnız ve çaresiz hissederken, gözyaşları yavaşça akmaya başladı. Derin bir nefes aldı ve gözyaşlarını çabucak sildi. Buz gibi olan ellerini ateşe tutmak için şömineye yönelmişti ki odanın içinde bir şey hareket etti. Karanlığa gömülmüş olan köşeden dev gibi bir gölge öne çıktı. Kristy'nin tam karşısında durdu ve genç kadın istemsizce çığlık attı.

İçeride biri vardı. Kalbi gümbürderken birkaç saniye sonra evin kapısı da hışımla açıldı. Edwin çığlığı duyunca koşarak gelmişti. Kristy'nin kollarından kavradığı gibi onu kendine çekti ve güvenle arkasına aldı. Odaya bakınca içerideki upuzun boylu, iyi giyimli, yapılı bir adam gördü. Adamın ifadesi oldukça sertti ve çehresi öfkeyle kasılmıştı.

Edwin "Sen de kimsin?" diye söylenmişti ki adam bir adım daha öne çıktı. Artık iyice görünür olmuştu. Koyu gözleri, simsiyah saçları alevler altında belirginleşen genç adam tehlikeli bir sesle duraklamadan emretti.

"Karımı derhal bırak!"

Bölüm 7

Beni sev diye ne istersen yapmaya hazırım.
Beni yeniden sev diye ölüme bile razıyım...

William Bradley Barlow hayatı boyunca böylesine derin bir pişmanlık yaşamamıştı. Aslında pişmanlık yaşadığı şeyler oldukça az ve önemsiz konulardı. Kristy'den sonra bu duygu hayatında yer etmiş, onu birkaç kez yoklamıştı. Kristy'nin geçmişinde açtığı o büyük yara, ilk büyük pişmanlığıydı. Onun yüzüne dahi bakmadan kovduğu yedi yılın azabını Kristy'nin ruhunu okuduğu ilk zamanlar hissetmişti. O kadına olan ilgisinin sadece güzelliğinden olmadığını anladığında pişmanlığı artmıştı. Ve şimdi hissettiği pişmanlık yedi yıl önceki günahlarından bile ağırdı. Kristy gerçekten masumdu. En başından beri öyleydi ve hep öyle kalmaya devam etmişti. Kiralık katil tutsa da haklıydı. Ona yaptıklarının bedelini ölerek bile ödeyemezdi. Genç adamı asıl yaralayan şey, Kristy'nin aşk sözcüklerinden sonra bunu yaptığına dair taşıdığı inançtı. Sevdiğini söyledikten sonra o adamla görüşmesi genç adamın kalbine yerleşen bir ihanet olmuştu. Oysa Kristy ihanet etmemişti. Sevgisinde içtendi, duyguları yalan değildi ve hissettiği aşk yaşadığı tüm acılara rağmen gerçekti.

Alice ona her şeyi anlatmıştı. O aşağılık adam tarafından darp edilmiş olsa da, kumarhaneden kaçarak Bradley'ye gelmiş ve Kristy'nin planladığı her neyse ondan vazgeçtiğini söylemek için oraya gittiğini açıklamıştı. Detayları bilmiyordu genç kız. Kendrick denen adamı durdurmak için Kristy'nin kumarhaneye geldiğini ve ne kadar umutsuz olduğunu kendi gözleriyle gördüğünü anlatmıştı. Kristy'nin olabilecek en yanlış adama bulaşmasından korktuğunu ve Kendrick'i ancak Bradley'nin durdurabileceğini de ağlayarak söylemişti. Genç adam kızın sözlerinden sonra hareket bile edememişti. Yerinden kalkamamış, maruz kaldığı gerçeklerin acımasız saldırısıyla yenik düşmüştü. Kristy'yi incitmişti... Onu yeniden, bir kez daha kovmuş, onu hayatından göndermiş ve tıpkı yedi yıl önceki gibi yalnızlığa mahkûm etmişti. Tek kabahati Bradley gibi sevilmeyi hak etmeyen bir adamı sevmiş olan bu kadın, dünya üzerindeki en masum kadındı. Kristy için Bradley Barlow en yanlış adamdı ama

Bradley için o, dünya üzerindeki en doğru kadındı. Genç adam içini dağıtıp geçen o büyük ve ezici pişmanlığın derin kederini yaşadıktan sonra durmamıştı. Derhal Garrison'ı çağırmış, arabasını hazırlatmış, McAlister topraklarına doğru yola çıkmıştı.

Yola çıktığı ilk dakikadan itibaren zaman onun için geçmek bilmemişti. Garrison'ı birçok kez azarlamış, ona bağırmış ve lanet olası atları daha hızlı sürmesi için durmadan emirler yağdırmıştı. Atlar çatlayana, Garrison'ın elleri yuların sert derisinden nasır tutana kadar durmamışlardı. Bir günlük mesafeyi yarıya indirip, akşama doğru menzile vardıklarında Bradley içinin korkuyla dolmasını engelleyememişti. Kristy burada olmalıydı ama güvende miydi? Ne halde, ne koşullarda yaşıyordu? Büyükbabasının katili sandığı kocasına dair düşünceleri ne seviyedeydi? Nefretle işlenen o düşüncelerin hayrına olmadığını biliyordu genç adam. Sevdiği kadını ikna etmek, onu alıp götürmek, ömrü boyunca yanından tek saniye olsun ayırmayacağını söylemek için deliriyordu.

Highland'ın kuzeyindeki bu toprakları, Kristy'nin vatanı olan bu bölgeyi bile sevdiğini fark etmişti. Ne kadar da benziyordu güzel karısına... Sert bir mizacı vardı bu toprakların. Soğuk iklimin esaretine direnmeye çalışan, içinde bir sürü güzellik barındıran bir manzaraya sahipti. Vahşiydi ve keşfedilmemişti. Göğsünde görkemli mucizeler vardı, derinlerinde görülmemiş ırmaklar, büyümeye cesaret eden, soğuğa kafa tutan ilginç ağaçlar vardı. Dinginliğinde insanı çeken bir şeylere sahipti. Muhteşemdi, dokunulmamıştı. Kristy'ye yakışan, ona çok benzeyen topraklardı. Bradley karısına duyduğu o büyük özlemin, o heyecan verici aşkın kendisini iyiden iyiye umutsuz bir romantiğe çevirdiğini fark ettiğinde tebessüm etmiş, yakışıklı çehresi anlamlı bir gülüşle aydınlanmıştı. İçindeki asıl romantizmi Kristy'yi görünce açığa çıkaracaktı. Ona dair hissettiği duygularda bencilce davranmayacak, sevgisinin bir sel gibi kadına doğru akmasına izin verecekti. Sadece onu görmesi gerekiyordu, sadece ona dokunması, sadece onunla olması gerekiyordu...

İlk olarak Lorna McAlister isimli bir kadına rastladığında sonunda bir insan görmenin rahatlığını yaşamıştı. Kıştan öteru

duvarlar ardında yaşayan insanlar haklı olarak buz gibi havaya çıkmıyorlardı. Bu kadını ise yanındaki bir erkekle Cawdor Kalesi'ne giderken görmüştü. Onları durdurup Kristy'yi sormuştu.

"Neden soruyorsunuz onu? Kimsiniz?" demişti isminin Darren olduğunu sonradan öğrendiği iri yarı genç adam.

Bradley onların Kristy'yi tanıdığını anlamıştı. Arabadan inmiş ve dostane bir sesle "Ben onun kocasıyım," demişti.

Kadın şaşkınlıkla inlemiş ve ismini fısıldamıştı. "Lord Barlow!"

Kristy bu kadına bazı şeyleri anlatmış olmalıydı. O halde kadın, Kristy'nin dostu ya da bir ahbabıydı. Bradley uzlaşma yoluna gidip "Onu görmem gerek," diye karşılık vermişti.

"Onu yeniden üzmek için mi?"

Genç adamın kaşları çatılmıştı. "Ondan af dilemek için," demişti dürüstçe.

"Size neden inanalım? Kristy'ye öylesine büyük acılar yaşatmışsınız ki, size güvenmemiz imkânsız!"

"Ne kadarını biliyorsunuz?" diye sormuştu genç adam. "Onun bir katil tutarak beni öldürmeye çalıştığını düşündüğümden haberiniz var mı? Ya da büyükbabasının katiliymiş gibi görüldüğümden?"

Darren onun yakalarından tutup, defolup gitmesini söylemek için öne atılmıştı. "Derhal bu toprakları terk edin!"

İskoçyalı adamın daha zor uzlaşılır bir karakteri olduğunu fark eden Bradley, yeniden kadına dönmüştü. "Kristy'nin büyükbabasını öldüren ben değilim. Katili buldum ve bunu ona da söylemek istiyorum."

"Ne?"

"Doğru duydunuz! Büyükbabasının ölümüne sebep olanın kim olduğunu biliyorum. Ancak ondan öte, karımdan özür dilemem gerek. Eğer beni affederse onu İngiltere'ye, evimize götüreceğim."

"Bu kahrolası İngiliz yalanlarına inanmıyoruz, bayım!"

Darren'ın yanıtıyla Bradley de öfkelenmiş ve "Karımı istiyorum!" diye gürlemişti. "Onun yerini ya siz söylersiniz, ya

kendim bulurum. Her iki durumda da sonuç değişmeyecek. Onu götüreceğim!"

Darren'ın önüne geçen Lorna kocasına gülümsemiş ve "Bana izin ver," demişti. Sonrasında Bradley'ye dönerek "Kristy'nin gözleri ne renk?" diye sormuştu.

Bradley ona kötü bir bakış atmıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece yanıt verin!"

"Yeşilin dünya üzerindeki en güzel tonu."

Lorna hafifçe gülümsemişti. "Ya saçları? Sakın bana kızıl olduğunu söylemeyin. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Onun saçları, insana yanan bir gecenin kızıllığını anımsatır. Ateşten bir gece gibi hem parlak, hem karanlık, hem gizemli, hem çekici... Hem de... Sanırım bunu size söyleyemem. Anlarsınız ya biraz özel."

Genç kadın tek kaşını kaldırıp muzipçe bakmıştı. "Peki, en iyi dostları kimler?"

"Evelyn Wharton, Leydi Charlotte ve Leydi Lorna."

Genç kadın sırıtıp "Ah, ben leydi falan değilim," diyerek kendini en sonunda tanıştırmıştı.

"Nedir bu? Bir tür sınanma mı?"

"Öyle," diyen kadın bilge bir bakışla "Ona olan sevginizi anlamaya çalışıyorum," demişti.

Bradley öfkeyle bakmıştı genç kadına. Gözlerine yerleşen o küçümser bakışla "Bunu anlayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sormuştu. "O kadına olan aşkımı böyle aptalca sorularla ölçebileceğinizi gerçekten düşündünüz mü?"

Lorna'ya verilen bu paylama kocasını rahatsız etmiş, genç adam karısını kolları arasına alarak "Her neyse," demişti. "Kristy'ye sizi görmek isteyip istemediğini sorarız. Bundan sonrası onun bileceği bir şey."

Bradley vakur bir kabulleniş göstermişti.

İki erkek uzlaşmış olsalar da Lorna'nın başka planları vardı. "Bunun için sizi ona götürürüz ama Kristy sizi istemediğine karar verirse sessizce gidersiniz?"

Bradley'nin ifadesi gerilmişti. "O nerede? Yoksa güvenli bir yerde değil mi?"

Lorna'nın gözleri genç adamın üzerinde uzun uzun gezinmişti. Onun gerçekten kaygılı olduğunu, karısını merak ettiğini fark etmişti. "Aksine oldukça güvenli bir yerde. Evini size göstereceğiz. Kristy akşam saatlerinde orada olacak. Onunla konuşursunuz ama dediğim gibi, sizi istemezse onurlu bir erkek olarak..."

Bradley küstah bir tavırla elini kaldırmış ve "Anladım," diyerek başını sallamıştı.

Sonra da karısını burada beklemeye başlamıştı. Evinde... Kristy'nin bir evi vardı. Onun için burayı yapmışlar ve özenle eşyaları yerleştirmişlerdi. Bradley başkası için olsa bu çabaları takdir ederdi ama bu ev yanlış kişi için onarılmıştı. Kristy asla burada yaşamayacaktı. Onun evi belliydi. İngiltere'de, Walsham'da, Whiteford Hill Malikânesi'nde yaşayacaktı. Ya da nerede isterse... Belki de burada yaşamaya devam ederdi. Elbette Leydi Barlow olarak, kocasıyla birlikte. Onu yalnız bırakmaya niyeti yoktu. Genç adam şöminenin ateşini yakıp karısını beklemeye başladı. Onu görecek olmanın heyecanı başka hiçbir heyecana benzemiyordu. Bir haftadan beri ondan uzaktı. Gözlerinden, gülüşünden, ateş gibi yanan saçlarından, masum güzelliğinden, ruhundaki o görkemden uzaktı. Onu öpmek, ona bir kez daha sarılmak, saçlarını okşamak için canını ortaya koymaya hazırdı. Bir an sonra dışarıdan gelen bazı sesler işittiğinde hızla doğruldu. Tahta pencerelerin önüne gitti ve gizlenerek dışarıya baktı.

Kristy'yi hemen tanıdı. Saçları açıktı yine. Kızıl dalgalar kapkaranlık gecede büyülü bir ışık huzmesi olarak sırtına dökülüyordu. Üzerinde mütevazı bir elbise vardı ve bu onun güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyordu. Yüzündeki ifadeyi buradan göremiyordu genç adam. Karısı mutlu muydu, kederli miydi, bilemiyordu. İki duygu da onu tedirgin ediyordu. Sonra ansızın başkasını fark etti. Bradley, önce karısına baktığı için yanındaki adamı sonradan gördü. Kristy'nin arkasında duruyordu. Ona gülümsüyor ve bir şeyler anlatıyordu. Ne konuştuklarını anlamak güçtü, yüzlerindeki ifade de belirgin değildi ama ikisi

de orada öylece durmuşlardı. Genç adam kanına usulca yayılan büyük bir öfke hissetti. Kadınının yanında olan her kimse onu öldürmek istiyordu. Adam Kristy'nin omuzlarına dokunup onu bahçeye sürüklediğinde, Bradley kapıya koşmak, bu evden çıkmak, karısına dokunan o adamı buna pişman etmek istedi. Ellerini yumruk yaptığını fark edemedi. Gözlerini öfke bürümüştü. Gergindi, kızgındı ve cinayet işleme isteğini bastırmaya çalışıyordu. Kristy'yi korkutacak bir eylemde bulunmamak için iradesine zorlukla hâkim oldu. Onu şimdiden ürkütemezdi ama bir yanıyla Kristy'nin kahrolası bir adamla ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Gecenin bu vaktinde, yalnız yaşayacağı bu eve, nasıl olur da biriyle gelebilirdi? Birdenbire genç adam soluk alamadı. Kristy'nin bir başkasına değer verdiğini, onu hayatına aldığını düşündü. Bir âşığının olma düşüncesi neredeyse o devasa cüsseyi yere yıkacaktı. Öylesine müthiş bir yenilgi, sonsuzluk kadar büyük bir öfke hissetti ki, dudaklarından küfürler sızdı. Yumruk yaptığı eli sertçe yanındaki duvara indiğinde elini kesen taşlara bile aldırmadı. Acıyı hissetmiyordu. Acı kalbindeydi. Oradaki acı her şeyden daha üstün, daha keskindi. Karanlık, siyah gözlerine inen öldürme isteği, Kristy'nin o adamı dışarıda bırakıp eve yönlenmesiyle dinmese de hafifçe soğudu. Hâlâ kontrol edilemez bir kızgınlık taşıyordu. Kapı açıldığında yeniden bahçeye baktı. Lanet olası canına susayan adam gitmemiş, orada öylece durmaya devam ediyordu.

Bradley başını dikleştirdi. İri gövdesi kavgaya hazır şekilde kasıldı ve karanlık gölgeler altında karısını bekledi. Kristy'nin hafif adımlarının cılız sesi odaya dolduğunda duramadı. Tek adımla gölgelerden kurtuldu, varlığını belli etti ve karısına bakarken öfkesini silemedi.

Kristy korkuyla çığlık attığında ona koşmak, onu kolları arasına almak, önce sarsmak sonra göğsüne hapsedip orada tutmak istedi. Ancak diğer adam içeriye girince Bradley için öfke durdurulamaz bir ateş oldu.

Kristy'yi korurcasına sahiplenen, ona yeniden dokunan o adama bağırdı. "Karımı derhal bırak!"

Bu bir tehdit değildi. O adamın karısını bırakmasını bile beklemeden mesafeleri hızla kapattı. Ona ait olan kadını tutan o alçak adamı bütün gücüyle iterek Kristy'nin bileğinden kavrayıp kendine çekti. Kadın incecik bir çığlıkla göğsüne kapandığında Bradley kollarıyla onu sardı. Sanki henüz bulunmuş bir hazineye sahip olmak isteyen iki bencil adam vardı. İkisi de hazinenin sahibinin kendisi olduğunu iddia eder gibi bakıyordu. Bradley o hazinenin bütün varlığıyla kendisine ait olduğunu ve onu hiç kimseye bırakmayacağını biliyordu.

"Karımın yanından defol!" diyerek yeniden gürledi genç adam.

"Karın mı?" diye mırıldanan Edwin'in şaşkın gözleri kısıldı. O an idrak ettiği gerçeği kabul edemiyordu. Aksine, bu adamın bir yabancı olduğunu düşünüp ona doğru hamle yaptı.

Bu sırada Kristy kocasının kolları arasından kurtulmak için öne atıldı. Bu aslında Edwin'i durdurmak için yapılan bir hamleydi ama Bradley onun kaçışına izin vermedi. Kristy'yi daha sıkı sarıp "Evet! Bu kadın bana ait!" diye bağırdı.

Edwin adım atamadan durdu. Adamın boyu kendisinden uzundu ve bedeni daha yapılıydı. Ondan korktuğu için değil ama Kristy'nin o kollarda pek de dehşet içinde görünmemesinden, bir yabancıyla, bir haydutla değil de tanıdığı biriyle olmanın o belirsiz rahatlığını taşımasından dolayı en sonunda gerçeği fark etti. "Bu adam senin kocan mı?" diye tısladı.

Kristy inleyerek "Evet!" dedi.

"Kahretsin! Burada ne oluyor? Sen evlendin mi? Bir İngilizle mi evlisin?"

"Evet! Bir İngilizle, yani benimle evli. Hem de yıllardır! Ve sen şimdi bizi yalnız bırakacaksın!"

Bradley'nin emri oldukça katiydi. Edwin harekete geçmekte kararsız kaldı. Gözleri adamın otoriter yüzünden, Kristy'nin üzüntüyle gerilen ifadesine çevrildi. "Kristy... Bunlar doğru mu?"

Genç kadın, kocasının kollarından çıkmak için yeniden çırpındı ama Bradley ona yine izin vermedi. "Evet," dedi pes ederek. "Bu adamla evliyim. Onun karısıyım. Lütfen şimdi git. Sana her şeyi daha sonra anlatırım."

Edwin ellerini gür saçlarına geçirdi. Kararsız kalmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. "Gecenin bir yarısı, seni bir adamla yalnız bırakamam!"

"Elbette bunu yapabilirsin!" diyen Bradley, Kristy'yi arkasına itip iyiden iyiye öne çıktı. "Ben Walsham Kontu William Bradley Barlow'um. Kristy'nin yasalar ve Tanrı huzurundaki kocasıyım. Şimdi buradan defol!"

Edwin çaresizce Kristy'ye baktı. Genç kadın onların kavga etmesinden delice korkuyordu. Kazanacak olanı tahmin etmek zor değildi. Edwin'e zarar gelme düşüncesinden nefret etti. Bunu ona yapamazdı. "Doğru söylüyor. Lord Barlow benim kocam. Lütfen Edwin, şimdi git. Ve sakın kimseye bir şey söyleme. Bu meseleyi ben halledeceğim!"

Edwin dakikalar sonra Kristy'nin yakarışına uydu. Şaşkınlık ve bir şok hali içinde evden çıktığında, Kristy'nin bir kocası olduğu düşüncesiyle derin bir hüzne büründü. Kristy'yi seviyordu ve daima bir umudu vardı. Şimdi o umut da elinden alınmıştı. Ewan'a haber verip vermemekte tereddüde düştü. Gecenin bu saatinde olay çıkarsa, Kristy'nin zararına olurdu. Sessizce itaat etti. Kadına güveniyor olsa da evin dışında beklemesi gerektiğini anladı. Sonra bu düşünce de silindi. Onu, kocasıyla baş başa geçireceği bir gecede nasıl bekleyebilirdi? Sessizce kaleye yöneldi.

***

Kristy ona bakıyordu. *Sevdiği adama...* Bir hayale bakar gibi gözlerine inanamıyordu. Parlak alevlerin izin verdiği kadarıyla, loş bir aydınlıkta, karşısındaki adama, âşık olduğu, uğruna çok acılar çektiği, nefret ettiği ama sevmekten asla vazgeçemediği o adama bakıyordu. Kalbinin neredeyse çatlayacağını hissetti. Gözleri kendiliğinden doldu, nefessiz kaldı ve ona sığınmamak için kendiyle savaştı.

"Ne... Ne arıyorsun burada?" diye sordu. Öylesine zor konuşmuştu ki kelimeler bir düşman gibi canını yakmıştı. Bu sorunun cevabından korkuyordu. Gelecek olan yanıttaki kırıcı kelimelerden korkuyordu. Bradley'nin hiddetli bakışlarındaki öfkeden korkuyordu.

"O adamın seninle ne işi var?"

Kristy'nin yeşil gözleri titreşti. "Neden soruyorsun?"

Bradley sertçe "Neden mi?" diye bağırdı. "Kocan olmam senin için yeterli bir neden olur mu?"

"Evet, kocam... Tek yaptığı beni sürekli incitmek olan o adam! Şimdi ansızın karşıma çıkıp hesap sormaya cüret edebilen o adam!"

"Bana yanıt ver! O adamın senin hayatındaki yeri ne?"

"Ah, demek hayatımı merak ediyorsun! Hayatımı sürekli altüst etmek dışında bir merakın olduğunu bilmiyordum!"

Genç adam ona doğru yaklaştı. Çok değil, tek adım attı. Öfkeli olsa da Kristy'yi ürkütmeme kararı geçerliydi. "Bana cevap ver, Kristy Barlow! O adam kim?"

Kristy yalan söyleyip Bradley'nin yanlış anlamasını istemiyordu. Bir kez daha dürüstlüğü seçti. "O adam benim dostum!" diye bağırdı.

"Dost mu? Hiç de bir dosta bakar gibi bakmıyordu sana!"

"İnsanları kendi düşüncelerinle yargılamayı bırak artık. Edwin, bana yardım eden iyi insanlardan biri. İyi biri olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Dostça davranmanın ne demek olduğunu anlayabilir misin?"

Bradley gözlerini kıstı ve sakince "Sana karşı hayır," diye yanıt verdi. "Sana bir dost gözüyle bakamam. Sana karşı olan konumum, çok daha kuşatıcı, daha büyük, daha derin..."

"Düşmanlık gibi mi? Evet, bunu biliyorum! Ama sen de şunu bil ki, beni kendi topraklarımda yenemezsin! Ne sebeple geldiysen hemen git. Burada seni ilgilendiren hiçbir şey yok!"

"Evet, var," diyen genç adam kadına fark ettirmeden bir adım daha yaklaştı. "Burada tam da bana ait bir şey var... Sensin o!"

"Ah, beni mi merak ettin? Nerede yaşadığımı mı görmeye geldin? Yeterince kötü değilsem bana işkence etmeye mi geldin, yoksa yine bir uçurumun kıyısına götürüp..."

Genç kadın devam edemedi. Bradley hızla mesafeleri kapattı ve Kristy'nin kollarından sertçe kavradı. Onu kendine çekti, öylesine yakın tuttu ki solukları kadının saçlarına ilişti. "Geldim,

çünkü seni seviyorum," diye fısıldadı ansızın. Aklında bambaşka bir şey söylemek vardı ama bu her neyse unuttu. Kadının gözlerinin tam içine baktı. Muhtaç bir sesle devam etti. "Sana âşığım..." Eğildi ve dudağının kenarından öptü. "Seni kahrolası bir acıya katlanmaya çalışır gibi seviyorum. Seni her gün ölen ağır bir yaralı gibi, iyileşme umuduyla seviyorum. Seni karanlık bir geceden sabaha uyanır gibi seviyorum..."

Kristy'nin dudakları aralandı. Gözleri şaşkınca kıpırdandı. "Ne?"

"Seni seviyorum, Kristy! Bütün insanlık şahidim olsun ki, ben sensiz yapamıyorum!" Sonra karısının dudaklarına sokuldu. Onu sertçe öptü. Dudaklarını sımsıkı bir şekilde Kristy'nin soğuk dudaklarına bastırdı. Nefes alır gibi öptü onu. Sanki hayatını bu öpüşle mümkün kılıyormuş gibi öptü. Kollarını acıttığını fark etmeden sıkıca kavramaya devam edip, bedeniyle bütünleşip öptü. Kristy kendine gelip tüm gücüyle onu itene kadar öpmeye devam etti.

Genç kadın ayakta durabilecek kadar iradeye sahip olduğunda Bradley'ye inanamıyormuş gibi baktı. Gözlerini sinirle açıp kapattı. "Ne yapıyorsun? Bu sözler de ne? Neden beni öpüyorsun?"

Bradley bu soruyla gülümsedi. "Seni öpmek istiyorum!"

"Ben istemiyorum! Ben bir katille öpüşmem!"

Genç adamın çehresi bu sözlerle gerildi. Buraya en başta bunu açıklamak için gelmişti. Kristy'yi görüp ona dokununca her şey silikleşmiş olsa da, şimdi toparlanmalıydı. "Büyükbabanı ben öldürmedim!" dedi otoriter sesiyle. Şüpheye yer bırakmadan sevdiği kadını ikna etmeliydi. Kristy'nin daha da şaşkına dönen gözlerine baktı ve iri avuçlarıyla yüzünü kavradı. Alnını alnına yaslayıp "Ben bir katil değilim," diye fısıldadı. "Yemin ederim ben yapmadım."

Kristy hışımla geriye kaydı. Bradley'nin dokunuşunun kendisine nasıl da iyi geldiğini görmezden gelerek bağırdı. "Bunu kendin itiraf etmiştin!"

"Yalan söyledim."

"Şimdi de yalan söylüyorsun. Sana inanmıyorum!"

"Ama ben artık sana inanıyorum, sevgilim. Sen de bana inanmalısın. Ömrümüzün kalanını mutlu bir şekilde yaşamak için bunu yapmaya mecbursun."

Adamın adeta ukala bir tavırla söylediği bu sözlerle Kristy ona düşmanca baktı. "Bana inanıyor musun? Hangi konuda? Bir kiralık katil tutmadığım konusunda mı? Ah hayır, bana inanmamalısın. Çünkü bunu yaptım, seni öldürmek istedim."

"Bunun için seni suçlayamam," dedi genç adam. Hâlâ sakinliğini koruyordu. "Yerinde kim olsa aynısını yapardı. En kötüsünü hak etmiştim!"

Kristy bir şaşkınlıktan diğerine sürüklenirken "Evet," diye bağırdı. "Bana yaptıklarından ve yapmaya devam ettiklerinden sonra hak etmiştin. Ben de sana bunları ödetmek istedim."

Onu sadece yaralamaya çalıştığını itiraf etmedi. Bradley'nin o küstah duruşuna bir tekme atmak istedi. "Defolup git evimden! Seni istemiyorum! Ne için geldiğinin bir önemi yok. Seni dinleyecek değilim."

Bradley bir adım attı. Güçlü gövdesi ve kararlı duruşuyla kontrolü eline aldığını biliyordu. Kristy şok halindeydi, şaşkındı, düşünemiyordu. Onu ikna etmek için mükemmel bir andı. Öfkelenmeden, kızmadan cümlelerini kurmalıydı. "Büyükbabanın katilini buldum," dedi bir anda.

Karısının nefes nefese kaldığını görünce ona tamamen yaklaştı. Düşmesin diye sıkıca tuttu. "Bunu yapan John Winant isimli o adamdı. Hatırladın mı? Dave'in yanındaki adam. Seni İskoçya'dan götüren..."

Kristy adamın ismini duyar duymaz onu hatırlamıştı. Yine de buna inanacak değildi. "Şimdi de tüm günahını zavallı bir adamın üstüne mi atıyorsun?" diye sordu.

Bradley öfkelenir gibi kadını daha sıkı tuttu. "O adam zavallının biri değildi. Kötülük onun kanında vardı. Karısı itiraf etti. İnan bana, bunu yapan oydu!"

"Nasıl inanabilirim? Daha geçen hafta bunu yapanın sen olduğunu söylemiştin."

"Anlamıyor musun?" diyen adam sevdiği kadının yüzüne doğru sertçe fısıldadı. "Senin bana yaptıklarına karşılık bu yalanı söyledim. Beni öldürmek için bir kiralık katil tutmuştun. Sevginin yalan olduğunu, her şeyin bir plan olduğunu sanmıştım. Sana aynı karşılığı vermek istedim."

Kristy'nin gözleri dolu doluydu. Ağlamaklı sesiyle "Yapmadın mı?" diye sordu. Hafifçe hıçkırdı sonra.

"Yapmadım, sevgilim. Ben kimseyi öldürmedim. Bunu asla yapmam. Geçmişte neler yaşadığımı, seninle evliliğim konusunda neler hissettiğimi biliyorsun. Ailemin durumunu..." Soluklandı genç adam. Sert göğsünden büyükçe bir nefes aldı. "Ne kadar yaralı bir çocukluk geçirdiğimi biliyorsun. Buna rağmen masum birine bu kötülüğü yapamam. Bunları yaşamak bir başkasını katil olmaya kadar götürebilirdi ama beni değil. Ben hak etmeyen birini nasıl öldürebilirim? Üstelik söz konusu olan yaşlı bir adamsa... Bunu yapabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Kristy gözlerini kaçırdı. Gözyaşları usulca inerken "Bi...bilmiyorum," diye kekeledi.

Bradley tek elini çözdü. Kadının çenesini tuttu ve yüzünü kaldırdı. Koyu karanlık gözlerini, rengi tamamen seçilen o ıslak, yeşil gözlere kenetledi. "Gözlerime bak," dedi yavaşça. "Benim katil olduğuma inanıyor musun?"

Kristy hıçkırdı. "Bilmiyorum!"

"Hayır, biliyorsun."

Elbette kalben biliyordu ama görünür şeylere ihtiyacı vardı. O kadar kırılgan ve o kadar hassastı ki bu konuda, sadece sözlerle adım atamazdı. "Lütfen," diye inledi çaresizce. "Lütfen yapmadığını ispat et!"

"İspat edeceğim. İngiltere'ye dönünce seni Greta ile konuşturacağım. O sana her şeyi anlatacak."

"Greta mı?"

"Evet, sevgilim. John'un karısı. Adam ölmeden önce sarhoşken bazı şeyleri itiraf etmiş."

"Ah, nasıl olur?" diyen Kristy'nin zihni bir yumak gibi karıştı. Bu karışıklığa rağmen Greta'nın sözlerini hatırlaması kısa

sürdü. Malikâneye geldiği ilk gün Greta kocasından bahsetmiş ve onun ölümüne üzülmediğini, aksine ondan kurtulduğu için sevindiğini anlatan cümleler kurmuştu. Büyükbabasını öldüren kişi o olabilir miydi sahiden?

"Kafam karışık!" diye itiraz etti yeniden. "Eğer o gün, uçurumun kıyısında, yapmadığını söyleseydin sana inanırdım ama gözlerime öyle kararlı baktın ki, bunu yaptığından emin oldum. Bana gerçeği itiraf ettiğini düşündüm."

"Kızgındım, anlamıyor musun? Sana karşı çok öfkeliydim! Beni yaraladığın gibi seni yaralamak istedim!"

Bradley, Kristy'nin hâlâ şüpheler içinde olduğunu görünce onu çekti. Zayıf bedenini geniş göğsüne bastırdı. "İnan bana," diye fısıldadı saçlarına doğru. "Beni öldürmek istediğini düşündüğüm için yalan söyledim. Aptalcaydı..."

"Seni öldürmek istemedim!" diye bağırdı Kristy. Yüzünü kaldırdı ve Bradley'nin derinden bakan kopkoyu gözlerine kederle baktı. "Sadece senin yaralanmanı istemiştim."

Genç adam gülümsedi. "Öldürmek istesen de anlarım."

"Ama istemedim. Bunu nasıl isteyebilirim? Seni öylesine severken..."

"Beni sevmekten vazgeçmediğini söyle!"

Kristy gözlerini kapattı. İçinde bütünüyle hissettiği bir mutluluk vardı. Bunu yansıtmadı. Ne yüzüne, ne de sözlerine... "Düşünmem gerek," dedi karşılık vererek.

Bradley "Sana yardımcı olmak isterim," diyerek kadının anlamayan gözlerine baktı. Bir saniye içinde onun dudaklarına yeniden sokuldu. Bu defa nazik değildi. Kristy'yi sertçe iterek şöminenin yanındaki duvara yasladı. İtiraz etmesin diye kollarını duvara sabitledi. Dudaklarını aralayana, onunla gerçekten öpüşene kadar onu ateşler içinde bıraktı. Dudaklarını arsızca emdi, ısırdı ve kolları gevşeyene kadar bedeninde baskı kurmaya devam etti. Kristy en sonunda kemiklerinden arınmış gibi dizlerinin üstünde duramayınca kolunu beline sardı ve karısının bedenini kendisine bastırdı. Kasıklarına yaslanıp onu ayartmaya devam ederken, Kristy'nin de vücudu kıvrandı. Dilini sevdiği

adamın sıcak derinliklerine konuk etti. Hırs içinde, özlem içinde uzun uzun öpüştüler. Bradley artık dayanılmaz eşikte durduğunu fark ettiğinde Kristy de bambaşka bir şey fark etti. Ansızın gözlerini açtı ve bir çığlık attı. "Aman Tanrım!" dedi gözleri aşağıya inerken. "Yanıyoruz!"

Yandıkları doğruydu. Ruhen yanıyorlardı ama şimdi bir de gerçekten yanmak üzereydiler. Genç adam derhal ne olduğunu anladı. Bakışları alçaldı ve Kristy'nin eteğinin ucunu yakalayan ateşi fark etti. Eteği tutuşmaya başlamıştı ve yapılacak tek bir şey vardı. Bradley yakalarından kavradığı gibi tek parça, sıradan elbiseyi sertçe yırttı. Kumaş iyice tutuşmadan Kristy'nin de yardımıyla elbiseyi çıkarttı ve yanan parçasına basarak ateşi söndürdü.

Kristy şok içinde yere çöktü. Korkudan ölüyordu ve neredeyse yanacağını fark ederek dehşet içinde kalmıştı. Bradley elbiseyi tamamen söndürünce kadın çekti ve onu yeniden ayağa kaldırıp bedenini inceledi. "İyi misin?"

İç elbisesiyle kalan Kristy hızla başını salladı. "İyiyim! Ah, inanamıyorum! Bunu nasıl yaptım?"

Bradley rahatlayarak derin bir nefes bıraktı. Ardından karısına sarılıp, kendine bastırdı. Sevdiği kadının korkuyla titreyen bedenini kuşatıp, sakinleştirmek için "Korkma, ben yanındayken sana hiçbir şey zarar veremez!" dedi.

Kristy inledi. "Ne kadar da aptalım..."

"Hayır, sevgilim. Sadece âşıksın," diyen genç adam onun yüzüne eğildi ve o çekici gülüşünden bir parça hediye etti.

Kristy onu itti. O güçlü bedeni pek hareket ettiremese de bunu yaptı. "Neredeyse yanıyorduk! Ne kadar da rahatsın!" dedikten sonra ansızın kaşları çatılan genç kadın "Yoksa... Sen bunu bilerek mi yaptın?" diye sordu.

"Bu da ne demek?"

"Elbisemi çıkarmam için eteğimi bilerek mi tutuşturdun?"

Bradley çapkınca gülümseyerek "Lanet olsun! Bu neden benim aklıma gelmedi?" dedi.

Koyu gözlerindeki muzip parıltılar Kristy'nin kalbini gümbürdetti. Hiç istemese de onu yeniden itip "Defol git artık!" dedi. "Sana henüz yeterince inanmadım!"

"Sana her şeyi ispat ettiğim halde hâlâ kuşkuların mı var?" diyen genç adam öfkeyle sordu.

"Neyi ispat ettin ki? Bana o adamın büyükbabamdan ne istediğini bile anlatmadın! Greta'dan bahsettin ama görebildiğim kadarıyla Greta burada değil! İtirafının üstüne kendini yalanlarken nasıl hemen güvenebilirim sana?"

"Greta'yı buraya getirmemi mi istiyorsun? Bence senin İngiltere'ye gelmen daha kolay olur. Orada bütün sorularına cevap bulursun."

"Hiçbir yere gelmiyorum!" diyen Kristy kollarını göğsünde buluşturdu. Neyse ki üstündeki iç elbise son derece kapalıydı ve kendini teşhir edilmiş hissetmiyor, Bradley'ye bunun tatminini yaşatmıyordu. Aklında bir parça uyku yoksa da, Bradley'ye kanmaması için onun şimdilik gitmesi gerektiğini ve bu konular üzerinde düşünmesi gerektiğini anlayarak "Şimdi gidersen eğer uyuyacağım!" dedi.

Genç adam ona dokunmak için deliriyordu. Özlemin o yakıcı acısını hissettikten sonra uzun yıllar boyunca hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. "Bana sarılarak uyumayı seversin sen. İzin veriyorum," diyerek kollarını açıp Kristy'yi oraya çağırdı.

Kristy ona inanamıyormuş gibi baktı. "Gerçekten kollarına atlayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Er geç bunu yapacağını biliyorum!"

"Korkarım ki bunun için çok bekleyeceksin."

"Son nefesime kadar bekleyebilirim," diyen genç adam sımsıcak, içten bir bakışla genç kadına baktı. Onun ruhunu bile okşayan bir bakıştı bu.

Kristy elbette etkilendi. Başka ne yapabilirdi ki? Ayaklarıyla değil ama bütün kalbiyle, bütün ruhuyla sevdiği adama koşuyordu. "Bunu gerçekten neden yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Neden benim için bu kadar uğraşıyorsun?"

"Sebebi açık değil mi?" diyen genç adam siyah gözlerini bir an olsun sevdiği kadından ayırmadı. "Her şeyin tek nedeni seni sevmem. Her şeyi göze almamın tek nedeni senin de beni yeniden sevdiğini görebilmek. Buradayım çünkü beni sevmeni istiyorum. *Beni sev diye* ne istersen yapmaya hazırım. Beni yeniden sev diye ölüme bile razıyım, sevgilim."

Kristy ikinci kez bu aşk itirafını duyduğuna inanamıyordu. Yıllardır dilediği tek şeydi bu. Bu anı binlerce kez hayal etmişti. Hayallerinin sonunda Bradley'nin kollarına sokulacağını, ona sımsıkı sarılacağını da düşlemişti. Ancak bu kadar kırıldıktan sonra hayallerini şimdilik bir kenara bırakması gerektiğini biliyordu. Kendisi yıllarca bir sürü bedel ödemişti, şimdi bu bedellerin anısına bile ona kolayca inanmazdı. "O halde gidip dışarıda bekle. Yarın olunca konuşuruz," dedi zor olsa da kati bir sesle.

Bradley bunu sorgulamadı. "Peki," dedi ve dimdik bir duruşla karısına aşkla gülümsedi. "İstediğin buysa senin için bunu yapacak ve bekleyeceğim. Ama yarın olduğunda elimden kurtulamayacaksın!"

"Soğuktan ölmemeyi başarırsan bunu düşüneceğim."

Bradley neredeyse alaycı bir şekilde gülümsedi ve derinden sesiyle "Beni tanımamışsın," dedi usulca. "Senin, bir kez daha benim olduğunu görmeden, bir kez daha sana tüm kalbimle, tüm bedenimle sahip olmadan ölmeye hiç niyetim yok. Beni yeniden sevmen için donmaya bile razı olsam da direneceğim. Bir kez daha seni öpebilmek için, seninle el ele tutuşmak için, seninle sevişmek için her şeye direneceğim."

Kristy bu kadar harika sözler sarf eden bir adama nasıl karşı koyabilirdi? Ona koşmak, ona sarılmak, tüm sözlerine inanmak istiyordu. Ama hâlâ yaralıydı. Kalbi kırıktı. O uçurum kıyısındaki konuşmayı unutamıyordu. Delice âşık olsa da, onu bu kadar kolay affedemezdi. Hem Greta ile konuşması gerekiyordu. Bradley'ye inanıyordu ama Greta'dan her şeyi duymak istiyordu. Kocasının katil olmayacağına ikna olmuştu. Charlotte'un dediği çıkmıştı. Bradley onu incitmek için bu yalanı söylemişti ama Kristy tamamen emin olmak istiyordu. Öte yandan Bradley'nin

bu soğukta dışarıda kalacak olmasına inanamıyordu. Onun blöf yaptığından emindi. Ancak kocası kapıya doğru yürüdüğünde şaşkınlık içinde kaldı. Dahası o kapıyı açıp, tek kelime etmeden ve bir kez olsun yüzüne bakmadan dışarı çıktığında neredeyse kötü hissetti. Somurttu ve "Ne halin varsa gör," dedi. Sonra dayanamadı ve pencereden dışarıya baktı. Usulca yağan karları gördü ama Bradley'yi göremedi. Yavaş adımlarla kapıya doğru yürürken bile üşüyordu. İçeride ateş yanmasına rağmen oldukça soğuktu. Dışarıyı düşünemiyordu. Kapıyı açtığında soğuk hava yüzüne çarpınca titredi. Gözleri hemen kocasını buldu. Kapının yanındaki duvara yaslanmış, kollarını önünde birleştirmiş kayıtsızca duruyordu.

"İçeride uyuyabilirsin," dedi gözlerini ona dikmeden.

Bradley yüzündeki sırıtışla karısına döndü. "Ne dediğini duymadım."

"İçeride uyuyabilirsin dedim! Benden uzakta elbette!"

"Buna çok memnun olurum," diyen genç adam karısına gülümsedi ve onun omuzlarından kavrayıp içeriye itti. Kendisi de girdikten sonra kapıyı sıkıca kapattı ve sürgüyü kontrol etti.

"Yatak odasındaki şömineyi de yakmıştım," diyen Bradley karısını tepeden tırnağa süzdü. "Oranın ısınması önemliydi. Bütün gece orada seninle uyanık kalmayı planlıyordum ama..."

"Ah, Tanrım! Kes şunu! Bu olmayacak."

"Ne olmayacak? Ben konuşmaktan, sabaha kadar senden af dilemekten, eğer uyursan tamamen masum hislerle seni izlemekten bahsediyordum, sevgilim. Sen ne düşündün?"

Kristy dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı. "Sen... Sen tam bir alçaksın!"

"Bu yüzden mi beni öldürmek istedin?"

Bradley muzipti ama Kristy'yi kışkırtmayı başardı "Seni öldürmeyi hiçbir zaman istemedim! Yani gerçekten, gerçek anlamıyla..."

"Ama bunu zaten yapıyorsun," diyen genç adam yavaşça karısına yaklaştı. Ona dokunacak kadar yakındı. Kristy sevdiği adamın yüzünü görmek için başını kaldırdı. Sanki fark etmeden bir

adım da kendisi yaklaşmıştı. Bradley tepeden bir bakışla karısının güzel yeşil gözlerine baktı. Hayır, dokunmadı ona. Sadece konuştu. "Gözlerinle, saçlarınla, dudaklarınla, o işkence edici kıvrımlarınla zaten beni öldürmeye yemin etmiş gibisin. Sana dokunmadan geçirdiğim her gece zaten ölüyorum, sevgilim."

Ardından elini kaldırdı genç adam. Karısının yüzüne dokunmak için uzandı. Yapmadı. Son anda durdu. Avucu kadının yüzünün hizasında sabitlendi. Kristy soluk soluğa kaldı. İçten içe Bradley'nin devam etmesini istiyordu ama kendine karşı koyarak "Yapma," dedi.

Genç adam, karısının yüzüne daha çok eğildi. Nefesi Kristy'nin dudaklarına çarptı. "Sabaha çıkabilmem için sana dokunmam gerek. Biraz olsun yaşamama izin ver," diye fısıldadı.

Kristy sessiz kaldı ancak bu sessizlik itaat etmekti. İzin vermekti her türlü dokunuşa. Devam etmesini istemekti. Bradley de devam etti ama sadece parmak uçlarıyla. Karısının dolgun dudaklarında gezinen iri parmakları usulca tenini okşadı. Yanaklarında, boynunda gezindi. Genç kadın gözlerini kapattı ve solukları yetmeyince ağzı aralandı. Bradley'nin eli yavaşça göğüslerinin kıvrımlarına doğru indi. Boynundan inerken Kristy yutkundu. Orayı da okşadı ve tam iki göğsünün arasındaki incecik vadide ansızın durdu. Sonra tamamen geri çekilip yapılı, kuvvetli bedeniyle bir koltuğa çöktü. Hiçbir şey olmamış gibi "Ben burada uyuyacağım. Yatak odası da sağdaki ilk kapı," diyerek Kristy'ye evini tarif etti.

Genç kadın heyecanla çarpan kalbini sakinleştirip ona kötü bir bakış attı. Uzun, kızıl saçlarını savurup odadan çıkmak üzereyken, Bradley bir kez daha seslendi. "Sana katılmamı istersen, adımı söyle yeter."

Kristy ellerini yumruk yaptı. "Bunu rüyanda görürsün!"

Genç adam sırıttı. "Göreceğimden emin olabilirsin!"

Kristy daha fazla beklemeden odasına koştu. Kalırsa bu işin sonu kesinlikle yatakta bitecekti. Odaya girdiğinde kapıyı sürgüledi ve oraya yaslanıp kalakaldı. Eli kalbindeydi. Mutluydu

Hafiflemişti... Ve Bradley'nin söylediği her şeyin gerçek olması için deliriyordu.

***

Bradley bütün gece boyunca gözünü bile kırpmadı. Kristy'yi göreceği ahlaksız rüyalara bile heves etmedi. Asıl rüya içeri-deki kadındı ve bu durumda uykunun uğrayacağı en son in-san oydu. Kristy sadece metrelerce uzağındaydı. Ona kavuştu-ğunu biliyordu. Onu ikna edebilecek delilleri vardı. Bu delilleri ona sunacaktı. Onu seviyordu... Onu hayatının tümünde, her dakikasında, her saniyesinde, her anında görmek isteyecek ka-dar çok seviyordu. Suçlu olmadığını ispatlamak için elinden ge-leni yapacak, elinden gelmeyenler için bile savaşacaktı. Yeter ki Kristy ona inansın, onu yeniden sevsin. Yeniden bir aile olsun-lar. Çocukları olsun mesela... Kızıl saçlı minik kızları olsun... Annesine benzeyen yeşil gözleri olan oğulları olsun. Onun ma-sumiyetini, nezaketini, iyilikle dolu saf kalbini taşıyan çocuk-ları olsun istiyordu. Lordluk, kontluk ve diğer bütün imtiyazlar umurunda bile değildi. Dürüst olmak gerekirse, bunların tümü-nün Dave'e geçtiğine seviniyordu. Kristy'yle yaşayacağı ve on-dan başka hiçbir şey düşünemeyeceği bir hayatı iple çekiyordu. Bradley şimdi bir başka şeyi daha fark ediyordu. İskoçya topra-klarındaydı ve burada olduğu için hiç de rahatsız değildi. Anne-sinin ölümünü, ailesinin felaketini bütün bir halka yüklemenin o yanlış düşüncesinden arınmıştı. Dahası burada yaşayabilirdi de... Kristy isterse, ömrünü bu küçücük evde onunla dolu dolu yaşayarak geçirebilirdi.

Bradley artık gülümsüyordu. Ancak bu gülüş yerini hızla öfkeye bıraktı. Kristy'yi buraya bırakan adamı hatırladıkça si-nirleniyordu. Kristy'nin sırf ona zarar gelmemesi için onu gön-derdiğini biliyor ve bunu hatırlamak daha da öfkelenmesine ne-den oluyordu. Kristy kendisine körkütük âşık olduğu belli olan aşağılık bir adamı ne maksatla koruyordu ki? Aptallıktan öteye gitmeyen o dostluk zırvalıklarına gerçekten inanıyordu. O te-miz kalbinde kimsenin incinmesini istemiyordu. Tanrı aşkına, bu kadın neden böylesine melek gibiydi? Bradley onu gerçek-ten hak etmiyordu ama bu umurunda bile değildi. Hak etmese

bile Kristy sonsuza kadar ona aitti ve öyle kalacaktı! Bu konuda dünyanın en büyük bencili olmaya hazırdı.

Tabii dışarıdaki insanlar buna izin verirse! Nitekim birileri buna itiraz ettiğini gösterircesine, sabah gün ağarırken kapıyı yumruklamaya başladı. Bradley ateşi canlandırmaya çalışırken sesleri işitti. Kapı öylesine hışımla çalındı ki, genç adam derhal ayağa kalkıp hiddetle kapıya yöneldi. Sürgüyü çeker çekmez kapı sertçe açıldı Kapıda Bradley'nin boylarında, onun gibi güçlü, kuvvetli bir adam duruyordu.

"Sen kimsin ve topraklarımda ne arıyorsun?" diye gürledi adam.

Bradley sinirlice ofladı. Başını dikleştirip meydan okumakta gecikmedi. "Ben burada yaşayan kadının kocasıyım! Ya sen kimsin? Bir mağara adamı mı?"

Ewan McAlister, Bradley'ye düşmanca bakıyordu. Bradley de ona öyle bakıyordu ve ikisi de birbirini öldürmek ister gibiydi. "Kristy'yi rahat bırakacaksın!" dedi İskoç olan. "O benim gözetimim altında ve onu bir İngilizle yalnız bırakmaya niyetim yok!"

"İlk olarak, Kristy sadece bana ait ve benim gözetimim altında. İkinci olarak, bir İskoç ona katiyen karışamaz. Ve üçüncüsü... Topraklarından gideceğim, tabii karımı da götürerek."

Ewan'ın açık yeşil renk gözleri kısıldı. Arkasında duran sarışın kadın ürkek gözlerle bakıyor ve "Sakin olun," diye fısıldıyordu.

Bradley bu kadının, Kristy'nin bahsettiği o İngiliz leydisi olduğunu görür görmez anladı. "Leydi Charlotte," diyerek nazikçe selam verdi. Charlotte da kocasından çekinerek çok hafif bir selam verdi. "Lütfen kocanızı buradan götürün! Eğer bana böyle bakmaya devam ederse o piç kurusu suratını dağıtacağım!"

Ewan alayla güldü. "İlk olarak, ben İngilizler gibi kadınlardan emir almam," dedikten sonra geriye doğru bir adım attı ve ceketini hızla çıkardı. "Suratımı dağıtmak istiyorsan, davran o halde!"

Bradley geniş göğsünden sert bir soluk çekerken, katı çehresinde eğlenircesine bir gülüş belirdi. "İstediğin buysa zevkle!"

diyerek o da ceketini çıkardı ve kollarını sıvayarak dışarıya adım attı.

"Uzun zamandır bir İngiliz dövmemiştim."

"Rutin olarak İskoç dövmek benim en büyük zevkimdir," diyen Bradley arsızca sırıttı.

Ewan ilk hamle için atıldı. Bradley etraftaki adamlara dikkat kesilip Ewan'a bakmadığı halde müthiş bir öngörüyle kendini çekti. Ewan'ın yumruğu boşluğa isabet edince, onun yana kayan bedenini fırsat bilen genç adam, bir taş kütlesini andıran yumruğunu suratına geçirmeyi başardı. İlk hamleyi yaptığı için küstahça gülümsedi ve kaslı, iri kollarını kaldırıp kalabalığa güç gösterisi yaptı. Bu kibirli gösteriyi yaparken, Ewan'ın bu kadar kolay toparlanmasını beklemediği için ikinci yumruğun kendi yüzüne isabet etmesinden kurtulamadı.

Geriye yalpalayıp çenesini sıvazlayan Lord Barlow "Bir İskoç'a göre hiç fena değil," dedi alayla.

Ewan tek kaşını kaldırdı. "Bu daha başlangıçtı!"

Sonra ikisi aynı anda atıldılar. İki devasa cüsse, iki kayanın çarpışması gibi birbirine kenetlendi. Güreşir gibi ikisi de birbirini yıkmaya çalışırken, Bradley tüm gücüyle Ewan'ın karın kaslarına ardı ardına yumruklar indirdi. Ewan da aynısını yaptığı sırada Kristy çığlık atarak kapıda göründü. Seyircileri de çoğalmıştı. Lorna ve Darren da gelmişti. Kaledeki bütün askerler toplanıp, yüzlerce yıl süregelen İngiliz-İskoç çarpışmasının bir başka örneğine dalmışlardı. Highland'da olmalarından ötürü herkes Ewan'a tezahürat yapıyordu. Kaba erkek gülüşleri, yuhlamalar, homurdanmalar arasında yumruklar konuşmaya devam etti.

"Durun! Tanrı aşkına, durun!" diyen Kristy'yi o an fark eden Bradley, Ewan'dan uzaklaşıp karısını görmek için döndü ve aynı anda yüzünde bir yumruk patladı. Ewan soluklanırken, Bradley bu yumruktan pek de etkilenmemiş gibi bütün bedeniyle Kristy'ye döndü.

Genç kadın ağzını eliyle kapattı ve dehşetle bakan gözleri Bradley'nin gözleriyle kesişti. Kocası onu gördüğünde kaşları

çatıldı, ifadesi birdenbire sertleşti. Bir saniye öncesine kadar eğlenir gibi duran tavrına büyük bir öfke yerleşti ve dişlerini sıkarak "İçeriye gir!" diye emretti. Ardından zaman kaybetmeden Ewan'a döndü. Sanki Kristy'ye sinirlenmiş ama bunun hırsını Ewan'dan çıkarmak ister gibi delirmişti. Genç adam bu delilik haliyle hamle yaptı ve Ewan'ı geriye sendeleten bir yumruk savurdu. Ewan düşmedi ama dengesi sarsıldığı için Bradley'nin karşılıkları devam etti. Genç adam bir yumruk daha indirdiğinde Charlotte bağırdı. "Sevgilim, hadi!"

Ewan bu tezahüratla atıldı ve Bradley'yi yere devirdi. Onun üzerine çıkıp yüzüne sert bir kroşe indirecekken Bradley tüm gücüyle onu yere yıktı. Aynı şekilde bu defa kendisi üstünlüğü elde etti. İtişip durmalarının sonucunda birer yumrukla yana devrilen adamlar birbirlerine müthiş bir öfkeyle bakarken, birinin dudağı, diğerinin kaşı patlamıştı. Kıyafetleri yırtılmış, parmak boğumları kızarmıştı. İkisi de hızla ayağa kalkıp nefeslenirken, Kristy bunu fırsat bilip atıldı.

İki adamın arasına girdi ama kocasına daha yakındı. "Yapmayın! Lütfen durun!" diye inledi bir kez daha. Bradley'nin kanayan kaşına ağlamaklı gözlerle bakarken kendini onun kollarına atmak için hareket etti. Ancak ondan önce davranan Bradley onu hışımla çekip kendine bastırdı. Kristy şaşkınlık içinde "Dur lütfen. Kavga etmeyi bırak," diye fısıldadı.

Genç adam bu sözleri işitmedi bile. Tek derdi, Kristy'nin giydikleriydi. Daha doğrusu giymedikleri! Üzerinde bir elbise yoktu ve uyuduğu iç kıyafetiyle dışarıya çıktığı için delirmişti. Onu diğer erkeklerin göz hapsinden korumak isteyerek canını acıtırcasına kendine bastırmaya devam etti.

"Karının arkasına mı saklanıyorsun?" diyen Ewan sessizliği bozdu. Charlotte koşarak kocasının yanına gelip, kulağına fısıldadı. "Kristy uygunsuz bir halde. Onu gizliyor sanırım."

Ewan o an gerçeği fark edip somurttu. "Herkes dağılsın!" diye gürledi kalabalığa doğru. Adamlar hoşnutsuzca efendilerinin emrine uyarak kaleye yöneldiler. "Seninle sonra görüşeceğiz, İngiliz!" diyen genç adam, karısını iri gövdesinin arkasına

gizleyip kimseye göstermeyen Bradley'ye bağırdı. Bradley ona *ne zaman istersen* der gibi baktı. Ewan karısının elinden tutup kaleye doğru yürümeye başladı. Charlotte bir yandan kocasına uyarken, diğer yandan dönüp dönüp onlara bakıyor, Kristy'ye muzipçe gülücükler atıyordu.

Herkes ortadan kaybolup etraf sessizleşince Bradley, Kristy'ye döndü. Kızgınlığı hâlâ diriydi. Onun üzerindeki kıyafete bir kez daha öfkeyle bakıp, kollarından sertçe tutarken "Bu halde nasıl çıkarsın?" diye tısladı.

Genç kadın onun öfkeli sesinden ürktü. "Sana bir şey olacak diye korktum!"

"Bana hakaret mi ediyorsun? Bana ne olabilir?"

Kristy keder içinde gülümsedi Dolu dolu gözleriyle "Sadece korktum işte! Sana... Sana bir şey olmasını istemiyorum," dedi incecik bir sesle. Neler söylediğinin bilincinde dürüstçe itiraf ediyordu.

Bradley bu sözlerle karısına önce şaşkın, sonra küstah bir bakış attı. Onu kendine çekip vücutları arasındaki bütün mesafeyi kapattı. "Bana bir şey olursa üzülürsün, öyle mi?"

"Üzülmek mi? Kahrolurum. Yaşayamam."

Bradley en sonunda öfkesinden tamamen kurtuldu. Sevdiği kadına içindeki aşkın tesiriyle gülümsedi. "Bana bir şey olmadı, olmayacak, sevgilim."

"Ama olmuş," diyen Kristy eliyle sevdiği adamın hafifçe kanamış olan kaşına dokundu. "Yaralandın."

"Hissetmiyorum bile," diyen genç adam karısının üzerine eğildi. "Sen yanımdayken hiçbir acıyı hissetmiyorum. Ama sen yanımda değilken, bütün kahrolası acıların beni bulduğunu sanıyorum."

"Ah! Seni seviyorum, Lord Barlow! Sakın bir daha beni bırakma!"

Bradley ona gülümsedi. Eğildi ve Kristy'nin dudaklarından sımsıkı öptü. "Affettin mi beni?"

"Başka çarem mi var? Ya sen?" diyen kadın pişmanlıkla gözlerini kaçırdı.

Bradley muzipçe sordu. "Beni öldürmek istediğin için af mı diliyorsun?"

Kristy gözlerini yeniden kaldırıp, somurtarak "Seni öldürmek istemedim!" diye itiraz etti.

Bradley hafif bir kahkaha attı. Kadını yeniden öpmeden önce "Biliyorum," diye fısıldadı. "Senin bir suçun yok. Aslında bir tane var."

Kristy ona şaşkınca baktı. "Nedir?"

"Hâlâ soyunmamış olman!"

"Ah, ne?"

"Ben yüzümü yıkayıp temizlenene kadar, sen de gidip soyun ve beni bekle. Sana dokunmadan tek saniyeye daha katlanamıyorum!"

Kristy dudaklarını ısırarak "Tamam," dedi. "Ama az önceki kavgadan sonra... Yani sen... Dinlenmek istemez misin?"

"Hangi kavga? Hiçbir şey beni hemen sana sahip olmaktan alıkoyamaz, sevgilim. Bunu sana zevkle göstereceğim. Asıl kavga şimdi başlıyor."

Kristy kızardı ve koşarak evin içine girdi. Yatak odasının kapısını açmadan önce sevdiği adama döndü. "Bilmem söylemiş miydim ama seni seviyorum, Lord Barlow!" Yeşil gözleri capcanlı parıltılarla ışıldıyordu.

Genç adam sevdiği kadına aynı aşkla gülümsedi. "Seni seviyorum, Lethe!" dedi içten sesiyle. "Sen bana her şeyi unutturan tek kadınsın. Ömrüm boyunca seveceğim tek kadın."

Dave kadınları oldum olası severdi. Güzel olanlarına ise cömertliğini göstermekten çekinmezdi. Cherly Radcliff bu güzel tanımına oldukça uyan bir genç kızdı ve elbette evlenmek için seçilen en uygun adaydı. Şartların tamamen uymasına rağmen Dave'in içinde bu kıza dair herhangi bir heves ya da istek yoktu. Nasıl olabilirdi ki? Aklı ve kalbi tamamen doluydu. Oraya bir başkasının girmesine imkân yoktu. Lilybeth Abbington, o sarı cadı, her şeyini ele geçirmiş bencil bir avcıydı. Dave kabul etmek istemese de av olduğunu biliyordu. Tuzağa düşmüştü. Karşılığını da vermişti ama bu karşılıklar hissettiği o büyük eksikliğe bir etkide bulunamıyordu.

Koluna sarılmış olan genç kızın heyecanlı nidasıyla, Dave o sıkıcı dünyasına geri döndü. Lilybeth'i hayallerinin ve anılarının ardında bırakmanın hoşnutsuzluğu içinde coşkulu kıza baktı.

"Ah, yeni elbisem için sipariş verecektim," diyen Cherly gözlerini kaldırıp Dave'e gülümsedi. "Rengi seçmekte bana yardımcı olur musunuz?

Olamazdı! Ne o aptal elbiselerle, ne kumaşlarla, ne de renklerle ilgileniyordu. Yine de centilmenliğini korudu. Cherly'ye gülüşünden bir parça armağan edip "Zevkle," dedi.

"Madam Andretti'nin dükkânından daha iyisi yok," diyen genç kız elini usulca kaldırdı ve sağını gösterdi.

Dave başını çevirip dükkâna baktı. Tam önünde duruyorlardı ve buraya bilinçli bir planla getirildiğini anladı. Cherly onu vitrine yaklaştırıp, kurdeleleri göstermeye başladı. Heyecanlı sesiyle "Ah, nasıl da güzeller!" diyerek vitrindeki renk renk, çeşitli kalınlıklardaki kurdeleleri işaret etti. Dave somurtarak oraya dönerken, genç kızın erkeklere dair hiçbir şey bilmediğini anladı. Bir kadın, bir erkeği kendisinden hızla uzaklaştırmak için daha iyi bir yol bulamazdı. Kıyafetler, elbiseler, alışveriş hiçbir erkeğin umurunda değildi. Erkekler genelde kadınların bunları giymeleriyle değil, çıkarmalarıyla ilgilenirlerdi ama Dave şimdi bununla bile ilgilenmiyordu. Buna rağmen kızın

coşkusunu kırmadan vitrini incelemiş gibi yaptı. Gözleri süslü vitrinde şöyle bir gezinip yeniden Cherly'ye çevrilmişti ki ansızın bir şey dikkatini çekti. Bir kez daha vitrine döndüğünde onu gördü. Bir yelpazeydi. Oldukça eskiydi. Üzerinde iki ejderha vardı. Ejderhalardan birinin kuyruğunun üzerindeki renk silinmişti. Buna rağmen çok güzeldi. Ona elini süren kadının ışıltısını taşıyordu. Ona sahiplik eden o kadının güzelliğini fısıldıyordu Dave'e. Genç adam Lilybeth'in eski yelpazesini görünce tam bir şaşkınlık içine girmişti ama şimdi dikkati tamamen ona yoğunlaşmıştı. Bu eski eşyanın burada ne işi vardı? Neden Lilybeth'in elinde değildi? Annesinden yadigâr kalan bu eşya neden satışa çıkmıştı? Üzerinde yazan iki pound gibi komik bir fiyata hem de! Dave ansızın kendini kötü hissetti. Bu hissi tarif etmek gerekirse, sol göğsünde, tam kalbinin üstünde bir sızı olarak adlandırılabilirdi. Oraya öylesine yerleşti ki, genç adam bu acının kolayca geçmeyeceğini anladı. Cherly'yi bile geride bırakarak dükkâna girdi.

"Şu yelpaze?" dedi içerideki genç bir kıza. "Neden orada?"

Madam Andretti'nin hizmetlilerinden olan genç kız, kendisine neredeyse öfkeyle bağırmış olan adama korkarak "Hangi yelpaze?" diye sordu.

"Şu ejderhalı olan!"

"Ah lordum, bana onu mu alacaksınız?" diyen Cherly bu sırada genç adamın koluna dolandı. "Sanırım daha iyi seçenekler var. Yani şey... O biraz eskimiş de..."

Dave ölümcül bir kızgınlıkla genç kıza döndü. "Elbette sana almayacağım!" dedi sertçe. Yeniden satıcı kıza bakıp "Onu kim getirdi?" diye sordu. Eğer hemen cevap gelmezse sakinliğini koruyamayacaktı.

Kız tedirgince vitrindeki yelpazeyi aldı. "Bunu Leydi Abbington getirdi. Bir pounda bize sattı. Artık kullanmıyormuş!"

"Bir pound mu? Kahrolası bir pound, öyle mi?"

Dave'in bu öfkesini anlayamayan kız kekeleyerek onay verdi.

"Onu ben alıyorum!"

"Elbette lordum."

"Ama lordum, bu eski püskü şeyi ne yapacaksınız?"

Cherly'nin şaşkın yüzüne bakan genç adam mavi gözlerindeki o hiddetle "Ejderhaları severim!" dedi. Kızın tuhaf bakışlarına, soran gözlerine aldırmadan devam etti. "Sizi evinize bırakması için bir araba göndereceğim. Benim şimdi gitmem gerekiyor."

"Ama..." diyerek atılan genç kız daha fazla soru sormaya cesaret edemedi. Dave çok sinirliydi ve onun üstüne gitmemesi gerektiğini biliyordu. Genç adam yelpazeyi satın alıp hışımla dükkândan çıktı.

***

Atının üstünde soğuk rüzgârları bedenine vura vura dörtnala gidiyordu. İç cebinde, kalbine yakın bir yerde varlığını hissettiği yelpaze ile aklında bir tek kişi vardı. *Lilybeth!* Ne yapmaya çalışıyordu? Neden annesinden kalan tek hatırayı o kahrolası fiyata satmıştı? Lord Jurnigham denen o adamla evleneceği için artık bu eski şeylere ihtiyacı mı yoktu? Gerçekten onunla evlenecek miydi? Yoksa para yüzünden miydi? Bir pound için anılarını bile silecek kadar muhtaç bir durumda mı kalmıştı? Dave neredeyse birinci ihtimali dileyecek kadar tuhaf düşünceler içindeydi. Lilybeth'in evlenecek olması, annesinden kalan hatıraları satacak kadar çaresiz duruma düşmesinden daha iyi geliyordu ona. Evlilik de berbattı ama yıllardır kaçmaya çalıştığı sefalete düşmesi, Lilybeth'i görmek istediği en son durumdu. Onu o halde görmek, bir pounda muhtaç olduğunu düşünmek her şeyden çok daha kötüydü. Bunda kendi payının da olduğunu bilmek onu asıl kızdıran, asıl kahreden şeydi. Bu düşüncenin öfkesini hissederken, kederine yer kalmasın istiyordu. Onun bu kadar düştüğünü bilmenin o berbat hissini bizzat kendinden gizlemek için öfkeyi seçmişti. Bu duygu Lilybeth'e üzülmesini engelleyecek, ona dair iyi şeyler hissetmesinin önüne geçecekti. Onunla yüz yüze konuştuğunda cevaplarını alacaktı ama iki ihtimal de Dave'in duymak istemeyeceği şeylerdi. Ne evlilik, ne sefalet... Dave Barlow hiçbirini kabul etmeyecekti.

Atıyla Cornwall topraklarını geçip onun evine yaklaştıkça öfkeden başka duygular varlığını belli etti. Arzuydu, özlemdi,

o kadını görecek olmanın yaşattığı heyecandı. Malikânenin çeşitli yükseklikliklerdeki çatılarını görünce daha da hızlandı. Hissettiği duygu yoğunluğundan ötürü kalbi sert göğüs kafesinde gümbürdüyordu. Bu bölgenin ıssızlığını biliyordu. Lilybeth'in oraya buraya koşturan çok sayıda çalışanı olmamıştı hiçbir zaman. Yine de Dave dışarıda aylakça dolanan Peter'ı görebileceğini düşünmüştü. Oysa o bile görünürde yoktu. Genç adam bunun üzerinde durmadı. Malikânenin önüne geldiğinde beklemeden büyük ön kapıya koştu. Kapıyı yumruklamak üzereydi ki ağır tahta kapı kendiliğinden açıldı. Dave'in içine ansızın büyük bir tedirginlik yerleşti. Kötü ruhların istilasına uğrayıp terk edilmiş bir ev gibi içeride hazin bir sessizlik vardı. Az sonra Thompson'ın tahta zemine sürtünerek gelen ayak seslerini işiteceğinden emindi. Lilybeth dikiş odasında, bir başka elbisesinin şeklini değiştirmekle meşgul olmalıydı. Dave, çalışanlar dâhil bu evin her şeyini özlediğini fark edip tamamen içeriye girdi. Antrenin tümü bomboştu. Duvarları yıllardır örtmüş olan kötü tablolar bile yoktu ve yerlerinde kare şeklinde izler oluşmuştu. Genç adam gözlerini salona doğru çevirdi. Yavaş adımlarıyla yürüdüğünde "Thompson! Yoksa öldün mü?" diye seslendi.

Karşılık olarak yankılanan kendi sesini duydu. Salon da boştu. Kimsenin oturmaya tenezzül etmeyeceği, tek ayağı kırık bir sandalye şöminenin başında hükümdarlığını ilan etmişti ama onun bile içler acısı, unutulmuş bir hali vardı. Dave gördüklerine, daha doğrusu göremediklerine inanamıyordu. Lilybeth'in yıllardır yaşadığı bu evin, onunla birlikte pek çok anıya sahiplik eden bu eski malikânenin içinde hiçbir şey kalmamıştı. Burası tam anlamıyla terk edilmişti. Hem de öylesine acınası bir halde bırakılmıştı ki, tüm ailesini yitirmiş olan bir ihtiyarın ölümü beklemesinden bile daha hazindi.

Dave aklının önderliğinde, realist bir düşünce tarzıyla yönetilmesine rağmen, gözleriyle gördüğü bu manzaraya inanamadı. İnanmak istemedi belki de... Kalbinde tıpkı bu ev kadar büyük, derin, terk edilmiş bir boşluk hissetti. Korkuyla beraber o boşluk gittikçe büyüdü, büyüdü ve sonunda bir gürlemeyle açığa çıktı. "Lilybeth!" diye bağırdı bomboş salonun içinde. Sesinin yankısı

azalarak kayboldu. Duramadı daha fazla. Son bir umutla merdivenleri ikişerli, üçerli kat etti. Lilybeth'in dikiş odasına ulaştı hızlıca. Kapıyı öylesine hiddetle açtı ki, içeride biri olsaydı korkudan ölebilirdi. Oysa içeride kimse yoktu. Kuru yapraklar gibi yerlere yayılan eski kumaş parçaları dışında oda tamamen boştu. Açık pencereden giren rüzgâr tahtadan ağır kanatları titreştirirken odaya dolan tek ses, Dave'e o berbat yalnızlığı ileten rüzgârın sesiydi. Genç adamın mavi gözlerine pes etmiş bir şeyler yerleşti. Kendisine, aklına, gördüklerine yenilmişti. Kabul etmek istemese de biliyordu. Lilybeth yoktu. Gitmişti. Evini, yaşadığı yeri, hatıralarını bırakıp, terk edip gitmişti. Dave, küçük bir umuda tutunarak bütün odaları gezdiği halde insan izine ait hiçbir şey bulamadı. Götürülmeye, belki de satılmaya değmeyecek kırık dökük eşyalar hariç hiçbir şey yoktu. Dave de kırık döküktü. Ruhunda kırılan, paramparça olan bir şeyler vardı.

Genç adam oyalanmadı. Lilybeth'in nereye gittiğini öğrenmek zorundaydı. Süratle dışarıya çıktığında bir adamın yaklaşmakta olduğunu gördü. Kırklarında, iyi giyimli biriydi.

"Evi satın almak için mi buradasınız?" diye sordu adam ona.

Dave daha da gerildi. "Satılık mı?"

"Evet bayım, satılık. Biraz dökuntü ama tamirle yepyeni olabilir."

"Sahibi siz misiniz?"

"Benim. Henüz iki gün önce aldım. Doğrusu uğraşmaya değmeyecek kadar kötü halde. Alıcı bulamazsam yıkacağım."

"Size burayı satan kadın, Leydi Abbington nerede?"

"Bilmiyorum, bayım. Bana evi sattıktan sonra onu görmedim."

"Nereye gittiğini bilmiyor musunuz?"

Dave'in kızgın ses tonuyla adamın kaşları çatıldı. "Bilmiyorum. Nereye gittiği beni ilgilendirmiyor!"

Ama Dave'i her şeyden çok ilgilendiriyordu. Adama daha fazla bir şey sormadı. Atına atladığı gibi Harewood'a yöneldi. Leydi Evelyn Wharton, Lilybeth'in nerede olabileceğini biliyor olmalıydı. O kart zampara ile birlikteyse bunu da öğrenecekti.

***

Evelyn, Lilybeth'in nerede olduğundan emin değildi. Dave ona Lilybeth'in Lord Jurnigham ile muhtemel evliliğini hatırlatınca genç kadın şaşkınlığa büründü. "Mümkün değil!" dedi kendinden emin bir sesle. "Eğer onun evlilik gibi bir düşüncesi olsaydı, bunu bana muhakkak söylerdi."

Dave "Bana kendisi itiraf etti! O adamın evlilik teklifini kabul ettiğini söyledi!" dedi öfkeli bir tavırla.

Genç kadının gözlerine derin bir hüzün yerleşti. "Size yalan söylediğini göremiyor musunuz?"

"Yalan olamaz! O aşağılık zampara, Lilybeth'e ilgi duyuyordu."

"Lilybeth onunla hiçbir koşulda evlenmez, Lord Barlow! O sadece sizi seviyor!"

Dave durdu ve itiraz etmek için kuracağı hiçbir cümle bulamadı. "Dilerim öyledir," dedi kaskatı bir sesle. "Dilerim bunu yapacak kadar aptallaşmamıştır!"

"Bunu yapsa bile ona karışmaya hakkınız var mı? Siz, bırzat Leydi Radcliff'in kızıyla ilgilenirken ve tüm sosyete yakında sizin evleneceğinizi konuşurken, Lilybeth'in evlenmesine itiraz mı edeceksiniz?"

"Edeceğim!" dedi yeni Walsham Kontu. "Lilybeth'i o adamın kollarına bırakmaya hiç niyetim yok!"

"Metresiniz mi yapacaksınız?"

Evelyn'in sinirle kurduğu bu cümle karşısında Dave sustu. Bir an sonra "Ona kimse dokunamaz!" dedi sanki kendi kendine konuşurmuş gibi.

"Bunu o da istemez," diyen Evelyn sakinliğini korudu. Lilybeth'in Lord Jurnigham ile bir işi olmayacağından emindi. Onun hem iflastan, hem de Dave'in başka kızlarla ilgilenmeye oluşundan dolayı çekip gittiğini düşünüyordu. Kadınlık hisleri ona bunu fısıldıyordu, çünkü kendisi de olsa aynısını yapardı. Dayanamadığı ve müdahale edemediği gerçekler karşısında da yenirdi ama artık hiçbir çabanın işe yaramadığı noktada geri çekilip giderdi. Lilybeth gururlu bir kadındı. Evelyn onun, bundan sonra keder içinde yalnız yaşamayı seçtiğinden emindi. Bunu

izin vermeyecekti. Nereye gittiği konusunda bir fikri vardı ve bunu Dave'e söylemeye karar verdi. "Lilybeth daha önce uşağı Thompson'ın Essex'te, Synmonth civarında bir köyü olduğunu söylemişti. Hatta oraya gitmekten söz etmişti."

Genç adam derin bir nefes bıraktı. "Eğer dediğiniz gibi Lord Jurnigham ile evliliğe dair bir planı yoksa oraya gitmiş olmalı. Ama önce bundan emin olmalıyım."

"Zaman kaybetmeyin," diyen Evelyn amber rengi gözlerindeki kararlı bakışla Dave'e yaklaştı. "Lilybeth o adamla katiyen evlenmez, bunu düşünmez bile. Doğrudan Essex'e gidin. Ben de kocam gelir gelmez Lord Jurnigham'ı ziyaret eder ve Lilybeth'le ilgili bir şey bilip bilmediğini sorarım."

Dave bu planı makul buldu. Başını salladı ve çıkmadan önce "O yaşlı bunağa Lilybeth'den sonsuza kadar uzak durmasını söyleyin, Leydi Wharton. Aksi takdirde onu uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmem!"

Evelyn'in kederli gözlerine memnuniyet dolu bir bakış yerleşti. Genç adama şans diledi. Dave çıkmadan önce de imalı bakışlarıyla "Onu bulursanız ne yapmayı planlıyorsunuz, Lord Barlow?" diye sordu.

Genç adam başını dikleştirdi. Küstah bir tavırla "Bu size anlatamayacağım kadar özel bir konu," dedi.

"Onu yeniden üzecekseniz..."

"Biliyorum biliyorum... Beni buna pişman edersiniz."

"Bu doğru. Eskiden bir dedektiftim. Yani dedektif yamağı. Bütün skandallarınızı, sırlarınızı bulur ve herkese ifşa ederim."

"Bunu o sarı cadı yaptı zaten, Leydi Wharton. Artık gizlenmiş hiçbir şeyim kalmadı."

"Ya aşkınız?" diyen Evelyn bu defa küstah olan taraftı. "Onu da gizlememenizi umuyorum."

Dave yanıt vermedi. Sadece hafifçe gülümsedi ve Evelyn'e teşekkür edip oradan ayrıldı.

Yol boyunca aklında, Lilybeth'in sahiden evliliği düşünüp düşünmediği vardı. Lilybeth'in ondan başka biriyle evliliği düşünmüş olmasının bile büyük bir günah olduğundan emindi.

Hele o kart zampara ile! Eğer Lilybeth buna yeltendiyse, Dave onu omzuna attığı gibi ıssız bir yere kaçıracak, aklı başına gelene kadar da işkence edecekti. Neyse ki Evelyn onun içini rahatlatmıştı. Lilybeth'in evliliği düşünmediğini kati sözlerle dile getirmişti. Dave içten içe bu düşüncenin öfkesinden kurtulup rahatladı. Sonra sevdiği kadının o masmavi gözlerini hatırladı. Eğer evlilik niyetiyle çekip gitmediyse, evinden ayrılırken yaşadığı yıkıntıyı görür gibi oldu. Ağlamış olmalıydı. O zayıf bedenine ağır gelen bir sürü acı yaşayıp gitmiş olmalıydı. Thompson'ın kollarında, o yaşlı adamın bilgeliğinde teselli edilmiş olduğunu umdu. Lilybeth suçluydu, en az kendisi kadar ama böyle bir sonu hak etmemişti. Dave onun yanında olmadığı için kendinden nefret etti.

Yelpazeyi çıkarıp elinde sıktı. Lilybeth'in dokunduğu yerleri usulca okşadı. Sanki tenini hissedecekmiş gibi dokundu. Küçücük bir eşyada ona dair bir sürü şey bulmanın hüznünü yaşadı. Sonra bir başka eşyayı hatırladı. Çatıdaki o masayı... Onunla öpüştüğü, üzerlerine yağmur damlarken dünyayı unuttuğu, dışarıda felaket olsa bile ondan ayrılmayı düşünmediği o ana gitti. Teninde bulduğu huzuru yaşadı. Onu öperken, ona dokunurken, onu severken kalbinin nasıl bir çağlayan olup taştığını hissetti. Ömrü boyunca kimseyi böylesine yıkıcı bir duyguyla sevmemişti. Aile sevgisi, kardeş sevgisi başkaydı ama insanın diğer yarısını sevmesi tarifsizdi. Dave onu yitirdiğini biliyordu. Kalbi bu bilgiyle sancıdı. Bunu kabul edemezdi. Hayatı boyunca gerçeklerin dayanılmaz saldırılarından, anılarının ağır yüklerinden kaçarak kurtulmayı denemişti. Sicilya'ya gittiğinde, ailesinin bütün kötü mirasından kaçabileceğini düşünmüştü. Kaçmıştı da. Orada huzuru bulmuştu. Ta ki Lilybeth'e kadar... Onda da huzuru bulmuştu ama daha başka duygular da bulmuştu. Mutluluk gibi, bir kadını bıkmadan usanmadan yanında görmek istemenin keyfi gibi, onunla atışmanın verdiği neşe gibi, ona geçmişi unutacak kadar büyük bir aşkla bağlanmak gibi... Lilybeth Abbington'ı ömrü boyunca unutmayacağını daima seveceğini biliyordu.

Essex'e varması saatlerini alacaktı. Olabildiğine hızlı davranırken Lilybeth'in orada olmaması durumunda ne yapacağını düşündü. Onu bulmak uğruna her şeyi yapardı ve bunu eninde sonunda başarırdı ama bunun uzamasını istemiyordu.

Nihayet Synmonth bölgesine geldiğinde gördüğü birine Thompson'ın adını verdi. Yaşlı adamın soyadı o bölgede saygın bir şekilde anılıyordu. Onların uzun yıllar boyunca ekip biçtikleri topraklar köylülerin hatırladığı ilk şeydi. Şimdilerde Thompson neslinden kimse kalmamıştı ama eğer birileri geldiyse iki köyden birine yerleşmiş olabileceklerini söylediler. Dave ilkinde Lilybeth'i bulamadı. Sadece yirmi hanenin olduğu ikinci köye de hızlıca ulaştı. Gördüğü ilk evin kapısını çaldı. Hastalıklı yüzüyle bir kadın kapıyı açtı. Dave'in sözlerini ilk anda anlamayan kadın "Köyün sonundaki ev," dedi bezgin bir nefes bırakıp. "Oraya iki gün önce yeni birileri gelmiş."

Dave'in kalbi göğüs kafesinde çılgınca bir ritim tutturdu. Eğer oraya yerleşen Lilybeth değilse, kalbinin duracağından korkuyordu. Onu görme arzusuyla yeniden yola çıktı. Maldon Koyu'nun kıyılarına kurulmuş olan küçücük köyün çamurlu arazisine bata çıka, irili ufaklı köy evlerinin arasından geçti. En son evin nerede olduğunu bulmak zor değildi. Köyün tükendiği yer denize iniyordu. Genç adam arka cepheden görünen eve doğru giderken, çatısında tüten dumanı görünce hem büyük bir rahatlama, hem de aynı ölçüde bir korku hissetti. İçine Lilybeth'in orada olması mümkün değilmiş gibi bir his yerleşti. Sanki o, buralarda yapamazmış gibiydi. Bu küçük, ücra köy onun yetişme, büyüme, yaşama tarzına uymazdı. Eve iyice yaklaştığı sırada ufuk çizgisine doğru bir siluet gözüne ilişti. Bir kadındı... Bir eliyle uzun elbisesinin eteklerini tutan, diğer eliyle bakır bir kova taşıyan bir kadın. Dave onun Lilybeth olup olmadığını göremiyordu. Uzaktı ve her şey belirsizdi. Gittikçe yaklaştığı sırada saçlarını fark etti. Sarıydı, dümdüzdü, sırtına iniyor, rüzgârla birlikte karmaşık bir şekilde sağa sola savruluyordu. Özlediği her şey o saçlarda, o bedende, o siluetteydi... O kadın, Lilybeth'in ta kendisiydi! Öylesine büyüleyiciydi ki... Yüzünü görmesine gerek yoktu. O sevdiği kadındı. Onu iyi

tanıyordu. Lilybeth'i tarif edebilseydi görünür bir şey söyleyemezdi. Sarı saçlı biriydi. Binlerce sarı saçlı kadın gibi... Elbisesi sıradandı. Burada yaşayan her kadın gibi... Zayıf biriydi ama bu özellik de Lilybeth'e özgü bir şey değildi. Onu ifade eden özellikler bu görünür şeyler değildi. Lilybeth'i tarif eden her şey, Dave'in kalbinde gizlenmiş bir sırdı. O sevdiği kadındı! Evelyn haklı çıkmıştı. Evlenmekle işi yoktu onun. Annesinden kalan tek hatırayı buraya taşınabilmek için satmıştı. Yoksulluk içinde bir mücevherdi o. Bizzat varlığı en büyük hazineydi. Dave kalbindeki aşka eşlik eden o büyük rahatlamayla, kadının yanına hemen gitmedi. Onu izledi. Deniz kıyısına inene kadar varlığını belli etmedi. Atını bir ağaca bağlayıp kadının peşi sıra yürüdü.

Lilybeth deniz kıyısına gelince eteklerini iyice topladı ve suyun dibine çöktü. Kovadan önce sabun, sonra elbiseleri çıkardı. Onları yıkayacağını görmek Dave'i gülümsetti. Tanrı aşkına, bu kadın bu işlerden ne anlardı ki? Al işte, hiçbir halta yaramayan beceriksiz biriydi. Bu beceriksizlik bile onda öylesine güzel, öylesine sevimli duruyordu ki, Dave onu izlemenin bile bambaşka bir keyif olduğunu düşündü. Lilybeth elinden sürekli düşürdüğü sabunu oflayarak sudan çıkarıyor, eskimiş kumaşlara sürtüyor, boş çabalarla kıyafetleri yıkamaya çalışıyordu. Bu işte öylesine kötüydü ki durmadan sakarlık yapıyordu. Genç adamın mavi gözleri kısıldı ve sımsıcak bir gülüşle sevdiği kadını izledi. Onu izlemeye devam ederken, genç kadın bir anda her şeyi bırakıp ellerini birleştirerek dudaklarına götürdü ve o ellere sıcak nefesinden üflemeye başladı. Üşüyor olmalıydı. Dave onu ısıtmak için müthiş bir istek duydu. O elleri alıp tam kalbine yerleştirmek, içindeki o aşk ateşiyle onu sarmak, ısıtmak istedi. Lilybeth'in bir süre sonra elinin tersiyle yanağına dokunduğunu görünce onun ağladığını anladı. Buz gibi havada, beceriksizce çamaşır yıkarken, bir yandan da ağlıyordu. Bu, genç adam için gereken ikazdı. Daha fazla durmadı.

Lilybeth yeniden sabunu kavrayıp yeniden düşürmüştü ki "Sabun eline sığmayacak kadar büyük. Bu yüzden kayıp duruyor," dedi.

Genç kadın bu sesi işitince hızla arkasını döndü. Neredeyse sırtüstü denize düşmek üzereyken zorlukla dengesini sağladı. Buna rağmen etekleri suyun içinde salınmaya başlamıştı. Gözlerine inanamayarak ayağa kalktı. "Sen..." diye fısıldadı, şaşkın mavi gözlerini sonuna kadar açarak.

Dave tek kelime etmedi. Ondan daha yüksekte duruyordu ve uzun boyu şimdi daha da devleşmiş gibiydi. Masmavi gözlerinde keyifli bir bakış vardı. Kadının şaşkınlığının tadını çıkarıyordu.

"Hayal mi görüyorum?" diye kendi kendine mırıldandı genç kadın.

"Beni hayallerinde mi görmeye başladın?"

Dave'in sesi, küstah tavrı gerçekti. Lilybeth onu gerçek olduğundan emin olacak kadar uzun süre izledi. Ayakları suyun içinde üşüyene kadar durmaya devam etti. En sonunda usulca çıktı denizden. "Ne işin var burada?" diye sordu sakince. Kalbindeki çarpıntıyı, içindeki heyecanı ustaca gizledi genç kadın. Bir an sonra aklına bambaşka bir düşünce ilişti. "Felaketimi izlemeye mi geldin?" diye bağırdı. "Ne halde olduğumu görmeye mi geldin? Beni aşağılamak için mi buradasın?"

Genç adam yavaşça yaklaştı ona. "Seni burada görmek gerçekten tuhaf," dedi. "Asla pes etmeyeceğinden emindim. Demek her şeyi geride bırakıp kaderine razı geldin." İçinde silinmeyen bir parça öfkeyle konuştuğunda Lilybeth alayla gülümsedi.

"Doğru... Pes ettim... Sen bütün servetine kavuşup mutluluk içinde yaşarken, ben bu hale düştüm. Umurumda mı peki? Değil! Bıktım ve evet, dediğin gibi kaderime razı geldim. Bundan kaçamam, değil mi?"

"Lord Jurnigham ile evlenebilirdin!"

Dave ona yalanını hatırlatınca Lilybeth başını salladı. Onun yüzünden kimseyle evlenemeyeceğini söylemeyecek kadar gururlu ve özgündü. Çaresizce gülümsedi. "James'in burnu biraz büyüktü ve tüm ömrüm boyunca o koca burnuna katlanamayacağımı anladım."

Genç adam alaycı bir tavırla sırıttı. "Serveti de büyüktü. Sanırım buna katlanabilirdin!"

Lilybeth elbiseleri kovaya tıkmaya, böylece sevdiği adamın bakışlarından kaçınmaya çalıştı. "Köy hayatının nasıl olduğunu tecrübe etmek istedim, Lord Barlow. Tabii sizin için bir sakıncası yoksa..."

Dave onun meydan okumasını yanıtsız bırakmadı. "Bunu başaramayacaksın."

"Başaracağım! Sırf sana inat olsun diye yapacağım!"

"O yüzden mi az önce ağlıyordun?"

"O yüzden ağlamıyordum!" diye bağırdı genç kadın.

"Neden ağlıyorsun, Lilybeth? Benim yüzümden mi?"

Dave'in o ukala sözleriyle Lilybeth bir anda sustu. Sonra gözlerine yerleşen kızgınlıkla "Kendini ne sanıyorsun?" dedi. "Senin için tek damla gözyaşı dökmemeye yemin ettim."

"Yeminlerinden her zaman döner misin?"

Lilybeth sinirle solurken yürümeye başladı. Adamın yanından geçip gitmeye niyetlenirken "Defolup gitsene!" diye bağırdı tüm gücüyle. Koşmak için adım attığında Dave onu kolundan yakaladı. Bu keskin hamleyle Lilybeth'in elindeki kova düştü. "Ne yapıyorsun? Bırak beni! Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa git artık! Buralar sana göre değil, Lord Barlow!"

Dave ona bu kadar yakınken sözlerine odaklanmakta zorlandı. Gözlerini Lilybeth'in öfkeyle parlayan mavi gözlerine dikti. "Söyleyecek bir şeyim var," dedi kadının dudaklarına inerken. O aralık dudakların hızlıca soluduğu solukları kendi ağzında hissetmek için müthiş bir istek duydu. İsteğini göz ardı etti ve açıktaki eliyle gömleğinin iç cebine koyduğu yelpazeyi çıkardı. "Bunu Londra'da unutmuşsun."

Lilybeth, annesinin yelpazesine şaşkınca baktı. Dave'in onu bulduğuna inanamadı önce. Gözleri anında doldu ve eli kendiliğinden havaya kalktı. Tam yelpazeyi alacaktı ki vazgeçti. "Unutmadım," diyerek zorlukla yutkundu. "Sadece elden çıkardım."

Dave ona kötü bir bakış attı. "Bunu sana vermeye geldim. Belki geçmişin ve hatıraların hâlâ senin için değerlidir."

Genç kadın çaresizce gururunu koruyarak "Artık ona ihtiyacım yok," dedi. "Üstelik geçmişimde hatırlanmaya değecek hiçbir şey de kalmadı."

"Annenin hatırasını bile unutacak kadar nefret mi ediyorsun geçmişinden?"

Lilybeth artık gözyaşlarına engel olamayacağını fark edince gözlerini sımsıkı kapattı. Kendini son bir gayretle kontrol ederek "Bundan sana ne?" diye yanıt verdi.

"Bana yalan söylemeyi kes! Bu yelpazeyi bir pounda sattığını biliyorum. Gururlu olamayacak kadar sefil bir haldesin, Lilybeth Abbington. Sadece al işte!"

"Sattığımı biliyorsun demek! Elbette, bu yüzden buradasın. Beni bununla küçümseyebileceğini düşünerek geldin. Annemin yelpazesini bana hediye edip üstünlük kuracağını sandın. Haklısın, Dave Barlow. O kadar sefil bir haldeyim ki, bende gurunun kırıntısı bile kalmadı! Gururumu kırmaya çalışarak beni aşağılayamazsın!"

Dave'in bakışlarındaki öfke derinleşti. Lilybeth onun konuşmasına, kalbini daha da kırmasına engel olmak için yelpazeyi elinden aldı. "Teşekkür ederim, lordum," dedi gözlerindeki pes etmiş bakışla. "Bu büyük iyiliğinizi asla unutmayacağım. Eğer felaketimi yeterince gördüyseniz lütfen artık gidin. Eğer tatmin olmadıysanız beni bir de yerleri ovalarken görün."

Dave onun kollarını kavradı ve canını yakacak kadar sıktı. Lilybeth'in bedenini kendine çevirip göğsünün hizasında duran yüzüne doğru eğildi. "Buraya seni merak ettiğim için gelmiştim," dedi. "Seni aşağılamayı bir kez olsun düşünmedim! Ama görüyorum ki sen zaten kendini yeterince aşağılıyorsun! Durmadan yalan söylüyorsun!"

"Ne söylememi bekliyorsun?" diye bağırdı genç kadın. "Kollarına sığınıp, senden yardım dilenmemi mi? Beni metresin yapmanı mı? Cherly'yle gezip tozarken, onunla evlenirken seni memnun etmemi mi? Beni eski zenginliğime kavuşturman için sana yalvarmamı mı?" Dave'in sert çehresine yerleşen o kaskatı öfke Lilybeth'in kalbini titretti. Onunla hiçbir zaman eskisi gibi

olamayacağını, onun bir daha kendisine dönmeyeceğini bilmenin o derin kederiyle "Git!" dedi. "Beni daha fazla öldürmeden git artık. Küçük sevgilin seni bekler!"

Dave, Lilybeth'in biraz olsun uzlaşmasını isterdi. Kendisini bu kadar kışkırtarak ne yapmaya çalıştığını bilemedi. Eğer ondan nefret etmesini istiyorsa bunu başaramazdı. Dave ona öfkelenirdi, aptallığı karşısında onu boğmak bile isteyebilirdi ama ondan nefret etmek mümkün değildi. Hâlâ bir cadaloz gibi davranan Lilybeth'i sevmek dışında ne yapabilirdi ki? Ama kadının inatçılığı, aptal öfkesi geçmeyecekti. Dave onu bıraktı. Kadının gözlerinin tam içine bakarak "Gidiyorum," dedi. Uzun, yapılı bedeniyle ona iyice yaklaştı. Göğsünde küçücük kalan Lilybeth'in bedenine sokuldu ve yüzüne doğru fısıldadı. "Bir daha birbirimizi görmeyeceğiz!"

Sonra arkasını döndü. Büyük ve hızlı adımlarıyla yürümeye, Lilybeth'i terk etmeye başladı. Genç kadın ona bakarken gözyaşlarının akmasını önleyemedi. Kalbi buz tutmuştu ve az sonra öleceğini hissediyordu. Dave'in, hayatından çıkışına katlanamayacağını biliyordu. Duramadı daha fazla. Eteklerini bile toplamadı. Çamura bata çıka koştu. Saniyeler sonra Dave'e yetiştiğinde ona arkadan sımsıkı sarıldı. Yüzünü onun sırtına yasladı. Kollarını bedenine doladı ve ellerini kaya gibi sert karın kaslarının üstünde zorlukla birleştirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı ağlarken "Lütfen... Lütfen gitme..."

Dave hareket etmedi. Ne o ellere dokundu, ne o elleri kendinden söktü. Lilybeth'in görmediğini bilerek gülümsedi. Blöfü işe yaramıştı. Yarayacağını biliyordu. Kahrolası sarı cadı! Er geç ona koşacaktı ama Dave ikinci adımında bunun olmasını beklerken üçüncü adımda olmuştu. Tahmininde yanılmıştı ama sonuç aynıydı. Lilybeth Abbington sonunda yola gelmiş, onu durdurmuştu.

Dave yüzündeki o keyifli ifadeyi silip, rolüne uygun bir şekilde somurtarak kadına döndü. Lilybeth'in, karşıdaki denizden bile daha dolu olan gözlerine baktı. Yanakları sırılsıklamdı, dudakları titriyor, hıçkırıyordu. Kadının yüzünü iri avuçlarıyla

kavradı. Onu hafifçe kaldırdı ve dudaklarına sokuldu. Titreyen dudaklarını arzuyla kıpırdanana kadar öptü. Kendini çektiğinde Lilybeth kapalı gözlerini açtı. Bakışları hâlâ korku doluydu. "Sakın bana bunun bir veda öpücüğü olduğunu söyleme," dedi ağlamaklı sesiyle.

Dave tek kaşını imayla kaldırdı. Bu Lilybeth'i ölümüne korkuttu. "Ne istersen yapmaya, ne istersen olmaya hazırım," dedi genç kadın. "Ne zaman istersen senin olmaya razıyım. İster bir başkasıyla evlenmeyi düşün, ister Cherly Radcliff'le gezip toz... İster bütün cömertliğini başkalarına ver. Yeter ki... Yeter ki benden ayrılma!" diye inleyerek devam etti.

Dave'in ifadesine şaşkınlık yerleşti. Lilybeth, Dave'in gideceğinden korkarak, onu ikna etme umuduyla çırpındı. "Yemin ederim hiçbir şey istemem senden. Ne paranı, ne soyadını, ne de başka bir şey... Sen benimle ol, bana bu kadarı yeter, aşkım... Sadece sen ol. Sensiz yaşayamam, Dave Barlow! Seni seviyorum. Beni affetmen için her gün sana yalvarmaya hazırım. Benimle ol diye, *beni sev diye* bütün isteklerini kabul etmeye razıyım. Beni kollarına alman için, yanımda kalman için her şeyi yaparım. Sensiz olursam ölürüm. İnan bana ölürüm! Paran umurumda değil. Eğer arada sırada bana geleceksen, ömrümün tümünü bu köyde seni bekleyerek geçirmek bile bana bir ödül olacak. Benden vazgeçmezsen dünyanın en mutlu insanı olacağım. Ne olur bana bir umut ver, ne olur beni bırakmayacağını söyle! Biliyorum, genç bir kız değilim... Param yok, kıyafetlerim eski, senin yanında görünemeyecek kadar kötü haldeyim. Burada gizlenirim. Ömrüm boyunca Londra'ya adım bile atmam. Kimse benimle olduğunu bilmez. Sadece arada sırada olsa bile bana gel! Ne olur bunu yapacağını söyle. Ne olur! Ne olur eskisi gibi birlikte olacağımızı söyle!"

Dave ona inanamıyordu. Söylediği sözlerin akıl almazlığı karşısında tuhaf hissetti. Yaşadığı o kesif duygular, o büyük sarsıntı içinde Lilybeth'in kollarını okşayıp onu kendine çekti. Sımsıkı sarıldı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu saçlarından öperken.

Genç kadın başını salladı. "Her şeye razıyım. İstediğin neyse kabul edeceğim. Sadece beni bırakma!"

Dave dayanamadı. Onu öylesine kuşattı ki ruhları kadar bedenleri de yekpare olsun istedi. Onu nasıl da sevdiğini biliyordu ama şimdi bu sevginin görünmeyen parçasına dair de bir fikri vardı. Büyüktü, sınır tanımayacak kadar engindi, sonsuzdu ona olan aşkı. Bu aşkın ayrılık günlerine rağmen geçmediğini zaten anlamıştı ama Lilybeth'in sözleri onun içinde bir tufan etkisi yapmıştı. Onun bu fedakârlığı, aşkı uğruna düşeceği durumlara bile razı gelmesi karşısında kalbinden büyük bir yük azaldı. Onu affetti. Ondan af dilemek için de ömrü boyunca ona adeta bir hizmetkâr olacağına dair kendi kendine yemin etti.

"Sana bunların hiçbirini yapamam," dedi başını kaldırdığında. Lilybeth de korkuyla yüzünü kaldırdı. Dave'in onu kabul etmeyeceğini düşünüp yeniden ağlamaya başladı. Genç adam sımsıcak gülümsedi. Sevdiği kadının gözyaşlarını silip "Ağlama, meleğim," dedi.

Lilybeth ağlamamayı başaramıyordu. Dave onun yanaklarını, ıslak gözlerini, burnunu, buz gibi olmuş üşüyen ellerini öptü. En sonunda dudaklarına sokuldu ve sıcak nefesi Lilybeth ile bütünleşirken "Bunların hiçbirine gerek kalmayacak," diye fısıldadı. "Seninle evleneceğim, Lilybeth Abbington! Seni karım yapacağım. Senin küçük düşürücü bir konuma düşmene asla müsaade etmem!"

"Ama... Ama..."

"Aması yok. Seni seviyorum, benim sarı cadım. Seninle evlenmek, uzun yıllardan sonra hayal kurduğum ilk ve tek şeydi. Seninle ayrılsak da, benden kaçsan da, birbirimize karşı aptalca hatalar yapsak da, bu isteğim hiçbir zaman azalmadı. Sana olan aşkım hiç değişmedi."

"Ah, Dave... Aşkım... Beni gerçekten seviyor musun?"

"Seninle karşılaştığım ilk gün, yağmurda atımın üstünde evine giderken bana ürkekçe sarıldığında seni sevmeye başladım. O makası kendine daldırıp bir çılgına döndüğünde seni nasıl da sevdiğimi fark ettim. Sana gerçekleri açıklayacakken

o küçük, meraklı burnunla her şeye karışıp, bütün planlarımı mahvettiğin için beni yanlış anladın. Ne olursa olsun, ne yaşarsak yaşayalım, seni sevmekten vazgeçmedim. Kimliğimi gizlediğim için senden özür dilerim, meleğim."

Lilybeth utanç içinde başını salladı. "Sizi tehdit eden bir aptaldım..."

"Sadece çaresizdin," diyen Dave ansızın eğildi ve titreyen kadını güçlü kollarının üstüne yerleştirip onu kucakladı.

Lilybeth memnuniyet içinde ona sokuldu. Başını omzuna yasladı, kollarını boynuna sardı ve bu defa mutluluktan ağlamaya başladı. "Annemin yelpazesini getirdiğin için teşekkür ederim," dedi incecik bir sesle.

"Onu gördüğümde kendimi berbat hissettim."

"Başka çarem yoktu," diyen Lilybeth bir çocuk gibi burnunu çekti.

Dave ona hafifçe kızdı. "Bana gelmeliydin!"

"Gelemezdim. Paran için sana yaklaştığımı düşünürdün."

"Düşünmezdim," diyen genç adam sırıttı. "Beni sevmeye başladığında tek kuruşumun olmadığını düşünüyordun. Benden nefret ettiğindeyse çok zengindim."

Lilybeth gülümsedi. "Matt Higley ya da Dave Barlow... Kim olduğunun hiçbir önemi yok." Avucunu genç adamın kalbinin üstüne yerleştirdi. "Benim için buranın önemi var. Burada bana olan aşkın var."

Dave sakince atan kalbinin hızlandığını hissetti. "Orası sonsuza dek senin için atacak, benim sarı cadım."

Lilybeth ona sımsıkı sokuldu. Bir an sonra yine merakına yenik düşüp mavi gözlerini kocaman açtı. "Ya Cherly?"

Dave muzipçe kaşlarını kaldırdı. "O da kim?"

Lilybeth yapmacık bir şekilde dudaklarını büzerek "Evleneceğin kız," dedi.

"Evleneceğim kız şimdi kollarımda."

Genç kadın kafasını uzatıp sevdiği adamın çenesine bir öpücük bırakmak istedi. Dave bunu önceden fark etti ve başını

eğerek kadının öpücüğünün dudaklarında son bulmasını sağladı. "Çalışanların da seninle birlikte mi yaşıyor?"

"Sadece Thompson," diyen Lilybeth üzgünce devam etti. "Emilia ve Peter'a birer referans mektubu yazıp göndermek zorunda kaldım."

"Onların iyi bir yere yerleşmesini sağlayacağım," diyen Dave genç kadının içini rahatlattı. Bir an sonra yeniden keyiflenen genç adam çapkınca devam etti. "Umarım Thompson şu an evde değildir. Evdeyse de bir yere göndersen iyi olur."

Lilybeth işveli bir sesle "Neden Thompson'm evde olmamasını istiyorsun?" diye sordu.

"Sana yapacaklarım için o dırdırcı ihtiyarın evde olmaması gerekiyor."

"Bana ne yapacağım sorabilir miyim?"

Dave tek kaşını kaldırıp çapkınca fısıldadı. "Bunu göstermeyi tercih ederim."

Lilybeth kıkırdayarak kendini sevdiği adamın boynuna gömdü. Kalbi delice atıyordu. İçindeki mutluluğun tarifi yoktu. Henüz kısa bir süre önce ölür gibi acı çekerken, şimdi sonsuza kadar yaşamak isteyeceği bir mutluluğa sahipti.

Eve girdiklerinde Dave'in kucağından indi. Genç adam mütevazı evi incelerken "Sicilya'daki evime benziyor," dedi.

Lilybeth hevesle "Beni oraya da götürecek misin?" diye sordu.

"Sen nerede olmak istersen seni oraya götüreceğim, meleğim."

"Yazları Sicilya'da, kışları Londra'da olmak isterim."

"Emredersiniz, leydim," diyen genç adam Thompson'ın olmadığına sevinerek "İhtiyar, ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Madende çalışan bir köylüyle beraber kasabaya indi. Hava kararmadan dönmüş olur."

"Kahretsin, çok az zamanımız var!" diyen Dave, genç kadını belinden kavrayıp onu kendine çekti. "Yatak odanız ne tarafta, leydim? Tabii oraya gitmeden de oldukça eğlenebiliriz."

Lilybeth, Dave'in kollarından çıktı ve yatak odasına doğru koştu. Gülümseyerek "Yatak odası burası, lordum. Buranın

mimarisini görmek ister misiniz?" diye sordu. "Barok bir tarzda inşa edildiğini düşünüyorum."

Dave yakışıklı yüzüne çapkın bir gülüş yerleştirdi. "Mimaride üstüme kimseyi tanımam," derken kadının peşi sıra odaya girdi.

Lilybeth sevdiği adamın girişiyle kapıyı hızla kapattı. Küçük odayı neredeyse doldurmuş olan Dave'e doğru yürüdü. "Bu benim ömrüm boyunca en çok mutlu olduğum an. Sen buradasın ve bir hayal değilsin."

"Buradayım ve sonsuza kadar seninleyim," diyen genç adam yanından hiç ayırmadığı o şeyi çıkardı. Bu, Lilybeth'e evlenme teklif ettiği gece verdiği yüzüktü. "Artık bunu takmanın zamanı geldi."

Lilybeth heyecanlı gözlerini Dave'in elinde tuttuğu parlak, pahalı elmas yüzüğe indirdi. Mutluluğu, dudaklarına yerleşen küçük ancak derinden gülüşe yansıdı. Söyleyecek bir şey bulamadı. Bugün Dave'in kendi varlığından sonra ona armağan ettiği ikinci güzel hediyeydi. Önce annesinin yelpazesi, şimdi de yüzük. Dave onun elini kavrayıp yüzüğü parmağına nazikçe geçirene kadar konuşamadı. En sonunda buğulu gözlerini kaldırdı ve "Teşekkür ederim," dedi.

Dave onun duygusallığını anlıyordu ama yeniden gözyaşlarına boğulmasına izin vermeyecekti. Kadını çekti ve ağlamaklı hali arzuya kayana kadar bırakmadı. En sonunda Lilybeth onu, omuzlarına koyduğu elleriyle iterek yatağa sürükledi. Genç adam kendiliğinden tek kişilik daracık yatağa devrildi. Cüssesine oldukça küçük gelen yataktan kolları sarkıyordu. "Bu hayatımda gördüğüm en iyi yatak," dedi sırıtarak.

Lilybeth ona yaklaştı ve şuh bir bakışla gülümsedi. Dave doğrulup onu kendine çekmek isterken Lilybeth geriye kaçtı. "Hayır," dedi elleri usulca elbisesinin yakasına giderken. "İzin ver..."

Dave tek kaşını kaldırıp "Nasıl istersen," diyerek kollarını göğsünde bağladı.

Lilybeth usulca elbisesini çözdü. Genç adama kıpırtısız bakarken elbiseyi başından çıkarıp yere attı. İç elbisesinin göğüs kısmındaki bağcıklarına ulaştığında yavaşça her bir ipi çözdü.

Dave onun tenini örten başka bir kıyafet olmadığını belirginleşen göğüs uçlarından anladı. Genç adam bu görüntü karşısında soluğunu tuttu. Lilybeth'in ipleri gevşetmesini ve teninin açığa çıkan yerlerini gördükçe uyarılması arttı. Kadın ipleri tamamen çözdüğünde elleri zarif hareketlerle omzuna gitti. Gevşek kumaşı indirdi ve elbise kadife gibi teninden aşağıya düştü. Diri göğüsleri açığa çıktığında Dave sertçe soldu. Lilybeth elbiseyi tamamen indirip çırılçıplak kaldığında Dave ona dokunma isteğine daha fazla direnemedi. Kadının itirazından aldırmadı ve yataktan hızla doğrulup onun belinden kavradığı gibi sertçe kendine çekti. Lilybeth'in çıplak teni onun kıyafetlerinin sert kumaşına sürtündü. Kadın bundan daha çok tahrik olurken, dudakları sertçe birbirine geçti. Lilybeth bir yandan elleriyle Dave'in ceketinin altından yeleğinin ve gömleğinin düğmelerine ulaştı. Hızlıca çözülen düğmeler açılınca Lilybeth ellerini onun çıplak göğsüne bastırıp inledi. Dave sevdiği kadının dokunuşlarıyla nefessiz kaldı. Onu kucağına oturttu ve öpüşmeleri sürerken gömleğini, yeleğini ve ceketini aynı anda çıkardı.

Kadın, genç adamın kasıkları üstünde hareket ederken bir yandan da onunla çılgınca öpüşüyordu. Dave güçlü elleriyle onun sırtını sımsıkı kavradı. Elleri usulca aşağıya indi ve kalçasını kavrayıp avuçlarında sıktı. Lilybeth'in de elleri boş durmuyordu. Adamın saçlarını karıştırıyor, tırnaklarını ensesine geçiriyordu. Kasıklarında kıvranırken, Dave'in pantolonunun onların kavuşmasına engel oluşuna ikisi de dayanamadı. Genç kadın "Çıkar şunu!" diyerek Dave'in dudağını ısırdı.

Genç adam sırıtarak pantolonunu çözdü. Lilybeth onun kucağında yükseldi ve Dave'in tamamen çıplak kalışına yardım etti. Zamanı ve mekânı durduran o an geldiğinde ikisi de soluk bile alamadı. Birleşmeleri keskin ve aniden oldu. Lilybeth yavaşça bu ana alışmaya çalışıp Dave'i en derinlerine konuk ederken, genç adam kadının kalçasını okşayarak ona yardımcı oldu. Lilybeth en sonunda içindeki arzuya yenik düştü. Yükseldi ve yeniden alçaldı. Dave ile birlikte hareket edip, küçücük yatakta daha fazla genişliğe gerek olmadan onunla uzun uzun sevişti.

Dave daha fazlası için sabırsızlandığı sırada kadını hızla çevirdi. Bu defa onun üstündeydi. Hızlı bir hareketle yeniden Lilybeth'in içine kaydı. Darbeleri nezaketten uzak, günlerin özlemiyle birleşti. Sertti ve sonuna gidene kadar öyle kaldı. Nihayetinde ikisi aynı yükseldi ve sonunda ikisi nefes nefese sakinleşti. Lilybeth kuruyan dudaklarını yalarken Dave onun omuzlarından öptü. Bu kadına böyle çabucak doyamazdı. Sevdiği kadını yeniden öpmeye başladığında hâlâ onunla bütünleşmiş haldeydi. Lilybeth gelen yeni bir dalga için hazırdı. Sevdiği o öpücükler boynundan aşağıya kayarken kesik kesik inlemeye devam etti. Dakikalar sonunda yeniden düştü. Bu onun günlerdir çektiği bütün acıları unutturdu.

Dave'in kollarında, üstüne uzanmış bir halde uyuklarken, genç adam onun sırtını okşuyordu. Lilybeth biraz kendine gelir gibi olduğunda gözlerini kaldırıp Dave'in keyifle bakan gözlerine kenetlendi. "Sana bütün yaralarını unutturacağım," dedi aşk dolu sesiyle. "Geçmişinde neler yaşadığını az çok biliyorum."

"Bradley mi anlattı? Yoksa Kristy mi?"

"Kardeşin anlattı. Onu da hayal kırıklığına uğrattım ama bundan hiç pişman değilim."

Dave hafifçe doğrulup "Nasıl bir hayal kırıklığı?" diye sordu.

"Seni rahat bırakmamı söyledi. Çektiğin acılardan sonra benim de sana acı vermemi istemiyordu."

"Lanet olası serseri!"

"Hayır, o haklıydı! Çok acı çekmiştin. Benim yüzümden yeniden kırıldın. Özür dilerim, aşkım. Söz veriyorum ömrümün geri kalanında sana hiçbir acını hatırlatmayacak kadar çok, çok seveceğim seni."

"Seninle olunca geçmişimi unuttuğum kadar geleceğimi de unutuyorum. Sen bana gerçekten yaşadığımı hissettiriyorsun. Seninle değilken yaşıyorsam da bir ölüden farksızdım."

"Ah, Dave... Ben de öyleyim. Hayatıma girdiğin ilk günden beri gerçekten mutluluğu hissettim. Daha önce hiç mutlu olmamışım!"

"İyi ki bize şantaj yapmışsın," diyen genç adam hafifçe sıyrılınca Lilybeth utanarak gözlerini kaçırdı. Dave onun çenesini kavradı ve yüzünü kaldırdı. "Utanıyor musun?" Lilybeth cevap vermedi. Genç adam gülümsedi ve "Bence de utanmalısın," dedi. "Böyle yeteneksiz bir şantajcı olduğun için gerçekten utanmalısın. Barlow kardeşlere kök söktürebilirdin ama sen daha tehdit mektubu yazmaktan habersizsin."

"Ah hayır, lordum. Kimse Barlow kardeşlere kök söktüremezdi. Siz iki kendini beğenmiş, küstah ve yenilmez adamlar hangi şantajcıya fırsat tanırdınız ki?"

"Sadece sana," diyen Dave onu alnından öptü. "Sadece senin gibi acemi, öfkeli, tatlı bir sarı cadıya."

Lilybeth ona daha çok sokuldu ve "Bu sarı cadı seni çok seviyor," dedi.

"O sarı cadıyı ben de çok seviyorum. Sonsuzluk kadar..."

"Sonsuzluk kadar..."

Lilybeth yükselip sevdiği adamı öptü. Dave ona istekle karşılık verirken yeniden arzuyla doldu. Lilybeth'i yatağa yatırıp elleriyle keşfe çıkmıştı ki dış kapının sesi duyuldu. Boğuk, hırıltılı bir ses "Lily, tatlım. Ben geldim," dedi.

Genç kadının mavi gözleri korkuyla sonuna kadar açıldı. "Aman Tanrım! Bu Thompson!"

"İçeride misin, kızım? Bak sana ne aldım..."

"Buraya geliyor! Dave, bir şey yap!"

Genç adam kaşlarını çattı ve tüm sesiyle bağırdı. "Hemen orada kal, Thompson. Burada görmekten hoşlanmayacağın bir manzara var!"

"Sen de kimsin?" diyen Thompson'ın güçsüz ayak sesleri bir anda kesildi. Saniyeler sonra yeniden duyuldu ve kapıya ulaştı. Yaşlı adamın içeriye gireceğini anlayan ve kıyafetlerini giymesi mümkün olmayan Lilybeth, hızla yatak örtüsünü çekip sarındı ve Dave'in göğsünde kayboldu.

Bir saniye sonra kapı açıldığında Dave "Sakin ol, ihtiyar! Bırak o tüfeği!" dedi.

Lilybeth dehşetle yüzündeki örtüyü indirdi. Thompson'ın elindeki tüfeği görünce "Ateş almaz, bozuk o tüfek," diyerek Dave'e doğru fısıldadı.

Genç adam hafifçe sırıtıp "Benim, Thompson. Lord Barlow... Yani Matt Higley. Şimdi o elindeki tüfeği bir kaza çıkmadan önce yere bırak." Genç adam tüfeğin bozuk olduğunu bildiğini yaşlı adama belli edip, onu küçük düşürmekten kaçındı. Aksine korkmuş gibi yaparak "Lilybeth, için geldim," diyerek sakince devam etti.

"Kızımı alçak emellerine alet edebileceğini mi sanıyorsun, seni kibirli hergele? Alnından delmemi istemiyorsan kızımdan uzak dur!"

Lilybeth üzüntüyle ofladı. "Onu eve ben aldım, Thompson."

"Seninle de konuşacağım, Lilybeth Abbington! Bu ahlaksız adama kanmayacağına söz vermiştin!"

"Thompson, Lilybeth ve ben evleneceğiz," diyen Dave yeniden araya girdi. Hâlâ yataktan çıkmamışlardı.

İyice kamburlaşan bedenini dikleştirmeye çalışan yaşlı adam, gür çatık kaşlarının altındaki öfkeli gözlerini Dave'e sabitledi. "Bu yalanlarınla Lilybeth'i kandırabilirsin ama beni asla!"

"Dave doğru söylüyor, Thompson. Biz evleneceğiz. Hem ben..." diyen Lilybeth yeniden örtüyü yüzüne çekti. Keyifle kırkırdarken örtülerin altındaki boğuk sesiyle utansa da bağırdı. "Ben onun çocuğunu taşıyorum. Hamileyim!"

Herkes için zaman durdu! Lilybeth onlara idrak etmeleri için süre tanırken iki adam da öylece kalakaldı. Thompson şüphesiz hayat konusunda daha tecrübeli olduğu için kendine ilk gelen oldu. Gerçeği fark etmek, onun açısından daha kolaydı. Yine de Lilybeth'in sözleriyle azarlar gibi baktıktan sonra, onları yalnız bırakmak için usulca odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Asıl şoku Dave yaşıyordu. Genç adamın hayatı boyunca bir tür şok haline girdiği, en çok şaşırdığı an bu andı. Kalbindeki çarpıntıdan başka her şey onun için durmuştu. Neyse ki sonunda dünyaya dönebilen genç adam, kadının yüzündeki örtüyü hızla

açıp onun utangaç gözlerine büyük bir şaşkınlıkla baktı. "Meleğim, sen... Sen ne dedin?"

Lilybeth dudağını ısırdı. "Ben hamileyim! Bir çocuğumuz olacak, lordum."

Dave için her şey yeniden durdu, her şey silikleşti. Kadının o mavi, canlı, neşeli gözleri kaldı geriyle. Dudaklarının tebessümle kıvrıldığını fark edemeyen genç adam derin bir nefes bıraktı. "Emin misin?"

Genç kadın başını salladı. "Evet aşkım, eminim. Balonun verildiği gün ilk kez şüphelenmiştim. Günlerdir midem bulanıyordu ama üzüntüden olduğunu sanmıştım. Son zamanlarda yaşadığım bazı işaretler de hamile olduğumu gösteriyor. Çocuğum olmadığı konusunda yanılmışım. Sorun bende değilmiş... Ben senin bebeğini taşıyorum."

Genç kadın bir süredir bu şüpheyle yaşıyordu. Köye geldiği ilk gün, komşularından birisinin getirdiği koyun etli çorbayla kusmaya koştuğunda, kadın ona hamile olup olmadığını sormuştu. Lilybeth o an biraz daha emin olmuştu. Ama artık tamamen emindi, biliyordu! Dave'e kavuştuğunda, onunla yeniden birlikte olduğunda sanki kalbine biri fısıldamıştı. Hamileydi!

Büyük bir mutluluk altında parlayan gözleriyle Dave'e bakıp, onun şaşkınlığının tadını çıkarırken "Umarım sen de sevinmişsindir," dedi.

Genç adam sevinmenin yetersiz kalacağı büyük bir duygu yoğunluğu içindeydi. Bu duygulardan biri de hiç şüphesiz öfkeydi. "Yani sen..." derken gergince sevdiği kadına baktı. "Sen hamile olduğunu bildiğin halde benden kaçtın, öyle mi?"

Lilybeth'in mavi gözleri kederle gölgelendi. "Ne yapabilirdim? Bir çocuğun senin için işleri daha da zorlaştırmasından korktum. Benden vazgeçmişken bunun bir felakete yol açmasından endişe ettim. Ben gerçekten..."

"Senden vazgeçmedim!" diye sertçe araya girdi genç adam. Bakışları kadının sorumsuz davranması ve bu şartlar altında yapayalnız, sefil bir hayatı seçmesinden ötürü kızgınlıkla parlamıştı ama bu hali kısa sürdü. Lilybeth'i çekip onu sarıldı. Sarı

saçlarını okşadı, elini dümdüz karnına götürüp oraya dokundu. "Senden gelen hiçbir şey felaket olamaz. Bir çocuk ise sadece aşkımızı büyütür. Bu, dünyanın en güzeli şeyi olur. Bunu nasıl anlamazsın?"

"Düşünemeyecek kadar kötüydüm! Duygularım birbirine karışmıştı. Beni affet!"

Kadının dolan gözleri Dave'in içindeki bütün gerginliği sildi. Ona ve bebeğine bir şey olmaması, onları geç olmadan bulması içini rahatlattı. Lilybeth'in dudaklarına kısa ve teskin edici bir öpücük bırakırken, eli hâlâ kadının bedenindeydi. "Oğlum," dedi duygularını gizlemeyen içten sesiyle. Sanki Lilybeth'e hamile olduğunu fısıldayan o ses, Dave'e de bir oğlu olacağını fısıldamıştı. "Bizim bir oğlumuz olacak ve sonsuza kadar mutlu bir aile olacağız."

Lilybeth'in gözlerindeki yaşlar yatışmak yerine daha da çoğaldı. İçindeki mutluluk o kadar büyüktü ki dayanamadı. Dave'in göğsüne yüzünü dayadı ve mutluluktan usul usul ağladı.

Dave, kadınını güçlü kollarıyla kuşattı. İkisi de tek kelime edemedi. O an konuşmak için kelimelere gerek yoktu. İki kalp birbirinin dilinden anlıyor, birbirlerine en büyük aşk sözcüklerini bıkmadan, usanmadan fısıldıyordu.

Final

Ayrılık seven kalpleri güçlendirir.
Ve aşk güçlendikçe daha da yenilmez olur.

Gözlerini ilk açtığında gördüğü ilk şeyin bu kadar önemli hale gelmesi onun kabahatiydi. Kristy'nin... Onun güzelliğinin, onun sebep olduğu aşkın, onun varlığının yansımasının... Hangi insan uyandığında bir tavanı ya da bir halıyı görmeyi dert edinirdi ki? William Bradley Barlow için bu artık bir dertti. Hayır, o gözünü açtığında ilk olarak onu görmeliydi! O kadını, o yüzü, o alevden saçları, o canlı teni... Ne bir tavan, ne anlamsız eşyalar... Gözleri uyanırken onunla açılmalı, uyurken onunla kapanmalıydı. Onu görmeden uyandığı birkaç gün nasıl bir cehennemse, onu görerek uyandığı bu ilk gün de öylesine bir cennetti.

Kristy'nin sakin bir su yüzeyi gibi huzurlu yüzüne bakarken gülümsedi. Elini kaldırıp onun yüzünü okşadı. Kristy'nin dudakları kıvrıldı. Genç kadın tatlı bir gülüşle gözlerini açtı. Yüzündeki o iri eli, iki eliyle kavrayıp avuçlarında sıkarken kalbinin üstüne götürdü. "Masallardaki gibi mutlu bir hayat yaşayabileceğim hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandı uykulu sesiyle.

Bradley'nin siyah gözlerinden derin bir bakış geçti. "Buna sebep olan sensin, sevgilim."

"Oysa ben senden bahsediyordum. Bana o masalsı hayatı veren de, beni mutlu eden de sensin."

"Ne tesadüf ki ben de senin için aynı şeyleri düşünüyorum."

"O halde biz, birbirimizin masalıyız..."

"Ve birbirimizin mutluluğu..."

Kadının yeşil gözleri kapandı. "Bu masalın hiçbir zaman bitmeyeceğini söyle!"

Bradley onun üzerine eğildi. Söyleyeceklerini onun kulağına değil, dudaklarına doğru söyledi. Kısık sesiyle "Asla!" dedi. "Bitmesine asla izin vermeyeceğim!"

Kristy'nin dudakları keyifle yeniden kıvrıldı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Gece boyu oldukça yorulmuştu ve doğru düzgün dinlenememişti bile. Kocasının talepkâr tavrına karşılık vermek

onu saatlerce uykusuz bıraktığı için bütün gün uyuyabileceğini düşünüyordu. Mutlulukla dolu olduğu ve kalbi tamamen hafiflediği için uyumak da artık daha kolaydı. Buna rağmen uykuya dair hiçbir şey istemiyordu. Gözlerini açık tutmak ve Bradley'nin o simsiyah gözlerine bakarken, yaşadığı hayatın gerçek olduğuna yeniden tanık olmak istiyordu. Direnip gözlerini açtı. Yeşil gözleri sevdiği adamın bakışlarıyla buluştu. İfadesi bu defa daha ciddiydi. "Bir daha asla senden bir şey gizlemeyeceğim," dedi. Ona değil kendine söyler gibiydi.

Genç adam karısını öptü ve kısacık bir mesafeyle geri çekildi. "Bir kez daha beni öldürmeyi planlarsan, bunu gerçekten bilmek isterim."

Kristy'nin gözleri sonuna kadar açıldı. Öfkeliydi. "Seni öldürmek istemedim!" dedi somurtarak. Kocası ona muzipçe sırıttı. Kristy'nin ifadesi değişmediği gibi dudakları daha da somurtkan bir şekilde birbirine kenetlendi. Bir an sonra küskün bir tavırla "En sonunda bunu yapmadığım için pişman olacağım sanırım," dedi.

Bradley tek kaşını imayla kaldırdı. "Beni öldürmeyi mi? Dul kalırdın ve bütün servetim senin olurdu. Oldukça mantıklı bir plan."

"Servetin umurumda olsaydı yıllar önce bunun peşine düşerdim. Bana vereceğin en büyük servet ne, biliyor musun?"

Genç adam cevabı bilse de sordu. "Nedir?"

"Bana vereceğin en büyük servet, aşkın... Sanırım zaten ona sahibim."

Bradley'nin yakışıklı çehresi büyük bir gülüşle kadına katıldı. "Sahip olduğum her şey senindir. Eğer bir gün benden hayatımı istersen alabilirsin. Beni öldürmek mi istiyorsun, düşünme yap. Eminim bunu hak etmişimdir. Hem belki bu yolla, bütün hatalarımın bedelini ödeyebilirim ama ondan bile daha önemlisi, bu seni iyi hissettirecekse sakın durma."

Kristy gözleri dolu dolu gülümsedi. Bu sözlerin ciddiyetle kurulduğunu, arkasında dayanaksız bir romantizm olmadığını biliyordu. Ölüm gibi tatsız bir konu yüzünden keyiflerinin kaçmaması ve şimdi yaşadığı bu tarifsiz mutluluğu gölgelememek için sataşmayı seçti. "Valorie denen o kadınla bir kez daha yalnız kalırsan bunu yapmaktan çekinmem, Lord Barlow!" dedi yapmacık bir öfkeyle.

"Valorie ya da diğer bütün kadınlar... O kadınların hepsi seni gördüğüm an biten bir seraptı. Ben serabı geçtim, vahaya kavuştum, sevgilim. Gerçek aşkın ölümsüzlüğünü tatmış olan biri, sahte heveslerin gelip geçiciliğine kanabilir mi? Sen benim gerçek aşkımsın. Sonsuza kadar."

"Lütfen sus," diyen Kristy yeşil gözlerinde bir süredir akmaya direnen o gözyaşının şakaklarından kaydığını hissetti. "Daha fazla konuşma," dedi titrek sesiyle. "Mutluluk da insanı öldürebilir. İnan bana kalbim bunlara dayanmıyor! Bu kadar mutluluk... Ah! Bradley! Ben seni nasıl da seviyorum, haberin var mı?"

"Bir fikrim var," diyen genç adam elinin altındaki kalp atışlarının coşkusundan haberdardı. Kristy'nin gözlerine bakmak bile o aşkın ne denli büyük olduğunu gösteriyordu ama bu çarpıntı sanki o büyük aşkı fısıldıyordu. Avucunu kadının yumuşak dolgunluğunun üstünde, kalbine daha çok yerleştirdi. "Benimki kadar olmasa da, senin de bana âşık olduğundan eminim."

"Ah, ne dedin? Yani sence senin aşkın daha mı büyük?" diyen Kristy bu meydan okumaya kanarak büyük bir ciddiyete büründü.

Bradley hafifçe başını salladı. "Aksini mi sanıyordun? Tanrı aşkına, kocasını öldürmek isteyen bir kadın, nasıl olur da onun için ölmeyi göze alan bir adamdan daha çok sevebilir?"

Kristy'nin yeşil gözlerini neredeyse hiddet bürüdü. Burnundan solurken hışımla kalktı ve Bradley'nin sırtüstü uzanmasını sağlayarak sert karın kaslarının üzerine oturdu. Narin ellerini

uzatıp kocasının boynunu kavrayarak, yapmacık bir hamleyle onu boğmaya çalıştı. "Ölmekten bahsedip durduğuna göre, sanırım gerçekten bunu istiyorsun!" derken ellerini yavaşça sıktı.

Bradley hafifçe kahkaha attı. Ellerini usulca kaldırıp kadının çıplak bacaklarına yerleştirdi. "Eğer bu pozisyonda öleceksem sanırım bu, ölmenin en güzel şekli olur."

Kristy gözlerini kıstı. "Seni boğduğumda bu kadar küstah görünmeyeceğine eminim."

"Durma aşkım," diyen genç adam onu incecik belinden kavrayıp biraz daha aşağıya çekti. Tam olarak uygun noktaya gelince gözleri huzurla kapandı. "Beni şimdi boğabilirsin."

Kristy'nin yüzüne şeytani bir bakış yerleşti. Kalçalarını ileri geri oynatırken kocasının boğazına baskı yapmayan ellerini yavaşça aşağıya kaydırdı. Onun kaslı gövdesini usulca okşarken Bradley'nin siyah gözleri açıldı. "Kesinlikle!" dedi çapkın bir tavırla. "Bu daha etkili bir öldürme şekli."

Kristy hafifçe yükseldi. Aralarındaki örtüyü çekip alırken sevdiği adamla birleşmesini sağlayacak o hamleyi de yaptı. Bedenleri birbiriyle bütünleşirken adam sertçe homurdandı, kadın incecik inledi. Bir süre sonra bu sakinlik hali tamamen kayboldu. Bradley onu ansızın yatağa devirip kontrolü ele alınca, ikisinin de hareketleri birbirini gerçekten öldürmek isteyen düşmanlar kadar keskin ve yıkıcı oldu. Aynı anda bir patlama yaşandı ve ölmek kadar büyük bir duyguyu ikisi aynı anda yaşadı.

Kadın sevdiği adamın güçlü omuzlarına tırnaklarını batırıp sakinleşmeye çalışırken, erkek onun kulağına nefes nefese fısıldadı. "Bu bir ölüm şekliyse her dakika ölmek istiyorum."

Kristy gülümsedi. "Bu kesinlikle bir ölümdü ama kimin kimi öldürdüğünü anlayamadım. Sanırım ölen benim ve şimdi cennetteyim."

"Seninle olduğum her an ben cennetteyim."

Ve ikisi de cennette değil, İskoçya'nın kuzeyinde buz gibi bir mevsimin hüküm sürdüğü küçük bir köyde oldukları[illegible]

anladılar. Kapı yumruklarla dövülüp, yıkılır gibi çalınınca, Bradley karısını yatağa bırakarak hızla ayağa kalktı.

Kocasının bir anda öfkeye büründüğünü gören genç kadın, "Lütfen sakin ol!" dedi endişe içinde. "Unutma, onlar benim dostum."

Bradley aldırmadı. Yerdeki pantolonunu alıp giydi. Üzerine gömleğini özensizce geçirdi ve hızlıca yatak odasının kapısını açtı. Kristy de yerdeki geceliğini alıp süratle üzerine geçirdi. Sonra kocasının peşine düştü.

Genç adam hâlâ yumruklanmaya devam eden kapının gürültüsünü bile unutarak Kristy'ye döndü ve sertçe ikaz etti. "Sakın geleyim deme!" Onun, dünkü gibi yine uygunsuz bir halde dışarıya çıkmasına katiyen izin vermeyecekti. Kristy yanıt vermek için ağzını açmıştı ki Bradley onu tepeden tırnağa süzdü. "Ve üzerine kahrolası bir elbise giy!"

"Giyeceğim, önce şu kapıyı açsak diyorum."

"Elbiseyi giyene kadar bu kapı açılmayacak!"

"Üstümüze yıkacaklar!" diyen Kristy kollarını göğsünde buluşturup "Bence kapıyı hemen açmalısın!" diye devam etti.

"Dostların olduğunu sen söyledin. Biraz beklerlerse ölmezler herhalde!" diyen genç adam, karısının eninde sonunda merakına yenilip gecelikle kapıya geleceğini bildiği için bir kez daha uyardı. "Git ve giyin!"

Kristy en sonunda pes etti. Birkaç İskoç küfürü dilinden dökülürken, kızıl saçlarını savurdu ve hışımla yatak odasına gitti. Bradley kadının kalçalarını izledikten sonra kapıyı aynı hiddetle açtı.

Kapıyı yumruklayan kişinin yakasından kavradığı gibi suratına bir darbe indirecekti ki, gördüğü kişiyle kaşları çatıldı. Bu bir kadındı. Dün tanıştığı, ismi Lorna olan kadın. "Bir kadın nasıl olur da kapıyı böyle yumruklayabilir?" diye sordu genç adam ansızın. İfadesi alaycıydı.

Lorna gururla gülümsedi. "Ben bir İskoç kadınıyım, Lord Barlow. Bizler kırılgan İngiliz kadınlarına benzemeyiz. Unutmadan Kristy de bir İskoç."

Bradley sırıttı. "Bundan korkmalı mıyım?"

"Hayır. Sadece dikkatli olun. Bir hatanız olursa..."

"Beni öldürebilir. Evet, bunu yeterince tecrübe ettik."

"Ah, sizi öldürmek istemedi!" diye bağırdı Lorna. "Niyeti yaralamaktı!"

Bradley alayla başını salladı. "İskoç ya da İngiliz... Kadınlar dünyasında fark etmeyen tek şey çeneleriniz, değil mi?"

"Bu da ne demek?"

Kristy'nin bütün her şeyi bu kadına anlattığını bilen genç adam gülümsemekle yetindi. "Her neyse... Neden buradasınız? Kristy'yi merak ettiğiniz içinse o çok iyi. İnanın bana çok çok iyi! Hatta mükemmel!"

Bradley'nin edepsiz bir şeyler ima ettiğini bilmeyen genç kadın "İyi olduğuna eminim," dedi. "Aslında buraya şunun için geldim. Ağabeyim, yani bu bölgenin sahibi Ewan McAlister sizin burada, bu topraklarda evlenmenizi istiyor."

"Ne? Kristy ve benim mi? Ağabeyine söyle, biz zaten evliyiz."

Lorna bilmiş bilmiş başını sallarken Kristy çıkageldi. Son kelimeleri duymuştu. "Evlilik mi?" diye sordu meraklı gözleriyle.

Bradley onu çekip kolunun altına aldı. Elini karısının omzuna koyarken sahipleniciydi.

Lorna birbirine sarılan çifte bakarken ukala bir tavırla devam etti. "Evet, evli olduğunuzu biz biliyoruz ama halkımız bilmiyor. İnsanların Kristy hakkında dedikodu çıkarmasını istemiyoruz. Kimse bir İngiliz lordunun bizden bir kadınla evleneceğine ihtimal vermiyor. Ah, bize tenezzül etmediğiniz için değil, hemen kibirlenmeyin! Evlilik gibi onurlu bir işe kalkışmadan metres yapma niyetini taşıyan birer alçak olduğunuzu düşündüğümüz için. Bu yüzden, siz de bir alçak olmadığınızı

göstermek için burada sade bir merasimle yeniden evlenmelisiniz. Hem bu bir barış anlaşması olacak."

Kristy heyecanlı gözleriyle kocasına baktı. "Bu benim için de çok önemli," dedi fısıltı halinde. Lorna'nın sözlerini duyar duymaz içine büyük bir heves yerleşmişti. Kendi topraklarında evlenmekten daha güzel ne olabilirdi?

Bradley sırf Ewan istediği için buna itiraz edecekken, Kristy'nin heyecanı onu geri çevirdi. Kristy'yi kırmayarak "Peki," dedi. "Bir saat içinde bu nikâh olup bitecek ve karımla burayı terk edip evimize gideceğiz."

"Eminim sizinle bir düğün yemeği yeme şerefinden bizi mahrum etmezsiniz?"

Lorna'nın ukala sesine, Bradley aynı ukala ses ve kibirli ifade ile cevap verdi. "Madem bu kadar istiyorsunuz, peki o halde."

Kristy mutlulukla kocasına gülümseyerek yüzünü onun omzuna yasladı. Bradley karısının alnından öptü. Lorna göstermese de onlara içten bir bakış attı. "O halde lordum, izin verirseniz Kristy'yi kaleye götürüp hazırlamak istiyorum. Bir saat sonra kilisede olursunuz."

Bradley başını sallarken Kristy kapıdan hemen çıkmak için atıldı. Genç adam onu dirseğinden kavrayıp, zayıf bedenini sertçe kendine çekti. Kristy şaşkınca bakınca, Bradley ifadesinin fazla katı olduğunu görüp hafifçe gülümsedi.

"Madem yeniden evleniyoruz..." diyen genç adam ellerini yavaşça kadının ellerine indirdi. Üşüyen ellerini tutup dudaklarına götürdü. Sakince öptü. Gözlerini, Kristy'nin şaşkın, yeşil gözlerinden çekmeden konuşmaya başladı. "Keşke yedi yıl önce, yani tüm bu acılar yaşanmadan önce bir âşık olarak karşına çıkabilseydim. Bana senden başka her şeyi unutturan o güzel gözlerine bakıp, *Benimle evlenir misin?* diye sorabilseydim. Bana *Evet!* dedikten sonra büyükbabanın da onayını alıp, sana bir daha asla gözyaşı döktürmemeye söz verebilseydim. Geçmişin acılarını silemem belki ama söz veriyorum, geleceğinde

hiçbir acının sana dokunmasına izin vermeyeceğim! Seni daima mutlu edeceğim!" Genç adam durdu ve hafifçe gülümsedi. "Şimdi, benimle evlenir misin?" diye sordu aşkla parlayan gözleriyle. "Benimle bir kez daha evlenir misin, sevgilim?"

Kristy'nin gözleri yeniden dolarken bekletmeden atıldı. "Evet! Elbette!"

Lorna bir alkış kopardı ve iki âşık öpüşürken o da burnunu çekti. Kendisinin çoktan unutulduğunu fark edince "Bana yetişirsin," diyerek arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Lorna, dur!" diyen Kristy bir saniye sonra ona yetişti. İlerlerken dönüp dönüp kocasına gülümsüyordu. Lorna en sonunda onu kolundan çekti ve beraber kaleye doğru koştular.

***

Bir sürü yabancının arasında mihrabın önünde beklemek kesinlikle berbattı. Bütün gözler onun üstündeydi ve müzayedeye çıkan binlerce yıllık bir eser gibi inceleniyordu. Walsham Kontu William Bradley Barlow kendi topraklarında, kendi ülkesinde olamamanın gerginliğiyle onu süzen gözlere tek tek tehdit dolu bakışlar attı. İskoçlar düşmanca bakmıyordu ama bu durumdan hoşnut olmadıkları da açıktı. Kristy'nin gelemeyişi de onu daha çok gererken, en sonunda kilisenin büyük kapısının önünde bir hareketlilik oldu. Kristy'ydi bu. Açık sarı renkte bir gelinlik giymişti ve dizginlenemez kızıl saçları omuzlarına bırakılmıştı. Öylesine güzel ve büyüleyiciydi ki, Bradley onu kendisine doğru uçuşarak gelen bir peri kızı gibi görüyordu. Oysa kolundaki adamı fark edince bu hali hızla silindi. Kristy, Ewan denen adamın kolunda geliyordu. Babası ya da bir akrabası olmadığı için bu adama mecburdu ama Bradley daha dün ölümüne dövüştüğü bu adama yeniden mecbur kalışı karşısında daha da öfkelendi. Lanet olası piç kurusu, elinde olsa Kristy'yi ona vermeyecek, bu topraklardan kılıç zoruyla gönderecekti. Bradley gözlerini birkaç saniye Ewan'da tutsa da yine kaçınılmaz olarak karısına baktı. Sevdiği kadına... Bu dünya üzerindeki en güzel kadındı ve ona sahip olan şanslı adam kendisiydi.

Kristy'nin güzelliği bedenindeki o muhteşem görüntüyle sınırlı değildi. Kalbinin ve ruhunun güzelliği onu tamamlayan büyük parçalardı. Bu kadın, sabaha kadar muhteşem özellikleri sayılacak biriydi. O Bradley için bir şanstı... Genç adam bunun bilincinde kadına bakarken gülümsedi. Kristy de gülümsedi ama oldukça sarsaktı. Heyecanlı olduğu çok açıktı.

Ewan genç kadını getirdiğinde kocasına hemen teslim etmedi. "Onu asla üzmeyeceksin!" diye fısıldadı.

Bradley simsiyah gözlerindeki karanlık bakışla "Karımı bırak!" diye aynı şekilde sertçe fısıldadı.

"Onu üzmeyeceğine söz ver! Erkek sözü!"

"Beni üzmeyecek," diye araya girdi Kristy.

Ewan kadına kötü bir bakış atarken "O söz verecek! Başka türlüsünü kabul edemem, Kristy. Korkarım ki bu söz verilmedikçe, o adamla gitmene izin veremem."

"Karımı benden mi alıkoyacaksın?" Bradley gergince öne doğru bir adım attı. İki devasa boy, iki güçlü beden karşı karşıya gelince Rahip McAndree bir şey olduğunu anlayıp öksürdü.

"Lütfen, sevgilim!" diyen Kristy ağlamaklı gözleriyle bakınca Bradley dişlerinin arasından tısladı. "Onu üzmeyeceğime şerefim üzerine söz veriyorum," dedi.

Ewan yavaşça başını sallarken Kristy'yi adama yönlendirdi. Bradley karısının ellerini tutmadan önce "Ama seni üzeceğim, İskoç!" dedi küstahça. "Yarım kalan dövüşü tamamlayacağız."

"Ne zaman istersen, İngiliz!"

Kristy inleyerek "Delirdiniz mi?" diye sordu. Sonra rahibe döndü ve kederli sesiyle konuştu. "Lütfen rahip... Bu iki adama dünya üzerindeki hiçbir milletin diğerinden üstün olmadığını hatırlatın. Bunun büyük bir günah olduğunu söylerseniz belki sizi dinlerler. İnanın bana, ikisi de yeterince günahkâr. Daha fazlası korkarım onları cehenneme götürecek."

"Kes şunu!" diyen Bradley karısına sertçe baktı.

Rahip "Kristy haklı," dedi. "Bir insanın değerini, onun mensubu olduğu millet değil, iyi bir kalbinin olup olmaması belirler. Ve iyi bir kalbi olan bir adam, bir başkasına sebepsiz yere düşmanlık beslemez!"

"Neyse ki benim iyi bir kalbim yok," diyen Bradley alaycı bir şekilde sırıttı.

Ewan da atıldı. "Asıl ben pek iyi bir adam sayılmam. Karım Charlotte ne kadar kötü biri olduğumu size söyleyecektir."

Charlotte "O iyi bir adam!" diyerek oturduğu yerden bağırdı.

Kristy de kocasına baktı. "Sen iyi bir adamsın! Bana gösterdiğin iyiliği herkese göstermelisin. Korkarım ki aksi durumda seninle evlenemem."

Bradley tek kaşını kaldırıp Kristy'ye gülümserken kulağına doğru eğildi. "Sevgilim, unuttun sanırım... Biz zaten evliyiz. Buradaki tören de sadece bir piyese benziyor."

"Bana evlilik teklifi yaptığını da sen unuttun sanırım! O teklif de mi gerçek değildi? Lütfen... Bir kez olsun gururunu bir kenara bırak. Benim için!"

"Senin için hayatımı ortaya koyacağımı söylemiştim."

"Ya gururun?"

Bradley derin bir nefes aldı ve "Gururun canı cehenneme!" der demez elini uzatıp Ewan'a baktı. "Bundan sonrası için arkadaş olabiliriz, İskoç!" dedi.

Ewan bir an durdu ama karısı Charlotte yine bağırdı. "Sen de benim için bunu yap!"

Ewan karısına baktı ve elini uzattı. İki adam el sıkıştılar ama tokalaşmanın nasıl bir üstünlük mücadelesi olduğunu kimse fark etmedi. İkisi de diğerinin canını acıtmak için çabaladı ama ikisi de başaramadı. En sonunda rahip yeniden öksürünce eller çözüldü. Kristy kocasına teşekkür etti. Bradley de ona gülümsedi ve rahibe dönüp "Ülkemizden toprak talep etmek ya da kütük yarışlarında birinci olmamı şart koşmak gibi başka isteklerniz yoksa artık şu nikâha geçebilir miyiz?" diye sordu

Ewan homurdandı. Rahip onların yeniden dalaşmasına izin vermeden törene başladı. Dakikalar içinde yeminler edildi. Yedi yıl önce öylesine verilen sözler bu defa birbirlerinin gözlerinin tam içine büyük bir aşkla bakarken verildi. O zaman kavuşmayan dudaklar birbirini buldu. Kalpler birbiriyle kenetlendi, ruhlar bütünleşti ve adam ile kadın sonsuza kadar birbirlerini seveceklerini bilerek huzur içinde evlendiler.

İskoçya'nın donduran soğuğunu unutturan sıcak insanları onları kutsadı. Aşkları meşrulaştı ve onlara bakan herkes büyük bir aşka tanıklık etmenin haklı gururunu duydu.

***

"Beni gördüğüne pek sevinmeyecek!"

Lilybeth fısıltı halinde söylediği bu sözlerin duyulmayacağını düşünüyordu. Thompson yola çıkar çıkmaz uyukladığı için onu uyandırmamak maksadıyla bir tür mırıldanma olmuştu bu sözler ama Dave onu işitmişti. Genç adam, kollarının arasında güvenle tuttuğu kadının bedenini daha sıkı sardı. Bu temasla Lilybeth gözlerini kaldırıp onun mavi gözlerindeki derinliğe baktı.

"Bradley mi?" diye sordu genç adam sakince.

Lilybeth dudaklarını üzgünce birbirine bastırıp başını salladı.

Dave ona teminat verdi. "Bunu kabullenmesi gerekecek!"

"Evlilik ve çocuk haberiyle iyice öfkelenecek."

"Onu tanımıyorsun. Sandığın kadar korkunç biri değil."

"Ama fazla öfkeli ve sert..."

"Sadece bir maske," diyen Dave, sevdiği kadına gülümsedi. "Yabancılara karşı sunduğu bir koruma duvarı. Sen artık bir yabancı değilsin. Sen artık benim ailemsin. Kardeşim de ailemin bir parçası ve iyi anlaşmak dışında bir seçeneğiniz kalmayacak."

Lilybeth'in kederli gözleri ışıldadı. "Umarım," dedi sakince. "Kristy'nin onun hayatında olması bana huzur veriyor. En azından bu açıdan şanslıyım."

Bu defa bakışlarına endişe yerleşen Dave oldu. Kardeşinin o sabah apar topar yola çıktığını, Kristy'yi bulmaya gittiğini görmüştü. Genç adam kötümser bir ifade ile kadına baktı. "Dilerim onu getirebilir, dilerim karısını ikna edebilir. Ayrılık gibi tatsız bir konuyla uğraşmak zorunda kalmaları berbat bir şey! Oysa birbirlerini ölesiye seviyorlar."

"Bir sorun olduğunu biliyordum," diyen genç kadın Kristy'nin bir süredir yokluğunu fark etmiş, bunun uzaklardaki dostlarını ziyaret etmek olmadığını anlamıştı. Onların bir şekilde yeniden birleşeceklerinden nedense emindi. "Ayrılık seven kalpleri güçlendirir," dedi bilgece bakarak. "Ve aşk güçlendikçe daha da yenilmez olur."

"Tıpkı bizim aşkımız gibi!"

Lilybeth sevdiği adama gülümsedi. Kalbiyle olduğu kadar sözleriyle de onayladı. "Tıpkı bizim aşkımız gibi!"

***

Kristy, Whiteford Hill'i gördüğünde buraya geldiği ilk günü hatırladı. Fazla zaman geçmemişti. Mevsim hâlâ üşütüyor, gri bulutlar gökyüzünü hâlâ işgal ediyordu. Kar yağmıyordu belki ama soğuk rüzgârlar ve sağanak yağmurlar hükümranlığını sürdürüyordu. O gün de böyle bir gündü. Binaya bakarken büyülenmiş gibi hissetmişti. Güzeldi, görkemliydi, beyaz cephesiyle insana huzur veriyor, mevsimin kasvetini unutturuyordu. Buraya şans eseri geldiğini düşünmüştü o zaman. Ama şimdi gerçeği biliyordu. Bradley yolda her şeyi anlatmıştı. Dave'in onu bilerek bu eve getirdiğini, bilerek karşısına çıkardığını... Olayların bu şekilde ilerleyeceğini öngörememiş olsa da, yıllar sonra karı kocayı buluşturarak bir karmaşa yaratmak istemişti. Bu elbette Kristy'ye karşı değil, Bradley'ye karşı kurulan bir komploydu. Bu tatlı komplo istenilen karmaşaya hızlıca sebep olmuştu. Önce ikisinin ruhlarında, sonra kalplerinde, sonra bütün varlıklarında bir karmaşa yaratmıştı.

Bradley, Kristy ile savaşarak bu aşkı önlemeye çalışırken, Kristy hem onunla, hem de kendi kalbiyle savaşmak zorunda

kalmıştı. Şimdi hissettiği o büyük aşkın kalbine usulca sızması karşısında hiçbir şey yapamayan Bradley'ye göre, Kristy'nin durumu daha zordu. Genç adam sadece seyretmiş, kaynamaya başlayan duygularını fark etmeden âşık olmuştu. Oysa Kristy zaten âşıktı ve bu aşkı bertaraf etmeye çalışmak en zoruydu. Artık tüm bu savaşlar dinmiş, her şey bitmişti. Hayır, aslında her şey yeni başlıyordu!

İkisi de bu başlangıca her şeyden çok hazırdı. Mutluluğa hasret iki yürek, birbirlerinde ölümsüz bir aşkı, sonsuz bir mutluluğu bulmuştu. Elleri, gözleri, dudakları, ruhları ve kalpleri iç içe geçmiş halde Whiteford Hill'e ulaştılar. Onları yine Uşak Pilmore karşıladı. Yaşlı adamın yüzünde bu defa hoşnutluk kadar gariplik de vardı. Önce büyük kudret sahibi Lord Barlow bir hizmetçi olan Kristy ile evlenmiş, sonra Matt adıyla evlerine giren adamın yıllar önce öldüğü sanılan büyük ağabey olduğu ortaya çıkmıştı. Dün akşama doğru Dave Barlow, Leydi Abbington'ı buraya getirmiş, şimdi de Bradley, Kristy'yle gelmişti. Yaşlı uşak neler döndüğünü pek anlamasa da, verilen emirler dışında hiçbir şey sormadı. Ketumluğu ve otoriterliğiyle diğer çalışanların da sorularını geçiştirdi.

Bradley, çalışkan uşağını görünce keyifle yaşlı adamın omzuna dokundu. "Sakın öleyim deme, Pilmore! Sana ihtiyacımız var."

Uşak şaşkınca gözlerini açtı. Onun bu sıcak tavrına ne yanıt vermesi gerektiğini bilemeyerek "Emredersiniz, lordum," dedi.

Kristy de öne çıkarak, adama selam verip gülümsedi. Pilmore belli belirsiz bir tebessüm atarken, Lord Barlow'un Kristy'nin elini tutmasını ve ona gülümseyerek bakmasını tuhaf bir memnuniyetle izledi. Onların içeriye girmesiyle "Konuklarınız vardı, majesteleri!" dedi. Konuklar zaten oradaydı. Antrede durmuş bekliyorlardı. Dave ve Lilybeth, yüzlerindeki gülümsemeyle genç çifti karşıladı.

"Onlar konuk değil, Pilmore. Onlar da bundan böyle bu evin sahipleri," diyen Bradley ilk anda ağabeyine baktı. Dave'in

sevdiği kadınla barışmış olduğunu fark etti. Kibarlıktan ödün vermeyerek önce Lilybeth'e nazikçe selam verdi.

Kristy de şaşkın yeşil gözlerini açarak onlara bakıyordu. Dave ve Lilybeth de tıpkı kendileri gibi oldukça yakın duruyorlardı. Bradley, Kristy'nin elini tutmuştu ama Dave Lilybeth'in elini tutmamış, kadın zaten onun koluna dolanmıştı.

Dave Barlow gülümseyerek konuşmaya başladı. "Kristy! Seni tekrar burada görmek ne güzel! Sanırım sorunlarınızı çözdünüz?"

Kristy'den önce Bradley yanıt verdi. "Sanırım siz de sorunlarınızı çözdünüz?"

Onun bakışlarının yerip yermediğini, sözlerinin alay içerip içermediğini anlayamayan Lilybeth, Dave'e biraz daha sokuldu. Sanki kendini korumak ister gibiydi. Dave kadının omuzlarını sarıp ona daha büyük bir güvence sundu. Lilybeth'in aksine Bradley'nin pek de memnun olmadığını kolayca anlayan genç adam, "Bizim sorunlarımız oldukça basit meselelerdi. Kolayca çözdük, kardeşim," dedi otoriter bir sesle.

"Bana pek de basit meseleler gibi gelmemişti. Leydi Abbington bir skandal çıkarma maksadıyla senin kimliğini açık ettiğinde..."

Dave sinirle homurdansa da Lilybeth mahcuptu. Genç kadın bir adım öne kaydı. "Özür dilerim, Lord Barlow! Amacım bu olabilir ama ben gerçekten kırılmıştım."

"Açıklama yapmayı bırak!" diyen Dave, sevdiği kadını yeniden çekti. Bu defa Bradley'ye daha az müsamaha gösteren sesiyle "Lilybeth ne yaptıysa haklıydı!" dedi.

"Elbette haklıydı! Bize şantaj yaparken de haklıydı!"

Dave bu defa geniş göğsünden sert bir soluk çekerken Kristy'ye döndü. "Tanrı aşkına, Kristy! Neden bu küstah adamı doğru düzgün öldürtemedin!"

Kristy dehşetle inledi. "Ben onu öldürmek istemedim!"

"Ne yazık!" diyen Dave somurttu.

Bradley gülümseyerek karısına döndü. Onun her defasında kendini açıklama çabasını çok sevimli buluyordu. İçindeki gerginlik nispeten hafiflerken, Kristy'ye bakmak kalan gerginliği de tümden sildi. Yeşil gözlerindeki o kederli bakışa dayanamayarak onu kendine çekti. Yakınında tuttuğu kadından gözlerini ayırarak ağabeyine baktı. "Bizim meselemiz sizinkine göre çok daha basitti. En azından Kristy beni öldürmek istedi, yaşarken rezil etmek değil!"

Kristy yeniden kederle inledi. Ağlamak üzereydi. Neden kendini bu kahrolası adamlara açıklayamıyordu? Onun gözlerindeki çaresiz ifadeyi gören Lilybeth, sevdiği adamdan uzaklaşıp ona doğru yürüdü. "Üzülme, Kristy!" dedi sıcak sesiyle. Bradley'ye döndü bu defa. Genç adamın gözlerinin tam içine açık bir öfkeyle bakarak konuştu. "Onu öldürmek isteseydin de haklı bir sebebin olurdu. Bu adam sadece kendi aşkını düşünecek kadar bencil biri! Bizim duygularımızı önemsemeyen bir ukala! Doğru duydunuz, Lord Barlow! Ancak şunu bilin ki, bu defa sizin tehditlerinize göz yumup kaçıp gitmeyeceğim. Bedeli ne olursa olsun Dave'in yanından bir an bile ayrılmayacağım. Bizi asla ayıramazsınız..."

Dave sırıtırken, Bradley bezgince baktı. Konudan tamamen uzaklaşarak hafif muzip bir sesle "Tanrı aşkına, burada beni öldürmek istemeyen yok mu?" diye sordu.

Dave Barlow başını salladı, Lilybeth çenesini dikleştirdi, Kristy *Ben varım,* demek için atıldı ama Bradley ondan hızlı davranıp yeniden konuşmaya başladı. "Her neyse, Leydi Abbington... Bu konuyla artık ilgilenemeyeceğim! Dave'i mi istiyorsunuz, buyrun sizin olsun. Zaten sizden ayrı kaldığı her saniye neredeyse arkanızdan gözyaşı dökecek kadar kahrolmuştu. Bize şantaj yapan bir kadına katlanmak, onun çenesini çekmek zorunda kalmaktan daha iyi!"

Dave'in sırıtışı daha da genişledi. Kardeşine mutlak bir kibirle bakarken "Kristy'yi kâğıtlara çizip, bu şekilde hasret gideren romantik bir kardeşimin olması ne güzel. Belki de sevdiğim

kadın için ağlayarak kahrolma seviyesine gelmem senin yüzündendir. Ne de olsa içimizde ilk kahrolan sendin. Söylesene kardeşim, gözyaşlarını da o kâğıtların üstüne mi akıttın?"

"Seni lanet serseri!" diyen Bradley bir adım öne çıkmıştı ki Kristy atıldı ve ellerini sevdiği adamın sert gövdesine yaslayarak büyük bir heyecanla "Benim resmimi mi çizdin?" diye sordu.

Bradley, Dave ile yumruklaşmaya hazır olsa da, Kristy'nın engel olmasıyla bakışları ona doğru indi. "Sadece birkaç kötü çizim," diye fısıldadı.

"Hayır, bu çok değerli! Keşke görebilseydim!"

Genç adam onun omuzlarını kavrayıp üzerine doğru eğildi. Kadını hafifçe öpmeden önce aşkla mırıldandı. "Hiçbir çizim, dünyanın en iyi ressamının en güzel eseri bile senin güzelliğinin yanına yaklaşamaz, sevgilim." Kristy'yi öptü ve genç kadın mutlulukla ona karşılık verdi.

Bu sırada Lilybeth de koşarak Dave'in yanına gitti. Mavi gözleri heyecanla parlarken "Gerçekten benim için kahroldun mu?" diye sordu.

Dave başını salladı. "Bir ayyaş olmama sayılı saatler kalmıştı."

Lilybeth küçük yumruğuyla onu dürttü. "Yalancı serseri!"

Dave kadını çekti ve kendine yaslarken dudaklarına doğru fısıldadı. "Sensiz bir hayatın nasıl olabileceğini biliyordum. Bir zindanda asırlarca karanlıkta kalmak gibi olacaktı. Bu kahrolmaksa... Evet meleğim, gerçekten kahroldum!"

Lilybeth inleyip mutlulukla gözlerini kapattı. Bir an sonra ayak parmakları üzerinde yükseldi ve sevdiği adama kısacık bir öpücük verdi. Dave bunu derinleştirmek isterken kendini çekmek zorunda kaldı. Ulu orta bu kadar rahat davranamazdı. Lanet olası soylular dünyasının kurallarından biri daha! Gülümsedi genç adam ve bir müddet sonra öksürdü. Onun sesini duyan Bradley ve Kristy de usulca ayrıldılar.

Bradley az önce mahrem şeyler yaşanmamış gibi rahat bir tavırla ağabeyine baktı. "Herkes burada olduğuna göre, Kristy ve benim şu gerçekleşmeyen düğün törenimizi konuşabiliriz."

Kristy atılarak "Düğün mü?" diye sordu.

"Evet, sevgilim. Unuttun mu, insanlara bir düğün olacağını söylemiştik..."

"Evet ama ben insanları oyalamak için öyle söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi," dedi genç adam sakince. Kristy'nin içine kadar işleyen etkili bir bakış attı. "Artık bunu gerçekten istiyorum. Hem senin topraklarında evlendikten sonra şartları eşitlemezsem bu gururuma dokunacak."

Kristy onun muziplik yaptığını biliyordu ama düğün fikrinde ciddi olduğunu anlamıştı. Buna sevindiğini gösteren bir gülüşle karşılık verdi.

"Şu detayları içeride konuşmaya ne dersiniz?" diyen Dave'in yönlendirmesiyle herkes salona doğru ilerlerken biri orada kaldı.

Deneyimli uşak Pilmore bir köşeden şaşkınlıkla onları izlemişti. Barlow kardeşlerin, koca bir kontluğu idare eden iki güçlü adamın, hiçbir şeye aldırmadan, kimseyi umursamadan, kadınlarından başkasını görmeden dünyadan kopuşlarına tanık olmuştu.

Pilmore iki adamın da bu kadınlar uğruna nasıl kahrolabileceklerini anlayabiliyordu. Böylesine büyük aşkların insanı kahreden acıları olurdu. Tıpkı insana dünyadaki her şeyi unutturan büyük kavuşmaları olduğu gibi. Neyse ki onlar acıdan arınmış, sonunda mutlulukla kutsanmışlardı.

SONSÖZ

Lilybeth Barlow, ailesinden kalan, küçükken annesiyle piknik yapmaya geldikleri bu evi her zaman çok sevecekti. Şimdi de burada olmaktan büyük bir keyif duyuyordu. Dave evlilik hediyesi olarak ona burayı armağan ettiğinde ne diyeceğini bilememişti. Barlow kardeşlere şantaj yaparak satın almaya çalıştığı bu araziyi Dave kumarhane sahibinden almış, içindeki evi onarıp ihtişamlı bir yapıya çevirdikten sonra sevdiği kadına vermek için evlilik törenini beklemişti. Büyük Sakson Kralı Growen'ın hazinesi elbette bu ücra arazide gömülü değildi ama Lilybeth için hazineden bile daha kıymetli, daha büyük bir mutluluğa neden olmuştu. Şimdi en büyük mutluluğun, sevdiği adamla oğlunu izlemek olduğunu biliyordu. Dört yaşına girmek üzere olan sarı oğlu Lucas, kuzeniyle oynarken öylesine tatlı görünüyordu ki, genç kadın onu izlerken büyülenir gibi gülümsediğini fark edemedi.

Tıpkı Lilybeth gibi Dave ve Bradley de oraya bakıyordu. Lucas ve Ella kriket oynamaya çalışırken öylesine komik görünüyorlardı ki, onların oyundan çok, laf dalaşlarını izlemek de büyük bir keyif veriyordu.

Ella'nın upuzun, kızıl saçlarını savurarak her şeye oflaması karşısında Dave kardeşine dönerek sırıttı. "Olgunlaşmamış, otkeli, minik bir havuca benziyor."

Bradley ağabeyinin, kızı Ella'yı kast ettiğini biliyordu. "Havuçtan bir melek," diyen genç adam yandan bir gülüşle ağabeyine baktı. Üç buçuk yaşındaki kızının kıvır kıvır uzun kızıl

saçları, özellikle burnunun üstünde toplanmış belli belirsiz çilleri vardı. Annesinin bütün güzelliğini ve elbette bütün inatçılığını almıştı. Saçlarının örülmesinden ya da düzenli bir şekle konulmasından nefret ediyordu. En yakıcı sıcaklarda bile ensesine inmesini önemsemiyor, aksine bunu yapmalarını sağlayana kadar dünyayı keskin bir çığlıkla inletiyordu. Kıvrılarak inen uzun saçlar yıkandığında yarı beline kadar ulaşıyor, onu küçücük bir kızıl yumağa çeviriyordu. Kristy'yle yan yana durduklarında, Bradley hangisinin daha güzel ve can alıcı saçlara sahip olduğunu anlayamıyordu. Minik kızı Ella daha şimdiden–tıpkı annesi gibi–bütün erkeklerin ilgisini çekecek özelliklere sahip olacağını işaret ediyordu. Bradley ona yaklaşmaya cüret eden erkeklere ne yapacağını, Ella henüz bebekken düşünmeye başlamıştı. İlk aklına gelen o lanet olası erkekleri karanlık, kuytu bir köşeye çekmek ve işkence ede ede kızından uzak durmaları konusunda tehdit etmekti. Ne de olsa henüz zaman vardı. Genç adam en az on beş yıl daha huzurlu bir hayat yaşayabileceğini düşünüyordu.

Neyse ki resmî olmasa da gönüllü bir şekilde Ella'ya ağabeylik görevi yapan Lucas'a güveniyordu. Küçük kuzeni şimdiden Ella'yı bütün tehlikelerden koruyordu. Aralarında sadece ay farkı olmasına rağmen, Lucas kendini Ella'dan on yaş büyük sanıyor ve ona sık sık bir şeyler öğretmeye çalışıyordu. Kriket öğretmeye çalışmak da bunlardan biriydi.

"Bak, kolunu böyle kaldırman gerek. Sonra böyle atman. Oysa sen böyle atıyorsun," diyen Lucas topu ayağının dibine düşürdü. Mavi gözlerine yerleşen sitemle "Bir kız gibi aptalca oynuyorsun, Ella!" diyerek dudaklarını sarkıttı.

Lucas'ın neredeyse bezgin bir tavırla küçük kızına topu atmayı öğretmesi Bradley'yi gülümsetti. Ella da alttan alacak değildi. Minik ellerini beline yaslayıp, "Ben zaten bir kızım, Lucas! Şu saçlarıma baksana! Babamın dediğine göre dünyadaki en güzel kız benmişim," diyerek yanıt verdi ve söz konusu saçlarını savurup kibirle baktı.

Küçük oğlan tıpkı yetişkin bir adam gibi başını sağa sola salladı ve homurdanarak "Ama bu bir erkek oyunu, Ella! Gidip çiçek toplasana sen," dedi artık pes ederek. "Babam ve amcamla oynamak istiyorum zaten. Onlar senin gibi berbat oynamıyor."

Ella'nın yeşil gözlerine hızla yaşlar birikti. "Ben de iyi oynuyorum!" derken inci gibi dökülen gözyaşlarıyla babasına döndü. "Baba, ben de iyi oynuyorum, değil mi? Düpdüzgün atıyorum hem de. Söylesene Lucas'a..."

Bradley kızının kötü atışlarını hatırladı ama belli etmedi.

"Hadi kardeşim, yalan söylemekten korkma," diyen Dave arsız bir bakışla kardeşine baktı.

Bradley somurttu. "Sen oğluna yalan söylemeyi öğretmelisin. Kızımın iyi bir oyuncu olduğunu söyleyebilir."

"Bu yalan söylemek değil, büyük bir günaha teşvik etmek olur. Ella'nın en uzak atışı beş santim."

Ella bu defa amcasına bağırdı. "Dave amca, ben çok iyi oynuyorum, değil mi? Lütfen şu şapşal oğluna söyler misin?"

"Evet meleğim, sen harika bir oyuncusun!" diyen Dave'in sözleriyle Ella'nın yüzüne mutlu bir gülümseyiş geldi.

Lucas yine bilgece bir hamleyle tek kaşını kaldırdı. Yüzüne inen parlak sarı saçlarını eliyle itip, minik avucunu alnına yasladı. Yanaklarını şişirdi ve ofladı. "Gerçekten çok berbat oynuyorsun, Ella!"

Dave kahkaha atarak başını salladı. Oğlunun öfkeden küçücük bir sinir topuna dönmesi ve her şeyden hoşnutsuz olmasıyla "Annesine çekti. O tarihin gördüğü en büyük cadılardan," diyerek muzipçe fısıldadı.

Lilybeth elindeki çiçekleri güzel bir vazoya koyarken "Seni duyuyorum, sevgili kocacığım!" diye bağırdı.

Genç adam derin mavi gözleriyle karşılık verdi. "Benim karım dünyanın en tatlı cadısı."

"Ah, Tanrım! Sevgilim, gerçekten romantik olmana gerek yok. Ben seni her şekilde seviyorum zaten."

"Sarı meleğim, ben de seni seviyorum!"

Bradley tek kaşını kaldırıp "Bunu kendi evinize saklasanıza," diyerek dalga geçti.

Bu sırada "Kristy nerede kaldı?" diyen Lilybeth kocasından gözlerini ayırarak etrafa baktı.

"Kendisi müdahale etmezse rahat duramıyor." Bradley karısının, konukların gelişi için mutfaktaki hazırlıkları kontrol ettiğini biliyordu. Onun her şeyin mükemmel olması için verdiği çabayı seviyordu. O dokununca her şey zaten mükemmel oluyordu. Kristy'nin her şeyi mükemmeldi ve Bradley bu kadının hayatında oluşuna hâlâ inanamıyordu. Onu hak etmesi için yıllar boyu kölesi olmaya hazırdı. Ella'yı, küçük kızlarını ona veren ve ona hayatın bütün güzelliklerini sunan bu kadına karşı içinde büyüyen aşkın bir sınırı olmadığını biliyordu.

Lilybeth'in ayaklanmasıyla Bradley gözlerini çocuklardan ayırdı. Kavga etmek üzereydiler ama neyse ki hem Lucas'ı, hem de Ella'yı bu oyun işkencesinden kurtaran hamle yine kadın duyarlılığının bir eseri oldu. Lilybeth çiçeklerle işini bitirince, ellerini birbirine sürterek toprak kalıntılarından kurtuldu. Ardından gülümseyen neşeli yüzüyle Ella'ya baktı. "Hadi tatlım, biz gidip anneni bulalım."

"Ben giderim," diyen Bradley araya girdi.

"Ah, gerek yok. Lütfen rahatsız olma. Dave ile konuşacağın şeyler olabilir."

Bu defa Dave araya girdi. "Bırak onu, sevgilim. Biricik karısını özlemiş. Hem söylesene, sıkıcı iş meselelerinden başka benimle ne konuşabilir? Doğrusu bugün bu konuları konuşmamaya yemin ettim!"

Bradley ağabeyine alaycı bir bakış attı. "Hatırlattığın iyi oldu. Çözülmesi gereken arazi sorunları var."

"Defol, kardeşim!"

Genç adam Dave'e *kaçışın yok* der gibi baktı. Kontluğu Dave ile birlikte idare ediyorlardı. Kont unvanı büyük kardeşte olsa da, Bradley'nin tecrübesi bu yönetimde belirleyici etkendi. Onların bu ortaklığı hem iki zekânın ortak hareket etmesi, hem de zamanı sadece işlerle geçirmeyi değil, ailelerine ayıracak kadar verimli kullanmayı da sağlayan bir işbirliğiydi. Bradley, günün sonunda arazi sorununa bir çözüm bulunmuş olacağını bilerek ayağa kalktı. Güçlü gövdesini gerip kıyafetlerini düzeltti. Hafifçe uzun, siyah saçlarını geriye yatırdı ve yakışıklı yüzündeki o memnuniyet dolu bakışla minik kızına döndü. "Buraya gel, meleğim. Annemizi bulalım."

Ayaklarına kadar inen, uzun, geniş eteğini iki küçük parmağının arasına kıstırıp tutan Ella, Lucas'a kızıl saçlarını savurdu ve koşarak babasına yetişti. Bradley onu yakaladı ve hızla havaya kaldırdı. Ella çığlıklar ve kahkahalar atarak babasının kollarında havalanmanın keyfini çıkardı. Genç adam kızını güçlü, geniş omuzlarının üstüne güvenle yerleştirdi. Ella, Lucas'a dönüp dil çıkarmak istedi ancak onun babasıyla oyuna daldığını gördü. Lilybeth de onlara katılmak için koşmaya başladı. İkinci adımda incecik bir çığlık duyulunca Bradley de oraya döndü. Lilybeth çimlerin üstüne yüzüstü kapaklanmıştı. Eteğine takılıp düştüğünü anlamak zor değildi. Dave ve oğlu ona kahkahalarla gülerken Bradley de gülümsedi. Ağabeyinin mutlulukla kutsanmış olduğunu görmek yine harika hissettirdi. Dave, karısını ve oğlunu kollarının arasına alırken, geçmişin bütün hayaletlerinden kurtulmuş gibi görünüyordu. Bradley huzurunun bir parçasının da bu olduğunu biliyordu. Dave Barlow sonunda geçmişinden kaçabilmiş, mutlu bir durakta ömür boyu mola vermişti.

Omuzlarında minik kızıyla, sevdiği kadını bulmaya giderken onu mutfakta ya da odaların birinde bir şeyleri düzeltirken bulacağını sanıyordu. Oysa Kristy ön bahçede, rengârenk çiçekler açmış bir ağacın dalları arasına gömülmüştü. Gözleri kapanmış

elindeki çiçekleri kokluyordu. Her zamanki gibi sırtına dökülen kızıl, parlak, alevden saçları güneşle beraber bambaşka görünüyordu. Sanki güneşin bir parçasıydı, sanki tüm dünyayı aydınlatan oydu. Tüm dünyayı olmasa da, Bradley'nin dünyasını aydınlatan tek sebepti. Usulca yaklaşmayı planlarken küçük kızı coşkuyla bağırdı. "Anne!"

Kristy gözlerini açtı ve onlara döndü. Az önce de güzel bir manzara görüp bu çiçeklerin arasına girmişti ama şimdiki manzara her şeyden çok daha güzeldi. Dünyanın en çekici erkeği olduğundan şüphe duymadığı sevdiği adam, minik kızlarını omuzlamış ona doğru geliyordu. Kristy nefesinin yetmediği bu görüntüyle kalbinde büyük bir çarpıntı hissetti. Çiçekleri bıraktı ve onlara doğru yürümeye başladı. Bradley önce Ella'yı eğdi ve annesinin onu öpmesine izin verdi. Sonra kendisi eğilerek Kristy'nin dudaklarından, yetmeyen ama buna rağmen onu baştan ayağa doyuran bir öpücük aldı.

"Sevgilim," dedi genç adam çekici bir sesle. "Bir daha bu kadar uzun süre ortadan kaybolayım deme!"

Kristy genişçe gülümsedi. "Beni özledin mi?"

"Özledim, anneciğim. Greta'nın kurabiyeleri kadar özledim," diyen Ella yukarıdan bağırdı.

Genç kadın kızına kollarını uzattı ve onu çekip kucağına aldı. "Ben de meleğimi özledim," dedi uzun, kızıl saçları okşarken.

"Beni de özlediğini umuyorum."

Bradley'nin sesi, Kristy'nin gözlerini yeniden ona çevirmesine neden oldu. Yeşil gözleri kısılırken "Bunun cevabını sonra vereceğim," dedi.

Genç adam manidar bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Ne zaman?"

"Uyumadan önce."

"Uyumadan çok önce!" diye düzeltti Bradley. Bakışları karısının yüzünde, saçlarında hayranlıkla gezindi.

"Uyumadan önce bana da söyler misin, anneciğim?"

İki yetişkin aynı anda gülümsediler. Kristy kızını yere bırakıp, eğildi ve onun önünde diz çöktü. "Sana şimdi söyleyeceğim bir şey var, meleğim."

Ella'nın gözleri irileşti. "Ne söyleyeceksin, anneciğim?"

"Birazdan kim gelecek, biliyor musun?"

Kızın yeşil gözlerine anbean büyük bir heyecan yerleşti. Bir saniye sonra ellerini çırparak bağırdı. "Albert!"

Bradley somurtarak "Ve Rose!" dedi. Kızının Albert'a olan ilgisinden pek de memnun değildi. Tanrı korusun, bu ilgi büyüyünce başka tehlikeli, yasak ve kesinlikle kendisini kızdıran bir şeye dönüşebilirdi. Buna izin vermemeliydi. "Onlar tıpkı Lucas gibi senin kuzenin," dedi tehlikeyi bertaraf etmeye çalışarak.

Ella minik dudaklarını büzerek somurttu. "Ben Albert ile evleneceğim!"

Genç adam kızının şimdiden büyük bir heves içinde olmasıyla iyice köpürdü. "Albert senden sekiz yaş büyük, Ella! O senin ağabeyin!"

"Ben de onun ağabeyi miyim, babacığım?"

Kristy gülümsedi ve kızını çekip yanağından öptü. "Sen onun kardeşisin."

"Rose'un da mı kardeşiyim, anne?"

Evelyn'in kızı Rose ile Ella arasında birkaç yaş vardı. Bu arkadaşlık için yeterliydi. "O senin arkadaşın," dedi genç kadın anlaması için yavaşça konuşarak.

Ella'nın aklı bir süreliğine karıştı. Yüzünde bunu gösteren kısa bir hoşnutsuzluk olsa da asıl konudan kopmadı. "Albert da benim arkadaşım. Ben arkadaşımla evleneceğim," diyerek babasına baktı. "Onunla evlenebilir miyim, babacığım?"

Bradley tek kelimeyle yanıt verdi. "Hayır!"

"Puf," diyen küçük kız yanaklarını şişirdi. Büyükçe oflayıktan sonra bir kez daha inatlaşmak üzereydi ki, Kristy onun

saçlarını okşayıp "Gidip Lucas'a da Rose ve Albert'ın geleceğini söylesene, tatlım," dedi.

Ella'nın tüm neşesi yeniden yerine geldi. Heyecandan incecik sesi titrerken "Tamam," diyerek koşmaya başladı. Etekleri ayaklarına dolanınca, bir leydi gibi tutmak yerine dizlerine kadar çekerek hızlıca koşmaya başladı. Kızıl saçları dalgalanarak savrulurken anne babası onu izliyordu.

Kocasının hâlâ yatışmamış olduğunu gören Kristy kollarını onun boynuna doladı ve uzun boyuna erişmek için ayak parmakları üzerinde yükseldi. "O henüz çok küçük. Evliliğin ne olduğunu bilmiyor."

"Yine de can sıkıcı bir şey!" diyen genç adam zaman kaybetmeden kollarıyla karısını sımsıkı sardı. Onu iyice yakınına çekti. "Bu fikri aklından çıkarması için bir şeyler yapmalısın."

"Kendiliğinden geçecektir. Evliliği bir oyun sanıyor ve bırak öyle sansın."

"Bu doğru," diyen genç adam bakışlarını sevdiği kadının gözlerinden dudaklarına indirdi. "Evlilik bir oyun. Dünyanın en güzel oyunu... Oynamak için en iyi eşi seçmek gerek. Neyse ki ben şanslı olanlardanım. Oyun arkadaşım mükemmel."

"Oyunbozanlık yaptığın zamanları hâlâ unutmadım," diyen genç kadın imayla gülümsedi.

"Yenileceğimi biliyordum ve korkuyordum. Haklı çıktım. Sonunda yenildim. Ancak bu oyunda yenilmek asıl galibiyetti. Sonunda kazanan ben oldum. Seni kazandım."

Kristy başını sevdiği adamın omzuna yasladı. "Seni seviyorum, William Bradley Barlow... Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

"Asıl sen..." diyen genç adam güçlü elleriyle karısının yüzünü tuttu ve başını ona eğdi. "Aşkımızdan vazgeçmediğin için ben teşekkür ederim, sevgilim."

Dudakları aynı anda birbirini buldu. Aslında pek bulamadı. Hafif bir temasla ürperdikleri o an, küçük kızları Ella

uzaklardan çığlığı bastı. "Albert geliyor! Albert geliyor!" Saniyeler içinde nefes nefese annesine yetişti ve küçücük göğsünden hızlı soluklar çıkarken "Albert'la evlenmek için Evelyn Teyze'den izin alabilir miyim, anne?" diye sordu.

Bradley *Asla!* demek için atılmıştı ki Kristy başını salladı. Minik kız parlayan gözleriyle az önce araba yoluna giren, iki siyah atın çektiği Harewood armalı devasa arabaya koştu. Birkaç dakika içinde, bütün görkemiyle Lord Wharton arabadan indi. Ardından karısını ve kızını da güvenle indirirken, nihayet Albert da göründü. Onu gören Ella zaten bir süredir arabanın yanında dikildiği için hızlıca sorusunu sordu. "Albert! Benimle evlenebilir misin? Babam, benimle evlenebilmene izin verdi."

Küçük çocuk şaşkınca yanındaki kıza bakarken, Kristy kocasının kolunda kahkaha attı. Bradley karısına somurtarak baktı. Çaresiz bir sesle başını salladıktan sonra "Bu huyları sana benziyor," dedi.

Kadının yeşil gözleri şaşkınca açıldı. "Hangi huyları?"

"Asi bir kızıl olup, kendi bildiğini okuma huyları!"

"Ben asi bir kızıl değilim ve kendi bildiğimi okumuyorum!"

"Sen asi bir kızılsın! Benim kızılım... Benim her şeyim..."

Kristy ona daha çok sokuldu. "Sen de benim zalim kocamsın. Benim kahramanım... Benim her şeyim..."

Elleri iç içe geçerken, son bir küçücük öpüşme için dudakları birleşti. Kendilerini çektikleri an bu defa gözleri buluştu. Yeşilin en âşık tonu, siyahın tutkusuyla birleşti. Tıpkı yıllar evvel birleşen yazgıları gibi... İki insan, iki yürek, iki hayat sonsuz bir aşkla birbirine yeniden bağlandı. Sımsıkı ve çözülmesi imkânsız bir düğümle...

SON

ASUDE

BENİ SEV DİYE

Aşk mı? Nefret mi?
Gurur mu? Kabullenış mı?

Ateş gibi kızıl saçlarıyla bambaşka bir güzelliği olan Kristy, hüzünlü bir iklimin hükmü sürdüğü topraklarda yaşayalıbir, yoksul bir hayat yaşamaktadır. Onu gören her erkeğin dikkatini çeken boylu poslu güzelliğine rağmen, kalbini kimseye açmayacağına dair kendine bir söz vermiştir. Çünkü kalbinin derinliklerinde, yedi yıl önce evlendiği ve sadece bir gün sonra onu koyup ayrılan adamın izlerini taşımaktadır.

Simsiyah saçları, gecenin karanlık gözleri, dünyayı yıkıncaya kadar güçlü görünen bedeniyle Bradley, her kadının romantik hayallerini süsleyen gerçekmiş bir soyludur. Onda eksik olan tek şey, bir kalptir. Genç adam unutmayı seçtiği geçmişinden uzak, duygusuz bir hayat yaşarken, kızıl saçlı asi bir kadınla karşılaşır. Bu gizemli kadının gerçek kimliğini öğrendiğinde dünyası sarsılacaktır.

Geçmiş yaralarını sarmış hâlâ duyan genç kadın, geleceğini de yaralamaya aşık içmiş Bradley ile yeniden karşılaştığında, yedi yıl öncekiyle gibi inatkar olmayacaktır. Ve genç adam asla kabullenemeyeceği gerçeklerle yüzleşirken, Kristy'nin asi ruhunun arkasındaki masumiyetle, sadece kalbinin değil, derin bir aşkın da farkına varacaktır.

₺25

EPHESUS